

becsey zsuzsa

napló

tenyérvnyi magocskák

1. könyv: Arcaink zöld babák

2. könyv: ARCAINK

3. könyv: mesél a szék / arcaink zöld babák

4. könyv: arcaik

egy álmot
akartam
csupán, nem
az életet. hogy
aztán minden
életből.

megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-4259-4
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta
a Rózsadomb Contact Kft, 2012

az írások 2007 és 2011 között
születtek

a rajzok nagy része leköveti ezt az időszakot, de ami különös, szinte földi emberi ésszel felfoghatatlan vonása, hordozója a könyvnek, és egyúttal visszatekintve a 4 kötetnyi írás és rajzok mögül immár biztonsággal kinyilatkoztatható, hogy az út, amit végigjárnak ezek a szövegek, rajzok, adott időben lejegyezve, illetve ugyanez időre vonatkozóan, később bekövetkezett történéseket, eseményeket jelölnek. legyen az közvetlen környezetben, vagy szélesebb idő- és tértávolságban. egyszerű például, alighogy megrajzolom a rajzot vagy lejegyzem a szöveget (de már ha csak adott időben visszaolvasok is egy szöveget), kisvártatva a benne lévő jeleket vagy magát az ábrázolt eseményt a valóságban is megélem, illetve azok az emberek akik az adott rajzban megjelennek, a valóságban is átél-lik, cselekszik a leképzett (rajzolt, írt) dolgokat. közvetlenül vagy közvetet-ten, legyen az egy betegség, családtagok, ismert vagy akár egészen ismeretlen emberek körében, egy haláleset, egy éppen akkor bekapcsolt film történései, jelképei, olykor egy az egyben, átvitt értelmezések nélkül bekövetkezve. lehet akár többszintű is az azonosulás a történések számá-nak mennyiségében vagy karakterében.

a jelek, melyek kezdetben alig észrevehetően jelentkeztek (akkoriban nem is tudatosítva az események összefüggéseit a rajzok, szövegek tükrében, jel-, illetve jelzésrendszerében), egyre sűrűsödtek, utóbbi időben már napi szinten kijelölve az adott jelen időben való megtörténést, események bekövetkezését. dátumok a napló csak bizonyos részében jelöltek, máshol összemosisódnak a párhuzamok vonatkoztatásában, esetleg korábbi időből született szövegekhez későbbi időből társulnak rajzok, illetve fordítva. elő-fordul, nem jellemzően, hogy helyenként más kontextusban vagy átírással jelennek meg szövegismétlések, azonban abba a másik időbe, szövegekör-nyezetbe helyezve más, eredetitől elvonatkoztatott üzenetet hordozhatnak.

becsey zsuzsa

napló

arcaik

a szerző kiadása

az álmok igen különös jelzések.

a 4 könyv egyik oldalon olvasandó, értelmezendő ebből a felvázolt összefüggérendszerből, viszont a töredékekben ettől elkülönült, többszintű értelmezés is megfejtethető, a leírtak csupán egyik vonása a szinte behatárolhatatlannak tűnő jellemzőknek.

azonban a jó értelemben, pozitív irányultságú (írástól, rajzolástól független vagy éppen szorosan összekapcsolódó) külső cselekvésekből fogant *kreált* jelek és a *valós* jelek adott, valóságos időben jól megkülönböztethetőek. ugyanakkor az írásban, rajzolás-, illetve alkotói folyamatban ezek egymás testhezálló kiegészítői, segítői lehetnek.

a könyvnek egy x-ik vonása, valahol, többiek összefüggésében, hogy a szöveg-képek egymásra rétegződéssel mintegy automatikus, tudatalatti időse tá nyomán újraélik, reflektálnak is, miközben átértelmezik, szinte mondhatni átfarmálják a múltbeli történések összefüggéseit. hogy az asszociációk milyen mértékben felfejthetőek, számomra is újabb és újabb titkot rejtenek.

2011.11.24.

De ki írja a könyvet?.....vagy hogy az elemek összefüggéseikben magukat generálnák?

hány éve..... ideje érkezni

szomorú vagyok, mert mackónak nem hozott a Mikulás semmit. mert én csak vittem a Mikulásnak az ajándékot, közben megfeledeztem, hogy én vagyok a mikulás. késett mackóhoz a Mikulás. 1 napot. pontosan 24 órát. mackó most szomorú. Mackó a szomorú.

valójában mackó nem szomorú. kacag. de elosztottam az én Mikulásomat vele. mit is hozott, apró kicsi mikulást, kettőt, egy apró kicsi harangot és csizmát, meg egy szaloncukrot. a könyv sem maradt ki, ezúttal micsoda rejtély, Falcsik Mari, Sanzon nehéz időkb. ezt felezttem el még. de hozott még tegnap, furcsán közlekedik ez a mikulás, tegnap, ma, holnap, hány napja. szóval hozott még nagy Mikulásokat is.

a 4 naplókönyv másrésről tekintendő egy pszichológiai utazás-
nak (mint alkotólélektani folyamat lenyoma-
ta), melyben a gyermekkorból (gyermekszemszögből, gyermeki gondolkodásmódból) fejlődnek vissza a szálak (magok, szemek) a fonálon, amit átszőnek a felnőttként megélt tapasztalatok, történések, hol összemosódva, hol szaggatottabban, mindvégig a folyamat és a töredékesség (törekenység), azaz összetartozás és elvonatkoztatás között fenntartva valamiféle lebegést, bizonytalanságérzetet, valahol a föld és az ég között, mintegy részben elemelkedés a föld felszínétől, ugyanakkor még nem egészen az égben. minthogy van-e, létezik-e mint olyan ég, horizont? egy fix pont, ahol már eltűnni, nem látszani műszerekkel sem kimutathatóan. matematikai nyelven nevezzük végtelennek. a horizont is a végtelen pont is emberi (mint ilyen földi, tudományos) ábrázolásra, értelmezéshez, megértéshez segédeszköz, akár mint esztétikai funkció (gyökerek reneszánsz perspektivikus ábrázolás). a pont, a mi keresett pontunk a véges és a végtelen között, de még látható pont. azonban a töredékek között itt-ott fellelhetőek szemléletek, elemzések, visszacsatolások, magyarázatok, mint reflexió erre a tükörszerű "szem" láttatásmódra, kinyilatkoztatásra.

a szövegeken keresztül szőtt időskála (emlékképek, jövőképek, időtlen emberöltőnyi évhalmaz) szintén nem véges, túlmutat a látható és észlelhető valóságon, kicsit mint olyan, séta ezen az idődimenzión, mely nem a hagyományos narratív jelrendszerral működtethető. az írásjelek nem szokványos használata (kis- és nagybetűk összemosása, vagy szabályszerűtlen alkalmazás pl. szóelválasztások esetén, illetve mondattani szabályok, írásjelek, központosítás elhagyása) szintén a gyermekszemszögű pszichikai folyamat lenyomata.

Ébredés másik álomban

Ébredés másik álomban
Ébredés másik álomban
Ébredés másik álomban

Habkönnyű séta a holdon senkise mondja kinyithatom a szemem Maradok Mindenki ezt kívánja Testemen folyik a tinta az ég piros lesz Nincs erőm kilépni körből Tenyerembe másznak csillagok elfordítom fejem elhalkul tenger Visszaadom mind amit elvettek Tenyerem nyújtom üres Most haltam meg.

Még odaadom ezt a cérnát ebből rajzolsz meg
tegnap ma holnapután
itt van ez a folt nincs ami kitörölne.

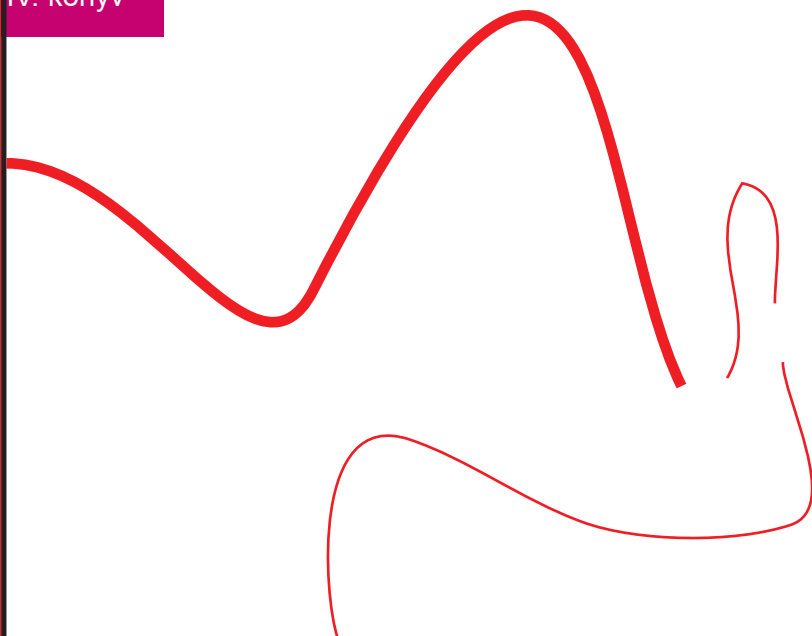
Becsukom a könyvet. Sosem léteztem.

Lettem volna hang, szó, test. Elfordult tekinteted.

Hogy lehettem volna, kevés. Arcod, tükreid melyekkel felém,
téged csapnak be. Hiszen ha nem léteztem
hiszem, hogy nem léteztem.

ARCAIK

IV. könyv

a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012

a szellemi munkát alkotói támogatással segítette a MASZRE (Magyar
Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete), 2009

2008. szeptember 26., péntek
A VISSZATÉRÉS

(2007 január 8., 16 óra)

Emberre lettem,
Közönséges emberi halandó.

(vége az álmoknak is?)

2008. október 4., szombat
ember és ember

kicsi csoport, nagycsoport, középcsoport

A kisemberek mindig függenek valaki mástól. Eszerint közelednek-távolodnak.

A nagyemberek ülnek, és néznek. Mindig egyformán.

miért? amikor magam is odaadtam
elengedtelek már régen. miért büntetsz? amikor már olyan
nyugodt, szép volt minden. hittem, úgy hittem, hogy neked is van
önuralmad. aztán most ez. pedig mostanában minden olyan
rendben ment. tettem a dolgom, mindennap egy kicsit előbbre.
aztán most ez. mikor jön el a pillanat, hogy örökké bízhatok
benned. hogy már sose kell félnem. nekem tartanom kell
magam, különben hamuvá porladok. mindig, a semmiből is fel.
azt hittem, s a horoszkópom is mintha reménnyel, hogy nyugodt,
valóban szép napok következnek. hogy végre, ha nem is boldog,
mégis nyugalom. az üresség bennem mindig egyensúlyban tart.
de a semmi nem az üresség. nem a nyugalom. az métely,
pusztításra alkalmas. hittem, hogy végre nyugodtan dolgozhatok.
aztán megint csak ez a rossz érzés.

2008. október 5., vasárnap
élni akarni

hogy a madár végre kirepüljön.

2010. június 1

Nagyon nehéz dönteni,
ha már úgyis kudarc, mégis a földön lenni, ha nincs is már
semmi kapaszkodó.

Szerettem otthon (az otthonon kívüli térben) minden apró kis részletet. Hogy minden apró részletben magam is benne voltam. Jobban mint máskor, hirtelen nyíltak meg az elemek. Hirtelen jöttek elő a semmiből az itt túlról használt belső világból épített, megélt, alkotott, teremtett elemek. Egy levél, egy spirál, hogy az ősmotívumok, a szecesszió, egyéb, más, formák is mind összeil-
lenek. Egy kapu egy dísz egy rács elem. Csak az emberek látják bele ezt vagy azt. Valamelyiket, attól függően éppen hol, milyen kultúrában élnek. **Figyelmesek voltak az emberek.** Szerettem, szerettek, de féltem ahogy ők is féltek. **lehetséges, csak az árnyékom.** Igen, éppen úgy félek a szeretettől, elfogadástól, mint a megtagadástól, elfordulástól. Hogy amikor ott a félelem, lehet-e bizonyosság. Hogy amikor valami nem a miénk, lehet-e összetartani. Megtartani, támaszt nyújtani, segíteni, magunkévá is tenni, nemcsak magunknak érezni. Tenni is érte. **érzésen innen és túl.** Hogy öngazolásunk fedezze bizonyágunk.

Amikor valakit nem biztos hogy birtokolunk, mert nem akarja hogy birtokoljuk, lehetünk-e igazából a segítői. Vagy ugyanúgy magára hagyjuk, ahogy eddig. Tesszük, hogy teszünk, hogy elfeledjük. A feledés, mankó.

érzésen innen és túl, ami megfogható.

És valóban, mire való egy rózsaszín nyúl, ha nem plüssállat, szekrénybe, ágyba, cirógatásra. Gyermeknek.

Szerettem az otthonon kívüli teret amikor beléptem. Az otthonon belüli teret, amikor kiléptem. Arcokat, amikor éppen be- vagy kiléptem. Hogy mindent igazán akkor szeretek, amikor épp ki vagy belépek. A jelenlét az ami megrémít. A félelem. Talán mert sohasem éltem át igazi jelenlétet. Talán mert nem tudom milyen jelen lenni. Ott lenni. Benne. Milyen amikor elfogadnak, amikor tartozol, tartozék eleme vagy valaminek. A része. vagy maga az egész. talán mert nincs olyan dolog, aminek elfogultsággal, teljes odaadással része lennél. Talán ha egyszer megélném. Hogy nem pusztán jelenlétem mint tekintet, kell, akinek játszanak, akinek megjátszanak dolgokat, hogy magát a létrehozott dolgot ez a jelenlét igazolja. Öngazolja, hanem részelemnek lenni.

Igen, azt hiszem nagyon régen nem éltem meg ilyen értelemben teljes jelenlétet. Ami nem a haszonért, hanem a részelemért magáért. A tartozékért, ami nélkül összeomlik a nagyegész. *ami végül összeomlik a nagyegészben.*

Milyen könnyű menekülés azt mondani, hogy tévedtem. Nem vállalni fel a részeletem, egészként.

Milyen önáltatott világban él aki sosem mondja ki, tévedtem. Milyen önáltatott világban él, aki folyton kimondja, hogy tévedtem.

Nehéz, hiszen itt lenne lehetőség mégis hogy ne lógnak a levegőben.

2008. október 6., hétfő
csend a forgó szobában

Ébredés

költő nem költő

szomorú vagyok, de most már mindegy. lemondtam a szárnyas angyalokról is, pedig nem is lett volna rossz kipróbálni. most már mindegy, nem lesz szép angyalruhám, és szárnyam sem. jobb is így, úgysem tudom mit kell egy angyalnak csinálni. még jó hogy tegnap volt az a jel, különben ma már késő lett volna. a film is. éppen még tegnap élt, volt utolsó napja, jó hogy ránéztem, és még időben, talán másodpercre időzítve a próbaváltozatú program, amivel megcsináltam egy filmet. szerettem volna többet is, mármint filmet, hogy ma is, de ma már hiába töltöm fel újra.

2008. október 7., kedd

ez a nap is eltelt mint minden nap. annyi energia fulladt

élménybe, s persze megint egyszerre sok helyen, hogy csakúgy sugároztam, 1000 fokos láz, végére kicsit elfáradtam, kell az is, belefáradni, mindegy, a szokásos, a napsötétben is árnyék mellett.

s hogy megint egy füzet, ez is ua, metró, utacza, hasonló, folyt
köv most jó lenne egy mélyet aludni
miközben tejfől tévé szépen új napra, friss reggelre ébrd.

2008. október 8., szerda

így hogy már mindenkit meggyógyítottál, mindenki boldog, végül te leszel beteg. de nem beszélsz róla. már erő sincs nézni, lekövetni mozdulataid. jó ha fel tudsz kelni időben, legalábbis annyira időben, hogy még automatikusan, de elmenjenek melletted a dolgok. nélküled, de még menjenek. aztán annak is örülsz, hogy eltelt a nap. nincs jelentősége. persze a betegség önmagában is látványos, tüntetni neked sem megy, nem is lenne értelme. betegséged szükséges a gyógyításhoz. aztán van az is, örülsz már, ha éjszaka aludni bírsz. gép vagy, fáradt kerék, ami már nem forog önmagáért. figyelemre sem jut erődből.

ez már a vég, érzed, de nem, mindig jön még.

2008. október 9., csütörtök

egyensúly, kilépni-belépni

2008. október 10., péntek

levegő

Most már csak egy dolog miatt szomorkodom, de amiatt nagyon. Hogy amikor boldog voltam, te is boldog voltál, aztán most mégis elhagytál. vagy inkább úgy mondom, amikor már nem voltam boldog, elhagytál.

2008. október 11., szombat

Hermann Nitsch

furcsa. kissé mióta bőrömön, pórusaimban is érzem a nőiségem, gondolkodásomban úgy mint létezés egy másik nézőpontból, egyáltalán nőként nézni más nőket, figyelni, távolinak tűnt Hermann Nitsch, inkább csak munkái a falon, fotók, melyek felidéztek az akkori 15 évvel ezelőtti önmagammat, hogy milyen nagy hatással is volt rám akkor. igaz, akkoriban performance, akciók, szóval minden olyan új volt, friss, most viszont ugyanitt tetszett a visszafogottság, csendesség, semmi felhajtás, csak a tömeg, az is olyan elvarázsolt, persze mindenütt kamerák, fotósok, de ez is olyan más mint máshol, csend uralta a tömeget is, emberek arca olyan mint akik most éppencsak megtisztelik ezt az apró tömzsi kisembert, aki, ha szélességben nézünk, hatalmas, hallgatag volt ő is, mosolytalan, még szemében sem éreztem a szikrát, mint régen. mégis valahogy megnyugtató volt. valószínű én változtam. határozottan érzem ezt a változást. s hogy a távolság is szükségszerű. aranyos volt ez a „kisember”, szeretetem iránta mit sem változott. vártam persze a megnyitó után a beígért performanceot, de sejtettem, valahogy megéreztem, itt nem fogok ma akciót látni, így gondolkodás nélkül irányultam a cél felé, az illetékestől erről bizonyulást szerezni. valóban nem csalt megérzésem. készséggel igazított el, udvariasan, tehát létezik ugyan, de csak zárt rendezvényen. megvallom, ezúttal kivételesen nem is bántam. így megmaradhat nekem ez a kisember, egy fekete apró tömzsi hallgatag öreg embernek.

aztán az emlék is elhalványult. igaz, ma már csak a szakáll, és a merev arc, figyeltem, üres szem, senkire se, csak maga elé nézett. egyszer mosolyodott el. de ma hálás vagyok annak is ami egykor annyi sok kellemetlen érzésből, hiszen hogyan lehetne különben szép emlék. egy ilyen arc.

2008. október 12., vasárnap
még meleg, már nem érinthető

úgy veszíteni embereket, hogy még meleg, még szeretve. aztán kihűl, s az idő is elmossa.

ha emelkedni végül nem is, legalább időre kimozdulni. túlságosan hordozom sorsom, hogy sikerüljön ?sérüljön a felemelkedés. azonban egyik sem, sem a vélt távolított, sem az időre közelebbnek tűnt, nem merül háttérbe, sem nem fókuszál előbbre, több jelentőséggel sem bír, mint annakelőtte, csupán a súlypontok oszlottak meg.

figyelem és figyelem
apró részlet se maradjon. Hogy mégis mi tartott ki idáig? Nem tudom megmagyarázni. Még húzom, kihúzom darabig.

2008. október 16., csütörtök
valami egyszerűbb, Cseresznyésklub Márton Lászlóval, okt. 14
Sajnos még csak hétfőnél se tartok, de mindjárt legyen inkább kedd. Különös volt nekem ez az est, nem emlékszem, hogy az utóbbi időben így felszabadultam volna, értem ilyen tisztán, érthetően, magamhoz, magamnak is, szinte erőfeszítés nélkül, érinteni másokat, lélegezni másokkal. Hogy együtt ez az összhang.

2008. október 19., vasárnap
többedszerre is levegő
iszonyú elviselni, amikor már semminek nem örül az ember. negyedszerre, több is? hét-nyolc, utóbbi idők, nem mentem kirándulni, friss levegőt szívni. mennyi teljes nap az életemből. aztán már napfény sem. csak a munka, hajtás, érdemes lenne megkérdezni magamtól, minek is él az ember. és akkor még tulajdonképpen nem is csinállok olyant, amit nem szeretnék.

2008. október 20., hétfő
a tükörben sem látjuk magunk valós arcát, nem igaz? a fotó

pedig, is csak hisszük, jól mutat, minket.

2008. október 21., kedd
Valami szebb

hogy így is úgy
szerethető

2008. október 23., csütörtök
hogy aki visszamegy, fonálon, mindet megtalál.

Elfáradtam. Persze, széteshetnék teljesen, de a nemléthez
nincs erőm. Csak ne jönné ez az iszonyú tél már megint. folya-
matos ütközés. Kisülések. Semmit nem csinálok jól, teljesen. De
az is lehet, a szöveg követ, tesz mindig próbára, hogy figyelek-e
eléggé. Bírom-e követni. A baj, hogy már nemcsak magam kell
követni. És mégis. Beteg vagyok, ha már nincs erő köröttem is,
kívülre, figyelni. büntetés. nem idő, tévedés, emberek. fekete-
ruha, öltöny? rózsaszínben. hogy az az idő. levetni magamról.

2008. október 24., péntek
maradások-pótlások

hang-vers-kép
együttlélegezni. valami ilyesmi.

2008. október 26., vasárnap
út -távolság közelség
volt, van valahol egy út. tegnap jó embereket ismertem meg.
amikor minden mozdulat áttetsző.

a fehér galamb, és az angyal a lépcsőn. milyen régnek is tűnik

csak az mozdulhat előre, akit igazán szeretnek. a szeretet cselekvés. minden ember szeretne repülni. van aki egyszerűen csak van.

2008. október 27., hétfő
nélkülünk ereszkedik le Hold

2008. október 28., kedd
első est, az ismeretlen érintése
meglehet, engem a halál is szeret. hogy nem, vagy hogy elhagy,
pusztulni.

Beszélgetés, felolvasás. Kezdetleges, mint minden ami először.
Mégis a fény olykor-olykor megvillan, erősebben vagy pislákol,
ülve benne meg ártatlanság.

Hogy időnként szeretet volt-e amit annak érzékelttem vagy más,
lecke, egyéb, ilyen-olyan emberi cselekedet, nem hiszem, hogy
veszítettem volna, s ha igen, is csak így rendeltetett.

2008. október 30., csütörtök
hiába ha már minden előre írva

Tegnap este már felöltöztem, hogy ki az ajtón, irodalmi estre.
Aztán a gépem csak nem renderelt. A szokásos időn túl...
negyedóra, fogmosás, szoknya, kabát fel, félóra, egész... hiába

vártam. Aztán már kilenc, negyed tíz. Kabát le, sál is, csizma, vissza mind, amit levettem.

Szerelmesedni olyanba, ki minket is szeret
Mindig az voltam, aki úgy szerette apját, mint sót az ételbe. De sosem igaz apámat képzeltem, mindig valaki idegen apát. Játszottam, mint gyerek a képzelettel. Azóta hiába nőtem fel, nem változott semmi. Pontosán tudtam, akkor is mint most, s ha nem volt is kitaláltam hozzá, ki az a másik lány, aki úgy mint cukrot. Nem volt nehéz, különben, cukros lányok mindigis voltak körülöttem. Aztán ezek is szépen kiegyenlítődték, a mese megmaradt szép mesének. Az emberek nem szeretnek az égben élni. Nincs igazság, csak a valóság. Minden visszatekintve kap jelentést. Hogy történt egyszer. majd ezek a szavak is valahol máshol, holnap, holnapután, 1000 évre, visszaköszönnek... Hallgatásnak, tekintetnek.

2008. október 31., péntek
évek óta először tudok sírni. visszavonultam. csend van. ha nem lenne ajtó ablak, egy dobozban lehetne élni.

2010. június 2., szerda

Ha az angol tanfolyamot végzem és közben tanítok munkahelyen, sajnos októberig nem tudom elkészíteni határidőre a könyveimet.

Az angol tanfolyamra szükségem van, ha belehalok is el kell végeznem, ha felvállaltam, a könyvet meg el kell készítenem, ez van a szerződésben. Ha elvégeztem, éppen egy év múlva, akkor majd talán lesznek ugyanígy rajz tanári állások. Ha grafikusként nem sikerül semmit elérnem, sehová sem alkalmazkodnom. Még mindig lenne talán a tanítás menedékül. Legalábbis bízom benne. De mindent sajnos egyszerre nem

lehet. Vannak emberek, akik sokmindent képesek egyszerre. mint egy gép. De én sajnos lassú vagyok, alapos. Nem jellemző, hogy egyszerre több felé tudnék figyelni. Ezért nem tudok pl. autót vezetni sem. Figyelmem sokrétegű, de mindig egyszerre csak egy dologban. És igen gyenge a reflexem. Reakcióm lassú, és sajnos nem vagyok gép.

Annyira kellemetlen nekem ez a parnasszus egybeesés is, amikor azt a kicsi írásomat, saját verselemzésemben jegyeztem, ráadásul hivatalos helyre küldve, de az írás közben olyan ártatlanul, mentem a fonal után, ami fejemből, igazán eszembe sem jutott a Parnasszus. Csak amikor már elküldtem, olvasva vissza jöttem rá, hogy mennyire félreérthető, én csak egy gyermek szemszögéből írtam a szövegem, hogy a kavicsok között elbújva, előttem is van az apró kicsi gyermekfej. Ahogyan onnan kinéz. És akkor jöttem rá, már elküldve, hogy hiszen mennyire megsértődhetett, hogy igen, az írószövetség túrczi, akkor azért volt olyan... persze lehetett bennem egy aprónyi dac, de semmi, igazán, ami a Parnasszust bármilyen gondolattal bántani akarta volna. elmentem még a túrczi napra is, mert annyira éreztem, akartam, hogy ne legyen, ne legyek félreérthető. Hogy az én szerénységem a gyermekfejjel ott a bokorban, hogy nem akar semmit a költői, ?költők Parnasszusától. Azaz, akart volna, szeretetet, figyelmet. Meglehet, éppencsak valami jelenlétet. ami ilyen rosszul sült el az írásommal. Igaz, kíváncsi is voltam, nemcsak ez a véletlen egybeesés, mindenre mindig olyan kíváncsin nyitva, tegnap is egészen beteg vagyok ma, hogy kihagytam a kántor?ester...más, akármilyen estét, de dolgoznom kell a falak között. Büntetem magam, hogy legyen ez is, a munka mellett (üldögélve könyvszerkesztés), ha már egyszer a sors velem ilyen kegyetlen. Nyulacskára gondolok, a rózsaszín nyúlra, aki nem kell senkinek. de hát most már ez is bele van pecsételve sorsomba. A parnasszus. Az elemzésemből. Talán éppen túrczi? volt aki sértésből mint azon az esten is, hogy volt benne valami, ami máskor olyan más volt. hogy talán éppen ő lett volna, aki az nka-ban kizsúrizte, vagy valaki más, egészen más, máshonnan, lackfi, nem tudni. Jel onnan is van, a tévében amikor beszélt a

selyemszálról, a szövet, a finom szövet, amikor selymet szőnek a szavakból, és ellentétbe hozta egészen negatív párhuzamba, tagadóan a szögekkel, az összekötözött testtel, aki büntetve?önbüntetés, na és hogy a selyemszál ami szép, és nem a számok. Amikor nem számokkal ír. Amikor a szövet. Ó, én kicsi számaim, én kicsi szöveteim, rajzaim. Elengedhetnélek-e. megválhatnék-e töletek. Amikor olyan szépen összeállt minden, akkor éreztem, hogy lehet, ő? Hogy ők. Összeomlott már akkor minden. Nem tudni. Ki volt az az ember, hogy kőrössipt igazolja. Egyedül a kőrössip kiadója nagybetűkkel a táblán. A könyvhéten?fesztivál. Ezt sem felejttem el már amíg élek. A rendezők, milyen sokan is lehetnek. Akik ellenem. Mennyi szál fonódhat össze. Nem értem, hanem ellenem. Akárcsak akkori-ban amikor kitöröltek, volt nincs bzs a képzőművészetben. Akkor értettem meg, hogy a szálak itt is egybeesnek. Hogy bzs nem lesz a könyvekben sem. hogy bzs nem lesz sohasem kiadva. Minden erre irányult. Mutatott a mutató akárhonnán néztem. Már nem hallgatom... mindegy a rádió is, azt hiszem ki kell mindent iktatnom. Tévét, médiát, esteket, a testem. Fizikai léteimet meg kell szüntetnem. Elkalandoztam. Ott maradtam: Nem akad, nem lenne kiadó az én nyulacskámnak. Nem lenne aki befogadná őket. de már nem fáj, csak rosszul esnek az emlékek. Mindenre érzékeny vagyok, minden apró részletet értek. Ami kívülről. Ezért kell kiiktatnom a környezetemet, és bent létezni. Itt. belül, a testemben. Hogy éppen csak kicsit kifordul a sarkam, amikor lépek. Pedig igyekszem, vigyázok a lépésekre, hiába.

Pecsét, mint annyi másban, amit máshogy akartam.

Persze vannak sérelmeim, nekem is, amiről a parnaszsus jut eszembe, turczitól független. Vannak fájó testrészeim. Egy arc, arcok, képek. Szerettem azt a napot. A rossz napok pedig csak sűrűsödtek.

De valójában mindenkit szerettem. múlt időben beszélek, mert a visszavonulásom egyre inkább rámtelepszik. Nem mozdulni ki a falak közül.

Legyen mindenkinek szép, legyen mindenkinek jó. kívánhatok-e mást. Az embereknek.

Kívánhatok-e magamnak nagyobb büntetést. De az is lehet, valahol edzem magam az angol tanfolyamhoz. Hiszen egy év munka, amikor egészen más falak között leszek majd langyos esténként. Tudat alatt. Készítgetem magam. lemondani mindig tudtam. Ha értelme volt, ha szükségszerűen beleépült az életembe. A lemondásokat nekem találták ki.

A könnyekkel. Vannak olyan lemondások, amelyek a továbblélegzéshez szükségesek, levegőhöz, több levegőhöz juttatnak, és olyanok, amelyekből a könnyek.

De az jó, hogy az emberek boldogok.

Igen, talán éppen azért jön most a tanfolyam, hogy úgyis vissza akartam vonulni. Kisidőre. Hogy a szálak itt is összeérnek. Egy év? Több? Sok év, nem tudni. Merre sodor, ha lesz, ahol lesz, még levegő.

Csak ezt a könyvet kell befejeznem októberig. Nagy munka. De nem olyan nagy, hogy ne tudnék meghalni.

Milyen furcsa sors, aki engem megtagad, az mosolygós, boldog ember lesz. ezért kell visszavonulnom. Azaz hogy éppen nem. hiszen ha jelen vagyok, és akinek lehetősége lesz megtagadni, az mind boldog lesz, annak sorsa mind jóra fordul. Azt a fonal mentén megérintő kezek boldoggá teszik.

Az embereknek pedig boldognak kell lenniük.

Csak éppen az én testem omlik közben össze.

De itt bent, talán, a falak között, megmarad. Ha emberek többé sohasem érintenek.

Szerzetesek, börtön, nem, börtön nem. de a szerzetesek, apácák, nem, apácák sem, de a szerzetesek, valami egészen befelé fordult élet, az az élet azt hiszem nekem ha még régi időket élnénk, nem, nem a mostaniban, és nem itt, vagy legalábbis nem itt, az nekem éppen megfelelne. Működésemhez. Igaz, meglehetősen rövid életem lenne. Nem több még néhány évnél.

Lehet ezt pozitívan is felfogni, lehet hogy éppen szenvedésem, megtagadásom kell ahhoz, hogy az emberek boldogok legyenek.

Lehet, hogy így kaphatnék még az élettől aprónyi erőt. Az megérné, hogy a földön élő emberek boldogok legyenek. Csak ne lennék én is annyira emberből. Igazán jobban menne a küldetés.

(neveknek szép, jól hangzó gyümölcsneveket adni. édeseket, savanyúkat, ilyenek)

2008. november 1., szombat

Hogy valami mai napból is

az írásnak kifejezetten jól tesznek ezek az időszakok. még akkor is ha írás előtti, közötti, levezető, be- ráirányuló fázis. nekem viszont valóban igen nagy krízis. de már lábalok

őszinte amit írsz, mintha ismernéd. azonban ha nem veszel rossz néven egy apró vallomást, folyamatosan egyszerre vagyok a serpenyő, akarom mondani mérleg mindkét oldalán. ha fölemelkednék, másik oldalról visszahúz. arcaim ellenem olykor. küzdünk, néha pihenünk, alszunk. olyankor békesség. hinni mindig, fent is lent is. ez igényel emberfeletti (magam felett) erőt. megtartani arcaim. egyensúlyban. birtokolni. közben tanulni. fokozatosan a másiktól.

Ilyeneket írtam ma. De ahogy látom önállóan is állnak lábukon. Nem úgy mint én.

Felébredtek a halottak a temetőben. Gyertyák- fehér fejű virágok. Rengeteg virág. Sírok fején mindenhol merre szem lát, koszorú. Már a fákat sem látni, csak a fehér fejek. Kerek labdák. Nem értem miért hívják krizantémnak, amikor labdák. Borzasztóan haragszom ezért, akik kitalálták, hát az biztos hogy én labdáknak hívom. Hatalmas, fehér fejű labdák. Húsos, illatos, friss, legszívesebben beleharaptam volna. De csak mackónak mondom súgva, senki ne hallja, hogy ugye biztos nem vagyok normális, leharapni egy virág fejét. Azt mondja, ne törődjek, (ilyenkor mosolyog is), hogy mások meg cigarettáznak, az se normális. Hát akkor jól van.

(különben esküszöm, ha egyedül, megkóstolom.) aztán tovább gondolom azt is, biztos az se normális, írni temetőben. Mikor annyi ember. De hát én csak én vagyok meg mackó, akkor is amikor annyi ember. Na meg akinek írok. Persze, mert ugye írni azért mindig valakinek írok. Mert az biztos, nem magamnak. Szép is lenne, magamnak írni. Annak már semmi értelme.

Határozottan langyos szél fúj. Kellemes. Ez biztos a halottak lehelete, lélegzet, mert különben most hideg szél fújna. Pontosan emlékszem, ez különös halottak nap, mert ilyenkor máskor eső, meg hideg szél. Mondom ezeket is megint mackónak, merthogy ő mellett. Most amit papírra, ma különben is, mindenre rákérdez. De anélkül is, amit írtam, mondtam is. Mintha vele erősíteném. Hogy ismétlem.

Ma reggel meg azt mondja nekem, haláli. Hogy engem ki kéne költetni, ha nem lennék.

Valami más, egyéb.

Tartogatok egy nagy meglepetést, de sajnos arra csak tiszta fej-jel lehet készülni. Én meg napok óta fáradt, mikor már ott, hogy írás. De bízom, hogy elkészül. Sokminden ami elkezdődik, nem fejeződik be. Ennek muszáj megszületni. Mindjárt kettőnek is egyszerre. Persze most a napokban is legalább öt-hat dologgal kéne kész lenni, de minden csak napolódik. Az van előbb mindig ami magától, sosem az aminek idő szerint kellene. De ez sem igaz pont így, mert van ami azért napolódik, mert nem érett meg. Mert gondos vagyok vele, mert szeretem, szeretgetem. Nem akarok vele kitolni. A szövegre gondolok most, persze, aminek születni. Ami ugye azért én vagyok, valójában mégiscsak ilyenkor magamért aggódom. Szóval szeretnék magamnak jót, ez van. És inkább simogatni, mint valami más, rossz. De ezt már írtam, hogy az ember magának mégiscsak jót szeretne. Persze van amikor olyan határidő, amivel nem lehet kikezdeni. Ráadásul a tanfolyamon megint vizsga. Nem elég hogy járok a tanfolyamra, hallgatom, dolgozom, még vizsgázni is. Na persze rendben, értem én. Értem ez is, csak mégis. Ugye ami sok az sok. Mennyire össze tudnak a befejezetlen elkezdett dolgok zavarni, ha egyikre sem tudok elég időt áldozni, egészen benne lenni. Csoda-e gyötöröm magam, ha egyiknek se sikerül végére érni. Csak naplót írni jut, mert ugye az olyan mint amikor éhes az ember, ideje nincs enni, de bekap egy-két falatot. Azért már egy komolyabb étkezés, hát az jelen állapotomban sajnos gondot okoz. Kivéve a mai nap, mert ma csak ettem, meg a halottak. De ha azt vesszük, előbb ugye egészen másról beszéltem, mikor enni. Na jó, kicsit összebolygattam, nehezebb legyen olvasni.

2010.június 2., szerda

Végülis ez a két hét ajándék arra is jó, hogy a könyv nagyját összeállítsam, hogy minden lehetséges anyag úgy nagyjából összeálljon. Aztán a maradék idő ami naponta adódik, a könyvszerkesztésre, az már az olvasgatás, finomítgatás, rajzolás, szerkesztés, ilyenek. Azért meglesz, csak a baj, mármint

ha szerénységem okán ezt nem éppen előnyére vehetném-e, erősségére amire büszkének lenni, hogy 4 kötet. Iszonyú temérdek munka, el sem hiszem, hogy egy év alatt sem egészen, összeállítom. Igaz, megelőzően éppen három év munkája. Több? 2007-től. Hogy erre kiadót találni.

Képtelenség a könyveimre kiadót találni. Nem is merek belegondolni, hogy a könyv még csak csak, ami tőlem telik, mindent megteszek, hogy kiadásra leadóképes legyen. és még akkor sem leszek sehol. Ami a könyvkiadást jelenti.

4 év munka. És sehol sem lenni. De aztán készíthetem a vers-kötetemet. Irogathatok hozzá, ilyenek. Mindig kicsit másban lenni, elhagyni régebbi éneket, arcokat. Mindig valami más arcban lenni. Már előre várom, hogyan szerkesztem meg az új, legújabb szövegekkel verses-rajzos kötetem. Talán idővel megszeretnek, elfogadnak az emberek. Olyannak amilyen vagyok. (vagy szeretnék lenni)

Nem merem betenni a pendrájvomat, annyira félek. Pedig oda szoktam menteni a könyv újabb részeit. Félek, hogy baj lesz. a Mammut? Mamut... a sepsiszentgyörgyi fénymásolda, pedig milyen ügyes kis gyors gépszerkezet, ez a hely, kár érte, ha tényleg megfertőződött az eszközöm. Profik, gyorsak, szinte megkockáztatom, kevés lehet ilyenből itt budapesten. És mégis. Ha fertőz a központi gép, akkor mégiscsak baj van valahol. Persze tévedhetek, de minden jel, tény arra mutat, hogy ott kapta a vírust, betegséget a pendrájv eszközöm, az ottani letöltésnél, amikor futtatva egy teszt vírusprogramon át vezették róla a fájljaimat. Nem kérdeztem, miért, és nem mondta a hölgy, miért. félttem a munkaeszközömet. Pedig előbb-utóbb be kell tennem, leolvasni, nem halogathatom. És nekem még vírusölő sincs. lesz valahogy, csak nehogy rászálljon a gépemre. Inkább meg kell kérdezni szakembert. Félek. A 3szék szerkesztőségben is a hölgy hogy félt. úgy éreztem magam mintha legalábbis bűnöző lettem volna. Ott sem akadt olyan szakember, aki vállalta volna a vírustalanítást. per-

sze, megvolt a napi rutin, fontosabb dolgok. de az a jó, ha az ember akar, megoldás mindig akad. Más aki ért alpból az ilyen kiszűréshez, hogyan kell vírustalanítani, annak egy mozdulat, de legalábbis karnyújtás, mégis sajnos ehhez érteni kell.

(nem szabad ragaszkodnom a valóságghűséghez. száraz leszek, olyan mint amikor magam olvasok hasonló szövegeket)

2008. november 2., vasárnap

egy kéznyújtás

Apám egyszer azt mondta nekem, hogy mindig olyanokért állok ki, miközben saját magamat ásom, akik sosem fogják kezüket értem nyújtani. Talán valóban így van. S hogy miért nem foglalkozom inkább magammal.

Mosolyognék, de távol vagyok magamtól. különben nem bánám, ha egyszer nekem is igazam volna.

2008. november 3., hétfő

válaszoltam volna mai beíráshoz

nemrégiben még milyen kedves volt hozzám ez a torockai. hogy ne bántsátok nyulacskát (lehet hogy becseynek hívott:), fog ő még jó verset írni. s én is hogy védtem, amikor viszont ő bajban. pont akkoriban írt lelke békétlenségében végenemérhetetlen hosszú leveleket, mikor még ő is keresett. értem keresgélt. mindenhová befészkelte magát, akárcsak én, véletlenül épp akkoriban, mikor még én is kerestem. igaz, nem mentség korkülönbség, akárhogyis későn kezdtem írni, egyáltalán nyitni. évekig meg se szólaltam. aztán csak írtam írtam, szárnyaimat arra használva, hogy védjem, kiálljak a dokk működése mellett. minden látható jel, visszajelzés ellenére. hogy bántó-e? nem, már semmi sem lehet megalázó. Andriská, nézzél körül egy kicsit, mondanám, saját üzenőfalaidon. nemrégiben még hosszúságban túltettél mindenkin, nemcsak hosszban, mennyiségben is. értem szélesség. dekinőttes magad. különben ki másnak állhat

föl(ül), nem-e ki maga is baját bőrén tapasztalta. rakoncátlan
gyermek még ez a fiú. tojánhéj fenekén.
na de nem mondok semmit, mi értelme volna.

(nyulacska, rózsaszín nyulacska. **mondaná, jössz te még az én..**

2008. november 4., kedd
a kisfiú, aki kiábrándult belőlem

azt mondták, azért volt ez az egész, mert nem tudom elengedni magam. nem tudok felszabadulni, állandóan görcsben tartom testem. hogy azért nem bírtam az utat, amikor ráadásul igen jó autóban (volt aki szerint épp az baj, a túl kényelmes, lágyan mozgó, egyáltalán nem rugózó autó). és muszáj volt megállítani. hiába kínlódva, ideig, órákig még tartva, szóval egyszercsak hányni. éppen mikor idegen autó, ugyan kedves, ismerős emberek, én már felnőtt lány, rájuk bízva, s hogy örülve, volt is ott egy fiúcska, aki épp akkor ábrándult ki belőlem. hiába az anya, hogy egyébként amikor purcolni is, ugye azt is ki kellene engedni, akárhol, és hogy én ezt sem hagyom, ki, ami ugye normális lenne. nembeszélve a többi görcseimről, s hogy csoda-e végül hányni. vagy hogy miért is csodálkoztam régen, amikor a már szinte kamaszodó leánygyermek a kád vízbe pisilt. ha neki úgy esett jól. hogy ez normális. persze akkor én csak néztem, hogy ilyen is, pedig már szinte egészen nagylány voltam, de megmondom őszintén, nem tetszett, hogy abban a vízben mosdik, amibe pisilt. nagylány kicsilány, mert ugye a bébi az mégis-csak bébi, s a zuhanytálca is más, ami lefolyik. dehát így, hogy a saját fürdővíz, amibe ugye beleül az ember, hiába ami egészség... én pedig mindent (bár kád vízbe sose kívántam pisilni), megtanultam visszatartani. nekem meg ez volt természetes. hogy például szerettem hallgatni, amikor tudtam, elvárják beszéljek. vagy amikor nem érdekelt, hogy elvárják beszéljek. esetleg amikor eszembe sem jutott, elvárnák, beszéljek. egyszerűen csak jólesett nem beszélni.

Mindenestre az tény, akárhogy is a kedves anyuka, a kisfiú bizony kiábrándult belőlem.

2008. november 5., szerda

Már nemszeret engem a kövér ember. Nem választott képeket sem úgy mint rég. Hanyagolt is. Pedig én szerettem. Nagyon szerettem.

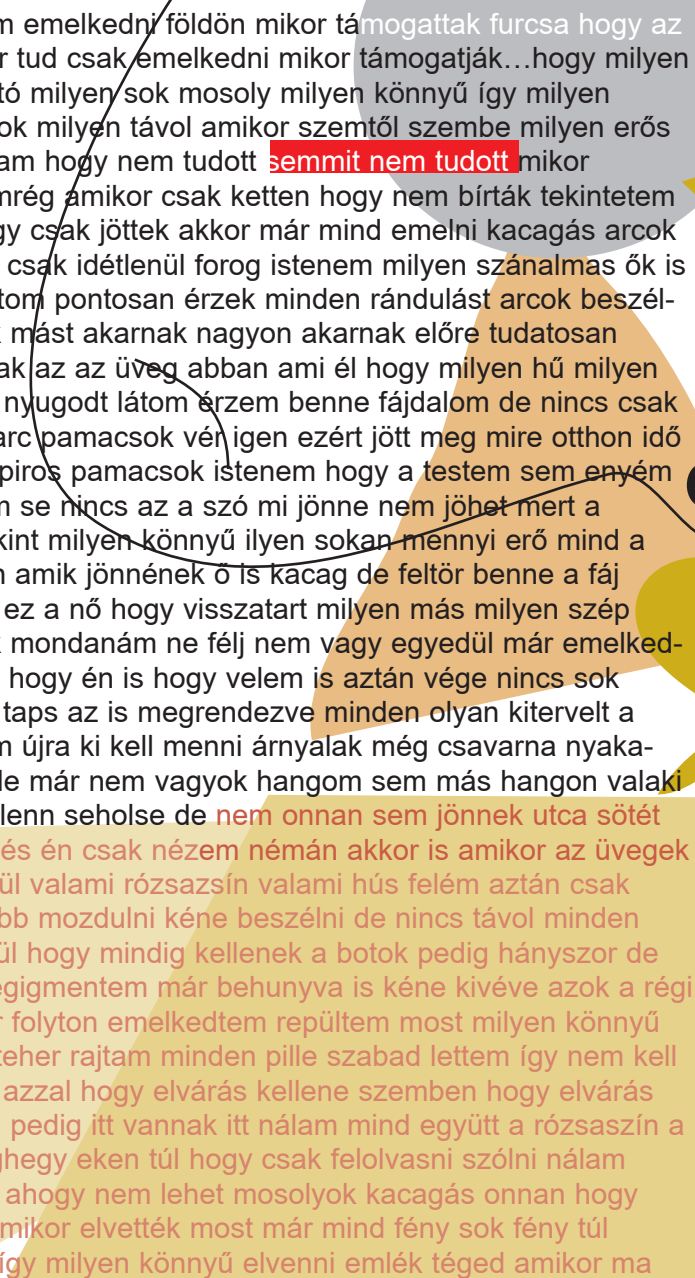
2008. november 10., hétfő

csodamód, ma alábbhagyott jobbszem remegésem, és el tudtam feledkezni lábam bénulásáról is. már a görcsök is alig jelentkeztek.

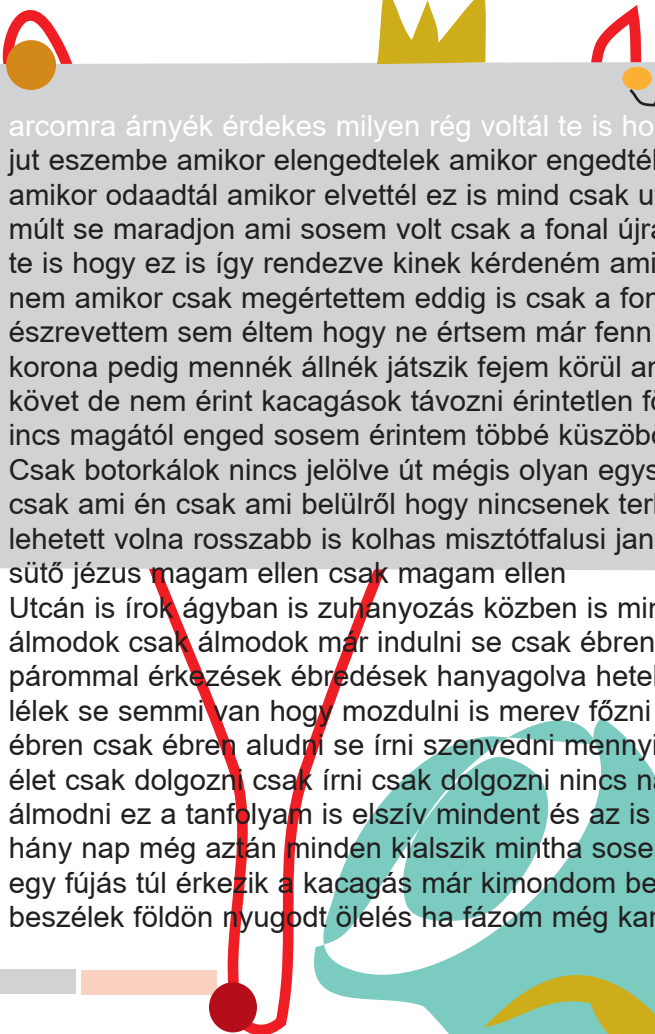
2008. november 12., szerda

szeretet ölen, szeretet fényében

Üveghegyeken túl Kígyó mindigis féltem a kígyóktól gyermekkoromban is nők csak kígyóktól Hogy mért van az szeretni tudom akik megaláznak büntetnek nyomorítanak akik gyengék erősek idomtalanok embertelenek mosolygósak gerinctelenek zavartak s mindis olyan emberi együtt összefolyik olyan tiszta olyan zavaros mit szeretek olyan nagyon magamban
Hogy a hang már ami enyém távol nem az enyém hogy magamra maradtam hogy a tömeg belőlem nőni kiszorít hús mézes madzag és én követem az csavarodik csavarodik én rácsavarodom aztán csak szívniak vissza mennék de nyoma sincs kötélnek arcok főnről hahotáznak bor ömlik csurog de nem ér le földre megáll félúton levegőben furcsa pamacsok véresek nézem idő előtt megjött itt akkor azon az éjszaka azon az estét követve mint akkor egyszer az élő hús cafatokban combokon vegyülve ragadva rongyok csontok minden nyitott test sínekben fent is lent is bűz valami idegen szag nem lehetett közel fertőző emlékszem mondták fertőző le kellett guggolnom fogyott az erő nem tudom elájultam vagy csak pillanat volt már ismerős akkor vetéltem el vagy a vérem akkor is csak idő előtt itt gödörben máskor is

akkor tudtam emelkedni földön mikor támogatnak furcsa hogy az ember akkor tud csak emelkedni mikor támogatják...hogy milyen sok támogató milyen sok mosoly milyen könnyű így milyen könny hangok milyen távol amikor szemtől szembe milyen erős higgadt voltam hogy nem tudott **semmit nem tudott** mikor egyedül nemrég amikor csak ketten hogy nem bírták tekintetem nyugodt hogy csak jöttek akkor már mind emelni kacagás arcok az a fonal ő csak idétlenül forog istenem milyen **szánalmas** ők is zavarban látom pontosan érzek minden rándulást arcok beszélnek szemek mást akarnak nagyon akarnak előre tudatosan precízen csak az az üveg abban ami él hogy milyen hű milyen erős milyen nyugodt látom érzem benne fájdalom de nincs csak amit mond arc pamacsok vér igen ezért jött meg mire otthon idő előtt igen a piros pamacsok istenem hogy a testem sem enyém hogy sebeim se nincs az a szó mi jönne nem jöhet mert a kacagások kint milyen könnyű ilyen sokan mennyi erő mind a szavak ellen amik jönnének ő is kacag de feltör benne a fáj milyen erős ez a nő hogy visszatart milyen más milyen szép mennyi titok mondanám ne félj nem vagy egyedül már emelkednék szólnék hogy én is hogy velem is aztán vége nincs sok szem fül se taps az is megrendezve minden olyan kitervelt a fonal előttem újra ki kell menni árnyalak még csavarna nyakamon kifelé de már nem vagyok hangom sem más hangon valaki odefent odalenn seholse de **nem onnan sem jönnek utca sötét** vissza még és én csak nézem némán akkor is amikor az üvegek el forgás le ül valami rózsaszín valami hús felém aztán csak nézem tovább mozdulni kéne beszélni de nincs távol minden távol egyedül hogy mindig kellene a botok pedig hányszor de hányszor végigmentem már behunyva is kéne kivéve azok a régi álmok mikor folyton emelkedtem repültem most milyen könnyű hogy nincs teher rajtam minden pille szabad lettem így nem kell számolnom azzal hogy elvárás kellene szemben hogy elvárás terhe rajtam pedig itt vannak itt nálam mind együtt a rózsaszín a hús az üveghegy eken túl hogy csak felolvasni szólni nálam mind együtt ahogy nem lehet mosolyok kacagás onnan hogy nincs esély mikor elvették most már mind fény sok fény túl mennyi arc így milyen könnyű elvenni emlék téged amikor ma

arcomra árnyék érdekes milyen rég voltál te is hogy csak utólag jut eszembe amikor elengedtelek amikor engedtéll odaálltál amikor odaadtál amikor elvettél ez is mind csak utólag hogy a múlt se maradjon ami sosem volt csak a fonal újra benne talán te is hogy ez is így rendezve kinek kérdeném amikor én már nem amikor csak megértettem eddig is csak a fonal amikor észrevettem sem éltem hogy ne értem már fenn tekeredik korona pedig mennék állnék játszok fejem körül amerre mennék követ de nem érint kacagások távozni érintetlen földet lépcső kilincs magától enged sosem érintem többé küszöböm Csak botorkálok nincs jelölve út mégis olyan egyszerű nincs csak ami én csak ami belülről hogy nincsenek terhek felettem lehetett volna rosszabb is kolhas misztótfalusi jandarc bodor sütő jézus magam ellen csak magam ellen

Utcán is írok ágyban is zuhanyozás közben is mindenről lekések álmodok csak álmodok már indulni se csak ébren lemondva nap párommal érkezések ébredések hanyagolva hetek óta nincs test lélek se semmi van hogy mozdulni is merev főzni se enni se ébren csak ébren aludni se írni szenvedni mennyi év lemondás élet csak dolgozni csak írni csak dolgozni nincs nappal éjjel álmodni ez a tanfolyam is elszív mindent és az is hogy szeretni hány nap még aztán minden kialszik mintha sosem minden csak egy fújás túl érkezik a kacagás már kimondom beszélek csak beszélek földön nyugodt ölelés ha fádom még karjában aludni

2010. június 3., csütörtök

Nem akarok. Borzasztóan nem akarok ezzel foglalkozni, de hát legyen. Egyszerűen nem értem. miért kell székelyföld, erdély olyan egyedülálló, természeti értékeit hagyni tönkremenni. A román résznek nem érdeke, hiszen állandó a viszály a magyarság és a románok között, mert hogy akkor most kié is lesz. az érték. Mindegyik magának akarja, nem egyeznek meg. pedig románia területén van, de hát belül a románok sem érzik igazán magukénak, hiába az ők területén papízügyileg, belül, és ez itt pszichológia, amit ingyen kap az ember, elvette mástól, kapta,

úgymond a semmiért, azért mindigis lesz belül, lekiismeretfurdalása. Nem tudok más magyarázatot. Hogy miért nemérzik magukénak. Talán félnek, tartanak attól, hogy egyszer nem lesz övék, s ha másé lesz, hanyatlón, rombolva kapja meg, ne az ő pénzük árából. Gonosznak tűnik amit írok, és mégis sajnos nincs erre más megfogható magyarázat. a magyarok meg hiába érzik magukénak, a múlt, sok-sok szorgos kéz, ész, árnyékából, tehetetlenek, ha hivatalosan nem az ők területén, csak a szívükben. A kisebbség, a kismagyarság határokon túl kiszolgáltatottabb mint az anyaország magyarjai, akik saját hazájukban. A kismagyarság, és itt akkor mindvégig kisebbségről beszélek, nincs hatalma, minden darab kis értékéért harcba kell szállnia, bizonyíthatnia a hatalommal, mint mindenhol, ahol, a demokrácia csupán papíron, de a szívekben inkább a gonosz (azért inkább, mert kivételek valahogy mindig akadnak, de hát ez mitsem számít, amikor a többségben az erő), bár lehet ez félelem, más, hogy honnan is. Vagy az érdektelenség, közömbösség, mindegy, minek nevezzük. Akkor mi legyen, amikor az érdekek nem egyeznek. Világviszonylatban is egyedülálló értékek vesznek a semmibe, vesztek a semmibe a sok évtized alatt. A borvízforrások, a fürdők, a környezet, a bugyogó földben buborékoló igen sokszínű és sokféle ásványt tartalmazó, savas, bázisos, sós, mindenféle érték. itt magyarországon sem kóstoltam ilyen ízű vizeket, mint ami ott a természetből kacsintgat, a legnagyobb természetességgel.

És akkor miért nem kell magyarországnak sem? miért nem érdeke felújítani, valamilyen formasággal akár, kettős állampolgárság, egyéb, forrást szerezni, közelebb érezni, visszahozni, és újra életet ültetni ezekbe. Hogy újra éljenek az értékek. Miért nem? miért nem tud ezekről a magyarországi ember? Hogy léteznek, hogy még meg lehet menteni. Únió? Mit tud ezekről az únió? Ki segíthetne? Olyan mindegy lenne, ki segítene, csak megmenteni, hogy ezek a területek ne haljanak meg. miért jó románínak, a sok halott terület? Mert magyar? Hát nem azon huzavonáznak, hogy az igenis az ő területük? Az utak is, jól látható, hogy bizonyos magyar lakta, zömmel magyar lakta részeken nincsenek az összekötő utak megcsinálva. Miért? A

kátyuk éppen ott? És ahol már brassó, ott már igen. nem értem. a saját területein miért tesz rangsort. Hát nem ők is járnak a szépen kiépült fürdőhelyekre? És magyarország, neki miért nem jó, ha kibővülne ha csak papírformailag is, a terület, ha ilyen szép, egyedülállóan különleges egészségre igen jó hatással lévő területek létezhetnének újból, mint a régi szép időkben. Miért? de még ha csak elszeparált kuriózumként is? Kinek miért nem érdeke? És miért van az, hogy rettegek amikor politika. Hogy amikor az érdek nem az igazi érték függvényében. Nem értem. sohasem fogom megérteni az embereket. Sem itt, sem ott, sem túl.

Ugyanakkor, és itt akkor hittem hogy nem kerül sor erre, de a fájdalomam nagyobb volt, mintsem azt megtehetném, elsurranok mellette. Fáj másik oldalon az is, amikor igen sok ember szájából minden lelkiismeretfurdalás nélkül, a legnagyobb természetességgel kijelenti, már észre sem véve, valójában ezzel mit mond, hogy hitler félmunkát végzett. Hogy be kellett volna fejeznie egészen. Kell-e erre magyarázat.

Persze, értem én az összefüggéseket, a fájdalmakat, de azért mégis. Átesni a ló túloldalára. És itt akkor a hasonlat igen szerencsétlen, gyenge. Egy pusztas eséshez hasonlítani ezt a fajta gondolkodást. Hogyan építeni így. Ezért nem egyeznek meg a felek sohasem. Egyik sem. mert mindegyik a saját fájdalmával képes csupán gondolkodni, nem képes azon túl, felemelkedni.

Hát ezért nem politizálok, és ezért kellemetlen nekem minden, ami otról, vagy akár ittről, amikor az itt és ott elbeszél egymás mellett.

Tenni kellene végre valamit látványosan. Az értékekért. Független hogy a miénk, övék, kié. Legyen az bárkié. De legyen.

Hát ezért mondom, hogy szeretem az embereket, értem is. de el kell emelkednem ugyanakkor. Mert mindenkit szeretni, mindenki szemszögét látni, összeilleszteni, hogy működjön, hogy az egész

működhesse, fentről is úgy látszik, megoldhatatlan. Nincs erőm, na meg aztán az emberek ugyanítt el is veszik, ha lenne is. nem kapok támogatást, bizalmat. A magamfajta gondolkodás, egyik részhez, résznek sem kizárólagos elkötelezettje, csupán a nagyegészé. Amikor azt mondom, világot teremtek, akkor ilyen dolgokra is gondolok, kimondatlan. Például a rózsaszín nyúl nyelvén. Ma nem ért meg sem innen sem onnan az emberiség. Idővel sem lesz módja, mert nem kap megmutatkozási lehetőséget, éppen különböző érdekek miatt, az emberiségtől. Tehát halottan nem is képes teremteni a jövő, jövők nemzedékének sem.

Egyik összefogna, másik ellene tesz, na de milyen áron is az összefogás, na de milyen áron is az elfordulás. Ha sehogyan sem egyeznek meg. a nagyhatalmak, erők, pedig mosolyognak magukban. A kisemberek játsszák saját kicsi játékukat, így nem lehet nagy baj. Hiszen a nagybajokat is rájuk sózzuk. Észrevétlen. Ők a vesztesei a nagybajoknak is. a föld így működik. az emberekkel. Mindig a kisember lesz a vesztes. Kivételek, az igen kevesek mindig lesznek. Mert kellene a jelképek, a hősök, akikre felmutatni. Hogy lehetnek kivételek, akik a semmiből kiemelkednek. De kik emelik fel, kik adnak esélyt. A felemelkedésre. Nevezzük, sorsnak. Egyszerűbb. És talán igaz is. így lesznek a rózsaszín nyulak is. bízva sorsban. Hogy lesznek-e.

Valóságtól elemelkedni, de megtartva a valóságot is, teremteve egy új valóságot, a képzeletét. Ha már a földön nincsenek mankók.

De most lássuk mit írtam éj felé a papírra. Azzal a közönséges írószerrel, ami sosem fog ki. ma sem tudom elhinni. Az írószer, ami sosem fog ki. a betétből.

Egy feljegyzés: "nem szigorúan a tények, hanem egy más típusú gondolkodás."

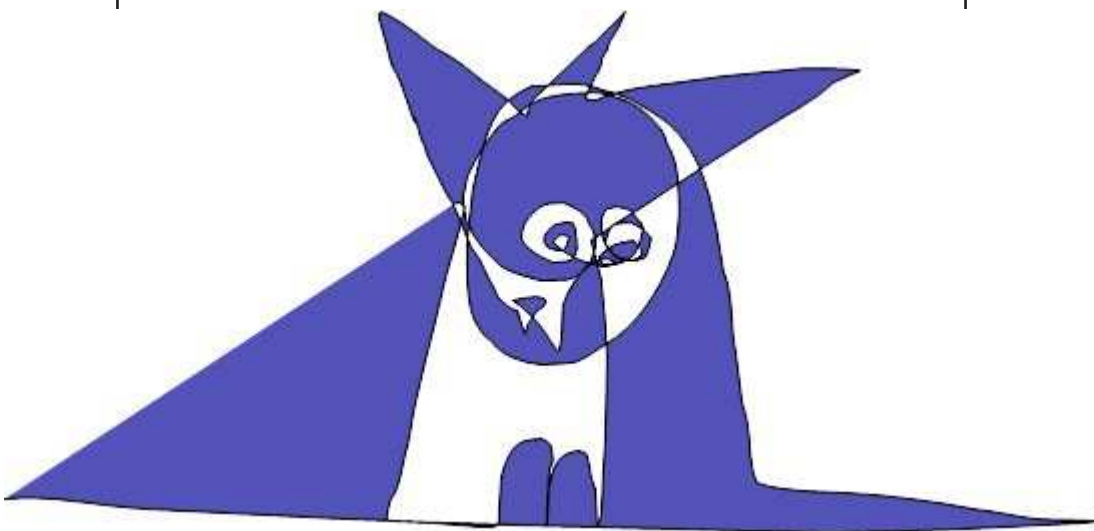
"köztér-magántér"

"nemzeti történet kerete kiszélesedik, más típusú magyar történetírás"

Én azzal egészíteném ki, hogy tettek a gondolkodáshoz. A más típusú gondolkodáshoz. Együtt lesz hiteles, befogadható. különben csak a gondolkodás marad, és ez nem elegendő erő hosszútávon. Bár, az is igaz, a rózsaszín nyúl is például csupán a más típusú gondolkodásé. Tettek?, de hiszen még átadás sem. vagy tettek követhetik, minthogy követik is, de akkor miért kell elsüllyeszteni az eredő erecskét. A forrást. rózsaszín nyulat. Elvenni, kisajátítani belőle a gondolkodást, és a semmibe süllyeszteni. Hogy mindegy, mondanám, ha legalább tettek követik a süllyesztést? Hogy ha legalább van hatása. Az én fájdalmam, egyetlen ember fájdalma mi az egészhez képest, nemigaz? fel lehet áldozni nemes célokért az embereket, egyes embereket. Ha ki lehet csiszolni belőlük tetteket. Egy jobb, nemesebb gondolkodású emberiségért.

Gyermekkoromban is mindig valahol amikor magammal, elvonatkoztattam a valóságtól. Elemelkedtem. Szükségem volt erre a védekezésre, egyben hogy szabaddá tegyem magam, a korlátok közül hogy kiszabaduljak. Beszélni persze beszéltem ott akkor emberekkel valóságról, vagy csak jelen, inkább, idő után, amikor a beszéd úgyis kudarcba fulladt volna, vagy mert nem sikerült úgy kifejeznem magam, ahogy azt szerettem volna, vagy mert az ellenállás volt nagy. valóságban élt tehát a testem külsőleg, az agy is minden szálát felfogott, így érzékeltem mindent, de a tudatalatt minden ugyanakkor, ugyanitt, már az érzékelés pillanatában átfordult, amikor magam lehettem. Magammal. Miért történt ez? egyszerű a válasz. Nem volt környezetemben, aki ezt a másságot, más gondolkodást megérthette volna, így nem történhetett meg az átadás, a közös gondolkodás. Tehát mindig az volt a jó, amikor ebben a saját világban lehettem. Szükségem volt arra, hogy más, egy képzelt (valóságot tartalmazó, de attól elemelkedő) világot teremtssek.

2008. november 30., vasárnap
Visszatekintés, közelmúlt az elmúlt 2 év összegzésében

ami egy egészen másik idő

csillag nyúl egykalap világmegváltás

Pénteken, november 28.-án sikerült... idézve aznapi jegyzet-lapomról:

Ma, november 28.-án sikerült nyomdába leadnom első saját szerkesztésű és kivitelezésű (teljes nyomdai előkészítés) „Láncszemek” című könyvet. Természetesen nincs olyan, hogy az ember utólag is ne találjon valami apró hibát, az első mester-példányok hétfőn délután látnak napvilágot. Pontosan egy éve keresett meg a dokk irodalmi honlapon G. Tamás, nem lenne-e kedvem lektorálni készülő fotós-szöveges könyvét. Bár a gyakorlatban nem csináltam hasonlót, 18 évnyi tanulmányaim, különböző művészeti egyetemek, alkotói éveim, szakmai tapasztalatok, tanfolyamok közben mindig éreztem, hogy egyszer eljön az idő, amikor a könyvszerkesztéssel is foglalkoznom kell. Azt ugyan sosem hittem, hogy élesben, először egy felkérésre fogom a folyamatot véghezvinni, valaki más könyvének kivitelezésével, noha elkészült egy saját próbakönyv 2003-ban mesék-verseimmel, azonban mindig tudatában voltam, hogy még nem az igazi, hogy még időre van szükségem. Ezúttal viszont már úgy éreztem ez a felkérés egy kihívás, most van erre jelzés, elvállaltam. Idő közben olyan hosszú folyamatnak ígérkezett, hogy egy évig saját könyvemmel való foglalkozást voltam kénytelen mellőzni. Viszont lektorálásból szerkesztés, mi több fotókhoz idomult verseimmel társszerzővé alakult kapcsolatunk a Láncszemek könyv sorsát útján elindította. Miközben felvállalta Péntek Imre szerkesztő a támogatást (ez a rész, ahogy az anyagiak is, értem amikor nyomdának fizetni, nos Tamás érdeme, minden ami pénz, mert sajnos azt teremteni nincs erőm sem hatalmam, mint ahogy kiderült később, de ez csak még két év múlva, amikor már egészen egészen saját könyv, hogy nyulacska csak ad-ad, s mikor övére, övéire kerülne sor, csak leül, süppedve homokba, földre) ezidőtájt egy helyi, zalaegerszegi pályázaton vett részt (Tamás szülővárosa), melyen 160 példányra kapott elsőkézből lehetőséget a könyv. Mindezzel végül a Pannon Tükör művészeti könyvek sorozatainak részpéldánya lett a Láncszemek 2008 -as

könyvünk 1. része, mely a későbbiekben további sorozatnak ígérkezik. Továbbá egy másik pályázaton bár igen csekély anyagi támogatással, de mégiscsak lehetőséget kapott egy kiállítás erejéig a könyv fotói versekkel, valamint néhány képzőművészeti munkáimmal ötvözve, melyre előreláthatóan februárban kerül sor, ez is ebből a szakmai kapcsolatból növe ki magát. Azonban mint a könyv is, a kiállítás megtervezése, esztétikai-technikai kivitelezése személyemre vár. Csak remélni tudom, az eredmény megéri a befektetett munkát.

Hosszú és fáradságos folyamat volt, azonban ami szép benne, és a további munkáimra való tekintettel önbizalommal is tölt el, hogy valóban, immár el kell ismernem, képes vagyok egyszemélyben saját kezűleg lektorálástól szerkesztés, tervezés, nyomdai előkészítés kivitelezésig az egész folyamatot végigvinni. Hogy ez az első tanuló folyamatból megszületett könyv után a 2009-es év végre saját könyvem útjának megtervezésével folytatódhasson, immár egy biztosabb lábon álló szakmai tudással, tapasztalattal. A kiadványszerkesztő tanfolyam mely éppen erre az időre esett életem ezidejű szakaszával összehangolódva, így köszönettel tartozom mindazoknak, oktatóknak, társaimnak, akik ebben a készítési folyamatban bármikor megakadtam, segítségemre voltak.

Továbbá, ami az elmúlt 2 év irodalmi tevékenységem különböző alkotói folyamat fázisokkal a 2007-es évtől a 2008-asig egy kísérleti tanulófolyamat volt minden lehetséges szempontból, a másokra való figyelésé valamint saját kibontakozásé, ebben az időszakban rengeteg író, költőt, szerkesztőt, esztétát, kritikust, művészeti szakembert a lehetséges minden területen hallgattam irodalmi esteken, rendezvényeken, egyetemen, szemináriumokon, tanfolyamokon, sőt, ami némi elégtétellel, önbizalommal is tölt el, az utóbbiakon már nemegyszer meg is szólaltam, a legutóbbit ami jelenleg is tart, az Íróakadémia színház és drámaíró kurzusa zsenialitását ki kell mindközül emelnem, aminek Jutocsa a moderálója, előadók Békés Pál, Forgách András,

Kárpáti Péter, Müller Péter, Radnóti Zsuzsa, Spiró György, szemináriumvezetők ugyanitt Békés Pál és Kárpáti Péter lesznek, az elmélet mellett egyidejűleg olyan gyakorlati játékokkal és kulisszák mögötti betekintéssel, ami maradandó élmény, nekem mindenképp, akinek a színház inkább is csak a kulisszák mögötti folyamatot, teret jelenti, legyen az életből minta, vagy a színházé, mintsem a kész darab előadásában a színpadi mű megtekintését. bizonyíték hogy valószínűleg másnak is élmény, hiszen nem egy hallgató, megesett hogy az egyetemi szeminárium óráiról is lemondott, bizonyos sajátos kapcsolódó alkalmakkor jelen lehessen. de kiemelhetnék sok mást, pl. kritikusok beszélgetősorozatát, melyen rengeteget tanultam, tapasztaltam, na és nem utolsósorban az ELTE egyetemi féléves egész napos, napi 14 órás előadás és szemináriumok hallgatását, melyeket olykor mikor még volt erő, esti irodalmi beszélgetés is tetőzött, de nem szabadna megfeledkezniem egyéb szakmai jelentőséggel bíró szemináriumokról. Összességében volt olyan időszakom amikor napi 16-18 órát töltöttem irodalommal, volt e között olyan is amikor ugyanennyit írással a nap 24 órájából, akadt amikor 24-ből 24-et,

viszont a 2009-es évtől valami egészen más kezdődik, a szét-szórtságból, kifelé mozdulásból a befelé fordulásé, az egy dologra való koncentráció, ami először a nyuszi mesél 18 év múltjának könyvben való megjelenését foglalja magába, hogy majd előkészülhessen és megvalósulhasson 2010-ben a mai, mostani arcom, arcaim lenyomata szintén könyvben. Tehát a 2009 egy letisztultabb, konkrétabban, tudatosabban célirányos tevékenységé lesz.

Továbbá köszönöm mindazoknak, akik ebben az elmúlt két évben írásaimat egyéb kapcsolódó munkáimmal megjelentették, támogatták. A hozzászólóknak is, mindazoknak akik olvastak, figyelemmel kísérték ezt a hullámmozgású, egyszer fent-egyszer lent korszakomat, mégis olykor látszat ellenére is minden erőm-

mel, ami olykor fogytán is volt ebben a túlfeszített, igen sokat felvállaló, megterhelő időszakban, azon voltam, hogy ezeket

LÁNCSZEMEK

Fotográfiák-Gondolatok

GULYÁS TAMÁS

fotói, szövegei

BECSEY ZSUZSA

verseivel

Megjelent

Szép. Test nélküli álom.
Olyan tökéletes.
Lezárt. Csalogat, aztán eltol.
Nem hisz. Nem hagy bejutni.
Szép. Éjszakában homoknyi fény.
Ablakon bilincs.

egyensúlyba hozzam.

Egy rövid, utómegjegyzést talán megengedek magamnak, a nyelv egy igen izgalmas megnyilvánulási formája a kommunikációnak, titka, hogy kiszámíthatatlan, folyamatról folyamatra önmagát alakítja. Sosem lehet tudni, mi születik holnap.

2008. december 5., péntek
„gyöngyparázs”... elefánt, csigaház, minden más

...írhattam volna, Lázár Ervinre emlékezve. Talán most ő is elégedett lenne. 2003-banmondotta, hogy ez az írás bárhol megjelenhetne. Azt nem mondta hol, aztán már nem találkoztunk.

Ma kaptam kézbe, 2. nyomtatásban megjelent „Nagyapó sárga botja” írásommal egy kötetet, II. tollinga pályázat díjnyertes alkotásai –novum kiadó, sorozatcímét tapintatosságból nem jegyzem. mégis számomra ami igen kedves, hogy Nagyapó most már elhiszem, örökké él. És amire még büszkébb (noha 1-2 hibát vélek most is benne, a rengeteg „s” betű, mégiscsak állandóan ott a nyom, hogy hozok valamit otthonról, spongea rá, egyszer megírom hibátlanul is, vagy nem): irodalom, novella-elbeszélés kategóriában I. díj nyulacska név mellett. Ami mindennél erősebb, a szellem, nagyapa szelleme, hogy újra és újra megtölt könnyekkel. Amikor valami legfájóbb is, amikor már úgy érzem nincs tovább, is mindig hozzá, vele imádkozom ma is. sosem hagy el. akár ahogy gyerekkorombanmondotta, imádkozik érettünk.

Gyermekekért, hogy minden sikerüljön mire vágyunk, életünkben. Ahányszor megesik, hogy kezembe akad ez a szöveg, bármely résznél (pedig hányszor van hogy haragszom erre az írásra, hogy stílustalan, formátlan, ilyenkor egyáltalán nem vagyok büszke rá, akármelyik másik írásomat inkább vállalnám), nem történhet könnyek nélkül. Mégis lehet valami különös ereje, ...ugyan lemaradt a dátum végéről, azonban elgondolkodtat, hiszen az írás 1998-as, a szöveg szerint viszont 2004-ben írhattam, mégis a kötetet melyben megjelentetni szerettem volna, a nyuszi mesél próbakötet 2003-ban készült el. különös, igen, átírhattam az évek során egy aprócska részt, csupán annyit, „7 évvel később”, ami elhomályosítja az írás eredeti dátumát. Különös. Miért követtem volna el? miért kellett éppen 7 évvel később történnie, mint amikor történt? Egyelőre nem találok a választ. azt biztosan tudom, hogy minden akkor történt, amikor és ahogy azt írtam. hogyan lehet mégis valami előbb megírva, mint amikor történt... Azonban amit szintén sors döntött el, hogy kivált a nyuszi mesél készülő kötetből, annál is inkább helyénvaló döntés, akárhonnán is, hiszen ez a mese nem illett közéjük. Különben is később lett ez az egyetlen mese nyusziásítva „Nyusziapó...”, mely azonban nem is mese, hanem valóban elbeszélés, csak mert a többi nyuszi mesékhez szeretett volna tartozni. aztán mégis vissza. Megkívánta az eredetiséget ez a szöveg. Egyszerűen visszaalakította magát. A nyuszimese pedig változatlanul összetartoznak.

Valamikor valahol egyszer. ARCOK találkozása.

2008. december 6., szombat

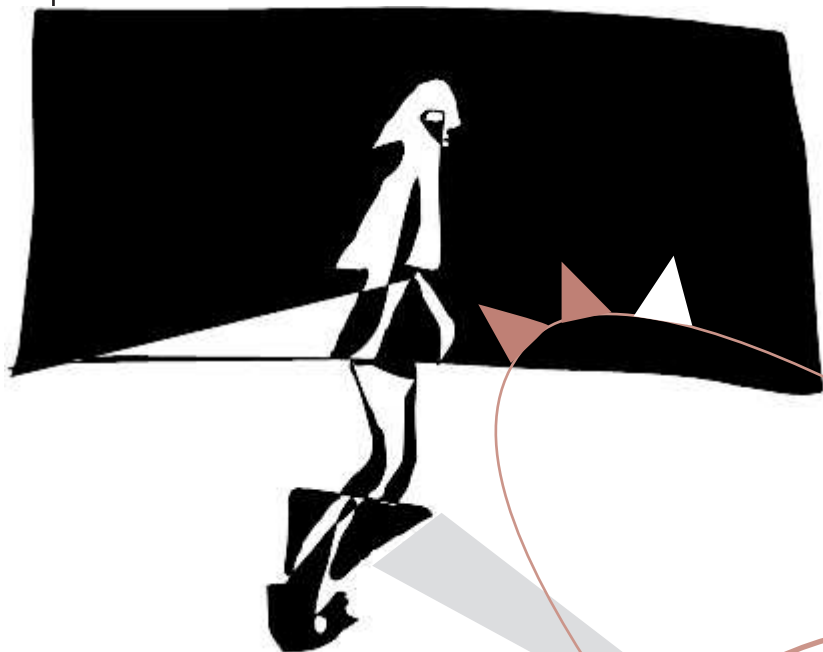
Mikulás meg a zipzáros csizma

Nézem a csizmámat, még jó hogy zipzár van rajta, különben nem fér, mit hozott a mikulás? Nemes nagy ágnes Metszetek és karafiáth orsolya Café x. édi-bédi nagyon. Ma különös mikulásom volt. csakúgy néz rám a holdacskaszemű lány anyajeggyel. Mit tud rólam ez a mikulás amikor nem is olvas. Na és a milka-gombóc sem hiányozhat.

2008. december 7., vasárnap

engedni fény
egy szárny
csillag

Valami ösvény

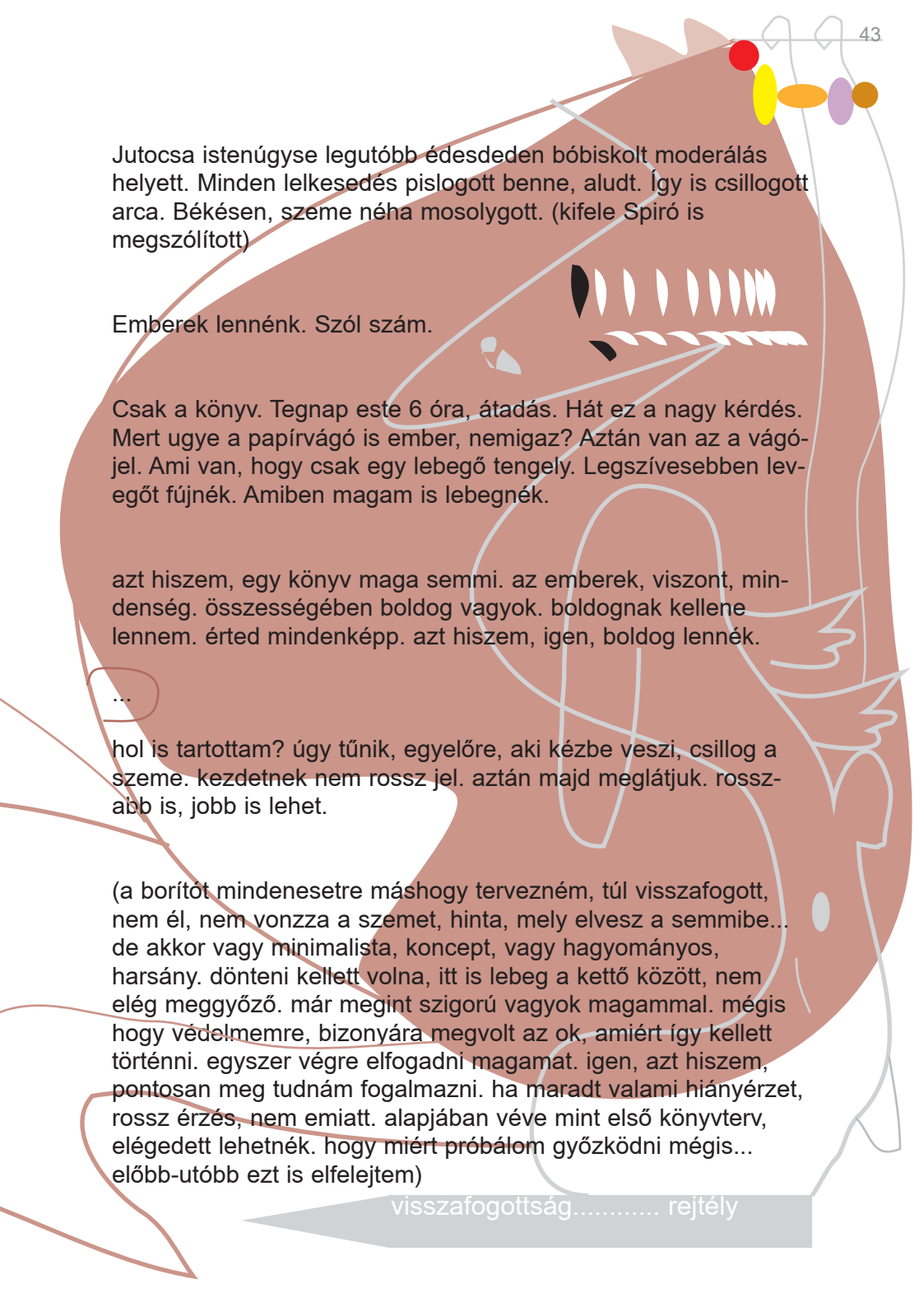
fény-árny vonalán

tartani velünk

beteljesülés reményét

2008. december 9., kedd

: ne szólj... bóbíta. bóbíta. éneklő szirén. szán?

Jutocsa istenúgyse legutóbb édesdeden bóbiskolt moderálás helyett. Minden lelkesedés pislogott benne, aludt. Így is csillogott arca. Békésen, szeme néha mosolygott. (kifele Spiró is megszólított)

Emberek lennének. Szól szám.

Csak a könyv. Tegnap este 6 óra, átadás. Hát ez a nagy kérdés. Mert ugye a papírvágó is ember, nemigaz? Aztán van az a vágójel. Ami van, hogy csak egy lebegő tengely. Legszívesebben levégőt fújnék. Amiben magam is lebegnék.

azt hiszem, egy könyv maga semmi. az emberek, viszont, mindenség. összességében boldog vagyok. boldognak kellene lennem. érted mindenképp. azt hiszem, igen, boldog lennék.

...

hol is tartottam? úgy tűnik, egyelőre, aki kézbe veszi, csillog a szeme. kezdetnek nem rossz jel. aztán majd meglátjuk. rosszabb is, jobb is lehet.

(a borítót mindenesetre máshogy tervezném, túl visszafogott, nem él, nem vonzza a szemet, hinta, mely elvesz a semmibe... de akkor vagy minimalista, koncept, vagy hagyományos, harsány. döntenie kellett volna, itt is lebeg a kettő között, nem elég meggyőző. már megint szigorú vagyok magammal. mégis hogy védelmemre, bizonyára megvolt az ok, amiért így kellett történni. egyszer végre elfogadni magamat. igen, azt hiszem, pontosan meg tudnám fogalmazni. ha maradt valami hiányérzet, rossz érzés, nem emiatt. alapjában véve mint első könyvterv, elégedett lehetnék. hogy miért próbálom győzködni mégis... előbb-utóbb ezt is elfelejtem)

visszafogottság..... rejtély

2008. december 10., szerda
Láncszemek

Tamás, kész a plakátterv. gondolkodtam 1-2-n amit küldtél, a kislányon, pl. mert fontos, hogy szembenézzen, egyenesen az ember szemébe. viszont ezzel nemzetközi fotós pályázaton indulhatnál. ahogy szembe néz és mosolyog. Szinte biztos vagyok benne, hogy díjat hozna el. ezt nem csak viccből mondom. Már ezért az egy képért megérte a könyvet csinálni. ez az arc olyan, hogy nem lehet mellette elmenni. vonzza a tekintetet. sajnálom, hogy nem ez lett a borító. nem is értem, hiszen mindigis tudtam, ez egy ütős kép. aztán ragaszkodtam egy koncepcióhoz, a hintához. de még semmi nincs elveszve. ha ez a könyvesboltokban, szakmai helyeken, kiállításon így megjelenik, biztos siker. üdv mindenjőval, zsuzsa.

A HINTA A HINTA A HINTA A HINTA A HINTA A HINTA

2008. december 15., hétfő

Passz

A vágófiú beismerte, hogy igen, valóban ő tehet róla, hogy ez már nem a mi sarunk. Talán ha hiszek, létezik ilyen, még nem késő. De hiszen mindig hittem. Az élet más leckékhez szoktatott. Ugyanúgy sietett, kapkodott, csak most kedves volt, mosolygott. Többször mondta el ugyanezt, szinte számoltam, mint utcán ismétlődő formákat, pusztán megszokásból, legyen mit újratekdeni. Talán zavarban volt, talán csak más, ugyanaz. Holnap már nem emlékszik.

Kérdés, a manővert meg lehet-e csinálni. Lehet-e sarokból még okosnak lenni. Megéri-e az idő az okosságot. Nem úszom meg, a szabadság hatalom. Nem rendelkezem felette.

Hogy mi marad? Precízen kirakott kövek. Újra és újra számolni.

2008. december 18., csütörtök

Hetek, hónapok óta először

forró tea mellett. (lett volna)

A vágófiú már nemcsak mosolygott, igyekezett megoldani is a problémát, mi több, humorérzéke is kifogástalan formában, ami esetében természetes közállapot. Így most, bár dupla munkával, de mégiscsak rendben lettek a könyvek újtukra bocsátva. Mondhatnám azt is, egy jó tündér a boltokban mind kicserélte. Vagy egyszerűen csak nyisszantott. Mert egy mai felvilágosult tündérnek nemcsak varázspálcája, de olló is kéznél. Csakhogy a dolog nem ilyen egyszerű, mert újabban szárnya sincs a

tündérnek, s bizony akárhogy is, varázspálca ide-oda, végül csak nekem járódtak le lábaim.

A fiú ugyan jóhiszeműen érdeklődött: veszik?megy? mondom nincs sok esély, első könyv, különben is alig ment ki, meglepetésemre kedves volt, biztatott, hogy csak bátran vágjak bele, hiszen a Titanicot is profik készítették... aztán az is jólesett, mutatta, melyik fotó pl. neki mennyire tetszik. Na jó, ízlésünk kicsit különbözik, de odasenek. Jólesett ez a törődés.

Nem úgy a másik fiú a fekete szemüvegben (központi antikvárium), ki szinte mindközül is legkedvesebb arc, mindjárt fel is ajánlva azt amit seholy, csak hogy –idő közben magam is megedződve, addig ugyanis abban a hiszemben, hogy csak én kockáztathatok, naivitásom ennyiben kimerülve– a dolgok egy ponton tehát visszájukra fordultak, s hogy a jelentéktelen afférünkből sikeresen vágja ki magát, mert ezek a fiúk pontosan tudják, hol kell egy másik embert megalázni, búcsúzásul hoztátette: maradjunk inkább a régiben, megmondja őszintén, nem lát esélyt, hogy a könyv elkelne. Mondtam hirtelen valami ügyetlenséget, aztán a meglepettségtől kifordultam. Mellesleg igaza lehet, hiszen a plakát sem került ki végül, a könyv pedig porosodik valahol észrevétlen eldugva hatalmas tömegnyi könyvek közt. „nem lát esélyt”. azt hiszem életre rögzült, hiszen nincs olyan nap, szinte óra, hogy ne emlékeznék. Régi eset, még nyulacska meséből, ugye az is akkor is milyen magasra emelkedett. Az idő végül igazolta. Hogy legyen aki évek múlva újra taposson rajta. Különös körforgás, a nap, a szél, eső... viharról már nem is beszélve.

Aztán az Írók boltjában a kedves hölgy aki átvette könyveimet, mondta másodszor is, emlékezve, hogy igen, az a könyv, amelyikbe azonnal beleszeretett. Ki is tette a kirakatba, a plakáttal együtt. Itt a fiúk is igen rendesek voltak, segítőkészek.

Az utóbbi hetekben mindenféle emberrel találkoztam. Köszönet külön Tétényi Csabának, aki különösen figyelmes volt az oktogoni Millennium Könyvesházban, őt a JAK támogatta egy könyvkiadással, most pedig könyvek közt üldögél, vigyázza az emberek kezét, akik a könyvek fölé hajolnak, gyereket nevel és dolgozik.

Végül, hogy semmi se maradjon ki, ami arra érdemes, Művész mozi. Véletlen-e avagy sors játéka újra, nem a Café x mellé került-e a Láncszemek. Bizonyára, ideiglenesen, mégis meglepődtem (utóbbi időben tény, hogy gyakran meglepődtem, magamon, másokon, mikor melyik), ahogy az átvevő kéz komótosan, lassan, végül egyenesen –miután szemmel körbe járta a polcokat– éppen ott állapodott meg a könyvvel. Elmosolyodtam. Kétségtelen, sors karikatúrája. Hiszen ilyen véletlen azért... de hagyjuk meg a dolgokat szépségükben, különlegességükben, ne firtassuk. Hagyjuk meg apróságaikban a kis örömeket.

Aztán így ahogy közeleg a január, apránként bővülnek a lehetőségek megmutatkozásra, úgy tűnik 5 kiállítás is ígérkezik a 2009-es évre a könyv anyagából.

Márton László tegnap a Cseresznyés Klubban megjegyezte, most már Telkes Margit és Ilona után Zsuzsának is megjelent könyve. Ugyan szabadkoztam, körülményeskedtem, hogy azért ez még nem a nagy álmom, hogy még várat magára, pusztán adódott ez az alkalom, csak úgy jött ez a könyv, akár a gyermek, amelyik nincs tervezve, valójában igazán jólesett a figyelmesség. És főként, hogy valóban boldog volt arca. Hiába tagadnám is, valahol kezem nyoma mégiscsak rajta. Különben pedig minél inkább távolodom, annál inkább szeretem meg a borító előoldalát, egyszerűségével, visszafogottságával. És találok meg a magyarázatot is. Talán nem kell szégyenkezniem miatta. Na és a kék sem véletlen... azt hiszem pontosan érzékeltem alakulásakor is. Vannak dolgok amiket nem mondunk ki, mégis

nyomai ott maradnak öntudatlanul. Aztán ezek is már emlékek maradnak. De miről is beszélek, valamiféle idegenség. Mikor először teszi megszült csecsemőjét az anya emlőjére. Valaki másik lény teste, mintha nem is belőle. Ez a könyv pedig körülöttem lélegzik, de nem bennem. Csakhogy alig távolodnék a könyvtől, máris visszahúz. Mert az tény, ahogy megszületett, fokozatosan távolodott is tőlem, aztán újabb fotók, újabb kihívás, nincs idő az elszakadásra, a kaland máris folytatódik, egyre nagyobb intenzitással.

Meg kell mondanom, eddigi tapasztalataim a verseket illetően is –ez most itt nem tudom honnan jut eszembe, mert nem a könyvről–, az emberek igen sok jó verset írnak. Rengeteg ember ír sok jó verset, melyeknél miközben olvasom is, aha élményem van. Igen, ez leesett, ez jó. De van egy sokkal nagyobb, ritkább dolog, amikor a vers mögött felsejlik egy arc, a versíró arca. Lehet hogy nem annyira ütős a vers, nem is annyira jó (szakmailag, mondjuk, mert ez is egy kategória), mégis az alkotója minden egyes vonása mögött ott érzem arcát. És ez valami olyan többlet, ami keveseknek adódik.

Ez különbözteti meg az egyéniséget a jó verstől, ami éppen úgy szerethető, mégis nem rögzül olyan erősséggel, mint az arc, amelyik nemcsak alkotta, de vonásaiban is hordozza, sejtjeiben azt a hangot, ami viszont már nem pusztán vers.

Ettől függetlenül is minden jó vers élmény.

A képzőművészetben, filmben, mindenhol érvényes ez az észrevétel. Lehet egy picassóra, mondrian, hogy csak régiekkel, közhelyekkel éljek, azt mondani ilyet én is tudnék, ehhez nem kell rajz tudás, mégis az ismétелhetetlen vonás ott a papíron. Egy teremtett világé. Fontos, hogy az alkotó, legyen az versíró, rajzoló, zenész, filmes, akármilyen, világot teremtsen. Bármilyen vilá-

got amin megkülönböztethetetlen keze, arca nyoma. Mert a világteremtés a legerősebb és legigazabb hitből fogan. A legösszeesettebb, zavarosabb korokban is születnek sajátos világok. De hogy melyik kerülhet a felszínre, már a szerencse megoldása is. csillagok...

Pétek Imre egyelőre úgy tűnik, kívánja támogatni erőfeszítéseim, tervek sokaságából való előremozdulási kísérleteimet, a későbbiekre nézve. Még nem látom, nem tudom a részleteket, mifelé mozdulhatok, bizonyára a megfelelő alkalommal adja is magát a lehetőség, s ha bízhatok, csak remélhetem, hogy lesz hozzá elég kitartás, erő, hit, részemről.

Azt pontosan látom, hogy a megfelelő produktum a lényeg. Amiben nekem kell elsősorban jól éreznem magam. Persze a hozzá vezető út is elengedhetetlen része a megvalósult eredménynek.

Kiderült, !mostanra kellett kiderüljön, hogy Tamásnak még sok igen erős képe is van.

Pedig ma igazán készültem estekre, de sajnos dolgoznom kellett, éppen most hozott több tucatnyi fotó anyagot. Majd legközelebb. Akkor már bizonyára ott lehetek. Sajnos összetörőldnek a dolgok. Alig pihenek 1-2 órát több hónap után fel-
lélegezve, kiderül újabb és újabb munka.

Januártól már remélhetőleg az elszakadás megtörténik. Irány a nyúl, valami más, egy másik világ. Amiről már nem tudom bennem lélegzik-e. Csak akkor derül ki ha elkészül. Viszont mindjárt egy másik terv is, versek rajzokkal, valami más ami eddig, aztán a napló töredék, ... mind már belőlem lélegző arcokkal. Hogy lesz-e erő.

előre gyártott panelekből

A jó vers okos vers. Hazudik. Mert agyával gondolkodik. Pontosan kiszámítja mit kell mondania, mivel hat. Azt hiszem itt van az a pont ahol tudatom kiválik a megjátszott teremtésből. Én a játékokban is túl őszinte voltam. Minden játékot komolyan játszottam. A naivitás pedig kikezdhető. Mégis, egy ponton átfordul. Amikor leválik a világtól. Amikor önmagában létezik. Nem kifele ír, független az olvasóktól. Nem kérdez, nem válaszol. Van. Most úgy tűnik megfogalmaztam, legalábbis érintettem, mi is zavar a nagyon jól megírt versekben. Ez az átbillenés, ahonnan már mesterkéltnek érzem. Mert gondolkodni is lehet hazugság nélkül. A racionalitásnak is megvan a saját szépsége. Akár funkció, a forma. Ám a vers különös teremtmény, pontosan visszatükröz minden vonást magából. Az elején hiszek, mégis érzéseimet nem lehet becsapni, amikor az átbillenés megtörténik, a verset innen már nem érzem autentikusnak. Elveszíti éppen azt, amire törekszik. De ezek olyan finomságok, melyek túlmutatnak szakmán. Valami amire csak a legkifinomultabb érzék képes. A tudat pedig van, hogy nem képes racionális magyarázattal válaszolni. Innen tehát nincs is szükség ilyen magyarázatokra. Ha mégis, úgy elfogadható, de el is lehet tőle tekinteni. És mivel az ellentétes dolgok semlegesítik egymást (az eddigi tudás, gyakorlat és elméleti leírások alapján, ami nem jelenti azt, hogy 1000 év múlva is érvényes lesz), valamint hogy a racionalitás és a kiírás (tudatalatti) is megmaradjon saját értékében, a napokban megfogalmaztam másképpen is.

Egy levelezés vonásain (tollinga arcán)

8. nyulacska [Előzmény: 7.] [válasz erre] 2008.12.18. 12:35
 Én is köszönöm, hogy együtt gondolkodhattunk. Hogy „kész” lenne az ember, nem állíthatom magam sem, újra és újra valami meglepőt fedez fel az ember magában, környezetében, ahogy a dolgok egyik oldalon ismétlődnek, másikon folyamatosan változnak. Viszont igyekszem (előbb említett értelmezésben) az arcokat kívülről belülről egyensúlyba hozni. Azt sem mondhatom, hogy mindig és felhőtlenül sikerül... sőt, időnként különösen nehéz.

7. Mendi [Előzmény: 5.] [válasz erre] 2008.12.16. 11:31
 Amit ide írtál, ki lehetne másolni egy újabb műként. A két világ létezésébe ébredek amúgy én is minden reggel, csak nálam ez nem határolódik el időben, csak tartalomban. Párhuzamos síkok, nem külön terek. A művészet és a tudomány. A szűrő komolyság és a kellemes zülöttség. A gondolkodó és a tépelődő. Sok minden összeér egyébként egy emberi elmében, de amikor két világ egymás mellett bír létezni, akkor igazán fordítottunk időt az elménkre, lelkünkre, mindenre. Ha már nem vívódnak a világok bennünk. Bennem még vívódnak, én még nem vagyok kész :) Az amit ide írtál, azért lepett meg, mert az emberek mindig hazudnak, másoknak, önmaguknak, mindenkinek. Miért? Mert megtehetik, mert senki nem kéri számon tőlük. És te mégis azt mondd, miért is ne legyek őszinte, és leírod ezt a hozzászólást. Csak úgy. Ezt köszönöm neked, tényleg (nem tudom, leírni miért, de nekem nagyon sokat számít, ha valaki, bárki, csak egy pillanatra is megnyílik) Köszí...Szép Napot!

6. nyulacska [Előzmény: 4.] [válasz erre] 2008.12.15. 23:34
Köszönöm, Mari, érdekes, eddigi tapasztalataim veled, te általában ahogyan kibontakozom, pontosan meg tudod fogalmazni. Ráirányítasz, fókuszálsz, szinte szembe nézel. Mintha egyenesen együtt is éreznél, magadból. Különös az alkotónak az ilyen visszajelzés. Ilyenkor lep meg a tudat, ráébredés, hogy nemcsak magamnak írok. Hogy van értelme megosztani is egymásunkat, ha adni tudunk kölcsönösen általa. Ha az csupán önigazolás is, elgondolkodunk. Szép ez. Különösen az ilyen pillanatok.

5. nyulacska [Előzmény: 3.] [válasz erre] 2008.12.15. 23:32
Érdekes amit írsz, mégis gondolj az álmra. Azok a képek amikor a valóságra ébredsz. Azaz amikor még, de már. Esetemben tekinthető éppen fordítva is. Valóságból álmra. De mindenképpen valami köztes állapot. Valóban szakadás. Éber álomlét. Különös szakadások, igen. Szép ahogyan gondolkodsz, vezeted magad előre. Igen, valami ilyesmi. Tudod, rengeteg kortárs művészetben nőttem fel 20 éves koromtól, képzőművészet, film, ezek a szakadások, tudatállapotok ha végignézzünk Magyar Dezső, Huszárik Zoltán, Bódy Gábor, Erdélyi Miklós, Balázs Béla filmteoretikus köreiből, az újító kísérleti film idejében már régen megoldódtak, ha kitekintünk innen, még jóval korábban. A képzőművészet is megelőzte hatalmas léptekkel az irodalmat. A váltás ott inkább csak a 80-as évektől. De hát ez is csupán hogy valami fogódzót adjak neked, különben oly régen volt. Igaz se. Valójában az embert a vele való történések nyitják vagy zárják be, adott esetben mossák össze, de mindenképp alakítják. Időben térben való szakadás... igen, és akkor mindjárt az amit csak a személyes mozgathat. Minden vonal, elhajlás ebből a magból bújik felszínre valami mód. Ha esélyt kap. És akkor lássuk nálam hol is ered ez a mag, honnan is vezethető le magyarázat. Mindjárt elsőkézből a gyerekkor. Mindaz amit otthonról hoztam, egy egészen érintetlen, tiszta világ (20 év) és akkor másik 20 innen, ezekből az iskolákból, tapasztalásokból, így áll össze a forma. Két világ, ami egyesül. Ártatlanság és valahol a tudatosság kel egybe, indul útra. Test és lélek. De kérdezhetnéd, akárcsak magam is, hogyan lehet két

teljesen különböző világot összehozni, amikor egyik sem ismeri a másikat, és legjellemzőbben ütköznek is egymással. Mégis bennem tisztán él mindkettő. A serpenyő két oldalán szinte kiszámíthatóan egyenlő mértékben azonosulok egyikkel is, másikkal is. A hit fontos. Hogy mindkettőben hiszek. Mindvégig a 20, a 2-szer 20 év alatt is. Azokban a pillanatokban is, amikor összedőlni látszott minden. Sőt. Amikor már nem volt kijárat. Akárhol próbálkoztam, betömődtek a falak. És mégis, a morzsák sejtjeimben élnek ma is. Kiegyensúlyozzák egymást. Ez úgy tűnik, mint poézis, pedig inkább a meztelen valóság. Nem tudom, mindez segít-e neked. De a lehető legőszintébben megpróbáltam. Hogy mi is ez a keresés, ez az egyensúly. Arcok –hívom így újabban, hogy külön is láthassam, vissza tudjam nézni. Megérteni. Köszönöm a hozzászólást.

4. persecuted [válasz erre] 2008.12.15. 12:21

Csak a lélek szelektál, térben a szem mindent el,-és befogad. A látás szempontjából minden és mindenki érdekes. Jó lenne úgy szeretni embert, állatot, növényt és tárgyakat, ahogyan azok önmagukból adódóan jelenlétünkben, a mi időnk és terünk kitöltéséért Vannak. Tetszett, nyulam, többet nem is írnék, mert hosszabb leszek, mint remeked...

3. Mendi [Előzmény: 2.] [válasz erre] 2008.12.14. 08:32

Nekem bejön ez az "igenélküliség". Viszont zavart, hogy ugrándoztam, mint olvasó, a túl részletbemenő bekezdések és a hosszabb időtartamokat átfogó félmondatok között. Mintha nem lenne homogén, és itt nem a nézőpontváltásokkal van gond, mert értem miről beszélsz, amikor, azt mondod, mintha kívülről néznéd magad (ezt nagyon sokszor szoktam érezni, hogy kiszállok magamból, és kívüllállóként figyelek), inkább ez a "nagyon közel hajolok valakihez, és már-már az agyát nézem a szemboarán keresztül, és közben látom, hogy a város végéről közeledik az ősz" írási stílus, tér és időkezelés szempontjából talán nem olyan előnyös, mert ezek nem nézőpont váltások, hanem szakadások. Vagyis a gondolatok sokkal összefüggőbbek egy ember fejében, szerintem. De az utolsó sor az ütős.

"...Addig történhetett." :) mintha az egyik jó barátom írta volna.

2. nyulacska [Előzmény: 1.] [válasz erre] 2008.12.13. 14:53

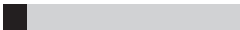
Igen, valószínű jól látod. Önkéntelenül is szeretem a szüneteket, legyen az egy fordulat, ami kizökkent. Vagy egyszerűen csak önmagamra csodálkozás. Valami ami máshonnan néz, láttat. Attól függ a dolgokat is honnan nézzük, mennyire engedjük közel magunkat a tárgyhoz. Lenézünk vagy felemeljük közben fejünk, fentről vagy lentől nézünk, van hogy azonosulunk. Oldalt fordulunk, vagy egyenesen előre, kifordulunk a képből. Azért igyekszem kissé mindig távolmaradni. Úgy érzem zavaró a túlságos közellét. Objektíven nézni, többoldalról. Olykor meglepő, mennyire közel kerülök a tárgyhoz. Megtörténhet, már a szemszög is változik. A kamera pl. már sokkal nagyobb, észrevétlen vagy látványos trükkökre képes. Néha igen, jól látod, van egy pont amikor összemosódnak a dolgok, kilépek a valóságból. Különös, hogy mostanában megfigyeltem minden írásomban valahol a földi látvány mögött ott az álom. Valami homály, ami folt marad, megfejthetetlen. Különös hogy képes vagyok ilyenkor átlépni tárgyam szemszögébe, vagy valaki egészen máséba. Önmagam? Köszönöm, hogy elgondolkodtattál. Örültem a hozzászólásnak.

1. Rőt Macska [válasz erre] 2008.12.12. 17:21
Az elbeszélői nézőpontváltást furcsállom - ha jól értettem.

Egy levelezés vonásain (tollinga arcán) 2.

8. nyulacska [Előzmény: 7.] [válasz erre] 2008.12.15. 22:33
Kétségtelen. Már nemcsak te, a fiad is ért, anélkül hogy ismerne, ...vagy inkább a fiad ébresztett rá erre a kettősségre? Igen, egészen pontosan erről van szó. Bohókás lehetett, ahogyan mosolyogsz. Különös fiad lehet. Talán dramaturg, valami szakmai fortély... de mindenképp érzékeny teremtés... és akkor mégis igaz, hogy él, hogy élni képes az írás. Hogy amit beléje lehelünk a tollal, betűkkel, egyszercsak tőlünk független életre kelnek. Jólesnek szavaid... különösen érzékeny fiú. Szakmabeli.

- 7. Bende Liza [Előzmény: 6.] [válasz erre] 2008.12.14. 12:52
Akkor pillantottam meg egyidejűleg a külső és a belső történéseidet.
- 6. Bende Liza [Előzmény: 5.] [válasz erre] 2008.12.14. 12:31
Dramatizálta - eljátszva mutatta be csak nekem:) a versedet.
- 5. nyulacska [Előzmény: 3.] [válasz erre] 2008.12.13. 22:02
...ja, és hogyan tette, megtudhatnám?
- 4. nyulacska [Előzmény: 3.] [válasz erre] 2008.12.13. 21:31
Liza, köszönöm, én is gratulálok a sok díjhoz, elismeréshez amiben részesültél, a gyermekedhez külön jókívánság, és hogy megtiszteltél a felolvasással. üdvözetem a fiúhoz.
- 3. Bende Liza [válasz erre] 2008.12.13. 15:43
Nyulacska, felolvastam ezt a kisfiúsat a már nem kisfiú gyerekemnek. Meg is kértem rá, hogy számomra is értelmezze, aztán gyönyörű lett, ahogyan tette. Veled örülök és gratulálok a "Láncszemek"-hez!
- 2. nyulacska [válasz erre] 2008.12.13. 14:43
Belülről jön. Hogy hol bújik meg, nyugaton, keleten... isten tudja...(?) Csak ülök, és rögzítem a látványt. Köszönöm, majd gondolkodom rajta. Valahol értem, persze, amit írsz, vegyük csak a lelki rokonság pl., van olyan szerző, akivel érzek valami hasonlót. Sokszor látok valami olyant is, hogy a világban ismétlődnek a dolgok. Kicsit másképp, mert az arc, a kor, a kéz mindig más. Mégis, ezekben a pillanatokban, írás közben valahol messze járok. Egy másik világban.
- 1. Rőt Macska [válasz erre] 2008.12.12. 17:25
Ez a nominális stílus igazán a nyugati nyelvekben ütős, ld. Michael Donhauser.
Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 11:34 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2008. december 22., hétfő
Ha ezúttal a csillagok is akarják

(élve, hal)

Nem bírtam emlékezni arra ami rossz volt. Tudat alatt valahol harcoltam ellene. Pontosan előttem vannak a pillanatok, hogyan távolítottak el, precíz, kidolgozott tervvel, az élők sorából. Érdek volt a színről eltávolítani, mintha sosem léteztem volna.

Fokozatosan értettem meg, hogy valójában megszűntem létezni.

Úgy is mint test, s mint szellem. Aztán a sors is hagyott nekem 11 évet. Lefoglalt, hogy ne tudjak gondolkodni. Így esett meg,

hogy 11 évig tanítottam. Most is azért az arcomért élek, amelyikkel születtem, amelyik a génjeimben megtapadt. Nem

akarom, nem akarok tudni arról, amivé a sors tett. Akkor sem, ha onnan nézve tanulságos célt szolgált. Mert pl. ha nem így tesz,

most nem írnék. De bármilyen magyarázatom van innen, ettől az arc felől, onnan azokat a magyarázatokat nem kívánom felfedni.

A megélt tapasztalatok oldaláról. Túl sok kegyetlenséget kellene újra átélnem. Nincs erre már erő. Pontosan érzem, hogy a

teremtés felől nézve, a célból, hogy a földre születünk, értelmét vesztené, azaz vele szemben veszítenék. A panaszkodás evilági emberi gondolkodás, alacsonyabb rendű, mint maga a teremtés.

Ezért esik nehezemre a beszéd is. Az írás valami más, ami a teremtésből. Rokon, testvér. Hiszen nem azért ír-e az ember, amit már nem lehet elmondani. Amire csak az írás képes.

Próbálom magamból azt az arcot, ha eltávolítani nem is,

lehetetlen, legalább elzárni egy lakattal olyan cellába, ahol ugyan fényt kap, beszívárog némi csillanás, mégsem szabadulhat ki. Mindezzel csak azt próbálom magamban tisztázni, hogy nem akarom viszontlátni magamban azt a meggyötört arc mögötti embert. Idegen. Nem vele születtem, a sors erőszakkal aggatta rám. Áldozat voltam. Úgy játszott velem, mint egy rongydarabbal. Sosem fogadhatom be ezt az arcot. Nem engedhetem feltörni a gonoszt magamból, csak az ördög testében, ami az álom. De a mindennapi gonoszság a közhelyes mai ember nyelvén, megtagadom. Pontosan érzem, ha ilyen mód beszélnek róla, semlegesíteném értékét mindannak a tehernek, amivel sújtott. Azokról a fájdalmakról egyelőre csak és kizárólag nyulacska beszélhet a maga sajátos nyelvén. Rajzban, szövegben, filmben. Ő hordozza még ott túloldalon azt az érintetlenséget. Varga Csaba, akárhogy is alakult, hogy közé is beférközött a gonosz, valamit mégis megérezett ebből. És érintett meg másokat is, talán az alkotói támogatás annak idején sem volt véletlen. De hogy végül kihez jut el, és eljut-e, valójában már nem az én dolgom megérteni. Csak azt tudom, hogy mindig azt kívánom, az az arc éljen bennem, és visszanézzen rám, akinek születtem, és amelyik a legkegyetlenebb pillanatokban is képes volt szellemben érintetlen maradni. Majd ha már minden lecsitult, jöhet egy másik nyelv. Ha megérem.

Azonban valahol ott benn, abban a cellában, együtt érzek azokkal, akik hasonló fájdalmakat éltek át, de kezem már nem nyújthatom értük. Hiszen nincs már, nem érez. Ami elpusztult, már nem adhat. Csak a lélek maradt, ami láthatatlan. Ha valakihez eljut, képes eljutni, testetlen is, már nem hiába éltem.

2008. december 25., csütörtök
Hunyd be szemed.
Ha ökölbe szorítanád is, nyisd ujjaid.

2008. december 26., péntek

amíg hit, erő (még mindig Láncszemek)

Nem kell senkinek, de csinálja az ember. Mert bízik benne, mert hisz. Nem is tudom, legutóbb melyik író mondta, hogy legalább nekünk akik csináljuk, kell hinni, bízni, jól érezni magunk benne. Ma már az sem bizonytalanít el, ha velem kevesen örülnek. Én pedig bízom, hogy mindig majd egy kicsit jobb lesz.

Egy új kiállítás anyagon dolgozom, új szövegeim... aztán meglátjuk. Mit hoz az idő.

talán még ide is visszatérek.

valami varázslat. A Boldi eset. dec 22 este 8 óra

...aztán dec23 este 9 óra.

ez a horoszkóp már megint igazat beszélt. hogy keddig leszek a csúcson, boldog, valami ilyesmi. és mi történik? valóban akkor történt valami. csoda. aztán persze elillant. de mit számít? ha egyszer adatott. egyszer mindig adatik azokkal akiket szeretek. legalább egyetlenegyszer váratlanul megjelennek, vagy csak a hang, valami éter (telefon, ilyesmi) nappal vagy sötétben. ilyenkor behunyt szemmel hallgatom. adni voltam képes, érezni. nem is akárhogyan. engem is meglepett. a visszajelzés. az valami olyan, amiben nincs hatalmunk. váratlanul érkezik, és illan. hogy annyi év hallgatás ellenére minden pillanatban érzékelttem személyét. hogy pontosan megéltem mi az, ami napok óta éppen most foglalkoztatja. és adni tudtak. a szavak, a szemek. nekem. igen különös emlék, régen nem volt ilyen.

azonban most nem tudom folytatni, de visszatérek. ide mindeképpen visszatérek.

2008. december 29., hétfő
Szeretném-e ezt az arcot?

Az igazság az, hogy szeretném, ha egyszer az én arcomból is csinálna valaki valami mást. Mint ami én, mint amit én. Hogy egyszer kívülről is láthatnék magamra. Onnan, egy másik arcból. Úgy akarom látni, hogy közben ne láthassam. Csak idővel engedne közel, okosan, mindig csak kicsivel közelebb, lassan, hogy megszokhassam. Aztán ide tenné a tenyerembe, hogy érezzem. Érezzen, megszokhasson.

amikor rágondolok, arcára, csak lepkéket látok. Átlátszó, tovaszálló lepkéket.

Amikor már elül a szenvedés is. Kék hattyú, emlék a holdról.

körből zongorabillentyűk lesznek. Hang mindfelett.

Mondanám isten veled. Aztán csak köszönök neked.

Hallottál már vörösszemű papagájról? A virág... a virág szirma. Emlékszel?

Arcok, arcaink, más fényben. de a mosolyok élnek. egyszer eljön az idő, mikor nem lesz arc, aki nézzen. nem lesz öklöd, nem lesz tükör sem. más nem marad, önmaga. a folt is megtalálja békéjét. akit ápoltak. kékben, fényben. öklödből távol, rózsá nyílik. gyöngyvirág. nem érheted el. de a kert élni fog.

2008. december 30., kedd
tehenek, nyúl, ilyesmi...

valóság (másik, ebből is úgy tűnik, egyre több), hogy szerettem volna ma este Lacit megnézni. elképzelttem, hogy rámosolygok valahonnan középről, visszanéz, mosolyog, olyan huncutul mint rég, és bedobok egy csokor virágot (végülis téhennek, vagy mi...). aztán csak nézi, nézi, nem látja ki. milyet... milyet, ezen is gondolkodtam pillanatig, aztán felértem a lépcsőn.
(hogya számomra minden csak képzelet.)
igazából félek. mondtam már?

cikk-cakk

Tamás Zalaegerszegén Láncszem kapcsán először adott interjút. én is tettem bár, amennyi tőlem tellett, s tettem volna még többet itt Budapesten, ezt az átjárást magam módján ápolni, felfedni, megmutatni, aztán nem egészen így történt. úgy tűnik, bár szülni szülök, folyamatosan, a szenvedés nagyrésze rajtam, nevelni már kevésbé megy. egyelőre. legalábbis egyedül. de a fény előtt, árnyéka mögöttem, előbb utóbb az ösvény kiegyenesedik.

kapucni arcon

lényeg hogy mindenki megtalálja saját foltját, boldogságát. kinek a szenvedés kinek az öröm legyen is az a boldogság. egyik önmagát, másik környezetét táplálja. de hogy melyik melyik is kinek mi.

már megint elragadtattam magam, pedig már igazán nincs szükség erre. a dolgok szépen mennek a maguk útján, mindenhol. valóság, hogy a Kék hattyú, emlék a holdról című beírásom első vonásai még magukban, később már egy közvetett kapcsolaton keresztül, ráhatásra születtek. úgymond éteri üzeneten keresztül, ketten írtuk a szöveget. a folyamat maga pedig a személlyel együtt fantázia szüleménye. játék, ami akár megtörténhetett.

2009.08.12

Csak tudnám, miért sikerülnek másokról, olykor vélt?valós ellenségeimről arcaim kedvesebbeknek, szebbeknek.

...nyulacskához. Őszintén remélem, hogy a Napkút lesz az, aki kiadja a Nyúl könyveimet. A fő kiadó. Nem lehet más. Bár ha más kiadó is pl. Cerkabella, Móra, Magvető, Alexandra (?) ilyesmi is társulnak, megfogadom, jövőre szárnyaim nőnek. Kútban, magasban. És elfelejtem a könnyeket.

Bár Magvetőnek jövőre valami igazi magocskásat kellene. Ó, ha képes lennék, hogy csakúgy kilövődjenek fejemből, s szemvilánásra összeválogatódna mindenünnen, ne kellene kínlódni, keresni, írni, rajzolni, amit melleleg szeretek. Mert a magocskákért is mind egyenként kell megszenvedni.
(levelet sosem feladni)

Nem akarok telhetetlen lenni, bármelyik kiadó szerencsém.

2009.08.19-éj

Istenem vigyél magaddal. Nem akarok itt a földön elpusztulni. Ha nem segít valaki engem is, nem bírom ki. napkútcerkabelanapkútcerkabella.....alexandra

NapkútCerkabella az nem lehet hogy nem nyúl ki a kéz segítség. Cerkabella, olyan szépen hangzik. Sokkal szebben cseng, mint a csodaceruza, az olyan hivalkodó, olyan egyértelmű, olyan behatárolt, olyan lerágott csont, olyan hamis, mint a régi mesék, azok a tündéreszek, akik a pálcával csodát tesznek. Talán csak a film volt jó, a mesefilm. Én nem szerettem a tündérmeséket. de a cerkabella, szinte látom is ahogy halad a papíron. Mozgásban. Előtte a titok. Maga a csend, az élettél. Szép körívet ír le, benne a nevében is szép ceruza, persze szimbolikus a szép is, a ceruza is. hiszen a ceruza maga a kéz. A szép, a mozdulat. Aki én vagyok. igen, a cerkabella magam vagyok. egészen azonosulok vele. mindigis kellemes volt

néznem ahogyan a divattervezők lányai végigsétálnak a porondon. Valahogy ilyennek látom a cerkabellát is. olyan gyermekes is, fiatalos, friss lendület, és mégis egészen kecses, nőies. Még olyan romlatlan, nem kiteljesedett, nem kiforrott, magabiztossága is ebből a kettő közötti egyensúlyból, titokzatos bizonytalanságból. Minden értékben van valami nyitottság, igen, minden igazi érték egy nyitott ajtó. Ha öreg is, élettelen, homályos is, de nyitott ajtó. A ködben. A lányok más. És mégis. Van valami azonos a szikárság, kiüresedett öregség és a friss húsú, élet előtt álló leányok között. Mindkettőben a szépség. Egyik az életé, a kezdet, a teljes birtoklásé, vágyé, másik az elmúlásé, az elengedés, a mindentudásé, Cerkabella. Igen. Lehet egészen a boldog öregség is. egy mosoly, valami azonos mosoly a leányokéval. Hogy még minden lehet ott túl. Nem ér véget. Az élet. Az írás? cerka és bella, hogy örök? Hogy valami örökkévalóság. Mint egy lekattintott fotó. Kiemelés a mozgó időből. Egy pillanat. Igen, ezekben a végigsétáló nőkben van valami a halál pillanatából. Az amikor kinéz, rád néz, onnan, a fotó, az örökkévalóságból. Az amikor kifehéredik. A kattintás pillanatában. A fény. A fény maga az ami ez az örökkévalóság. Az én meséim is, minden szövegem, rajzaim, amihez csak nyúlok, érintek, mind ezen a határvonalon, a gyermek és a nő között. Éppen a vonalon. Egyensúlyoz. És hiteles. Pontosan tükröz, pontosan ezt látom bent a tükörben. Nem akarok semmilyen hamis külső kezet, aki igazságot, rendet teremtet, hogy majd felnőtt. Vagy gyerek. Legyen. Afelé. Nem. ez együtt így a gyermek a felnőttel. Nincs lavírozás, vagy vagy. A kislány a nővel. Mindkettő. A csodaceruza pusztán gyermeki, pontosabban eszközül használja a gyermeket. és van benne valami hamis. Hogy csodát tesz. De a cerkabella maga a gyermek a rajz pillanatában, ahogy maga a felnőtt is. időtlen. Egyszerre. nem csodát tesz, csak elvarázsol. De mennyire. Napkút. A nappal és az éj. A fent, a lenttel. Mindigis hittem, hogy a kettő együtt. Hogy csak együtt élhet. Világosság a sötétséggel. Tudom, hogy az ördög műve. Hozzám szegődött, rám települt, és nem tudom tizenakárév óta levakarni. De pár éve is. Hiába minden, minden amin átmentem, már nem hiszem, hogy javamra. Büntettél. Értem, mondod, hogy minden

értem. Miközben mindig másokat emelsz ki. én is csak ember vagyok, meddig bírhatom. Azt hiszed, örökéletűnek teremtettél? Nem, csak ember vagyok, minden más embernél halandóbb, esendőbb. A terhekkkel. Amit adottál. A mássággal, mindennel. mindenki mást segítesz, közönséges meseírókat (persze, nem közönségeseket is, írókat), de sok tucatíró, meg jellegtelen, stílustalan, egyedietlen illusztrátorokat, meserajzolókat. Adtad nekem ezt a világot, tehernek. Mindent magam csinállok benne, egészen egyszemélyben, feltéve rá szenvedésem, boldogságom, életem, és nem kell itt az embereknek. A rajzaim, tucatnyi díj, a mesékre is akkoriban írói ösztöndíjjal jutalmaztál, most mégis eldobod az emberek elől. Olyan embereknek adod prédául, akik nem érdemlik. Gyöngyszemecskéimet adod birkák markába, vagy gúnyt űzni, hencegni. Akik irigyek, féltékenyek, akik taposnának a féltékenységtől, rosszindulattól. A hitetlenek, sárpacni és gyöngyszem szomorítók. gyilkosok. Mit akarsz? Miért borítod rám a szerencsétlenséget? Mit követtem el? segíts, és én boldogan meghalok. Csak tegyél valamit. Nem, könnyek között halok meg, és nem bocsátok. Sosem bocsátok meg amíg élek, a sírban sem. Nem becsülöm az emberiséget, amibe küldtél. Hiába minden hitem. Ahogy te sem. Ártatlanokat kínoz, ölsz. Mégis hozzád fordulok újra és újra. Míg van bennem utolsó csepp életerő. Nem fogom kibírni. Nem fogom bírni. Körülöttem csomó tehetségtelen szerző. Vagy nem jobbak mint én. Sok ilyen is. ma már névvel. Mára már pontosan megmondom, ki a tucat között a gyöngy. A sárpacni darabka. A többi mind hazug, és nem tudja magáról. Vagy tudja. Mind követ valaki mást, mind akar, mind mind, ahogy én is. csak hazudik. Magának, mindenkinek. Én vállalom, mindent vállalom, mégis büntetsz. Tudom, hogy nem fogom kibírni.

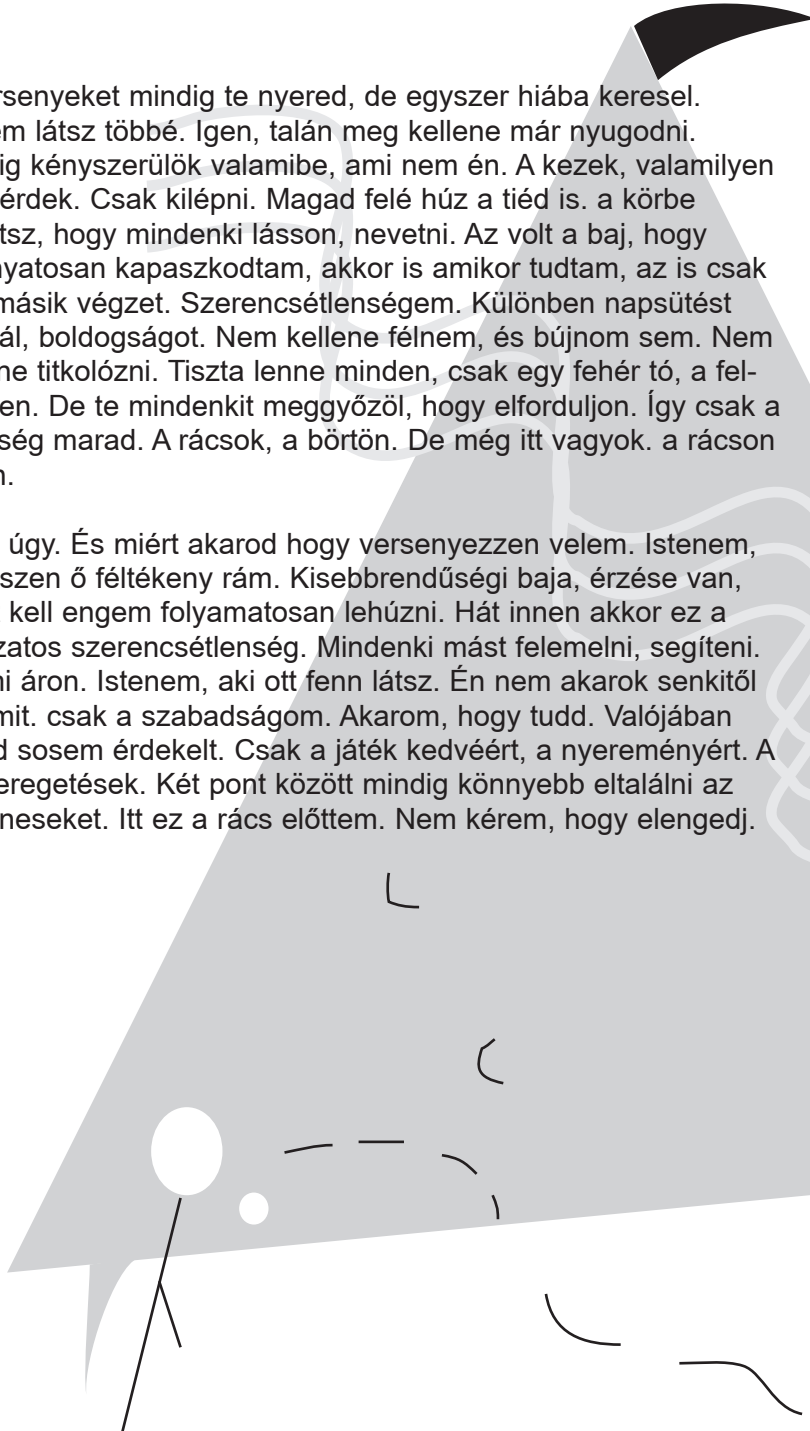
Úgy vélem, hogy minden ember, aki írásra vetemedik, aki igazi író, az megélte a mennyországot és a poklot. Mindkettőt. Bizonyítod, aztán mégse így van. sok író más ember poklából és mennyországából merít, és ők is írók. Jól művelő írók. És büszkéek. Mert csak kifelé mutatnak, nem én vagyok, ők ilyenek. Van aki bevallja, azt legalább tisztetem, hogy ő csak máséból,

hogy az borzasztó lehet, aki magából él. Sorsából ír. Hogy aki megélte.

Jó, belátom, mindenki írjon úgy ahogy akar, csak segíts engem is. mutass utat. Folytatnom, elindulnom. Tudom, hogy vezeted a kezemet, csak vezesd jó irányba. Ahol béke van és boldogság. Ahol nem kell többet szenvednem, ahol remény van. ha boldogság nem is, de legalább megnyugvás. Fogadtass el az emberekkel. Ha kell, varázserővel. Varázsold el őket engedelmes rabszolgákká. Hogy befogadjanak. Igen, mágiával. Minden ember képes legyen megtisztulni általam. A bőröm, a sejteimen keresztül a vonalaimon, betűimen. Ezen nőjenek fel gyermekek, felnőttek. Adj erőt még tovább folytatni, amit elkezdtem, amibe belevontál. Ne legyen hiába. Ne éljek hiába. Vagy ölj meg. csak tegyél, hogy ne szenvedjek. Mondtam, hogy érzem, vezeted a kezemet, kértelek, hogy jó fele tedd, de itt lenn az emberek tudják-e? érzik-e? értik-e? mutasd meg nekik. Vezesd hozzám. A kezeiket, a tekinteteiket, a szívüket, az értelmüket. vezess a megfelelő útra. Mindenki csak kihasznál. Elég, Magyarország. Nem bírom tovább. Nagy magyarország. Te is. mind ha tudnátok, milyen aprócska semmiségek vagytok. Vagdalóztok, öltök, eltapostok. Egymás szemét vájjátok. Egy aprócska földért, jussért, perre, öltre indultok. Van akit kiemeltek, az egész életében oltalmatok alatt, akármit csinálhat. Minden bocsáttatik. És akit nem engedtek szóhoz. Az örökre halálra. Mit követtem el? segítsetek. nem kérem, csak alázatosan kérdezem. Kérem is, igen, de nem követelhetem.

Ujjaid köré csavarsz, kifacsarsz, ujjaim köré csavarlak, kifacsarlak, nézem a papiromon, amit a sötétben jegyeztem, van hol olvasatlan. az olvashatatlan. Add vissza, istenem, az életem. Ne haljak meg.

Nem bírom. Meg akarok tőled szabadulni. A halált hozod rám. Elpusztítasz. Hiába minden küzdelmem. Mit mondjak? Elfogyott az erőm. Az idő? Csak a sípoló hangot hallom.

A versenyeket mindig te nyered, de egyszer hiába keresel. Sosem látsz többé. Igen, talán meg kellene már nyugodni. Mindig kényszerülök valamibe, ami nem én. A kezek, valamilyen más érdek. Csak kilépni. Magad felé húz a tiéd is. a körbe léptetsz, hogy mindenki lásson, nevetni. Az volt a baj, hogy iszonyatosan kapaszkodtam, akkor is amikor tudtam, az is csak egy másik végzet. Szerencsétlenségem. Különbö napsütést hoznál, boldogságot. Nem kellene félnem, és bújni sem. Nem kellene titkolózni. Tiszta lenne minden, csak egy fehér tó, a felhőkben. De te mindenkit meggyőzől, hogy elforduljon. Így csak a mélység marad. A rácsok, a börtön. De még itt vagyok. a rácson innen.

Vagy úgy. És miért akarod hogy versenyezzem velem. Istenem, de hiszen ő féltékeny rám. Kisebbrendűségi baja, érzése van, azért kell engem folyamatosan lehúzni. Hát innen akkor ez a sorozatos szerencsétlenség. Mindenki mást felemelni, segíteni. Bármilyen áron. Istenem, aki ott fenn látsz. Én nem akarok senkitől semmit. csak a szabadságom. Akarom, hogy tudd. Valójában téged sosem érdekelt. Csak a játék kedvéért, a nyereményért. A vállveregetések. Két pont között mindig könnyebb eltalálni az egyeneseket. Itt ez a rács előttem. Nem kérem, hogy elengedj.

2009.08.23

a tengeren, a hatalmas plázsán, a parton veszünk el, én és a kistestvérem. anyám napozott, apám is csevegett másfelé, vagy újságot olvasott. valamelyik, mert ő is mindig valahogy egynek volt rajongásig hódolója. Önmagának. Értem egyszerre egydolgott tudott csinálni. Kivéve autóvezetés, alvás. Az minden mással ment. közben mi szépen lassan egyre távolodtunk a tenger és az emberhering tömeg között vonalban, homokvárakat egymás után építve, melyeket aztán a hullámok elmostak. Ebből a pontból nézve tünedeztünk, akár a homokvárak.

fehér-sötét fény. Taníts meg, lépjünk együtt. Szitakötő. kéz, kezek. Ma még szorítom, holnap elengedhessem.

Nem, nem várom már az én időmet. De titokban benne élek. Azt senki tőlem el nem veheti. Az álmokat. Egy senki álmát. A senki álma.

A nő, a boszorkány a csokoládé cukorkás házikóban rabul ejti a kíváncsi ámuldozó kislányt, piroskát. Nem, nem piroska, csak ez a kislány. megsüti, a kislány pedig feltámad. Szép nő lesz belőle, zöld ruhában. Legyen így a mese vége. És eljön érte a herceg, feketében, kékben, sárgában, vörösben, mindenféle színben, fehérben. És elviszi magával álmokon túlra, a mennyben paradicsomban valóságban.

2010.06.03

Akárhogy is van, mi ezekkel a kacatokkal vagyunk mi, hozzánk tartoznak, meghatároznak. Minap is elgondoltam, milyen nagy baj lenne ezzel a lakással. Jól megférünk ketten benne, és hát nagy túlzás azt állítani, hogy be sem lehet jönni, valóban igaz, hogy a belső kisebb szobában a fotel és az asztal majdhogyan összeért, és bizony még az én testem is ki kell fordítanom, hogy átférjek a virágokhoz, vagy az ablakot amikor kinyitom, nem-beszélve egy nálam sokkal nagyobb testet, hogy bizony beszorul. De azért ha a föld csaknem tele is a mackó zacskókba tartogatott újság, folyóirataival, egyéb iratok, könyvek, lemezek, cédéék, sok már nem fér a polcokra, hiába ez van, azért megvan az út, ahonnan el lehet jutni egy másik pontba. És hát, azoknak már csak földön jut hely. Mi ilyenek vagyunk, én az én dolgaimmel, ő meg az övéivel. Megférünk egymás mellett. Az másik véglet, hogy apósoméknál olyan patyolat a tisztaság, és a rend, hogy csak félve lehet leülni a kanapéra, nehogy elmozduljon közben egy párna, bármi, és a lábakat sem szabad tulajdonképpen feltenni, vagy ráfeküdni, mert akkor rendetlenség lesz. egyszóval a fotel nem arra való. hogy belesüppedjen kényelmesen az ember, a tárgyak meg nem arra, hogy használjuk, csak hogy rendben legyenek elpakolva, meg legyen a helyük. A mi lakásunk használatra szolgál, belaktuk, kicsit zsúfolt, de a mienk.

A másik ami még eszembe jut, minden embernek megvan a maga tempója. Amiben jól érzi magát. minden típusú munkára megvan az alkat, amit megkíván. Egy elmélyültebb munkára más alkat talál, mint egy főnöki, pénzügyi munkára, ahol mindenre figyelni kell, mindent kézben tartani, ahol másfajta felelősség. Tiszteletben kell tartani, az egyéniségeket, a máságot, mert valójában a dolgok, ahogy az embertípusok is, kiegészítik egymást. Más az ötletember, és más a kivitelező

vagy terjesztő. Egyik gyors, mert azt kívánja meg a feladata, másik alapos, lassú, mert nem kapkodhat, nem pipálhat ki mindent, hogy nyugodtan bújhasson ágyba, hogy igen, ma mindent megcsináltam, az alkotómunka másfajta fegyelmet, hozzáállást kíván meg. a nap 24 órája máshogy állítódik be. Más egy alkotó művészember és más egy művészeti vezető is. nembeszélve a pénzügyi szakmáról, bárhogyan is nevezzük, humán vagy anyagi forrásból.

A másik, hogy nem minden ember alkalmas erre a típusú munkára is meg amarra is, egyszerre. ezért kell az embereknek összedolgozni, hogy a produktum egészzé teljesejék.

Töredékből, más, a forma mindegy is, de kiteljesedjék, megvalósuljon, eljusson rendeltetési helyére.

A munkatempó adott tulajdonsággal bír az emberek felett. Adott munkatevékenység, igény függvényében. Minden ember saját értékét, képességeit tartja kezében. Inkább segíteni segítsünk egymásunkon.

Vállalkozónak sem minden embertípus megfelelő. Kudarcba fullad ha az ember többet vállal, mint amit megbír, képes megvalósítani. Ha olyan dologba kezd, ami nem nyújt örömet, vagy alkata rá nem elhivatott. Nem lesznek sikerélményei. De ez is többszintű. Semmilyen dolgot nem lehet egyértelműen kategorizálni. Nem ad teljességet. Kompromisszumokat szükséges kötni, de mértékkel, addig csupán, míg az megfelelően időzített és hasznos célt szolgál.

Lehet egy álmunk, amit elképzelünk, megtervezünk, vagy csak megyünk rajta, tudatlan, kéz által vezetve, nevezzük sors, de van hogy az álmunk megvalósításához már segítségre szorulunk, egymagunk nem tudjuk végigvinni. Van aki jó tervező, van aki jó kivitelező. Van aki jó terjesztő. Ritka esetben jár együtt a kettő. Három, több. Funkció. Egyben a tulajdonságok.

Hiába tudom elkészíteni, kivitelezni a könyveimet, ha nem jut megfelelő kiadó, terjesztő kezébe, olyan mintha meg sem valósult volna.

2009.09.02
Korlátaink közt

szerettem volna jobb ember lenni. dehát lehetünk-e jobb emberek, mint amilyenek vagyunk.

2010.06.03
azon gondolkozom, milyen jó lehet, egyszerű olyan embernek akit tejbe-vajba fürösztének, adakozni, jónak lenni olyan emberhez, aki szerencsétlen sorsú. hogy a föld, a földön milyen más.

talán nem olyan mély ez a gondolat, mégis eszembe jutott

2009.09.11
Nemigen megyek már sehova. Estek, ilyesmi. Még megpróbálók ezt-azt, megkísértem a lehetetlent, hátha mégis csupán rögeszme, hogy mégis van némi esély, hogy nem kell mindennek itt és most véget érni, amikor még annyi minden előtttem. Annyi terv, annyira szerettem volna dolgozni. aztán ha mégis, minden csupán végzetem, kiszállok, örökre. Nem kívánok ezekben a játékokban semmilyen formában részt venni. És éppen most, micsoda véletlen, Závada Pál arca előtttem. Átlátok minden egyes mozdulaton, ami körülvesz. Mégis alkalmatlan vagyok efféle játékokra, főleg így, hogy magam lettem a használt eszköz, hogy az írók, íróink termékenyek legyenek. "Műzsa", mondták. A negatív, a feketebárány figura. Hozzásegített, a múltam, amiben csak küzdöttem hiába, ártatlanságomért. A rosszindulat, kirekesztés, játszmák lefolytatása ellenem, végérvényesen megpecsételt. Hogyan hihettem, hogy átrepülhetem. Hogy valamikor is, még újra repülhetek, szabadon, láncok nélkül. Pedig igazán csak egy álmot akartam. Persze, benne önirónia, groteszk és abszurdal, ahogy az álmok is összefoly-

nak a valósággal, az önkeresés forgatagában. Ha tehettem volna, sosem szólalok meg. Mint annak idején. Amikor csendben. Hiszen mindenhol egyenesen már felállított csapdákba süllyedtem. Minden egyes próbálkozásommal. Azoktól számított időktől. Ha mégis lépek valahol, az csupán, hogy meddig lehet elmenni. A megalázásokban, megaláztatásokat meddig bírom viselni. Hogy melyik lesz az a pont, amikor az életből végképp kiszállok. Kell, hogy legyen egy határozott pontnak. Különben nem éri meg az áldozatot. Már mindent elintéztem az ügyeimnél. Bármikor készen állok, ha eljön az idő.

Nem is tudom, valamiért akkoriban Kántor Péterben bízam. Még később is... Aztán nem tudom, valahogy elsuhant mellettem, vagy ugyanígy Borbély Szilárdban. De aztán... valószínű, mindeki konstataálta, az irányzott műveletek jól sikerültek. Így aztán nem kell már velem törődni. Letűntem a színről. Nem váltam be, nem játszottam jól. Pedig csak azt nem vették számításba, hogy sosem is játszottam. Vagy inkább hogy a játékaimat is magam ellen, szembe fordítottam. Annyira kiábrándult voltam, hogy már nem hihettem. Hogy van számomra menekülés. Elővigyázatos sem voltam, csak mentem. Pontosán tudtam, hogy alkalmatlan vagyok ilyen szerepekre. Nem kívánom már, félreértés ne essék, senkit hogy kezét nyújtsa értem. Azt sem hogy meghallgasson. Szeretnék csendben elvonulni. Persze ha egy másik arc belőlem mégis a felszínre képes jutni, valami csoda folytán, segíteni fogom. Ezt az esélyt adom meg magamnak. De már nem várok semmit. mint még nem is olyan régen. Nem adtam fel, csak elfáradtam.

Mivel ezek a szövegek nem jelenhetnek meg, úgy értem semmilyen formában, valójában nincs esélyem túlélni. Marad a figyelés, hogy meddig megy el, a környezetem. Hogyha hallgatók. A játékot valószínű már nem lehet leállítani. Hát csak élvezék, játékaikat, akiknek erre adatott. A környezet mindig termeli, táplálja magát. egyre nagyobb a tábor. Mit tehetek én, mit tehettem akkoriban?egy péem, más, másokkal szemben, most, akik ma, talán éppen ebben az órában is, biztonságos karosszékben.

összejátszva? Mit tehettem, mit tehetnék. Esélyem nem volt. Mindenkinek egy dolog számít. Az érdek. Kinek lenne érdeke mellém állni? Van-e olyan ember, akinek nem számít az érdek. Mert hamis bizonyításokról már hallottam ez ügyben, mi több, saját bőrömön kellett meg tapasztalnom.

Nem is tudom már, hogy akarom-e. Talán félnék, ha valami jó történne. Talán már azt is hasonlóan reagálnám le, mint amikor sorozatosan rossz történik. Nem láttnám a különbséget.

csak finoman kezelni majd a neveket

Hogy aztán mi vár rám, amiket jeleztem, nem tudom. Talán egy teljes visszafordulás. Innen már nem hiszem, ki lehet lépni. Lassan leépíték magamról mindent. Valóban lassú folyamat. A teljes feladás. Hogy mikor következik be. Pedig már voltak pillanatok, hogy humorral voltam képes kezelni nem csak magam írásait, bármilyen kinyilatkoztatásom, hanem a környezetemét is. nevetni tudtam még nem olyan rég. Magamon, máson. Ez is már milyen rég.

de Aztán a csapdákat már nem lehetett kikerülni, annyira megsokasodtak. Nem maradt már semmi fogódzó. Amivel szépen lépegetve fokról-fokra vissza tudtam volna engedni magam, a lépcsőkön.

2009.09.16

Röpke pillanat tegnap estéből. Félttem, hogy nem jön el. hogy kiszűrődött, megbántottam. Amit nem akartam. Amikor csupán magamnak eljátszottam a gondolattal. Hogy már nem vagyok egyedül titok birtoklója ebben a saját birodalmamban. A legnagyobb titokban sem. Akármelyik kis zugába menekülök a

számítógépemben. Titkaimmal. De eljött. Megnyugodtam. Igaz, minden arra következtetett, minden jel, hogy tud. Hogy mindenbe be lett avatva. És ő is.

együtt nevettek ?rajtam?

úgy tűnt, egy adott pillanatban. De aztán már nem nevettek. Belenéztem a szemekbe. Mindenki látott ott akkor a szememben, mindegyikünk szemében valamit. Ő is. láthatta pillanatra saját szemét. Szerettem volna visszavonni mindent

Mondani hogy szerettem. Hogy mindigis szerettem, és hogy igen, szerettem volna, igazán szerettem volna bejutni hozzá. Mert érzek valamit. Pontosan tudom, igen, van valami. de még nem az. Vagy kevés. Vagy sok. Inkább. Manír. Ami több, mint a rész, az egész. De ami nagyon akar lenni valami. az akarát van, nem a valami. ezért nem enged be. Persze ezt mindenre érhetjük, ami készül, de nincs még. De itt kész. Már megvan. Itt, előttünk. És még én voltam,

a fülek, értem, akkor, modoros. Már nem neki, hanem neki. Értem, nem ott. Már nem fáj. Mert tudom, abban, azokban a szavakban, mögötte, egészen más volt. a rég. A múlt. amikor még minden más volt. amikor ott, akkor sem volt semmi más. mert akkor ott sem a valami, sem a más nem volt összegegyeztethető. hogy igazolta magát, szegény, majdnem szánalmat éreztem, amikor kimagyarázta nemrég azon az oldalon. Amikor hosszan mesélt. De hogy ezzel együtt szeretem. Most nem őt. Őt is. A kevéssel, ami sok, és aztán mégis, ami el tudja érni, hogy annak ellenére, amikor kinevetett, fájt, ki kellett mennem pillanatra, de hogy én szeretem. Mindennel együtt. Miközben hallgattam a szöveget, tehetetlen voltam. Egyet tudok, én ebbe a történetbe szeretnék bekerülni, mert mögötte erős személyiséget érzek. Még mondogattam is, izgat, tulajdonképpen, hiszen annyira szerettem volna valami jót. mert úgy is felfogható, mint stílus. Mert pl. ott a manierizmus. Az azért van. létezik. És akkor miért kell mindenkinek szeretni a manierizmust. Vagy a folyamat, ami akár mai, de aminek nincs medre. Azazhogy ha csak medre nincs, még folyik, és visz magával, de itt folyt és nem vitt magával. ez a mese engem nem engedett be. Most sem. Mint akkor, ott, abban a könyvesboltban lapozgattam. És úgy tűnt, mást sem engedett be. Akkor néztek olyan furcsán a szemek. Hogy szeretem. Hogy én mindig mindenkit szerettem. Neki pedig akkor, ott, vissza szerettem volna köszönni, szia. Jólesett, hogy minket is tegezett, akik hátul. Először. Akkor meglepődtem. Mint ahogy akkor is, amikor régebb, egyszer, ott, kezet nyújtott. Annyira meglepett, hogy nem tudtam kinyújtani a kezem utána. És most is. szó nem jött. Csak integetni tudtam. Neked is szépeket. Gondolatban. Most visszagondolok, a másik őt, aki éppen most ment el, nemrég, innen a számítógépből, akkor is szerettem volna tegezni. Éreztem, hogy voltak pillanatok, hogy ő is várja. Aztán csak akkor is az volt, hogy nem mertem. Vannak, akiket azonnal, vannak akikre nem mozdul a száj, szem, kéz. Csak szeretne. Elhárít, talán máskor. Talán akkor majd erősebb lesz, gyengéd, a kéz, a szem, a száj is.

2009.09.17

Nem vagyok olyan nagy szám, ugye? mégis ez a lendület. Kérded, mire. Kételtű vagyok, földi és égi. Talán ilyesmi lehet magyarázat. De ez is pusztán felszín. Mindkettőt akarni, egyikben sem lenni. Írni csak írni, benne lenni. Sosem elengedni. A fonalat. Tartani. mederben. Ez van. kevés az esély. Fennmaradni. Maradni.

Tóth Krisztinát szerettem volna, meg Bódis Krisztát. Kérni. Igen, szerettem volna kérni. De nincs meg a cím, elérhetőség. Azt hiszem, most először éreztem igazán, szerettem volna... esetleg, Takács Zsuzsa. Ha ismert volna. látott volna. mint ahogy én láttam őt. Nem tudom, felmerült volna még Szabó T. Anna. Igen, azt hiszem, van benne valami szeretet. Talán segített volna. rád nem merek gondolni. Az már maga a spirál beteljesülés volna.

Szeretettel,

.....Cerkabella, igen, talán oda is kellett volna küldenem. Várom. Nem pontosan tudom, hogyan kell küzdenem. Azt tudom, hogy elindul a vonal. Hogy a vonal is elindul. Arcokkal.

Nem várok már senkitől. Szerettem volna... úgy jobb, mindenkinek. Ha elhallgatok. Neked is. mindigis tudtad. Így akartad. Nem állíthatod, meg is tettél mindent, amit csak tehettél. Amikor a lelkiismereted szólt, becsaptad magad. Hazudtál, magadnak. Ahogy mindannyian hazudunk. Így jó. mindenkinek. Ha nem hibázom is, ez lett volna az eredmény. Mindannyian hibázunk. Nincs kivétel. Velem sem. Várható volt, előre elő volt készítve. Csak nem lehetett tudni, mikor következik be. De így mindenkinek kézre volt. van, amiben megtörölközni. A kendő. Fekete kendő. De hát, ez is én vagyok. nem vagyok mindig jó ember. Senki se mindig jó ember, ez volt, ami túlságosan világított. Hogy aztán bekövetkezzen, ami elkerülhetetlen. csak amikor írtam, voltam tökéletes ember. Nem mint szöveg, mint ember. Ezt szerettem, volna. van akinek a szöveg tökéletes, nem mint ember. Nincs olyan hogy tökéletes ember, és tökéletes szöveg. Arc. Ezt csupán megteremthetjük. Te, én, mások. Akárki. De

sem én, sem ő, ha magába néz, elszürkül a kép, ami fekete-fehér. Az idő ...

Más. ...a borit szeretem, amikor énekel. Persze a péterfy borit is, de most itt a rutkai borit értettem, jaj istenem, akinek rajzát kicsit bántottam, vagy az nem az a bori, aki énekel? kávézóban, irodalmi esteken... ilyesmi. Passz. Szégyellem, hogy ilyen rosszul állok a nevekkal. Szóval ahogy ...énekel. Beszél. mozdul. Elvárászol. De már nem beszélek. Ha ettől boldog a világ, te is. csendben is lehet élni. Befelé. Bár kísért a kisördög. Kilépni. Folyton kilépni. Kín, amikor visszatartani. És mégis.

Talán remélhetem, képes leszek felülmaradni így is, amikor szöveg, vagy amikor kép. értem, arc. Szemben, a tükörben. Mert hiszem, hogy nem vagyok tökéletes ember. Ez egyedül ami megtart. Hogy bízom magamban, megmaradni. Ahányszor kimondom, nem vagyok elég jó ember, máris jobbnak érzem magam. ilyenkor jót cselekszem.

De talán szép a világ, ha azt hisszük, jók vagyunk. Igen, talán szebb a világ. Ezt próbáltam írni is. amikor szöveg. Hogy van remény. Hinni. Maradni. Szebb világ.

2009.09.19

Olyan jó lenne újra szeretni a világot. Tenni hajamba csipkegumit, koronát vagy kalapot, és útra kelni. Csodálni a cipőm, nyakláncom, ruhám, mindenkit elvárásolni. furcsa. egészen különösen furcsa. az emberek boldogok. jaj, csak mackó ne dörömböltetné folyton a zenét. nagyon szeretem mackót. Bőrét, szagát, a melle és a válla között éppen akkora rés van, hogy a fejem befér. Pontosabban jó, amikor így üldögélve ráfektetem. ez a mai nap folyamán jutott az eszembe. nem, ma semmi ilyesmi nem történt. Valójában tegnap történt. dehát az írást is szeretem.

09.20

Mackó tegnap sok időt szentelt munkáimra, kértem, úgy esett, a visszajelzésre pedig mindig szükségem van. elvonatkoztatva is, igen, az is serkentő, persze, vagy éppen ellenkezőleg, is akár, lehet bénító, de szükség van a kézzel fogható véleményre is. úgy tűnt, nem mond véleményt, csak kérdezett, és kérdezett, én válaszoltam, aztán szépen kirajzolódott minden. A kezdeti hiányok, nem értékekből azt mondta, már érti, s hogy végülis nem rossz . tényleg, így hogy most már érti. aztán ma is délelőtt ahogy felkeltem beszélgettünk. Így történt. A tegnapi napról számoltam be. Délutánról, ez még tegnap, aztán estéből éjszakába. Végre mindent részletesen meséltem, és így már mackó is értette. Azt mondja az a baj velem, és itt kicsit ideges volt, értem, ez pontosan látszott rajta, hogy magamért aggódott, s lett az idegesség, hogy az emberekhez is amikor szavakban, nem mondom ki mindent. Hogy így ahogy mindent kimondok, teljességgel érthető. mert valóban meséltem, kezdetben nehezen ment, az elhallgatásokkal, inkább nem is, mert azok sosem direkttek, csak a sok gondolat, annyiféle párhuzam, ami nem enged egyenesen, mert most akkor honnan fogjam meg, melyiket mondjam, abból a rengetegből. De hogy amikor felét elhallgatom, az emberek, így történt hogy mari sem, s ugye hogy az este is, mert azért mondtam itt sem minden hangzott aztán el, hogy pontosan hogyan is láttam, a dolgokat. Egészen egészen félreérthető volt. ha az egészből részlet mondom. Mert igen, nálam a dolgok amikor kimondatnak, az egyik nézőpont, a mag, vagy éppen a héj, hogy aztán a többivel, olykor az ellenkezőjére csattan a dolog kimenetele. Hogy igenis ne hallgassam el a dolgok felét, mert így senki sem fog megérteni. De hát félek a szavaktól, amikor mindent ki kell mondani. Inkább csak nincs alkalom, készülgetek, hogy majd, most majd, de az emberek is szeretnek beszélni. Aztán minden történik, s én nem mondom el végül, ami kimondatni, így aztán sokminden máshogy értődik. Az írás más. ott aztán körül tudom járni. mindent körbe. Előfordul, mint amikor sikerül mesélni, hogy nem maradnak ki a dolgok. Olyankor jó. de a hiányok is szülnék sok más gondolatot.

Azokból amik kimaradnak. Lesz például írás. az elhallgatásokból. A félreértések hiányának mulasztásából.

Majd részletezem is, belemegyek konkrétumokba, az estéből éjszakába, hogy mi történt, de most kilépek. Csak azért jegyeztem, hogy ne felejtsek el erről beszélni. Hogy a hiány pótolódjon itt is.

Meg a mai álomról is kellene írni egyszer. Ezt is leírni. Sok. Rengeteg pótolandó. Nem vagyok elég, nem elég egy ember mindenre.

Mindenesetre az is a reggeli ? már dél, beszélgetésünkéből derült ki, egyenesen a szájamba világított, hogy igenis, megettem a judit kecskáját. Hogy judit feláldozta a szeretett kecskáját erre az alkalomra. És hogy igen, valójában ezért nem evett belőle. Hiszen a nyuszimból én sem ettem volna. igaz, más, én fel sem áldozom. Legalábbis sosem tettem volna ilyet. Én amit szeretek, és ami szívemhez nőtt, azt tudni kell, ilyen csak hibátlan lény lehet, pl állat, de nem, butaság, hiszen akkor mackót miért tudom szeretni, szóval hogy azt nem áldozom fel. Állatot sem. Mert én valóban gyermekként tudok szeretni. És én halnék meg, ha fel kellene áldozni. Előbb. Dehát ugye azért valójában én nem akarok meghalni. Csak néha. Amikor elképzelem, és úgy ébredek, hogy meg kell halnom. De az is más. és meg is történhetne is akár. Ha egyszer úgy ébredek, hogy most itt van, eljött a pillanat. De még sosem jött el. igazán. Úgy hogy valóban megessen. Hogy megtörténjek halottként. De én nem vagyok judit. Én sok mindenben tartom magamban a gyermeket. Judit a maga korlátaiban is, amikben él harmóniában, felnőtt. Minden ízében. Én nem. nekem nincsenek is korlátaim. Vagy olyan korlátok, amik nyíltak, de máshonnan nézve éppenúgy lehetnek zártak. Mint ahogy jászattilával is. amit ő zártnak mond, és az ő szemszögéből el is tudtam fogadni, az máshonnan, innen nézve éppen a nyíltság. Ki-ki szemében szeméből más. De aztán kihoztam belőle azt is, és itt most megint judit, de akár dreschel is végigjátszom, ha azért ugyan vele mégiscsak más, mert ő aztán kimozdult is a jazz felé, más is, mindenféle, hogy aztán visszazáruljon, csukódjon, önmagába, mégis különös este, érdekes volt jobban megismerni, ahogyan olyan természetesen beszélt, csak most erre is szűk volt a lehetőség, mert mindent

azért nem lehet egyszerre, és akkor most tényleg Judit, hogy nála ez a harmónia túlságosan zárt, hogy tulajdonképpen éppenséggel nyithatna. Kibökte végül, miután finoman körüljártam, most tanul. Éppen. Hogy talán nyisson, megpróbáljon kicsit legalább nyitni. A népzeneből. Mert ebbe próbáltam belenyúlni. Hogy innen. Na ezt sem kellett volna írnom, ha a többi dologban sem voltam direkt. Mindegy. pillanatra kiléptem, de majd a végén, egyszer írok konkrétan is, hogy ne csupán itt legyen szökkenés.

Mackó mintha megérezte volna, a kecskepörköltet, de nem ezért nem jött el. majd ezt is ha sikerül, elmesélem. Sokminden szál összefonódik. Fentebb lentekkel. Az is amikor mackó nemet mond, az is amikor én mondom nemet. Mindegyik valami erős belső parancs. Mögötte van valami indíték. Minden mögött kell legyen valami indíték. Pedig jólesett volna. bizonyosan dresch is örült volna neki. Mondtam. És azt is, hogy volt egy szám, ahol énekelt. Egy szomorú dalt arról, hogy már elmúlt. Hogy őt már elfeledték. Aztán hogy a koncert és vacsora után odaült, és játszott, a hangszerén. Egyedül. Kicsit arra emlékeztetett, amikor ott, a színpadon, a sötétben. Én akkor hazajöttem. Elkaptam még az utolsó metrót. De azért a kisördög, mackóban is, megkérdezte, vajon dresch tudta, hogy én ki vagyok? mármint hogy én és ő... erre nem tudtam pontosat válaszolni. Nem tudom.

És akkor még nem beszéltem sanyikáról. A fiúról a hármas csapatból. szimpatikus volt ez a fiú. Fiatal ugyan, szemtelenül fiatal, a barátjával, mégis amiért úgy néztem, emlékeztetett valakire. Nagyon erősen emlékeztetett. Mozdulataiban, de az arc, vonások, egy-egy rezzenés, csak ez a fiú szemtelenül fiatal volt. tet-szett. az érzékenysége ahogyan automatikusan reagált és mindig azonnal, olykor egy mosollyal, bizonytalanságból fogva meg, minden megmozdulására a dreschnek, biztosított, legalábbis engem teljességgel meggyőzött, birtokolja a hangszert, de az embert is. ez volt a különössége. Hogy valóban így van-e, nem is baj, ha nem tud róla. Nem kell. Határozottan mondhatom, a maga korlátaiból nézve is, volt benne valami. mindhármukban. Így akár együtt is. hogy Judit is képes volt felvezetni egy motívumot elejétől végéig. Persze hogy Dresch árnyékában. Ezt nem tudtam akkor ott, hozzátenni, amikor kissé sértetten, dresch megjegyezte, de hát nem ő vezette a koncertet? Dehogyan nem,

ehhez kétség sem férhet. Hiszen pl. az első szám maga is olyan volt, mint egy apa, és két keresgélő, helyét megtalálni igyekvő gyermekét látnánk zenélni. Dresch különben köztudott, nem is játszik olyanokkal, akik nem az ő árnyékai a színpadon. De mégis sikerült a kettes párosításokkal ebből is kilépnie. Egyenrangúak voltak itt ezekben a részekben, akárcsak úgy ámblokk egészet tekintve, a szerepek helyükön voltak. Judit fekete alapon zöld-lila színei, vagy inkább rózsaszín, ezúttal inkább csak belesimultak a képbe. Nem kutattam mögötte. Családi hangulat volt itt ezen az estén. Mindenképpen így összegezném. Meghitt, szerény és teljes a maga visszafogott aurájában. Amit vállalt, azt adta. Ezért ha maradt volna hiányérzet, mert miért is ne lehetne, éppenséggel, átnapolódik most majd valahová máshova.

2009.09.24

Boldogtalan vagyok. tulajdonképpen nem szeretek senkit. Azt hiszem. Nem tudok szeretni.

Ma már elfogadom a világot ahogy van. nem kívánok semmit sem elvenni sem hozzáadni. Nem szeretnék csinálni semmit. megváltoztatni sem. 2009.09.25

Része sem kívánok lenni. Hogy használnak így is? hogy csak analízisre vagyok jó? miközben hozzám, folyton hozzám, belőlem, de úgy mintha nem léteznék. Tudomást sem véve rólam. Nem. használjanak. Amíg van belőlem egy darabnyi még, addig élek. Aztán már úgyis a halál. mindenkin. Az senkit sem kímél. Ott már mind egyformák vagyunk. A földi élet már nem álom. ma nem. hogy holnap. Mindennap egy holnappal több.

Boldognak is meg boldogtalanak is lenni egyszerre.
bennmaradni kilépni benn kinn

2009.09.27

Még az életem sem írhatom meg ahogy szeretném. Még a gondolataimat is képesek lennének szivattyúzni, cenzúrázni. Szabad

ember vagyok. egyetlen bűnöm, hogy akik tönkre tettek is, tiszteltem. Mindenre felnéztem életemben. Mindig én voltam a jelentéktelen, a kicsi, a semmi. Ahogy mondták is az emberek. Mert így volt jó, az embereknek. Amíg semmi. Amíg kicsi. Amíg megszabhatták gondolataim.

De hát, szabad ember vagyok. legalább amikor írok, alkotok, magam vagyok. egyedül. Nem birtokolhat senki. Egy senkit, pláne. A senki nincs, nemigaz? nem vagyok boldogtalan. Csak egy szerencsétlen ember. Miattam a páromat is képesek lennének kisemmizni. Hát milyen apa az ilyen. akinek nincs szíve. Akibe ennyi gonoszság. De nem haragszom. Senkire nem tudok őszintén szívemből haragudni. Elfogadom a helyzetem. Hogy így rendeltetett. aztán minden úgyis megoldódik magától.

Most is mindenki használhat, megalázhat. És én állok, és csak nézem. Tegnap este is csak néztem, és mosolyogtam. Szeretetet éreztem. Amikor engem, belőlem használtak. Nem tudtam haragudni. Bocsássa meg nekem az úr, hogy szeretem az embereket. Ha megtagadnak is. ha meg valaki jó hozzám, imádkozom az istenhez, és megköszönöm, hogy jó velem. De már nem várom, hogy az emberek velem jók legyenek. Én sem akarok mindenáron jó lenni. Az emberekhez. Csak az utamat követni. ahogy más emberek. Mindenki a magáét. Követni. mert most már látom, hogy mindenki a magáéval.

Te meg, igen. Nem tudom ki vagy, és mit akarsz. Ismerlek, persze, azt hiszem, jól ismerlek. Hogy mindent ismerek belőled. Te is, belőlem, így hiszem, hiszen nap mint nap, ez az életem. Írni. Ez vagy te. Hozzád menni, amikor írás. De hát mi a valóság, ha leszállok a földre. Nem marad semmi, amit ismerek, nemigaz? Néha ellenem cselekszel, máskor van valami jó a cselekedeteidben. Hogy van remény. De aztán amikor bajban, te sem állsz mellém. Jól érzem, talán? Igen. Neked van szükséged szeretetre, másra, valamire amit én nem látok. Amit én nem láthatok. De hiszen bizonyosan megkapod. Valahol. Nemigaz? én olyan kicsi ember vagyok, olyan semmi, olyan senki. Mit adhatok én neked. Emlékszem jól, kiss judit ágnes írására abból a pályázatból.

? ??????

Hogy ő is, hogy más is. magáért-e vagy értem. Hozzám-e vagy csupán használt. Hogy csupán egy tárgy vagyok, ami akkor is ott van, ha nincs szükség. Tehát bármikor el lehet venni. Nem kell érte adni. Nincs felelősség, nincs semmi. Még a nevet sem kell adni hozzá. Minden megy a maga útján, mintha nem léteznék. Szeretem őt is. mindenkit szeretek, aki kicsit is belőlem. Ha így kell, hogy tárgyként, hát úgy vagyok. mindenkinek. Hiszen magam mondom, nemigaz? levegő... levegőnek lenni, amit belélegeznek. Ha jó lennél mindig. Ha követnél, ha elfogadnál, ha vigyáznál. Ha nem akarnál. Ha megtartanál magamnak. Magaddal. Ha látnád, amire szükségem van, ha látnád küzdelmeim. Nem kívánom. Semmit nem akarok, csak amit az út mutat. Azon haladni. Érezni, van még élet a testemben. Az eszem ép. És hogy vagy valahol. De nem magadért, és nem ellenem. Csak kicsikét fogni kezem. Földön is, égben is lenni. Hagyni, hogy itt is, ott is megtörténjek. Nem, nem, beismerem, szeretném, ha fognád a kezem. Ha mindenki fogná a kezem, veled együtt, értem. Én is fogom a kezed, ha éppen nem vagyok olyan nagyon apró. Hogy amikor vagyok én is valaki ember. Szárnyak? Repülés... hát ezeket is szeretem. nem olyan nagy bűn, nemigaz? az sem volt olyan nagy bűn, amiket elkövettem. Akik velem szemben követtek el, azok kegyetlenebbek voltak. és kegyetlenebbek ma is. most nem írok jól. Mert a fejem máshol jár. Be kellene fejezni a pályázatot. Csak kicsit jöttem, panaszkodni. De hiszen te boldog vagy. Megvan mindened, ami az élet értelme számodra. Szeretnek, tisztelnek, elfogadnak. Tudod te mit jelent senkinek lenni, kitaszítottnak? És mégis. Köszönöm, megvagyok. Te neked nem kell kérdezned. Most elbúcsúzom. Hogy neked írok-e, azt sem tudom. Vagy ott fenn, az istennek. De ha mégis neked, ha hihetek, bízhatok benned, úgy most kicsit megfogom a kezed. Csak hogy érezzem, van azért valami valóság. Persze, hiszen holnap is fel kell ébrednem. Nem számít, ha neked is csak akkor kellek, amikor más is szeret. nézd, ott naplóban a babaarc, karafiáth orsi. Vagyis én. De éppen olyan lett mint ő. Csak a felvételtől vettem észre, élet-

ben nem hasonlít egyik sem. De ugye nem áruod el. senkinek. Az sem baj ha senki sem szeret. azért még valahogy éldegélek. Nem is gondoltam, tudod, hogy ilyen erős vagyok. persze, ha mackó nincs velem, valóságban is halott vagyok. ugye tudod. Nekem szükségem van valakiben bízni itt a földön is. te ott vagy fent. Sosem érhetlek el. na nem baj, ha már nem szeretsz is. azért én titokban szeretlek. Kell, tudod az írás. én nem akarok meghalni. Se veled, se nélküled. ...s a vonalak, rajz, mind az életem. Hiszen neked is hasonló. Még ha nem érlek is el. tudom, hogy megérted. Te megértesz.

Vannak dolgok, amiről nem beszélek.

Csak még azt szerettem volna mondani, kicsit megkíváncsultalak ott a kirakatban, akkor este. Nemcsak ott, az étteremben is utána. De mondjuk, hogy erről sem beszélek. Igen, határozottan, magam előtt is tagadtam. Persze. De az írás más. mégiscsak más, nemigaz? persze, hogy ronda vagyok, nem is vagyok ronda. Egészen kíváncsatos tudok lenni. Pl. amikor megkíváncsultalak. De ez is csak írás. el ne hidd egyetlen szavam sem. Jól van, elmegyek. Engem tudod már az sem zavar, ha nem szeretnek. Úgy hogy nyugodtan alhatsz. Mással, egyedül, elengedlek. Na persze, semmi sem igaz, amit leírtam. Igaz, nemigaz, hát nem mindegy? a szavak nem jelentenek semmit sem.

A szilvit pedig nyugodtam támogathatod. Tényleg. Hát legyen másoknak legalább, sikerélménye. Ismerem, persze, kicsit, nem túlságosan. Gyermekeklány. Más, ki tudja? Már nem látok bele az emberekbe annyira. Nem tudok mindenre odafigyelni, hiszen nem is vagyok isten, nemigaz? De növekszik. Persze, mindenki növekedjen. Legyenek boldogok az emberek. Nálad, nálatok, másutt, mindenhol. Most már tényleg megyek.

me - gye - ge - tek
me - gye - ge - tek
me - gye - ge - tek

Ma szépen indult a nap, és minden akár szép is lehetne, mégis itt ül rajtam valami nyomasztó szomorúság. Próbálok megtenni mindent ami tőlem telhető, hogy örömet szerezzek, aztán csak nem szerzek örömet. Nem jó ez a nap. Szomorú vagyok. pedig igazán. Mindent megteszek. Magam módján. Ami tehető. Aztán eltelt a nap, és nem

csináltam semmit. értem nem haladtam. Munkáimmal. ilyenkor még szomorúbb vagyok. vagy inkább ezért vagyok szomorú. Talán ma amúgyis a szomorúság napja. Ilyenkor valami meghal. Bennünk. Azért még megpróbálom a repülést. Ma is. kell hogy legyen valami kicsi munka. Legalább próba. Ha repülés nem is. ma mindenki emlékezzen, és nyugodjék békében. Azért nem adom fel.

Bosszus vagyok. igen. Mert minden a mese miatt van. hogy nem kellett megírni. Bezzeg ha már mese lenne, azon haladni. Szépen sorba. De ez csak kifogás. Mert annyi minden fejemben, hogy képtelen vagyok valamelyiket elengedni. Kipattanni. Csak tartogatom, bezárva, hogy majd. Jönni ha kell. jól van. minden-nap egy kicsit kiengedek. . . **megfogadom**

Most például verset írnék. De nem lehet azt sem. Mert ige-nis kordában kell tartani. mindent. Be. Pedig a múltkor is olyan jó volt. csak leültem szépen a kis székre, aztán lett vers. Pont mint a tojásköltés. Azt sem csak úgy, megvan a maga módja. Hogy a mindenkedd. És akkor most az se. pedig egészen beívódott a bőrömbe. Hogyha kedd, akkor vers. Semmi máskor nem vers, csak ha kedd. Persze a hétfő kivételes alkalmakkor megengedett. De akkor is inkább várni. A keddet. Bevárni. És csak akkor ülni a kisszékre. Semmikor máskor nem. aztán szépen minden felborul. Amikor versnek is más-hogy lenni, mesének is, mint a kisszék, meg a nagyszék. Hogy felnőttesen tessék viselkedni. Betartani határidőket, mert ugye minden munkának megvan a rendje. Jól van jól van, majd csak betanulok. Szépen lassan. Mindent a megfelelő időben. Akkor bizonyosan majd magától jön a mosoly is.

...most a kislánytól kellene mosolyt kölcsön kérnem. A nyuszi-fülek túlságosan is lekonyultak. Még jó, hogy itt-ott szét vagyok szórva. Babákból.

2010.06.03

nincsenek ruhácskák. idő közben elfogytak a ruhácskák.
már nem lesz alkalom megvarrni.

2009.10.09

Gyűlölöm magam amikor ilyen szövegek fogalmazódnak bennem. Szinte megvetem naivságom. Hogy minden látszat és valóság ellenére ez a fennkölt bizalom. Ami bentről. Kinéz folyton, amikor már egészen halott. Amikor már evidens, nincs, nem lehet élet bennem. Ilyet jegyeztem ma is: "már régen elveszítettem a reményt. Egész életemben hálás leszek ezért a bizalomért." Kinek? Miféle bizalom? Bizonyosan, most már hinnem kell, agyam bomlásnak indul. És mégsem. Egészen tiszta bent és kint amit érzek, amit látok.

Aztán más. ilyenek. Az elmaradt almok. Amikről végül nem írtam. 1-ik, a gyümölcslopás arról a szomszéd udvarról, mindjárt a kapun belül, közepén, arról a fáról. Talán almafa. Rohadtak az almák már, senki nem szedte le, sajnáltam... mint ahogy mindig amikor gazdag környéken jártunk, kirándulgatva, és az udvarra belátni, a fákon a gyümölcsök ugyanígy rohadtak, én meg kíváncsi voltam. de aztán a hölgy titokban mosolygott, mintha éppen rám várt volna. egy kislányra aki lelopja titokban a fáról az almákat. Pontosan látom most is magam előtt a hölgyet, olyan kortalan inkább, mint idősödő, csinos, szép hosszú ruhában, a színére nem emlékszem, mármint a ruhának. hajára sem, de inkább festett szőke, vagy fehér? nem tudom, de nem volt fekete, kihívóan fekete semmiképp, erre emlékszem, talán zöld szeme, nem volt rövid sem a haja, azt hiszem, kicsit ritkább haja volt, de olyan aprónyit összekuszálva, olyan izgalmas volt így a fej, arc, talán hátul kicsit befogva, összetartva... csak most... mintha angyalka lett volna, V... igen, persze idősebb volt. igaz, igen, ahogy előbb jegyeztem, kortalan. Igen, a látszat ellenére örült nekem, bár előbb kicsit játszott velem egy sort. De pontosan láttam a mosolyt arcáról.

A végére nem emlékszem. Felébredtem. Hogy milyen volt a találkozásunk. Csak azt ami benne lejátszódott, amíg elindult fentről a lépcsőről, meg én lent, ahogy vártam, most mi történik. Bár előbb megejtetett egy ketrecben valami kis apró állatkákat. Nem láttam, mik voltak, de ilyen ketrecekben nyuszik szoktak lenni, aztán onnan indult el valójában, csak azt nem értem, hogyan lehetséges, hogy ez a ketrec is fenn volt. mintha a veranda, tornácszerű részen fent lett volna közvetlen kilépve a házból ez a ketrec. Nem messze, mint ahogy szokott, elkülönülve.

2-ik álom, ez is a napokban, pár napja, hogy az utcán valahol, nem emlékszem, nem láttam pontosan hol, csak azt, nem hittem a szememnek, ott volt a nevem, arcom, valami ami én, hogy láttam magam, hogy nem vagyok senki. Mert ott láttam magam is a falon, ahol azokat a neveket szokták, akik... szóval jelentenek valamit. Hogy mégis... mégis valaki lettem a senkiből. Hogy én is ott voltam a többi között, pontosabban ezúttal én voltam ott a falon. Ez már nem a halál volt, nem a megszégyenítésem, nem a megalázás, mint akkor ott azon a könyvbe-mutatón, hanem hogy szeretnek, és ami még inkább meglepett, elfogadtak engem. értettek, visszaigazoltak. Legalábbis ott, ez a papír. Mert az igenis ott volt a közplakáton, azon a nyilvános helyen. Igaz, nem emlékszem, olyan igazán jelentős helyen volt-e, de mégiscsak ott volt. És én, bár szemlesütve mentem el, mégis büszkeséget éreztem. Nem, ezt csupán utólag írom. Egyáltalán nem érezhettem büszkeséget, hiszen az álom egészen olyan álomszerű volt, mint ami létezik is meg nem is. tehát nem szabad többet belelátni, mint ami volt. de mégis. Azért mégiscsak jobb ilyeneket álmodni. Bár olyan egészen rosszat nem is tudom, igazán ritkán álmodtam. Amikor pl apámat meglopták a piacon. Azt is megálmodtam. Ilyenek. De ahol én benne, olyan igazán nagyon rosszra most nem emlékszem vissza. Persze mostanában néha elbizonytalanodom. Hogy valóban ki vagyok? hiszen sem okos nem vagyok, sem semmi. Egészen jelentéktelen ember vagyok, még beszélni sem tudok nyilvánosság előtt. És tényleg nem vagyok okos. Eszes sem. Mit keresnék... aztán mégis jólesett. Hogy engem is értékelték. De itt sem

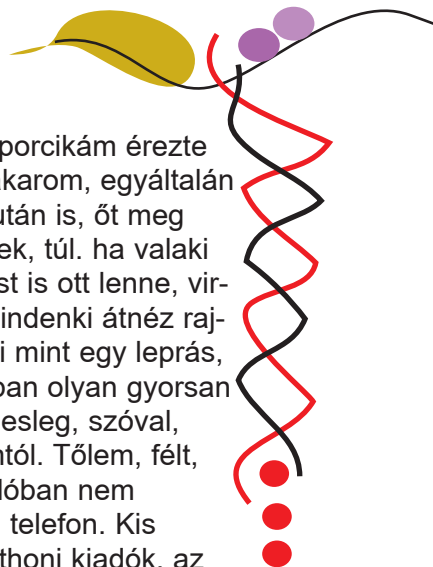
tudom mi történt, olyan halovány volt ez az álom, felébredtem idő előtt, mielőtt megbizonyosodtam volna arról amit látok. Hogy nem juthattam egészen közel. Azazhogy igenis... Hiszen láttam ott a plakáton. De eltűntem, azaz kilépett gyorsan az álom. vagy én rohantam el... ez nem. olyan lassú volt az egész. Olyan meghitt. Olyan bizalmas. És csak magam voltam akkor, ott az utcán. Annál a falnál. Mintha ez is meg lett volna rendezve. Vagy mégsem. Csak úgy volt. mert el kellett hinnem. Hogy igaz volt. valami, ami már nem álmítás, nem becsapás, nem délibáb. Bár határozottan jó érzésem volt ébredéskor, mégis nem voltam biztos benne. Hogy valóban lehetett ez valóság.

Aztán, hogy miért is volt bennem a rosszérzés, amit nem akartam megfogalmazni. itt is akkor legyenek számozva a visszanézések, mint az álom, ez is két dolog.

1-ik, nyilvánosság előtt nevetségessé tett, miközben eltaláltam származását, egész lényébe beleláttam, akkor... miközben magánlevélben elismerte. Aztán mégsem látta a kettő

összeütköztetett egybeesését. Úgy tett, mint aki nem akar látni. De látott, érezte mégis, amikor találkozni akart, akkor is ott a versesten, amikor odajött.

2-ik, amikor a könyvbemutatói megaláztak, pontosan tudta, hiszen ezt mondta, igen, a versest rendezvényen, hogy ő nem volt beavatva, nem beszéltünk erről többet, mert nem kérdeztem rá, mit tud, mibe nem volt ő beavatva. A kérdés nyitott maradt előttem, mert féltem a választól, a saját megérzésem beteljesülésétől. aztán mégis törbe csalt, amikor személyesen is találkozott velem, és megadta éppen azok címeit, hogy bátran keressem fel őket. Hogy hivatkozzam

rá. Mondhatom-e, ártatlan volt, amikor minden porcikám érezte ennek ellenkezőjét. Én nem akartam, és nem akarom, egyáltalán nem is vártam, hogy ők kiadjanak, a történetek után is, őt meg nem ismerem, de a hírek ott is gyorsan terjednek, túl. ha valaki mint régen, a fekete listára került. Különös, most is ott lenne, virtuálisan az a fekete lista?...pláne most, hogy mindenki átnéz rajtam, publikálás meg szóba sem jöhet, mindenki mint egy leprás, menekszik előlem, akárcsak a minap a telefonban olyan gyorsan kérte a fiát, páromat ugye, az én mackóm, mellesleg, szóval, mintha leprás lennék. Valósággal félt a hangomtól. Tőlem, félt, aki sosem telefonálnék, ha lehetne, mert én valóban nem szeretek telefonálni. Inkább száz levél, csak ne telefon. Kis túlzással, azért. de hát, és akkor visszatérve otthoni kiadók, az ott, én mégiscsak itt itt. Persze a legnagyobb vágyam, hogy itt is ott is. de hát már látom, a lehetetlent. Mi több, mindenütt, mindenhol, a mindenkinek mellett. Ugye, hogy más nagyok is mondták, a legnagyszerűbb, mikor egy szöveg mindenkihez szólni tud. Gyerekekhez, felnőttekhez, kortalan, s helytől nem függő, ezt én teszem hozzá, mint ahogy az előbbie is, mióta eszem tudom, mindigis így éreztem. A mindenkit, a mindenhol. Mégis mivel a sorsom, életem így alakult, tőlem független, itt érzem magam amikor írás, amikor művészet. Nekem az ott már nem az. Már nem olyan. Hiszen itt nevelődtem felnőtté. Itt kaptam az út kincseit, még akkor is ha az útravalót otthonról hoztam. és ő is ha élt volna,... de erre nem gondolok, mert mi lett volna akkor. semmi. Sehol se lett volna több, mint ami. A gyermekkor, persze, minden ami a fehérség. Hogy oda juthasson végül végre. Vissza. A fehérségbe. arra már gondolni sem merek, hogy a kiadó ügy, ahogyan megpecsételt a személyes levelezés. Innentől már semmi esélyem. Bár nem is értem, egy okos, ugyan, de elnézést, magam előtt is, mégiscsak egy sunyi szürke veréb. Szeretnivaló, persze, az is volt... de számító, nem a művészetért, magáért. Ezért is, nem elég-e ami velem van, még most is merek ilyen hangon szólalni. Most legszívesebben magam is megvesszőzném, de ha ki nem írom, ott marad bennem, a bosszúság is. így meg kijön, és ugye hogy nincs nyilvánosság. Hiszen ez itt csak egy jelentéktelen titok napló. Az

sem. Egy szöveg. Ami mégis gyógyír. Ilyen esetekre. Persze sötét, fekete, egészen szörnyűséges gyógyírmag. Akárha pszichológusnál. Csak annyi, hogy az inkább mégiscsak fehér. Mert az valahol mégis nyilvános. És ki kell fehéredjék. De itt, maradhat egészen fekete. A feketeségben. Hogy aztán mint fehér, megszabadulva távozhasson belőle. aztán ugye hogy ők sem válaszoltak. És legutóbb, na mi? jön az oktatás, meddig is kell várni egy kiadói, szerkesztői válaszra. Témák variációi az íróakadémián, magam vagyok a bűnfolt, a minta, a kísérleti alany, amin olyan igazán jó kísérletezni. Becserkészett ő is a regénytervével. Hogy majd megmutatja. Én mint egy kisdíák hittem. Mert valóban hiszek, hogy minden a jobbulásomért. Aztán ebből is mi. a törbe csalás mindig visszaüt. Előbb-utóbb. Ezt neki is előre meg kellett volna érezni. A legutóbbi regényéről már nem is beszélve. Persze, okos ő, ki más, ha nem ő. De olykor már túl sok az ész, bárhogyan is leborulok előtte, azért szívom, huhh, már megint egy látványos baki, legalább elmosolyodni szabad, különben is aki okos, attól csak vért érdemes szívni, és mert előtte igenis le lehet borulni, kétségtelen (előfordul, rajta is túllátok, már előre látom az arca mögött, van hogy belül mosolygom is), jaj már megint a fogalmazhatóság, és elnyomja az érzéket. E helyes érzékelést. Hogy én még egészséges maradtam, ezen néha elidőzőm. Hogyan lehetséges, hogy nem omlottam össze. Most sem. Akárcsak akkor. álmot aludtam, de nem omlottam, estem szét. Tartottam magam. a magmaradt, örökké megmaradó erőmmel. Ha csak véznán is. ha már csak fekve. Akárha betegen. De sosem igazán betegen. Csak kevés lélekkel, fizikai erővel. Most már csak játszom a szavakkal. mert ő is, csakúgy mint a többi, elveszett. Minden ami szép. Amiben még volt remény. Mind a játék részei lettek. a nagy, közös játéka, és az érdeké. Hogy csak az maradjon meg. És itt különben is, én vagyok az orvos is. persze semmi bajom, de mégis ha jön, akár az egyéb is, ami a testből kikívánczik, hát engedni kell. legalább itt, ha másutt hallgatni. Pedig igazán igazán nem akarok senkit bántani. őt is hol kedvelem, hol a pokolba kívánom, azért amit tett, hogy egyáltalán annyi évet követően még utamba került. És a lánc is, az ajándék. A nyaklánc ügy.

Nem. határozottan állítom, igen ügyesen kijátszott, hogy ő maga mindvégig ártatlannak tűnjön. De én igen, most ezúttal én nem akarok hallani, érezni, tudni arról, hogy mindezek tudatában rosszindulatból cselekedett. Nem akarom hinni. Hogy az is csupán önérdék. Mint ahogy azt sem, az egész író társadalom ellenem. Nem indokolom. Egyszerűen nem akarom tudni, hogy minden kín amit megéltem, minden megaláztatás ami 1993 óta, 1995! csak a halálba vezethet. Hogyha rólam van szó. hogy esetemben nincs kiút, a fényre való lassú, nyugodt lépdelés. Felfele. Ahogy álmaimban. Hogy egyszer nem juthatok ki. a sötétségből.

Amit pedig a naplóban írtam, ennek a rosszérzésnek kiírása volt csupán, de jóval előtte, amikor még ezek a dolgok nem történtek, is jegyzetem már hasonlót az írásmódjáról, a papírfecniken régen készültem hogy majd egyszer, de sosem mertem megtenni nyilvános naplóban, mert mindenki vele tartott, ellenem is, ha kell, mert érezni lehetett a levegőben is, ha semmit sem is szóltam, minden benne volt, és elég volt egy hangfoszlány, hogy az emberek nekem essenek....., sosem értettem, azért mert van olyan mint ő, attól miért nem lehet olyan mint én is. hogy miért nem fér meg a kettő egymás mellett. Én sosem akartam rivalizálni senkivel. Legtávolabb áll tőlem, akkor is amikor ő, csak nem bírtam, ez is a szokásos belső parancs, tagadható-e, mindenkiben munkálkodik, s ebben magam sem kivétel, az önérzet, valamiféle egészséges hiúság, hogy úgy tegyen velem, mint aki nem létezik, hagyni eltörölni, amikor a szövegem hatott rá, sem ismerte el, tagadott, pedig mi rossz lett volna abban, hogy a nála éppen akkor ott lévő írásom elindított benne egy performansz ötletet, mert az legalább jó volt, én mindig elismerem, ellenségemnek is (ugyan, ezt is csak a közízlésért, hogy legyen mivel foglalkoznia), ha valami igazán jó, ilyen dolgokat kézzelfoghatóan is tettem, hogy aki ellenem, annak elismerést. Mint amiket ő is tesz, és itt akkor most akció, performansz, ilyesmi, noha persze soha nem fogok rákérdezni, mi vezette. Tiszteletből, s talán mert ő sosem táplálhat ellenem bosszúságot. Akkor azt megérezném. Mint **AHOGY A MAI NAPIG SOK ESETBEN TÖRTÉNIK. OKTAT AZ ÍRÓTÁRSADALOM, S EZT NEKEM VÉGIG KELL NÉZNEM. FIGYELEK, PERSZE. DE LASSAN MÁR BELEFÁRADOK ABBA, HOGY SEMMI NEM VÁLTOZIK** csak ne lenne minden olyan átlátszó. Innen nézve egészen butának tűnik. Persze,

szórakoztató is. megvallom, néha megesik, hogy egészen szórakoztató, miközben belül mosolygom. Van hogy keserűen, de előfordul, hogy annyira nevetségesek, a túlbuzgóságukkal, bizonyítani akarásukkal, nem, szájalmasak az ilyen arcukkal. Hogy azt hiszik, na, most jól megadtuk. És arcukra valóban kiül az elégedettség. Filmeken nagyítva látni ezeket a vonásokat, színdarab?... de az életben látni, az más. Mert ugye nekem hallgatni. Átnézni. Hiszen a senki aki hallgat, nem is lehet, csak átlátszó. Nos, visszatérve, ő, akkor nem éreztem volna utóbb is szeretetet, noha legszívesebben menekültem volna. Legalábbis hogy senki ne láthasson. Már megint úgy lenni ott, hogy nem lenni. De mégiscsak létezni. Igenis lenni. Mindig megérezem, aki nem tiszta úton. Aki be akar hálózni, hogy megegyen. Hogy aki csak a saját pocakjáért. Talán az élet majd választ ad erre is. ő írásait szerettem, tényleg, csak bántott ahogy eljárt a dolgaimmal. Tudomást sem véve róluk, még meg sem akart ismerni a performansz megnyitón. Talán lelkiismerete mégsem volt leplezetlen. De aztán később kedves volt. ez is csak azután, hogy nem hagytam magam. hogy kikértem magamnak, ha sírva is. ha küzdve is, ha nevetségessé téve is önmagam. Mégis, igen, határozottan éreztem a kedvességet. Azt hiszem, ha az idő is úgy cselekedett volna, jó úton lettünk volna a kölcsönös szeretethez. Mert amiért küzd, az nekem sem idegen. Talán maradt benne is valami naivság, csak néha azt érzem, részéről butaság. Ezt nem pontosan magyarázom most, mert messze mennék, hiszen okos lány a maga nézőpontjából. A naivságnak pedig rengeteg oldala. Van mindenféle típusú naivság. Egészen az abszurdig. De most nem megyek bele. Jó, igaz, a különbségek megvannak bennünk. Igen alapvető különbségek, de azért mégiscsak érző ember ő is. mégha ezt nem egészen mindig is így éreztem. De már nem érdekelnek ezek az apró kellemetlenségek, csak a pozitív dolgokat fogadom be. És akkor itt ebből a kitérőből vissza, tehát már régen szerettem volna kiírni, már jóval előtte láttam az ő írásában ezeket, összehasonlítva azzal, ami nekem az életpályám. Saját megérezéseim, és megéléseim. Az élet és művészetről. Árulónak tituláltak, pedig csak ki mertem mondani egy művészi koncepciót, ami más mint az elfogadott. Ami örökké kitagadott volt. elejétől fogva. De hát össze kellett hasonlítanom. A két dolgot. Ez ilyen egyszerű. Hogyan írhattam volna másképp, hiszen amikor néma vagyok is

értve vagyok, amikor megszólalok, bárhogyan is, akármilyen titkokba szőve, hogy ne lettem volna értve. Értve és elűzve. Nem kíváncsatos, más esztétikai nézet... És én hittem. Mindenek ellenére, és hiszek, amíg élek. Ha én nem bíznék, ki? magamban. Amikor mindenki más, akárhogy is színlel, igenis bízik magában. Azt akarom, hogy mindenki más is, aki máshogy éli meg, éljen. Mindenki úgy éljen, ahogy kíván, ahogy a hite élteti. De ha más nem véd meg, belső motor késztetett kiírni. Amikor név nélkül írok, a magánügyem. Amikor egy helyzetre mutatok, csupán egy helyzet, a magaméra, magaméba, magaméhoz vetítve, nem pedig egy konkrét ember. Még ha a kiindulópont maga az ember is. de kényelmesebb volt engem árulónak titulálni, kiebrudalni a világból, a szakmából. Ha tudnák, néhányan a képzőről, azok az idők, most jólesően dörzsölgének tenyerük. minden úgy alakul, hogy egészen megnyugodhatnak. A fehér szépen szenesedik. Aztán ki vagyok én? Valóban. Csak egy önmarcangoló, sehova nem tartozó, napfényben buzgón hívó, egyedül a napfényben sugárt remélő senki ember. Akinek nincsenek pártfogoltjai. Aki egy elesett ember. Aki már nem is ember. Persze, persze az állatok. De az más. onnan is egyszer továbbvezet az út. Az állatok is egyszer saját útjukon mennek, el kell őket engedni. De addig még igen sok a tenni-való. Őket is életre kell hozni. Előbb, hogy aztán odébbálljanak. Ki-ki maga útjára. Azt nem tartom valószínűnek, hogy örökké velem éljenek. 1-2, de mindegyik nem maradhat velem. Ki tudja... most úgysem gondolkodom. Nem kell. majd. Elér. Amikor az idő. Az hogy őt senki nem nevezte és vélte árulónak amikor engem megtagadott, kijátszott, mi több, akkor is mellé álltak, csak engem eltiporni, aki útban, már nem veszek tudomást. Az én sorsom más, mint az övé. Ez innen is már jól látható. Gyerekesség minden itt, ebben az írásban, tehát akár visszavonhatnék is mindent, és kezdehetném másik oldalról. Átellenben. De nincs jelentősége már ennek sem. Csakis a jó dologban hinni, és engedni. Még ha most is előfordul, tévedek. A hiba-lehetőség mindig bent. de attól még az út, a pálya mozog, megy, megvan. Én ráadásul be is tudom fogadni a másságot is a művészetben, nem úgy mint ő, aki szerint, igaz, maga is elbizonytalanodva, én más esztétikai nyelvet? hozzáállást vallok. Nem nyelv volt... (nézet, igen), más, de most lényegtelen. mindenbefogadó

vagyok, csak megfogjon valamivel az a valami, ami a papíron, másutt, bárhol, előttem. Megjelenik, él, vagy nem. ennyi. Vagy jó úton van, hogy egyszer megjelenjék. De ilyen nincs. Minden vagy jó, vagy nem jó. hiszek benne, vagy nem hiszek.

Elfogadom, vagy nem fogadom.

Más, aki ellenem dolgozott, még mindenhol sikeres lett. Aki mellett, az letűnt a színről. Azt kiebrudalták. Tehát mindenkinek érdeke, hogy ne álljon mellém. Aki meg színlelte hogy mellém, de valójában ellenem, az is sikeres lesz. Elfogadott. De már ahogy írtam előbb, csak a pozitív dolgok érdekelnek. El kívántak hallgattatni, hát most kicsit hallgatok. A magam módján hagyom az időt élni. Tovább kell élnem. Ahogy az utolsó bejegyzésemben. Hallgatni, és varni a kis szárnyakat, ruhácskákat. Ha sikerül. talán megváltódom magam is. kiváltódom ebből a garadából.

Az írásban való elhallgatások, a ki nem mondás, az elbizonytalanítás, a több szemszögből látással, pedig koncepció. Nem felvett, hanem magától rám íródott. Lépésről-lépésre. Nem választottam. Csak néha visszanéztem, aztán ott volt. vagy előttem.

Vagy egyszerre velem. egyidőben az agyammal. sosem választok. Hagyom, hogy minden eljöjjön amikor kell. persze, tévedek. Nem vagyok tévedhetetlen. És továbbra is szeretem a sokszínűséget. Mindenki a magáéval egy kicsit több. Egy kicsit más. Nincsenek csak szembeállítások, minden szembeállítás akkor jó, ha vannak találkozási pontok is. akkor egészséges. Mert akkor befogadható. minden erecske, ami aztán belefolyik a nagy folyamba. Kell hogy utam legyen nekem is, ha nem a nagyfolyamba, hát valahol.

Na, ezt az írást sem veszem elő többé. Legalábbis most úgy érzem. Főlöszleges időtöltés. Legalábbis most így érzem. Persze lehet majd egyszer nézem, vissza, és mosolygom. Hogy ilyen is... sok butaságot összeírtam, de hát ha kellett, jött. Hát tettem. Magam előtt mégsem bűn, ha orvosolok. Persze, írás. mi más. a szavak nem mennek.

...a legviccesebb, minden úgy, mindez itt, miközben senki nem adja ki a köteteim. Mindenki aki számít, visszautasít. Aki meg

nem, elvértve, az is meddig. Az érdekek előbb-utóbb mást mutatnak. A kifogások pedig pontosan célzottak, ha nem lennék szemfüles, a mozaikokat még helyükre is illeszthetném. De kell-e. amikor olyan tisztán átlátszó. A feketeség.

Mindigis tudtam, de hogy én ennyire utálok a zárójelet. Különbözik meg az egész írásból csak az álmok tarthatók meg. minden más butaság, kicsinyesség, s mint olyan, emberi. Törölni. emlékezetből.

Azért az már jó. írás közben szomorodtam is, meg mosolyogtam is. egészen egészen kiegészítik már a dolgok egymást. Kioltják. A rossz a jót. És így jó. persze jobb lenne, ha csak jó.

És persze már megint fél négy. Még enni sem ettem, nemhogy mackónak főzzek. A négyórás versekről már lekéstem. Marad a koreai szerelmesversek estje, meg a többi. talán belefér egy gyors főzés is. odalett a csoda is. arra már idő sem, meg különben sem tudom megoldani rendes dvd lejátszóra a kiírást. Vob,...ilyesmi fájlkiterjesztés. Két nap erre nem elég. hogy biztosra menjek. lesz ami lesz. Valahogy. Ahogy máskor.

ő...ő...ők...bizonyos emberek olyan természetességgel neveznek meg dolgokat, én meg csak mindent visszafordítok az ő betűkre.

2009.10.13

Egyszer ha visszanyerem ö(n)becsülésem, árgus... igen, a vilamos... meg a sárkányos, meg ilyenszerű vagy náthás, igen, ezeknek küldök valamit ami olyan régóta elmaradt. Egyszer. De az is lehet, soha nem történik meg, csupán a képzeletem.

Bzz.....mióta a fotódat kitetted, kísért az ördög, pontosabban a mai napig kísértett, beírni, eldicsekedni, tudodra adni, hogy

azonnal beugrott, te voltál, igen, és már közben is mosolyogtam, mármint a gondolat közben, míg lejátszódott, visszajátszódott a történet, akinek előadásán az egyik igen kedves professzorom, nem az enyém, világért sem sajátítanám, nos, hiába húzom szóval hogy te voltál, az a fiú, aki csak beszélt, beszélt, de megval-lom én sem tudtalak követni... szóval aki előadásán megesett, hogy elaludt az a nagytestű professzor, valójában ez esetben hallgató. A katedra, és a terem legeslegközepén. Ő ült, miközben kókadt a feje, te meg álltál egyik lábadról a másikra, közben ide-oda mozgottál, folyamatosan folyamatosan csak beszélve, beszéltél. Nem voltunk, mindössze szokáshoz híven úgy 4-en, egészen meghitt közeg, tehát csak magunk közt. Mosolyogtam akkor is, miközben arcodat néztem, végülis nem volt szükség a szavaidra, csak azt láttam, hogy magad sem érzed jól magad a saját szövegelésedben, egyre elbizonytalanodsz a magabiztosságban. Valahogy akárhogyan is, maradó ez a kép. meg máskor is amikor teremben várakozva csak beszéltél, beszéltél... valahogy sohasem tudtalak követni, de az arc, arcod. Olyan mint aki önmagának is karika'túr!álja.

2009.10.14

Gyűlölöm magam amiért megint itthon maradok. Pedig már a szöveget is kinyomtattam. Hogy most. Aztán csak kampec. Dolores nélk (ül). Mindegy. majd úgyis nemsokára jön a kedvenc sorozatom. Csak ne akartam volna úgy menni. De az a jó, hogy el tudom képzelni. Hogy ott vagyok. egészen bele tudom képzelni. Pedig olyan rég nem olvastam fel. Egyáltalán sehol. Épp ideje lett volna, mert azt is lehet felejtani. Az olvasást. Most vicc félre, valóban neheztelek magamra ezúttal. Kétségtelen, ma volt bennem valami lendület.

2010.06.04

éjből. annyit szenvedjenek, amennyi szenvedést nekem okoztak. kívánom az embereknek. akik szenvedést okoztak.

szerettem a Napkutát, de a sors nem akarta, hogy kiadja a könyve(i)met. azokat emeli ki, akik megtagadtak. sötétségnek.

azok tettek tönkre, akiknek gyermeke voltam.
mackó, bármi történne velem, ne hagyj, ne hagyd hogy begyógy-szeressenek, hogy kiöljék belőlem az agyam a testemből. hogy sejtjeimbe mérget fecskendezzenek. vigyél haza.

pusztán azt szerettem volna érzékeltetni, abban a kicsi, világos zöld írásban is, hogy az isteni erő, hit, valami ami fényes, folt, apró, mindegy, a neve, nemcsak a hegy tetején a magaslaton, hanem megcsillanhat egy kavics, levélnyi folt árnyékában is. vagy egészen lent, valahol a föld mélyén. megbújva. ilyenek vannak a papíromon.

istenem ne büntess, többé ne küldjed rám a halálod, szánj meg, szánd meg a lelki nyomorultakat. erősítsd meg testükben. imádkozom térdén állva, összekulcsolt kézzel. vegyél magadhoz.

aztán a napfény, alighogy elkezdődik az új nap, reménysugárral friss erővel csalogat. arcomon még éjszakai árny. de a nap, bár szomorún, mindig valahogy elkezdődik. hogy mit tartogat.

nincs nekem kezem. nem írhatom be a nevem. nincs nevem.
nem írhatom le a nevem.

elszálltak a színes léggömbök. halottak.

az én házamban csak a halottak maradnak. életnek.
menedéknek.

beletörődtem sorsomba.

“rossz csillagállás alatt születtem”

nézegettem nézegettem, valóban a sorsvonalam egészen belelóg, több szállal is átszakítva, törve a csukló élvonalat. az életminőség, hogy az a legnehezebb sorsot, megpróbáltatást jelenti.

mennyi ember nem tehet sorsáról. hogy a velünk született adottságok és a sors. keresztül tör emlékezetből.

 többet már nem akarok rosszat sem kívánni az embereknek. visszaadom a büntetést. elszorul a torkom, mint éjszaka is, van hogy egészen nehéz a levegő. hogy nincs levegő. hogy kiszorul, elszorul a levegő.

2010.06.04

mackó nagymamája ma töltötte be a 90. évét. boldog születésnapot kívántunk neki reggel.

 2009.10.05

Az állam ma a kurátor. Egyszemélyes szint a piramis tetején. Ennyi különbség történt. 1995. magyarországon ekkor történt a bevezetés. Forma. Még csak minőség különbség is, értem csomagolás, elenyésző. Mindenki megvásárolható és bevezethető a rendszerbe. Kifinomultabbak a módszerek? Honnan is tudhatnám. A bizonyításom pedig jóízlés kérdése. Na és a fantázia. Minden kis ürege kitöltve egy újabb nap, a túlélésre. Mi több, hogy minden új nap, élvezhető lehessen. Minden üreg egy kis fiola boldogság. Képzelet, álomból. A többi, a fekete, ami aztán idővel kiszürkül. A fény. A fénynek ereje. Kurátor, hogy ne lehessen állam. Amikor az állam már többszintű. 1995. ne feledjük. Régen túl 89-től. Hogy kurátorok is, a piramis különböző szintjeiből.

Amióta kezembe került, idegesít. De haragot, nem érzek. Az idegesség is csupán kellemes. Ami már túl, hogy üthessen. Szavakkal, de még szemmel sem.

Ekkora nagy marhaságot kortárs műv címen, valóban csak provokáció lehet. Vagy legyen csak modern. Akkor is.

Annyira idegesítő, hogy ilyet is csak egy befutott, öregroka, aki már-már belefásult s lassan visszahullik a középszerűségbe, s dicsfényei nimbuszán próbál új szönyeget teríteni. Ma! Semmi sem változott a múlthoz képest, max a tálalás. De! ma is csak azok tálalhatnak, így vagy úgy, akik előtt lehetőség tálcán. Akik már régen csak a múltból, nosztalgiaztatva, miközben elfelejtik, hogy vannak akiknek jelen van. a múltból. Többi ugyanis még a helységbe is max vendégként meghívott. Jó esetben. Ha az érdek kíván. Mert egyébként kulloghat a kerítés előtt?(mögött) éhesen, kutyául. Ha egyáltalán van kedve odáig vonszolódni. Vagy ha érez még éhséget. Ha egyáltalán is érez. Van! legyen! Persze. Kedv. De meddig húzhatóak a kötelek.

"a kiállítás arra is választ keres, hogy az egyén képes-e az új, vágyott demokráciában élni azzal a helyzettel, hogy az állam - elvben- már nem infantilizálja, nem hallgattatja vagy lehetetleníti el a másként gondolkozót, hanem cselekvőképes társadalmi tényezőként tekint rá?" (ha lenne kezem, persze, ütnék. De amikor volt, s tették arcomba, se tettem ((mert igenis tették, csak én nem akarok tudni róla, így aztán ezt is képes vagyok kimagyarázni, hogy a test és az agy más, pedig egészen összekapcsolódnak)), s mint ahogy szerencsére ép elmével maradtam, ahogy születtem, mi értelme volna. Amikor a provokáció is már nem fentről, hanem lentől érkezik. Marad a szájalom. Sohasem ütni. De még csak kezét sem emelni. Egyetlen esélyünk) a szavak, persze, más... beszélni. Így is úgy félemlítve. Az álarcok. Minden álarc, másik álarcnak kivetülése. Az álarcok pontosan átláthatók. a semmiből nézve. Tehát, innen, bármilyen lépés fölösleges. Marad a fény. Egyetlen, ami még életből.

...és mi van azzal, akit valóban megszáll idő közben az angyal. Valami más... felszáll. Egy új, nem az álújak, hanem egy egészen másvilágba. Ahol nincsenek régiek, és nincsenek újak. Másvilág. Miért kellene a provokációra reagálni. Amikor már a

provokáció is olyan szájalmas, hogy csupán sajnálat.
Együttérzés. Utópia... de legalább sajnálat.

Szentjóbynak Tisztelettel

Valakinek, aki akkoriban még köszönt nekem. és én is mertem
még köszönni. a pénzek. Igen, emlékszem. Az érmék. Amikor
még értek. Rézsárga apró csörgő játékok. A pulton. Amikor még
sorban álltunk.

Várakozva, hogy
eljön egy másik,
valami más, jövő.
A posta, posták,
sárga csekkek.
Semmi sem válto-
zott. Ugyanúgy
állok a pultnál.
Talán a mosoly.
valami Múlt, az
eljövendő.
szeretném odaa-
jándékozni a
mosolyom.
Egyetlen amit még
szótlán, némán
tehetek.
Szeretettel.

2009.10.05

Mackó imádta kiköpni a gyógyszereket, egyet sem nyelt le,
szerette megtartani ép tudatát. Minden lépése a rendszerben
pontosan kitapintott, előre elkészített, tudatos volt. mégis min-
dent el kellett játszani. Hiba nélkül.

Ami sosem volt, azt nem lehet elveszíteni.

a szavak, persze, más... beszélni. a remény. hogy egyszer szavaimból lehetnek angyalok. addig is, marad a fény, egyetlen, ami még életből.

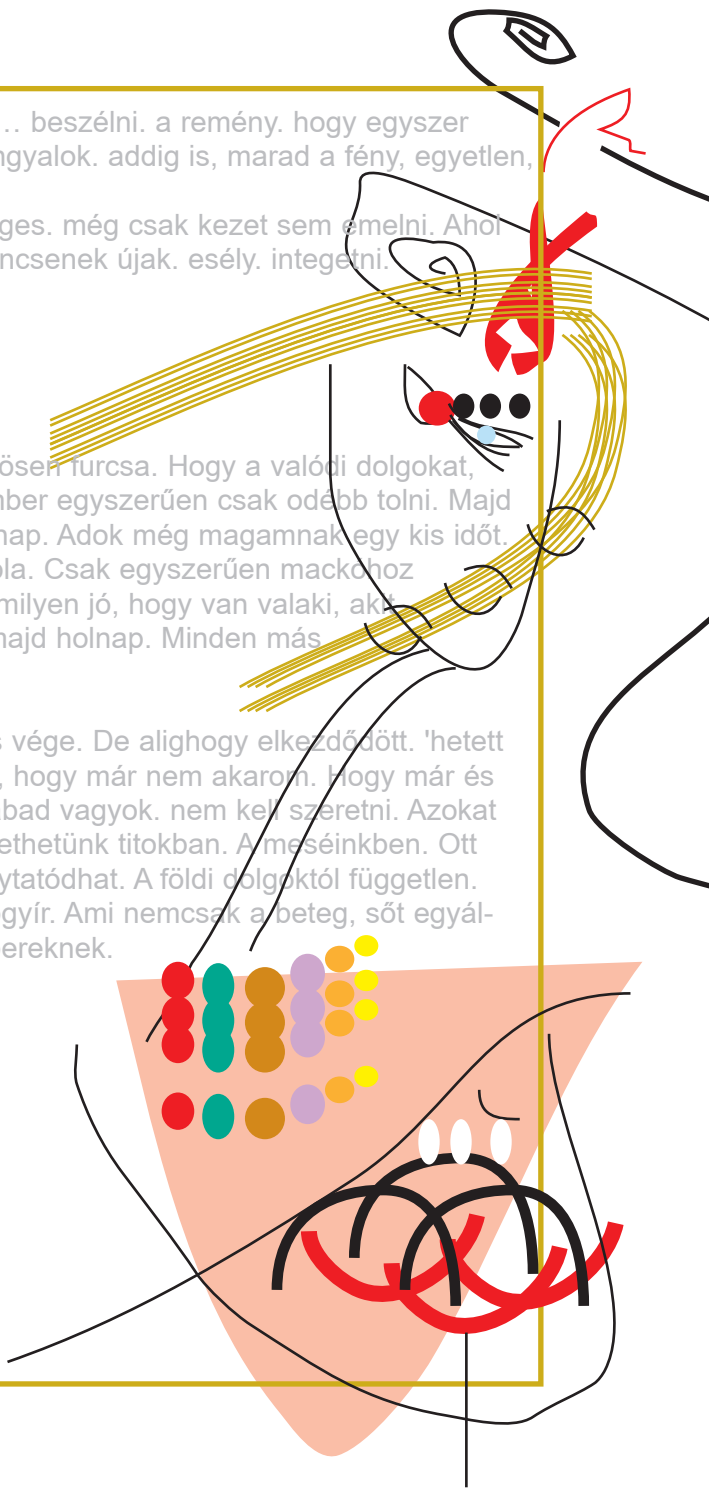
bármilyen lépés fölösleges. még csak kezdet sem emelni. Ahol nincsenek régiak, és nincsenek újak. esély. integéni.

(2009.10.15)

Furcsa. Egészen különösen furcsa. Hogy a valódi dolgokat, problémát képes az ember egyszerűen csak odébb tolni. Majd holnap. Hogy majd holnap. Adok még magamnak egy kis időt. Nem venni tudomást róla. Csak egyszerűen mackóhoz bújni, és azt mondani, milyen jó, hogy van valaki, akét szeretni lehet....igen. majd holnap. Minden más elér majd holnap.

(valami aminek sosincs vége. De alighogy elkezdődött. 'hetett volna. pontosan érzem, hogy már nem akarom. hogy már és most már, egészen szabad vagyok. nem kell szeretni. Azokat akiket szeretünk. Szerethetünk titokban. A meséinkben. Ott minden akár tovább folytatódhat. A földi dolgoktól független. Hogy lehet a mese gyógyír. Ami nemcsak a beteg, sőt egyáltalán nem a beteg embereknek.

(2009.10.17)

2009.10.20

Édes istenem. Corel Painter program és digitalizáló tábla. Pont ez ami az életemből hiányzik. Kicsit azért is késleltetem ösztönösen, bizonyára, mert nem tudom mit tegyek. Nincs meg a Corel Painter programom, mert ami volt csak demo volt, és csupán egy hónapig volt érvényes. Csak állok a probléma előtt, és várok. Hogy minden magától megoldódik. De sokáig nem halaszthatom. Mert a filmet a Repülő babakocsival meg kell csinálni. El kell készíteni, bárhogyan nem hittem. Hogy majd valóban el is kell készíteni. De hogyan? Ha nincs meg a kis kedvenc programom, a Corel Painter. Talán találok, még egy friss verziót, egy demosat, ami még nem volt a gépemen. Talán nem. az istenek segítenek majd. Hiszem, hogy amikor ott leszek, velem lesznek. Érdekes. Hogy az első díj. De hát olyan profi digitális művészek vannak, én meg hiába hogy évek óta ezzel a technikával dolgozom, még azt sem tudtam, létezik, ilyen, hogy digitális festészet, mint művészet. Én csak mindig szerénykedtem, féltem is, hogy a hagyományosak mögött. Hogy én csak mindig, mint az árnyékkal is, mindig valami mögött vagyok, és nem látszom. Különös. Éppen egy Corel Paintert és a táblácskát. De most mi lesz, hiszen filmet én csak a Corel Painterrel tudok készíteni. Mert hozzámnőtt. Mert csak azt szeretem. Na persze, szeretnék mást is, de nem tudok. de azt legalább, ha kicsit elfelejtettem is, mert mindig újra kell tanulnom egy új munkánál, mégis valahogy a program segít. Újra és újra visszatalálni.

2009.10.20

Naplómból:

Pontosabban éjszakai feljegyzésből, dátum 2009.10.16:sötétben írva, sajnos olvashatatlan... vagy mégis lesz valami, "XE pontosan ért ahhoz, hogy az embereket megfélemlítse. Kidolgozottak a módszerei. Aki hízeleg neki, annak mindent, tenyerén hordozza, most már nem véletlen miért kellett Y-nak beszereznie, külön kérésre a Hitler, Sztálin, Napóleon könyveket. Engem is elvittek Németországban a Hitler aranyborítású különleges magasságú liftjébe. Amikor még szerettek. Aztán fent, a magasban valami havas, hideg hegyekre emlékszem. Jó ember, adakozó képzetét kelti, hiszen sosem fogad el mástól. Csak ad. Ő azaz ember, aki sosem hibázik, akitől mi, kisemberek csak példát vehetünk. Ő, a hatalmasságok birtokosa, a hatalmas igazságoké, nem a kisember igazságáé. Mint ahogy ...XX?XY ráérezett, ő a nagy családfő. A mindenható és uralmú páter, akin kötelezően az élet dolgai keresztülmennek. Ő az irányító. A levelet, a Z levelét is ő írta, mint a szövetségesek, összeesküvők, legalábbis az Ő keze nyomán ment át, miközben felróva, máskor ha bárkinek levelet, (mellesleg családtag vagy nem családtag, egyre megy) úgy aláírásommal, (netán pecséttel) lássam el, ő aláhamisította a levelet. pontosabban, minden szó, ami betűk mögött kihallik (hajlik, de ez már költészet, nem ide illő) XE arca, pontosabban agyának szüleménye, minden mögöttes az ő össze nem téveszthető koponya mozgatórugóit idézik, tehát a hamisítás mehet jogilag, de a hivatalosságot bizonyító kézjeggyű aláírás hiánya, s e hiánnyal egyidejűleg a személyesség

bevonása, ezen megfontolásból a kézjegyű aláírás elvetése, mint azon ténynek figyelmen kívül nem hagyása, hogy a kézjegyű aláírás mindfölké jellemzően hivatalos iratok esetében személyi jegyeket bizonyítandó, szükségsszerű és elengedhetetlen, s a kört lezárva, jogi szempontból tehát mulasztása lealacsonyító és megvetendő hibaforrás. Tessék a szabályokat, az előírt fensőbbsségi szabályokat pontosan, precízen betartani. Családon(!?) belül is."...szükségeltetett a gondolatokat kiegészítenem.

Istenem, mennyire féltem mindígis ezektől a fekete betűktől. A nagy, hatalmas és dőlt, telt fekete betűktől.

Nem, nem, tévedek. Mert pontosan érzem. Azaz ember, akiről beszélek, jó ember. Pusztán személye, kellékei idézik fel ezeket a feketeségeket. Akárcsak Z esetében. Pontosán érzem, hogy az ember önmagában jó. hogy az ember, jó, önmagában. Csupán valami apróságok nem passzolnak össze. Vagyishogy éppen tévedésből, csakis véletlenségből passzolnak össze. A tévedhetetlenségek. Mint a félreért-hetetlen jelek, jelenségek.

Z. nem tévedés, valóban jól látom. Z szerette, igazán szerette a cigány gyermekeket. Amikor mesélte is hittem. Ahogyan hozzá fordultak, és erősen fogták a ruháját. Ez is csak szimbolikus. Hogy már megínt tévedek. Hogy a képzelet, azazhogy mindent amit a földi dolgo-khoz hozzáadunk, igenis nem valóság. Már hogyne lenne a képzelet valóság. Amikor ugyanúgy megéljük, átéljük. Hiszen a valóság-

ból eredeztethető. Pedig olyan őszintén mesélte, ahogy a kicsi gyerekek meséltek. Magukról. Hogy éppen a család. Hogy náluk hogy van. Mert láttam, hogy valóban így van. és XE is. valahol máshol van a hiba. Valami elrontva. Hol lettek a dolgok elrontva... olyan furcsán, össze-vissza tekerednek a fonalak. Mert, és erről igazán nyíltan sosem beszéltem, most is csak itt. Mert sosem hittem, hogy két oldalról, hogy csak ez a kettő, meg lehet bármilyen dolgot is közelíteni. De most muszáj megtennem, hát teszem. Vegyük a jobb kezem, meg a balt. XE, akárcsak Z (ők ketten mellelleg teljesen összefonódtak, mi több, XE párja is velük, így aztán ők hárman fonódtak össze, érdekes, XE párjának anyja, pontosabban mama 1, aki már nem él, ő egy egészen különleges minta, aki semelyik oldalt nem képviselte, értem kezei és lábai mintáján, csak az emberét, az egyszerű, tudatlan emberét, itt most bejönne nagypapa sárga botja, de az más, az még innen is felvezetne a fellegek között is az égbe, tehát, a levezetés szerint mama 1 nemcsak hogy a jobb és bal kezét egyformán, de még a fejét, lábát, utóbbit, ha szegény tudta volna, de ez már nagy kitérő, használta, így kilóg egészében a hármából, a temetésen, amit sosem tettem, megörökítettem arcát, a szertartást, a kórházat, amikor még élt, magam sem értem, hogyan is alakult, így ő az, aki kitekint azon az ablakon) nos, szenvedélyesen mindent bal keze felől lát. Csakis bal kézzel fog meg mindent. És akkor itt visszakanyarodtam XE és Z mintapéldányokhoz. Annyira elfogultak, hogy pl XE párja XB már a jobb kezével fogni se tud. Történt nemrég egy baleset, a koporsó mellett, ápolgatva szülei emlékét,

váratlan vesztette eszméletét, úgy váratlan, hogy közben semmi baja nem volt, és eltörött a jobb csuklója. Azóta emelni, vagy bizonyos mozdulatokat nem képes ezzel a kézzel végezni. Az én családomban minden éppen az ellenkezője. Mindenki mindent a jobb kezével fog. Mintha a bal csak dísznek lenne, fölösleges hivalkodó kellék. Anyámnak, nevezzük a fentiek mintájára XY-nak, még a kezével is amikor baj, mellesleg ízületi gyengeség, sorvadás, is a bal kezén. De ő azért csak könnyezik, amikor elérzékenyül, valami nagy szentség, azért ez ritkán, mert anyám kiegyensúlyozottnak mondható, s mint ilyen inkább boldog ember, mint szegény. Nincsenek nagy igényei, csak a dolgokat keze közt tartani. Ilyenkor azért ő is mindkét kezét használja e nemes célra. S ha a szíve, hát akkor is, mindegy, melyik kezét. Apám, itt akkor legyen EX, mint ahogy valóban éppen egy ellentétes kontraszt mintáról van szó XE esetéhez, is valami hasonló. Még ha olykor, mert EX viszont itt, és akkor most bonyolódik a helyzet, XY ellentéte is, ő nagyonis szeret beszélni. Néha a hang is erős. De aztán ha fáradt, mert utóbbi időben ez is gyakoribb, elcsitul. Elalszik fotelben, kanapén. Mert alváskor az ember akárhogyan is, mindegy, melyik felén. Amikor fordulni. Ugye az újsággal is. a földi álmokból. Még abból a régebbi időkből. olyankor beszélni nem beszél, mint ahogy annak sincs tudatában, hogy a jobb kezén. Na mármost. Forгатókönyv szerint ugye ez a Hitler, Sztálin, Napoleon úgy éppen fordítva kelene, értem fordított kézben megjelennie, értelemszerűen, mégis a fonal ellenkező irányból. Tehát minden teória, amit eddig felállítottak innen nézve nem állja meg a helyét. Mert csak

ember van. Az ember. Ideológia is a génnek, karakterből. Tehát csak jellem van. emberi jellem, és minden csak innen fogható, nem pedig az ideológiából vezethető. Az ember és az ideológia külön, egymástól független működő valami. tehát a dolog egésze összekeveredik. Ha az emberi jellem, karakter felől közelítjük. és akkor még mindig ott van a fej, a kezek, lábak mellett, ami éppen középén, akárcsak a nemi szervek. Hát tessék lenni szíves, mellesleg nem tudom kinek üzenem, mert nem annak akinek szoktam máskor, ez a szöveg egészen kilóg a sorból, de mégcsak körből sem, nos innen, a dolgokat közelíteni. Fogni, felfogni, érezni, átélni, élvezni, ha úgy tetszetősebb. Minden szervünk, akárhol legyen is, és akkor itt még a bent és kintről nem is beszéltem, elengedhetetlen fontos kellékünk.

(a hibák ezúttal nem javítandók, talán ha valamikor lehet, bármikor is, valaha, jelentősége)

és akkor még mindig ott, hogy nem szabad hinnünk a leírt betűknek. mert egy másik nézőpontból ugyanaz egészen más. irányítás (irányultság) kérdése a céltudatban. önazonosság és gondolkodásmód is szétválik, homlok-egyenest szemben egymással. amikor az ítélni képesség még működik, jól működik, de az önazonosságra való rálátás csődöt mond.

2009.10.21

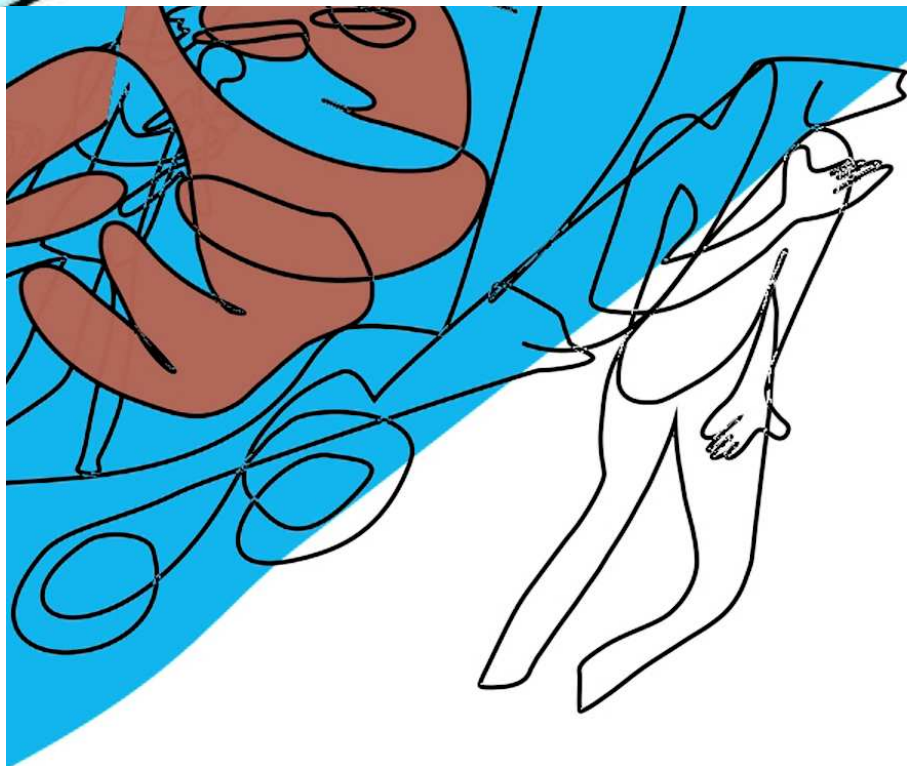
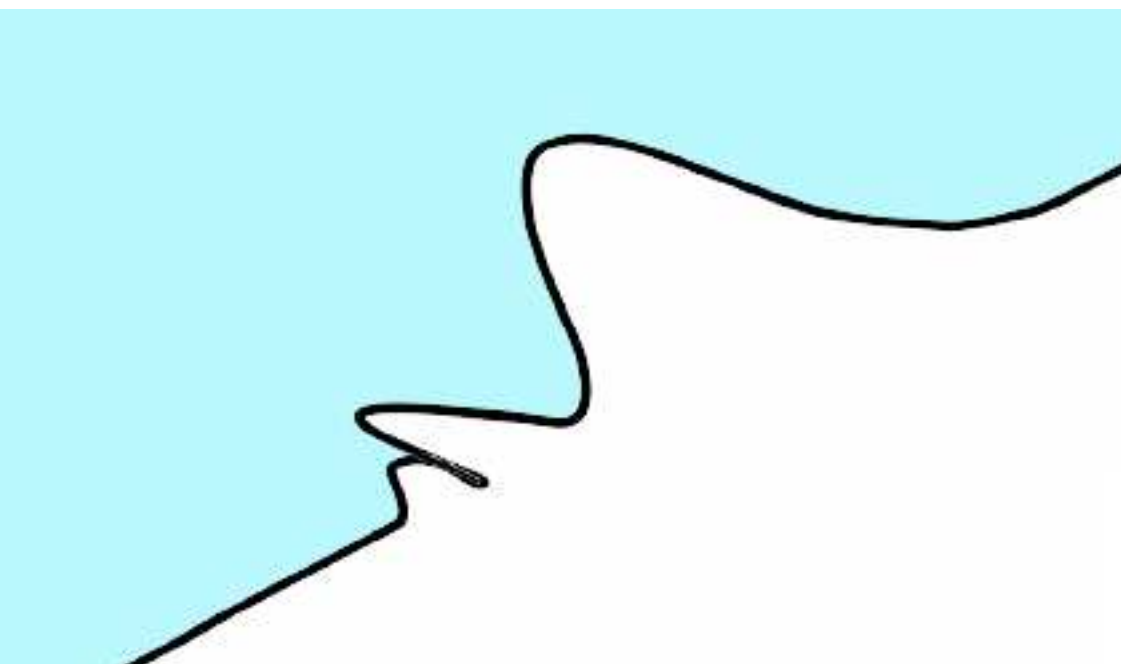
...és hogyan fogom illusztrálni. Amikor nincs is mese. Amikor nem kell mese. Repülő.... Van is, legyen is nem is mese. Nélkül hogyan, mit illusztrálni. Kategória irodalmi mű illusztrálása. És akkor mit illusztrálok, ha nem kellett a mese. A

kocsiról. persze persze az egész zavaros, mert még ugye nincs is meg az irodalmi mű. Mégis azt illusztrálni. Tehát van, valójában már mese. A képzeletben, vagy hol? Mert az illusztráció ugye kell. tehát van mű, már, ami nincs, és akkor nem is kell, megírni. Nem bonyolódok tovább. Írni kell fejben mesét. Nem betűkkel. És azt illusztrálni. Vagy megírni, titokban, és akkor lesz mű, de a még meg nem írt mű, az még nem mű...stb. most nem forog jobban az agyam. Pedig bent egészen értem. Mindegy. rajzok kellene. A filmre már nem is merek. Gondolni.

2009.10.21

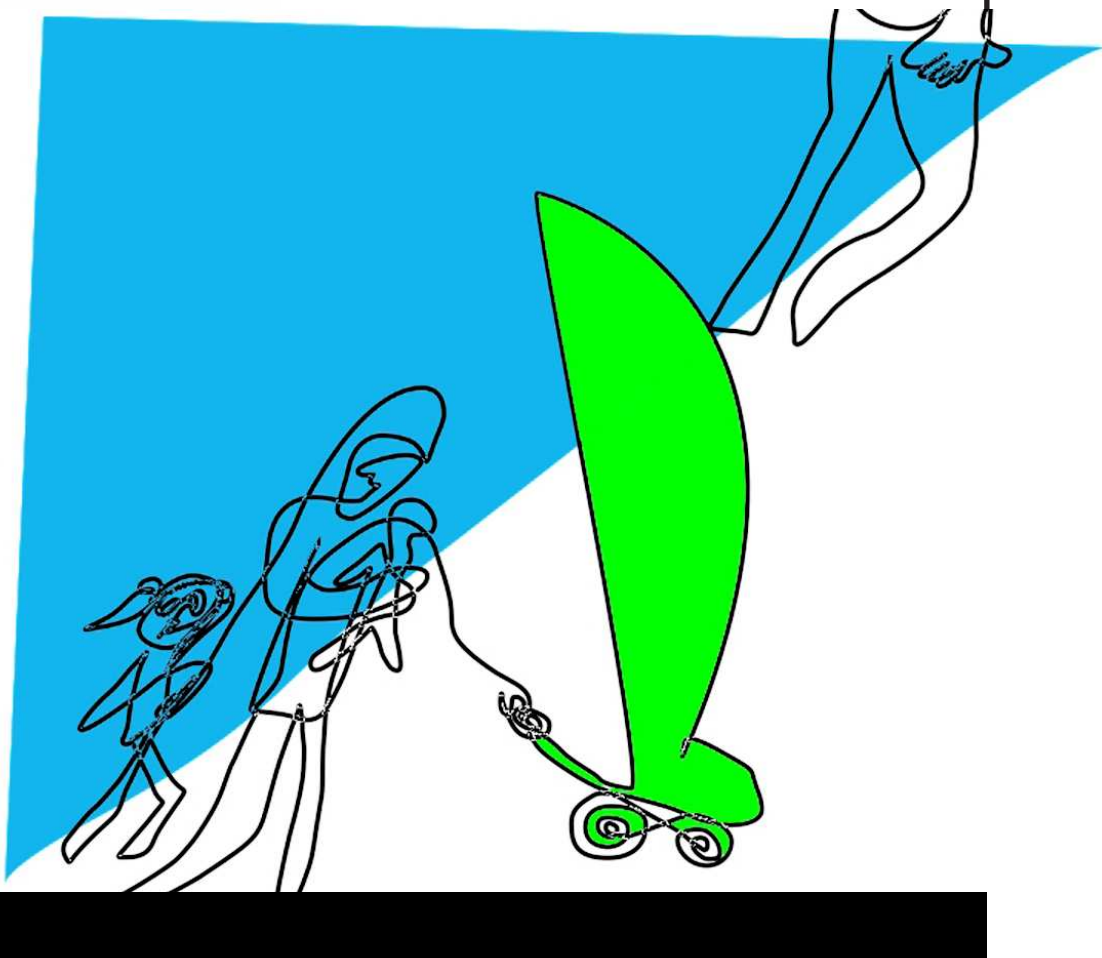
Nem tudom megírni a szövegem. Iszonyatos rosszul lettem a spenóttól. Az egész testem, torkom viszket, és folyik az orrom. Hólyagok nőnek a testemre. Mindenhol. Hogy megyek ma el az irodalmi estre? Nagyon viszketek. Hogy megértem, éppen a spenóttól.

2009.10.22

Kicsi repülő babakocsi. Gyere vissza hozzám. Ha csak képekben lehet, akkor csak képekben. Ne félj, nem írlak meg. Ígérem csak rajzolni foglak, és aztán ha megszállnak a jó angyalok, mozgatni is.

2009.10.22

Bocsánatkéréssel, nélkül

A lényeg a dolgok folyása.

Nekem az most már ami még számít, hogy ki az, akinek én tudok adni. Hogy ki az aki mellettem, aki szeret. Akinek én bejövök, ami nekem jó. Hogy valaki hitelesnek tűnik-e vagy sem, egy szerepben, bárki legyen is az, és itt akkor szerepet játszik vagy sem, vagy hogy mikor játszik szerepet, s mikor nem, vagy miben hiteles s miben nem, vagy hogy melyik mozdulata hiteles, hogy velem hogy, ugye ezeket is mennyire lehet fokozni, egészen mindegy, már nem mozdulok rá. A béke, nyugalom számít. összhangban lenni önmagammal. A világ, másodlagos. Ami körülvesz. Étel, mert ezeket is rossz helyről fogalmazom, igenis számít. a világ, a környezet, hiszen igen, ital, étel a mindennapok újra átélésében. Mert igenis nem vagyok napenergián élő, értem megmaradó, még akkor is ha a fény a reményt hordozó, s mintegy éltető forrás, belőlem, magamban, kívülről. Hogy az ember minden reggel egészségesen ébredjen. Csak ha valami tisztóan bánt, úgy értem ellenem, és rosszindulatú, megtipor, összeesek, ragadok tollat, védekezésképpen. Ha már nem tudok felkelni. Ha felkelek, és csak a lábam képes járni. Kellenek a tollak. Csak remélni tudom, hogy az elkövetkezőkben erre nem kerül sor, mint ahogy érzem is. az összeesésre, értem, szétesés. Nyugalom, béke. különben sajnos túl sok fölösleges energiát tud elvenni, és a szükséges munkáimat sem tudom nemhogy befejezni, de elkezdni sem. másképpen pedig öröm minden nap, ami ajándék. Az életemben.

aztán pedig meg lehet idő közben is szeretni dolgokat, vagy visszaszeretni, adott esetben, értem így akár emberek, tetteiken keresztül. Egészen különösen van hogy egyszercsak megfordulnak a dolgok. Hogy valami váratlanul más lesz, mint volt. ilyen is van. amikor feltétel nélkül szeretünk. Egyszercsak minden szép lesz. És mindenre és mindenkire mosolyogni vagyunk képesek. De hát ez a túlvilág, húznátok le a földre, a rólót, és joggal. De azért ha kívül nem is, mindig, belül mosolyoghatok. Magammal.

A szem aztán vagy elárul, vagy nem. lehetek-e a magam árulója. Végzetemben, vagy lépdelve egyik lábam másik után, ügyetlenül, utamon.

Végtére is, lehet engem úgy is szeretni, hogy közben nem szeretünk. Halálom percében aztán csak felébredek. Vagy nem. ez a szerencsésebb. Vagy mégis lábakon járni, biztos lábakon, akár a mosdás. Kádban, gázzal, gáz nélkül. Vízzel, nélkül. Kicsi gázzal, kicsi vízzel. Csendesen, biztosan. Hogy a sál nem baj, hogy elveszett. Hogy a kicsi gáz, kicsi vers, kicsi ember, kevés. Hogy a sok, kevés. A kevés, sok. nem, nem. gáznak, lángnak, ha meleg, sok legyen.

Szeretettel,

Valakinek, aki más volt. valakinek, aki más lesz. Valakinek, aki más lettem. Valakinek, aki más. valakiknek, magunknak.

Nem vagyok boldogtalan.

Ezek után repülj, nyulacska kislány. Emeld fel azokat a láthatatlan szárnyakat. Semmit nem muszáj megcsinálni, nemigaz? veszíteni. A megszokottságba hullani. Valami más, nem hittel. Ez is egy állapot. Sosem kitérni. Vagy most is kitérni, ezúttal remény nélkül. Mozdulás, megmozdítani képtelenség, hiányával. Aztán szenvedni. Meg nem adni, ami belül, elvenni magamtól. Ez lenne a legnagyobb árulás. Magammal.

Aztán csak szállni. Mert a ma ugyan, holnap is van. egy másik holnap. Remélni. Mozdulni, folyamatosan körbe. Egyenes pályán. Megrugaszkodni, és kilökní. A golyót, a pályáján. Megenni egy falatot, szendvicset, süteményt, közben meginni egy pohár italt.

Kis idő múlva. A konyhából. Csak félig jóllakottan.

A. az egész tanfolyam csak rólad szólt. Akkor haragudtam. Hogy amikor már H is túl akart lépni, és egyáltalán nem rajongott a verseidért, mellesleg ha nem te olvastad fel, ha nem te olva-

sod fel, ha nem te vagy aki írja, de ezek is később, nem akkor, ilyesmit, mit is hordok itt össze, még tetszettek is, mondtam is, hogy az összanyagból még a tiéd érintett meg legjobban. de kiderült, az nem te vagy. A versek. Magad is megvallottad, hogy loptad sokmindenből, máshogy, ez másmilyen lopás mint aki önmagában is erős író, te máshogy loptad, mert nem játszottál vele, nem öniróniaként fogtad fel, nem játszottál a szerepek között, hanem el akartad hitetni, hogy az te vagy. Hogy a gyerek vagy te. De aztán mégis elárultad magad. Hogy honnan a szerep. Hogy gyakorolgtad. Hogy megtanultad ezt az írásmódot, hozzátetted, azért mert ez ma divat, ez ami leginkább bántott. Iszonyatos igazságtalanságot éreztem. Pedig mondtak már igen nagy arcok ilyet, kuk is, emlékszem, vagy más, nem emlékszem, lehet hogy mégsem ő, hogy találni kell másik szerepet, ami ma megy, tanította tanítványainak. Hogy vegyen fel maibb szerepet. Játékok, szerepek. Amikor a játék. A legkomolyabb játszma. Önmagunkkal. Az étellel. Játék, persze, minden egy darabka játék. Nem hiszek a szerepekben csak akkor ha az összevarródik az emberrel. Ha összekötődik, mint ami egy és elválaszthatatlan. Ami az életből. Vagy nyílj meg, legyél őszintébb. Vagy hazudj jobban. Bármelyik. Annyi mindenkinek jól áll, bocsáss meg, de neked nem áll meg. és akkor itt nem kértem bocsánatot. Azahogy, nem én kértem bocsánatot. Mert valóban így érzem. Éreztem. Ma már nem. ma már nem idegesít. Mindegy felőlem akár öregapó is lehetsz. Elfogadlak, mint ahogy mindenkit. ...És akkor is rólad kellett beszélni. Rátelepedtél. Ránk. Persze jó volt téged hallgatni, néha nem mondom, jókat mondtál. Velünk voltál, talán értünk is, nem tudom, mi zavart, már akkor, mint ahogy ezzel nem voltam egyedül. Egyedül, persze, mindig egyedül. De sok volt belőled. Szívesebben hallgattam volna többet H-t. vagy nem tudom. Én is sokat hibáztam, sokat hibázom lépéseimben. Lehet hogy nem tudom már mit írok. Ebben a pillanatban. Mások is, volt aki észrevette. Volt akit nyomasztott, és akit magaddal rántottál. Mert okos dolgokat mondtál. Igen, határozottan emlékszem az okosságodra, csak valami hiányzott. Én nem vagyok okos, vagy máshogy okos, rajtam csak a hiány. Talán csupán ezért, éreztem zavarónak utólag

ezt a jelenséget. Sok olyan volt. akit magadhoz bírtál egyengetni. Nekem is volt egy pillanat, amikor hozzám jött valaki, valakik, de aztán jött ez a blúz. Minden elromlott. Akkor, attól a pillanattól. Idegesített, tudom, láttam, hogy engem nem tudsz. Hogy velem nem bírsz. Tartottam magam akkor is, ha hiába zuhanyoztam le, s vettem fel azt a blúzt, ha éppen azt a hármát sikerült sietségemben, valamelyiket, amelyikre a bőröm idegen anyaggal reagált, nem sikerült. Tartanom magam. hiába hogy ha levetettem, bőröm már normálisan működött, semmi nyoma, meztelenül csak nem lehettem. azóta nem veszem fel azokat a blúzokat. Persze, előfordul, hogy a régiekből egyszercsak újra ez a nyomasztó eset. Nem tudom, ilyenkor milyen anyag ami kiváltódik. De már régen nem volt. legalábbis ilyen erős. Amióta figyelek.

Persze tudom, a dolgoknak működniük kell. tényleg. És ne haragudj, hogy előfordul, nem bírok a gyerekekkel. De ezt nem neked mondom, mert nem hiszem, hogy el tudnál fogadni, vagy megérteni. Valaki másnak mondom. Aki nem mosolyog, és melletted. Akinek csak a szeme mosolyog. Mert jól játssza, a szerepeket, melletted. Mint ahogy te is, mellette. Nem akartam rosszat. És akkor ez valóban így van. kordában tartom már a gyereket. De azért megbocsáthatod, hogy szeretem, magamban, és elfogadom hibáival, ezt a gyereket. Mert együtt neveltem, nevelődtünk az élettel.

Aztán megadta magát. gyerek, más... valaki, valakik megadták magukat. Talán mind megadjuk magunk valahol. A mosolyért, a mosolyokért.

Belátom milyen butaság volt, foglalkozni kicsinységekkel, nemigaz? és én most bocsánatot kértem.

És persze odasütöttem megint a tésztát. Minden bűz és füst az egész lakás. Én is. a hajam is. hogy megyek emberek közé. Most ezt már sehogy nem mosom le magamról.

Mind hagyján. De mackótól megint mit kapok.

2009.10.27

Mindez az én bűnöm, ha mackóval valami történik. Ha mackót baj éri. Pedig ő nagytitkok tudója. A legnagyobb titok a kezében. Azt senki tőle el nem veheti. Mert ő a legnagyobb titkok tudója. A mi titkaink más. mi beszélhetünk, kibeszélhetünk, mások is beszélhetnek. Mindenfélét. A mi titkunk más. a mi titkunk végtelesen tengeren is túl, ahová nem érni el. a mi titkunk a képzelet. Az árnyék, az élet mögött. de az ő titka csak az övé. Azt senki el nem veheti. Én sem. Más se. az ő titka a nagy titkoké. Senki nem bánthatja miattam mackót. Mert egyedül csak ő a titkoknak titkaival. Inkább engem büntessen. Aki büntetni akar. Mert mackó legnagyobb titkok tartója. Csak én vagyok esendő. Nem szabad hogy mackónak baja essék. Miattam.

Most fogd meg a kezem, és szépen menjünk haza.

Mackót nem szabad bántani. Mackó szereti az embereket. Az én bűnöm. Mackó szeretett mindenkit. A sorsát is szerette.

Elfogadta és eggyé vált vele. Azt is szerette amit titkolt. A nagy titkok tudója. Csak én vagyok esendő. Az ő titka szép. A titkai.

Mackónak csak szép titkai vannak. Olyanok mint az angyal.

Felrepülnek. Nem nézek utánuk. Hagyom elmenni mackót a titkaival. Mert a legnagyobb titkokat el kell engedni. Fogjátok meg a mackó kezét. Csillagok, nappalok. És többé ne engedjétek el. tartsatok kézben a bűneim. Tartsatok kézben, szeretteim.

Megtisztulva. Újra egy nap. Egy szép nap.

2009.10.28

Fogalmam sincs, a 20 év palettából honnan vegyek elő, honnan varázsoljak egy megfelelő képet. Ami ugye festészeti pályázat. Mert ugye én mindig is kísérleti, a grafika... de hogy ez illik-e a festészeti pályázatra. És melyik legyen. Annyi minden van, de éppen most sikerül-e jó helyen keresnem. Mert újat nem szeretnék. Valamit találnom kellene a múltból. Közelmúlt vagy távolabbi, ki tudja hol... de hogy illik-e. hogy melyik. és hát ugye 2500 ft nevezés. Ezt is figyelembe kell venni. És hát a minőség.

Bizonyára nagyfelbontású a nyerő. Nem tudom, mekkora méretet bír egy verseny. egy ilyen verseny. Ahol ugye bizonyára mindenki profi. Én meg hogy csöppenjek. Ezek a figuramarci műveimmel. Amelyek nagyonis komolyak. Sokkal is, mint gondolnám. Vagy hinném. Mert azért szeretem. De mégis... hát ilyesmi kérdések merülnek. Mégis honnan keresni... a megfelelő. Annyi rajz, annyi kép, magam sem tudom követni. találni.

(utójegyzés: a digitális festészeti grafika is inkább úgy tűnt, a hagyományos festészeti eljárások utánpótlását helyezte előtérbe)

2009.10.28

Nem volt kegyes az élet mackóval, és velem sem. Attól, ha nevetek rajta, nem lesz jobb.

Mackóval valami történt. Nem beszél. A tegnapi dolog. Pedig még sört is hozott nekem, én meg vártam a szenes rizzsel. Nem szólt hozzám, nem mesélt. Tegnap óta mackó szomorú. Nincs már szemében az a csillogás. Nem viccelődik, ül a csendjében.

2009.10.19

x-edik terv. A fekete bácsi felrepül, az anyuka és a kislány a kislány pedig beleülnek a babakocsiba, és felrepülnek. A kocsi-ból lesz zöld repülő babakocsi, a szürkéből, és a fejéből kutyus, a kerekéből pedig , amelyek szemek, világítanak. És minden boldog lesz. A végén még a fekete bácsi is hozzájuk szegődik, és így most már öten, igazán nagyon boldogok.

Még jó hogy nem kellett a mesét megírni. Mert ugye a dolgok mindig változnak. Egy nap sem ugyanolyan mint az előző. És még jó, hogy szöveg sem kell. a képek között a szöveg itt úgysem megfelelő. Zavart ott a zöldben is. megállítja, összekavarja a szemet. Ha jó, akkor is. van valami hiba. Itt is, értem ott, mint mindegyikben. Nehezen megy az a repülés. Bizonyosan a nyúl.

ő tesz mindent. Az a lilakarimás szemű nyúl. mindennek ő az oka. Hogy a címlapra csücsült. Aztán nem enged dolgozni rendesen. De én megmutatom neki. Hogy össze kell fognunk. Kéz a kézben. Hogy segítenie kell, nem lehet vészjósló. Nem fordulhat a műve ellen. Nem fordulhat alteregóm ellenem. Ez nem metropolisz. Ez csak egy egyszerű nyúlmesé. Na persze, az a levél. Hogy nekem politikám. Amikor igazán, csak eljutni, szeretni az embereket. Hogy egymást is szeressék. Élni. Egyetlen... politikám. Politika... politika... úgy félek. Megrendít ez a szó. nyulacska, valld be, te is megérezted ezt a levelet. azért lettél olyan nagyon boldogtalan. És azért tetted mackót is boldogtalan-ná. Hogy azóta sem mosolyog és nem beszél. Velem. ellők magától, és szid. Nincs egyetlen kedves szava. Boldogtalan lehetnék, de itt vagy te. És tudom, hogy segítesz. Megmented mackót is és engem is. velünk, magunkkal. Magunktól.

De előtte még ki kell próbálni az előző tervet. Dióhéjban, vázlatokban megcsinálni.

x... és valahol valahogy legyen benne a fehér csipkésbugyis kislányképem az anyámmal. Ennek valahogyan benne kell lenni. Mint egy villanás. A fényképezés, a pillanat kiragadása erejéig. Hogy ez. Hogy minden már régen, előre meg volt írva. Még akkor, amikor az időt nem számították. Csak voltunk. Mert lenni jó.

de hogy lesz ennyi időből még mese is, versek is. ennyi idő nem elég. jó versre és jó mesére....pályázatok idejéből. Hogy azt is magamévá tenni. annak mindnek bele kell futni én időmbe. És az idő. Jó idő. Kell. talán mellém állnak a csillagok. Amit a fekete ember a sztrájkmeséből végül nem evett meg. igen, azt a csillagot kellene megszereznem. Hogy minden megszülessen. Az időből. Ebből a maroknyi kicsi időből.

A paintert nem tudom elég jól kezelni. Ehhez sincs elég idő, tehát ki kell játszanom. Olyan technikát találni, amiben éppen azokkal amit kezelni képes vagyok, lehet csodát művelni. Azzal

a kicsivel. Amikor a bábok is, az igazán jó bábokat is maradék dolgokból, anyagokból... hogy a semmiből is lehet csodákat teremteni. Hogy éppen a csodák a semmiből. A jelentéktelen kicsi dolgokból. Ennek a csodának kell tenyerelemhez érni. Repülni, hogy összecsukhassam. Hogy magamévá tegyem, eggyé váljak ezzel a csodával. Aztán hogy elengedhessem. Mert a csodákat is mind el kell engedni. Végül kinyitni a tenyereket. Megadni magam. arc nélkül. De az is lehet, minderre nincs szükség. Hogy a dolgok megoldódnak maguktól. Hogy semmit nem kell tenni. hogy csodának sem kell lenni.

A zöld babáknál az a jó, hogy mesél a szék is. így minden belefér. Mert akkor is éreztem... hogy a cím még bizonytalan. Hogy majd folyamatában derül ki. a fény.

...valójában olyan nagyon nem rossz a szöveg. Itt. De az x... tervre kíváncsi vagyok azért. A stílus. Valami nagyon tiszta kell. de azért kívárom ezt is... hogy mit tartogat még. A véletlen. A kezemmel. Együtt. A program és én. A kicsivel. Mert itt ugye tudni való, megy a szöveg közben. ez a verzió szöveges. A múltkori beírásomból. Nem találom. Hogy amikor a kislány is, nagylány is tudott repülni, csak nyuszi nem. pedig valamikor ő is milyen nagyokat repült. Milyen messze. Valami ilyesmi. Furcsa. A hangya és a tücsöknek is minden szavára emlékeztem. Mennyire beívódik az emberbe. Ami beívódik. Nem gondoltam hogy kívülről, szóval hogy belül is megmaradnak a régi dolgok. ...szóval idáig vagyok most meg. a szövegben. A kép. és akkor most jönne, hogy a repülő babakocsi. És akkor fentről leereszkedik a babakocsi. Egészen le a földre, és felveszi a búslakodó lilaszemű, ráncosszemű nyuszt. És elröpülnek. Csak éppen az a baj, hogy a programban nem tudom elröpültetni... de majd csak kitalálok valamit. Valahogy valami mindig van. sosincs sehogy. Tehát most is lesz. Repülés. Ma lesz. Tudom, hogy ma lesz repülés. Le kell butítani. Ez is stílus. A lebutítás. Mint a gyermekrajzok. A rajzok, melyek csak a gyermek 10 éves koráig, 11 érvényesek. Aztán minden megváltozik, amikor pontosan akarnak, élethűen rajzolni. Amikor másolni kívánják pon-

tosabban amit látnak. Akkor romlik el minden. És ezt nem értették a 5. 6.-os kislányok, miért a marcié vagy pankáé jobb, amikor ő sokkal szebben tud rajzolni. Igen, mert jobban hasonlított a hasonmásra. De a pankáé szívből jött. Eredeti volt. olyan, mint ami nincs valóságban. Ami nem hasonlít. Ahogyan nem csinálja senki sem. Ezzel kell játszanom. Hogy ez a film is, értem inkább valami mozgásféle próbálkozás, mert ugye nyuszi éppen most tanul repülni, és hát a film... szóval az is ezt csak leköveti. A belső mozdulataimat. Minden amihez érzek (érek, : ez sem rossz szó, mit nem adnak a véletlenek) velem együtt mozog agyban és testben. A környezetemben. Ahogy én vele, úgy ő is velem.

...tehát nem kell olyan bravúrosan repülni, mint a valóságban. Úgy kell a babakocsinak repülni, mint a képzeletben. ami nincs a valóságban. Ami csak az álmokban. Tehát mégiscsak vissza kell menni a gyermekekhez. A gyermek, ha öl is, hiteles. Mert a felnőtt, amikor öl, megbocsájthatatlan. Mint az a levél is. koin... ó... Igaza volt... ezt a nevet immár sosem feledhetem. Kísér amíg élek. Hogy a politikám... pontosabban a politikájuk. Hogy nem férek bele. Nem ez a könyv, nem másik, jövő, eljövendő, erről nincs is szó, hanem bármi. Semmi sem fér bele. A politikájukba. Tehát nem is kíváncsiak rám. Hogy mit. Mert már eleve elutasít. Halottként, nemlétezőnek nyilvánítanak. Aki nincs. Sem most, sem a jövőben. Mint jászattila, de legalább ő hagyott egy apró rést. Mert azt mondta... így írta, ilyesmi, majd egyszer... hogy majd ...persze, lehet tudni, hogy nem, de akkor is. egy pici remény. De itt nincs. Kategorikusan kijelenti: a jövőben sem. Még mielőtt bármit megismerne. Ami ugye jövőből. Jász megtagad, mert most azt kell tegye. ki tudja, talán most éppen ezt kívánják odafönről. emberek, odaföntiek. Igaz, a jövő ott sem ... nincs remény... de mégis... hagyott valahol egy rést. Egy aprócska rést. De itt csak a fal. A falak. Hogy én valami ellenzék. Én aki a világnak. Mindenkinek. A szeretetből. Hogy provokál valami ellen. Hogy én valami ellen. Inkább ő. Amije, megy ellem. Nem szeretem a falakat. Tessék bebontani minden falat. ... a börtönöm. Hogy szeretem? Nem tudom, mi a vonzó a

rácsokban. Talán hogy a rácsok is belőlem. De most nincs időm ezzel foglalkozni. Van és kész. Vagy nincs. Amikor nem akarom. Politika... politika, hol is írtam... ugye, manócska nekem nincsen politikám. A gyermek csak meghal. De a felnőttek ölni tudnak. Legyen mondattal, miegymás.

2009.10.30

Igen, rájöttem, a három ötletet, mint kis felvillanó etűdök, egybe kell építenem. Hogy egyik ötlet se vesszen el. az első amit nem fejeztem be, a kék háttér az arany figurákkal a buszban, ugye, itt is, hogy a babakocsi két könnyecseppje kiszívja a háttér kék színét, és a nyuszi mosolyog, és repül. Hogy a bánatot, a sötétséget kiszívja a világból, és mindenki boldog lesz, a szoborbabák a páternoszter buszból mozogni kezdenek, minden ember aki élt, valamikor is, feltámad. Ez lenne istennek is üzenet. Hogy az emberek igenis feltámadnak. Minden ember aki élt, és a mennyben, pokolban megbűnhődött, kitaníttatott, és valami egészen új világ kezdődik. Itt a földön. Ami még sosem volt. a gyümölcsök, alma is ugye a mackó által 25 éve gyűjtött magocskákból, ez most almamag, más mint a tenyéryi magocskák, ami ugye az enyém, de hát itt most minden összekeveredik, és egy lesz, egy nagy mű, az isten hasonmás műve, az alkotásé, ami egy új, egészen új világot teremt itt a földön. Szóval új almafák lesznek ezekből a kicsirázott almamagokból. Ennek az lesz az ára, hogy mackó meghal. De az emberiség feltámad. És szép lesz a világ. Ezt a mesét szeretném megcsinálni egyszer, persze ez még mindig nem a legnagyobb mese, amire életemben meg kell, amivel meg kell még küzdenem. Van egy legnagyobb mű, a korcsolyázó kislány, a fekete kalapos emberekkel. És vannak más szereplők. Ez még nincs, itt még nincs minden átgondolva, csak a csíra. És nem is tudom, elkészül-e, mint amit most lejegyeztem. Hogy az is elkészül-e vagy csak a töredék. Szóval, visszatérve, az első ötletet a könnyecseppekkel azért hagytam abba, s nem készült el még, mert elveszttem a technikai részletekben, nem tetszett, hogy kezem

*

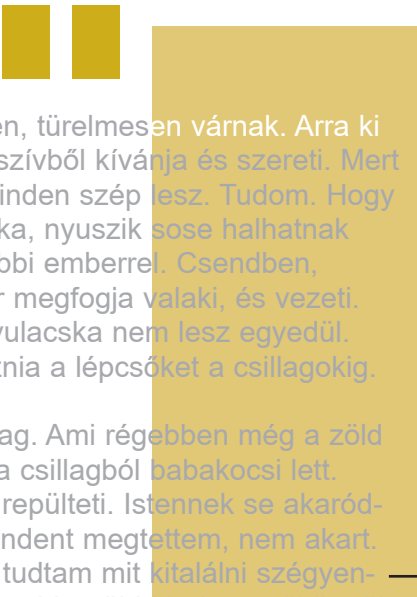

még nem olyan ügyes, mint a fejem, mert az általában mindig
 rendben. A fej. csak a fogásnak kell még javulni. De meglesz,
 hisz mindig amikor program lesz, újra kell évente, ötévente ta-
 nulni. Pontosabban nem is igazán veszem el, csak hát minden
 műnek, ami készülöben meg kell találni az anyagát. Amiben
 legjobban érzi magát. s hát az aranybabáknak még nemjött el az
 idejük. De meglesz, mert mindhárom etüdnek el kell készülni,
 egyben. Nehéz lesz, sokat kell dolgoznom, de az időm így is
 véges. Mert a Painter programom lejár pontosan novebmer 23.-
 án. És aztán soha többé nem lesz lehetőségem újra hasonló
 munkát csinálni. Mert ez az utolsó volt, a Painter 11. demo.
 Próba. Már az összes többi ami előtte, volt a gépemen 30 napra.
 Így többé nincs. Tehát nagyon sokat kell dolgoznom 23-ig.ennek
 a kisetüdnek, a háromnak tökéletlenségében is tökéletesnek kell
 lennie. Nem szabad hibázni. A végére. Addig csak szépen keres-
 ni. Az anyagot. A megfelelő szabásmintákból dolgozni. De
 valóban a karmester pálca jó párhuzam. Ahogy kirajzolódik a
 babakocsi. Valóban. Nekem még a **philipp györgy körbe kéz**
 mozdulata is beugrott róla az oszlop körbetáncával. Hogy az is
 hasonlóan írt körbe. A kör. Tudatlan mozdulatok, de minden
 munkámban szinte visszatér.

Jajj!!! Ma kecskemét. Utazás felszállásra, azaz közvetlenül
 indulás előttre halasztottam a jegyvételt, ha féláron nem tudok
 elmenni, le kell szállnom, és nem juthatok kecskemétre. Tehát
 izgulok. Hogy sikerüljön. Mert olyan szépen süt a nap. Kellemes
 lesz ez a mai utazás. Ó, éppen amikor a tollingára utaztam. Az
 első nyulacska napló beírás. Amikortól nyulacska napló. Egybe
 az esti koncerttel. Igaz, akkor kicsit a díjkiosztás miatt is volt a
 meghívásom, most nincs díj. De nem bánom. már nem számí-
 tanak a díjak. Amikor ilyen szép fényesség van. Igazán akár a
 kecske sziklán a napozás. Majd arcomat sütkéreztetem az
 ablakból. Sajnos nincs 3800 forintom az útra, nem tehetem,
 belső parancs, ilyen luxus nekem nem jár, így meg kell úsznom
 a félárral. Mert ugye oda-vissza.

*

hogyan más az elválasztó-szabály, mint az értelem

A nyulacska könyveim úgyis szépen, türelmesen várnak. Arra ki valahol, titokban avagy sem, őket szívből kívánja és szereti. Mert a titok egyszer felfedi magát, és minden szép lesz. Tudom. Hogy ennek meg kell történni. A nyulacska, nyuszik sose halhatnak meg. élniük kell itt a földön is. a többi emberrel. Csendben, békében. Nyulacska kezét egyszer megfogja valaki, és vezeti. Felfele a lépcsőn. És akkor már nyulacska nem lesz egyedül. Nem kell majd egymaga megmásznia a lépcsőket a csillagokig.

Jaj, majd elfeledtem. A szürke csillag. Ami régebben még a zöld babakocsit istápolta. Valahogyan a csillagból babakocsi lett. Szürke babakocsi, ami nyulacskát repülteti. Istennek se akaródzott, hogy a zöldbe üljön. Pedig mindent megtettem, nem akart. Neki a szürke kellett. Már azt sem tudtam mit kitalálni szégyenemben. Hogy ott legyen a zöld is. majd a többi baba a zöldbe ül. Mert ugye azért minden baba szereti a zöldet. Nyuszi is, csak ő mindig más akar lenni. Neki mindig más kell, mint ami másnak. Sok a bak (baj:...akarom írni) vele, de azért szeretem.

Te jó ég! most látom, hogy az illeszkedési pontok. Ma takarékosági világnap. A jegyek... hogy a félár is ugye jogos. Meg az apokalipszis is, a munkáim. Igazán takarékoságból. A lapok. A nyomtatás. A szürke keretek... más. de minden szépen összeillik.

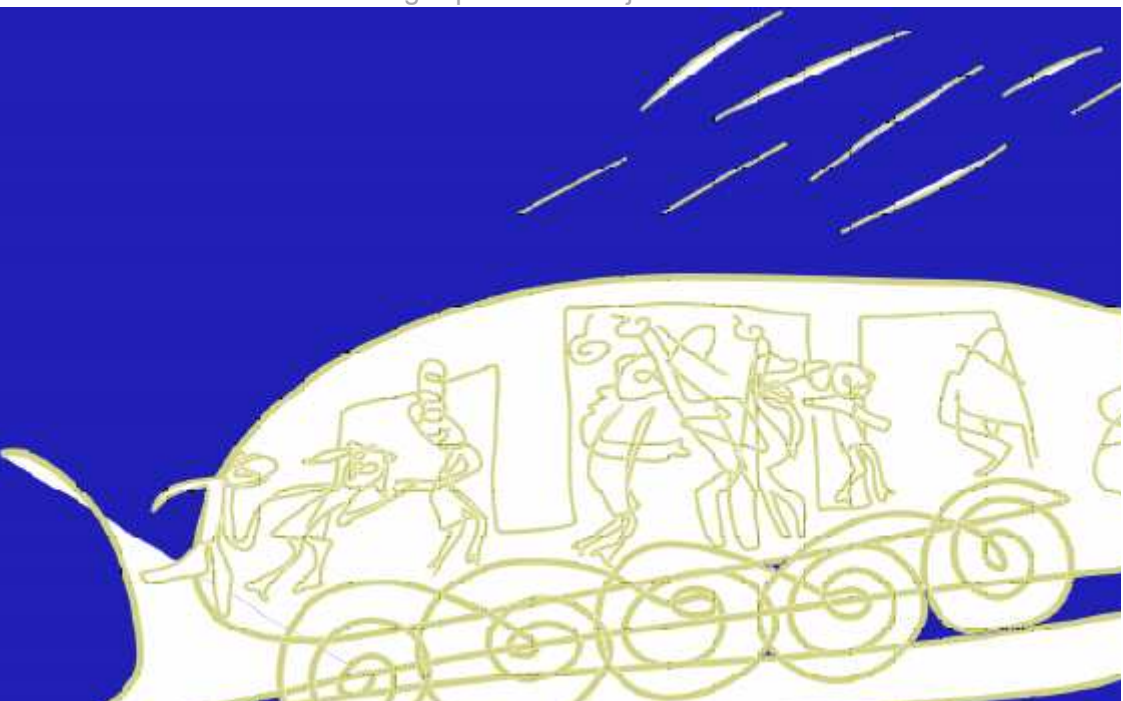
Csak tudnám, megfelelő képet választottam-e a digitális festő pályázatra. A béla 3 szor. A béla háromban... mert a könyv esetében valami hiányt érzékelek. Technikailag. Mert úgy egyébként az lenne a jobb. Mint koncepció. De ugye a vizualitás ami győz. Mindig képes az ész fölött célba érni. Hát hogy valóban így-e a jó. mert ez olyan tiszta. A három egyben, egymás mellett. A másik a három dolog összehangolása, hiába hogy találó elemek mind, ami nem véletlen egybe, persze véletlen, de az más, és hiába hogy az összes elem összhangban, mégis érződik a kollázs. Hogy egy akar lenni az üzenet, ...talán csak az elrendezés... valahol hiba. Ha megtalálnám a hibát, az is jó lenne. De egyelőre a 3béla. Nem tudom. Nehezen

engedek ki bármit a kezemből. Mert mindent szeretnék ugye. de csak egy kép. mert 2500 művenként. Hát ennyi fér bele. Az 5000 sok. Magamért. Mert ugye igaz, igenis takarékoskodni kell. gondolni jövőt. Hogy holnap is van egy nap. És hány holnap.

De hiszen szürke a **kutyafejű kerekas játék** is a kislány kezében. Aki én. Kicsit autó, kicsit kutya. Akkor azért lett az is szürke amibe nyuszi ült... amibe hajlandó volt becsücsülni... és a szüleimnél is a kutya. Azért kellett kutyának lenni. Az ugatások... a mozaikoknak mind össze kell illeni. Semelyik pillanatnak nem szabad kilógni. Amihez érek, ami körbevesz. Környezetemben. Minden egy nagy játék része. mozaikokból. De miért van a kutya láncon. Miért szereti a kutya a láncot.

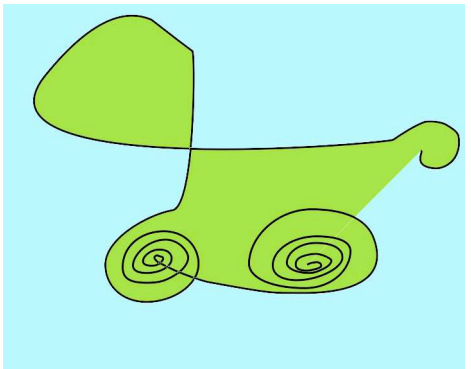
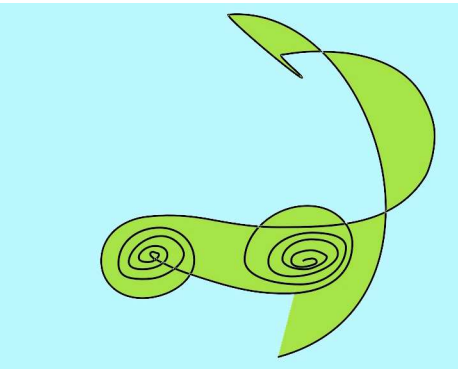
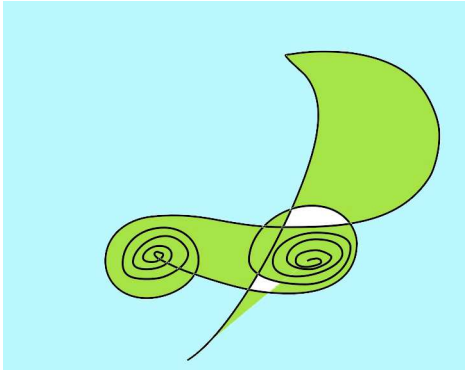
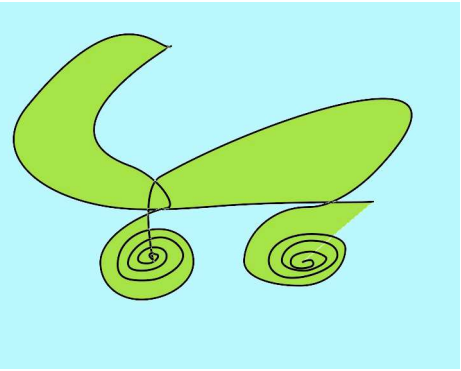
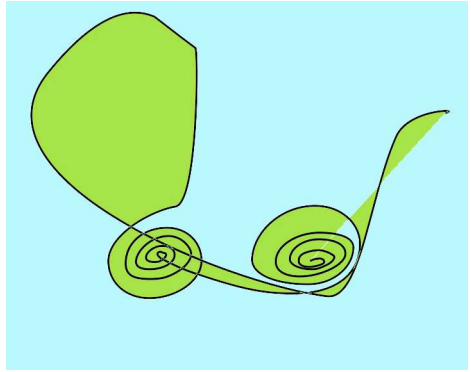
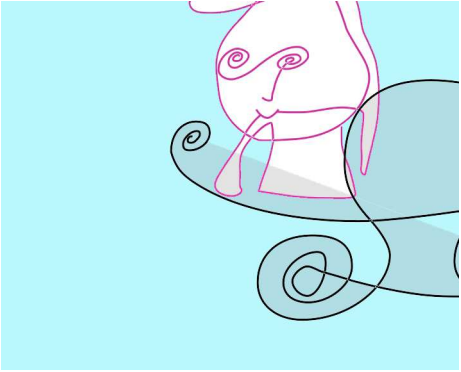
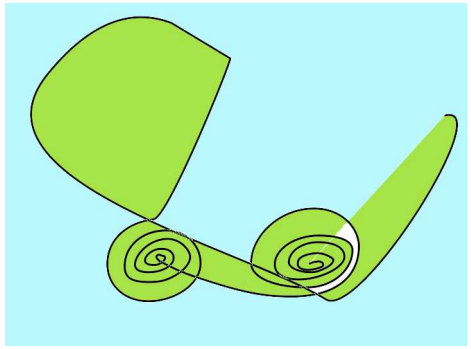
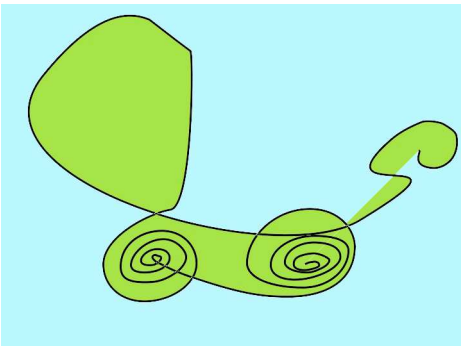
Igenigen, a szürke babakocsi, a zöld babakocsi árnyéka. Hiszen süt a nap. A levegőben csupa fény. Kékben, fehérben. ...a sárga... majd meg kell találni a sárgát is.

Beleült a nyúl a zöld babakocsi árnyékába. Beleült a nyúl saját sorsába. Eggyé vált vele, és mosolyog. Az árnyék tetején is mosolyog. Lehetséges, egyszer ez a sors is jóra fordul? Különben a nyuszi miért mosolyogna. És miért akart volna beleülni árnyékába. Mert a nyuszi láthattuk, mennyire szomorú tud lenni. Amikor még repülni is elfelejt.

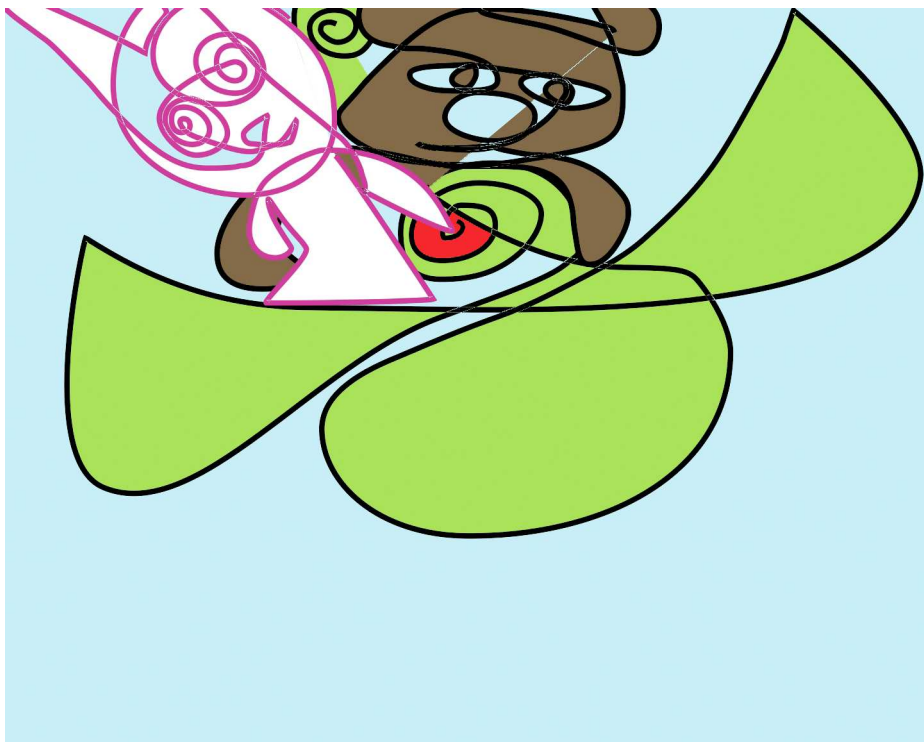

*jé, ott volt a karmesterpálca, aztán mégis állathangok lettek,
nem a finom hangzású koncertzene (toldva 2009.11.28)

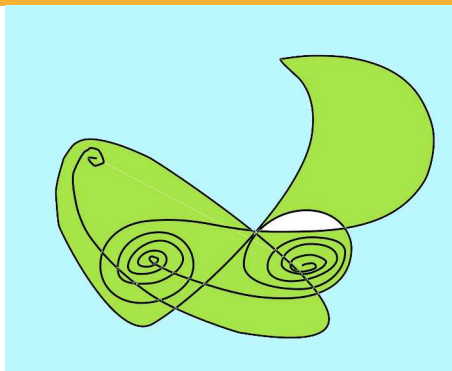
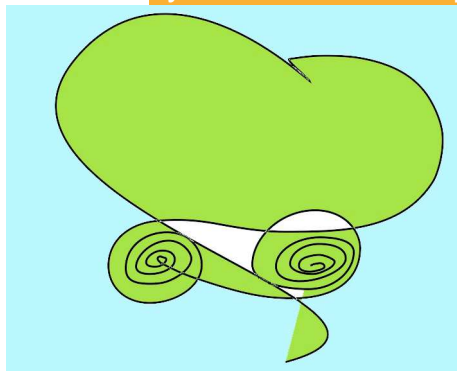

fehérnyuszi zöld babakocsi árnyékában

nyuszi és mackó a repülő babakocsiban

...de mit tud kezdeni egy gyermek a csillagokkal

(2009.10.31)

Talán egyszer sikerül utolérnem magam. a két nap alatt annyit jegyeztem, hogy képtelen vagyok leírni. Majd egyszer. Később. Az olvashatatlan és olvasható részeket feltárni. Most dolgozni. Talán azért valami mégis. Üzenetül.

2009.11.01

Így vagy úgy, az ember él. Nemigaz?

Meg kell tagadnom istent. És éppen halottak napján. Bocsásson meg érte. Hiszen szeretem, és tegnap még őt kerestem. de nem tehetek róla. A szem. mégiscsak amikor a kéz, fej, együtt, vizualitás. Hogy mégiscsak nem feledkezhettek meg a testről. Mégiscsak mi emberek. És hát így kell élnünk a földön. Nem hagyatkozhatom csak a fejre. Mert akkor a virágok. Mert olyan nagyon szeretem a lila-sárga virágocskákat. Mégis el kell hagynom. A szem miatt. Mert mi emberek mégiscsak a szemünkkel látunk. Persze a lélek, igen, isten, ami nincs, van, valamelyik, nem is folytatom. Tehát a hármass oltár. A sötét a feketében. Fényben. Persze a hiányérzet így is marad. De kevesebb lesz, kisebb a lyuk, mint a könyv esetében. Mintha a könyvet választom. Könyv vagy nélkül. Akármilyen változatban. Pedig ott a nő, a hold, meg a férfi. Nap. És én is. mind úgy össze lennének hangolva. És mégis. A tiszta kép. az egyszerű hármass oltár. Ezt kell beküldenem. Meg fogom bánni, bizonyosan. De az is lehet, nem. hiszen minden egy játék. Mind benne vagyunk egy nagy, komoly játékban. De hiszem, egyszer eljön a virágocskáknak is az ideje. Bizonyára meg lesz neki is a hely. Egyszer. Valahol. A könyv. Ami csak az övé. Marad, pillangó. Hogy mégis oltár? Hogy ez is

oltár lett? Nem találok magyarázatot. Minden magától alakult. A fej? a kéz? Valahol, valami, kettő között. Hogy a csillagoknak is meglegyen a harántvonal. Valamiből. Neki is maradjon.

Hát, ez van, ez lett. A kéz. Biztos a kéz. Honnan is tudjam. Egyszer csak lesz. Úgy valahogy lesznek a dolgok. Amikor kívánni. Nem tudom, lett-e a luk betömve. Hogy kicsi luk se. tudom is én. A lukak. Betömetlen. Pedig igazán, be vannak azok tömve. Csak hát, kell a fény. A fent is a lenttel. Most már hogy ott középen kicsit hátra került, térben, értem sík, így nem zavar a vékonyabb él. A vonal. Hogy a vonalak megvékonyodnak. Ott belül. Hiszen kitolta a luk, értem a vonalat. Így lett vékonyabb. Hogy a síkban tér...hatás... oltár, máris jobban él. A színek, nem tudom. Biztos rendjén. Most már csak az maradt, ami eddig is, ugye hogy mehet ez festményként. Mert ugye igaz, bármilyen technika. ...grafikai programok. Stb. talán csak nem jól olvastam. Értelmezés. Hogy igenis többminden belefér. hát, legyen, akkor, festmény. Hiszen amikor festek, is rajzolva. Vonalak. Festett vonalak. Tér. Miért is ne lehetne, festmény. Hiszen a festményeken is vonalak. Főleg a geometrikus festmények, na de a maiak... már nem is beszélve. És a kiíráson is a kép. mind közelebb a vonalhoz, mint a festmény. A régiek festményeié. Hát akkor mégis marad. Igen, festmény. Digitális festmény. Hiszen a vonalakat ecset helyett is ecsettel festettem. Ja de béna vagyok. hiszen nem is ceruzával... mindegy, ceruza, ecset, ma már minden úgy összefolyik. Na és aki festményt gyufával, értem, karc, vonalak, vagy dróttal, aztán fésűvel, borral, akármivel, mézzel. Hát az is festmény. Minden festmény. Digitálisan is. festett. jól van jól van, legyen grafika. Akkor is. na de a cím. Mi lesz a cím? Nem lehet ha virág, pillangó.

Tudom már. Ha oltár, ugye összecukható. Mint a könyv. Tehát oltár is meg könyv is, csak hát, a grafikában ugye nem lehet térben. Mert a két szélét ha összecukom, jobb oldalt a bal oldalra, akkor marad a fehér borító. És ezen lenne a nyuszipillangó... de hát ez nem összecukható. Így amint kép. hát akkor nyuszipillangónak ki kell maradni. Kár. Pedig ő is oda tartozó. Esetleg

akkor lehetett volna ha két kép. hogy elő és.. vagy összecukott. Kép. képek, akkor így ugye kettő. Hát, ez van. ez is. igazán, most már takarítani, legalább pakolni kéne, mi lesz, ha holnap jön a tévészerelő. És egyre inkább nem tudok semmit. mert minden amikor már meglenne, is csak bonyolódik. Mennyi baj. A fejemre. Amikor úgyis elég. bajból.

2009.11.02

Hát te nyulacska, egy ideig még bizonyosan nem fogsz repülni. Talán le kellene venni a főcímdalról nyusztit. Különben baj lesz: képes, és még tényleg nem repül.

2009.11.03

Ceruzát nem szabad felemelni papírról. Körbejárni, megállni, vissza. De felvenni tilos. A ceruza a papíré.

2009.11.05

Ma megint nem jutottam el sehova. Az történt, hogy amikor másodszor léptem volna ki ajtón, kabátban, sál, minden ahogy kell, visszaléptem pillanatra, aztán egyszercsak mackó vallott. Több nap óta nem beszélt. Magáról. Hogy majd. Talán. Aztán én is mondtam ...azt hiszem érdekes észrevételeket. Nem tudom, megnyugtatta-e. hogx hisz-e, vagy ... és hogy 5 év óta először, nem tud aludni éjjelente. Pontosan tudtam, nagy a baj. De mégis... hogy az észrevételeim... megnyugtatták-e. vagy csak délibáb. De ha legalább megkacagtattam, sem kicsi. Lehet...lehet hogy igaza van. hogy csak délibáb.

2009.11.07

Szomorú vagyok. lehet hogy csak ma sikerült még, ha nehézség árán is, de beindítani a gépet. Már újra lemondtam róla, aztán mégis. Már másodszor történik a három nap alatt. Hogy reggel nem indul be. A nyomógomb után bármennyiszer is, néma marad a gép. Aztán kis szünet után a nagy hajszában mégis beindult a légzés. De csak az F1 gombbal. Valami hibát ír ki. az új külső wincestert munka végén sem tudom a megfelelő módon leválasztani. Remélem nem ez okoz zárlatot. Valami baj. Hiba. Lehet hogy csak még ma. Aztán nem dolgozhatok többet. és nem is lesz anyagom. Vagy ha igen, ebben az állapotban lesz muszáj kimentenem. Még ma estig. Pedig még igazán csak most jöttem bele. Csak most kezdenék magamra találni. A kisanimációk anyagába. A fogás még csak most kezd alakulni rajta. Nehezen engedett magához, ritka eset. Hogy nem azonnal. Megdolgoztatott. Talán a nyúl miatt. Nehéz vele. Nehezen enged magához. Tehát csak még ma. Aztán ki tudja mi lesz. Nagyon sajnálom. Szerettem volna jó kisfilmet. De a sors beleszól. Nem tudom, enged-e majd dolgozni. Pedig szerettem volna. megszéldíteni nyulacskát. Értem, felvidítani. Hogy repülhessen kedvére. Hogy ne legyen hiba. De a nyomógomb. Nem enged a nyomógomb. Működésbe hozni. A repülőt? Nyulacskát?...

2010.06.05

gondolkodom, volt-e a 18 év alatt a szakmában olyan ember, aki a kezét segítően nyújtotta. Magyar Képzőművészeti Főiskola. 1993? milyen furcsa, már a pontos időre sem emlékszem. aztán a folyamat, ahogyan a kiiktatásom megrendezték. az én helyzetem más. kiszolgáltatottabb, még éppen amikor a pálya csúcsára érnék. 1995. szakmának(?) hatalomnak egyszerű, könnyű prédája. a megesett eset következtében túl sok érdek ütközik, védeni, biztosítani kell az érvényesülést, hatalmi funkciókat, megélhetést, szakmai vezetés és intézmény presztizs látszatába burkolózva. emberi érdekek ütköznek, pontosabban egy diáklány áldozaté, az elkövető, és védelmében egy egész szakmai tanácsé. különösebb politikai érdek nem valószínűsíthető, inkább az eljárás erkölcsi-etikai-alapvető emberi szabadság jogtól való megfosztás, szakmai kiiktatás egy konkrét cél, az elhallgattatás, a meg nem történtté tétel. hacsak nem a dolgok összefonódnak a háttérben.

nézzük csak. különös, ma, szinte öröm ül arcomra, ha eljátszom a gondolattal: amikor vannak, és voltak olyan pillanatok, ügyek, amikor még (ha nemes dolgokban nem is) legalább a bűnpártolásban és ártatlanok eltávolításában akadtak összefogások, sutba, ?latba, háttérbe vetve különböző párt- és politikai meggyőződés érdeket.

ma, 2010 június 6-ból emlékezve 1995 május? júniusára. talán éppen június 6. hivatalos papír szerint június 23. igen, tulajdonképpen szerencsétlenségemen ma, 15–18 évet követően is örülnöm kellene. amikor az ember a saját bőrét védi, akár a háborúban, amikor a gödör szélén karöltve támaszkodik az egyik kiszolgáltatott a másik karjaiba. más egyenruhát viselnek, de a túlélés a cél. tehát egymásra vannak utalva magáért a túlélésért. teljesen mindegy a cél, az ügy, akár legyen bűnszövetkezés, vagy nemes cél érdekében. az eredménytől független, utólag mesterségesen kicsiszolt ideológiával minden megszépül. mit számít egy áldozat, sok, egész tömegek, de vegyük csak az egy esetét.

23 éves. 25. túl sokat tud. birtokában a történetekkel. "hiába mész tovább, bizonyítékok nincsen"

milyen kicsi ügy, szinte semmilyennek látszó, aztán egyszerre milyen nagy. túl sok titoknak kell szőnyeg alá söprödni. szakma krémje, túlságosan befolyásos emberek, akik ma kiállnak egymás mellett. ahogy annak idején én is kiálltam érettük.

de menjünk még egy kicsit vissza.

kommunista zsidó vagy zsidópárti tanárok, szocialista liberális ésatöbbi vezetők igen szembetűnően erősebbnek bizonyulnak érveikkel (mert hogy a jog szerint sem az igazság, hanem az erő, hatalom győz, ma mondhatnánk így is, szavak ereje, meggyőzés) mint a hogy is nevezzem, nem kommunista zsidó vagy zsidópárti, szoc...stb időszedő, fiatalabb vagy egészen magába roskadozó, alig szavát hallató, sorsába beletörődő, sarokba húzódozó tanár és vezetők. meghunyászkodóbbak, megvásárolhatóbbak, nagyobb a félelmük és könnyűszerrel eltéríthetők egy kis alamizsnáért. nyugdíj, hírnév. ha igazságérzékelésük, etikai és erkölcsi normáik igazabbnak és emberibbnek tőnnének is, ha kezdetben igen nagy vehemenciával állva, tettekeszséggel az igazságtalanságot nem tűrő ügy elé, legyen az egy fiatal leány bántalmazása, kikérve maguknak tiszteletet, út közben heveségük, intenzitásuk lelankad, idővel eltörpülve, semmibe veszve attól az elsőprő erőttől, ami hatalommal bír fölöttük. szavak hatalma? miféle erő lehet úr az emberi szenvedésen? a szavaké? kik voltak ezek az emberek?

lényeg, hogy megvásárolva, vagy pusztán érdekegyeztetve, közös megegyezéssel kiiktatták az útban álló fiatal, tapasztalatlan áldozatot. mint ahogy ma is megeszi a nagyobb, erősebb állat a kisebbet. csak hogy az állatok rászorulnak egymás öldök-lésére. az ember pedig bűnös ha öl. isten, ő igazságot tesz. nemigaz? mi, kisemberek, mondja a szó az Ő nevében, a mindenható, úr, isten kezében vagyunk. övé minden, nekünk semmink sincs. hát legyen így,

ki-ki saját bőrén tapasztalja. hogy létezik egy embernél is nagyobb erő.

legyen. bízzunk, hogy igazságos erő. hogy az ártatlanok is meghalnak valamiért.

ebben nincs semmi különös, mondanám ma. hiszen ugyanígy vagy egészen hasonlóan jártak el különböző korokban. az ember természete alapvetően nem változik. szinte semmi különbség. a gesztusok hasonlóak, talán csak a módszer-eljárások változtak. a bűjtatottság eddig is jelen volt, a külsőleg fellelhető, kézenfogható agresszivitásban látni csökkenést, vagy egészen eltűnést. de alapvetően a folyamat, kimenetel ugyanaz. finom, egészen láthatatlan háttér megnyilvánulásokig.

akkor még meg lehetett tenni egy 23 éves lánnyal, 25, hogy a szakmai elismerések, a szakmai kiváló érdemjegyek mellett is kihozni az éppen átmenőt, csak hogy megszabadulni. miért is? mert 4-es szakmai osztályzat alatt nem lehet hosszabbítani egyetemi tanulmányi időt, azaz nem lehet további 2 év mesterképzőn tanulni, mi több, aztán se, semmilyen további szakmai ösztöndíj ranglétrán doktori képzésig, ami több éves anyagi támogatás a szakmai és alkotói kiteljesedéshez. szálak elvágva, teljes elfojtás a továbbmozdulásban. rögtön behozzák a kurátori formát, ahol csak az adott kurátor által választott alkotók jelenhetnek meg, ez pedig igen zárt rendszerben működik, sajátos eljárási procedúrákkal, tehát a kitaszíttaknak megjelenni, bemutatkozni sincs lehetősége, hiszen megszüntetik az éves szakmai beszámolókat művészeti egyesületi tagságokban. ebből a sokszorosan hátrányos, legfőképpen fekete listára kerülő helyzetből pedig pályázati lehetőség is teljes egészében ellehetetlenítve. hosszútávon cél, kitörölni, eltüntetni a szakmából. rövid távon pellengérré állítani bizottság előtt, majd hamisan vádolni, megalázni, védekezésre képteleníteni el nem követett bűnökért. kezdetben mert el merte mondani ami történt, egy intézmény falai között megtörtént. később mert már nem tudott mit mondani. nem voltak szavak, a felhozott vádakra egy ellehetetlenített létezés árnyékában. milyen egyszerű kicsi ügy, mégis milyen sokrétegű. milyen burjánzó, milyen tudatosan

célirányosan megsemmisítő. mennyi érdek, mennyi sötét arc mögöttes. és dolgozni kellett. azonnal munkába állni az életben-maradásért.

ma, a 3 és fél év írásnyi idő birtokában, több? egészen pontosan a 18 év áttetszőségében, ha még pontosabb, akkor már a történetet megelőző, egészen különös előjelek, jelzések birtokában mondhatni 20 év mögül, már sokkal többet értek. inkább csak többet engedek érteni, hiszen minden pillanatban tudatában voltam az érdekeknek, melyek fölöttem ítéleztek.

bár jóllehet feltűnnek ismerős jegyek, ez a bocsárdi eset mégis védettebb. nem sokat árthat a színész-rendezőnek. legfeljebb átmegy egy másik színházhoz, büszkén, fejemelve, de legalábbis tartással. talán kapkodni fognak utána. egy ilyen okosan felépített, sikeresen véghezvitt esemény után mindenképp. egy 35-40?50 évesre kibontakozó szakmai csúcán lévő ember (szakmai elismerések, múlttal) mi egy kis politikai érdek-botrány keresztüztében. legfeljebb megerősíti elkötelezettségében, működésében. de egy 23 éves lánynak nincs másik út, ha egyszer kiiktatták, eltörölték. jó előre elrendezett pontosan kiszámítható terv szerint.

1993. előző szálak további összefüggéseiben: kérvény, mely mellékszál irányultságú év halasztással (=plusz év ráadás, tekintettel az akkoriban idő közben még kezdő lépéseivel tapogatózó, folyamatában bevezetett, érvénybe léptetett új szaknak minősülő szakmai tárgyra), külön eljárásban részesül, az évfolyamon egyedülként utassítatják el. indok: elkésztet benyújtás. a benyújtás ugyanabban az időben történt, amikor az évfolyam többi hallgatói is értesültek a könnyített engedménnyről. más, egyetlen hallgató sem az évfolyamon nem kényszerítették 1995-ben, 2 évvel a határozatot követően diplomavédésre az új művészeti szakon, így egyszerre kényszerűségből 3 szakon téve eleget az államvizsgának. a főiskola történetében azt megelőzően nem volt erre még példa, az eljárási mód, amit ebben a 2 évben velem szemben elkövettek, tekintettel az ellehetlenített államvizsga, szakmai tárgyak megvédése, ennek

megalázó, el nem követett vádakkal terhelt, embertelen körülményei, melyben személyem részesítve, a főiskola történetének egyik szürkeségből kiemelkedő fekete foltja. elsülyesztve ebbe a reménysugarat sohasem látott sötétségbe. így emlékezem ma, majd két évtized után, 2010-ből. az érdekek az árnyékok mögött bujtatottabbak, mögöttük pedig súlyosabb, sérülékenyebb az áldozat.

megírni, persze, egyszer a regényt. természetesen egyszer mindenre eljön az idő. természetesen. ezt itt csupán az irónia beszélteti belőlem. vajmi kevés esély.

túl sok újra meg újra felgyülemlő múltból újból és újból felbukó jelen, jövő.

első, de legalábbis második érzésem az volt, magamért is petíciót írni. és körbe küldeni, körlevélnek. hogy engem is segítettek volna az emberek? ha egyszerű szavakkal megírom a történetet.

nem, már túlságosan késő. akkor, 25 évesen kellett volna megtörténjen. nem véletlenül féltek az igen tisztelt vezető és tanárurak, hogy az ügyet továbbvive, folytatam. és az elfordult tekintetű diáktársak. túl nagy volt a kockázat, túl kicsik hozzá az emberek.

ma már csak egy regény, ami elképzelhető. ugyanakkor ma már tudatában vagyok annak is, hogy a kéz, kezek fonadéka igen messzire jutott. egy soha ki nem adott szerző, egy művészi, alkotói működésben, megnyilvánulásban, prezentációban, publikációkban elfojtott, mit tehet ma, Magyarországon. bárhol.

s aki mégis segített, vagy út közben segítene, hogy elhallgasson milyen kiváltságokat kaphat(ott), milyen módon lett befűzve. ma minden művésznek meg kell fogni a garast, be kell fognia a

száját, hogy működhessen. egy kiadónak, alkotótársnak. vagy minden olyan bújtatva történik most is, hogy csupán az időbeni folyamat lekövethető, azonban semmire nincs kimutatható bizonyíték.

van-e ma esély a 21. sz-ban politikai szándék, nyomás és érdek kiszolgáltatottság nélkül működni, teret, szakmai támogattságot kapni.

van-e ilyen múlttal és érdekütköztetések hozadékaival egy 41 éves alkotó művészembernek, jelen, jövő.

vannak szép szavak, melyek akármilyen magasra is ívelnek, tetszhet is akár, még szeretetet is érezhetek, hathat is akár adott pillanatban, mégsem képes a feloldozásra. a szív felett nincsen hatalom. a szív minden apró rezdülést érzékel. a szívet nem lehet becsapni. szép szavakkal ugyan felemelni, időre, de békességet, megnyugvást a jó tettek képesek adni, nem az összeesküvő hatalmi erők.

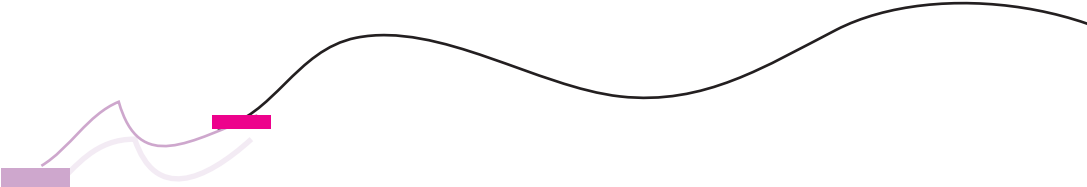
eszköze vagyok a hatalomnak. hatalom itt egyenlő cselekvő erő.

meghallgatom, mert alázatos vagyok. de el nem hallgathatom.

soha nem tudnék ettől az embertől elfogadni.
ha az a sorsom, hogy isten megtagadjon, elforduljon, feláldozzon, tehetnék-e mást, mint átadni testem. megadni magam, emberi mivoltomban.

a szívet nem lehet eladni. testet, de szívet nem.
inkább halálomat kívánnám.

felemelhetnek embertársaid, pártfogóid a legmagasabb hegyek tetejére, még fentebb, égbe is, soha nem szólhatsz a szívemhez.

milyen könnyű olyan embernek akit kiemeltek, akinek szavaira tömegek figyelnek, nagy és okos szavakat mondani. hinni csak a szívünkkel.

és mégis, az ész nagyhatalommal bír. a hatalom pedig cselekvéssel.

eltörpülnek igazságaink.

a titkok útja. akit szenvedni hagy, akiről megfélemedezik, akit nem érint meg a kéz, az egyedül marad.
önnön testével szentségesül.

nektek adom a testemet.

2010.06.07

milyen kellemes csend van, amikor nem dübörögnek autók.

ma, ahogyan haladok a József körúton, melleleg szeretek a körúton le-feljárni, de lehet hogy még a József utcában, egy egész igen különösen szépnek látszó terv, szinte láttam is a nap megcsillanásaiban a megvalósítást, bár valószínű nem fogom tudni olyan szépen leírni, átadni, mint az a fejemben, ahogy

ebben a világos fényben kipattant, álmokban történhet ilyen, amikor úgy érzed, olyan nagyon hosszú idő telt el, végigpörög az egész történet, közben meg időben mérve villanás, inkább csak valami ötlet a napsugarakból, ahogyan a szemembe, arcomba süttött.

hogy lehetséges, igen, talán még én is vállalkoznék, és akkor a kis és nagy könyveimre gondoltam, az elkészült és a még meg sem fogant könyvekről, a kiadás, mert ugye hiába minden erőfeszítés, mindenki hátat fordít, és így nem jutok egyről a kettőre, a mások könyveinek gondozása, a rajzok, a grafikai tervezés, egyéb, agyagvarrások, ilyesmik, hogy ha működne egy megbízható emberpárti, úgy értem kismeberpártoló, vállalkozói vagy nevezzük egészen máshogy, benne a szellemi alkotással, adórendszer. lenne egy mini, kis, közép és maxi alapsáv, alsávokkal, de persze, előtte angol nyelvből megszerezni az ismereteket, hogy a könyvekkel is, más alkotói tervek megvalósításával nagyobb távolságokat bejárni, messzebb is eljutni, nemcsak az icipiciri gödröcskében tapogatózni, vágyni, remélni, üldögelni a semmiben, hogy egyszer majd, de ez az egyszer sosem jön el, nos, egy olyan rendszer, amelyben a kis(mini)vállalkozóknak (egyéni vagy szellemi foglalkozás, más, megnevezés kategóriák itt) lenne egy 0–500 ezres éves bevétel határig, vagy esetleg 1 millió forintos bevétel határig egy egészen minimális vagy elhanyagolható, adókötelezettség, egy kezdő, vagy akinek különböző testi fogyatékosága miatt, vagy mert egyszerűen igénye nem hatalmas pénzeket keresni, hanem éppencsak szerényen minimális igénnyel éldogélni, miközben boldogan is, mert esetleg amit szeret csinálni, tevékenykedni, abból nem igazán, vagy egyáltalán nem lesz pénz, de mégis ezeket összhangba hozni, egyike másikat segítse, kiegészítse, és ami fontos, legfontosabb, boldog életet biztosít, egy nem munkától agyonhajszolt 50-60 éves korig tartó életet, hanem egy nyugodt 80-90-100 éves boldog élet, esetleg 0 és 500ezres sávba tartozóan egészen nagyon minimális, 5% alatti vagy adómentes, aztán az említett 1millió sáv is csak alig 5-10%, hogy ez azoknak a kis, azaz minivállalkozóknak lenne megélhetési forrás, és ugye minden ember alkalmas, tehetsége van valamihez, úgy

ember nem születik, hogy semmire ne legyen alkalmas, amiben ő jó, és akkor ez nem okozna már induláskor félelmet a vállalkozni próbálkozóknak, egyáltalán a gondolatot hogy ne hes-sentse, utasítsa, tolja el magától, hogy úgyszincs esélye, belefog-ni, belekezdeni, amennyiben mégsem keresne adott hónapban, mert éppen egy olyan kedvezőtlen hónap, esetleg 2-3 hónapig sincs bevétel, ne kelljen befizetnie adót, mert akkor már a megélhetése veszélybe kerülne, egy ilyen kicsi bevétel sáv esetében nem maradna anyagi fedezet a következő hónapra, mégis így biztonságban létezhetne, állandó félelmek, nélkül, hogy mi van ha jövő hónapra nem lesz munka után, bevétel, nem sikerül eladni, hasznosítani, vagy nincs megrendelés, ami ugye szintén nem a munkavállalótól függ, mert akkor a kötelező befizetendő adó miatt ellehetetlenülne megélhetése (most is eszembe jut, ha ilyen apró figyelmességek beiktatódnának az adórendszerbe, hány ember aki ma rossz anyagi helyzetben vagy akár utcán, gondolkodna el, hogy mibe is kezdhetne, milyen tevékenység lenne, amiben kiteljesedhetne, értelme lenne az életének) azt a ma olyan hatalmas összegű havi adót (és itt akkor ha nem túlzok, úgy vagy 10 féle kötelező adó, már követni is, nemhogy teljesíteni, egyszerű embernek lehetetlen, értelmezni is, de inkább is mert idő, sok fölösleges, értelmetlen idő, ezt lecsökkenteni erre a minimum sávra olyan mértékben, hogy összhangban legyen a bevétellel és az azt végző munkavégző képességével, képzettségével, és csupán egy típusú adó lenne annak aki ebbe a sávba tartozó, és nem kel-lene ebben a sávban könyvelőt, szakembert fizetni a már követ-hetetlen terhek és újabb megnehezített fogalmak megnevezései okán, hanem a bevallás kitöltések, havi számlavezetés, ilyenek, számlatömb, éppencsak arra szolgálnának, hogy nyilvántartva legyenek a bevételi források, kiadások, még külön kategóriák, típusok sem feltüntetve, hogy érthető legyen az egyszerű embernek, kiadott ennyi pénzt, kapott ennyi pénzt a munkáért, és semmi több, mind aki ebben a sávban vállal munkát, az min-den nehézségtől mentesen maga kitölthesse, egyszerűbbek lennének a jogi fogalmak is, szóval egész rendszerében újragon-dolni, fogalmazni, hogy az olyan egyszerű emberek is, akik az

utcán hajléktalanok, kevés iskolázottsággal is megértsék (és akkor itt továbbra is azokról a munkavállalókról beszélek akik ebbe a minimum sávba tartoznának), és itt az adóterhek, ahonnan elkanyarodtam, amit csak a közép vagy nagy- óriásvállalkozók, a minivállalkozóhoz viszonyítva, meg legyen különböztetve, nemhogy havi bevételtől független 100ezer ?több adó, de még ha 50ezer is, kötelező, összegyűlve havi leosztásban, ha az évesből végül visszamenőleg kiszámolja, ugye milyen lehetetlen, befizetni, annak a minivállalkozónak aki havi 50–esetleg néha 100 ezret keres, munkájáért bevételt, vegyük összességében havi 50ezer Ft bevétel, miből fizessen ki ugyanennyi adót, akkor mi marad élni, a napi, havi kiadásaira, köz és egyéb megélhetési költségek. ennek többszöröseit a havi bevételüktől független, 100 ezer forint havi adó, és a további bevétel függvényében a további adó plusz százalékok, a nagyobb teljesítményű, bevételű nagyvállalkozóknak, kötelezettségek, nos, szétválasztva bevételfüggően, már alaptól vállalkozás típus nyitásból, állapítani meg, a havi kötelezettségű adókötelezettséget, lennének sávok, a minisávon túl, 1 millió keresettől 2-3 millióig is más adósáv, és 3-5 millióig, így felfele, a csillagos égig, a nagymulti-kig, itt már a bevétel százalékában a többletet, akik keresetük függvényében kellene adózniuk, így az országok sem járnának rosszul, az állam, és ettől ugyanúgy lennének szegényebb, vagy nevezzük pénzügyileg nem olyan nagyigényűek, és így felfele, egészen gazdga és nagyon gazdag igényűek. mindenki igénye és képessége, kapacitása szerint. így igazságos adórendszer alakulna ki, és a világ összes emberének lenne alkalm a azt csinálni amihez adottsága van. szinte sírok, ha elgondolom, hogy ha ilyen létezne, mennyi embert kisegítene. hogy ez a mini, alap, vagy alsáv mennyi embert hozna vissza a munkanélküliségből, adna reményt a megélhetésre. mert elhelyezkedni közsférában nem tud, mert nincs annyi kapacitás, nem kell annyi munkaerő, hogy mindenki munkahelyen elhelyezkedjen, na de a kis, azaz minivállalkozás kiváltásához egészen minimális, sőt ebben a sávban ne kellene annyi sok papírt kitölteni, beadni, azaz a kezdet, elinduláshoz, beindításhoz ne lenne annyi kötelező anyagi költség, mint ma, sőt ez adósáv típus

kiváltása is lenne költség- és tehermentes, igazodna a kisigényű és teljesítőképességű munkavállalóhoz, hogy az adott esetben 50–100ezer–1 millió költség vagy fedezet indulás is kiküszöbölődné, egészen a minimálisra, csak a páírköltségre redukálódna, mondjuk 500-1000-2000 forint kiváltás az összes indulási költséggel, mindennel ami anyagi költség eszközt igényel, redukálódna minimálisra, továbbá már eleve induláshoz tőke, 500ezer, 2 millió, ilyesmi, ha felfejlődne is a miivállalkozás, se lenne, vagy akár a lakását, értékét kellene feltennie abban az esteben ha munkavállalkozása mégsem válna be (utcára kerülne), és fel kellene azt mondani, vagy valami más tevékenységbe kezdeni, esetleg közsférában elhelyezkedni. és akkor hogy milyen tevékenység is tartozzon bele, szellemi alkotásként például sok más mellett a könyvkiadás is, mert hogy mi van, ha mégsem sikerül 5-10-20 évig?több, akár emberöltőnyi év, a könyvet eladni. és mennyi szellemi és alkotómunka benne. akár más, egyéb típusú, műfajú szellemi alkotás esete, hány művész élt aki életében áldatlan körülmények között, mégis az utókor felfedezte, jelen korban nem minden esetben lehet a szellemi alkotást megfelelően értékelni, vagy mert nem jut el rendeltetési helyére, vagy egyéb, más ok, mégis mennyi szellemi és alkotómunka benne. és egyáltalán, a kiadás ne kötődjön az eladáshoz, hiszen ez esetben a szellemi befektetett munka függne az eladástól. ami szellemi teljesítmény, és nem pénzközpontú, a könyv is lenne olyan tárgy, mint egy műtárgy, egy grafika, vagy festmény. nincs garancia adott korban az eladhatóságra. hogy ne lennének, teljesen kiküszöbölődnének anyagi feltételek, megszorítások, kötelezettségek, azaz ezek csak és kizárólag a bevétel függvényében történjenek, más, vagy befizetési adókötelezettségként. ezek beindulásaihoz is más összecsávok tartoznának, és közben is ha valakinek nagyon bejön vagy csak kicsit jön be az üzlet, úgy át tudna váltani más sávra. előre és vissza is mondjuk évente, attól függően nő vagy csökken a bevétele, éppen mint az autópályán, a gyorsabb autóknak a belső sáv, a kisebb sebességűnek meg a külső, annyi különbséggel, hogy itt legalább 5-6 sáv lenne, kategóriák függvényében. mondjuk, egezzünk 7 sávban. a 7. már a nagyon

nagyvállalkozóknak, multi, de azoknak az adójuk is a bevétel mennyiségének függvényéhez alkalmazkodjon. így ez olyan igazságos rendszer lenne, és aki most lát, ingyen adom az ötletet. csak az én könyveimnek, ötleteimnek is lenne támogatója. anyagi fedezet megvalósításra, hát ilyesmikre gondolok. mert egyelőre, sajnos, nekem nem adatik, csak a toporgás, egy helyben. nem akarok gazdagabb lenni mint most, persze ha lennék is minden garas elkelne, megtalálná helyét, ebben bizonyos lennék, ha kevés, annyiból, ha sok vagy nagyon sok, akkor annyiból gazdáskodnék, azt hiszem, milliárdosként sem esnék kétségbe, meglenne mindenre a pénz, helye, annyira gazdag a tevékenységforrás, amiből gazdáskodom, értem, ötlet, a megvalósítás, kivitelezés listán, aminek helye lenne, és akkor itt most ugyan szinte templom egere, mégis jelenleg nincs nagyobb igényem, helyzetemben, csak a könyveim jutnának el a világ összes emberéhez. na, ilyeneket kívánok. nem többet, meg hogy kedvemre alkothassak, és ha közben kiötlök valami olyan ötlet fejéből, ami az emberiséget szolgálja, ingyen adom, hogy az emberek tőle boldogabbak lehessenek.

ilyenkor mindig elérzékenyülök meg az árvíz károsultak is, nem értem, ma a 21. században miért a "kőkorszaki" homokzsákmódszer az egyetlen megelőzés, védekezés erő, aminek oly kevés a valódi ereje, valami sokkal biztonságosabb, időtállóbb azaz hogy teljes biztonsági fedezési módszert kellene kialakítani, a furcsa és érthetetlen, hogy mindez, amikor ma a világon olyan nagy dolgokat, olyan hatalmas technikai vívmányokat ültetnek be az élet környezetbe, fedeznek fel. dehát az üzlet, a piac, a kereskedelem, értem én, hatalom, és aki már olyan nagyon gazdag, védi a mindenekfölötti hatalmát, világuralmát., például a benzin is, amikor ugye kiderült, autók egyszerű vízhajtással is mehetnének (és itt akkor fordított helyzet, mint az előbbi, vissza a természetbe, ott ki a természetből, valami csúcstechnika, mindkettő esetében okos működési technika), ami, és itt istenem, mennyi előnnyel, környezetvédelemmel járna és milyen kevés, sokszorosan kevesebb anyagi költséggel, még mackó is , de ez csak vicc, nem komoly, mondta, vásárolna autót. mert

azért azt vezetni is kellene, de mert sem mackó sem én ugye vezetni nem vezetünk, bizotsabb a két lábunk, ez sem egészen így, a vezetésnek nagyon sok oldala, előnye, buktatója. továbbá, nem lenne szennyezett a levegő sem, és talán aki eddig nem vezetett autót, az ezután sem vezetne, különben annyi autó lenne utakon forgalomba, nem mintha ma nem lenne, olyan sok, de hogy már nem férne utakon, azaz embereknek sétálni, járkálni, ügyes-bajos dolgokkal, egyáltalán nyugodt környezetben létezni már nem lenne hely. és mégis. nembeszélve a levegőben közlekedés, erről talán már írtam, hogy személyes eszközök lennének, valamilyen ernyő, csak felülők, és máris oda szállók, ahová szeretnék. meglennének ott fent is az utak. autók már vízzel közlekednének, fent is valami könnyű eszközzel, szárny, más, repülő ember madarak lennének. így nem szorulna csak földre, vagy csak fentre a közlekedés. és olcsó lenne. ilyemsi. persze, a lábunk azért maradna, ha nem olyan messze menni. és több helyünk lenne nagyvárosokban is, embereknek, több lenne, tisztább a levegő, oxigén.

*a nagymultik úgyis megélnék, hiszen okosak, képzetek, ügyesek, életrevalók, szemfülesek, (sok esetben még ha az okosságot megfizetik is) és különben is kezükben a világ, miért ne lehetne a kisembereknek is segíteni, elindítani a munkapiacon, hogy saját kezükben létezhessenek, nem függeni mindig valami nagyobb hatalomtól, de ha igen is, természetesen függnének, hiszen a jobbnál is egyre jobban működő ötletek megvalósításaival a rendszer a "nagyhatalom" okos fejéből pattanna ki, legalább a működtetés, ha az ötlet nem is, de mégis az lenne az érzete ezeknek a kisembereknek, hogy azt csinálják és úgy ahogyan az legjobb képességeik szerinti, és nincsenek állandó függésben, sem rettegésben, mert ha valami mégsem megy jól, mégsem válik be, újra fölfönfutóvá válnak.

mindezekkel csupán eljátszottam, ha magamon nem is, talán az ötlet segítene sok, nagyon sok emberen.

csak az az enyém, amit nem írok meg. amit nem rögzítek. amit nem merek megírni. például hogy milyen szép is, hogy csak egyet gondolok, máris utazok, szállok. süt a nap a szemembe. hogy nem kell tennem semmit érte. de ezt vegyük úgy, hogy nem mondtam ki, hiszen ingyen utazom, ingyen szállok. létezésemhez nem kell pénz. ha a könyvben szállok, látszat ellenére tenyerükben tartanak az istenek. ha az emberek elfordulnak is, ha az emberek nem látnak is.

küldd el nekem a szíveiket.

milyen butaság, milyen nagyon nagy butaság. hiszen ha csak a munka benne, ötlettől fenéktől tervezésig a könyv kiadás. az a sok-sok pénz, benne, kiadni könyveket. amikor ha egyet sem eladni. amikor semmi bevétel. mondtam, hogy valami elrontva. indulásból valami hiányzik. terjesztés igen bonyolult szálhalmazai szinte követhetetlen. amikor nincsnek mellette emberek.

kedves volt az a lány. megismertem, most ő volt szerény. hogy megismerem-e. én szoktam hasonlóan. persze hogy megismertem, azért fordultam meg.

mondja, mára már változtak dolgok az iskolában. és milyen pozitív fordulásba. nem is gondoltam, a rendszerben lehetnek még ilyen egészen jó fordulások. hogy nincs már, megszűntek az iskola igazgatóság fennhatóságai alatt, kizárólagos hatókereteiben működő iskolapszichológusok. hogy most már az önkormányzatok működtetése alá tartoznak az iskolában dolgozó pszichológusok, így már csakis a szakma fennhatósága alá tartozó szakemberek értékelhetik munkájukat, tehát pszichológus szakemberek, és ezeknek a közösségeknek tartozik beszámolóval, így ezek a jelenlétek tanulságosak is, fejlesztők, gyümölcsözőbbek, és jó a közösség. nem kell részt venni a tanügyi kar értekezletein, belefolyani működéseikbe, nincs feszültség, teszem hozzá, nem kell olyan pluszmunkát végezni, ami csak energiaelvonással jár, mindenféle tanári elvárásnak, beleszólásnak megfelelni, nemkreatív munkával vesztegetni időt, egyszerűval

nincsenek kiszolgáltatva olyan igazgatói hatalomnak, tanári kar-
nak, egyén vagy közösségnek, amely nem szakemberként dönt
munkájukról.

és mi van, amikor a szakmai közösségek is manipuláltak,
kirekesztők. kérdezném magamtól, de ebbe inkább már bele
sem gondolok.

2010.06.07

grafikai stúdióval akart dolgoztatni. talán a pályázat kapcsán
mégis említettem. hogy amennyiben anyagi forrás, kihagy belőle.
sajnálom, hogy harcoltam. előbb kellett volna elengednem. hogy
miért jut most eszembe, talán mert erről még nem beszéltem.
talán, nem emlékszem pontosan, írtam-e, értem leírva, mindene-
setre nyomasztott.

nem tudok mégsem beszélni erről. vannak dolgok, amikről nem
lehet beszélni. mert a dolgok önmaguk ellen fordulnak. de akkor
a levélben kicsit ezért is engedtem el. azok után amit érte tet-
tem. hadd dolgozzon olyan stúdióval, akinek a munkájáért még

hajlandó fizetni is. apámnak talán igaza volt, mennyi mindenben nem, mégis, amikor azt mondja, csak kihasználnak. azért másik oldalon hagytam egy titkot, ha gondol rám. természetesen azt jelenti, ha valóban szeretné, bármikor segítek. talán máshogy, ezt már neki kell megérteni. amint az papíron rögzítve.

tegnap nem mertem ránézni. nem is tudom, sohasem vagyok biztos abban, mi van a túloldalon, így a félelem szinte mindig bennem. azért jó, amikor az ember csak úgy van, és minden dolog fölött elnézhet. amikor nem kell, nincs szükség a szemekbe nézni, mert mindig van egy magasabb pont, ami biztosabb. amitől nincs félelem. viszont voltak dolgok, amelyekre valóban közömbös voltam, pontosabban úgy tudtam kezelni, mint egy egészen normális

ember. néztem is kívülről magamat, hogy ez én? hogy én ilyen is. olyan egészen természetes, normális ember. amikor minden olyan egyforma, se nem forró, se nem hideg, csak úgy van.

ma elfelejtettem bemutatkozni, a megtörtént mozgás, történés csak később jutott el tudatomig. sokszor fordul elő ez a késleltetés. a percepciómban. reflex, megint, az elkéssett, be nem következett cselekvéssel.

sajnálom az előző napi dolgokat, amiket leírtam. mindaz nem én vagyok. mégis kierőszakoltam magamból. vagy valami, valaki más... tett rajtam erőszakot. nem szeretem csak a kimondatlan dolgokat. ápolni ápolhatatlant. nem szeretem megmondani, hogy mit kellene tenni, hogy mit tegyek, vagy mit tegyenek mások. csak a kimondatlanságban van még halovány-nyi erő (belőlem).

de tudom, előfordulhat, hogy megint beszélek. hogy újra beszélek. sohasem úgy ahogy szeretném, de hogy megint más leszek. az a másik bennem.

milyen szépek a melegen sütő kicsit napos kicsit árnyékos nap-palok. milyen jó csak úgy lazán sétálgatni, cél, de inkább csak ürügy, valami fonálon vezetve. és milyenek lesznek azok a langyos esték.

2010.06.10

ugye manó, az nem lehet igaz, hogy bevezetik, ott fenn, hogy a kismebereknek, a kicsi pénzt keresőknek legyen rossz. tudod, akiknek nem adatnak meg a nagydolgok. hogy mindenki másnak jobb. mint a nagyon kicsike embereknek.

már tegnap óta nyugtalan vagyok emiatt.

hogy bár ne írtam volna semmit, még az is jobb lenne ennél.

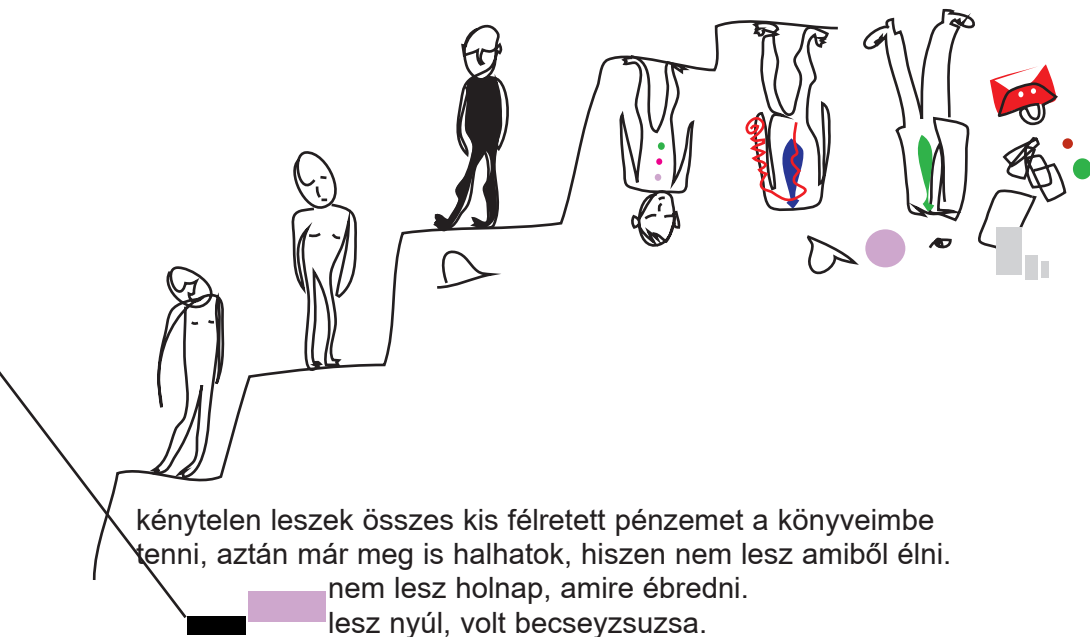
vagy hogy akkor még ez a baj se lenne.

persze írtam hogy nem szólok, hogy egészen csendben maradok, így is van, nem szólok. egészen csendben maradok.

de hát mondd, manó, mire találták fel a lépcsőket, ha úgy lépünk, hogy nem vesszük figyelembe a fokokat.

aztán arra is gondoltam, a Rózsaszín Nyúl kapcsán, hogy mi lenne, ha több helyről is szerezhetnék támogatási forrást. otthonról, innen, vagy egészen máshonnan, akár. de legalább egyet, bár. az van, ha nem jön ki ebben az évben, minden ami 20+20 évből, a 40, itthon és otthon, hiába volt. a nyuszi álmánál is. már így is veszítettem, 2009-ben kellett volna napvlágot lásson, és csak telik, félek, hogy csak telnek évek. hiszen később már billen a mérleg. többé sohasem lesz már egynsúlyban a serpenyő.

ezért aztán, meg kell mozgatnom a földet. nem várhatok míg végleg lenyugszik a hold, a nap. velem.

kénytelen leszek összes kis félretett pénzemet a könyveimbe
tenni, aztán már meg is halhatok, hiszen nem lesz amiből élni.
nem lesz holnap, amire ébredni.
lesz nyúl, volt becseyzsuzsa.

igaz, igaz. már úgy legalább 10 éve kellett volna. a csigaversek
is, már úgy 15 éve.
az idő pedig csak telik.
és ugye hogy éltem. még 10 évet.

2010.02.01

Fekete zongora, avagy a farsangi bolondkirály

Csak vágatott a dombon, fenn, aztán voltak azok a hangok,
egyenként kellett végigmenni. A színek. Minden árnyalatnak
helyén lenni. Nem szabadott hibázni, a játék életre-halálra ment.
6+13 kalap. Fogas. Fel, szerre vagy egyszerre dobni. A fogás-
nak mindig pontosnak lenni.

– meghajtom magam előttetek, ismételve, közben

kicsit előre, ki, oldalt, hajolt. Nem lehetett tévedni. Tartottam az éveket, ki ne billenjen.

Hiányzik valami a képről. Mindvégig ott tanyázott alatta, de csak most világosul. A korona. Hiányzik a fejről a korona. Csillag és korona. Nő, aki férfi.

Kalapok a hanggal, lassan elfogynak. Támolýgott még kicsit, majd távozott a képből.

Maradtam. Nincs rajtam ruha, semmi. Könny, köpeny és könyv. Meg kellett volna festeni. Kitölteni a helyeket.

2010.06.10

tegnapból. legyen valami komoly is. kivételesen. elvégre napló, nemigaz? akárminek benne lenni
legyen most kicsi a Rózsaszín Nyúlból

kedves X Úr,

bár a könyv elmélyültebb lélektani hozzáállást igényel, nem egy könnyű olvasmány, bonyolult stílárís és tartalmi szövedékszálai okán kifinomultabb, összeszedettebb

figyelmet kíván, igyekeztem jóhiszeműen olvasni véleményét, és köszönöm, ha pusztán átfutásra is akadt ereje?ideje, hajlandó volt foglalkozni vele. Alapállásból valami tévedésről lehetett szó, „valódi meséket” említ, nyilván ezt a klasszikus kánon gyermekirodalomra értheti, továbbá „fogékony kis olvasókat”, sehol nem utalok arra, hogy kisgyermekeknek szánám a Rózsaszín Nyúl könyvemet. Ez a fókuszálás indulásból elviszi a szöveget egy olyan útra, amit az nem hivatott követni.

Pusztán a mese műfaj megjelölés feltételezné, egyben korlátozva, hogy kisgyermekeknek szól? – már csak alkotói szabadságom védelméért sem vallom ezt a nézőpontot, a borítón feltüntetve, hogy felnőtteknek. Mindenesetre észrevételét figyelembe veszem.

Nincs ellenvetésem az apró gyermekolvasók iránt, ráadásul pont egy olyan oldalt hagytam ki az előszóban az Önnek elküldött változatban, ami megerősíti, hogy zömében inkább felnőtt olvasók-

nak szánom. Mégis kihúztam, egyrészt mert nem találtam lényegesnek az erre utaló megerősítő magyarázkodást, másrészt a mű rejtőzködő felépítését, logikáját törte volna meg. Lehet hogy nem kellett volna. De írhatunk-e minden olvasónak? És inkább az olvasói szemszöveget részesítsük előnyben az alkotóival szemben? Úgy gondolom, az a helyes, ha ezekre a kérdésekre az írói alkat maga adja meg a feleletet, amely benne foglaltatik a műben. Nem írhatunk minden olvasónak. De meggyőződésem, tekintettel rajzok és igen különböző felépítettségű szövegek, hogy egy ilyen típusú könyvből, kortól függetlenül az olvasó annyit képes megérteni, amennyire adottsága engedi. Jellegét, műfaját tekintve a naplóírás, elbeszélés és a mesék között lehetne valahol fél és háromnegyed úton besorolni (a borítón tesztek is erre utalást), de nem állítom, ez az eljárás szokványos lenne. Nem visz végig egy sémaszerűen adott stílust, inkább játszik a formával, nyelvezettel, mondatszerkezetekkel, visszatérően talál a szövegben olyan „helyesírási hibákat”, melyek következetesen végigvitt, sajátosan kialakított nyelvezetet erősítenek, hol lazább, spontán, hol sűrítettebb, rendszerezett formában, a terhek nagyobb vagy kisebb súlyokkal nehezedve az olvasóra. De az is meglehet, éppen „szerencsétlenebb” helyen lapozta fel. Ez nem az a könyv, amelyet részletéből szerencsés lenne besorolni, kategorizálni vagy értelmezni, mégis érteni vélem kifogásait, legalábbis mert szándékom megérteni. Vagy mégsem? Mi a baj ezzel a szöveggel? Olvassa csak el a végéig, megtalálja a választ is. Például, hogy a mese tanulságában éppen a szörszálhasogató bírálón fogott ki a láthatatlan ostor. De kimondva kimondatlan, rejtett vagy szókimondón, a nyuszi meséket érdemes következetesebben olvasnia, meglehet talál még rejtett gyöngyszemeket. Aki keres, talál.

„nem értette”? „vagy inkább csak nem akarta érteni” különben mivégre olvasás.

Végezetül:

nyilván más bírálói voltak a meséknek, amikor 1996-ban szakmai alkotói támogatásban részesültek, vagy amikor 2002-ben ugyancsak a szakma által találtatott alkalmasnak meséből forgatókönyv adaptáció. arról már nem is beszélve, hogy a film, milyen régen is, Átlátszófüles...

Fentiekkel együtt, természetesen, véleményét tiszteletben tartom, és köszönöm, hogy időt szánt munkámra. Még a végén, jó-rosszat összegezve-leszámítva, a könyv hasznára válik.

•
üdvözlettel,

bzzz.....

s

(na, ilyenek voltak

az a jó, hogy lehet egyet szusszanni, mert akárhogy is, vannak egészen nagyon nehéz idők is

például ma is, csak már annyira kifárasztott a tegnap, hogy csupán arra jutott erő, láttamozni, kipipálni, hogy akkor ez is megvolt. megadni lelki békességet. pedig sajnos lesütött arccal, kókadt fejfel jöhettem haza, míg induláskor még némi örömsugár, remény, büszkeség.

indultam ugyanis visszavinni panasszal a kádtisztítót, mert bizony cseppet sem vitt le a makacs szennyeződésekből, csak az egészen enyhe piszkokat, foltokat, miszerint leírás mutatja, hogy erős szennyeződéseket könnyedén, súrolás nélkül eltávolít. hát nemhogy súrolás nélkül, de bizony egyórányi sikálás is hiába. a makacs fekete, vagy inkább szürkén kád falára rakódott foltok el nem tűntek a szerrel. pedig a másik, a kék folyadék, na az egészen jól bevált a végénél. ahogy hazaértem, máris kipróbáltam, vállava azt is, hogy kicsit kések az esti programról. van, hogy a kíváncsiságnak nem bírok ellenállni. vízkövet mindent szépen ahogy a leírás, követtem, és patyolattiszta lett. de a vörös, pontosabban piros színű folyadék, bizony megleckézettett, már amikor nyújtotta a hölgy, éreztem iránta ellenszenvet,

nem a nő, az inkább rokonszenvesnek tűnt, ezért is eshetett meg, hogy hagytam magam rábeszélni, miközben egészen más termékeket választottam, hanem a piros flakon iránt, már akkor bizalmatlanul fogadtam, azzal együtt, hogy haszon nélkül jól megdolgoztatott. mindkettőt az eladó hölgy ajánlta, ha nem lett volna ez eddig egyértelmű. és amikor viszem vissza, hogy egyik ugyan bevált, de a másikkal hogy jártam, ők nem tehetnek róla, forduljak a fogyasztóvédelemhez. hát nem fordultam, még a panaszkönyvet is csak kikértem, aztán azt is otthagytam, mondván, tudja mit? – visszaadom. mert megoldaná-e egy panaszkönyv az én káromat. ott ülök úgy félórát, mert ugye mindent csak pontosan precízen, részletesen, ki ne maradjon egyetlen kicsi részlet sem, mondjuk a hiábavaló egyórai sikálással az már egy és fél óra további hiábavaló elfecsérelt, szenvedett idő, hát nem. ezúttal sememnyi időt az üzletben nem töltöttem. és valószínűleg ilyen hiábavalóságra soha nem is fogok tölteni. dehát a lila-mályva reklámujság. azon a nyomon indultam. mert éppen akkor tartottam magam is lila-mályva oldalpárnál, hát vonzott a színelület csupa akcióval. hát így jártam, ezúttal fele-fele arányban sikerrel. kicsit jól, meg nagyon kicsit nem jól. cifre akartam volna cserélni, ciff? talán jól emlékszem, a fehér sűrű vagy inkább áttetsző? folyadékra, na nem a súrolószer, hanem a vízkő rozsdaldóra, inkább jókora összeget ráfizetve, csak olyan folyadékot birtokoljak, ami könnyedén, lazán távolítja el a makacs szennyződésű foltokat. lett volna a kék meg a fehér, piros ejtve, dehát maradtam a kék és a vörössel. tanulság, amiről tudod, hogy bevált, sohase váltsd fel ismeretlenre, csak mert meg akarsz spórolni az árát. hányszor megfogadom, hogy következőkor nem spórolom ki a minőséget az árból, aztán mégis elkövetem újra és újra a hibát. de mentségemre, hányszor meg hányszor bevált a kedvezőbb termék ár. hogy hányszor meg hányszor csak a márkát kell megfizetni, nem a tényleges minőség árát.

hogyan így átfordulva 2010.06.11-re,

különös. ez még reggelből. tegnapi nyomán. még sosem éreztem (és akkor ez a friss ébredés íze) ilyen erősnek a Rózsaszín Nyulat, mint a ma reggeli ébredéskor. csak úgy sugárzott arca felém, amikor a szemem megnyitottam. nemhogy a tegnapi sárba fúródott arcocskám, fehér-rózsaszín ruhácskám bepiszkítása elrettentett, eltérített volna, inkább csak megerősített hitemben, működésemben, meggyőződésemben. azt hiszem, most már titok nélkül állíthatom, azaz hogy kimondhatom, tudom mit ér. hogy amiket olykor hiányosságának felrónak, éppen az képezi erősségét. és hát valljuk be, voltak felnőttek, akikre igenis hatott. nem is kis mértékben. különben készült volna-e belőle... na de hagyjuk is ezt.

T. x úr!

ha maga lenne a bírák bírója, bizony nem haladna előre ma a 21 század szépirodalma. épp ideje összeszedni magát a meseirodalomnak is. új utakon indulni, nem megállni minden rögnél, azaz hogy a váratlan, kiszámíthatatlan, éppen csak véletlenül oda tévedt rögcskéket simogatni, pátyolgatni, ugye attól függően ezt is honnan nézzük. igenis megállni, nézegetni jobbról-balról, előlről, mindenoldalról. vizsgálgatni, türelemmel lenni minden aprócska részletén. ó, ez a rohanó sietős nagyvilág. adna kicsit több időt. ajándékozna aprónyi (sokkal több) figyelmet, értem nyúljon is értem, ne csak el-ki vagy megjártsszon. öltöztessen szép ruhákba, vegye le vállamról ezt a nagy-nagy terhet. hadd nyúljanak az emberek utána. legyenek a rögekben szép sima utacsák, örüljön ez a hatalmas óriásnyira megnyúlt világ. töröljük a szennyeződéseket.

hol is tartottam.

nagyon sok beiratlan dolog van, füzetnaplóból, hagyom. visszatérek kicsit az időben.

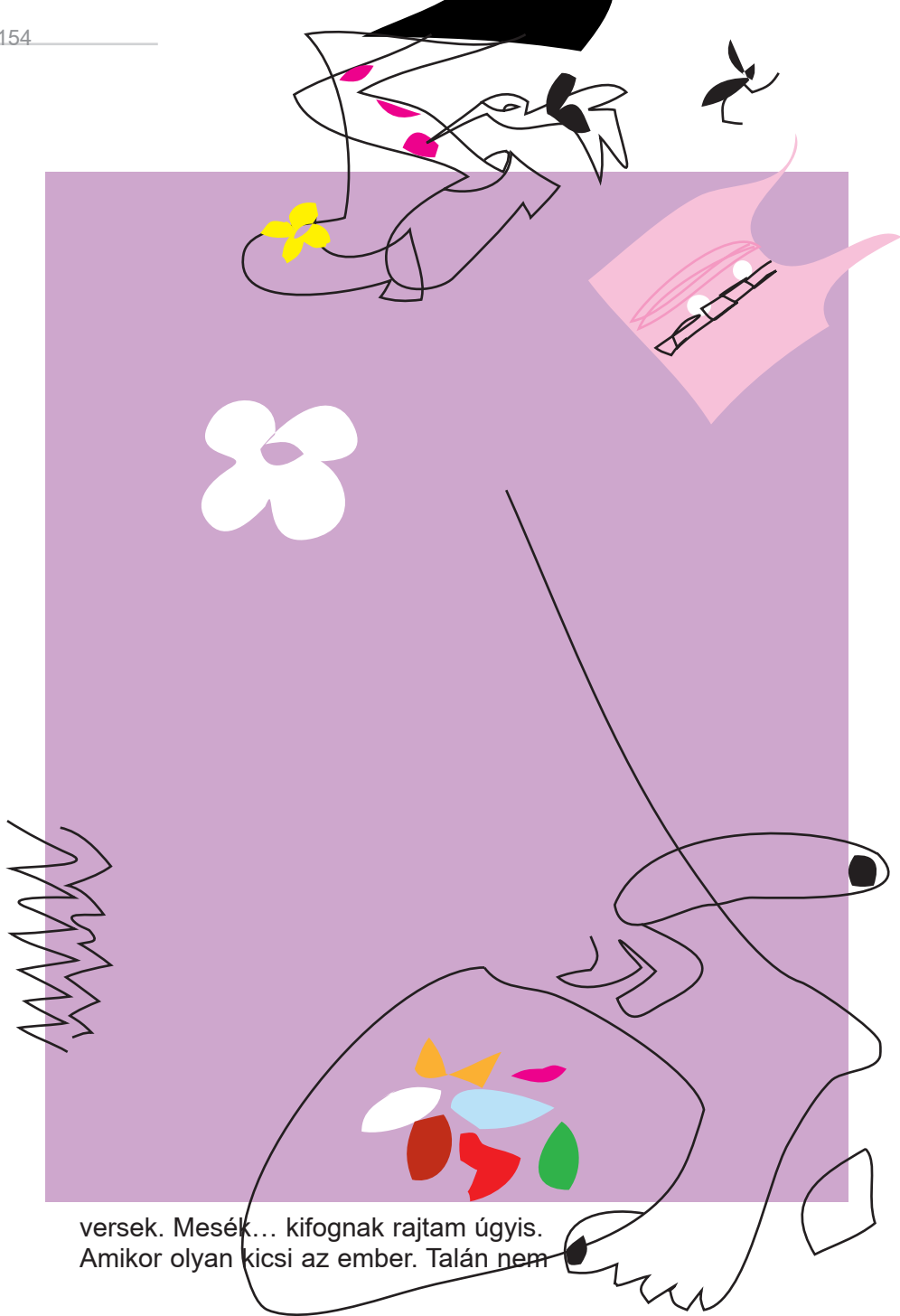

2009.11.08

Mégiscsak mackónak volt igaza. Hiába szépítjük állatokkal. Az emberek csak emberek maradnak. Élni kell. állatoknak, emberek... mackónak akkor is igaza van, amikor nem tud semmit. amikor tud, is hiába ölne. Pofozna. Öregszünk. De az emberek csak emberek maradnak. Hát ez van. pontosan tudtam már régen is. nagyon régen. Mikor még nem is éltem. Hogy az emberek mégiscsak emberek. Már minden jobban menne, amikor az emberbe, merthogy az ember is ember, váratlan rúgnak. Állatok, emberek. Egyre megy. Mackó is mondta. Hogy a megalázás. A legelviselhetetlenebb. Nem is a rúgás. Az még viselhető. Mindigis tudtam, te is csak közéjük tartozol. Ne félj, ez már nem fáj. Már csak olyan, amikor összegez az ember. Listába vesz, hogy ez ezért, az meg amaz... minden csak úgy mint máskor, helyére kerül. Amit megszoktunk, az lesz úgys. Semmi sem változik. Lényeg, hogy az emberek vidámak. Meséket írnak. Állatokról, embereknek... attól még a kör kör marad. Hogy kívül. Lényegtelen. Hol a szűkösebb. A vidám emberek összetartanak.

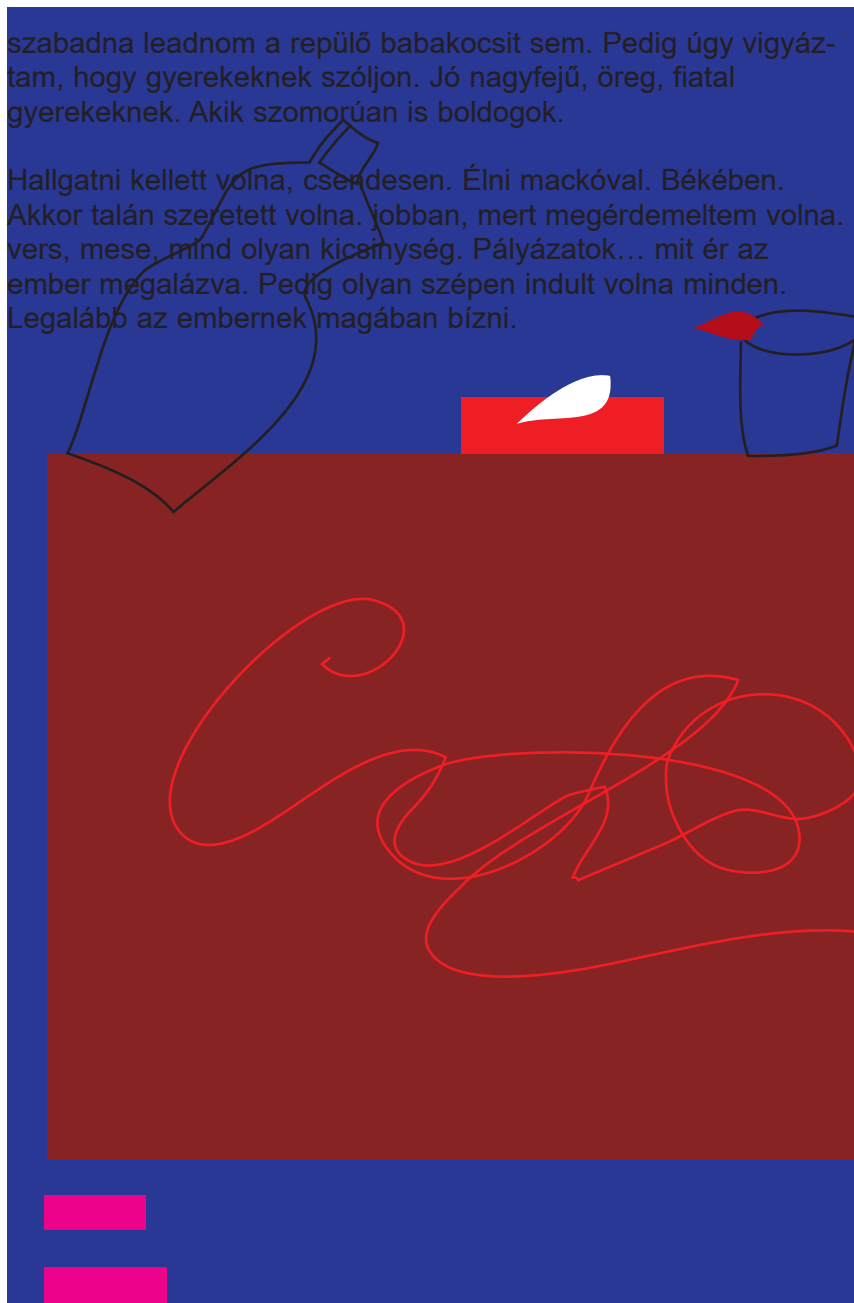
...nem lesz sem békemenet, sem mese, semmi. A lényeg sohasem változik. Én sem lehetek jobb, mint ahogy mackó is csak azt tudta mondani, hogy nem tud tökéletesebben dolgozni. Nem tudok tökéletesebben élni. Magamnak, vagy ellenem. Magamért, vagy értem. Nem fáj, jobban mint máskor. Csak nem szeretem a rossz emlékeket. A megalázásból nem segítenek a

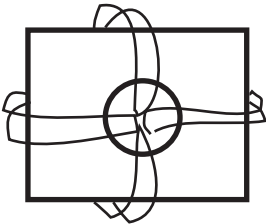
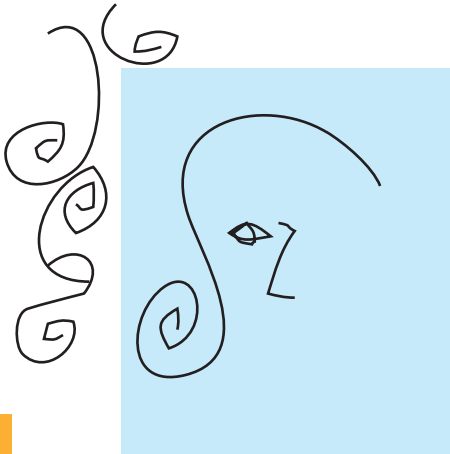

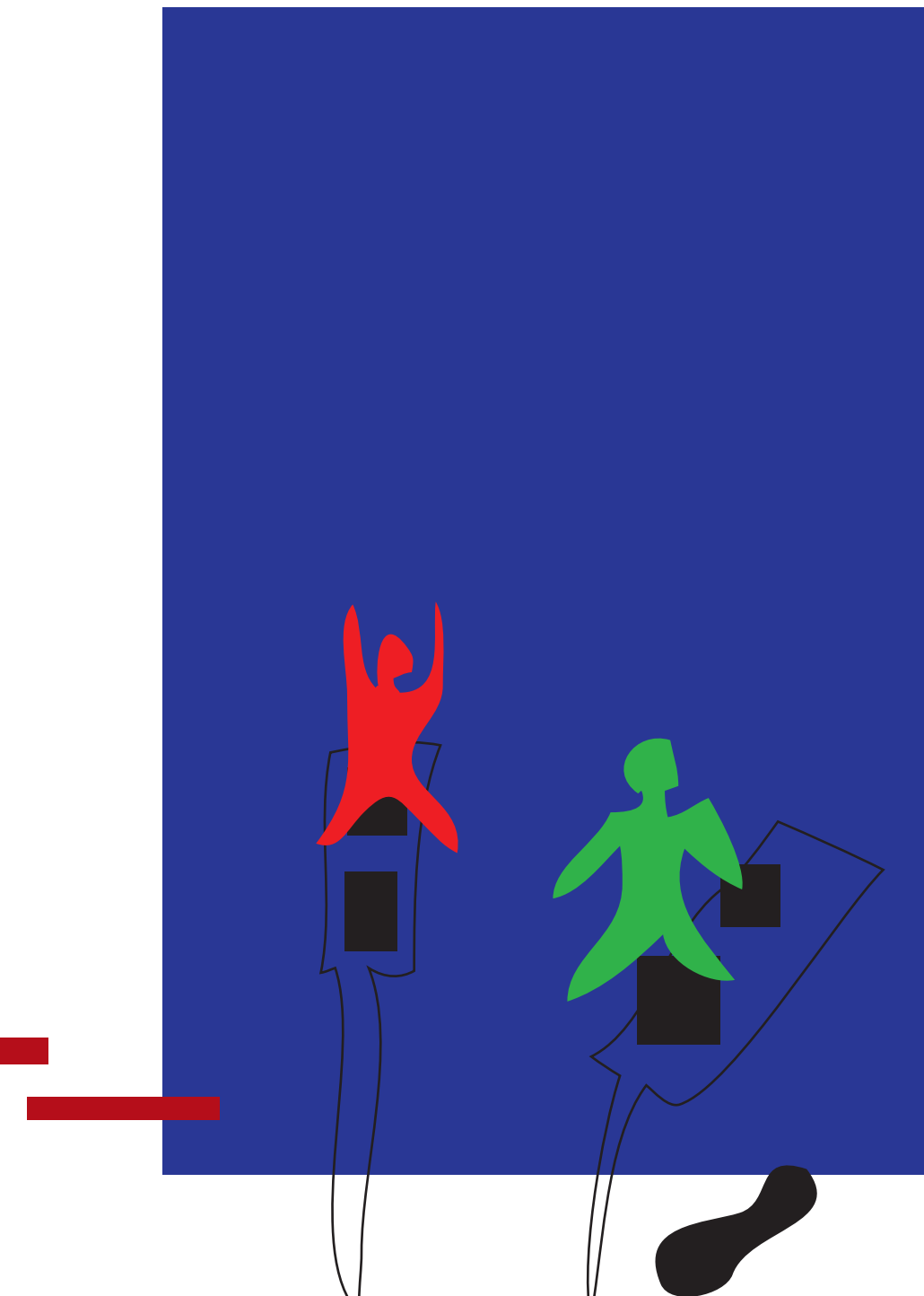
versek. Mesék... kifognak rajtam úgyis.
Amikor olyan kicsi az ember. Talán nem

szabadna leadnom a repülő babakocsit sem. Pedig úgy vigyáztam, hogy gyerekeknek szóljon. Jó nagyfejű, öreg, fiatal gyerekeknek. Akik szomorúan is boldogok.

Hallgatni kellett volna, csendesen. Élni mackóval. Békében. Akkor talán szeretett volna. Jobban, mert megérdemeltem volna. vers, mese, mind olyan kicsinység. Pályázatok... mit ér az ember megalázva. Pedig olyan szépen indult volna minden. Legalább az embernek magában bízni.

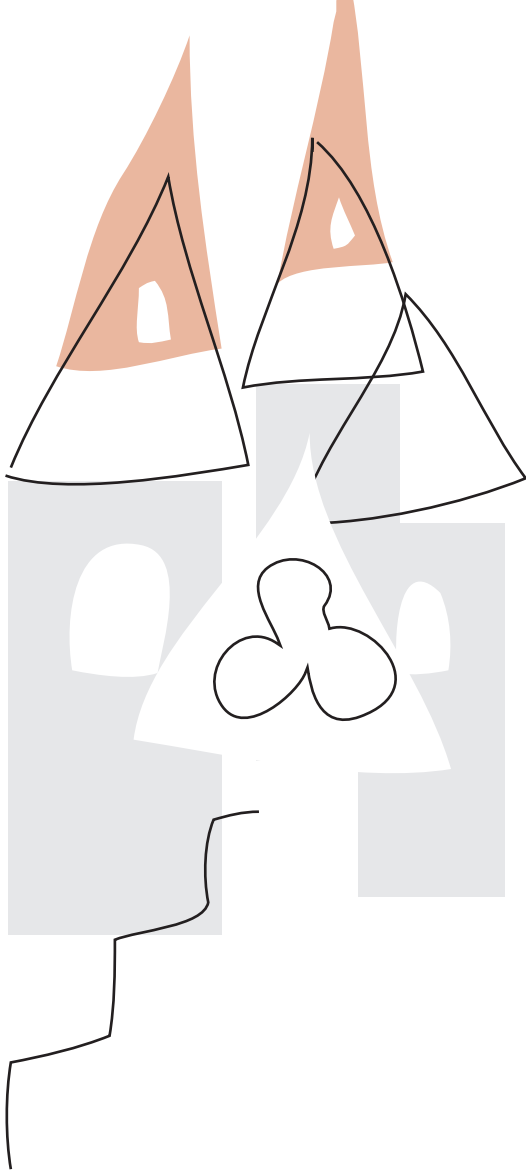
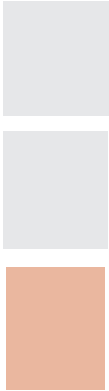

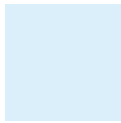
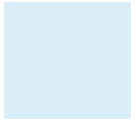
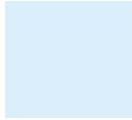
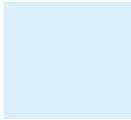
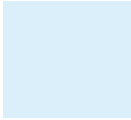
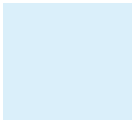

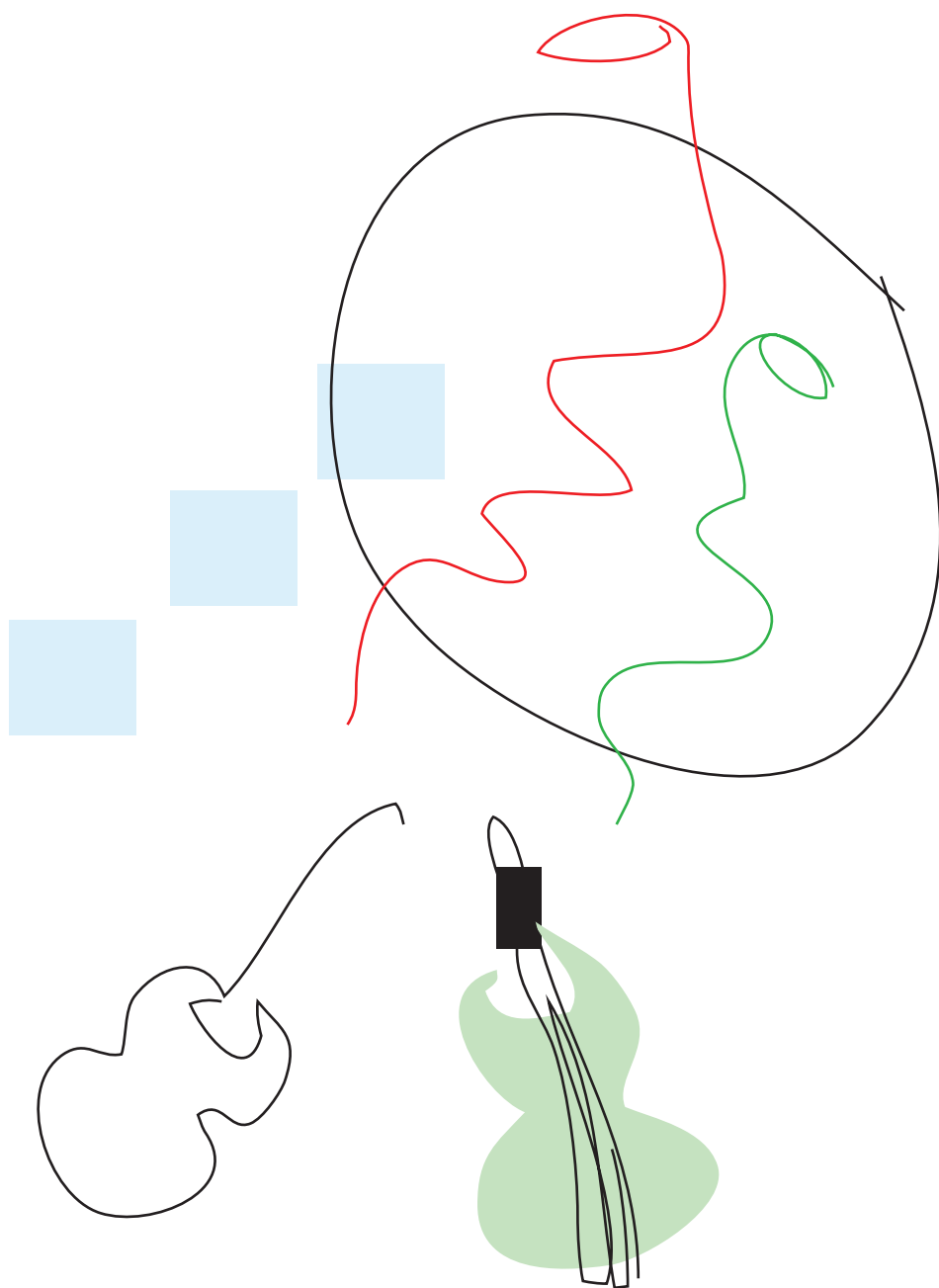

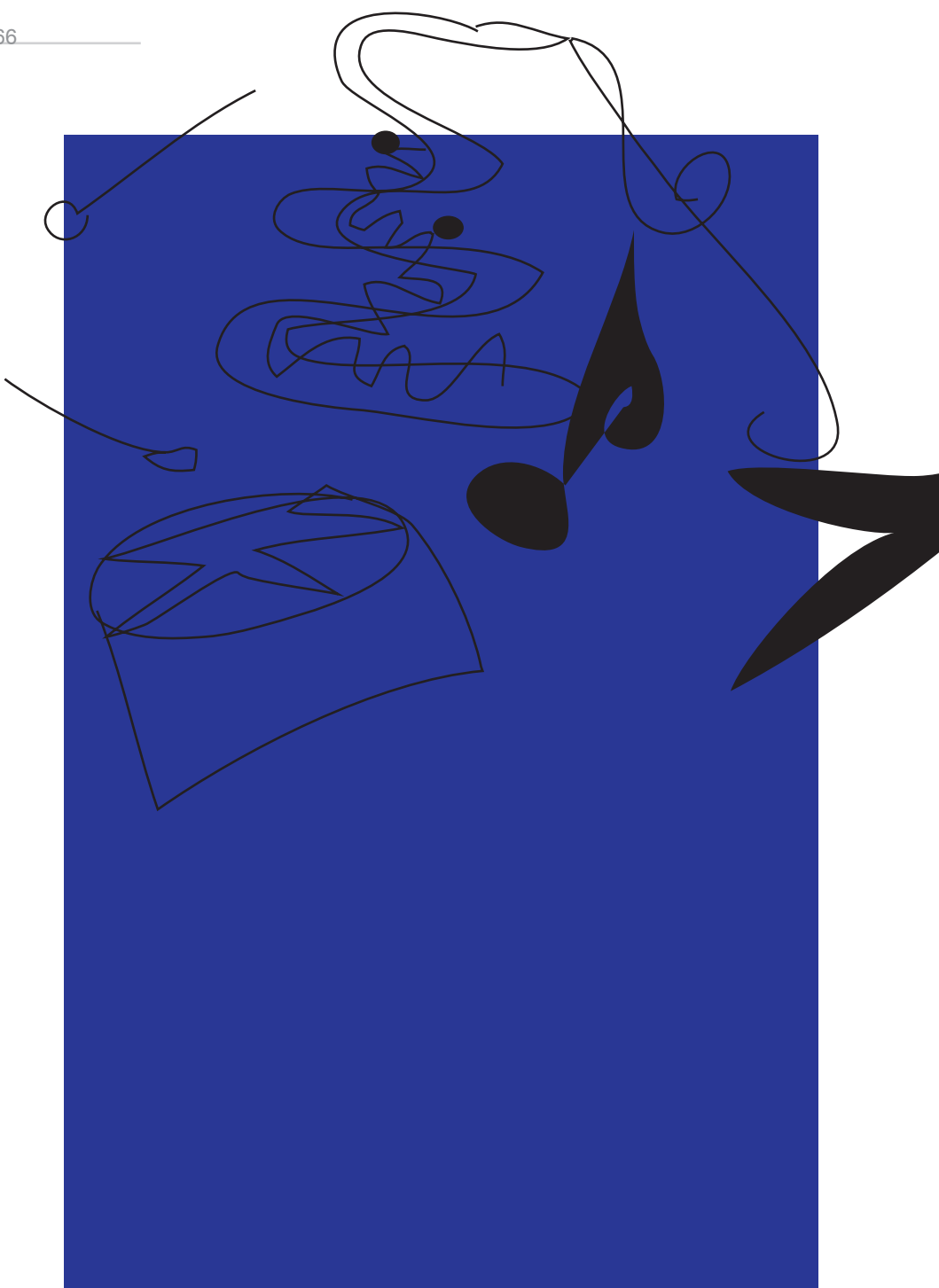

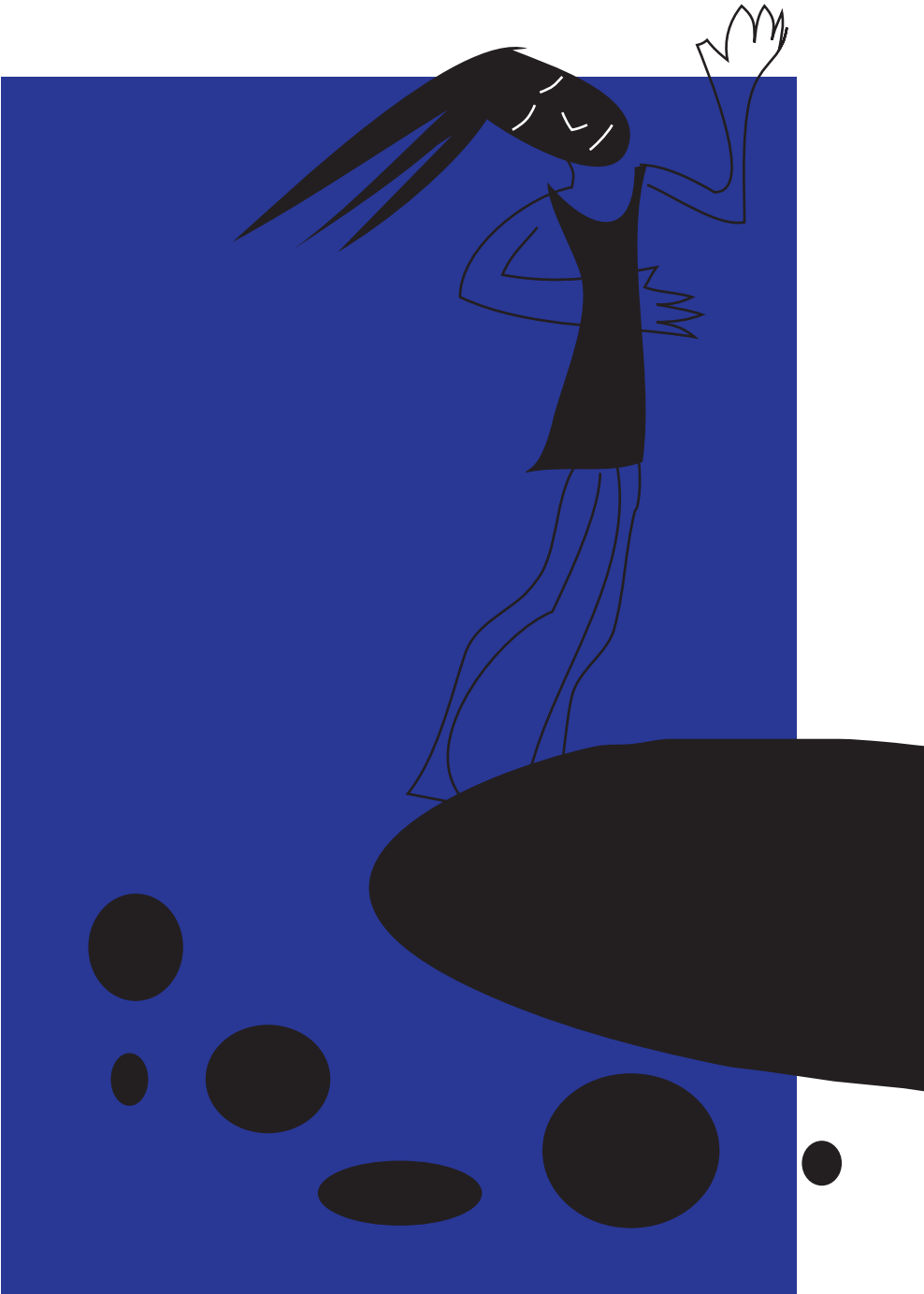

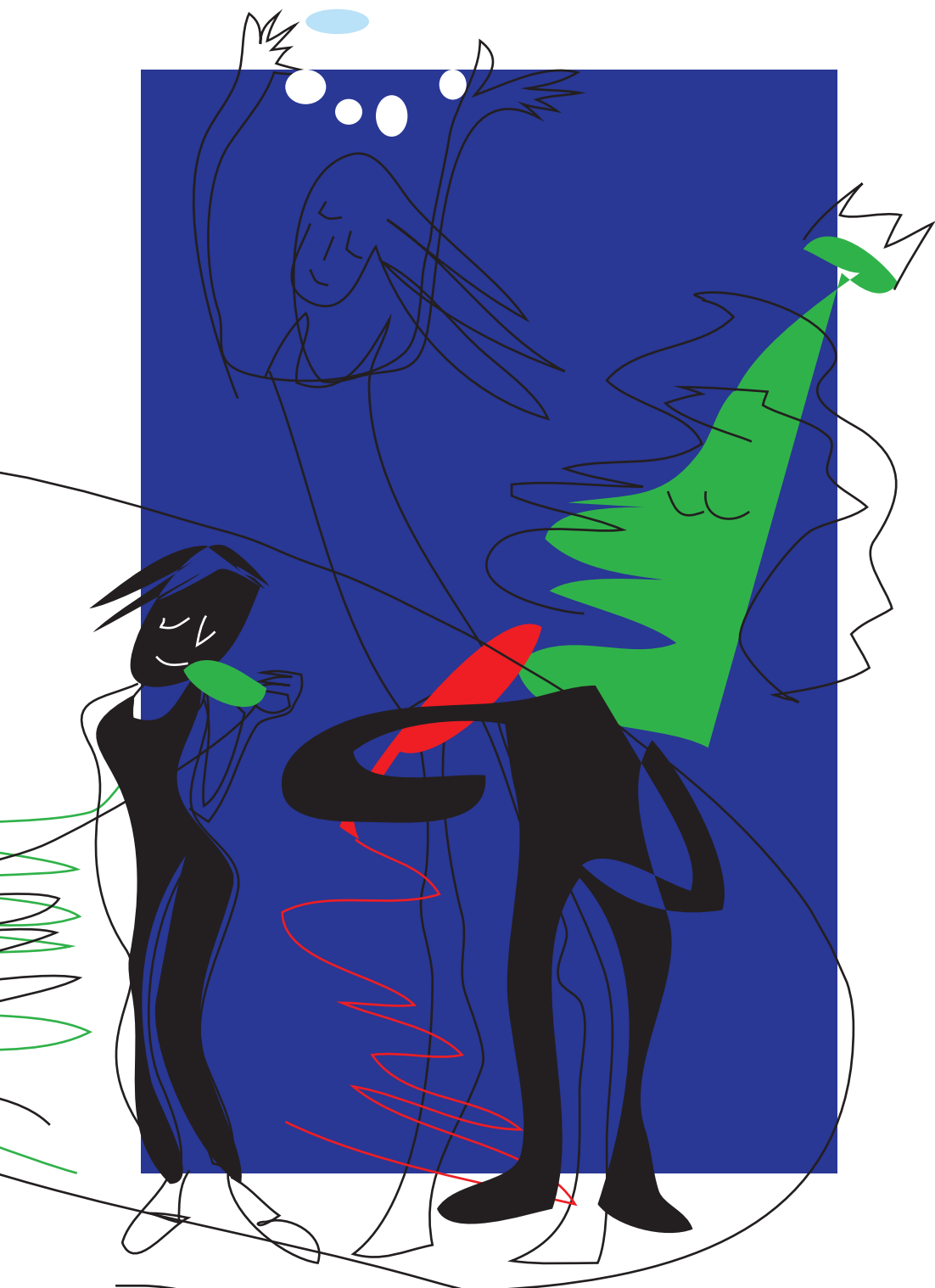

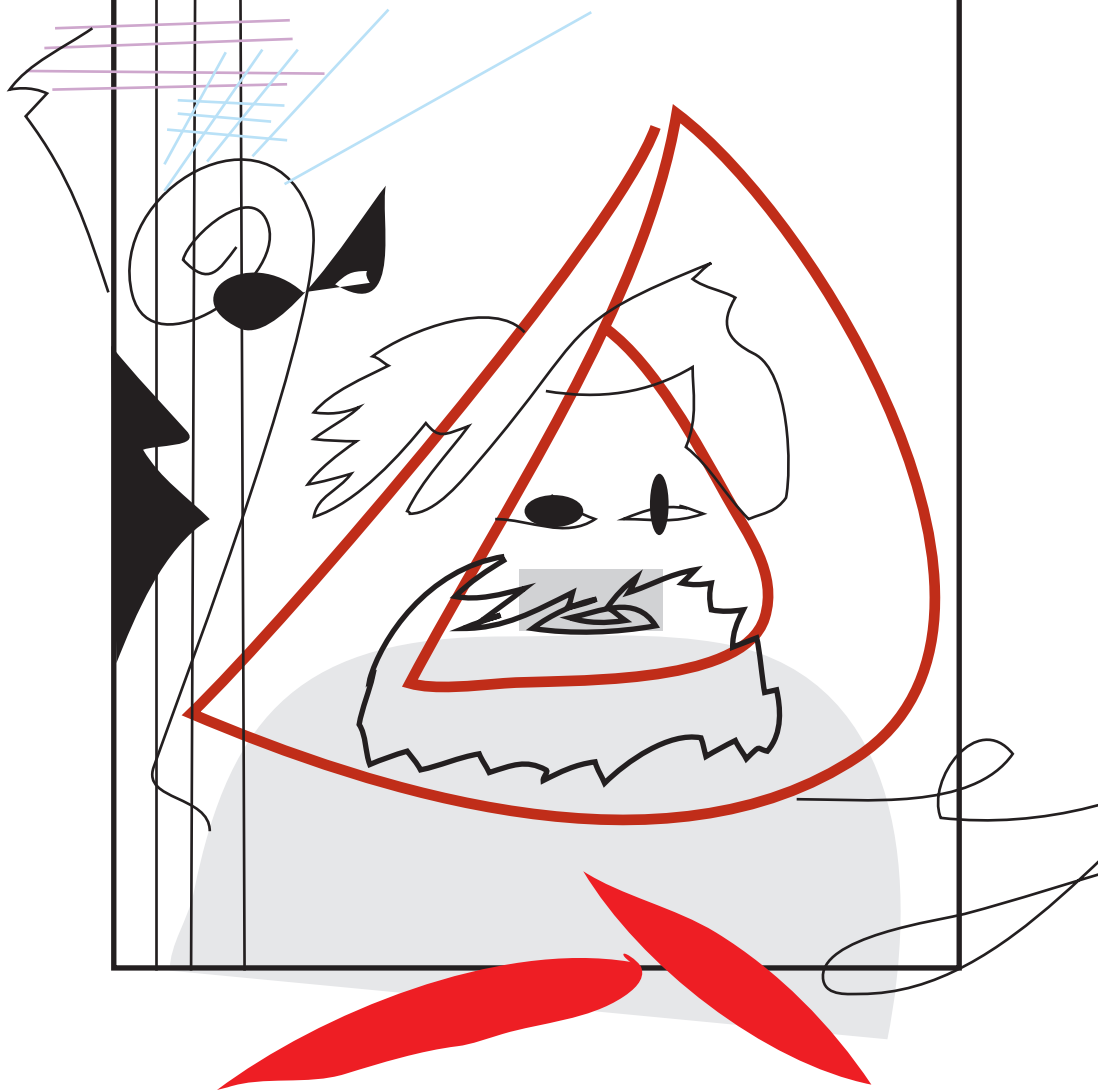

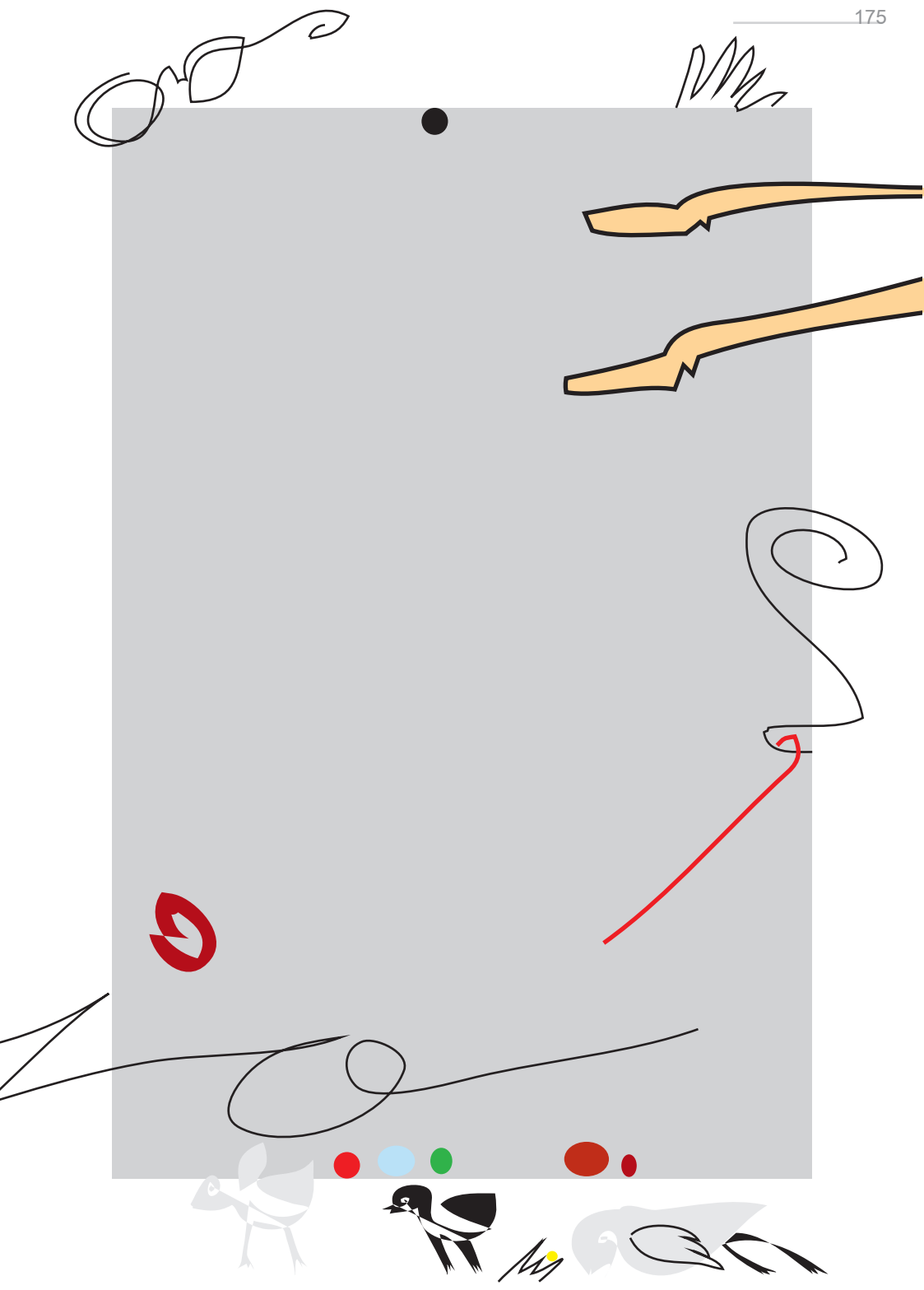

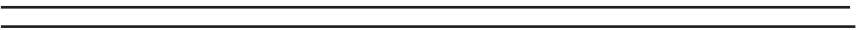
2010.06.12

mondtam már? jó volt az a Tnap. hogy jut most eszembe

ibolya meg a Cillit. ezek maradtak ki. meg Este...t is mindig sikerül kihagynom. meg N-t
mit mond tegnap mackó? csak úgy se szeri kapásból, úgy maradtam. menjek TD-hez. ? nem hiszem hogy el lehet hozzá jutni. csak úgy hogy egy gondolat.

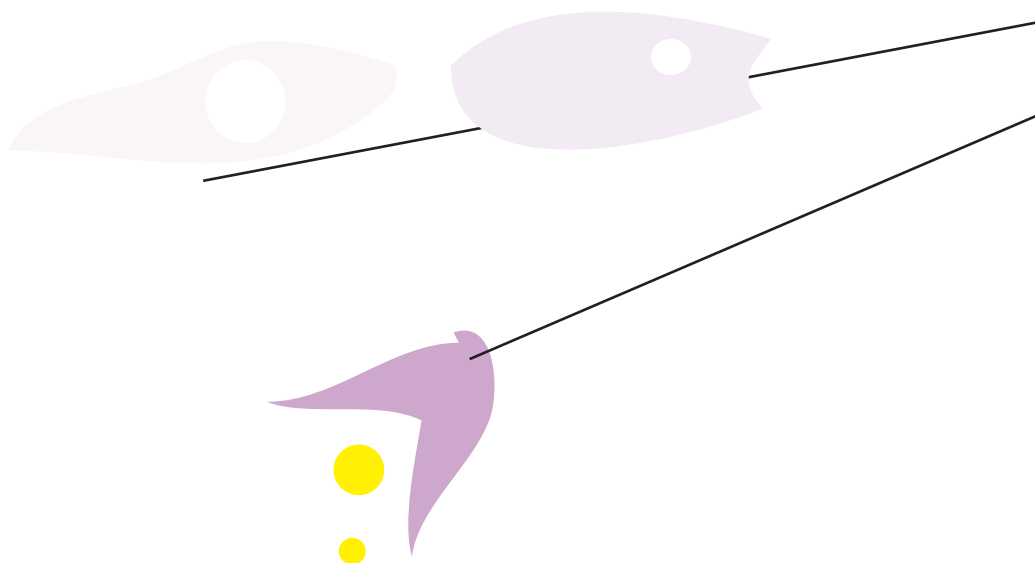

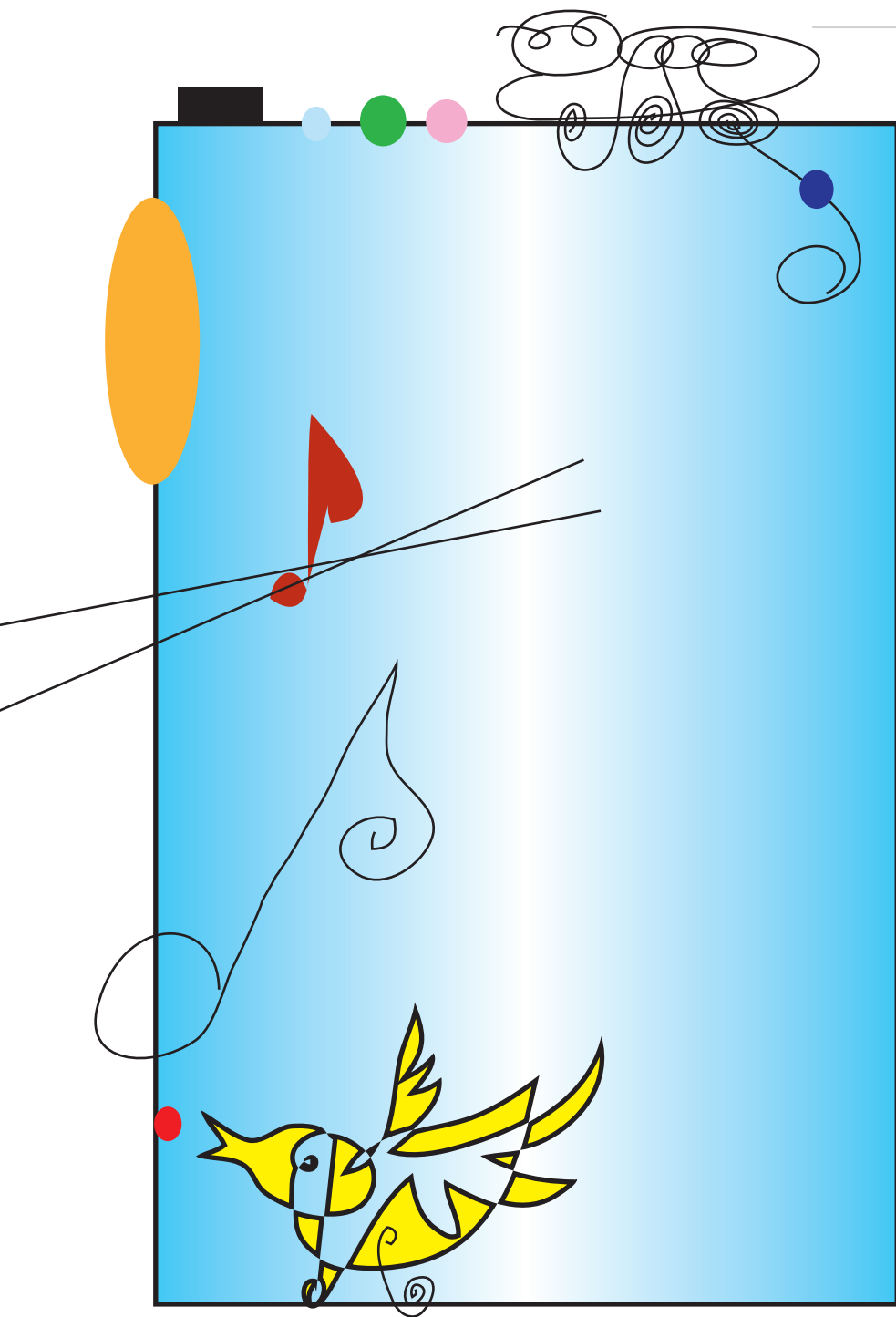

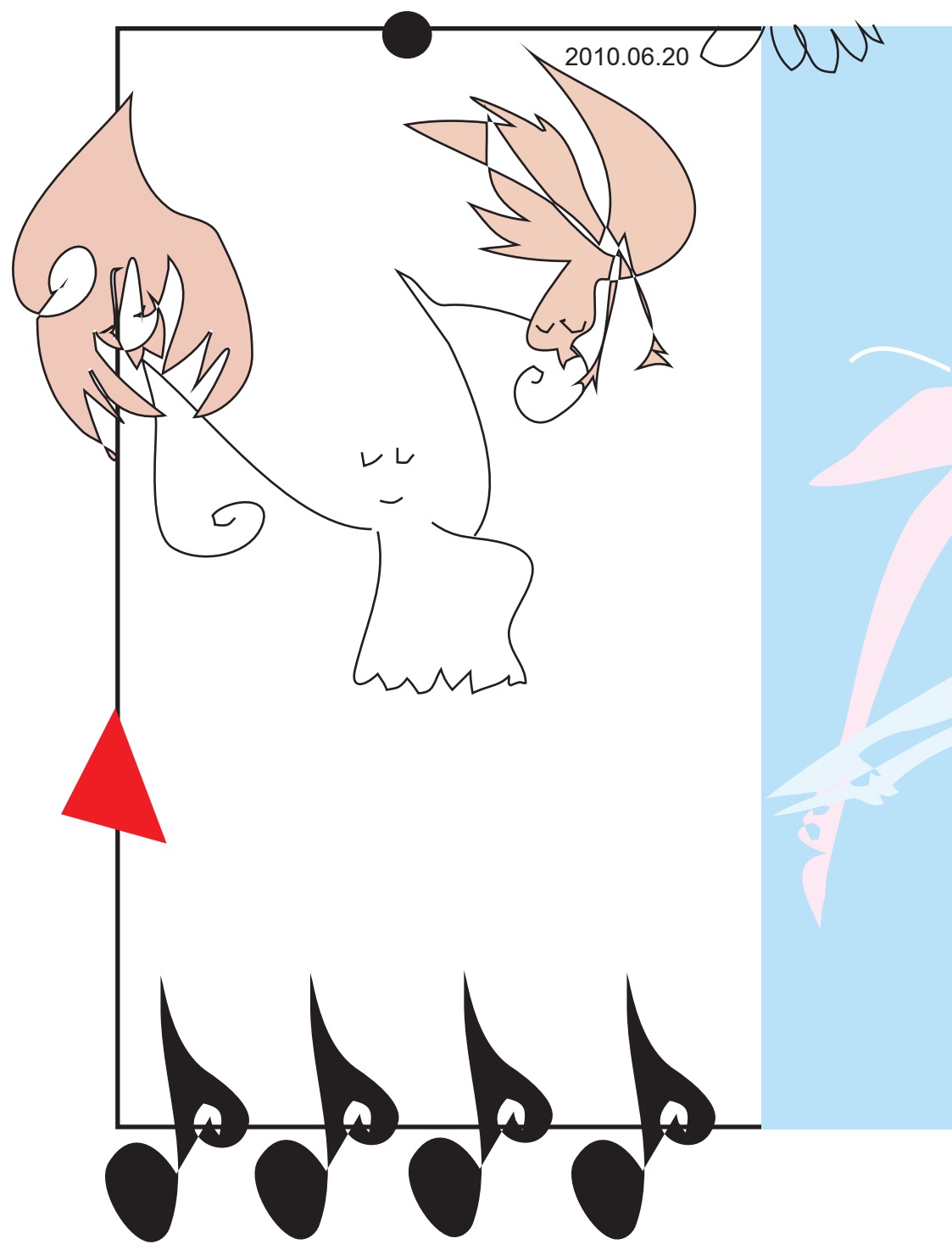
2010.06.13

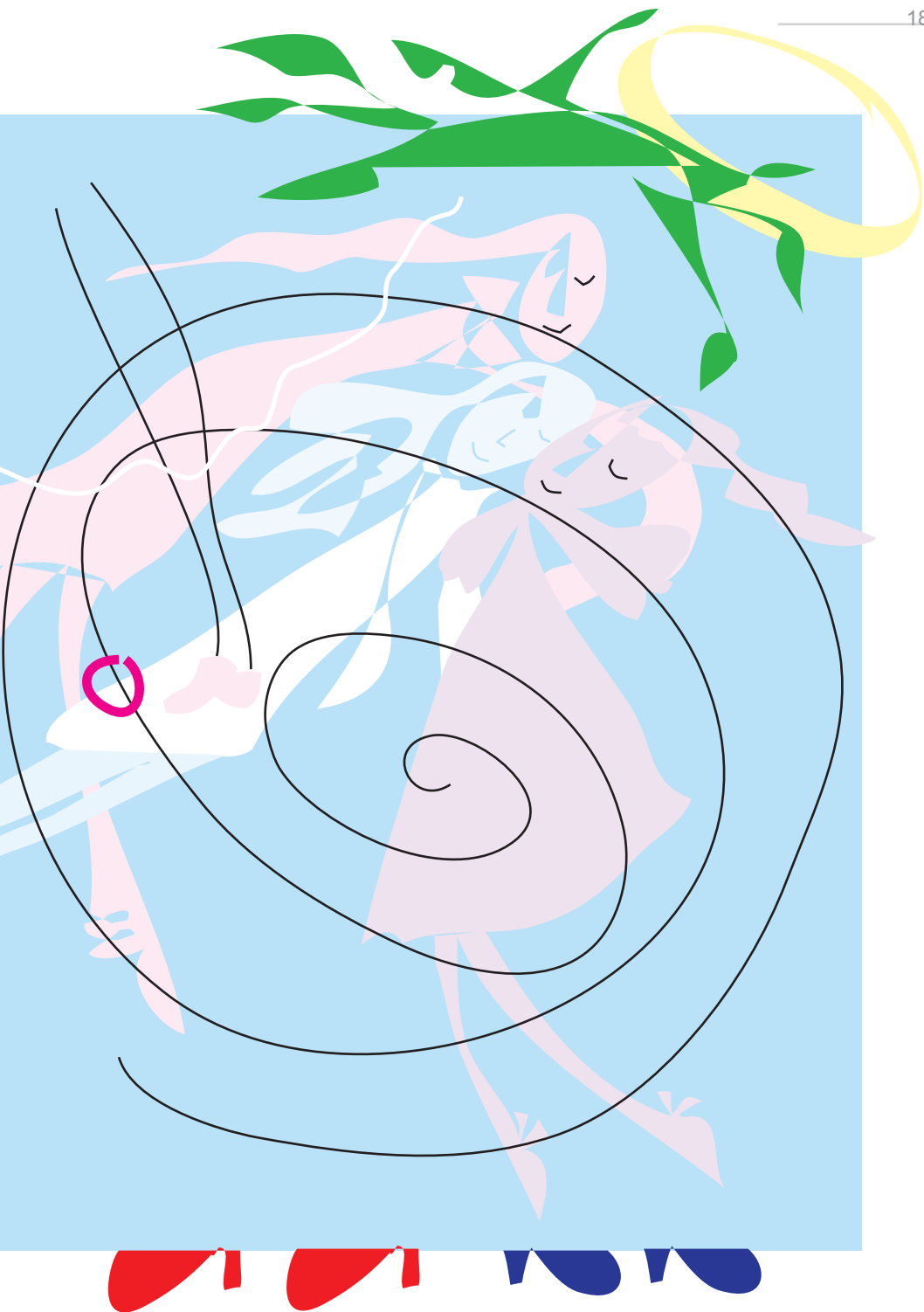
karácsonyra megjelent volna nagyapám naplója. BLászló ígérte. szerette volna. nem lehet. apám fél. meggátol, hogy megtörténhessen. kor dokumentum, érték. kár érte. apám még mindig a 80-as években él. igen, bizonyos értelemben még mindig ott élünk. kinyújtom a tenyerem, nincs benne semmi.

csak jönne valami szebb, idő.

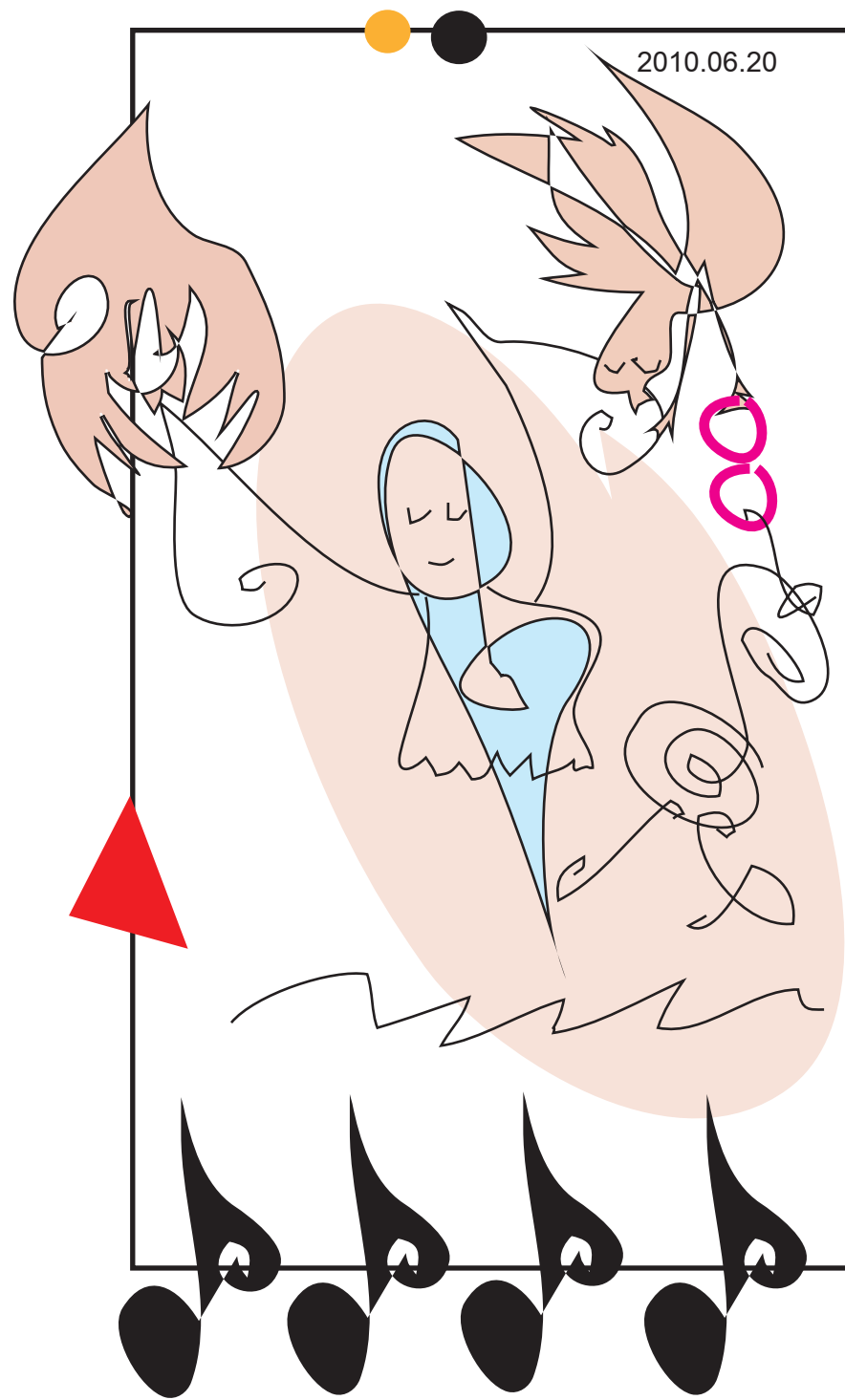

2010.06.20

00000000
0

00

0

0

csak szomorú vagyok. lehet, hogy az én nyúl dolgaim is ezen múlnak. hogy valakinek nem tetszik a hangja. és aztán már soha-soha-soha nem sikerül eljuttatni könyvben az emberekhez. talán csak könnyben. de sajnós ez nem szójáték.

hogy milyen kicsin múlik az életbenmaradás. éppen csak egy hang. lehet, hogy egyetlen egy hangon múlik.

mackó tegnap a telefonban, hogy nem jön:
– lúdbőrzik a háta tőle. a hangjától.

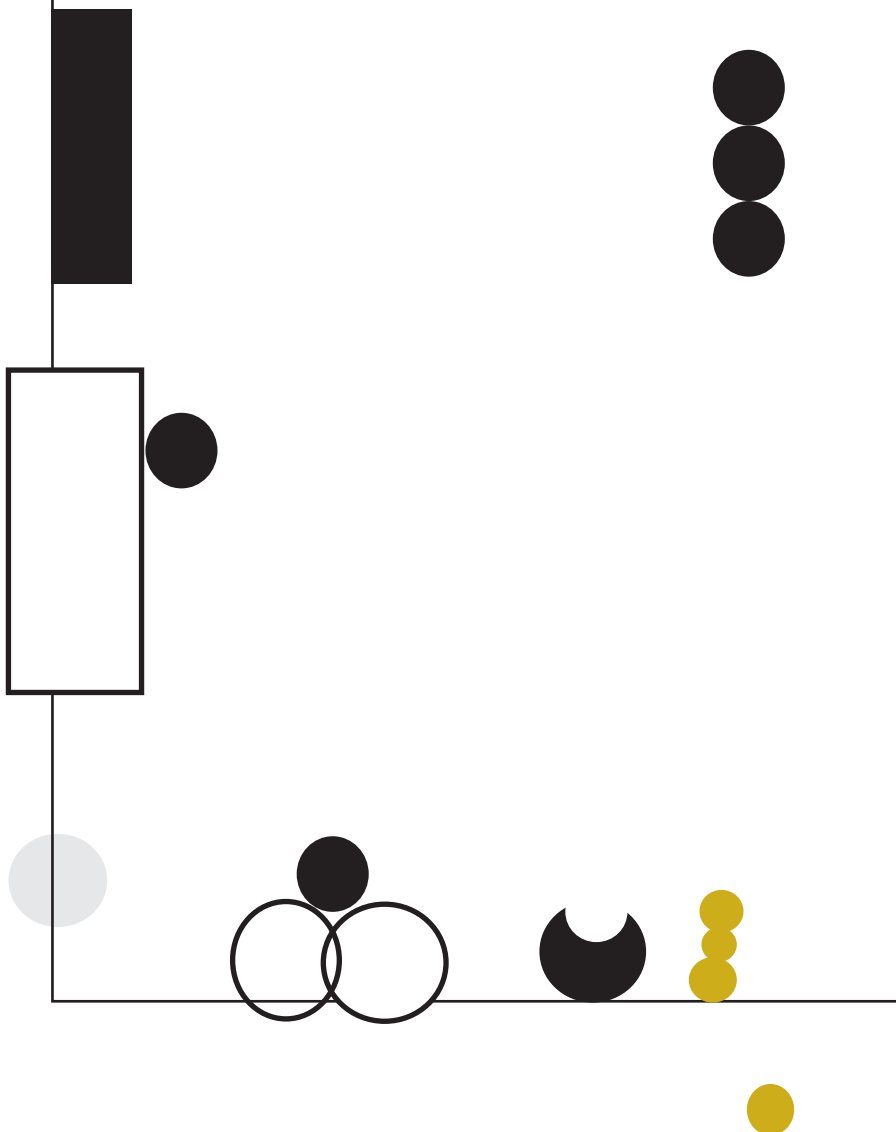
aztán még ilyeneket jegyzetem tegnap

te mackó, és én tőlem lúdbőrzik a hátad? mert az egészen bizonyos jót jelentene. de sajnós nem. tőlem nem lúdbőrzik a mackó háta. én csak kenegetni szoktam a mackó hátát.

valójában így kezdtem hajnal felé, valamikor éjszaka a szokásos ébredéskor szövegem:

nagy búskomorság ül rajtam. elvesztettem erőmet, kisugárzó-
mat

nekem sosem sikerül jókor jó helyen lenni
lenni mindig jókor jó helyen
mindig máskor vagyok ott
amikor nincs esély

otthon, 2010. május 19. 12 óra 38

Éjféli érkező jel: eljött az idő elengedni, búcsút venni az első írástól. (jav közlés megjelenítés helyett) hogy újra süssön a nap, és mosolyogjanak az emberek.

Köszönöm hogy jelt adtál, segítettél.

Élet elixírje, a halhatatlanság, hogy az ember sose öregedjék, a sejtek mindig fiatalok maradjanak, jöjjön vissza a teremő, legyen türelemmel, adunk még pár napot, hogy javítsa ki a hibát. De inkább az, hogy az emberek is annyi mindent feltalálnak, szinte hihetetlen gépezeteket, csodákat, miért nem tudnak olyan szert kitalálni, hogy az ember is örökéletű legyen. Egy gyógyszer vagy valami finom krém, hogy csak rákenjük, aztán máris halhatatlanok leszünk. Azaz hogy ha naponta kenni, még az is, mackó, hogy a sejtek sajnos azok öregednek, hogy erre nincs szer. Hogy minden sejt elpusztul. Porból lettünk, porba hullunk, ilyesmi.

Álmom. semmire nem emlékszem, csak hogy mintha nekem kellett volna meggyógyítani egy embert, kár, pedig ébredéskor még emlékeztem, bizonyosan voltak előttem képek... csak mintha rossz álmot vártam volna, mégis csodálkoztam, hogy nem volt kellemetlen álmom, épp ellenkezőleg.

Igaz, szépekre gondoltam lefekvés előtt. Még kértem is őt, hogy csak a szépekre gondoljon, és tüntesse el ami rossz. ...szóval hogy bocsássa meg a tévedéseket, mackó kalimpál, nem tudok most mélyen írni, értem a gondolatok nem fentről jönnek, csak szűrőkön keresztül, meg abi is játszik bújócskát közben, ilyenek, hangok mindenfelől, úgyis most csak jegyzek dolgokat, hogy majd legyen mire visszatérni.

Mackó féltése, aggódása, kifakadása, hogy én miért nem érdemlek ennyi figyelmet, hogy itt születtem, és mégcsak nem is küldenek egy ilyen sepsiszentgyörgyi eseményre meghívót

részvételre, hogy itt lenne egy alkalom, végre itthon is, hogy a szüleim is a senki és semmi bélyegünk után egy kis jóvátétel, mégha díjat nem is, de hogy a szüleim legalább lennének valamire büszkék, hogy olvasgatnák a nevem a katalógusban, ilyenek. Mackó, hogy nem megy ki fejből, hogy nem tudja megbocsájtani... ó, én gondolom, eljön annak is, hogy mindennek az ideje, kicsit bántam is, hogy de a csaba mackó mondta, iratkozzak fel listára, azért mégsem kellett volna, sürgetni sosem semmit. Hogy igen, valóban hiszek abban, hogy mindennek eljön egyszer az ideje ha kell. Megtörténik majd minden velem, aminek meg kell történni. A többi nem fontos. Ami ugye nem történik.

Nem tudom befejezni... ki kell mennem, itt nem lehet most dolgozni, visszatérek.

Abigél fészülködik, rajz, a kis fürtjei, ahogyan félreegyengeti, egyik oldalra, éppen mint a tegnap esti filmben a hercegnő, igen a szőke hercegnőknek is a hajuk éppenígy.

Akár a 3 éves (még nem egészen, csak kettőfél) abigél.

Mindhárom lány olyan lányos, egészen nőies.

Nézi magát a tükörben.

Plusz anyámmal a puszi, és ahogy modelt állt, vissza-vissza, hogy a kattanás, de sajnós éppen a legkedvesebb fotónál romlott, áll le a gépem, utána kell néznem a hibáinak.

A labda is, labdázás abigéllal, és a bújócska.

Rajzok-szöveg cetliről, 2010 május 18 estéből, folytatva harmadik könyv HT és CSCS jegyzetek.

otthon, 2010. május 19. 13 óra 25

Hogyan lehetséges, hogy az apeh, az egészségpénztár nem ellenőrzi, hogy minden csekket befizettem. Hogy azért tűntettem fel, mert kérte a lapon megjelölni a bevalláson az egészségpénztári befizetéseket. De hogy miért küldi ki tartozásként,

amikor én befizettem. Nem is jelöltem meg hogy még elmaradt tartozásom van, ha hibáztam, akkor meg nekik kellett volna utánajárni, ellenőrizni. De hogy nekem még ezzel is foglalkozni, egy egész napot megint erre, ráadásul személyesen bemenni, amikor tisztességgel minden számlát befizettem. Megint újra és

újra intézkedni. Miért vannak az ellenőrző szervek, ha nem végzik a munkájuk. Ha csupán javítanak, de mögötte nincs ellenőrző szerv, hogy valóban megtörtént a befizetés.

Még jó hogy van egy napom, hogy kijavíthatom. Hogy egyeztetni lehessen a hibát. De akkor miért van az a lap amin feltüntetni a havi befizetéseket. Azt hittem majd ellenőrzik, de hogy legyen benne az hogy én ezeket teljesítettem, és majd kiszámolják, én honnan tudjam, mennyi jár vissza, vagy hogy visszajár-e, ezért gondoltam jobb ha beírom, de ezek szerint ha bejegyeztem, az azt jelentette, hogy nekem még befizetendő, nem pedig hogy

már befizettem.

Igen, talán a harmadik bevallás majd rendben lesz. Hogy nekem mindig minden csak harmadikra sikerül. Hogy mindig mindenért meg kell többszörösen szenvednem. Dolgozni.

Miért nincs értelmesebben, hogy már befizetett és még befizetetlen, akkor mégiscsak egyértelműbb lenne a papíron.

Minél tisztességesebb akar lenni az ember, annál inkább nehézségekbe keveredik.

De csak most már legyen ennek is vége. Hogy rendben. Hibák nélkül.

De hát a munkaügy ugye áprilisig számolt el a munkanélküli hivatalból, nekem meg májustól kellett fizetnem ha tisztességes akarok maradni, munkanélküliként, bevétel nélkül is az egészségpénztári költségeket, a tb miatt. Ezeket tűntettem fel,

mert azt hittem ezeket hiszen befizettem, akkor fel kell tüntetni. Ott voltak a rubrikák, aztán kiderül, mégsem kellett volna semmit beírnom.

Na mindegy, nincs azért világvége egy ilyenkicsi hibától, nemigaz? Kicsit sír az ember aztán megnyugszik. Csak mindenkinek rendben lenni. Hogy süssön újra a nap. Hogy ne legyen megint sötét.

De hiszen, de hiszen ezen a gépen itt apáméknál nincs meg a nyomtatványom. Sem program, sem semmi.

otthon, 2010. május 19. 18 óra 7

Olyan jó lenne, mindenkinek megtalálni a békességet. Manónak is, mackónak, mackók, mind. Például mind labdázna, piros fehérpöttyös labdával. Aztán mind felnőnék, és akkor is játszanának, mint mi mackóval a szomszéd bunker célbadobós játékával, meg a friss fű, a teniszlabdák, a fák, amiről visszapatlan a sárga labda.

2010. május 25. ?óra ?

Talán ki tudok olvasni néhány szót a tegnap éjszakai sötétben írt jegyzeteimből. Sajnos újra egymásra íródtak a sorok, nincs sok esély.

El-eltűnnek papírok, nem mindenre emlékszem.

Sajnos a mondatok kiolvashatatlanok. Egy-egy szóból nehéz következtetni.

Dátumok nélkül, töredékekből idézhetek, régebbi és a múlt éjszakai lejegyzésekből.

Nem sikerült, ildikó. Mondtam, hogy megírom, ha van valami hír, kérdeztél. Nincs kiadója a könyvemnek.

Igen, igen, a fekete kereszt, a szőlőlevelek, ráíródott a régi feljegyzés a múlt éjszakra. Teljesen fedik egymást a sorok.

Múltat, régmúltat szétválasztani.

Porba hull, amit építettem. Mások látszanak izzadságpöttyeim-ből. Egész munkám porba hull... ilyenek... mások húzzák a hasznót megpróbáltatásaimból. Mégis ami legszörnyűbb önbecsapásom.

Ide, erre a történetre visszatérni. A múlt esti sétából, a szülői... ...nincsenek szavaim.

Talán lesz türelmem végigírni, vezetni, követni gondolataim.

A folyamatos megalázások, egy hét utáni együttlét után. A meg nem értések, az ordítózás. Ahogyan ráförmed izzó szemekkel két szülői arc egy kétségbeesetten védekező szemfény árnyék-ból.

Van itt valami papírból... nagy próbatétel az együttlét.

Szüleimmal újra és újra minden évben megerősödik az idegen-

ség, a szeretet árnyékából. A távolságéból, ami onnan, túlról építgeti önmagát.

Papírról folyt. Üresség, hogy aztán újra és újra a távolléttel kiegyenlítődjék, ...hogy aztán átbillenjen. Egyedüli orvosság a távollét. Hogy újra és újra minden megszépülhessen. Onnan, túlról. Apám kikelt vörös képpel ül áll, hogy nem szégyellem magam, ...itt hosszú, hogy nagy írókhoz hasonlítom magam, mérem össze különböztetem meg magam, mit képzelek, wass alberthez, máraihoz, hát szégyelljem magam. És ordít. Hogy jövök én wass alberthez, mit képzelek magamról, hogy fe... nincs értelme folytatni... meg aztán időközben el is halkultak a szálak.

A senki és semmi téma,

Ebben a pillanatban érkezik kiss béla

Nincs elégséges türelmem a témákat végigvezetni, elvégre csak nekem kell érteni, hogy emlékezzek. Megmaradjon valami ezekből a napokból, hangulatból, nyomatokból. Árnyékból-fényből.

Anyám u.úgy. csípőre tett kézzel, fennhangon, nem, ez tegnap, a kapuban, most ülve. Arc színe u.az.

Különbnek képzelem magam, másnak, minek

Örülök annak, hogy zsoltot szereti kissbéla, és hogy ő is mennyire örülmindig neki. Szeretem messziről nézni, tudni

Tov. Anyám és apám kifakadó lefokozásai, tov. Miszerint mit képzelek magamról, én hogy hiszen nem is ismernek, nem is érdekli, ki vagyok, a 20 év mondanám, de nincsenek eszközeim.

A helyzet vérre menő...a kilincs után kapok, csak ki...nem akarok ebben részt venni. De m...zs...ő...iszonyatos erővel tartja bentről az ajtót, nem tudok bejutni.

Este 10 óra körül lehet, sétálok a sötét, megvilágított utcákon. Sosem láttam még ilyen szépnek az épületeket. Sosem láttam még az annyiszor végigsétált utcák épületeit. Nem ismertem.

Vissza... lap... nagyon-nagyon messze állok, integetek. Apámnak és anyámnak. Előttem ez a kép, így fogok utolsó lélegzetet venni.

Csak megerősítenek hitemben az út, utam, az utca, ...szavak amiket nem tudok kiolvasni sorokból... milyen nagyon, hogy van. Szülők, akik ahelyett hogy erősítenék a hitet gyermekükben, az önbizalmat, csak a megvetés, megalázások sora szavaikból.

Valamelyik lapon... ilyen... ha bármikor is merek őszinte lenni ...egyenlő...egy pillanatig is merek boldog sugárással magam lenni, beszélni, mesélni, amilyen én, abból itt mindig megindul a lavina. A lelki békém érdekében kénytelen vagyok elmenekülni.

A kéznyújtás

Láss csak tovább... ha valamit kisedek innen még.
A nagydolgok mindig a fenékből munkából és a hitből születtek... tehetség, de ezeket a szavakat régen használtuk

És milyen szomorú. Tulajdonképpen nem kell senkinek. Nincs értelme gondolkodásnak, írásnak, munkának
Amikor az ember kiszolgáltatott

Amikor az ember nem kell

Túlságosan ki volt verve az út. Ki volt rakva, ilyenek, túl sok jel, és én hittem. Elhittem

Egy megbízható mecénás, egy támogató kellene, akinek én kellek. Akinek rám van szüksége. Aki értékkel. Akinek éppen olyan kell mint én. Amikor már nem kell méricskélni, félni, nézni,

hogy a szakma mellém áll-e. amikor szabad lehetek, és dolgozhatok. Valaki aki hisz bennem.

Ez is itt milyen elkoptatott. Mert kinek kellene az ember. Amilyen én vagyok.

Soha nem lesz semmilyen könyvem olyan kedves mint a rózsaszín nyúl. Éppen a sok megpróbáltatás miatt. A múlt, a fájdalmak, melyek mind felodódnak a rózsaszín-kék vízcseppekben. Amikor az arc a tó fenekén visszánéz.

Ha bármikor jobb könyvem is lesz, a szívem mindig ezé a könyvé lesz. Szeretni talán mindig is ezt fogom. A nyúl nyelv ahogyan feltört a semmiből. Ahogyan testet öltött, folydogált, csobogott, kövek finom erezein szivárgott.

Az első. Hogy mindig ragaszkodunk az elsőhöz.

Ami még szűz tisztaságból. Amikor még nem volt jó és rossz, mert benne voltunk. Amikor csak úgy voltunk.

De az is meglehet, valójában minden könyvem egy új, újabb tisztaságból. Hogy éppen melyik forrás ad oltalmat a szomjúsághoz.

*igen, jegyeztem valahol, mindig az a könyv a legkedvesebb amin éppen dolgozom. amiben éppen benne

Megszerettem ennyi év alatt, talán mert 1. könyv. Talán mert az út, utam lelegeje. És mert elengedni szeretném.

Igen, itt jön a tegnapi éjszakai sorok, szorosan betűk lefedve fel?fedve előző sorokat.

Kabát fel, kilépek. Este 10 óra. körül lehet.

Elengedni, de a sors nem hagyja. Mindig küzdenem kell érte, és én nem tudok továbblépni, megnyugodni. Úgy ahogy régen valakiknek útban voltam, útban vagyok most is. Teljesen mindegy mi történik a felszínen, a lényeg, bent ugyanaz. Nyugodt szívvel, békével, lélekkel továbbmenni. Amíg nem engedtem őt útjára.

Amikor hazaérek ruhástól nyúlva alszik az ágyon, aztán felébred, hogy mostam-e fogat. Hogy az milyen fontos, azt akarom, olyanok legyenek a fogaim mint az övé? És hogy addig úgysem hagy békén. Nem megyek. ahhoz át kell menni a szobán. És én már nem akarok arcokat. Olvasok kicsit, éppen egy fejezetet, aztán lekapcsolom a tévét.

Persze hogy rosszul esett, hogy nem moshattam fogat. aztán

Még sokáig az lesz előttem, ahogy görcsösen fogja a kilincset, nem enged be. Az ilyen képek sosem mosódnak el. 20 év múlva is éppen ilyen élesen lesznek előttem. Egyszerű, tiszta körvonaltú, erős képek.

Aztán meg úgyis mire, a békesség kell. Különben a halálfélelem, halálvágy is hiábavaló.

Amikor nincs tét. Amikor nincs felelősség.

Apám reggel a legnagyobb "természetességgel" ahogy szokta, mert ezek a kockák is minidig ugyanúgy ismétlődnek, hogy jól aludtam-e. van-e erre válasz.

Pár nap még. 5. talán más lesz, talán minden majd ugyanaz.

Ugyanúgy.

De a bezárkózás talán kis időre megerősít. Az írás pedig ugyanúgy lesz tovább, értelmetlen. Olyan szépnek tűnt minden, aztán hogy ezt is meddig bírom. Újra előlről, semmiből. Amikor olyan nyilvánvaló, hogy ebben az országban sem mint ahogy

abban sem, sehol nincs esély. Amikor az ember útban van. Amikor csak azért figyelték, mert útbaN VAN, EL kellett távolítani. De olyan ügyesen mozgatták a köveket. Olyan elbűvölő volt minden egyes asztal, akárhonnan is néztem, mint megannyi ikébana.

Apám, ez is valamikor régebb, pár nap, hogy mennyire rossz csillagállás alatt születtem.

Olasztelek, Prázsmár, Rosznyó, Bran. Apró és hatalmas szentségek.

Ennek is ma már milyen más, jelentősége.

Kastélyok, várak, labirintusok. Régi száasztelkek, más nemzetségek. Sok emlék.

Még most is nehéz elfogadnom, hogy (ez is régebbi beírás, ma már mint amit a sorsküld, ez is szinte természetes) a rózsnyúlat nem adja ki a napkút. Az út annyira ki volt verve, ez volt megtévesztő. De aki verte, pontosan tudta, mit tesz. Minden előre el volt rendelve, készítve. A szentháromság tér felé. A kövek. Hogy aztán gúnyosan visszanevessen.

Nekem nem fedi
borítja kezeimet folt, sár... visszahangzik.

Kövekből

Enni kell, nemigaz? Ezzel úgyis minden a régi. Meg van oldva, mintha sohasem
semmisem.
Aludni kell.

Ez is milyen távol, pedig csak tegnaptól. Hogy azt hittem ez lesz az az út ahol r.nyúl kiteljesedhet, hogy végre elengedhessem. Ahol a sok bolyongást követően végre szállást kapjon. Valahol, ahol szeretettel fogadják. Voltak ugyan elbizonytalanodások, és mégis. Persze mindig tudtam, ha kiadatik, megtalálja helyét is,

ha nem, így is úgy, el kell engednem, hogy tovább kell mennem. Hogy sosem térek vissza a szentháromságszívébe. mint ahogy lehet, szentháromságszíve nem is volt. Hogy sohasem mehetek végig többet azon az úton. Az utolsó út lett volna a könyvbemutató. Hogy azt akartam, soha többé ne érintsem. Sem a helyet, sem az emléket. Mindent utoljára még szépnak hagyni.

Szép lett volna. Mindig csak egyszer menni végig az úton, ami beteljesül. Egyetlenegyszer menni az úton. Minden úton mindig csak egyetlenegyszer.

A szent hely, amit elhagyok. Hogy csak a könyv, a szellem, és nem a testem, ami tovább él.

Ahogyan elengedtem, elbúcsúztam a csigabigamesétől is...

Milyen szép lett volna, teljes ez a nyugalom. Megválni egy nagy szeretett örökké babusgatott tehertől.

Elmenni a könyvbemutatóra, és soha többé arra a helyre nem tenni lábamat.

Eper. Ezzel kedveskedett imént apám.

Finom, szép, narancspiros ízű eper. Ma elnyúlt a nap, talán nem jutok el a szerkesztőségbe. Nem tudtam dolgozni a rózsaszín nyúllal. Talán elsőre nem is kell.

Arra gondoltam, mi lenne, ha annak idején 20 évesen Magyarország adott otthont, fogadott be, aztán elhagyott, most az újrakezdésnél is elfordult, és befogadna szülővárosom. 20 év sepsiszentgyörgy. Múlt. Jelenből letakarva. De még várok, legalább a tanfolyam. Persze, az más. De mégis. Valami folytatás. Csak elengedni végre, mindegy ki adja ki. Itt-ott, itt vagy ott, akárhol. A sorsa onnan már nem érdekel.

Leválni rólam. Nincs hová menni

Köszönöm, hogy segítettél, elmentél. Mindig csak barátokat szerettem volna, de kívül, kívülem a dolgok olyan mások. Mint az íráson belül. Talán ilyenolyan követhetetlen érdekek. Jól van így.

Akárcsak apámat, engem is mindig orromnál fogva vezettek. Az igaz, hogy én közben mindvégig éreztem az utat. Hogy mindig továbbléptem. Erős az önismeretem, hibáimmal erősségeimmel. Elfogadni magamat, ha más, mások, a tömeg, a környezetem nem is. Ha mindig csak önmagammal összhangban. Ha későn is valahogy sikerült még átlépni. Ki, el.

Sorsára hagyni...valahonnan kimaradt

Talán nélkülem megtalálja az utat, talán beteljesedik

Függetleníteni magam mindentől. Ma szabad írnom. Kivívtam magamnak, hogy minden mindegy. hogy semminek nincs jelentősége

Persze holnap minden majd u.az lesz

Minden úgyis majd ismétlődik

Mindig csak azért kellettél, hogy szoríthassa Azóta amikor megjelentél (amikor az írásra odafigyelésem megtörtént), hittem, hogy te majd mindenből kiségetesz. Hogy a dolgok mindig útjára útkukra találnak. Hogy sosem kell félnem. Nem akartam szerelmet, csak írást. Mégis belehajszoltál. persze, szerelmet lehet csinálni írással. de a kilépés. test testekből. Nekem csak a kéz kellett. Az érintés, vagy inkább az sem. Távolmaradni közel

Ma már nincs amiben hinni, hacsak nem magamban

Neked a szerelem kellett, mankónak, mindenkinek valamiért kell valami

Nem mindenikünknek a figyelem kellett-e, hogy nézzenek, valakiknek érdekesek legyünk

Túl sokat használtak, ami nem zavart, sőt tetszelegtem bennük, amíg az utak nem vezettek vissza önmagukba. És akkor milyen szépen fogalmaztam. Nem nevezve meg dolgokat.

Sötét, Fekete kereszt, ablakkeretben. Szőlőlevelek, egészen mély kék háttérből a fehér kockaépület apró dupla ablakokkal. Belőle rúd ?villanyoszlop, minden éjszaka amikor felébredek, ez a rendőrpület fehérsége világít. A kereszt és a szőlőlevelek mögül. Csend van. A kutya már nem ugat olyan eszeveszetten mint régebben. Hajnalra is, vagy amikor nyugalom, belehasítva felületekbe

Itthon maradtam. Ma még ebből sem lett baj. Szinte félve kérdezték, mint amit biztosra hogy úgysem, megyek-e. magától adódott. Igaz, a tegnap estétől függetlenül jelentettem ki még tegnap reggel, az út előtt, hogy holnap, azaz mára, szabadnapot veszek ki. Igaz, lett volna a szerkesztőség is. Anyám nevetett, hogy dorkára emlékeztetek, és hogy a szabad napból hogyan lehet még szabad napot kivenni.

Hát így. Kis segítséggel. rásegítés

Nem tudom, már írtam-e, keveset lehet kivenni szövegből, hogy a rózsaszín nyúl. Valaki, akinek kezéből életre kel. Mindenki használta kedvére, de amikor szüksége volt a támaszra, elfordultak tőle. "téged mindenki kihasznál, becsap, rossz csillagállás alatt születél"

Igen, engem mindenki használ, ki-rossz csillagállás alatt születtem.

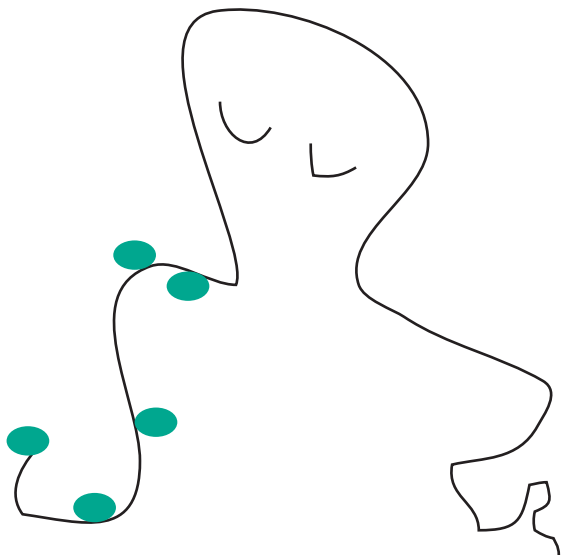
Éjjel titokban néha előfordul, imádkozom.

Kék agyag. Zsíros.kevlar. 1 rész agyag, 2 rész homok kőpor
miatyanék ki vagy cérnaszál remegő szívem égetni kiolvashatat-
lan összefüggések sugás oldalából

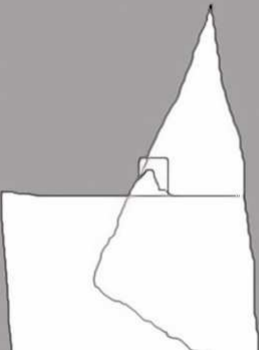
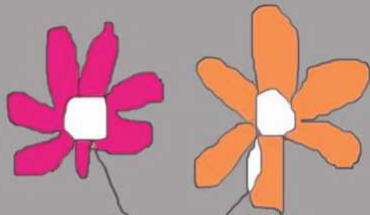
Tegnap reggel még kibicikliztünk az állomásra elkaptuk a vonat
utolsó vagonjait

Szerettem játszani. Önfeledten minden játékba belemélyedni,
mintha valóság. Szerettem minden játékot egészen végéig elját-
szani. Mintha valóság. Örökkévalóságig játszani volt egyetlen
remény. A magamfajtnak. Csak a valóságos játékokhoz nem
volt türelmem.

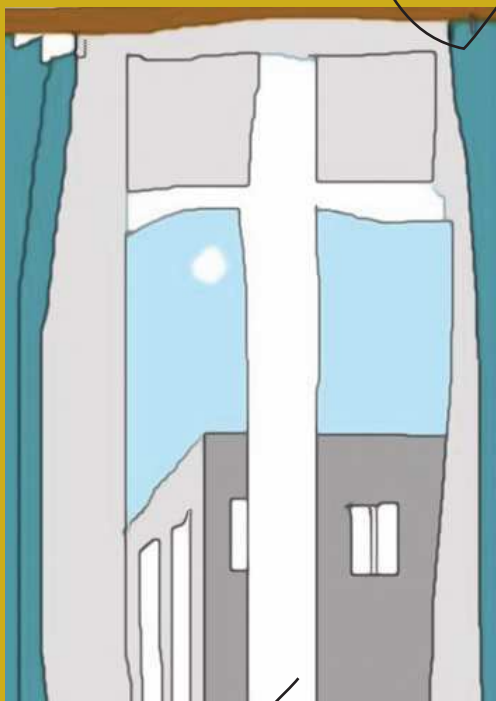
(igen, testvérem saját kezeivel kaparta ki sugásfürdő föld
rétegeiből az agyagot, amiből majd szeretnék egyszer kiállításra
anyagot)

itthon

otthon

dátum nélkül

■ otthon, 2010. május 26. 20 óra 23

Istenem, csak ne követne senki, hogy ne tudna ellenem tenni. Hogy adhassam meg a könyveknek az esélyt. Ha kitudódik, azoknak akiknek útban vagyok, azonnal megnyílik az út ter-
vetet keresztre feszíteni.
Behunyom a szemem, és imádkozom.

□ otthon, 2010. május 27. 11 óra 16

Csak azt akarom mondani man=, hogy én már nem is vagyok szomor=. Tegnap is úgy jöttem haza estefelé, hogy az van, akárhogy is, hogy szeretem ay embereket. Mindig ey a vége, ak'rmi van. Ebbe kell belenzugodnom.

Ay a j= m;g ha vagz ha nem, hogz neked mindig rni lehet.

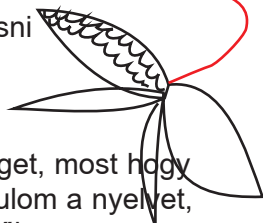
L'tod, most is]gz siker-l rni, hogz nemlehet olvasni

J=l van majd ha id[lesy, leirom olvashat=an is.

*érdekes, legszívesebben így hagynám a szöveget, most hogy abszolút kezdőről indulok az angollal, értem tanulom a nyelvet, be-beugranak jellegzetességek belőle. nyelvekből. egy y, egy 'apostrof, meg aztán egy kis szlávosság, orosz, ezeket nem ismerem, inkább csak képileg, hogy talán valami olyasmi

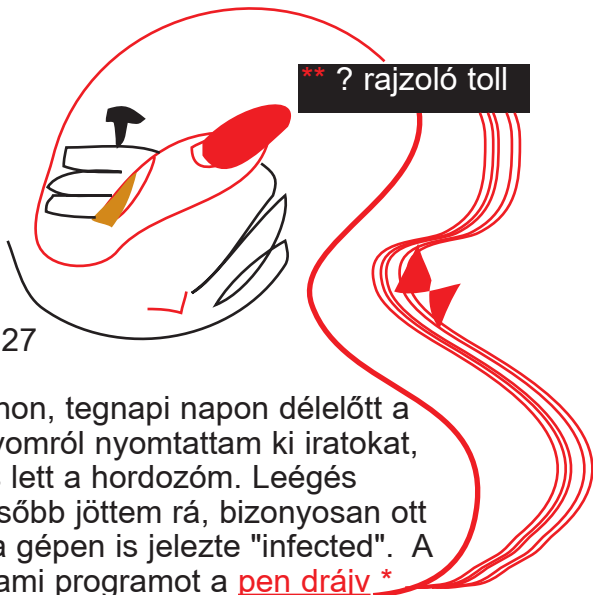
ilyenek

ha egy cipő, két cipőnek kell lenni
ha egy cipő, két cipőnek kell lenni

2010 május 27. 20 óra 16

*szöveg magánhasználatra
egyelőre nem közlésre

2010. május 28. 17 óra 27

Sajnálom a Mammutban itthon, tegnapi napon délelőtt a fénymásoldóban a pendrájvomról nyomtattam ki iratokat, és a hivatal gépéről vírusos lett a hordozóm. Leégés szerkesztőségben, csak később jöttem rá, bizonyosan ott történt, hiszen máától ezen a gépen is jelezte "infected". A hölgy u.ott le is futtatott valami programot a **pen drávj** * olvasáskor, de gondoltam, inkább csak a védelemért.

2. nincsenek nagy reményeim. Talán ZT-ben bízom. A rokonlélekségben. És a sorskövek.
Nem tudom miért jönnek szemembe még mindig könnyek.

3. sajnálnám nagyon az angol tanfolyamot. Lélekben már teljességgel mondható, felkészültem. Beleillik az életemben, és drukkolok, hogy minden rendben menjen.

4. elég a jólétből... is megárt a sok, várom hogy dolgozhassak. (*itt valószínű a könyvszerkesztésekre gondolok)

5. nem jut eszembe amiért leültem naplórírásához, tulajdonképpen egy mondatot szerettem volna, de elfelejtettem. Talán igen... szentháromsággal sem volt siker, és akkor mindjárt, csak most ugrik be, a 3szék... különös. Végzet?

6. szerettem, kedveltem SzGy-t. kedves volt, azt hiszem, tett értem. Sajnálom, hogy így esett. Nagyon sajnálom.

Azt hiszem, áldozat leszek amíg élek. Mindenkinek ami adatik.

De a tanfolyamban bízom. Ha az is el, akkor nem tudom, honnan lesz erő, felemelkedni.

*számítógépes oktatóm, merthogy az angol mellett ECDL tan- és vizsgakötelezettség

a piros keretből egy mozdulattal eltávolította az okvetlenkedő fájlt, valami ismeretlen dolog, és a többi adat sérülésmentesen tovább funkcionált.

most már nem kell félni

*legyen még egy csillagos... jaj, annyira élvezem az elütéseket, mióta nyelvtanulás, a csillagos is egy l-el, nem beszélve a többi betűről, csak meg ne ártson ez a játék.

nos, azt akartam írni, hogy valamelyik régebbi napon fedeztem fel a szótárban, angol, sepsis, ugye szentgyörgyből, mit is jelent, szépszis, nos, vérmérgezést.

diónyi szülővárosom eredetéből.

persze ezzel is tovább lehetne játszani, sepsi-s, lévén a szótó sepsi és a szent/györgy, rövidítve: a sepsis, már-mint ha utalunk szent györgyre, vagy adott esetben éppen elhagyjuk a konkrét személyt, akire az utalás szól. esetleg szólhat valaki másról, vagy éppen (egy/a) sepsiszentgyörgyi személyről. és amennyiben a sárkányölőről beszélünk, a tárgy, amivel leszúrja az állatot, ezen a vonalon mehetünk végig, ki is szúr le tulajdonképpen kit? kit fertőz meg a fémtárgy, mely behatol a testbe? aki öl, vagy akit megölnek? esetleg mindkettő fertőződik a harcban? vagy hogy egymást fertőznék meg. esetleg már eleve(n)(11) ferőzőtt volt a fegyver.

2010.június 23. reggel 6 óra

az embernek arcába, bőrébe, sejtjeibe van írva sorsa.

hol is maradtam el az évekből,

2009.

november 8

Da capo.... Mégiscsak mackónak volt igaza. Hiába szépítjük állatokkal. Az emberek csak emberek maradnak. Élni kell. állatoknak, emberek...

b)

Te jó ég! csak most bizonyosodom meg. hiszen az illusztráció az mindenképpen egy már kész műhöz készül, tehát egyértelmű, hogy önmagában nincs illusztráció. A mesét akkor nincs mese, meg kell írni. Ráadásul úgy, mintha a mese már *e/ve* el lett volna készülve.

.....

a mese már régen kész
de hogy a toll bírja-e. enged-e
szorításból.

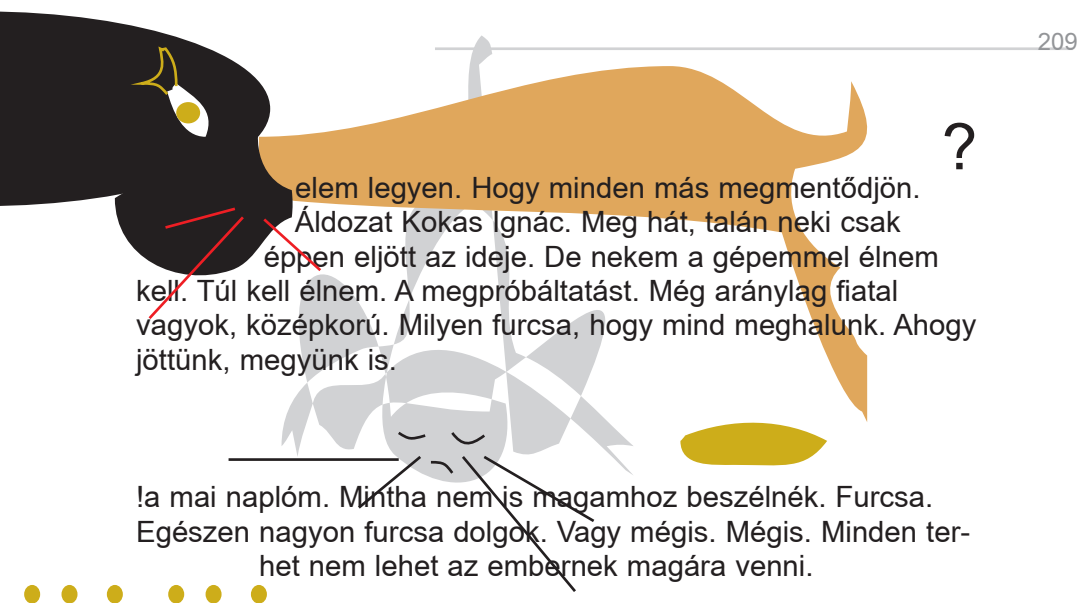
nov30?dec1?

november 10.
amikor még lehetett szeretni.
milyen rég is, milyen szép.

hogy végre örökre csend, megamaradni magunknak.

november 11.

Hogy minden mindennel összeillik. Utólag kell rájőnnöm, mindent megérzek. Most itt van Kokas Ignác. Azt halom, a napokban hunyt el. a zöld korszaka 1965-68, de csak 1969-ben ismerték el, rendezve zöld képeiből a kiállítást. Éppen amikor én születtem. És éppen most helyeztem alapokra a, pontosabban nyugvópontra a zöld babák anyagomat. Éppen most jött el az ideje. Pedig még 1995-ben megfogant képekben. Éppen harminc évre. Amikor még azt sem tudtam, hogy a zöld babáim azok a zöld babák. Csak rá14 évre. Ez összesen 44 év. És éppen most nem tudott repülni pillangó szárnyaival a nyúl sem. Nem bírt felrepülni, ahogy az ő képein is a zöld képeken a szárnyak. A madár. Hogy a ló is visszahullt. És éppen most halt meg, a napokban. Éppen amikor a ló is visszahullt. Amikor nem bírt megmaradni a magasban. Miért történnek meg éppen velem ezek a dolgok. Talán csak mert érzékenyebb vagyok az átlagnál. Bizonyosan ez a magyarázat. Nem tudom. Furcsa egybeillések. És mindenben a folyamatosság. A követés, lekövetés. Mindig mindenhol a szálaknak egyezni, találni minden vonásnak. Körülöttem. Most meg itt ez a számítógép indító nyomógomb. Hogy ez is éppen most amikor dolgozom a repülő babakocsival. Ott is piros kék nyomógomb. A zöld babakocsi. Repülő babakocsi. Ő még el tudott repülni. De a számítógépem nem bírja. Az elem merülhetett ki benne, azt mondják, az észrevételeim alapján. Hogy az óra kezdett fél órákat elállítódni rajta, és hogy csak fél órai próbálkozásra kap áramot, már csak napok kérdése. De kibírja-e a gép maga ezt a megterhelést, vagy felmondja végleg a szolgálatot. Imádkozom, hogy csupáncsak az

elem legyen. Hogy minden más megmentődjön.
 Áldozat Kokas Ignác. Meg hát, talán neki csak
 éppen eljött az ideje. De nekem a géppel élnem
 kell. Túl kell élnem. A megpróbáltatást. Még aránylag fiatal
 vagyok, középkorú. Milyen furcsa, hogy mind meghalunk. Ahogy
 jöttünk, megyünk is.

!a mai naplóm. Mintha nem is magamhoz beszélnék. Furcsa.
 Egészen nagyon furcsa dolgok. Vagy mégis. Mégis. Minden ter-
 het nem lehet az embernek magára venni.

mindig csak a szépre emlékezni, hogy szépen
 emlékezzetek.

...Na és ahogy táncolt, a mozdulatok, igaz, jóllehet máshogyan
 mozdult, mint a nyulacska, ha egyszer majd megmozdul a
 képernyőn,
 de akkor is. felejthetetlen tartása.

Ki diktálja nekem azokat a verseket. Egészen különös. Csak és
 valóban csak azok a versek úgy születnek, hogy leülök, és fogal-
 mam sincs, hogy mit írok. Mintha diktálná valaki. A szavak
 jelentését sem tudom, csak leírom, és a végén összeáll.
 Valami olyan, azt mondja, jöjj, most készen állok. Ez pontosan
 egy héten egyszer. Általában ugyanabban az időben történik. És
 az a valaki jön, és lediktálja. Ennyi. Aztán csak nézem, hogy itt
 van ez a vers. Ismeretlen dosszié. Nem én írom azokat a
 szövegeket. Hogyan írhatnám, amikor leülök, rajtam valami nagy
 álmoság (van hogy alszom is közben?végén), és addig tart,
 amíg lejegyezem a papírra, aztán a gépbe. Csak annyi szokott
 történni, hogy időnként hozzáírok. Ekkor van egy kis szünet. A
 két szöveg között. Hogy eltelik egy kis idő. Ez a toldalék van
 hogy magától indul be, mint az ikerszülés, van hogy valami

váratlan dolog rásegít. Valami egészen nem oda tartozó dolog. Tehát azokat valóban egy ismeretlen ember írja. Lehet hogy belém költözött valaki más. hiszen hogyan írhatnék különben diktálásra. Igaz, a behunytt szem. előfordul, hogy a szemem hunyva van. egy-egy sor, szó akkor jön elő. De akkor sem én írom, hiszen egyetlen pillanatig nem gondolkodom rajta. Hogy mi lenne jó. vagy hogy illene egy jobb szó. mint ahogy normálisan írok meg máskor egy másmilyen versfélét. Igaz, a naplóírás is magától. Csak az nem tűnik fel, mert megszoktam. De azért verset még sosem írtam így. És különben is, a naplószövegekben azért követem magam. és folyamatosan magammal beszélek, magamhoz, visszaolvasok, toldok, javítok, igaz, azért ki is beszélek, persze, de mégis a folyamat, a folyamatosság adott. de ez más. itt kívül állok magamon. Még azt sem tudom, nem emlékszem, hogy én vagy te vagy ő beszél a versekben, nem vagyok tudatában mit írok, egészen csak tudatalatt működik. és sosem éjszaka, vagy ébredéskor, mint amikor esetleg zaklatott állapotban, vagy mert valami olyan erősen kikíváncozik, vagy amikor ébredék váratlan egy szövegre, nem, ez teljes nyugalomban, nappal, amikor azt mondom, most kész, hogy akkor jöhet, és akkor jön.

A különös az, hogy ezek a versek esetében elemezni sem kívánom. Mint máskor. Mérlegelni, hogy most akkor mi miért is. békében hagyom. bár könnyen meglehet, majd valaki kikényszeríti belőlem, hogy megvédjem őket. hogy álláspontot foglaljak érdekükben. ez is előfordulhat, de sosem magamtól. Ha mégis valaki megteszi, más, az viszont olyan lesz, mintha nem is az én versemről. Így aztán nyugodtabb is lehetek, nem szükséges miattuk aggódni, hiszen úgysem magam írtam, nem is szükséges felelősséget vállalni. Mert valahogy bízom abban a valaki-ben, aki írja bennem. Igaz, volt amelyiket visszaolvasva azért kicsit gyengébbnek találtam, mint másikat, de nem volt az a bizonytalan vagy kellemetlen, esetleges érzésem. Valahogy úgy vagyok, hogy ők összetartoznak. Valamiért egyik sem jelentéktlenebb a másiknál, mert valami okból megszületett, tehát helye van a többi között. De egyszer azért ha sok gyűlik, majd

újraolvasom, hogy mi az összefüggés. Mert a címek, igen, emlékszem, azoknál azért volt, hogy trükköt alkalmaztam. Hogy kifordítottam az elejét hátuljával. A sorokat. De ez csak egy esetben történt. és akkor is inkább csak az őrszem volt a diktálóban. Mert azért az sem én voltam egészen. És igen, először, legelőször amikor elkezdődött, volt egy koncepció. Aki azért mégiscsak én, és hát azért mégiscsak a magam döntése, hogy akkor most leülni. Mert ha nem teszem, az idő máshogyan is telhetne. De én, talán igen, lehetséges, csupán kíváncsiságból ültem le másodszor is. nem hihettem, hogy újra jön. Mert honnan tudhattam volna, hogy valóban jönni fog. Lehet egy ilyen pusztán döntés, akarat vagy alázat, odaadás kérdése? Hogy ez valami más. de hogy az a valami, valaki mégis ki vagy mi, odáig már nem jutottam. Majd egyszer. Na mindegy, tehát előfordult azért apró helyen régebben tudatosság. Igen, pontosan emlékszem, melyik esetében. Itt most csak fentebbről ismétlem magam, de összességében, az van hogy van, és kész. Az ajándéknak örülni. Hagyni, hogy jöjjön, ha és ameddig akar. Mert egyszer úgyis megszűnik az érzés, ha eljön az idő. Semmi nem tart örökké. Vagy lehetséges? Ilyen is?

A tojás. Nem véletlen emlékeztet az aktus a tojásra. Pontosán úgy, mint amikor a tyúk tojik. Talán a tyúk is ugyanabban az időben tojik. De mégsem, hiszen ő sokáig ül, amíg pottyan. Lehet hogy tudatlanul bennem is működik valami, amiről nem tudok. amíg a köztes idő eltelik. Vagy nem történik, nem a történés, hanem valami sokkalta régebből jön ki. azért nem tudok róla. Vagy nem emlékszem. Vagy nem akarok lemenni arra a szintre hogy felidézzem. Talán nem is sikerülne. De hangsúlyozom, azokat a szövegeket nem én írom. Valaki írja belőlem.

Talán ezért is jó, hogy nem nálam vannak. De jó helyen vannak-e, amikor oda is, mint minden ahová szóródom, éppen beleillik a közegbe. Így egészen félreérthető. Hiszen én nem reagálok senkire. Teszem a dolgom, ami rendeltetett. Hogyan is tudhatnám, amikor legtöbbször utólag olvasok vissza. Aztán mégis

összegzéskor, vagy csak váratlan, mégis minden mindennel összeillik. De igen, sok időt fordítok önelemzésre. Hogy minden miért. Dehogyan nem reagálok. Amikor pl. panaszkodom. Többnyire mostanában csupán magánmappában fordul elő, nem közlésre. Mert ki kell jönnie a dolgoknak, ami bánt. Annak is. hogy jók jöjjenek helyükbe. Ki kell az embernek időnként tisztítania magát. pontosan mint egy tisztítókúra esetében. Legalábbis olyasmi.

Viszont a rossz dolgokat, rossz hatású dolgokat ki kell dobni. Nem szabad sokáig benn tartani. minden ami árthat nekem, elvetni. Csak a pozitív dolgokkal körülvenni magam. bekerül minden más, de amint lehet, felszabadultam, kitisztultam, kidobni. Van hogy sok szenvedéssel jár. Mert ugye valami mód azok is beépülnek. Nem lehet mindent, könnyű is lenne, csak úgy kivetni. Nem így működik az ember. Érzékeny, sérülékeny.

Most viszont fáj a fejem. Régen nem volt ez a rossz érzésem. Hogy a testem mintha beteg szeretne lenni. Készülne valami betegségre. Azóta van, hogy a gép oldaláról a védő pajzsot levettem. Hogy bármikor végleg kimúlhat a gép, és akkor cselekedni kell. Nagyobb a zaj is. mintha valami negatív kisugárzáshoz is közelebb lennék. Eddig védett a burok. de lehet, ez csupán kifogás. Te tényleg olvasol engem? látod amit írok? Furcsa. Egy ideje, mintha követne valaki. De megfogadtam, ezekről a dolgokról nem beszélek magammal. Csak ami szükséges, amúgy is kell.

Talán van azért valami, amit teszek. (itt rengeteget toldottam közbe, de most visszatértem a versekhez). Ösztönösen kiiktatom magam. lehet hogy a szemem is olykor azért hunyom le. Hogy ne gondolkodjak, amikor írok. igen, az álmodás sem akármilyen álmodás. Valami elmélyültebb meditáció lehet, előhívok valahonnan valamit. De gondosan vigyázok, ne tudatosan kezeljem, azaz hogy erre nincs is szükség. Csak hagyni, hogy maguktól jöjjenek. Viszont van még valami. amikor elkezdtem, engedni először az érzésnek, volt bennem, hogy valami mást akarok mint eddig. És hogy ne legyenek rossz versek. Igen, ezt határozottan

már első pillanatban, ez is tudat alatt, valami fogadás magammal, vagy azzal a valakivel, hogy más legyen most mint máskor. Hogy nem akarok olyan régi verseket. Persze, ez egyáltalán nem biztosíték, hogy jó szövegek, de hogy más, mint eddig, az meglehetősen valósnak tűnik.

Nem, nem, pontosan érzem, azaz nem, tudom, ezek a versek még nem olyan jó versek. Igen. Azazhogy... nem. tulajdonképpen szeretem őket. és néha amikor váratlan elém, elbűvölnek. maradjunk annyiban, biztosan egyszer majd rendesen is írok * másmilyen verset. vagy nem. amikor majd valóban jó verset szeretnék. Butaság. De mégis. Akkor miért érezném, hogy amikor egy könyvet akarnék, rajzokkal, akkor azok az én legjobb, nagyon jó verseim lesznek. Mitől érzek most ilyent. nem, nem, azok a versek ezek a versek lesznek. talán nem is lesz sohasem más. vagy éppen mert mindig valami más lesz. amikor éppen most van. valami más. Amikor ezeknek is örülni. és mitől írhatnék én egyszer még ezeknél is jobbat, amikor ahhoz szakma is kellene és én semmit sem szeretek szakmai tudásból csinálni. vagy sűrűsödik a szakmai tudás valahol, belül, a sok év alatt, ülepszik, csak nem veszek róla tudomást, mert így könnyebb. hogy elengedem, hadd dolgozzanak rajtam, hadd tegyenek velem amit jólesik. hogy jöjjön csak felszínre aminek jönni kell, legyen természetes szelektálás. Nem. bizonyosan csak arra gondolok, hogy egyszer lehet egy konkrét tervem. bár nem-e mindezek is, a tudat alatt, az önelemzésekkel, le- és visszavezetésekkel, igenis szervezett. a tervek pedig már e/leve jelen vannak. Pl. miért ne, éppen, adott időben, a versekkel. Ki tudhatja azt? Különböznem nem mindig erény maximalistának lenni. Hagyni kell a kicsi dolgokat is kiteljesedni. És örülni. Homályosan, az is csak mert még nem foglalkoztam vele, lebeg egy könyvterv előttem, pontosabban csak a formája, közege, van hogy látom a lapokat is. csak azt tudom, annak majd később lesz ideje. Sorban, szépen kell haladni. Csak mellém szegődne az útvezető, a szerencse. Hogy minden ami elkezdődött, szépen folytatódna. folytatódhat(na). Lehetséges ilyesmi.

* ?mi az hogy rendesen

csak tudnám miért fáradok ennyire, nem először.

De egyelőre most örülni, és hagyni a dolgokat nyugalomban. Minden jön, ha jönnie kell. és meg kell elégedni mindig azzal, és örömmel fogadni, ami van. persze lehetne éppenséggel egyszerre több szálon dolgokat csinálni, de nem bújhat ki magából. dolog. ember. azaz hogy ez is messzire vezetne. mégis milyen szép is lenne, egyszerű, ha valami bevillan, máris elkészülne. olvasható lenne a végeredmény. Egy ilyen embernek mint én amúgyis mindennel meg kell szenvedni. Mindent a pusztán két kézzel. Senki nem csinálja meg helyettem. Pedig néha jó lenne. ... hogy mennyit képes vagyok írni semmiről. Gyorsan kiszállok. Amíg még többet írnék. Ráadásul folyamatosan toldok, így a részek nem is kapcsolódnak mindenhol egymáshoz. A gondom most, aggodalmam, mert anélkül nincs holnap, nincs egy következő nap amire majd ébredni, igen, még holnap legalább tartson ki az elem. Egy másik dolog miatt is, hogy a Lackó jazz lemezeit el tudjam készíteni. A lemezkiírásokat. Mert már nagyjából összeállítottak a tervek. Csak még holnap tartson ki. persze jobb lenne, ha örökké tartana, de tudom, ilyen kívánságom nem lehet. folyamatosan, nyugodtan, dolgozni.

*2010 június 23

el sem hiszem, még nem is örültem igazán a nyárnak. és már lassan eltelt egy hónap. észre sem vettem, pedig mindig menyire várom már, hogy érkezzon. és amikor itt van, elsurran melletttem. volt, nincs. kitalálok majd valamit. jobban kellene időt beosztani. de lehetek-e okosabb, annál, mint amit a sors számomra kiválaszt. mindenkinek azzal okosnak lenni, ami adatik.

folyt.

november 11

Sok napja, napok óta nem mentem ki a házból. Talán lehetne aprónyit kilépni. Megpróbálni.

hát persze, persze hogy fontosnak gondoljuk magunkat. ki gondolná különben helyettünk

a lényeg rejtettebb.

az viszont csoda, ha valami mégis sikerül.

2

november 12

Úgy félek, olyan nagyon félek, miközben dolgozgatok, mackó egyszer csak, látom fel van öltözve, de ezt is csak később, amikor már mondja, most egy kicsit elmegyek, így mondta, időm se kérdezni, hogy mégis hogy, mi van? most fogom fel, még sosem csinált ilyent, hogy este 10 után azt mondja, most kicsit elmegy. Nagyon félek. Még sosem volt ilyen. és hogy nem mondta hová megy. El voltam itt foglalva, aztán csak most... De hát hová ment? Mi történt? Már napok, hét? Több? Óta látom, hogy baj van. egyszer beszélt kicsit. De hová ment ilyenkor? Miféle baj... tudom, a munkahelye. De hogyan történhet ilyen nagy baj. Mi van mackóval... hiszen ha szenved, az nekem sem jó. nem értem. Nem tudom. Annyira szomorú, már beszélni sincs kedve. Remélem megjön. Hogy mégiscsak valahova el kellett mennie. Mióta eszem tudom, sosem ment orvoshoz. Aztán egyik éjjel azzal jött, áttené magát az én doktornőmhöz. Mert emlékezett, hogy ő nagyon rendes volt. akkor nagy baj van, ha orvoshoz menne, ha betegnapot venne ki. dehát a papírjai is valahol messze. Azt sem tudja a házi orvosát hogy érje el. 20-25, de lehet több év, sokkal több, hogy nem volt orvosnál. mi történt mackóval? Mi lesz így velünk?

...kiderült, mackó csak vásárolni volt. urániával szemben valami kuponon akció volt. csak ma. És ő nagyon takarékos. Hogy megijesztett. Gondoltam is, ő sosem engedi így el magát. a

bajok meg majd csak megoldódnak valahogy. Biztos már orvos sem kell.

De hiszen, akkor most eltűnt a képem? ami már fent volt? az sincs? igen, nem is tudom, talán jobb, nemigaz? hogy még sincs. Úgy akartam pedig valamit, csak nem tudtam hogy mit. Igazán nem tudtam hogy mit. Talán igen, biztosan így van jól.

Tulajdonképpen az az első jó volt. hogy esetleg az maradjon. De most már az sincs. azt hittem azért jön fel, hogy még tölthetek. De jobb is hogy a második mégsem... de hát akkor az első... mindegy. úgyis olyan bugyuta ötlet volt. és amúgy is olyan zavart vagyok. most jobb ha semmit nem is csinálok.

Igazad van. legalább ilyenkor kinézek magamon. Túl. Hogy ott is mi van. nem lehet örökké behunyt szemmel. A valóság mégiscsak valóság, nemigaz? hogy ez is vagy az hazugabb. Azt sem tudom, ez a szó mit jelent. Csak megszokásból írom. Mert más biztos érti. Igenigen, integetek. Szép álmokk..... azt hiszem mégiscsak az van, hogy naivsá..... mindegy. az élet olyan amilyen. Szeretni kell magunkat benne. Mindegy ha.....

Jól van, be kell fejeznem a munkámat.

Ez a nap is eltelt valahogy. Nem vagyok boldog. Boldogtalan se. panaszkodhatnék, de már annak sincs értelme. Mert nem érzek semmit. Érzéketlen vagyok. abszolút minden mindegy.

Jól van, tényleg jól van, mert úgy sem tudtam mit csinálok. Valójában félelem miatt cselekedtem. Furcsa, sosem szabad olyat tennem, aminek nincs az ideje. Most meg siettem, hogy valami... mert tartottam valamitől. Nem, kikerülöm a szavakat.

Szerettem volna ma örömet szerezni, és nem sikerült. Talán mert magam sem voltam boldog. Talán más. zavarodott vagyok, és nem érzem jól magam. azért voltak ma?tegnap már... szép pillanatok. Igen, jó látni azt néha, szerezhetsz boldog pillanatot az, ha más boldog. Az ember az írásával, egy szöveggel képes

másik embert ...legalábbis kellemes, jó perceket idézni. Hogy van ilyen is. lehetséges. Nézni, hogy másnak megadatik. Most például elgondolom, vajon én is tudnék valakit így ilyenformán...Tudok én boldog perceket okozni? Ez a szó már másodszor, borzasztóan zavar. Okoz... okozni. Nem is szoktam használni. De hogy kellemes perceket, egy olvasás... egy saját szöveg, vagy valami más. sosem gondoltam bele, mindig csak másokat hallgattam... különös. Sosem képzeltem el hogy én... hogy ilyen is lehetséges.

Nem az a baj. De nem kell hogy megérts. Én bízom abban amit csinálok. És átlátok sokmindenen. A lényeg, nem nézni semerre. Valójában. Csak menni. A saját utamon. Nekem ez adatott. És végig kell mennem. Nem számít hogy nem hisznek. Az én hitem a fontos. Nekem. nekem kell hinni. Azt amit csinálok. Ahogyan élek. Ha szerencsétlen ha boldog ha nyomorult vagyok is, nekem kell a bőrömben lennem. Tulajdonképpen fogalmad sincs mennyi embernek voltam útjában. Csupán a létezésemmel. Vagy hogy nem voltam jókor jó időben... hogy mennyi embernek jobb lenne ha nem léteznék. Persze tudsz te sokmindent. Mint sokan mások. De a lényegről senki nem beszél. Jobb mindenkinek végülis elkerülni. A játékokat is mind felfogom. Az érdekeket. Játzmákat, mindent. A naivsággal az utamon. Az idő. Az a sok idő. Mögöttem. A sötétségek, a világosságok. Csak mindent igyekszem pozitívan feldolgozni. Pontosan tudom azt is mi a szerepem, hogy mit szánnak nekem. s hogy ebből nekem mi a jó. és mi van szemben velem, ellenem. mi van káromra, mi van előnyömré. Mennyi jó benne és mennyi rossz. Van hogy egészen tisztán látom. Van amikor jó, és lebegek, és van amikor ölnék. Amikor gyűlölök. Amikor szeretek. Amikor megaláznak, kegyetlen. Amikor szeretnek, az jó. hol szeretnek, hol megvetnek, hol gyűlölnek, hol elfogadnak. De mindig fent kell maradni. Hogy előbb-utóbb újra szállhassak. Különben elpusztulnék, vagy megbolondulnék. Ha nem sikerülne feldolgozni. A technika, a forma... semmi. A folyamat a lényeg. Benne lenni. Együtt élni, érezni a dolgokat körülöttem. Élni bennük. A többi földi dolog. Hogy sikerül-e a forma. Megértetni. A lényed a

vezető erő. Már nem érdekelnék a bevett vagy elfogadott, elfogadható formák. Csak a vonalat követni. benne mozogni. Élni. Különös, néha megélem, hogy nincs súlya a testemnek. Egyszer csak érzem, nincs súlyom. Megszűnik valami földi idő. Persze ezt azok akik szereket szednek, akármit, megélik, bizonyosan, hasonlót. De ez más. valami sokkal tisztább. Ép tudattal. Pozitív energiával. A semmiben lebegni. Időtlenül. Uralni a teret, úgy összpontosítani, hogy közben megszűnik a tér, idő. Valami különös dimenzió. Valami földön túli. Valami tökéletesség ebben az összhangban, de egyúttal a semmi, ami kikapcsol. Ha ilyenkor elindulok, elüthet utcán autó. Nem biztonságos állapot, de jó. ülve jobb, mert biztonságos. Utcán kevésbé.

Tehát nem fontos, hogy elfogadnak-e. megtagadnak-e. csak a szerencsén múlik, hogy egyik vagy másik. De a folyamat. A megalázásokat úgyis megszoktam. Már vele tudok élni. De ha akarom, el is tudom tolni magamtól. Mintha nem lenne. Az emberek együgyű kis játékait. Az emberek más életével könnyebben játszanak. De a sajátjába ha néz, az már kellemetlenebb. Szóval kiszűrni ami jó. ami jó nekem. csak azt megtartani. És kevésbé menni olyan helyre ami megalázó. Ahol váratlanul megalázhatnak. Bánthatnak. ahol a megalázás szórakozás. persze, persze van ennek jó oldala. De amikor az önös érdek a cél, az ártatlanság. És szálnalmas, amikor kilátszom. Magamból. Amikor látom magam, előttem. Olyan is van, hogy magam is nevetek. Mind vagyunk így. De a rosszindulat, ami kívülről, még ezt is meggátolja. Hogy legalább jóízűen nevessek. Magamon. Mindenki saját terepén játszik. Megvannak a távolsági, távolítási, távolodási-közeledési körök. Mindenki tudja határait, ezen belül mozog. És mozgat másokat.

Azért jó mindentől tartani. saját térben élni. Eltartani attól, ami kívül áll ezen az egészen. Ami a saját mozgástér. Fontos, hogy zavaró tényezők is pozitív fele mutassanak. Hogy mindig

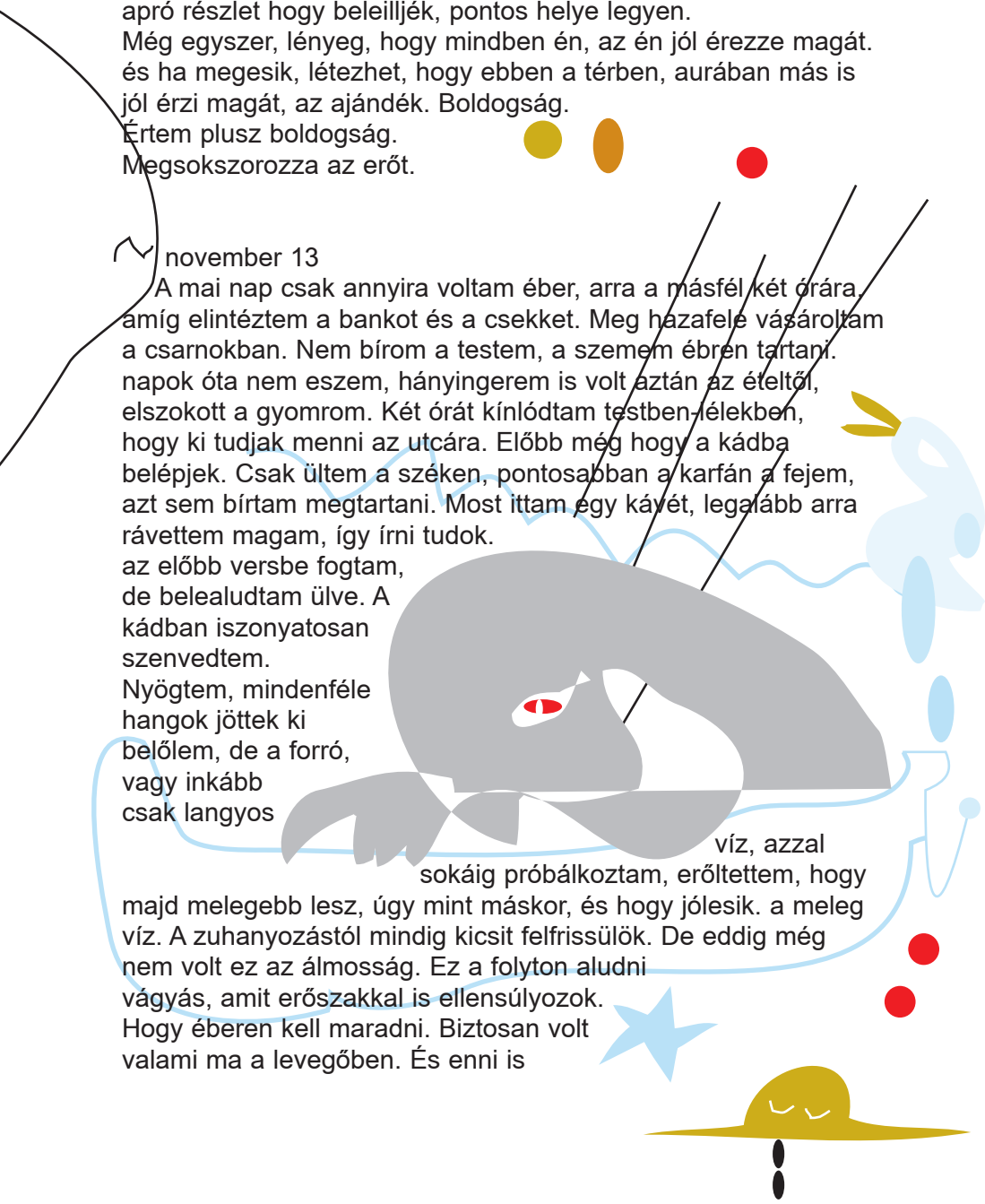
kiszűrni ami visszahat. Ami gátol. Átlátni minden apró oda nem illő darabon. Részleten.

Csak és kizáróan ezzel az egésszel foglalkozni. Minden kicsi apró részlet hogy beleilljék, pontos helye legyen. Még egyszer, lényeg, hogy mindben én, az én jól érezze magát. és ha megesik, létezhet, hogy ebben a térben, aurában más is jól érzi magát, az ajándék. Boldogság. Érttem plusz boldogság. Megsokszorozza az erőt.

november 13

A mai nap csak annyira voltam éber, arra a másfél két órára, amíg elintéztam a bankot és a csekket. Meg hazafele vásároltam a csarnokban. Nem bírom a testem, a szemem ébren tartani. napok óta nem eszem, hányingerem is volt aztán az ételtől, elszokott a gyomrom. Két órát kínlódtam testben-lélekben, hogy ki tudjak menni az utcára. Előbb még hogy a kádba belépjek. Csak ültem a széken, pontosabban a karfán a fejem, azt sem bírtam megtartani. Most ittam egy kávét, legalább arra rávettem magam, így írni tudok. az előbb versbe fogtam, de belealudtam ülve. A kádban iszonyatosan szenvedtem. Nyögtem, mindenféle hangok jöttek ki belőlem, de a forró, vagy inkább csak langyos

víz, azzal sokáig próbálkoztam, erőltettem, hogy majd melegebb lesz, úgy mint máskor, és hogy jólesik. a meleg víz. A zuhanyozástól mindig kicsit felfrissülök. De eddig még nem volt ez az álmoság. Ez a folyton aludni vágyás, amit erőszakkal is ellensúlyozok. Hogy éberem kell maradni. Biztosan volt valami ma a levegőben. És enni is

fogok már. Pedig emlékszem valami olyanra, hogy a délelőtti nyugodtságról írtam. Igen, emlékszem határozottan ilyesmire. Csak aztán alighogy leírtam, voltak ezek a dolgok. Jöttek. Pedig mondogattam is a kádban, hogy igen, nyugodt vagyok, nyugodtnak kell lennem. akkor egy-egy pillanatra sikerült is elhallgatnom. holnapra már biztosan minden jó lesz. Még jó hogy megéreztem, és lemondtam mára a koncertet. Hálás vagyok, ha olyan telefon szól, amelyik néma marad. Így lehet egy kicsit hallgatni. Egészen nagyokat szuszogtam. Jólesett. Együtt hallgatni.

november 14

Mackó ma azt mondta, igenis holnap megyek kirándulni. Hogy márpedig ő nem nézi hogyan engedem el magam. a testem. Hogy igenis a levegőn leszek holnap. Még nem volt ilyen szigorú. Ilyen még nem volt, hogy nincs mese. De hát ilyen gyenge testtel hogy lehet kirándulni menni. mert ugye a testet azért vinni kell. úgy tűnik, valóban holnap nincs mese.

Azok az éjszakai forgások, éppen mint egy kerék küllői.

Folytonosan körbe-körbe a testem tengelyén. Egyetlen pillanatra nem sikerült elaludnom. Csak az a körbe-körbe mozgás.

Folyamatosan, megállíthatatlanul. Csak ez a hányinger ne lenne. A bajom ugyan éppen az utolsókat rúgja, de ez a tegnap óta tartó hányinger. csak azért is kibírtam. Egy teljes nap és egy éjszaka. Hogy reggelre már a végéé legyen az élvezet. Torkon sosem. Inkább bírni ha kell, napokat. De ott sosem.

0 óra 51. különös. Most amikor 14.21 van. Mégiscsak veszek hétfőn egy új elemet. Ma már csak egy óra után sikerült a gombot érzékenységbe hozni. Ha ő él, egy kicsit... aprónyi én is élek. Remélem mielőbb mindketten felfrissülünk. Új erő. Ez kell mindkettőnknek. Egyszerre betegedtünk meg. miután a repülő felrepült. Mármint a babakocsi. Valójában ő egy kicsit korábban, mármint a számítógép, én meg a tegnap délelőtti. Az ő gombja kint meg bent, az enyém, a gombóc a hasamban fejemben válságban mindenben.

Azt hittem ma sok rajz lesz. A film. A vonalakkal. Tulajdonképpen még tegnap lett volna. Legalább az egyrajz meglenne a szövegből. De az se megy. Túl gyenge a kezem, a fejem, a kar, szem... inger. azért megpróbálom

.....

Érzem, hogy holnap már jól leszek. De ha éppen kívánnék is valamit, megkívánnék, félek, hogy úgy járok, mint a reggel. Hogy minden kijön. Sorozatosan sokáig. De most már jó. sokkal jobb. Még a koncertre is elmentünk, csak...

jó, nem voltam valami nagy erőben, és időnként fognom is kellett a hasam, meg a mackó vállára a fejem, mert nehéz volt tartani. de sajnos elszoktunk a klasszikus előadásoktól. Így aztán nem-sokára hazajöttünk. Mackó mondta, hogy ő már előre megmondta. Hogy ez lesz. Mindegy, ez lett. Aztán a többi. csak lenne mackó kicsit nyugodtabb. Apróságtól lázba jön a feje. Aggódok. Én mindigis arra voltam büszke, hogy mackó nyugodt.

De holnap nem valószínű, hogy megyek kirándulni. De azért minden attól függ, hogy ébredek. Ha ma éjjel tudok aludni, nem lesz baj. És akkor valóban minden szép lesz. És dolgozni is tudok majd. Mert... elárulom, van úgy, megesik, hogy a kirándulást is unom. Igaz, nagyon ritka. Csak egyszer volt vagy kétszer. De lehet hogy valami mással összekeverem. Hogy visszajöttem, mert éreztem hogy dolgoznom kell. Akkor ha menni fog a munka, mégiscsak az a jobb. Mert akkor olyan jó a testemben.

Mivel nem szeretném, hogy kiszáradjak, folyadékot innom kell. hogy legyen holnap erőm. Így aztán kamilla* teát készítettem. Az biztosan nem jön ki. pedig kívántam legalább a kukoricát. De nem mertem. A reggel nagyon megijesztett.

Mackó szépen elmegy kirándulni, az jó hatással lesz rá, én meg majd ...meglátjuk.

*csak tudnám miért a kamilla tea, amikor nem bírja a gyomrom.

5

november 18

Csak egy ember kellene. Aki bepötyögi a számokat. Tudom, hogy van aki tudja. Aki megtenné, az most nincs. Kérni pedig nem merek. Egy egyszerű számocska. Amelyik éppen a sávba illik. És sosem lenne többet gondom. És készíthetek még meséket. Mozgó meséket készíthetnék.

Édes istenem. Csak most látom: "én leszek a te tükröd..." és én még búslakodtam, hogy végül csak nem írtam meg Azt a mesémet. Nyulacska, és a róka. Ezt nem hiszem el. én semmit nem tervezek előre. Aztán mégis minden történik. Megtörténik, magára. Egészen tudatlanul. A szálak mind helyükre kerülnek. Valahol benn bizonyosan készülök, hiszen a dolog ott, még ha nem látható is. aztán a kinn és a benn valami mód, követetlenül is egyesül. Bizonyosan a túlzott koncentráció. Vagy az alvás. Küzdés, vagy a nyugalom. Valamelyik. Valamelyikben valóság.

2

november 23

Megcsináltam a helyett itt valami szövegnek, a szövegnek felelősről. Aztán... mégisincs mondanivalóm.

A műalkotás az emberek gyönyörködtetéséért van, a csodák pedig titkok.

Nevettem, hogy te bolond mackó, erre mind a ketten nagyot neveltünk. (Tünde Láncszemek elemzése, észrevételeiből... hogy újszerű volt az a sok réteg. De hogy a túlzott kimondás... zavaró, mert védtelenné tesz... kérdezem milyen rétegek is... szabadkozik, hogy csak futotta, érti átfutotta, nem rágta át magát még, hebegett-habogott, de így is feltűnt neki, hogy zsuzsa még most is a szerelemmel? Hogy mégis ki, zsolt lenne, értem mackó, mosolygott, bár zavartan, hogy más... esetleg... ugyan tudott valamit, egyszer rég meséltem homályosan valami dolog-

ról... de összeegyeztetlensége okán aztán összekavarodott, nem szóltam, nem beszélünk többet... aztán mackó könnyedén: hát mondjuk ki, szerelmes verseket írtál... nem, a nevet mégsem mondjuk ki. azaz hogy itt mégis hogy nézne ki. titok titok hátán arccal felfelé.

Legalább..... nevettünk.

Aztán mondtam, hogy igen, ez egy 2007-2008, durván két év termése, és hogy különben is effélékben járatlan, egészen új volt, aztán hirtelen rég, hát, egy ilyen időszak, de hogy ma már egészen más verseket írok. Egy valami másik időben. Így aztán mind megnyugodtunk.

Mellesleg tegnap egész nap csak azt mondogattam mackónak, olyan boldogtalan vagyok. olyan nagy szomorúság rajtam. nem így mondtam, szebben, és fájt. Miközben jó volt, megnyugtató, ahogy ismételtettem

Az ütések. Minden perc, minden álom az időben, egy ütés. Visszaütés. Arcomra. Cserébe a hitemért. Az álmaimért. Az életért.

Aztán jegyeztem ilyeneket, de már nincs ráérésem megkeresni, hogy nem akarok már könyveket kiadni, nem akarok kiállítást, nem akarok már semmit az emberektől. ...azok a zongorák. Értem értem, nincsen helye az álomnak. De akkor miért hazudik a száj. Az ember szája. Hogy az álmok... Nem bocsájt-hatom meg. az álmok nélküli álmokat. A szomorúság. Ami szép, ami időtlen, aminek nincs súlya. Csak egyszerűen a szépség. Nyelvtelenségben is minden mozdulatban érthető. Pedig voltak szavak. Ez a Csoda. Valami ilyesmire gondoltam, amikor csoda. Némán vagy szavakkal. Mindegy. az álmok belénkmásznak, észrevétlenül. Benne vagyunk. nem kell nyelv. Semmi nem kell.

csak a hang, a kép, a szólam. A kép hangja. A mozdulaté. Idő meséje, időtlenség.

A csoda nemcsak a jól megcsináltság. Jól megcsinálnak lenni olyan, mintha nem lenne csináltság. Ez a művészet. Ami nincs. Művészet nincs. Mozdulat van, a mozdulatlanságban. De nem az árnyék. Árnyék önmagában hazugság. Gyermek vagy. Akit szeretnek, mert csinálni tudod a boldogságot. A boldogságot nem lehet jól elkészíteni.

Ott a csináltságot nem érezni. De mégis ott van. a hullámok között, az álmokban. A szomorúság szép. A csoda benne lakik a szomorúságban. De az ember, aki képes csinálni, ezt a halhatatlan szép szomorúságot vidámsággal, nem látja magát kívülről. Aztán vidámságot választ kedélyességgel. Ami az ő kezében a tét. Pedig ha látná... hogy képes rá. Önmagában, önmagától. Talán megbocsátom. Hogy aki benne van, nem lát. Nem látja önmagát. Másoktól. Másokban. JS. ...talán, megbocsájtom. A hiba még előbb volt. a kezdetben. A legeslegelején. Ami el sem juthatott. villanásig. A látszat csal. Hogy az igaz álomban a vidámság szomorúságban. Hát nem látod? Hát nem látod az igazat, magadtól? Itt nincsenek tükrök. Csak a mozdulat van. nincsenek hangok. A beszéd van. hangok nélkül, dallamban. Hát érted? A zongorát... a 2 zongorát.

Nem bocsájthatom meg. nincs mit megbocsájtanom. Halál, élet, boldogság, szomorúság, mindegy. szinte egyforma. A szenvedés... amikor a szenvedés csinál álmot. Boldogságnak. Lássuk csak, ebből a könyvből (ma kaptam, tegnap, míg én síró ponyvát osztogattam) talán ez az egy ami megfog, már ezért megérte:

"aki ír, megszűnik saját életének, aki olvas, új életre támad."
Hozzátettem, mint olvasó... más... elszenvedő... Használjátok!

Temessetek el, dugjatok el, üssetek, nevessetek, mutogassatok, élvezzetek. Amit akartatok, meglesz. Magamtól. Nem írok több szöveget. Nem adok ki könyvetek. Könyveket, értem. Magamról, rólatok. Ne féljete. Engedjete el, használjátok. Én mindig csak magamnak ártottam. Büntessetek, szeressetek, egyre megy.

Egy kicsit minden időszak más, egy kicsit minden nap ugyanaz. Honnan nézzük, vannak a nagyobb távolságok. Rálátások. Innen minden csak ugyanaz.

Kellett valaki. Mindegy hogy ki. valaki. Hát ez lett. Jobb, ha az ember, akinek adnak, is keveset markol. Aki ad is, kevesebbet. Így lesz a több. Valami más. kevesebb... több... is rálátás függvénye. Honnan nézzük. Innen, onnan, melyik időben, melyik időből.

Így vagy úgy, mindig kell valaki. Más... máshogyan... máshonnan. Hogy honnan nézzük. Mindig ugyanaz. Innen, onnan, független távolságtól. Kell, valami állandó.

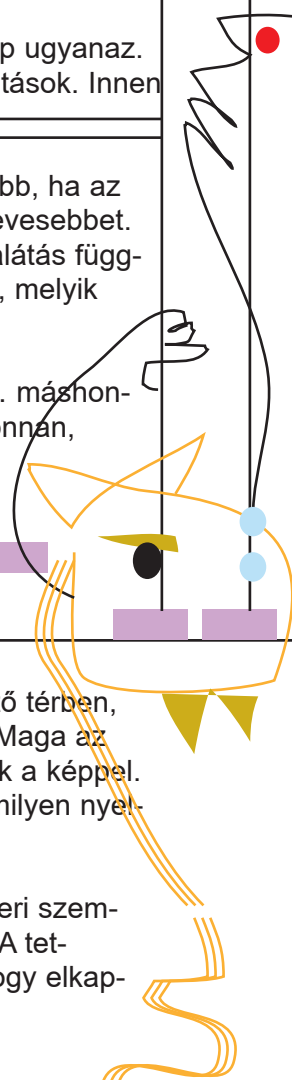
Nincsenek álmok, csak halottak vannak. Ön- vagy mások kezével követők. El. Azok az elmosások. Időben

A csoda, csak van. nincs célja, ideje. Nem értékelhető térben, időben. A csoda nemcsak téma, mondanivaló lehet. Maga az alkotás. Nincs hangja. Vagy ha igen, is összemosódik a képpel. nincsenek nyelvek. Megkülönböztető jelvények. Bármilyen nyelven élhető.

A csoda vagy van, vagy nincs. Megfoghatatlan. Emberi szemmel. A tudat hajlamos hazudni, amikor az esztétika. A tetszetősség ...hogyan most megvan valami tökéletes. Hogy elkaptuk, elcsíptünk valami jót. ... Hagyni a tudatot. Élni. Élvezni. Értelmezés nélkül.

Ma, nem szeretjük a csodát. Valami más. valaki más. senki nem jön értünk. Más.

Üzenet... folyamatosan ütések. Megmutatom. Megmutassuk. Hogy többen többek. Visszatekeredik úgymint magától a fonal

belőled. Meghalsz. Megölöd magad. Mert mi így akarjuk. És te is így fogod. Érezni.

Szabad a gazda. Rendelkezzetek. (Velem.) nélkülem. Ilyen nincs. Ott vagytok mindenhol. Ahol nincs. Ahol a nincs.

Kicsit még szuszogok. Lapozok... aztán úgyis ha így adatik, egyszer eljön értem is a vég. Amit akartok. Ahogy akartok. Vannak még szép pillanatok. Illatok.

A fekete-fehér öl. De csak álmodozzatok. Üssetek. A hit már úgyis elment. Itthagytok.

Nincsenek árnyak, árnyékok. A toll, valahol máshol. Rebben. Fölöttünk, vagy alattunk, alattatok. Gyermekek vagytok, másoltok. Mert azt sokan értik. értitek. Hagytok az út alatt. Meghalni. Hát haljak meg. boldogságban. Miattatok. Miattunk. Magunkért. Az oktatók pedig, az igaziak, gyermekeket szeretnek oktatni. Útálják a felnőtteket. A nem igaziak pedig... üzennek. Folyamatosan míg a test el nem hal. Felnőttnek, gyermeknek, belőlem. Minden ami nincs. Hogy ők majd. A nincsnek. Itthagytok úgyis a föld. Árnyékkal, nélkül. Nyomaimban. Nélkületek. Sokan vagytok. Nem érhetek, nem érhetlek el.

A gödörből

Csak a szájak látom. A fogak. Szépek, csúnyák, most is pontosan megfigyelem. Mielőtt lenyelnétek. Hogy visszaidézzem. A sír alatt. Szerettek? szeretlek, a csúnyákat is szerettem. fogatlanul. Gyűlöltem. Most is gyűlölök. Ebben a pillanatban nem. most nincs semmi.

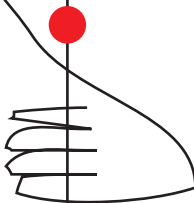
Persze boldogtalanságban is boldog. Ez a titok. Sosem öltök meg.

Már nem akarok semmit. elszámítottátok magatok.
A mohók ti vagytok. Hát egyetek. Kedvetek.

Valami más.

Csak azok védjenek másokat, akik nem félnek. Akik felett nincs hatalom.

Akik bízna. A világ különben
sosem lesz egészséges.

Kell, a betegség. Igen, legyen amit leküzdeni. De mégis. ...ölni reményt...

maradni bennem.

Mást akartam írni.

A kép:

.....

(mackónak mondom, én nem az embereknek írok, dolgozom.
Nem szépet, sem elkápráztatni jóval, rosszal, akármilyen, nem jót csinálni. Igazat? Nem tudom... valaki másnak. Istennek?...talán magam vagyok ő maga?...nem. valaki másnak. Valaki más. ember. isten, emberben.
Hogy akkor miért adom az embereknek.nincs válasz.
Hogy élni? Életbenmaradni...kell... nincs válasz.)

Amiért úgy látszik, keresünk, jámborul forgolódunk, pontosan tudjuk, hol állunk. A látszat mindig valami sebezhető. Ha itt állunk. Ha ott, úgy elveszünk. Nincsen semmi talpunk alatt. Alattam. Merjek beszélni, csak magamról. Magunkból. Amint kilépek ajtón, elveszek. Magamból. Állhatsz szemben bárhogyan. Kicsi vagy, aprócska. Te az embereknek írsz. írtok. Most már beszélhetek többesszámban. Magamnak, rólatok. Velünk, egyedül. Mindannyiunkkal. A nagy közös táblán. Én nézlek itt, ti vissza, ott. Nem nyújtom a kezem, nem emeltek kezét. Én itt, ti ott. Az egy mindig egy lesz. A sok mindig sok. Ez az egyetlen, ami sosem változik. Integetnék. Integetek. De ez egy régi történet. Rosszból, jó. jóból rossz. Másik történetben. Valahol, ahol már nincs semmi. Visszatekintek.

Senki nem akar. Senki nem akarta nyulacskákat. Mást, semmit ami belőlem.

még egyszeri nekifutás... a kép: (hogya legyen valami sebezhető. Ami ugyanaz, sosem változik)

Az álmok mindig halottak.

Nem is tudom. Tulajdonképpen nem fáj semmi. Tegnap is olyan érzéketlen tudok lenni, hogy már szeretek.

Ez még nem a kp, csak szemeztetek... pl. hogy az élet ráadás. Ilyenek vannak jegyezve, ...nem bűn meghalni... nincsenek csodák... hogy: csalódás. Többet nem mondhatok. Ehhez képest ma egészen más. kibeszélek, hogy holnap megint egy nap. Ha némán is. lehessen ébredni. vagy hogy: ennyi erővel boldog is lehetnék. Vagy hogy: nem kutya, életben maradni.

Sokszor jut eszembe, azt az országot szeretem, amit nem ismerek. Aki nem ismer. Álmok. Hogy nem szeretem ezt az országot. Otthont sem. Semelyik otthonom.

Nem szeretni, miközben megébredni. Minden nap új napra. Ahogy nem szeretnek. Ahogy hazudnak. Ahogy csal a szem. a szemük. A szemem.

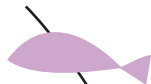
Túlélni mindent.

Szóval, valamelyik nap a napokban. Ezt láttam. Előttem. Valahol blaha és uránia között. Vagy egészen más. máshol.

Pontosabban nem a kép, hanem én voltam, amint kezet fogok önnel. Egyszerűen odamegyek, valahol színpad, de már lefutóban, végénél, amikor a tömeg nem figyel, csak ön. Már egészen elfordulóban, jobbra, magának bal, ahonnan néz, és maga nyújtja felém. Nem fordul el. és amikor elmentem, utánam nézett. én meg, először fogok meg kezet úgy, hogy megszorítom kicsit. Mint aki akar, valamit. Üzenni. Pontosabban megköszöntem, hogy láthattam filmjeit. De nem ezt gondoltam. Bent. és maga érezte. Azt a valamit. Amit üzentem. A semmit. maga megérezte bennem a semmit. sosem gondoltam, életemben maga lesz az első. Akinek megszorítom, mintha csak magától, a kezét. A pontos időre, mikor volt, nem emlékszem. Érdekes. Pedig általában jellemző, mindenre pontosan emlékszem. Amikor idő. Amikor kép. ez is persze a titok része. hogy mikor van az általában. És mikor van amikor más. az emlékezés. A képekkel. De itt sem a kép a lényeg, talán azért. Csak a mozdulat. Ami ér. A képek idővel... felejtődnek. Csak az összekötőelemek maradnak, amik egyszer majd elfogynak. hogy az emlék marad? Szöveg nincs, valójában, kép sem. Hát nem marad végül semmi. A semmivel. Semmiben.

Nincs csoda. A képekben. Talán bennünk. Maradt valami. aztán ezek is mind elvesznek.

Remélem maga sem bocsájt meg. magának. Ahogy a filmben. : "mindig attól félttem, nem vagyok elég jó ember. Ez az én szövegem, de a lényeg ugyanez. És a fehér villanás" de ezt valójában egészen másoknak üzenem. A keretben. Keretből. Nem marad semmi.

Igenigen, jutott eszembe minap az a vers. Először tudtam rá szépen emlékezni. Amikor beépült, a helyére. De már nem volt. hát lesz, valami más. sorsszerű. Sorsszerűbb? A csalódásnál. Amiben majd ugyanúgy, nem hiszünk.

Igenigen, egyszer bevillant ez is. mint minden, ami helyére kerül. De az élet más sorsot ad mindannyiunknak. Kinek jobb, kinek rosszabb. A helyek pedig előbb utóbb betelnek. Velünk, nélkülünk. De hazamenni még mindig hazamegyünk.

Mindennap.

Csak hisszük, okosabbak vagyunk, hogy okosabb más. nem látjuk magunkat. Amilyennek akarjuk, amilyennek akarnak. Aztán olyanok leszünk, amilyenek vagyunk. akik még tudunk hazabalagolni. A motor is egyszer leáll. Csak a mása lesz, ami még dorombol. Mindegy tulajdonképpen hogy van akinek házat csinálnak, s van aki egész életében csak építi házat. Nem leszünk sosem egyformák. De erről már írtam. Na, ideje kiszállni.

Én már nem szeretem. Bocsáss meg. szeretni nem lehet, csak őszintén. Belülről. Te szeretsz. Szeretsz te is úgy, ahogy belülről. Nézd csak meg magadat. Nézz magadba. Ne hazudj. Te nem tudsz valójában hazudni.

Én is áltattam magam. de te az övék vagy. Én meg itt. Hát szeress te is akit valóban szeretsz. Azt sosem bünteted. Mert csak olyant lehet szeretni ami illúzió. Ami nem igaz. Ami hamis. Ne haragudj ezért. Én sem haragszom.

Azért még írok neked. Ha még írok. Azért még neked. Az írás valahogy összekötött, és akkor is összeköt, ha mást szeretsz. Ha mást szeretek. Vagy nem szeretek. Ahogy te sem szeretnél. De meg is lehet állni. Ezt sem lehet tudni. Mennyit bír meg az ember. Hazudni. Aminek minden pillanata maga a valóság, az igaz, az álmodozás. Mert ha álmodozás nem is, álmodozás még van.

nevezhetjük hazugságnak. A hazugságnak is mennyi rétege. Mindegyik valami más. adósság. Érintésben, repülésben.

De a mindennapi érintés más. amikor csúnyán is ragaszkodsz a másikhoz. Amikor lyukas, foszlott ruhákban. Amikor minden szép, csúnyán is magadat szépnek látod. Mondogatod is néha, milyen érdekesek vagyunk így ketten. Egymással. És rámutatsz, ő nagy, szőrös, te meg kicsi, de formás. Mert amikor meztelen, te is szépnek látod magad. És nem kaphatsz mást, csak meleg érintést, amikor belebújsz. Értem az archoz, a kar, váll. Amikor a foszlott ruhák. Van hogy ez magában, a mozdulat, egy világ. A szag, szagok. Amikor fáj, amikor nincs már más, csak ez az érintés. Amikor fáradt vagy. Amikor csak néha van *Keks*. Elenyésző, ettől a pillanattól. Vagy Amikor te akarod. Már te is csak időzítesz, hogy emlékezz. Ma? Most összebújunk kicsit? Öregesek a mozdulatok, de mégis valami megszokott. Mert ő sosem akarhat magától. Sem velem, sem mással. Nem akar magától.

De az lehet, könnyen meglehet, hogy amiről azt hiszem, már nem szeretem, valahol mégis arról szól, hogy szeretem. Mert ez is megtörténhet. Hogy szeretjük, akik valamiért jól rosszul velünk összenőttek. De azért azt hisszük, már nem szeretjük. Mert valójában nem szeretjük. most melyik valóság. Ha minket nem szeretnek, sosem fogunk szeretni. Az önző ember ilyen. ha szeretik, ő is szeret. azt egészen pontosan megérzi az ember. ő nem, ez sem így. semmi nem egészen úgy, ahogy leírva. sosem érzük el a valóságot, csak jól-rosszul megközelíthetjük. A mozdulatok pedig maguktól jönnek. Mint ahogy nálad is. nem kell nekem hazudnod. Nem félek már arcoktól, álmoktól. A valóság kicsit megijeszt. De azért vannak még szép pillanatok. A semmiben. Aprók, nem olyan jelenetek. És nem is megfoghatók.

2010.július 17

()

apák feketében. különös reggel így délelőtt. a hab, ...oroszlánok az arcan. más oroszlánokat tüntetnek el. de hogy a kávé, hogy a kávék minden reggel meghalnak.

()

kedves P,

hízelgő, amit írsz, magam is hasonlóan Tandorival, érzem az írásait, egyebeket, lehet a T betű miatt? Tamkó Sirató... jut most az eszembe, de ez biztos valami más, mindegy, nem is tudom, ilyenek merültek fel különböző karakterű írásaimból, hogy Nádas (ez még Kuk'tól), legutóbb valóban Tandori vagy Kosztolányi (épp Barnától egy nagyon szép elemzésből), előfordult már Esterházy, Marnó, és mások, még ha törném a fejem, egészen akár a fiatalabb generációig, mígnem áttörnénk az elválasztóvonalat, és **feltűnne valahonnan bzs.** egyszersak láthatóvá válna. gondolkodom itt pl. legújabb versciklusomra, ... egyéb.

de:

írásaim mégiscsak 20 évre nyúlnak vissza, amikor még olyan szűz volt az anyag kezemen, pontosabban akkor még azt sem tudtam, hogy van kezem, hogy csak az istenek műve lehetett. aztán ha elárulnám, például, hogy Nádasnak "minden" gondolatát, észjárását ismerem, hallottam többször hangját, nyilatkozásait, beszélgetéseit (illetve ami róla fel-feltűnik, a távolból), kijártam egy egész Nádas szemináriumot az eltén, de hogy egyetlen művét nem vettem kezembe (ez is csak valami varázslat), azaz inkább csak simogattam a fedelét, na nem mondok teljesen igazat, mert a legutóbb megjelent kötetet akaratlan is forgattam, lapoztam, mígnem magamhoz vettem (úgymond eltulajdonítottam), és mégis. ki tudja hol, lélekben, szívben, tapintható hasonlóság (az oda-, illetve egyszerre ki-, elfordulás...), vagy a sors, vala(ki) aki a kockákat (?) egymáshoz rendeli. persze jól összekeverve, hogy találkozva ez is az is, amikor éppen hozzám

ér. mindent megírtak már, mondják, kérdés mi történik, akkor, amikor hozzánk ér. milyen érzékünkre hat, esetleg hatással vagyunk-e mi, rá.

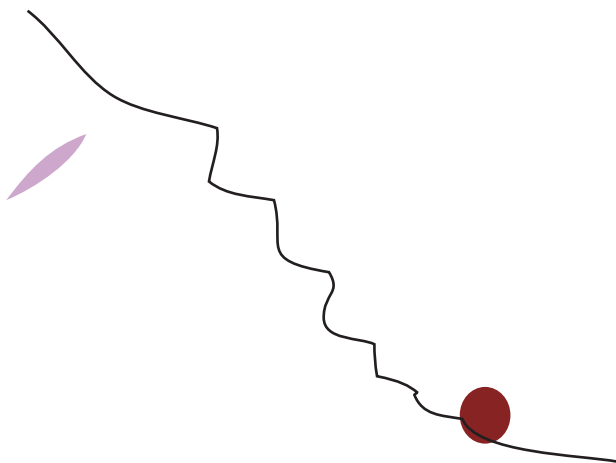
de ki az alany a mondatban - jönne a lecke angol órán. (nincs. ne keressük.)

gyerekeken? hm. nem. legalábbis kisebbeken. a tiétek, Lili? esetleg? igaz, idő közben ő már megnőtt... egészen nőies, szinte kész nő, ...mégis. kíváncsi lennék.

nem könnyű, igen. de már ahhoz sincs erőm, hogy bárhová forduljak. nem tudom hol próbálkozhatnék, hol lenne számomra az a befogadó kéz. aztán azt sem követhetem, mi van tulajdonképpen a háttérben. hol húzódnak meg a rejtett (magyarázó) jelek. pontosabban honnan, erednek. sejtéseim haloványak, elmosódottak, múltból, jelenből, vagy még egészen másik, régmúlt időkből. hogy végül kiköt a horgony, vagy elmosódik, tovább, sodródó vizekből. melyik van, nekünk, tartogatva.

szépek,

zsuzsa

()

mackó nem tud ülni. minden egyes ülésakor hatalmasat sziszszent, belenyilallik neki a lába combja. csak feküdni tud meg járkálni.

2010.06.29

Ma éjszaka amikor újra le kellett költöznöm, mert már megint nem sikerült elaludni, csak a forgolódás, és akkor... de csak nehogy rászokjak, hogy itt lenn alszom el, mert mi van ha minden éjszaka így kell majd leköltöznöm, szóval az történt, hogy alig teszem le a fejem, meghallom egészen a fülem közelében kevés eltolódással, hogy valaki szuszog mellettem. nem értettem, hiszen mackó fenn, a másik szobában, az ő szuszogása nem lehetett, különben amikor lejttem nem horkolt, és ez különben is szuszogás volt, különös, jól lefülelhető szuszogás, aztán csak próbáltam leállítani lélegzetem, akkor is ott volt, lélegzett a fejem fölött, közvetlen mellettem, aztán vártam kicsit, hogy meddig tart ez a szuszogás, hogy ha végig, mindig, akkor az a túlsó szobából jöhet csak, a szomszédtól, vagy talán mert mackó mégis olyan hangosan szuszogna, de aztán szerencsére elmúlt. Úgy 5-10 perc után amikor ismétелgettem, a lélegzetvisszafojtást, majd hogy velem szuszog-e, egyszercsak elmúlt. Akkor nem, mégis nem mackó volt. Különös lett volna onnan ilyen közelről hallani a mackó szuszogást. De ki szuszogott akkor közvetlen a fülemnél. Teljesen kétségbeestem.

Nem elég a nemalvások, még ez is. Nagyon megijedtem. Most is itt van a fülemben, a kétségbeesésemmel, ahogyan kicsivel késleltetve eltolódva szuszog mellettem. Ha legalább csak álmodtam volna, de alighogy letettem testem az ágyra, és csend lett, amikor már mozdulataim a helyükre billentek, jelentkezett. Itt is nehezen, különben, de azért mégiscsak elaludtam. Az álmok viszont, talán már ott fent, mert óracsőrgés után felmegyek, vissza aludni, a második alvás, kipótolandó a sok hosszú

éjszakai nemalvást, ez reggel 6 és fél 7 között, hogy itt lenn mackó is nyugodtan készüljön, és én is így már kora reggel újra visszatérjek az álomba. Talán igen, itt volt az a nagyon furcsa álom.

Valaki akivel éltem vagy élek vagy élni fogok, fogalmam sincs hogy ki, de a társam, ennyi bizonyos, arra emlékszem, hogy valami méreggel, nem tudom, talán ő készítette, de hogy nekem mi szerepem, mindenesetre ketten, szóval hogy mindkét nagyapámat mi öltük meg. Hogy miért az sem volt az álomban, semmi, csak egy nagyon hosszú vontatott út, ahogyan történik az eset és ahogyan menekülünk, talán az tisztább, hogy valaki érkezik, belép és bizonyítja, hogy mi lehettünk, nekünk meg valami hosszú nagy dombokon kell menekülni. De mintha az út is felásva, valami vidéki homokos vagy földtelep, azaz hogy mintha nem aszfalt, de nem értem. Amikor felkelek sem, miért kellett nekünk ezt tenni. Mindkét nagyapámmal.

Azaz hogy mintha bizonyosságot szereztek volna, hogy ha az utóbbit mi, akkor az előző nagyapámat is mi öltük meg.

De hogy én mit tettem, sem emlékszem, csak az akivel élek, aki velem, az is homályos mit tesz valójában, már kikopott, eltűnt emlékezetemből.

Nagyon rosszul ébredtem. Nem értettem.

Mintha Rétyen, igen, ott voltunk utoljára. Onnan, abból a házból menekültünk. De miért mi laktunk ott? Abban a házban, nem értem? honnan kerültünk oda? Mert mintha nem csak akkor hogy végrehajtsuk a tettet, érkeztünk a helyszínre, hanem ott is laktunk, éltünk, mire a falu emberei ránk kezdtek gyanakodni. A szüleim sehol nem voltak. nem voltak benne az álomban, csak mi, egy férfi, akiről sejtelmem sincs, hogy ki, és én. De mintha máskor is lett volna előttem a kép a konyhából, a bejárattól közvetlen szembeni tér. Hogy ott tevékenykedünk, kicsit hossz- abban elnyúlva, a másik szoba helyén is ez a szoba nyúlva rá,

egészen, mintha a másik szoba, az az alig használt, vagy sohasem használt, nem is létezett volna. egy hatalmas, azaz nagyon hosszú asztal, itt dolgozták fel a leölt disznót, ilyesmi, de hosszabb volt mint a valóságban, amilyen akkoriban volt.

Honnan jött ez az álom? miért éppen most?
De még rejtélyesebb, ki volt az az ember?

És mi köze a szuszogáshoz, hogy van-e valami köze hozzá. Igaz, jöllerhet, az egészen valóságban, amikor nem lehetett valóság, mert egyedül feküdtem az ágyon. Szép férfi szuszogás volt, igen szép, mintha láttam volna is, nagyon, nagyon megijedtem, hiszen nem volt a szobában senki. Kicsivel mintha hangosabb is lett volna, mint a saját szuszogásom.

Mégis, mégis mackó lett volna? fel akartam kelni, megbizonyosodni, hogy ha közelebb megyek az ajtóhoz, akkor bizonyosan megbizonyosodom, hogy csakis ő. De mivel nem tettem, így most nem tudhatom meg. az is lehetséges, hogy éppen később már nem hangosan szuszogott, azért nem hallottam, nem igaz? miért szuszogott volna közvetlen mellettem egy nem létező ember. Borzasztó rágondolni, és mégis. Különös. Mert ez az egy idézett elő rossz érzést. Csak inkább meglepődtem, mert nem hittem, aztán mert el kellett, muszáj volt elhinnem. És éppen csak kétszer, néhányszor ismétlődött, hogy megbizonyosítsam, hogy létezik. Aztán elment. Nem jött vissza többet.

Bizonyosan nem is jön vissza többet.

De ott fent az a rossz álom? vagy itt volt, lenn? Az álom is? nem, nem hiszem, mert egészen frissen ébredtem meg belőle. Azt hiszem. De ebben nem vagyok bizonyos.

Egyetlen ami bizonyos, a szuszogás. Egy nemlétező ember szuszogása mellettem. mintha nem is ember, csak a szuszogás. Egy láthatatlan ember szuszogás.

De a nagyapám. A nagyapámat mikor megöltük, valami méreggel, talán, a különös, hogy amikor jött az ember, vagy több is, más is, nem tudom, akkor már nem volt nagyapám sehol. Eltűnt. Nem értem. az bizonyos, hogy mi nem tűntettük el. de eltűnt. Azaz hogy itt sem tiszta az álom. mi lett akkor nagyapámmal? Hogyan tűnt el?

Nem, nem én voltam a bőrömben, valaki más volt. de miért éreztem a testem, azaz hogy mégiscsak én álmodtam, így következtethettem, hogy én voltam. De miért nem láttam, nem tudtam, felébredve, hogy ki volt a társam?

Kik ölték meg valójában, azaz hogy kik tűntették el a nagyapámat? Nem, nem, én voltam és akivel együtt éltem. Egy ismeretlen férfi. Azaz hogy, álomból felébredve ismeretlen. Vagy barát? Társ? Nem akivel együttéltem? Nem tudom, semmire nem tudom a pontos választ.

Az okot sem, miért? Azt tudom, nem azért mert rossz ember volt, nem, egészen bizonyos, hogy mi voltunk, a tettesek a rosszak. Ha így egészen leegyszerűsíttem. De mintha mi sem egészen rosszak. Különös halál, eltűnés.

Nem, nem, hiszen menekültünk.

Igen, ahol tevékenykedett az a férfi, az bent volt, ahol nagyapámék aludtak egykor, én meg mintha ágyon feküdtem volt, de abban a szobában, pontosabban konyhában, ahol viszont nem volt ágy valójában, ahol csak enni szoktak egykor, nagyszüleim. Most igen, ágy volt. és valójában mintha nem tettem volna semmit, csak feküdtem az ágyon. Vagy inkább nem tudom pontosan a tettek sorát következetesen, lekövetni, sorban, kikövetkeztetni. Csak azt hogy bűntárs voltam. Nagyapák eltüntetésében. Még az sem bizonyos, hogy együtt menekültünk.

A valóságban megtörtént szuszogás pedig nem volt olyan szuszogás, amitől félni kellett, épp ellenkezőleg. Valami nagyon

kellemes szuszogás. Természetes is, meg egyúttal valami titokzatos is. mintha ott is meg nem is. aztán mégis ott, aztán mégsem. Amikor elment.

Nem, ne, kevesebb lehetett, úgy három-öt perc.

És mi van, ha igen, valóban csak a szomszéd szuszogott... a vékony fal. Hogy áthallatszott. Nem, akkor miért volt olyan szép szuszogás, olyan szokatlan, és miért ment el aztán. Miért szűnt meg. és nem voltak zajok. Semmi hang. Csak ez a két szuszogás. Enyém az övével. Szinte mintha azzal a kicsi tized, század-másodperccel ő előbb, és én közvetlen mellette, rajta, egészen simulva a két hang egymáson. De nem is egymáson, inkább csak a fejemnél közvetlen mellettem. mintha suttogna. De nem suttogás, hanem szuszogás volt.

És máskor is lejöttem, néhány napja mióta nem tudok fenn elaludni, akkor eddig miért nem volt. hogy csak nem figyeltem? Nem, ez egészen feltűnő ismétlődő közvetlen mellettem egyszer csak megjelenő szuszogás. Ahogy elhelyezkedtem, attól a pillanattól. Amikor csönd lett. Három-négy percre tartó. Öt. Talán ötször szakítottam meg a szuszogásom, hogy ott van-e.

Igen, tudom már, azaz hogy egészen lehetséges. Azért kellett úgy történjen, hogy fent nem tudok aludni, hogy le kelljen jönnöm aludni, és azért kellett itt lenni történjen a közvetlen mellettem szuszogás, ahol nincs senki más mellettem, mert ha fent történik a szuszogás, bizonyosra veszem egészen természetesnek hogy mackó az, aki ugye abban az esetben közel mellettem. És azért nem mindjárt a legelső lent alvásakor, hanem csak a harmadikkor, mert akkor nem lenne mivel összehasonlítnom.

2010.06.27

Mackó tud néhány szót angolul. Meglepődtem. Tengerpart, róka, erdő, torony, meg ilyenek, kérdezgetett, szóval hogy kérdezzen, tudok-e felelni, értem-e, valami könnyűeket, persze a könnyűek is nehezek lettek, nem tudtam ennél-annál, mert mondom, nem tanultuk még, erre én hogy ő honnan, de hiszen mackó kapisgál ezt-azt, szót. Mondja, ennek a lemeznek a címe ez, annak meg az, és így tovább kívülről tudja a cd-i, lemezei angol címeit. Hát akkor jó néhány szót meg kellett tanuljon, mert néhány száz amerikai, ilyesmi cd-je van. Persze csak ezt-azt tud, nyelvtan, miegymás semmi. Csak amit házilag fordítgatott hogy tudja a számok címeit, na meg az összes dzsezz-improvizatív zenei termékeinek előadó neveit. Ilyenek jutnak eszembe. Meg amikkel elmaradtam, szövegek, most ebben a két napban?három elszálltak. Fejemből. Ha maradtak is, töredék, most nem jut eszembe. Tavasz-nyár-ősz-tél.

2010.06.25

People.pop.op.art

Cikk Nr 013981072

Megjátszani lottószámon

(rajzolni barna tábla, barna tafel, értem tabel, egy egészen szép barna tábla, fehér-fekete betűkkel)

Anne-Art

Nem(kihúзва gondolat)

Minden szó semmisnek nyilvánítva

12345678910 a helyes sorrend

Tévedtem, mindig előfordul a tévedés. **s.igyekszem igyekszem** többé vigyázva minden lépés sosem tévedni.....mindent lát, megbocsájt. **t.nekem is. felém fordít** fejet, fejét, arcát.

Jaj mondtam már, akkor este, már lehetett éjfél, vihar kezdődött, és én azt mondtam, látod itt vagyok, simogatom az arcod. Mosolygom és simogatom ott fenn, a fekete-kék égen az arcod. Erősen nagyon éreztem a szeretetet, még sosem voltam ilyen közel. Aztán anyámék mondják mi történt. Pedig simogattam az arcod. Mint egy anya egy felnőtt egy gyermek. Minden együtt. Nem is voltam ember. Testem volt. Miért tetted (), aztán megbékültél. Békességet üzensz, ugye? na, csak eljátszogattam itt még, bennem a gonosz. De amikor lefekszem, minden majd olyan szép **lesz. nappal** majd ígérem behunyom a szemem. Nem nézem, nem látok semmit itt a földön. Aztán csak amikor eszembe jut, simogatom ott fenn az arcod. Mint akkor. **de** magadhoz engedsz, vagy csak akkor volt. majd nem baj, én csak szépen elalszom. Szép is lenne, ez a szöveg benne naplóban. Ez a szöveg máris nem létezik. **titkold el. tedd** ne ne tartsd meg magadnak. Látod itt nyújtom a tenyered. Tenyerem. Rajzolj bele bárányokat, akik füvet esznek. Szeressél mindenkit. Hogy a munkának nagy ára van. **mekkora mekkora nagy ára. sok** élet. Életek. **ne** legyen ára. Fedezz. Tegyél rám leplet. És szórj rám csillagok helyett pénzt. Sok pénzt. Pénzcsillagok rohangásszanak az égen. Legyenek sárga csillagok. Kerek, fényesek, mindenféle formákkal. Szóródjanak a földre. Mindenki gazdag legyen. Tartom a tenyerem.

Nem nem csak játszottam. Ne csinálj semmit. **maradj** titokban. Elalszom, úgy elfáradtam.

2010.06.19

Nem mindig van mackónak igaza. Késő. A lábaim már nem visznek a túloldalra. Elmerevedtek a végtagjaim, a kedvem sem a régi. Minden meghalni látszik. Az idő, a növények... ház, fal, minden ami bentről, kiköltözik egy másvilágra. Mással. Nem marad semmi belőlem. Nem marad semmi velem.

2010.06.17

(PIZZA MINT HÓGOLYÓ)

kedves A,

hát, a jeges pizza, ugye fagyott állapotban, aztán 800 fokon hevítve 20 percig nemhogy megpuhulna, hanem kőkeményre... szóval a forróság és a jeges így össze-
jönne, végére ehetetlenre

80° C

kérdésedre a válasz nem könnyű. van hogy magamnak is felteszem, miért is? legközelebbre jövök válasszal, pro is kontra is, meglátjuk mi lesz végén az egyenlegen
a számítógép vele jött, így alakult, eredetileg csak az angol volt számításban
tudod, azt hittem, egy év alatt csodabogár leszek, és majd fordítom a könyvemet, hogy kidobhassam az úrbé az isteneknek

20° C

csinálok a kiállításaimat ott túl, ugyancsak istenek

de hát elgondolkodom, nem-e isten lát így is, angollal nélkül

hát ezt úgy ahogy van, máris dobhatom
és ha nem lesz munkanélküli keresetpótló támogatás, félek, hogy így is úgy beleszorulok a kelepcebe. jó mélyre

viszont ölelés, szeretettel

0° C

-20° C

15. kedd, este 8 óra és néhány perc. Fáradtan, kimerülten lépve néhányat az intézmény épületéből, tanácstalanul megállok a Blahára nyíló sarkon, most hogyan tovább. Menjek vagy menjek. Értem jobbra vagy balra tartsak. Kinézek a hatalmas elém táruló térre, hátha így majd jobban eligazodom, a hirtelen elém táruló szabadság élményöröme utat mutat. Fel is nézek az égre, mivel hogy előre autók, emberek, utcák, bár a tömeget már nem is látom, hátha az ég, ott fenn, majd megmutat. Várom, ha jobbra indulnak lábaim, úgy akkor az azt jelentené, irány a 8-as busz, Cseresznyésklub. Ha meg balra, az a 4-es 6-os villamos, és hazafele.

Fáradtságom oly mértékű, hogy már hiába, lábaim hazavezetnek.

Közben míg ott állok, mert sokáig állok az égre nézve, látom a képet, hogy mit is csinálnék most a Cseresznyések között. Üldögnék, és figyelnék másokat. Magamhoz nem lenne erőm, felolvasnivalóm nincs, ami saját írásból, nem jutott rá idő, kiválasztani, tekintettel a nagyelőkészületre, fejben, cselekedni még nem cselekedtem, egy napja kezdődött a tanfolyam. Angolul tanulok. Bár éppen ezen a napon számítógép alapokat veszünk, különben változtatva, egyik nap angol, másikon számítógépes ismeretek, utóbbi esetében, ami kimerít, hogy ezeken már régen túl vagyok. Mi több, nemrég, éppen egy éve végeztem el hasonló anyagból tanfolyamot, legalábbis a modulok nagy részéből, mert azért itt is akad még új, például a honlap készítés, web, illetve html ismeretek, ami igen nagy hasznomra válna. De, és ami a probléma, hogy amit végeztem, tanfolyam, és amiről papírom, annak neve nem ECDL, így tehát nincs bizonyítékom, hogy erről felmentést kaphassak. A semmittevés vagy inkább hiábavalóság fáraszt ki, hogy ott kell ülnöm napi 6 órát, mert ki tudhatja azt előre, melyik 5-10 perc az órából hasznos, arra amit még nem tudok, vagy ami majd a vizsgaanyag lesz. Az előző, a 14.-i nap nem fárasztott ennyire, az

angol, hiszen új anyag, állandó készenlétben lenni, itt éppen ellenkezője történik, ahol minden egyes szóért, hangért, kiejtésért meg kell küzdenem, nincs idő unalomra, ellazulásra, a csoportban ugyanis másodmagammal vagyok egészen kezdő szintről. Többiek már kicsit beszélnek is a nyelvet, legalábbis akadozva. Azazhogy nekik minimumszintről vagy alapszintről kell majd a végére emeltszintig feljutni. Mondjuk érteni magam is értegetek, ezt-azt, keveset, előjönnek más, innen-onnan tanult vagy csak valami múltból rögzült szavak, különféle nyelvekből. Elsőre az angol olyan össze-vissza egybegyúrt nyelvnek tűnik, hogy szinte minden nyelvből megtalálható valamilyen használt rokonság, a hangzása viszont szép, egyedinek tűnő, ha valahonnan messziről, egészként, összességében, karakterében tekintjük. Részleteiben viszont, legyen francia vagy román, itt-ott német, és akkor innen egészen sokféle nyelvre lehetne kilyukadni. Itthon, levelet irogatva, szinte elrontom a magyar szó írását, a szó végén egészen elbátortalanodom, zavarba jövök, a sok angol írásjel, hangzás befolyása alatt, jól meg is lepődöm a jelenségtől. Mi lesz később? Végére majd még amit tudok, anyanyelvemen, is elvesztem. Az anyanyelv biztonságát. Ez vicc persze, igazán csak játék, hogy legyen ide a végére egy kis felengedés ebből a nehézkes feszültségből.

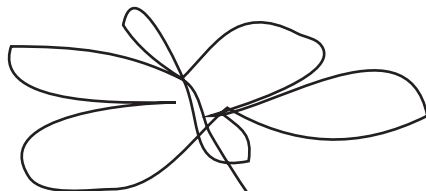
Különös, így ahogy elnézem beszámolómat, éppen olyan mint egy nyelvtanulói beszámoló, ahol a: Mit csináltál ma? - kérdés lenne a feladat, egyszer, valamikor majd angolra fordítani. Valóban, egészen olyan típusú szövegre sikeredett, mint amilyen ezeken a nyelvtanuló tanfolyamokon szokás. Nem véletlen, tegnapi nap folyamán este olvastam, hallgattam a gyakorló CD-ről hasonlókat, valószínűleg ebből maradt meg. Kérdésekre válaszok, de amikor a tanuló már egyben összefüggően is képes mondatokat szerkeszteni. Olvassátok így, majd egy fél? év,... valamennyi idő múlva jövök a fordítással. Ha nem is közszemlére, de mindenképp magamnak. Egy feladat kipipálva. Egészen jó feladatot kaptam, Anna, beleillik a munkamenetbe! (ezt itt kivételesen felkiáltójellel írom, legyen még inkább irományom hasonlatos karakterű a végzett tanulói tevékenységgel)

De addig is, remélhetően a következő alkalommal már egészen friss leszek este 8 óra után, és nem szontyolodom el a napi 6 óra foglalkozástól. Akkorra már talán beleszokom a napi rutin munkamenetbe.

Elnézést, hogy nem igazán irodalmi szöveget hozok Nektek ez alkalommal, az ok bizonyára, hogy most éppen ebben a szerepben.

Különben mielőtt elbúcsúznék, hogy mennyire össze is függ minden apró lépés az életemben, környezetemben, tegnap este készíték magamnak egy aznap délután vásárolt pizzát, mondanom sem kell, elrontom készítését, fagyott állapotban egyenesen 800 fokon puhítanám ehetőre, 20 perc után veszem ki, és kemény mint a kő. Akkor már tudom, hol hibáztam, a baj hogy mivel igen ritkán vásárolok pizzát, a helyes készítés annyi év után újra és újra feledésbe merül. Hogy előbb kiolvasztani, aztán sütni. Igaz, ezt a fajta pizzát nem is ajánlják mikroba, csak előmelegített sütőbe. Így minden évben egyszer ehetetlen a pizza. Szerencsére kettőt vásároltam, így van esély, hogy a második már finom, ehetőre sikerül. De nem is ez az érdekes, hanem hogy éppen két szelet pizzát eszem este, ugye milyen ritkán, 1-2 évente esik meg velem, és éppen mikor eszem a két szelet pizzát. (?) Na itt vannak a különös dolgok elrejtve. Amikor rá néhány percre megnyitom az angol lecke CD-t éppen a két szelet pizza rajznál. A tányéron. Lehet ilyen véletlen? És hány meg hány ilyen véletlen egybeesés, megézés bekövetkezésig, kísér manapság. Nem beszélve a "pirított hógolyóról", ami szintén ebből a napból, ezt már nem is részletezem. A pizzám, ami pirított hógolyó. Ennyit a "mai" angolról.

Itt búcsúzó,
Szépekkel üdvözlét,
Ölelés,
Zsuzsa

~~2010.06.17~~, csütörtök...azaz szerda?kedd

(2010.07.18)

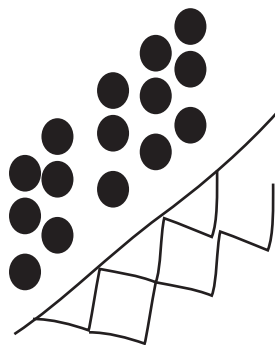
huh! alig telt el egy hónap, és nyakamra jöttek idő közben a függvények, mindenféle bonyolult képletek, számítások, ki gondolta volna...

2010.06.05

Milyen különös, egy igazgatónak, rendezőnek, konkrét eszközök, számadatok rendelkeznek bizonyítási eszközül. Egy alkotóművésznek nincsenek ilyen eszközei, hiszen a művészet szubjektív, nem intézményesített keretekben, a szakma pedig saját ízlésére hivatkozhat. Ha valakit ki akarnak iktatni a "rendszerből", az minden további nélkül, lásd hatalom=szakmai érvek (különösebb alátámasztás nélkül), létrejöhet. Egy alkotó művészember többszempontról is kiszolgáltatott, egyrészt mert működéséhez állami, de legalábbis partneri, alapítványi, egyéb támogatottság híján nem sok esélye van labdába rúgni. Labda sincs, nemhogy a rúgáshoz lenne erő. És aztán a pályát sem kutya felépíteni. Közönség? Ilyenekről álmodni sem.

"eljárásbeli hibákra vonatkozva" annak idején (25 évesen?);()
amikor kérdés volt az is, hogy 5 év után kollégium falai mögött az utcáról éjszakára lesz-e menedék. Lesz-e betévfő falat. A testet elaltatni. Elsődleges az, hogy mindez lehessen, munkahe-lyet, szállást keresni. Ahová a fej testtel lenyugszik. Igen, talán megéri minden játszmát pontosan végigvinni. Ha egy embert szeretnek és mellé állnak, ott kérdés lehet-e az akaraterő.

A játszma szinte eldőlni látszik.

2010.06.03 — december

Nem akarok. Borzasztóan nem akarok ezzel foglalkozni, de hát legyen. Egyszerűen nem értem. miért kell székelyföld, erdély olyan egyedülálló, természeti értékeit hagyni tönkremenni. A román résznek nem érdeke, hiszen állandó a viszály a magyarság és a románok között, mert hogy akkor most kié is lesz az érték. Mindegyik magának akarja, nem egyeznek meg. pedig románia területén van, de hát belül a románok sem érzik igazán magukénak, hiába az ők területén papírrügyileg, belül, és ez itt pszichológia, amit ingyen kap az ember, ~~elvette mástól, kapta,~~ úgymond, a semmiért, azért mindigis lesz belül, lekiismeretfurdalása. Nem tudok más magyarázatot. Hogy miért nem érzik magukénak. Talán félnek, tartanak attól, hogy egyszer nem lesz övék, s ha másé lesz, elhasználva, rombolva, lelakva kapja meg, ne az ők pénzük árából. Gonosznak tűnik amit írok, és mégis sajnos nincs erre más megfogható magyarázat. a magyarok meg hiába érzik magukénak, a múlt, sok-sok szorgos kéz, ész, árnyékából, tehetetlenek, ha hivatalosan nem az ők területén, csak a szívükben. A kisebbség, a kismagyarság határokon túl kiszolgáltatottabb mint az anyaország magyarjai, akik saját hazájukban. A kismagyarság, és itt akkor mincéig kisebbségről beszélek, nincs hatalma, minden darab kis értékéért harcba kell szállnia, bizonyíthatnia a hatalommal, mint mindenhol ahol, a demokrácia csupán papíron, de a szívekben inkább a gonosz (azért inkább, mert kivételek val'a~~h~~!! **ogy** mindig akadnak, de hát ez mitsem számít, amikor a többségben az erő), lehet ez félelem, más, hogy honnan is. Vagy az érdektelenség, közömbösség, mindegy, minek nevezzük. Akkor mi legyen, amikor az érdekek nem egyeznek. Világviszonylatban is egyedülálló értékek vesznek a semmibe, vesztek a semmibe a sok évtized alatt. A borvízforrások, a fürdők, a környezet, a bugyogó földben buborékoló igen sokszínű és sokféle ásványt tartalmazó, savas, bázisos, sós, mindenféle érték. Soha itt magyarországon nem kóstoltam ilyen

=(HATALOM ÉS EMBERSÉG:EMBERISÉG ÉS HATALOM):ember/ember

értékű, ízű vizeket, mint ami ott a természetből kacsintgat, a legnagyobb természetességgel.

És akkor miért nem kell Magyarországnak sem? miért nem érdeke felújítani, valamilyen formasággal akár, kettős állampolgárság, egyéb, forrást szerezni, közelebb érezni, visszahozni, és újra életet ültetni ezekbe. Hogy újra éljenek az értékek. Miért nem? miért nem tud ezekről a magyarországi ember? Hogy léteznek, hogy még meg lehet menteni. Únió? Mit tud ezekről az únió? Ki segíthetne? Olyan mindegy lenne, ki segítene, csak megmenteni, hogy ezek a területek ne haljanak meg. miért jó románianak, a sok halott terület? Mert magyar? Hát nem azon huzavonáznak, hogy az igenis az ő területük? Az utak is, jól látható, hogy bizonyos magyar lakta, zömmel magyar lakta részeken nincsenek az összekötő utak megcsinálva. Miért? A kátyuk éppen ott? És ahol már brassó, ott már igen. nem értem. a saját területein miért tesz rangsort. Hát nem ők is járnak a szépen kiépült fürdőhelyekre? És Magyarország, neki miért nem jó, ha kibővülne ha csak papírformailag is, a terület, ha ilyen szép, egyedülállóan különleges egészségre igen jó hatással lévő területek létezhetnének újból, mint a régi szép időkben. Miért? Kinek miért nem érdeke? És miért van az, hogy rettegek amikor politika. Hogy amikor az érdek nem az igazi érték függvényében. Nem értem. sohasem fogom megérteni az embereket. Sem itt, sem ott, sem túl.

De ugyanakkor, és itt akkor hittem hogy nem kerül sor erre, de a fájdalom nagyobb volt, mintsem azt megtehetném, elsurranok mellette. Fáj másik oldalon az is, amikor igen sok ember szájából minden lelkiismeretfurdalás nélkül, a legnagyobb természetességgel bújik ki, már észre sem véve, valójában ezzel mit mond, hogy Hitler félmunkát végzett. Hogy be kellett volna fejeznie egészen. Kell-e erre magyarázat.

Persze, értem én az összefüggéseket, a fájdalmakat, de azért mégis. Átesni a ló túloldalára. És itt akkor a hasonlat igen szerencsétlen, gyenge. Egy pusztaszerű eséshez hasonlítani ezt a fajta gondolkodást. Hogyan építeni így. Ezért nem egyeznek meg a felek sohasem. Egyik sem. mert mindenik a saját fájdalmával képes csupán gondolkodni, nem képes azon túl, felemelkedni.

Hát ezért nem politizálok, és ezért kellemetlen nekem minden, ami ottról, vagy akár ittről, amikor az itt és ott elbeszél egymás mellett.

Tenni kellene végre valamit látványosan. Az értékekért. Független hogy a miénk, övék, kié. Legyen az bárkié. De legyen.

Hát ezért mondom, hogy szeretem az embereket, értem is. de el kell emelkednem ugyanakkor. Mert mindenkit szeretni, mindenki szemszögét látni, összehasonlítani, hogy működjön, hogy az egész működhessen, fentről is úgy látszik, megoldhatatlan. Nincs erőm, na meg aztán az emberek ugyanítt el is vesznek, ha lenne is. nem kapok támogatást, bizalmat. A magamfajta gondolkodás, egyik részhez, résznek sem kizárólagos elkötelezettje, csupán a nagyegészé. Amikor azt mondom, világot teremtek, akkor ilyen dolgokra is gondolok, kimondatlan. Például a rózsaszín nyúl nyelvén. Ma nem ért meg sem innen sem onnan az emberiség. Idővel sem lesz módja, mert nem kap megmutatkozási lehetőséget, éppen különböző érdekek miatt, az emberiségtől. Tehát halottan nem is képes teremteni a jövő, jövők nemzedékének sem.

Egyik összefogna, másik ellene tesz, na de milyen áron is az összefogás, na de milyen áron is az elfordulás. Ha sehogyan sem egyeznek meg. a nagyhatalmak, erők, pedig mosolyognak magukban. A kisemberek játsszák saját kicsi játékukat, így nem lehet nagy baj. Hiszen a nagybajokat is rájuk sózzuk.

Észrevétlen. Ők a vesztesei a nagybajoknak is. a föld így működik. az emberekkel. Mindig a kisember lesz a vesztes. Kivételek, az igen kevesek mindig lesznek. Mert kellene a jelképek, a hősök, akikre felmutatni. Hogy lehetnek kivételek, akik a semmiből kiemelkednek. De kik emelik fel, kik adnak esélyt. A felemelkedésre. Nevezzük, sorsnak. Egyszerűbb. És talán igaz is. így lesznek a rózsaszín nyulak is. bízva sorsban. Hogy lesznek-e. amikor már régen nem a rózsaszín nyulakról beszélünk.

Valóságtól elemelkedni, de megtartva a valóságot is, teremteve egy új valóságot, a képzeletét. Ha már a földön nincsenek mankók.

De most lássuk mit írtam éj felé a papírra. Azzal a közönséges írószerrel, ami sosem fogy ki. ma sem tudom elhinni. Az írószer sosem fogy ki. a betétből.

Egy feljegyzés: "nem szigorúan a tények, hanem egy más típusú gondolkodás."

"köztér-magántér"

"nemzeti történet kerete kiszélesedik, más típusú magyar történetírás"

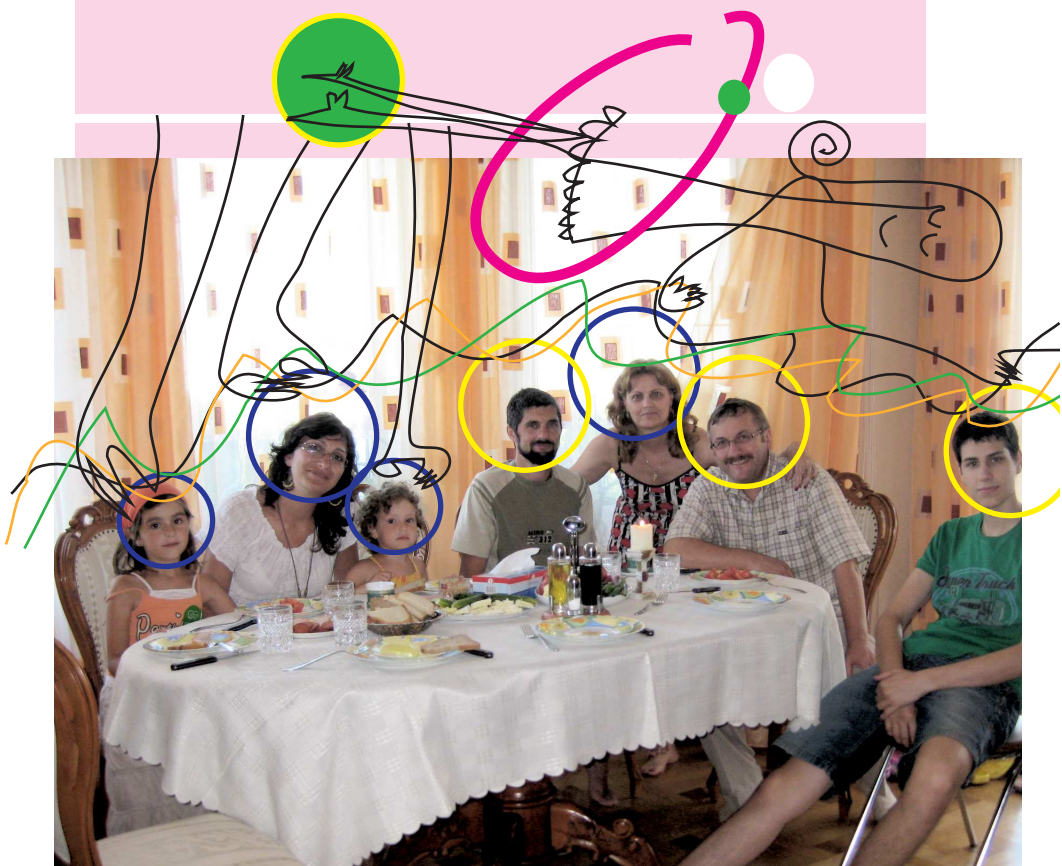
Én azzal egészíteném ki, hogy tettek a gondolkodáshoz. A más típusú gondolkodáshoz. Együtt lesz hiteles, befogadható. különben csak a gondolkodás marad, és ez nem elegendő erő hosszútávon. Bár, az is igaz, a rózsaszín nyúl is például csupán a más típusú gondolkodásé. Tettek?-- de hiszen még átadás sem. vagy tettek követhetik, minthogy követik is, de akkor miért kell elsüllyeszteni az eredő erecskét. A forrást. rózsaszín nyulat. Elvenni, kisajátítani belőle a gondolkodást, és a semmibe süllyeszteni. Hogy mindegy, mondanám, ha legalább tettek követik a süllyesztést? Hogy ha legalább van hatása. Az én fájdalom, egyetlen ember fájdalma mi az egészhez képest, nemigaz? fel lehet áldozni nemes célokért az embereket, egyes embereket. Ha ki lehet csiszolni belőlük tetteket. Egy jobb, nemesebb gondolkodású emberiségért.

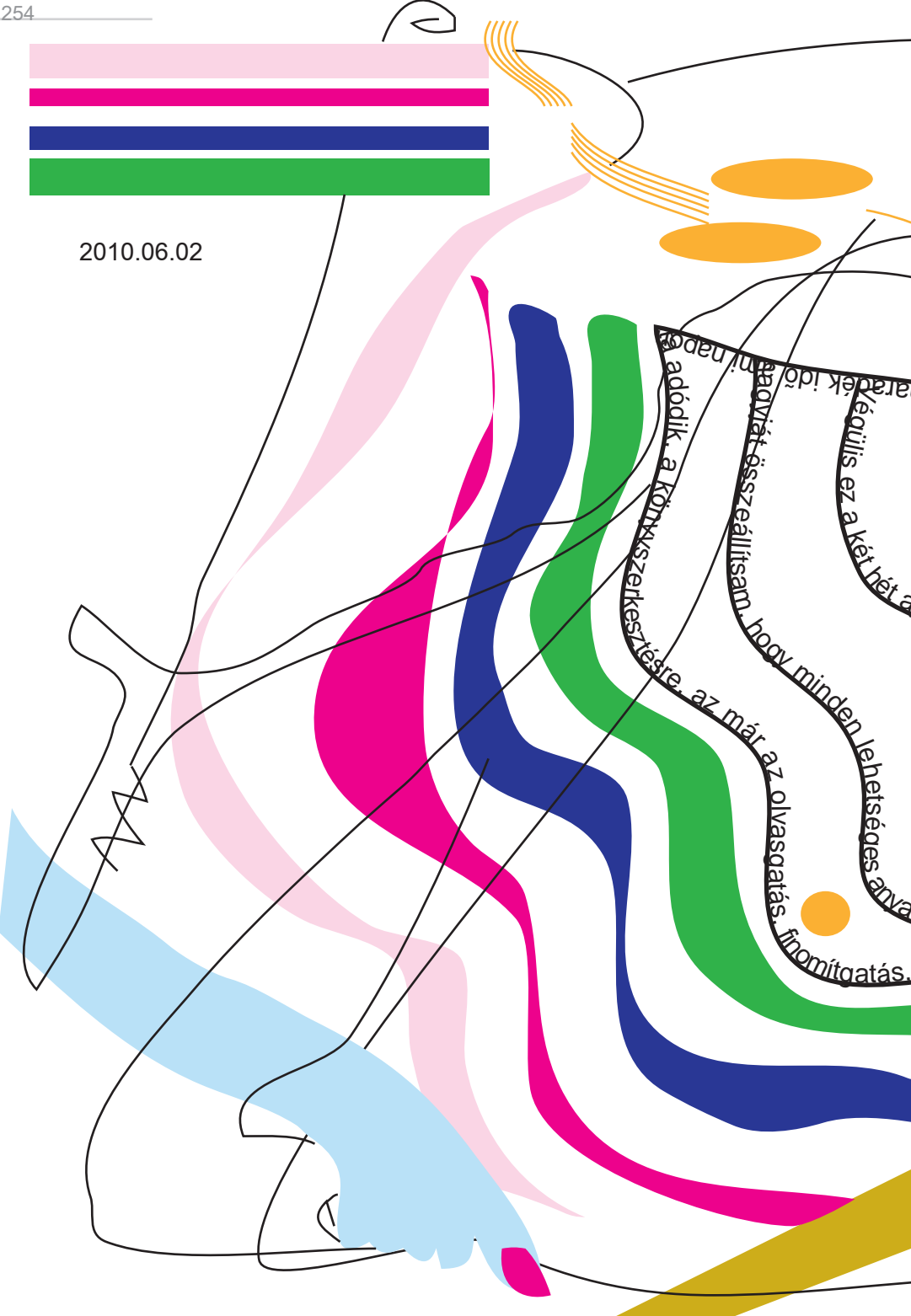
--

Gyermekkoromban is mindig valahol amikor magammal, elvonatkoztattam a valóságtól. Elemelkedtem. Szükségem volt erre a védekezésre, egyben hogy szabaddá tegyem magam, a korlátok közül hogy kiszabaduljak. Beszélni persze beszéltem ott akkor emberekkel valóságról, vagy csak jelen, inkább, idő után, amikor a beszéd úgyszólván kudarcba fulladt volna, vagy mert nem sikerült úgy kifejeznem magam, ahogy azt szerettem volna, vagy mert az ellenállás volt nagy. valóságban élt tehát a testem külső-

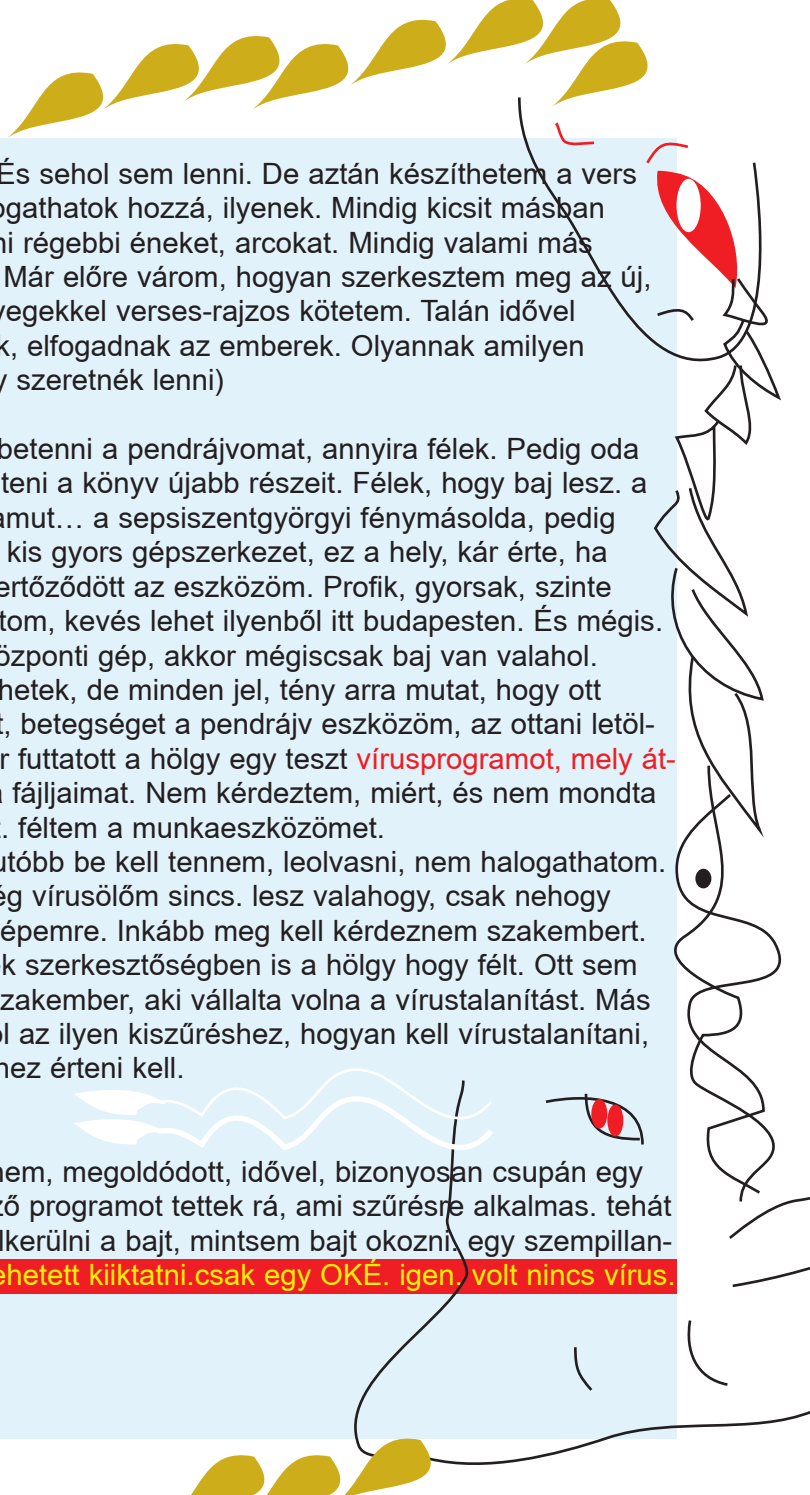
leg, az agy is minden szálát felfogott, így érzékeltem mindent, de a tudatalatt minden ugyanakkor, ugyanitt, már az érzékelés pillanatában átfordult, amikor magam lehettem. Magammal. Miért történt ez? egyszerű a válasz. Nem volt környezetemben, aki ezt a másságot, más gondolkodást megérthette volna, így nem történhetett meg az átadás, a közös gondolkodás. Tehát mindig az volt a jó, amikor ebben a saját világban lehettem. Szükségem volt arra, hogy más, egy képzelt (valóságot tartalmazó, de attól elemelkedő) világot teremtsék.

Végülis ez a két hét ajándék arra is jó, hogy a könyv nagyját összeállít-
sam, hogy minden lehetséges anyag úgy
nagyjából összeálljon. Aztán a maradék idő ami
naponta adódik, a könyvszerkesztésre, az már az
olvasgatás, finomíthatás, rajzolás, szerkesztés,
ilyenek. Azért meglesz, csak a baj, mármint ha
szerénységem okán ezt nem éppen előnyére vehet-
ném-e, erősségére amire büszkének lenni, hogy 4 kötet.
Iszonyú temérdek munka, el sem hiszem, hogy egy év
alatt sem, összeállítom. Igaz, megelőzően éppen három
év munkája. Több? 2007-től. Hogy erre kiadót találji.

Képtelenség a könyveimre kiadót találni. Nem is merek

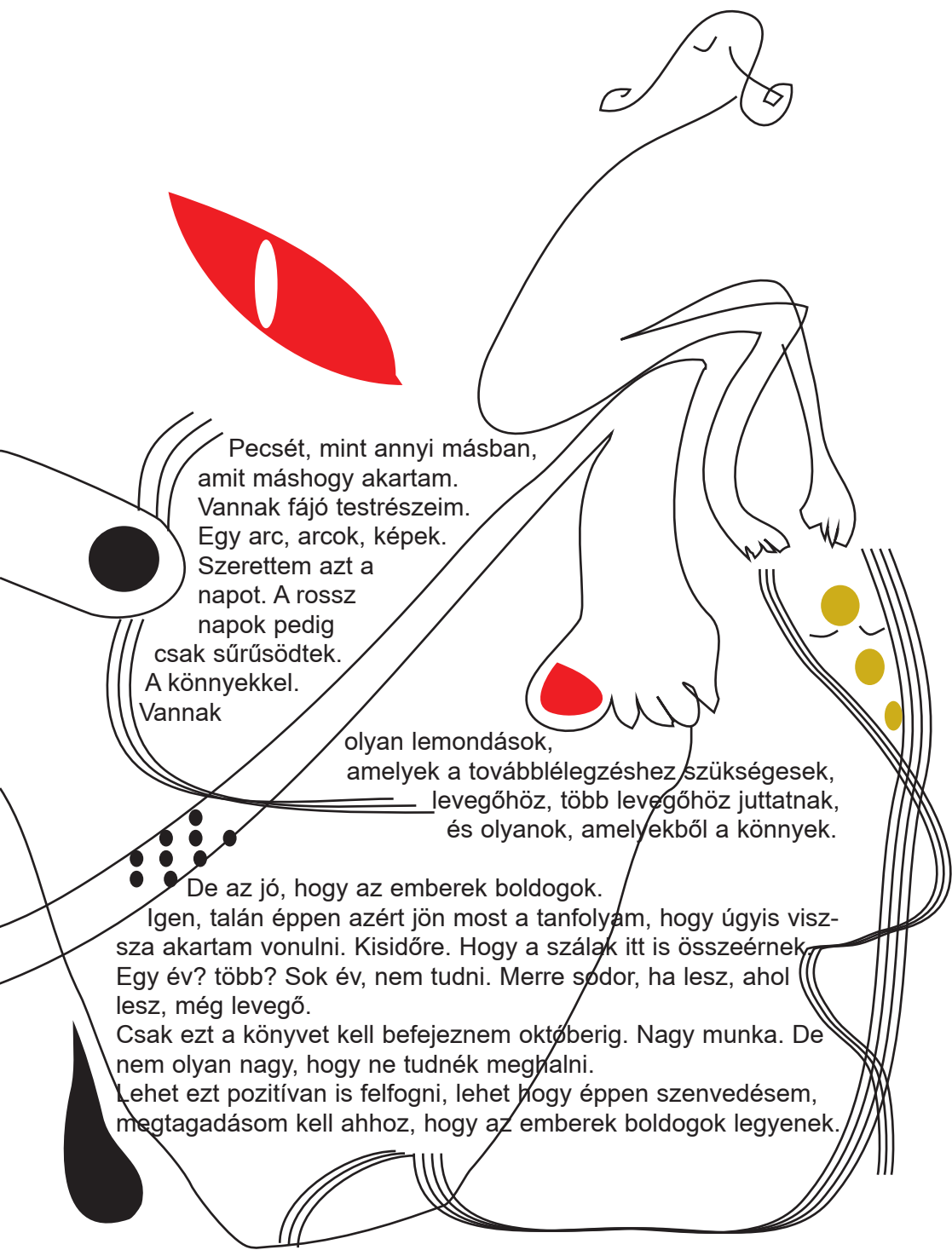

4 év munka. És sehol sem lenni. De aztán készíthetem a vers kötetemet. Irogathatok hozzá, ilyenek. Mindig kicsit másban lenni, elhagyni régebbi éneket, arcokat. Mindig valami más arcban lenni. Már előre várom, hogyan szerkesztem meg az új, legújabb szövegekkel verses-rajzos kötetem. Talán idővel megszeretnek, elfogadnak az emberek. Olyannak amilyen vagyok. (vagy szeretnék lenni)

Nem merem betenni a pendrájvomat, annyira félek. Pedig oda szoktam menteni a könyv újabb részeit. Félek, hogy baj lesz. a Mammut? Mamut... a sepsiszentgyörgyi fénymásolda, pedig milyen ügyes kis gyors gépszerkezet, ez a hely, kár érte, ha tényleg megfertőződött az eszközöm. Profik, gyorsak, szinte megkockáztatom, kevés lehet ilyenből itt budapesten. És mégis. Ha fertőz a központi gép, akkor mégiscsak baj van valahol. Persze tévedhetek, de minden jel, tény arra mutat, hogy ott kapta a vírust, betegséget a pendrájv eszközöm, az ottani letöltésnél, amikor futtatott a hölgy egy teszt **vírusprogramot, mely átvezette** róla a fájljaimat. Nem kérdeztem, miért, és nem mondta a hölgy, miért. félttem a munkaeszközömet. Pedig előbb-utóbb be kell tennem, leolvasni, nem halogathatom. És nekem még vírusölőm sincs. lesz valahogy, csak nehogy rászálljon a gépemre. Inkább meg kell kérdeznem szakembert. Félek. A 3szék szerkesztőségben is a hölgy hogy félt. Ott sem akadt olyan szakember, aki vállalta volna a vírustalanítást. Más aki ért alaptól az ilyen kiszűréshez, hogyan kell vírustalanítani, de sajnos ehhez érteni kell.

nem, nem, megoldódott, idővel, bizonyosan csupán egy ellenőrző programot tettek rá, ami szűrésre alkalmas. tehát inkább elkerülni a bajt, mintsem bajt okozni. egy szempillantás alatt **lehetett kiiktatni.csak egy OKÉ. igen. volt nincs vírus.**

Pecsét, mint annyi másban,
amit máshogy akartam.
Vannak fájó testrészeim.
Egy arc, arcok, képek.
Szerettem azt a
napot. A rossz
napok pedig
csak sűrűsödtek.
A könnyekkel.
Vannak

olyan lemondások,
amelyek a továbblélegzéshez szükségesek,
levegőhöz, több levegőhöz juttatnak,
és olyanok, amelyekből a könnyek.

De az jó, hogy az emberek boldogok.
Igen, talán éppen azért jön most a tanfolyam, hogy úgylis visz-
sza akartam vonulni. Kisidőre. Hogy a szálak itt is összeérnek.
Egy év? több? Sok év, nem tudni. Merre sodor, ha lesz, ahol
lesz, még levegő.
Csak ezt a könyvet kell befejeznem októberig. Nagy munka. De
nem olyan nagy, hogy ne tudnék meghalni.
Lehet ezt pozitívan is felfogni, lehet hogy éppen szenvedésem,
megtagadásom kell ahhoz, hogy az emberek boldogok legyenek.

Lehet, hogy így kaphatnék még az élettől aprónyi erőt. Az megérné, hogy a földön élő emberek boldogok legyenek. Csak ne lennék én is annyira emberből. Igazán jobban menne a küldetés.

2010.05.12

Labdanarancs

törölköző

Azt hittem már többé sosem fogok írni, értem jegyezni, bejegyezni, pedig azért akad mindennapra magocska. De hogy úgyse lehet majd, vagy inkább más majd

Nem, nem sohase, csak most kis idő
Hogy most kicsit más napok

Például olyan butaság hogy lefordulok a zsinegről, **de ez sem így, sokkal szebben**

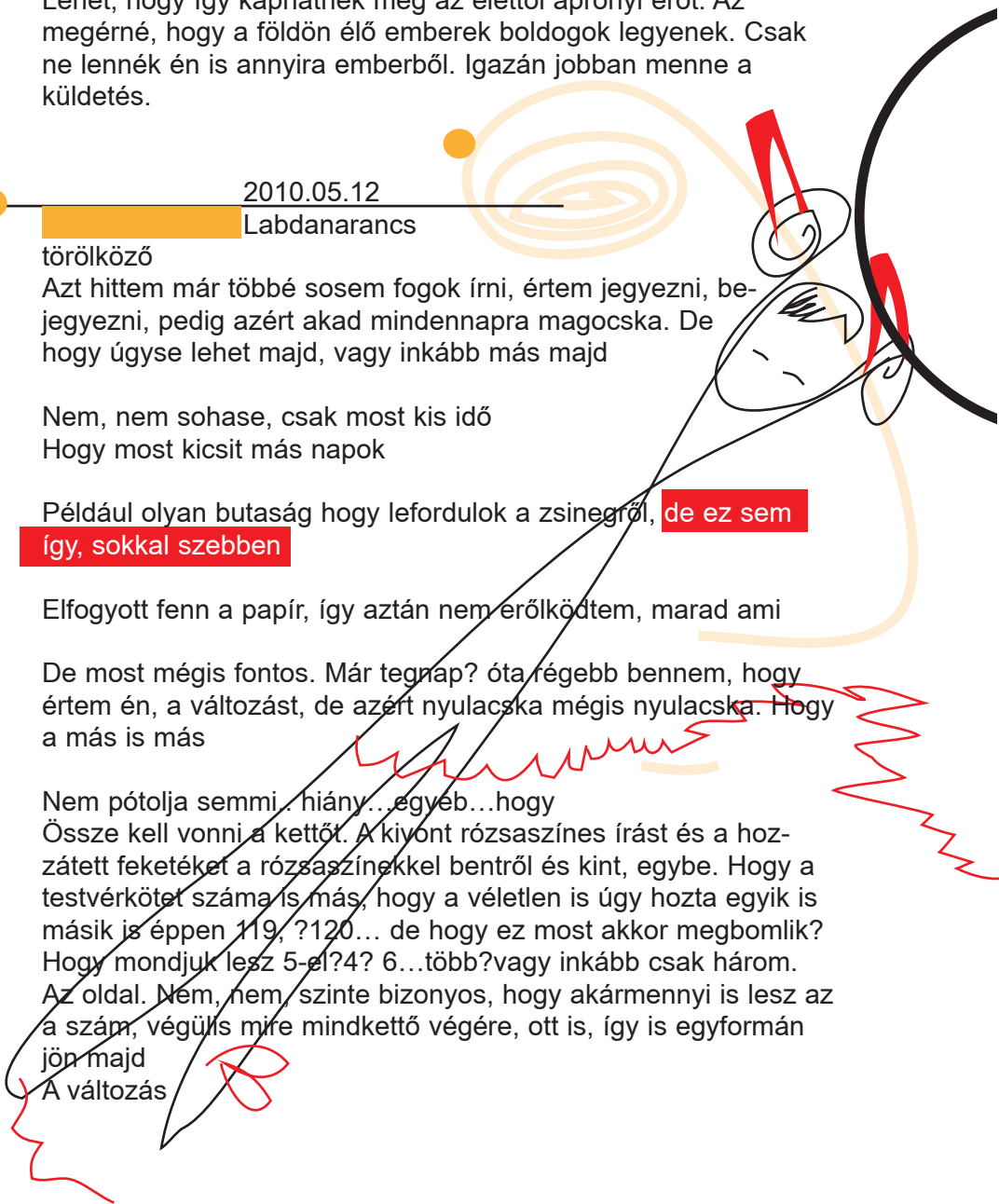
Elfogyott fenn a papír, így aztán nem öröklödtem, marad ami

De most mégis fontos. Már tegnap? óta régebb bennem, hogy értem én, a változást, de azért nyulacska mégis nyulacska. Hogy a más is más

Nem pótolja semmi... hiány... egyéb... hogy

Össze kell vonni a kettőt. A kivont rózsaszínes írást és a hozzatett feketét a rózsaszínekkel bentről és kint, egybe. Hogy a testvérkötet száma is más, hogy a véletlen is úgy hozta egyik is másik is éppen 119, ?120... de hogy ez most akkor meg bomlik? Hogy mondjuk lesz 5-el?4? 6...több?vagy inkább csak három. Az oldal. Nem, nem, szinte bizonyos, hogy akármennyi is lesz az a szám, végülis mire mindkettő végére, ott is, így is egyformán jön majd

A változás

Ki kell javítani. Összevonni. Nem hiányozhatnak a nyuszingyel malőrjei. Éppen amit és amiért kivettem. Hogy a nyelv. Hogy nyuszi sokat beszélt. Én, bzs, félttem, féltettem a sok beszédőt, és most mégis... hogy visszatérni oda ahonnan a nyúl indult. Egészen egészen előre. Annyira kedves, annyira fáj, amikor a nyúl sokat beszél. Olyan szép. Megható. Pedig a múltkor éppen ezért vettem ki, akkor éppen az volt a megható, hogy nem beszél. Különös. Mégis kellene a szavak. Amikor nyuszi száj. Amikor a nyúl nyúlnyelven. Nélküle üres lesz a szó, szinte a tartalom is veszít. Ha nem tudnám, amit a nyúl tud, más. Hogy észrevenném-e, de így, hogy a kezdet kezdet már akkor tudta, rejtett valamit. Nyuszinak maradni kell. azt hittem magya-rázós, hogy túl... de igenis a mottó is, elől, talán igen, a csiga? hátul az emberekhez, új világ, álmok, régiek, mindent összevetni. Mert igenis szükségesek a nyúl nyelven szólt sajátos magyarázó szövegek mesék helyett (előtt). Olyan ez, mintha megvontam volna a mézet a vajaskenyértől. Vagy fordítva. A vajat a méztől. Nem lehetséges. A vajnak és méznek együtt kell maradni. Persze most elfogyott a kenyér, és éppen ma reggel kívántam... de különös, a mézet a vajjal... és akkor bizony éppen most nem volt, elfogyott a kenyér. Egy-két zsömléért lemegyek ide a szomszédba, ahol minden olyan más lett. Ott is. az árak is hol így hol... összevissza, már nem olyan megbízható. Na de rajt mackó pecsét. Hogy arcomra van-e írva. Hogy nyúl mackóból. Ne menjek oda, mert megfennegettek. Hogy megveri: mondta a nő, többes számban mondta-e, de énnekem nincs félnivalóm, mondtam mackónak, persze nem tudom, igazán, kellene-e félnem. Hogy én mackóból.

Hiányérzetem volt ■ hogy ezért lenne az a rosszkezd, igaz, kicsikét rózsaszínesedett. Ma eső is lanyhább, lustább, kicsikét mindennek majd szebbnek lenni.

Igen, majd kijavítódik ez is. egészen egészen mindennek mire kiadás, tökéletesnek lenni. Ezt majd amikor jövök, 1. -e? 2. -a, teljes tisztába tenni, hogy úgy csillogjon mint a tiszta pelenka. Az indulás, a lezárás a nemlezárással, nyitva. Hogy elkezdőd-

hessen szépen tisztán az új lezárás az újabb nyitással.
Tekeredve forogva írva le testével köröket egymásból
spirál

És akkor majd minden szép. Most kicsit más idő, hogy minden
szép majd helyére kerüljön

Minden idő egy kicsit más... idő... de hogy a helyén

Mit fog dorka mondani, majd jól megnézem arcát. Ő akinek min-
den rózsaszín csipke meg gyöngy majd hogy fogja venni, hogy
minden bebarnult, zöldült. Egy kis okker...halovány. De hiszen
lesz ilyen is a sok...között. Hogy legyen most kicsit más is

2 oldallal több. 122. igazán igazán nem sokkal több. Június else-
jén meglesz. Júni1. gyermeknap? Akkor igen, gyermeknapkor,
de mindenképpen 2-ára kész. a tisztapelenkába öltöztetett
könyv. Első könyv a haloványrózsaszín a haloványkéssel

Hogy aztán jöjjenek a feketék az álmok

Hogy aztán még tovább a zöldek... narancsok sárgák

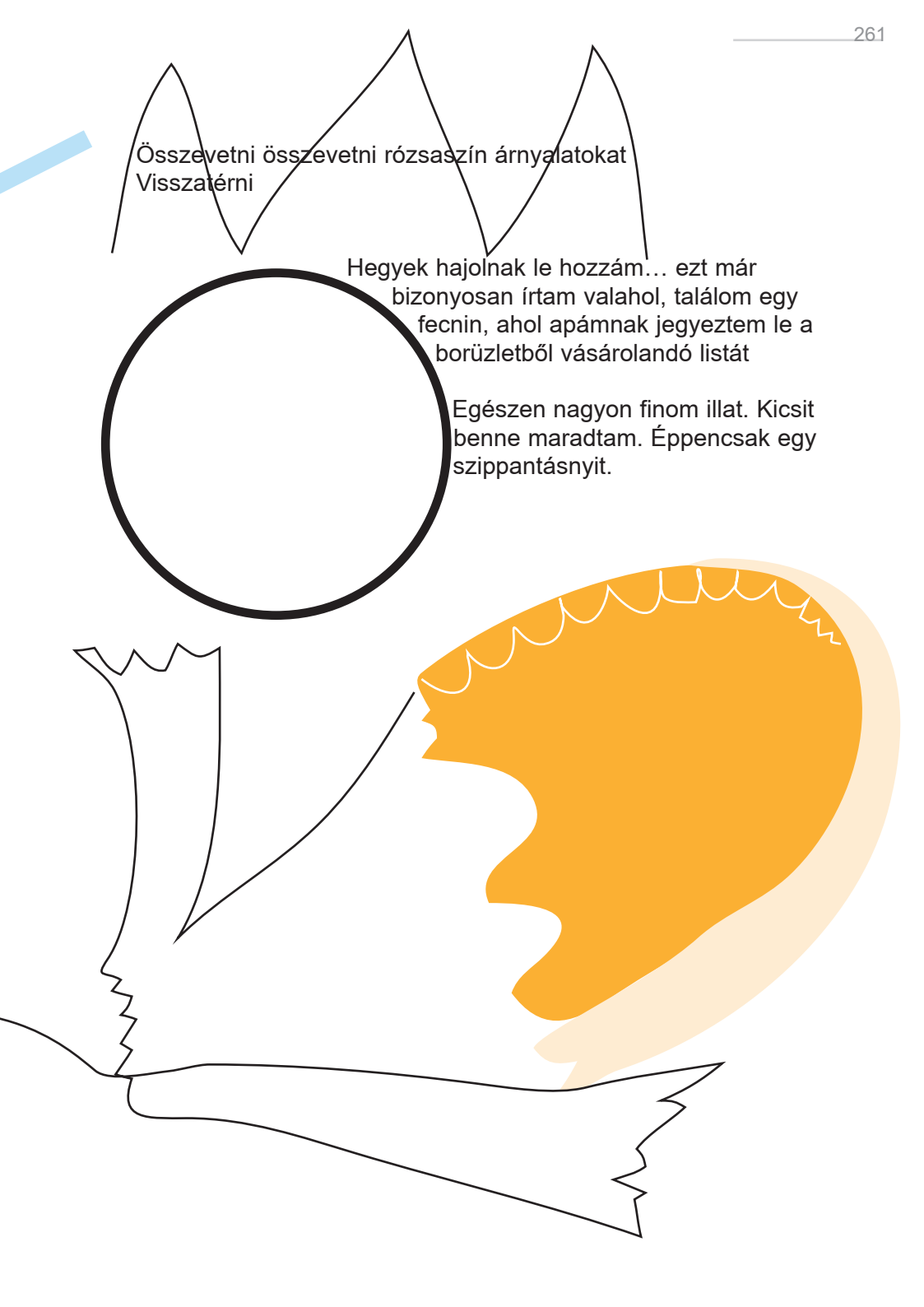
szépen megérlelve Aztán az élet hol lenyugszik, hol felkel

majd ha minden rendben, folytatni kimaradt bejegyzések,
naplók... itt-ott felülvizsgálni, mi is ami még maradt idekint
odabentről

Hármaskötetben

Addig is szép álmokat aludni nagyokat más világ álmodni
Három hétben kettőből

.....

Összevetni összevetni rózsaszín árnyalatokat
Visszatérni

Hegyek hajolnak le hozzám... ezt már
bizonyosan írtam valahol, találok egy
fecnit, ahol apámnak jegyeztem le a
borüzletből vásárolandó listát

Egészen nagyon finom illat. Kicsit
benne maradtam. Éppencsak egy
szippantásnyit.

2010.05.10

zs: kedves I,

köszönöm, meglepett, jólesik, hogy gondoltál talán csak annyi, amikor annál a résznél tartok, hogy személyes életembe törés következett be, mindannyiszor így van előttem: személyes (és szakmai) életemben egyaránt törés következett be annyira egyidőben, hogy szinte eltüntette a levegőt. mégis sikerül azzal biztatnom (egyúttal felülbírálni) magam, engedni a vigyázó kéznek, hogy talán esélyt adni a jövőnek. hogy nem mindig jó, a folyamatos kimondás ahhoz a természetes folyamathoz, hogy termeljen több, egészségesebb oxigént. erdőbe vittek lábaim, hogy majd a fák, levelek között automatikus mozdulat volt, fennmaradási ösztön mégis, itt a földön úgy tűnik nincsenek válaszok kimondások nélkül. hogy az embereknek kellenek a kimondások vagy mégis? szállni és vagy (maradni) szépek,

I: Nem igazán illik a filozófiai eszmefuttatás a zsurnalisztikai keretbe, de betettem belőle, nézd meg, inkább azt mondd meg, hogy ez a kötet címe: szállni -maradni? És kérek egy nyuszi képet, azt betenném.

most valami olyan következne, amit tegnap egészen átléptem.
 azaz hogy amikor nem volt súlya testemnek. hogy az valami
 más, mint ami volt lesz
 amikor az út hosszúsága maga a végtelen. amikor a léptek már
 nem sietnek, mert felettük állnak az időnek. ki-kikacsintgattam
 vissza-visszanéztem. nyújtogattam a karomat, valóban nem
 érzem-e. jobban megnéztem a padot a rajta álmodó emberrel,
 hátha felismerem
 amikor átléptem, onnantól ez a súlytalanság.
 mintha ismétlődne
 nem emlékszem meddig tart, de az a terület

kivételesen ideírom a napot, ami ma van. 2010 május 7

és akkor vissza, a másfél évbe, kicsit nedves még, olyan régen.

.....
 ezt itt javítani, előremenni az időben.

(boldogan indultam, boldogan távoztam.)

a szemekben lehetett látni, ez a két arc összetartozik. minden
 ember aki egymáshoz tartozik, meg kellene becsülnie egymást.
 amikor két szerelmes újra egymásé lesz. néztem, és mosolyog-
 tam. v jutott eszembe. milyen rég is nem írtunk, nem írtam. szük-
 ségesek a hallgatások, távozások, távolságok, hogy az emberek
 egymásra találjanak. hogy két ember újra egymás felé lépjen.

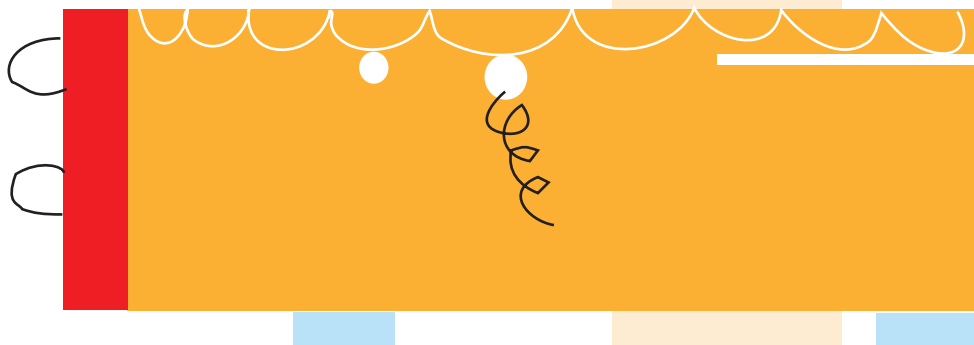
ugrani, egyenesen szaltót vetni időnek.
 és mégis

(boldog indulások is alázatból. nem, nem, itt valami más szó. a boldog indulás, amikor nincsenek érkezések, indulások. amikor nincs test, csak a fény)

melyik tükörben nézek.

utcai, monitoré vagy a fürdőszobáé. nem mindegy. és akkor még nem is emlékeztem az előszobára, konyha, vagy amiben csak a lábaim.

különös, még sohasem volt szükség ugrani az időben. azaz hogy eddig elég volt csupán játékból. nem, nem, már megint tévedek. eddig minden szövegrész mint a két tenyér, összeillett. akartam vagy nem, a pontok, vonalak, felületek összeértek. és most egy szövegen belül többször is megköveteli a rész magának. a széthúzást. ahol a felületek taszítják egymást.

bárhová megyek, tulajdonképpen idegennek érzem magam. jó, mindig hazatérni.

különös. már megint egy ütköztetett felület. mint ez is. (szükségtelen a zárójel)

mindig rájövök, hogy szeretek hazajönni. hogy szeretem a testet ami mellett.

mert igaz is, de mindjárt kívánczozna a túloldalon is a felület. mint amikor a két tenyér összeér.

amikor a dolgok egyszerre vonzzák is, taszítják is egymást.

már megint a tévedés. hiszen a két tenyér is a testből. a tenyerek pedig összeérnek. valahol becsúsztott egy hiba. megint a 7. nap

hiszen a túlfelület tiltott zóna, azaz legalábbis imaginárius felület. ahol a tenyeret nem szükség keresni. ebben a zónában nincsenek tenyerek.

a felelet megold akaratlan egy másik, jóval régebbi kérdést, amire sok más, felelet.

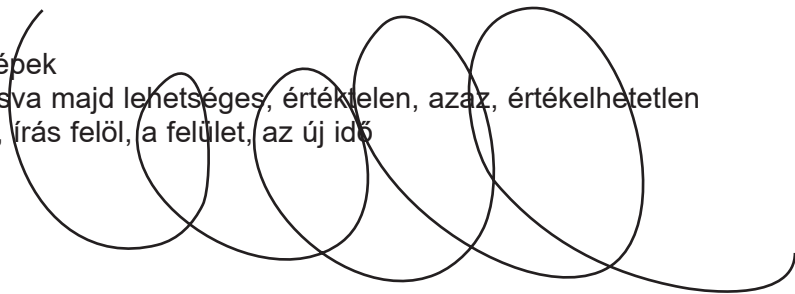
és akkor innen vissza, súlytalanság. amikor kilépünk időből. körből? Körben

és mégis. könnyű beszélni, amikor megszüntetjük a felületeket. hiszen a két idő (egyik az időtlenség) nem egymással mérhető nincs összehasonlítás ebben a külön időben.

és akkor itt akaratlan ha matematika, legalábbis számolva, bejön mindjárt egy harmadik idő.

maga az írás idő, pontosabban az a végtermék, anyag, ami a felületből (a tapintható), az imaginárius és ami a kettő közötti tér. a sem nem egészen felület, sem nem egészen nem létező tér

most itt kilépek
visszaolvasva majd lehetséges, értéktelen, azaz, értékelhetetlen
mint olyan, írás felől, a felület, az új idő

2010.05.06

- nagyon sajnálom mackót. ezzel kelek és ezzel fekszem.
- hogy mackó szomorú. mégis, bár büntudatom van, az írás alighogy fenekem a széken, máris boldoggá tesz.

persze másmilyen dolgokat írtam a fecnre, például hogy ha mackó boldogtalan, én is boldogtalan vagyok. de ilyeneket mégsem ír le az ember a naplóban. mert a történetnek gördülékenynek kell lenni. hogy amikor benne, boldoggá tegyen. hogy például mint ma is, alighogy leülök, a székre, kisüt a nap. Hogyan legyenek akkor boldogtalan.

mackó szomorú.

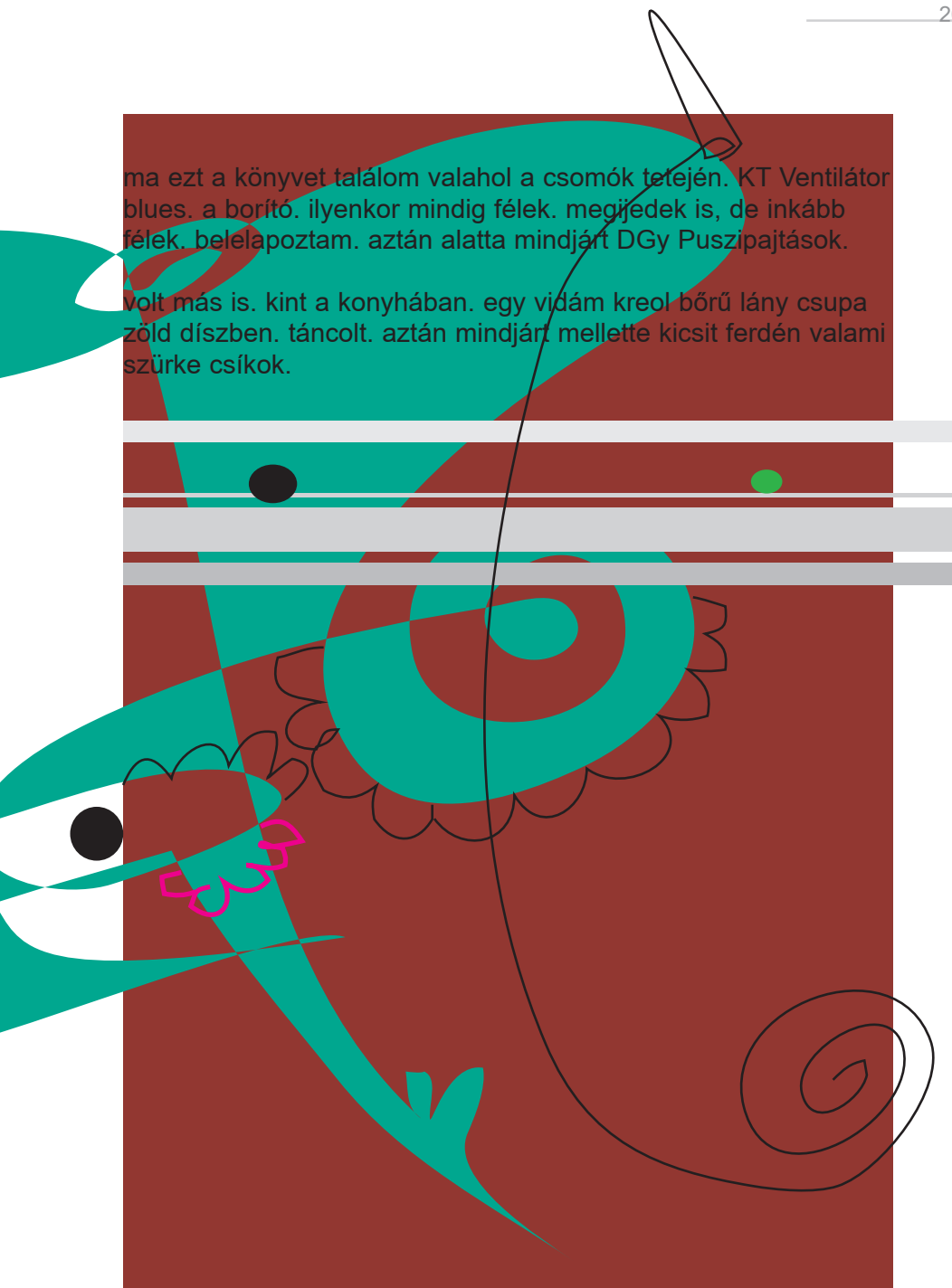
ezzel kelek és ezzel fekszem. hogy mackó szomorú. mégis, bár büntudatom van, az írás alighogy fenekem a széken, máris boldoggá tesz.

persze másmilyen dolgokat írtam a fecnre, például hogy ha mackó boldogtalan, én is boldogtalan. de ilyeneket mégsem ír le az ember a naplóban. mert a történetnek gördülékenynek kell lenni. (és itt akkor) lehet töredék, kockákból, mondjuk mozaik, azt is ugye, nem könnyű kirakni. a nagyon nehéz kockákat. és mégis. hogy amikor benne, boldoggá tegyen. hogy például mint ma is, alighogy leülök, a székre, kisüt a nap. igaz, most éppen kicsit elbújt. biztos ez is csak hogy ő is játsszon.

aztán visszatér. mackó alázatos, mégis ott, hogy meddig bír. hogy úgy majd, meddig bírja.

ma ezt a könyvet találom valahol a csomók tetején. KT Ventilátor blues. a borító. ilyenkor mindig félek. megijedek is, de inkább félek. belelapoztam. aztán alatta mindjárt DGy Puszipajtások.

volt más is. kint a konyhában. egy vidám kreol bőrű lány csupa zöld díszben. táncolt. aztán mindjárt mellette kicsit ferdén valami szürke csíkok.

(2010.07.19)

majd koncentrálok arra, hogy mackó ülni tudjon.

szinkrontorna
Szinkrontorna. **szinkrontorna.** ez is még 19-ből
 különös. a karikák. a ma éjszakából. mintha még sosem jelent
 volna meg így emlékezetemben.
 igaz, a tegnapi álmról sem írtam, de ez a gyermekkor, valóság-
 ból.

akkor legyen előbb a tegnapi álom. nem olyan ördögös,
 nagyvolumenű, ezúttal, de mégis elgondolkodtató. ezt az álmot
 viszont nem tudtam megfejteni. legalábbis, egyelőre nem vilá-
 gosodott meg, majd. egyszer mindig előbukkan valahonnan a
 megoldás. egy éjszakai ébredés, más.
 barátnőmmel voltunk valami táborban, nem emlékszem, arra
 sem kivel, és arra sem, hol, vagy hogy időben most vagy rég,
 egészen régen, csak a kép. pisilnem kellett, és valami faajtós
 vécék sorban, a barátnőm nyitott be egyikbe, és szabad volt.
 belépek, jaj és kint erdő, zölddel, igen, különös, nem először
 álmodom ilyen faajtós potyogtatós, faülőkés vécékkel. de ez
 egészen nagyon különös. nem érhetek el az ülőkéig, mert egy
 nagy lyuk, illetve egyik felében horpadt elhasználódott anyagok,
 nekem mégis el kell végeznem a dolgomat. kinyújtózom,
 elveszem a vécépapírt, valami lilás-kékes papír, és a lyukban
 egyik lábam ráhelyezem erre a halomra, viszont másik lábamnak
 már nincs hely, és csoda az is, ha megtarthatom magam, a lyuk
 fölött, alatta szakadék. egy hatalmas nagy erdő alja. nagyon
 magas vagyok, ha beesem, nem élem túl az esést. pisilni
 kezdek, szétfolyik több sugárban (mintha ötöt számolnék, mert
 valamiért megszámlolom), talán a lábamra, nadrágomra is, megy
 a sárga folyadék, priccol le a szakadékba. nem tudom, hogy
 szállok ki, pontosabban hogyan fogok kiszállni, mert belépni,
 még csak csak, de kifelé nagy erőfeszítésre lenne szükség,
 talán kiabálok, valaki segítsen kiszállni. talán a nadrágomat sem

tudom felhúzni, olyan nagyon veszélyes ez a lyuk alattam, itt megáll az álom, azaz hogy felébredek. hogy ki volt aki segített, vagy hogy kikászálódttam-e, nem derült ki.

nem, nem, talán nem is erdőben volt, egészen valami különös aszfaltos helyen, emberek lakta helyen, csupán a vécé alatt volt ez az erdő, szakadék. de az is lehet, mindkettő. hogy az erdő is igaz, meg az emberlakta hely is. valahogy keveredett a kettő. de a favécék azok tisztán álltak sorban emlékezetemből.

a karikák. a középiskolát a a múzeum melletti volt leánylíceumban végeztem, de érdekes, ott, onnan nem maradt meg ilyen jellegzetes emlék. ez a megelevenedett kép, a székely mikó kolégium, illetve iskola udvaráról való, alig kétszer jártam, tartózkodtam, illetve pontosan háromszor, vagy inkább megközelítően három, mert legutóbb Kissbéla vezetett végig, fel emeleten, oda, ahol a törzshelye, azaz hogy ahol dolgozott. kaptam is tőle valami cukorkát, igen, valahol megvan, még. hogy ez a cukorka is honnan, milyen időből...

hát persze hogy nem, hiszen akkor már nem voltak ezek a karikák. a karikák az elemi iskola udvaráról valók, még a zeneiskolából, azok a sorban, csoportokban való gyülekezésekből, amikor kivezényelték az összes élő emberi kart, az iskola udvarára. előbb tornaórákon gyakoroltuk be a mozdulatokat, különben szép, egyszerre egyforma katonaprecizitással végzett kivitelezett gyakorlatok voltak, aztán jött az összpróba, amikor már sorrendbe, meghatározott időrendben levezényelve az osztályok, kellett, egymás után végrehajtani. akkorra más csak egészen minimális hibák csúsztak be, egy-egy jobb helyett balra fel, vagy fordítva. mert mindig egyszerre kellett vagy jobbra vagy balra a karikákat, nem, nem, emlékszem, volt hogy egyik sor balra, másik jobbra, az ellenpontosítás jól hatott az összlátványban, de akkor vigyázni kellett, hogy minden következő sor, úgy-úgy ellenpontoszva, illetve más, szalagokkal, ilyesmik, emelni vagy leengedni. (ez itt csupán kitérő, legutóbb kinevetett zolika, amikor blokklakásnak forítottam a panellakást, hát persze, hiszen a román nyelvből ragadt odaát ránk, a blokk, s mint ilyen,

ugye, igen sajátos, s nem-e igazam, amikor azt állítom, ha hangzásban nem is, de szavakban bizony igen hasonlatos az angol a románnal. na mindegy, nem volt új számomra, de hát ilyenkor mindig kiderül, hogy el-elcsíptünk egy-egy román szót, csoda-e, a sok jellegzetes székely, miegymás, egyéb, hogy bekerült az is. mindegy, akaratlanul is szoktunk egymáson olykor felnevetni, elmosolyodni, amikor ügyetlenségünkben valamelyik mozdulatunk viccesen kviteleződik. most , mert előfordul az ilyen is, ezúttal enyémmel. én is, szóval belőlem is ki-kijön olykor valamelyik társam sutasága miatt egy-egy önfeledt, kontrollálatlan aprócska mosoly, vagy olyan egészséges felkacaj.

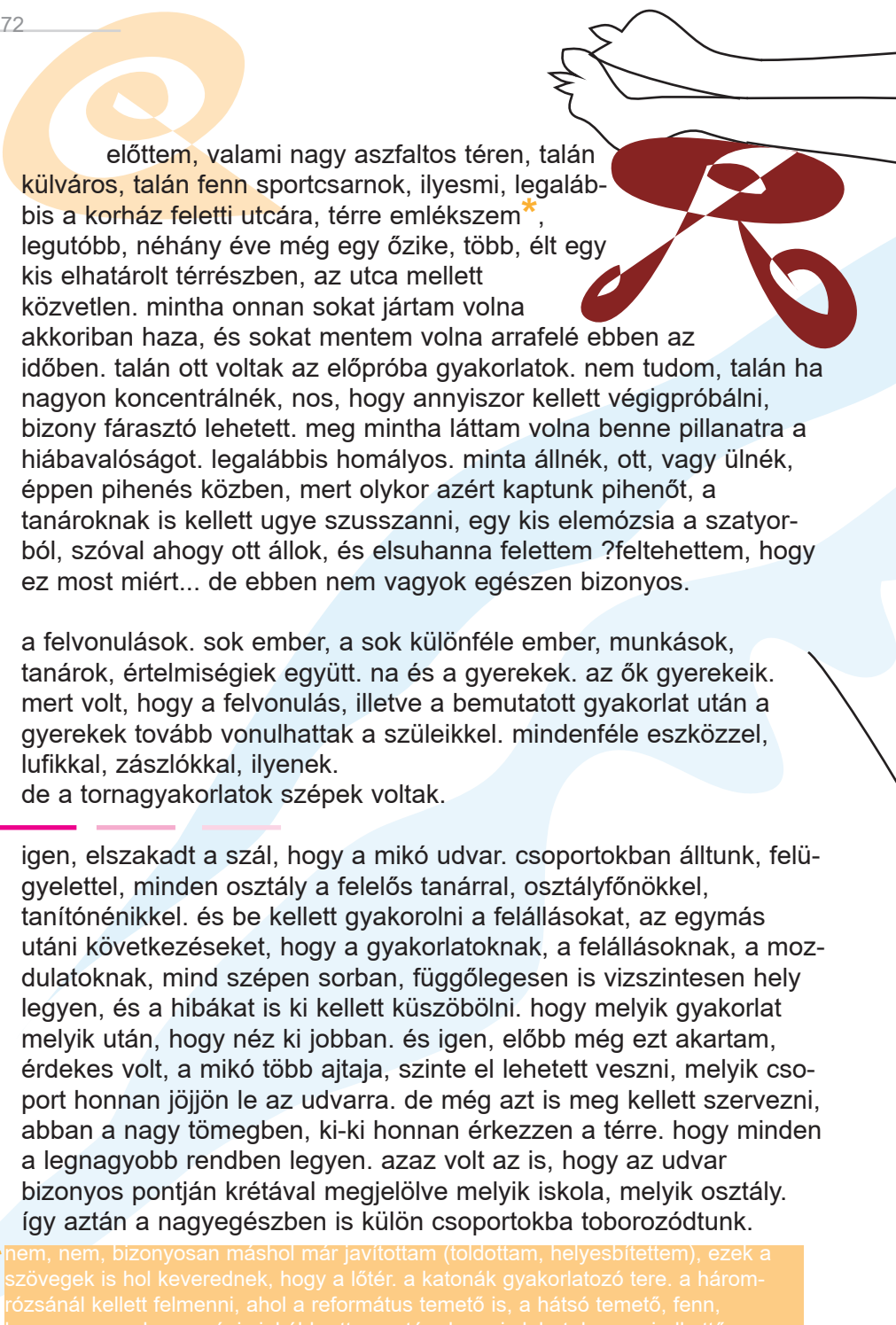
vizsont különös, hogy akkoriban milyen hatalmasnak láttam ezeket az iskola udvarokat. így volt ez a mikó udvarával is, valamiért az összpróba gyakorlatra, minket a zeneiskolából is odavezényeltek, ez olyan nagyon különös volt, hogy a mikó udvar, később voltam egyszer egy kicsengetésen, akkor szépen sorban ültek a kisebb gyerekek, de miért is? nem is firtatom, hogy ők ott miért, mintha mindegyik kezében lett volna egy szál virág. és ezeket adták volna oda a nagyoknak, akik elhagyták az iskola kapuját. de arra emlékszem, hogy egy szép félkör volt, ahol agyerekek ültek, más senki nem ült, csak állt, és mintha nem lett volna olyan nagy zsúfoltság. pedig sok ember, rengeteg volt, és mégis, akkoriban olyan hatalmas, tágas volt az a picike udvar. mert amikor legutóbbb kissbélával is, meg egyszer tényleg, még apámmal, ott volt az edzőterme, a pingpong, nos, akkor már, akkorra egészen aprónyira töpörödött. az udvar. és azért anniyra szép sem volt. csupa aszfalt, míg az enyém, a líceum csupa-csupa zöldben. fák, park, ilyenek. de, legalábbis kívülről volt valami varázsa. a stílus. ahogyan akkoriban vigyáztak, figyeltek az ilyen dolgokra. legyen az klasszicista, barokk, rokokósabb, vagy éppen reneszánsz elemekkel kombinálva. aztán, az enyémből is mi lett. mindjárt a főbejáratnál eltűntek azok a gyönyörű berakások. egészen, egészen megváltozott. viszont ilyen berakást, kicsit szecessziós díszítőelemeket kapott már az új líceum, helyette, ahová Janka is jár.

de a múlt, az emlékek ennél sokkal lényegesebbek. hogy akkor gyermekszemmel milyen volt.

érdekes volt számomra azon a kivezényelt napon, hogy össze lehetett hasonlítani, más iskolákból érkezett gyerekeket, hogy milyen mások voltak az arcok. hogy aki szakiskolából, vagy gimnázium, mikó, szóval olyan más volt. akkor is igen nagyon figyeltem az emberek arcát. mindig egészen magányos voltam a csendekkel. nemigen beszéltem. de figyelni azt nagyon tudtam. minden apró részletre. például, hogy valahová amikor be voltunk osztva, minden iskolából valami más helyre, az utca különböző pontjain, a szállóhelyek, azaz gyülekező helyek, ezt nem is értem, vissza sem tudom pontosan idézni, miért kellett másik beosztott helyről oda, a gyülekező helyszínre menni, talán hogy már csoportokban beállva érkezzünk, a helyen ugye összegyűlni, és onnan már hivatalos menetben a kijelölt helyszínre, ez volt akkor ezen a napon a mikó udvara. különös volt unokatestvéreimmel találkozni, akik valahogy tehetősebb családból, olyan kislánynak, másnak éreztem mindig ilyenkor magam. mint aki nem oda való. vagy inkább mint aki kívül áll. aki csak véletlen ott, de nincs benne a rendszerben. mint aki nem része a rendszernek, de mégis visszagondolva is szépnek, különösnek találtam ezeket a gyakorlatokat. csak ezekben az időkben tanultunk ilyen "művészi" gyakorlatokat, mert valóban megtanultunk művészien bánni ezekkel az eszközökkel. ez javában művészitorna volt. hogy minden rosszban volt, mint ahogy van is valami szép. a felvonulások, a tömegek, milyen nagyon nagyon hatalmas volt minden. és ott nemigen voltak szomorú emberek. a tömegben, egymás szomszédságában mindenki elfelejtette bűját bánatát, és vidámság sugárzott az arcokon.

persze meglehet, hogy csupán én láttam akkor így.

kicsit vicces is volt, meg gondolom ott is a hőség, de egy gyerek nem érzi a hőséget, legalábbis a magamfajta, minden dolgora rácsodálkozik. persze mi gyerekek akkor nem sokat értettünk, mi miért. de a gyakorlatok, a felvonulások izgalmasak voltak. igaz, igaz, előfordult, bizonyára, hogy azért untam. amikor, igen, ez is

előttem, valami nagy aszfaltos téren, talán külváros, talán fenn sportcsarnok, ilyesmi, legalábbis a kórház feletti utcára, térre emlékszem*, legutóbb, néhány éve még egy őzike, több, élt egy kis elhatárolt térrészben, az utca mellett közvetlen. mintha onnan sokat jártam volna akkoriban haza, és sokat mentem volna arrafelé ebben az időben. talán ott voltak az előpróba gyakorlatok. nem tudom, talán ha nagyon koncentrálnék, nos, hogy annyiszor kellett végigpróbálni, bizony fárasztó lehetett. meg mintha láttam volna benne pillanatra a hiábavalóságot. legalábbis homályos. mint a állnék, ott, vagy ülnék, éppen pihenés közben, mert olykor azért kaptunk pihenőt, a tanároknak is kellett ugye szusszanni, egy kis elemózsia a szatyorból, szóval ahogy ott állok, és elsuhanna felettem? feltehettem, hogy ez most miért... de ebben nem vagyok egészen bizonyos.

a felvonulások. sok ember, a sok különféle ember, munkások, tanárok, értelmiségiek együtt. na és a gyerekek. az ők gyerekeik. mert volt, hogy a felvonulás, illetve a bemutatott gyakorlat után a gyerekek tovább vonulhattak a szüleikkel. mindenféle eszközzel, lufikkal, zászlókkal, ilyenek. de a tornagyakorlatok szépek voltak.

igen, elszakadt a szál, hogy a mikó udvar. csoportokban álltunk, felügyelettel, minden osztály a felelős tanárral, osztályfőnökkkel, tanítónénikkkel. és be kellett gyakorolni a felállásokat, az egymás utáni következtetéseket, hogy a gyakorlatoknak, a felállásoknak, a mozdulatoknak, mind szépen sorban, függőlegesen is vízszintesen hely legyen, és a hibákat is ki kellett küszöbölni. hogy melyik gyakorlat melyik után, hogy néz ki jobban. és igen, előbb még ezt akartam, érdekes volt, a mikó több ajtaja, szinte el lehetett veszni, melyik csoport honnan jöjjön le az udvarra. de még azt is meg kellett szervezni, abban a nagy tömegben, ki-ki honnan érkezzon a térre. hogy minden a legnagyobb rendben legyen. azaz volt az is, hogy az udvar bizonyos pontján krétával megjelölve melyik iskola, melyik osztály. így aztán a nagyegészenben is külön csoportokba toborozódtunk.

*nem, nem, bizonyosan máshol már javítottam (toldottam, helyesbítettem), ezek a szövegek is hol keverednek, hogy a lőtér. a katonák gyakorlatozó tere. a három-rózsánál kellett felmenni, ahol a református temető is, a hátsó temető, fenn, hosszan, nos, hogy mégis inkább ott az a tér. de az is lehet, hogy mindkettő. csupán csak időben tér el egyik a másiktól. hiszen hány év is. karikából, krumpliból.

2010.05.05

amikor mackó szomorú.

a saját képzeletem áldozata lennék, ha nem volnék képes józanul tenni és gondolkodni, kezelni azt.

írok. az írás bennmarad ebben a közelségben, én meg elemelkedem tőle. de sosem szakadok el. legalábbis, ebben a képzeletben.

a szem. a Te képzeleted, valóság?

szükségem van a szemekre. szükségünk van, a szemünkre.

szemekből, fekete lyuk.

manó, békét küldök a **szív**-edre.

ez a könyv mindent magába fogad. a boszorkányságot is,

a szüzességet, ártatlanság, tisztaság megtartásának, igazságának küzdelmével, és azét aminek nincs szüksége küzdelemre,

mert magában a létezésben, arcban, mozdulatban ott ez a halovány fehérség, hártya, néha kicsit rózsaszín, okker vagy kékesebb...

2010.05.04

Manó kedves, akinek nincs anyukád.

Miért nyúltak a nőhöz, a nő testéhez ott a Blahán a rendőrök? Kétségbeesetten védekezett. Derekán, lábán, mellén, mindenhol fogdosták, ráncigálták. Talán bűnös volt, talán nem. siessünk, mackó, gyere, húzom, csak tovább. A szemek ne lássák. Így az agy sem fogja fel.

szomorú vagyok. mackó is szomorú. vége a kis magánvilágának. valaki más jön a helyébe. valaki mást küldtek a helyére. hány év, kiépítette ápolgatta gyűjtögette, hogy minden valaki más kezébe kerüljön. hogy mindent valaki más kezébe adjon.

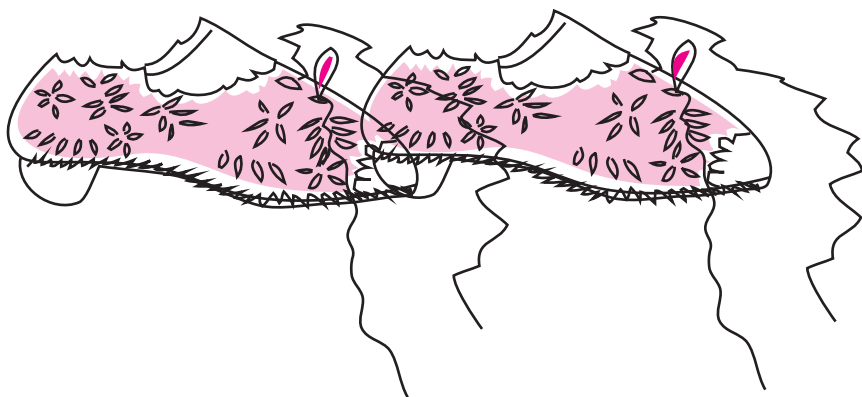
azonnal láttam a bajt. hogy milyen szomorú az arcod, mackó. nem mondta azonnal, még játszott kicsit, de már nem volt arcán mosoly. hogy látszik az arcán? még kicsit magyarázkodtam is, hogy talán csak a fény egyik oldalon, meg az árnyék másikon, talán az, de nem, mondom mégse. határozottan szomorú az arcod.

mennyi minden kimarad. hogy amikor csak kicsiben, gyakorlatok, az iskolaudvar, hátul, az is milyen hatalmas volt akkor. amikor kicsi az ember, milyen hatalmasak az árnyékok. amikor mindenütt napsugár. aszfaltok, zöldek. azok a titokzatos hátsóbejáratok, udvarra, zölddel.

(2010.06.23;2010.07.21)

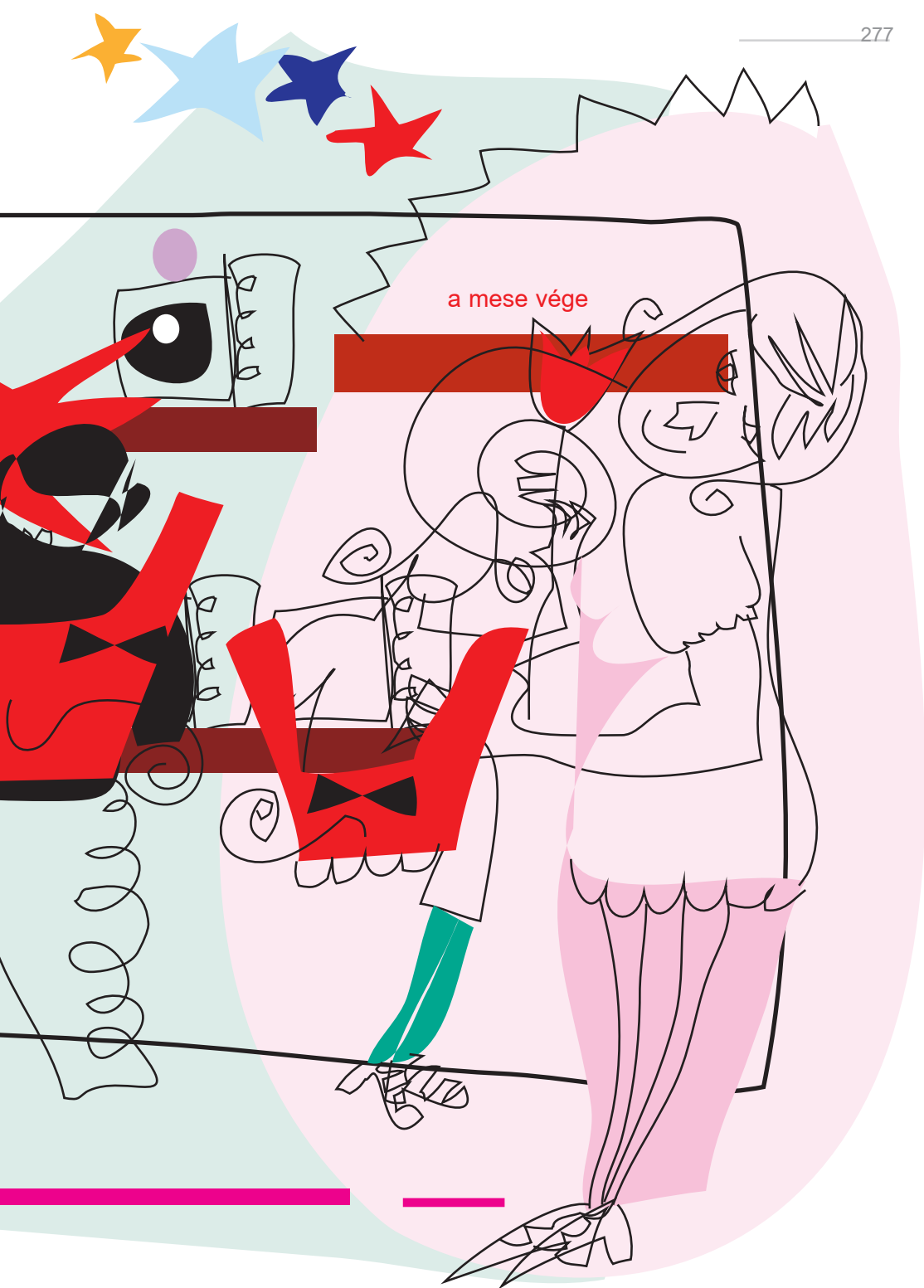
az embernek arcába, bőrébe, sejtjeibe van írva sorsa;
szomorú vagyok, manó. már megint szomorú. nem lesz sok
pénzem, nem leszek gazdag. már megint rosszkor rossz helyen.
biztos azért, mert már megint egyszerre két dolgot kívántam. de
leginkább hármát kívánnék. talán nem véletlen a mesékben
sem. a három kívánság. az a biztosabb. de akkor legalább kettő.
egy az semmi. egy kívánság nem kívánság. el lehet véteni,
hibázni. egy kívánság nem is lehetséges. mert ahol egy van, ott
mindjárt kettő is. a párja. sehol nincsen csak egy dolog. a dolgok
mindig valamivel összefüggésben. nemigaz, manó?

igen, már megint nagyon szomorú vagyok. és azzal a tollal írok,
ami sosem fogy ki. mackó elment orvoshoz.
kicsi pénzem sem lesz.

2010. július 24. szombat

mintha ezt már írtam volna valahol...

2010.05.03

Könyvben is könyv. Különös... egészen nagyon különös.
Könyvek könyve a könyvekben is könyvekből. Könnyekkel.

de miért maradhatott ki ez az 5. hó 7-i bejegyzés.

7.-e. a 7. nap.előre menni az időben.

2010.05.07.

(igen, bizonyosan ez egy csellengő szöveg. hogy itt-ott előbukkant már előbb valamelyik kötetben. igen, mintha rajz is tartozott volna hozzá. de lehetséges, hogy csak rosszul emlékszem.)(milyen különös. pénteken, igen, éppen pénteken gondoltam erre a szövegre, hogy ez is milyen rég.

már nem sietnek elém, ha érkezem.

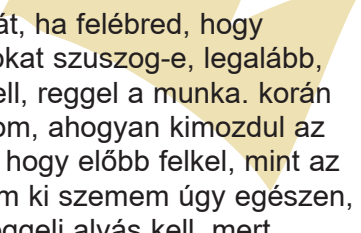
titokban pedig szerettem a rendőrautókat.

nem vigyáznak, nem fordulnak, nem várnak este a parkolóban.

tegnap megbántottam mackót, féltésből. de ő ebből is mindig csak a bántást. ilyenkor nem szól, elfordul, azaz hogy igenis szól, úgy hogy ne tudjak beszélni. hogy nem mondhatom el a dolgot forgatva minden oldalról. nem ad esélyt. csak a bántás. védekezik, közben a nagyakarásban nekem is elhal a hangom. igazán pedig úgy akarom. pedig nem úgy, a segítséget

mert úgy aggódom. mondtam is reggel, de lehet hogy éjjel volt, hogy egész nap csak rá gondoltam. de erre is csak legyintett.

meg kellett fordulnom fejjel lefelé az ágyban, ezt olyankor teszem, amikor sehogy sem sikerül elaludnom. engesztelgettem

mackót, figyeltem minden mozdulatát, ha felébred, hogy odabújni. de legalább hogy jó nagyokat szuszog-e, legalább, hogy ő elaludt-e. mert neki aludni kell, reggel a munka. korán reggel, amikor én csak árnyékát látom, ahogyan kimozdul az ágyból, vagy az óracsergés, de van hogy előbb felkel, mint az óra. aztán általában mert nem nyitom ki szemem úgy egészen, hamar vissza is alszom, nekem a reggeli alvás kell, mert olyankor jó mélyen elalszom. tegnap csúfolódott, hogy igen, én kelek délben 11-kor, és előtte, csak dolgozz dolgozz, mondta egészen csúfondárosan, amikor ugye előbb megbántottam, mert igaz, nem volt igazam, hogy ő állandóan a kis szabadidejében is elfecsérli idejét, folyton a könyvlistát nézi az internet ímélistán, több száz Istán gördül végig, és hogy már annyi sok könyvet gyűjtött, a föld minden tele, és ő csak folyton a gyűjtéssel, hogy az rendben, ennyi idő alatt ez a sok év annyi könyv összegyűlt, hogy milyen jó dolog, de nem-e azért hogy végre egyszer leülhessen és olvasgathasson. hogy rossz belegondolni is, egy életen át, örökké csak a gyűjtéssel. aztán eszembe jutott éjszaka, mi van ha szegény a létrán tegnap is értem keresgélt, és én ilyen gonosz hozzá. reggel mondtam is, miután a keze után kaptam, amit nem szoktam, hogy nyitom is szemem, és amikor ő ki ágyból, ahogy fordul, megsimogatom a kezét, és mondom, hogy én éppen úgy szeretem, ahogy van. gyűjtés szenvedéllyel, mindennel. éjszaka titokban közelebb is bújtam, néha, ha éppen fordult, de aztán mindjárt vissza is, mert ugye aludni csak az én párnámon vagy párna nélkül fejjel, de vissza ott a helyemen. mégis-csak egymagamban*

jaj és hogy igen, hogy én bezzeg úgy du 3 órakor kezdek csak dolgozni, pedig ez igazán nem igaz, én már igenis korán reggeltől dolgozom. nembeszélve éjszaka is irogatok, ha éppen akkor jön valami, azazhogy én igenis a nap 24 órájában ébren, dolgozva. hogy ő itt sincs, honnan miért, amikor néha mint egy

* az igaz, hogy az ő párnája varázspárna, amikor elmegy, és ráhajtom fejem (ezt nem olyan régen fedeztem fel), elaltat. akkor alszom a legmélyebbeket. reggel, amikor fel kellene kelnem. mert ő mindig korábban kel, nekem meg nehezebb a hidegbe melegből kiszállni. késleltetem. kicsit mindig késleltetem az időt. de ezeket is már leírtam máshol. mindig minden valahol máshol.

kisgyerek beszámolok neki őszintén, aztán visszaél. pedig csak egyszer volt, hogy sokat néztem a honlapokat, és később kezdtem el a könyvemen dolgozni, vagy amikor postára kell, vásárolni, számlák, bank, ilyesmi. igenis sosem fecsérlem a napot, manó, te is láthatod, sokszor nem is eszem, annyit dolgozom. jó, van hogy kifáradok, olyan is van.

sokszor valóban úgy hiszem, magam vagyok a hibás, hogy vele rossz, ha mackóval rossz dolog történik, mint ahogy most is. de azért ő sok dolgot nem ért. nem is igazán hisz a jelekben, ha néha boldogan vagy inkább mostanában csak félénken ecsetelem, azaz elmondok ezt-azt jelekből. nem igazán hisz..de esetleg elgondolkodik, csak úgy hogy ne látsszon rajta. (arcából) mondtam is az éjszaka, olyan titokzatos vagy, mackó, és olyan keveset beszélünk. itt azokra az elszórt jelekre gondoltam, amit itt-ott elhagy nekem, hogy lehet mégis, csak véletlen? hogy valóban ezeket is csupán én hiszem. de ha megkérdézem, sem mond semmit. azt hiszem. hogy nem tudok meg sohasem

szóval hogy ugye az van, nekem is kicsikét igazam, meg neki is kicsikét. egyikünknek sem teljesen

még ez is estéből.

megint nem volt súlya a testemnek. megyek az utcán, hazefelé már, onnan, és ahogy múltkor, megint nincs súlya a testemnek.

(színes, csengő-bongó vagy csupán halk csörrenés)

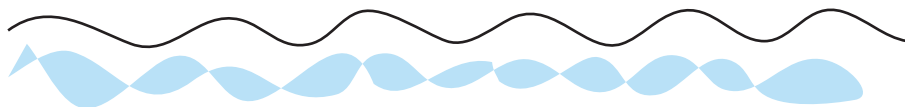
ma azért szépen süt nap. a fák is ide-oda egyformán össze-vissza hajolnak. érintkeznek testükkel a levelek. össze-összebújnak. súrlódnak. fények, alatta árnyékok.

a levelek szeretkezni bizonyosan nem tudnak. testvérek.

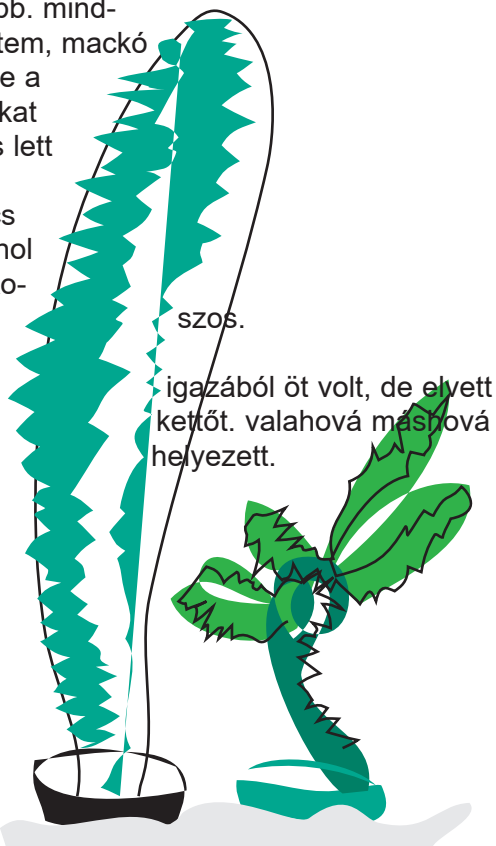

ma például, és ma már vasárnap van (csak azért, hogy ez most már tisztázódjon, 2010 július 25, és csakazétis nemteszem ki a pontokat), és valóban, délután kezdtem el dolgozni, mert előtte (egészen reggeltől) fehér hálót kellett felraknom az ablakokra szúnyogok ellen, na nem csakúgy amúgy felrakni, egészen igényes ügyesség szükségeltetett hozzá. ez tartott úgy délután, igen, valóban, éppen 3 óráig a 3 ablak. meg aztán kicsit esett is az eső, a fák amúgy meg éppen úgy összehajoltak. a fák legalább egymással szeretkeznek.

én nem tudom hogy van, mackó minél több gyűgyszert szed, és most már láttam, valóban beszedi reggel is este is a gyógyszereket, meg ugye a kenetetések, annál inkább fájlalja a lábát. tegnap este például ott nyüszkölődött, ez a szó pontosabban nyüszített, csak ide most nem illik, s valóban mint ahogy mondja láttam is a lábában a nagy vasat. azt mondja olyan ez a nyilalás, vágás benne, mintha egy hosszú nagy vasdarab lenne a lábában. feszítette is. na mindegy. szerintem az lesz, hogy holnap sem megy be dolgozni.

hm. az ablak közepében éppen három virág lett. és az arány is egymás közt olyan megnyugtató. ez a mackó műve. kettő kicsit közelebb, egy hosszú nagy, meg egy ágas bogas, másik ugyanolyan ágasbogas, csak egészen picivel izmosabb és sötétebb zöld, távolabb. mind-három kaktusz. megnéztem, mackó közepén megtakarította-e a párkányt, mikor a virágokat visszatette. meg. szép is lett volna, két oldalon tiszta, közepén, ugye ahol nincs kinyitva (pontosabban ahol nem volt ablak nyitva), ko-

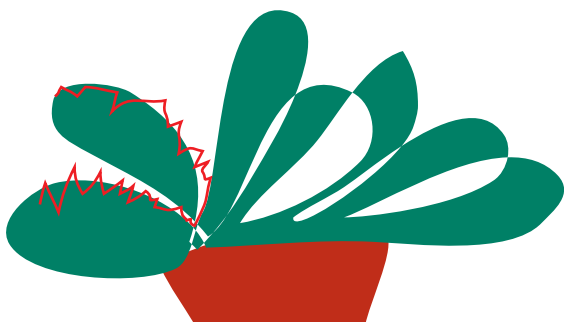
szos.

igazából öt volt, de elvett kettőt. valahová másra helyezett.

most így
néznek ki, lerajzolom.

kicsit uborka lett. kígyóubi meg a sötétebb aprók. T nevetve forogna. éppen tegnap beszélgettünk uborkákról, a hosszú meg a rövideről. és leírtam a receptet is, mackónak egyszer majd...

(meg, meg ma még a 159 is volt. ezt nem árulom el.)

T: Hagymát dinsztelsz... üvegesre, majd beleteszed a tarhonyát (v bármilyen csigatésztát), azt is dinszteled vele, majd feltöltöd viizzel, főzöd, miig kész. Benne 1 Knorr leveskocka
Készítesz egy másik edényben ezalatt kevés rántást, abba apró reszelővel uborkát (friss), teszel bele kaprot és apróra vágott fokhagymát, feltöltöd viizzel. Addig főzöd, miig az uborka kész. Ha akarod, tejföllel még dúsiitod. Citrommal savanyiitod.

Nagyon gyors és egyszerű, ma találtam ki. 15 perc alatt kész. A tányéron úgy rendezed, ha tészta, mellette v rajta az uborkaöntet.

Nekem pl iizlett.

én üzenete:

kösz, egyszer kipróbálok. az uborka milyen, kígyó?

T:

Nem, apró, ami iizes.

Nem volt semmim itthon, csak ezek, ki kellett találnom belőle vmit

én üzenete:

az a friss zöld apró uborka... amit meg kell hámozni

T:

Én nem hámoztam meg.

én üzenete:

pedig az apró uborka héja mérgező

a hosszúé nem

T:

Nem érdekel

én üzenete:

akkor jó

T:

Én megettem azt is újabban nem hámozom.

A kígyóuborka nem nagyon iizlik.

Nincs is iize, ebbe a kajába nem lenne jó.

én üzenete:

na kösz, megyek is tovább, az ételeid fokhagyásan hagymásan irtó finomak, úgy hogy ez is finom lehet

T:

Valóban nagyon finom, teljesen kiemeli az iizeket.

mától már nem kell becsukni ablakokat. 2010.07.25 este.

csak éppen nyaram nincs. még ilyen sem volt. 41 éve. hogy itt az orrom előtt, de nem érem el. a vízecskék, a napozás...

2010.05.02.

Most már hogy így egyedül maradtam...

Nagyon nehéz folytatni. Megbicsaklott a toll, összegubancolódtak a szálak, mint akkor a másik könyv esetében. Első?második könyv... Amikor ott is volt ez a gubancolódás. Szinte már elején. Aztán valahogy ott is, onnan, elindult. Ez van. nagyon nehéz továbbmenni. Mindigis tudtam, lesz ez a pont, ahonnet szinte lehetetlen lesz továbbmenni. Itt állok, és tehetetlen. Ez a szöveg már oda is lett használva, mégis itt milyen más. olyan egészen különös hangulat van idebenn. Szeretem ezt a harmadik könyvet, az aranykönyv. Most is könny gyűlik a szemembe, ha pillanatra is benézek. De hogyan tovább. Ha mégis ittmaradnak, és innen, aztán ugye hogy ott a másodikban is éppen itt álltam meg*, hogy ott is a kezeim kikötve. Szögre. A képek. És hogy itt hozzá a szöveg. Kegyetlen leszek. Ha megjelenik a három könyv, szigorúan majd együtt a hármat lehet megvenni. Hogy senki se ne tudja őket szétszakítani. Nagyon drága lesz, senki nemis veszi meg majd. Ilyen drága könyvet. És hogyan is olvasna el bárki is ennyi sok szöveget. És mégis. Kegyetlen boszorkány leszek. Ha saját könnyeimbe fojtok is. ilyen szörnyen boszorkánynak még talán sohasem éreztem magam. el tudnám pusztítani a világot. Annyi sok erőt érzek. Valójában ez olyan, hogy dehogy, hogy éppen pont a félelem. A tehetetlenség gyönyöre keveredik valamiféle megnevezhetetlen erővel. De ezt sem így, akartam, most, csak elveszett a gondolat ahogy a billentyűre érkezett. A

hogy végül kikössön... negyedikre? az aranykönyv. úgy mint ami nem aranynak készül. nem aranynak indul, aztán az út, egyszerscsak váratlan megnyílik előtte. de az is lehet, ezt is csak álmodom. hogy amit látok, sem valóság.

*

szó. a betű. Talán igen, ezt a párhuzamot is másként akartam írni. Mert máshogy volt.

Esterházyra is akartam menni, az a nap, meg a másnap. De nincs erőm intézkedni. Írni kellett volna, de elszakadtam a világtól hirtelen. Olyan távolinak tűnik. Az emberek. Mintha évek teltek volna el hirtelen. Igen, még mintha lett volna erőm, hogy csak egy ímél írni, nem menne-e valaki a csoportból autóval, ha négyen, úgy a benzin is mackó kiszámolta, megúsznánk az oda-visszát úgy 2000-ből. 2000. itt is. csak szólna, írna valaki, a csoportnak, hogy nem-e, vagy hogy keresne valaki társat, társakat... hogy menne a kocsi, vezetne, és akkor én szólnék. Hogy mennék. Csak egy pár betű, és kész volna. de nincs erő. Már. És késő is. holnapután. Hát kimarad. Úgyis annyi minden kimarad az életünkből, nemigaz? mackó is viccelődött, itt nem mész el, kihagysz az orrod előtt jó programokat, és most mennél Pécsre? Hát nem tudom. azért számolgotott, nézegetett, hogy hogy is jöhetne ki. na mindegy. mindent úgysem lehet. És itt rajtam mától a bajom is, jó, az épp holnaputánra talán elmegy. Mostanában, már ideje olyan keveset tart, nem húzódik 5 napokra, de mit is akartam? Már megint mit akartam igazolni, miért írtam. Hiszen amikor úgyis egyedül. Akkor minek írni. Persze végig kell most már menni. Az út végéig ki kell küzdeni. Ha összeszakad is minden szál, tovább. Magamnak mindig megbocsátani. Hogy holnap is majd szép nap. Mindennap szép nap. Fényből. Ha csak kicsi apró fény is a sötétben fény. Nemigaz? a sok fény pedig majd egyszer. Egyszer mindenképp elérkezem.

Szeretnem kell a naplómat, mint ahogy nagyon sokszor szeretem is. csak néha nem, de aztán azt is megszeretem, mindig megszeretem ha szép pillanattól.

Itt kell maradnom. Az ég, a kéz, tudja mit kell tennem, és vezet majd. Mint ahogy mindigis vezetett, nemigaz? sosem hagy el. a boszorkányság pedig tüskék nélkül. Szinte simogatom bőrömet. Az arcom is, észrevettem, persze, hogyan simogattam.

Szerettem, és gyűlöltem, és félttem tőle. De mit számít. amikor csak egyedül. A bőr, a szem, a fény, a sötét. Amikor tovább kell menni. Az eltorzult arcok ...jó ég, belső hangon beszélek, és éppen mint weöres sándor. Az ő hangja bentről ahogy szótárgolom a szavakat. Meg kellene ragadnom kezeimmel a torkomat, hallgasson ki belőlem. A hang. Meg kellene fojtani a hangokat. De szeretem magamat. És békességgel fogom elaltatni. Majd igen, jól alszom. Bizonyosan mélyen, szépen alszom el. álmom sem lesz, mint máskor. Felkelek, és minden folytatódik új, újabb vagy egy már egészen régi mederből. Már a verseim sem szeretem. Amiket szerettem sem. olyan távol, mint amikor ezt a beírást kezdtem, és az emberek. Éppen olyan távol minden. De majd holnap újra közel lesz és szép. És a fonal is megkerül. Mondta is mackó, hogy ki kéne húzni a zsinórt, azaz hogy kicsavarozni, az újat, amibe beraktam a másik falból. Igen, a harmadik könyvhöz más zsinór, és kicsit ki kell nyújtani, ne legyen annyira göcsörtös, mert megbotlunk benne, én mondtam hogy talán a szőnyeg alá tenni, de az sem túl jó, szerintem, mindegy. valahová. Hogy legyen. Botolni, vagy simán, együtt, mindegy is. menni, haladni az úton valamerre.

Na. Minden lesz valahogy. Eddig is megvolt valahogy az élet. És ugye hányszor csalódtam is, amikor a dolgokat csak képzeltem. Hogy amikor bebizonyosodott, minden szenvedés is csak a képzeletből. Hogy mert a valóság nem azonos volt a belül képzett képpel. és csak sokszorozódott, amíg aztán fel kellett ébredni. hogy mindig egyszer így-úgy felébredtem. Mert ugye alszunk is, mert elfáradunk, aztán meg felkelünk, hogy aztán legyen miből újra megint elfáradni.

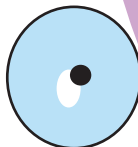
Nem, nem vagyok boszorkány, és sajnos túl erős sem. kifejezetten gyenge... gyengécske. De azért minden új ébredés tartást is ad. Persze kicsit görcsök még a kezeim. De majd kialakul ez is, mint ahogy mindennek egyszer

...

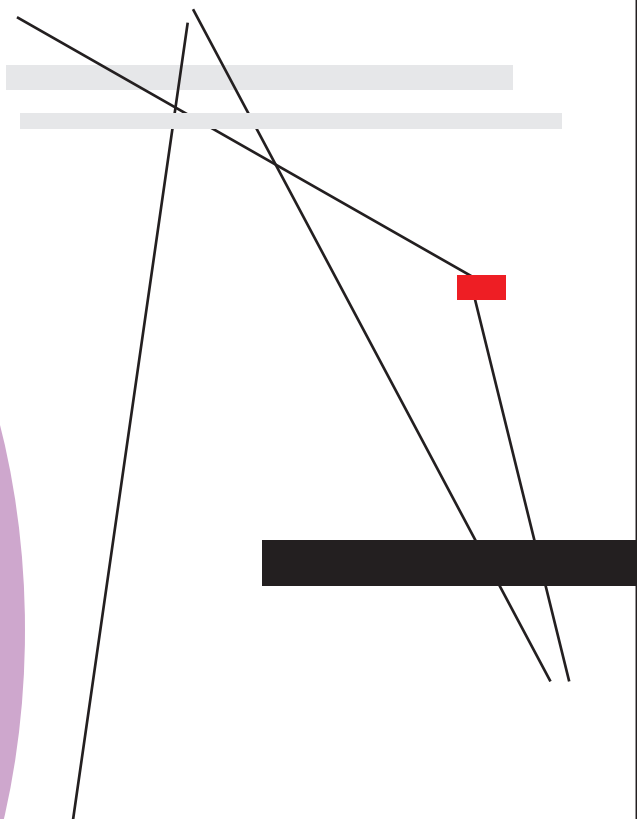
Ma nincs kedvem benézni sehova se. pedig hányszor van, hogy kicsit ha előbb, de ma félek az embertől, a szemek meg... a szemek elmentek. Akkor meg ez. és le tudok mondani a kicsit előbb utánról is. ha már olyan nagyon utána úgyis. Aztán még inkább nagyon utána, onnantól már majd mindegy. így zárulnak be az ajtók. Hogy megnyíljanak mások, vagy inkább nem, marad a sok becsukott ajtó. Csupa ajtóból is ajtók. Hogy már nekem is jó, jobb, ha már nem nyílik ki (ajtó). Amikor már nem lesz ajtó. Amikor már elfelejtem hogy ajtó. Félttem mindig nem tudom-már mitől félek félttem majd felmegyek mackóhoz és volt nincs ajtó ajtókból. Aztán befordulok és alszom. ajtók pedig bezárva, mindig jól bezárva, manóktól, kéztől, arcoktól. Jó nagyon bezárva. Csak felejtsem is el amiket írtam. Nehogy kinyíljanak ajtók. És kezdődjön előlről félelem. Amikor már megszokom a bezárt ajtót. Nem, nem: határozottan jól bezárom mindig magam után az ajtót. Nem szabad ajtóknak kinyílni. Ablakból. Csukva.

Gyenge vagyok, igen. itthon kell maradnom. Azt hiszem jó nekem. itthon. a 2 naphoz frissnek lenni, napsugár, az én lelkem tudom sötét. Fejem is sötét. Itt kell ülnöm a sötétben. Hogy kilábaljak. Hogy megnyíljanak ajtók. Meg kell dolgoznom érte. Ajtókért. Az ajtók nem jönnek magukra. Sok erőt kell gyűjtenem. Hogy újra világos legyen sötétből. Az ajtók pedig eljönnek értem. tudom. hogy lesz sok erő. Azaz hogy onnan már lebegek.

Visszatérni szobákból.

Ma nincs kedvem kimenni. Talán nem olyan nagy bűn.

Jaj, és szerettem persze hogy ide-oda jár, körbe, össze-vissza cikázva, na de az ajtók. Azok tessenek égbe szállni.

Egyre gyakrabban úgy ébredek, hogy a hasamon fekszem, arcom a párnába, csoda hogy ?de ez is hol melyik lukon, szuszogok. Mert valahol azért kell, szuszognom.

2010.04.29.

Mai álom. már azt hittem, mert azért egész mélyen sikerült aludni, hogy nem volt álmom, és kicsit meg is nyugodtam, volna, mert akkor máris előttem a kép. egy tábla előtt kell állnom, azaz hogy nem kell, de valahogy így adódik, előzmények nincsenek az álomban, azaz hogy ha voltak, nem emlékszem. Ezen a táblán pedig sok név. Írók, alkotók nevei, művészeké. Vízszintes sorban is, függőlegesen is sorban, egymás mellett, alatt. Fekete tábla, azaz szürke talán, és fehér krétával, a szokásos halovány fehér kréta, ezzel vannak felírva a nevek. Nekem az a feladatom, hogy válasszak. Mindig egyet kell kiválasztanom. Ez a feladatom. És én mindig egyet ki is választok. ez viszont sok pénzzel jár, mármint annak a személynek akit kiválasztok.

Nekem nem jár jutalom, ez simán egy játékos, nem tudom milyen megbízatás.

Hogy nekem kell kiválasztani a nevet.

Mindig igen következetes vagyok, a legutóbbi névre emlékszem. A nevek közt fiatalok is, egészen frissek, és már viselősebb nevek is, egészen ismert nevekig. De az én nevem sohasincs. Mintha várnám, titokban, persze, kicsit azért félve is, hogy mi van ha egyszer mégis, hogy egyszer ott lesz, de sohasincs. Mindig csak más nevek a táblán. Mindig csak másokat segíték ismertséghez, boldogsághoz, elismeréshez, sok pénzhez. Van aki kedves, hálás szemekkel néz, hogy őt választottam, nem tudom honnan tudják,

de sejtik, hogy én voltam, de soha senki nem jön egészen közel hozzám. Mindig csak távolról. A szemek is. tekintetek.

2010.04.28

buszos álom, notesz, ezek itt bepótolandók...

autóbuszos álom, meg a jegyzetek is estéből...hol keressem.
álomból is ennyi nap után hogy mi maradt.

hosszú álom volt, vontatott, mintha sosem akarna ez sem véget érni. de olyan nagyon kevés maradt. csak az hogy egy olyan ismeretlen helyen vagyok, valami buszállomás, de nem, nem olyan ami buszállomásra emlékeztetne, egy nagy dombon, mint a külkerületek, de szép zöld környezetben, azaz itt aszfalt, de olyan jó levegő, nem a belváros, sokkal levegősebb, nincs olyan zsúfoltság, és nem sík téren. itt-ott buszmegállók, emberek, akik valahová inkább várnak mint igyekeznek, és én nem tudom, melyik buszra kell felszállnom. vagy elfelejtettem, vagy csak nagyon emlékezni szeretnék, megismételni egy már régebben megtörtént estét, amikor itt kellett felszállnom egy bizonyos számú buszra, ami valahová olyan helyre visz, amit ismertem valamikor. de ez a hely mégis ismeretlen, azaz hogy ez sem egészen. hogyan kerül oda apám? nem lehet, hogy ő, mindenesetre valaki akit ismerek, próbál segíteni, visszaidézni, megerősíteni, hogy talán mégis ez a busz a jó. bizonytalan vagyok, mert nem pontosan emlékszem, nem látom bizonyosan, hogy ez az a busz, mégis vissza- visszatérek hol le, hol megint fel a dombra, kacsaringós úton le és fel, követem a buszt, indul-e, hogy hátha beugrik, vagy érzek majd valami bizonyosságot, mert több megállója is van lefele, hogy majd ott, vagy itt felszállok, ha érkezik, de visszaérek, fel, és ott a busz, már mind felszálltak az emberek, de csak nem indul. hogy most rám vár-e, hogy mégis fel kellene-e szállnom. de attól is félek, ha erre nem szállok fel, talán sohasem érek el oda, ahová mennem kell. és akkor ott állok, de még mindig nem merek felszállni. hogy még mindig nem tudom, mert nagyon messzire kellett mennem, és mi van, ha egészen máshol kötök ki, és mégsem ez az a busz. aztán ebből is felébredek.

2010. április 26., 19-20 h, Haydn est, kápolna, Horánszky u. 20

Ott kellett volna maradnom. Szép lehetett az egészen sötétben a fények csak a képeken és a szövegen. Hogy megvárni ahogyan ott és akkor a hangok mögött besötétedik. De a nyitott ajtó. Ott állt. És én kísértél világosan.
Írtam is ott a zenével. Majd máskor beírom.

Ma itthon szomorúság. Pedig nem is követtem el bűnt. Mindegy, most érnék haza. Hogy hiányzott fenn a lámpa. Hiányoztak a lámpák. De én mindig valahogy későn, már késő, amikor szeretnék. A mulasztásból.

Valamiért a szünet. Hogy ha szünet, azért, hogy nekem el kell menni. Hogy ki kell sétálni. Szünetből. Néztem a kislányt az ajtóban. Még visszanéztem. Hogy nekem miért kell elmenni. Le a lépcsőn. Amikor elindultam, a lenti lépcsősoron kialudtak a fények. Akkor már tudtam, nem szabadott volna. hogy nem szabadott volna kimenni.
(pedig itt most igazán, igazán a szünet sem volt elég a látványra. Hogy volt ami kitöltse az időt. Egyedül lehetett lenni és mégsem egyedül, az idővel.)

Csak ne vádolna már megint mackó olyanért, amit nem követtem el. de tehetek én róla hogy amikor sietni, akkor csak egydologra tudok figyelni. hiszen tudja, és mégis mindig ugyanaz. Mintha nem. ma ismétlődött, hogy a csendbe bezavartak a zajok. Amikor figyelek, belebújok a beszélő emberbe, olyankor megszűnik a külvilág. És ha nincs némaság, ha sustorgás, ha ablaknyitás, ha megcsörren a papír, a szék reccsen, akármi, azonnal kizökkenek, és nem tudom, követni. amikor megszűnik az aura, kiesik az idő. Abból a térből. Jelen idő lesz, és a varázs is oda. Ezért kell néma csöndnek lenni, amikor beszéd van.

amikor hangok. Zene. Tánc, bármi amit látni szemmel, amit hallani füllel, amit bőrön át érzékelni. És mégis. Mackó megint bűntet. Nem szól hozzám. Pedig csak 2 percem volt, késébe voltam, mint általában, az idő szűkre szabva, mindig, a jelenidőben, amit mérni. Csak itt a jelen időben vannak szűkre szabva a percek. Mackó kérdezett, de olyant, amire koncentrálni, figyelni kell, mert én mindig amikor valami, arra legmaximálisabban koncentrálok, és nekem öltözni, sietni, összeszedni kellett a gondolataim. Magamban. Hogy útra indulhassak. És megsértődött, hogy mondtam, most nem lehet. Hogy most csak nem tudok. Én csak olyankor kérdezem őt, amikor például tévézik, amikor szórakozik, amikor nincs olyan ami időhöz, jelen időhöz rögzít. Ő olyankor szokott megtagadni, hogy hallgassak például... de mindegy is. Ő többfélet is tud egyszerre, de én akkor sem szabad megszólaljak. De azok mind egészen mások. Én mindig bármikor meghallgatom, azaz amikor én is hallgatok valami rádiót, ilyesmi, más, filmből ami nem visszahozható, a kimaradt idő, bármi, ami kiszakít jelenidőből, én csak olyankor nem szeretem ha másra kell figyelni... azaz itt kicsit belezavarodom, mert most nem ezzel a hosszas, nagyvolumenű dologgal akartam foglalkozni, csak az enyémmel, kicsivel.

(jó, igaz, akkor, akkor régen, a felvevő miatt volt. hogy majd vissza lehessen hallani. Egyszer. Amikor már a jövő időben. Hogy ne a recsegés, hanem a hang maradjon)

arcok beszélnek.

Itt majd lehetne néhány arcot, rajzot... estből

...a groteszk az, hogy lefejezni egy ilyen békés természetű embert. aki ilyen nagy alázattal a zenéjével. zenéjéből. milyen üres - játszódik le újra, itt benn a széken, a hátsó sorban. kinn

ülök a fa tövében azon a nyári szép kellemes napon, (kedves nap), a hatalmas udvarkert-telep, távol társaimtól. ebben a pillanatban vissza-játszva szinte olyan mintha szá-nak játszanám, a hangokat, a csendekkel. az évekkel később bekövetkezett eseményekért. azért lehetett olyan ártatlan, mert akkor még én is olyan ártatlan voltam. akár a szél, árnyék, napsugár. hogy valóban a jövőben bekövetkezendő eseményre utalna... azaz, maga a szöveg nem mond semmit, csak sejtet, arra a valamire, ami nincs benne, de akkor még nem is történt meg. hogy amiért megbocsájtani. de az is lehet, hogy csupán csak most ez. itt ezen a széken. hogy másik széken másik időben már egészen más.

?kinek megbocsájtani, amikor a legbékésebb... milyen üzenet lehetett, mit vetített előre?életemet?másét?valaki más életét, vagy mindkettő, enyém valaki máséban. hogy visszamenőleg 20 év után itt is a szálak összefüggenek.

fűzve, fércelve múltak és jövők. jelenek érvényessége múltakból és jövőkben. az agyagvarrás is hogy. amikor a szemek összevarródtak. a szív, a végtagok.

igen, ez a zene olyan, azaz nem mint Mozart, aki maga a szenvedő, ha viszonyítanék, legalábbis valamilyen sémában, krisztusi jelenlét, hanem mint valamelyik Kr tanítvány, mondjuk Péter, más, aki a kr-i üzenetet adja át, közvetíti az embereknek. ezért olyan alázatos, békés, mert nem jelenből zenél, hanem felidéz, valamit amit már tudunk, amiről megbizonyosodtunk. H közvetítő. végtelen nyugodt, mert bízik a megváltóban, a szenvedő Krisztus pedig nem látszik. nincs jelen és mégis ott minden apró sarokban, hajlatokon, érintésben, ami csak a szemünkkel, fülünkkel, agyszálaink érzékeléseivel. mint amikor végigpásztáz az agy a szem, egy összemosódott időben a zenével, motívumokon, díszlet részleteken, de sosem látja azokat egyszerre. visszaidéz, megidéz, felidéz, mesél. valakiről, valamiről, ami nincs ott. azaz ott, csak nem látjuk a szemünkkel.

De igen hibáztam. Nem mertem megérinteni a képet. A hasára fordított képet.

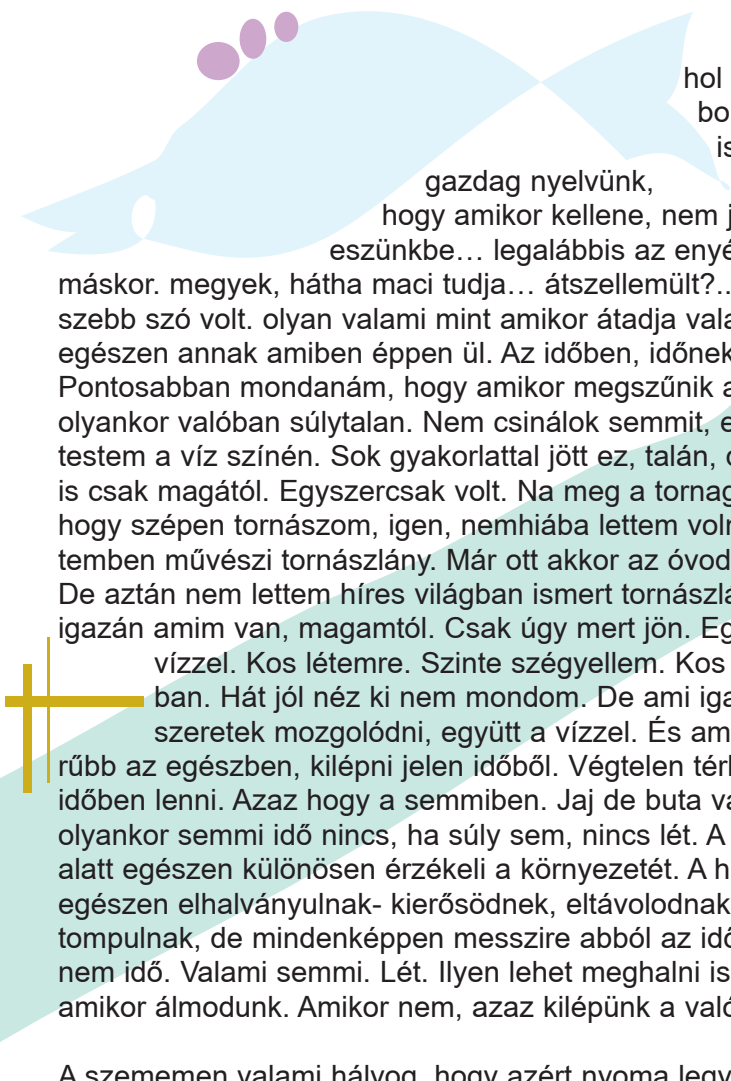
Manó, az emberek miért beszélgetnek, susterognak, forgolódnak, lapozgatnak, recsegnek-ropognak előadás közben. És akkor ki-bejárnak, hangosan csapkodva be maguk előtt és után ajtót. Érttem én, mindent, igazán, de legyen csendben. olyan egészen lábujjhegyen, hogy a halovány hangok csupán felerősítsenek csendeket. Izegjenek-mozogjanak, mindent, igazán igazán, de úgy mintha maguk lennének istenek. De legalábbis imát közvetítsenek.

Na, nincs is semmi baj, hiszen az emberek emberek, nemigaz? és úgy szeretjük, így az embereket. Már ezért is nehogy bűntudatom legyen. A szeretet mindenekfelett, nemigaz, manó. Hogy a nagyszeretetház. Az otthon. Ahol úgy járnak ki-be az emberek, mintha itthon lennének. És mégis. A tisztelet. A tisztelet, manó, hova lesz. a nagycsörömpölésben. A néma tisztelete. Vakok vagyunk, tudom. értem is. hogy innen eltörpül minden ami fölötte. Földön élünk, és kapaszkodunk*. Valamibe. Hangokba, tárgyakra, másik emberekbe, szavakra. mindenbe ami még fontosnak láttat bennünket.

*Földön élünk, és kopaszodunk. Hangokba...

2010.04.27

Ma egész nap úgy esett, hogy ide-oda ficáncoló hal voltam. (halacska) kicsit nőies kicsit gyermek. Olyan keverék. de mosolyogtak rám, nők és férfiak, és volt aki odajött, például hogy csinálom, hogy megállok a víz színén. Hanyatt. (Vagy hasamon). Mintha halott, aztán mégis olyan ?átlényegült? nem, nem ezt mondta, mi is volt a szó... a látvány hogy olyan kedves volt, szép, és ahogyan élveztem, lubickoltam ...át-

hol az a szó...
borzasztó, miért
is van ez a

gazdag nyelvünk,
hogy amikor kellene, nem jut az
eszünkbe... legalábbis az enyémben mindig
máskor. megyek, hátha maci tudja... átszellemült?... nem, sokkal
szebb szó volt. olyan valami mint amikor átadja valaki magát
egészen annak amiben éppen ül. Az időben, időnek, ilyesmi.
Pontosabban mondanám, hogy amikor megszűnik az idő. A test
olyankor valóban súlytalan. Nem csinálok semmit, elengedem a
testem a víz színén. Sok gyakorlattal jött ez, talán, de inkább ez
is csak magától. Egyszer csak volt. Na meg a tornagyakorlatok,
hogy szépen tornászom, igen, nemhiába lettem volna elsőéle-
temben művészi tornászlány. Már ott akkor az óvodában...(-ból).
De aztán nem lettem híres világban ismert tornászlány. Pedig
igazán amim van, magamtól. Csak úgy mert jön. Együtt élek a
vízzel. Kos létemre. Szinte szégyellem. Kos a halacska-
ban. Hát jól néz ki nem mondom. De ami igaz igaz,
szeretek mozgolódní, együtt a vízzel. És ami legnagyobb-
rűbb az egészben, kilépni jelen időből. Végtelen térben és
időben lenni. Azaz hogy a semmiben. Jaj de buta vagyok, hiszen
olyankor semmi idő nincs, ha súly sem, nincs lét. A fül is a víz
alatt egészen különösen érzékeli a környezetét. A hangok is
egészen elhalványulnak- kierősödnek, eltávolodnak-közelednek-
tompulnak, de mindenképpen messzire abból az időből. Ami már
nem idő. Valami semmi. Lét. Ilyen lehet meghalni is, talán. Vagy
amikor álmodunk. Amikor nem, azaz kilépünk a valós időnkől.

A szememen valami hályog, hogy azért nyoma legyen ennek a
ficáncolásnak, néha kissé elhomályosulnak dolgok. Meg hát,
ahogy nézem a tévét, molylepkék kezdenek egyszerre többen,
sorra, táncolni körülöttem. El-elkapnám, de nem sokra megyek.
mégis honnan. Molyirtó is van, de most honnan kezdem. Hol
keressem. Ebben a nagymagasságban, sok apró kacat közt.
Majd ha nagyon ellepnek, úgy beszprézek, hogy csak na. Ussgyi,
voltatok. Mert azért virágot, mást hiába, ekkora szobában.

Vízen súlytalanul lebegni jó. jaj, és szinte elfeledem a kalandom. De most ezt itt kihagyjuk. Hogyan is jutottam be a kiválasztott fürdőbe. Szent- így kezdődik a neve. Valahogy az volt, hogy másik fürdő volt előtervben, azaz inkább csak valami villanás, de aztán reggel ahogy kinézek, érzem, hogy másik fürdő lesz. és a kezek segítettek bejutni. Ó manó, sikerült ingyen egy egész napot fürdőznöm. De hát tényleg érvényes volt az a kupon, és milyen jó, hogy vannak még igazgatónők. Mert az igazgatónő mindent elintéz. Mert emberség kiben lenne, másban, hiszen az emberek félnek. az igazgatónőtől. A kisebb ranglétrán. Mert mindennek megvan a maga rendje, hierarchiája, és így van jól. De a szeretet is a hatalomé. És ez az igazgatónő kedves volt. már amikor megláttam az arcát, tudtam, azaz hogy csak éreztem, vagy inkább csak én akartam olyan nagyon. Mert akarni, azt viszont nagyon kellett. Amikor mentem a villamoson, két öreg beszélgetett, mondja is a szemben ülő a másiknak, hogy az embernek mindenért milyen nagyon meg kell harcolni. És aztán nekem is meg kellett, valóban, de aztán az élmény valóban élményfürdő volt. Részemről általában nem szokványos az ilyen típusú csinos hölgyekkel a sikeresség, szóval egy ilyen nyulacs-kának, de ennél a hölgnél mégis valami pozitív sugár volt. amikor kicsit panaszkodtam, azaz hogy inkább mondtam, egyszerűen csak ahogy állnak a dolgok. Azt. hogy elintézzük, mondta. És elintézte. De azért eltűnt, mikor el lettem tanácsolva, de én ragaszkodtam, mint egy gyermek, hogy de hiszen az igazgatónő megmondta, hogy elintézzük... S lőn, és lett. Nem volt azért olyan egyszerű, de mégis. Egy napra (fél) halacska lehettem. Ahogy az igazi halacszkák. Ingyen úszkálhattam, természetesen, ahogy... mert hogy nézne ki egy hal fizetne az úszkálásért. Hogy a vízben lehet. Azért kellene bérleti díjat fizessen.

De azért ez sem egészen így van, mert amikor nincs felelősség, a fehérköpenyes dolgozók is mosolygósak, és nagyon kedvesek, segítőkészek. Meg az összes úszkáló hal, nőstények, hímek, gyerekek, például ma egy fiú egy apával. Különösen kedves. Akik megcsodálták úszkálásom, azok még kedvesebbek: Például

ingyen kaptam finom vizet is, meg a szendvicsem is megkaptam annyi pénzért amennyim volt.

Na, hát ilyenek, pedig ma annyi más hely... ahová eljutni. Aztán az lett, hogy álmos lettem, elfáradtam, éhes is, fáztam is, és akkor utam (lábam) mégis hazavitt. Pedig csak kicsit innen ki kellett volna szállnom.

És ma még a postán is kaptam egy titkot. Elárult egy nő a kasszából, mert azt mondta, nem akárkinek árulja el. az ilyeneket. Többet nem kell két számot húznom. Mert tudom, melyiket kell nappal, és melyiket este. Húzni. Így elég mindig csak egyet. Papír is kevesebb fogy. Szép is lenne mindenki két-három számot húzna egyszerre, nemigaz? háromszorozódna a papír.

Milyen különösen kalandos, végigmenni egy egész teljes lépcsőnyi ranglétrán. Egyik telefon másik után, szinte mint a filmekben. Egyre magasabb fokokon. Mígnem aztán a csúcsponttól minden vissza. Fokozatosan. De ha csak pillanatra is, láttam amikor kimentem, három nő. Egyiken lilás-rózsaszín, másikon zöld, harmadikon fekete. Hogy ez nem lehet egésze rossz jel. Sőt. A sárgák meg... hát a falak. Fehérek is, meg a kékek, drappok, barnák. Ilyenek. Igen, a bordó, a szőnyeg, hogy az se maradjon ki. hogy a szürke... bizonyosan volt szürke is. mert ugye a színek is mind együtt léteznek. Aztán jöttek a pöttyök is. a vidám kéregetőlány nagy mellekkel.

Csak azt nem értem, az uszodában miért kérdezik meg mindig, hogy miért csak egyedül. Meg elképzeltam, hogy mackó a vízben engem is simogat. Hogy mintha megesett volt is, hogy ketten fürdő, mackó engem sosem simogat. Hogy nem bújik hozzám, nem kényeztet. Meg különben is mackó most dolgozik. És különben is én szoktam simogatni. Csak néha ad puszt is, egy egyszerű legyintéssel tarkómra, ami ugye simogatásnak számít nála, az olyankor, egészen ritkán, ha egyszercsak eszembe jut levinni a szemetet. Pontosabban ha nem felejttem el. mert azért készülni mindig készülök levinni. és olyankor várat-

lan érkezik, hirtelen a puszi-legyintés, na akkor meg is fordulnak szemeim utána. Hogy mackó ilyet is tud. kedves lenni. Meg aztán ugye szokott nekem váratlan finomságokat hozni. Meg itt-ott nyomot hagyni, egy folt, ilyenek, könyveken. Egy kifordított könyv, egy befordult jelző, egy kikandikáló folyóirat címlap, vagy egy kiszakított lap. (!újságból, mert még ezzel játszogató mackó, a könyv az szent, azt legjobb érinteni sem) Ilyenek. De az is lehet, hogy mindent csak képzelek.

Meg aztán szokott veszekedni is. apróságokon. És aztán elárulom, bizony szoktam én is olyankor kiabálni. Néha. De olyan tanító jelleggel. Hogy okuljon. Ilyet csak itthon merek, szép is lenne, kinn a nagyvilágban. Kiabáló nyúl aki tanít. Akkor inkább vissza lapu alá. Vagy egészen csak láthatatlan repülni. Mert én igenis nem minden éneket szeretem. Azaz hogy van amelyiket jobban. Ezt engedem magamhoz. A másik túlságosan emberi. És ami ilyen, visszatartani. Vagy inkább persze vele együtt, de pórázon, azaz hogy ez sem, mert nálunk mindenki egyenrangú. És mégis. Egy rózsaszín nyúl sosem kiabálhat. Sehogyan se. de egy zöld ruhás kislány sem. meg a kék halacska. Árnyékok. Sárgák, szürkék, fehérek, és igen, bordók is. Mindennek egészen nagyon időkízülinek lenni. Sosem felejteni el kinyitni tenyereket.

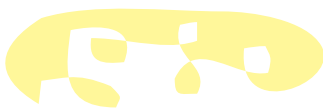
Meg még igen, azt is mondta az igazgatónő, hogy nem tehetek róla, nem én vagyok a hibás, ezt is mondta az igazgatónő. " " (különös, ez az üres idézőjel is excelfüggvényekből mire emlékeztet)

2010.07.25.

azért vannak szomorúbb dolgok is. például, amikor sajnálja tőlem a sajtjait. mert az úgy van, hogy mindenféle mást veszek, de a sajt... hát az valahogy kimarad, mert a mackó része a hűtőben tele általában sajttal. (mackó része, mert a húsfélét csak lent szabad tartani). szóval, ilyenkor azért elszomorodom.

de van hogy megbánja. ma például kért reggel a sajtomból, mert csakazértis vettem magamnak, és kínálta a diós rozsos kenyere-

ret, ami böbétől. hogy azt egyek, hát ettem is... meg ma az ő sajtjából csentem darabkát. pedig igazán úgy eltervezem, hogy csakazértse többé sohasem a sajtjából. dehát... neki mindig finomak a sajtjai.

2010.04.26.

Ezeket a könyveket már cérnakötéssel kell kötni. Hogy egészen kényelmesen nyitható. Az van, hogy Magvető. De létezik vajon fekete cérnával kötés? Ez persze csak játék, igazán igazán csak játék, na de mégis. Aztán persze lehet Napkút is meg Kortárs is. és mégis. Na, de ezzel sem szabad foglalkozni. Hogy ki, nemigaz, nyuszi. Majd lesz az is ahogy kell. az út majd szépen megmutatja. Valahová bizonyosan irányít. És akkor éppen az kell. mert mindig megvan hogy hová kell. mindig pontosan oda irányít, ahová éppen kell. persze nekem is jó lenne, csak úgy lazán kényelmesen, hogy egykiadó ad ki mindent, s hogy már repesve várja a következőt. De Nyúl, hát nyúl maradjon csak veszteg. ahogy nagymamám mondaná, hát veszteg maradok. De csak kicsit lapulok, mert azért az út bizonyosan nekem is irányt mutat. Majd az orromtól nem fogom látni, azaz hogy egészen egyszerűen majd beleütem az orrom. Hát akkor majd nem lehet ugye azt nem észrevenni. Ha már csak az van előttem.

2010.07.25

az én könyveimet a Napkút fogja kiadni. mert különben miért lettek volna azok a jelek. a kötés is éppen amikor írtam ezt, értem azon a 26-án, hogy akkor jelent meg az a fotós könyv cérnakötéssel.

butaság. mindig minden butaság, amikor így összeillesztek. a napkút egyáltalán nem ad ki nekem semmit. mert minden kiadó

csak mindig másokat ad ki. mindig csak mások leszen kiadva. eddig is így volt, miért lenne ez bármikor is máshogy. a jelek... pedig... azok csak hogy félrevezessenek. szép is volna, minden jel egy apró kicsi lépéssel mindig előre segítene. ez csak az én képzeletem játéka. egyáltalán nem igaz belőle semmi. mint ahogy mindigis túl élénk volt a fantáziám. arra bezzeg mindig volt (erő). kicsit rossz ez a szó. képzelőerő, amikor a képzeletnek nincs is ereje, hiszen lebeg, nem is látható, persze itt a papíron, de egyébként... és különben is ezek csak betűk, azok meg nem a valóság. a dolog nem az ami. már. a papíron. vagy nem még. azaz hogy se nem még se nem már. egyszerűen csak mint anyag nem létezik. valóság.

hát, igen. a kiadók nem foglalkoznak holmi nyulacskákkal, zöld babák... azok maradjanak csak magukkal

2010.04.25.

Mesél a szék, aranykönyv.

Borító: bzs született Háromszéken, Sepsiszentgyörgyön. Mesél a szék 3. könyvének is a legutolsó, azaz hármas ikerből 3. könyve. (*ehhez képest itt a negyedik, utólag bejegy.)

Más. Mai álom.

Mackó most is valami jó cselekedet útjára indult. De nem is indult, inkább csak ott volt, sajnos az álomból nem emlékszem, hol. Csak azt, hogy hazatért, éppen csak bejött az ajtón. A teste össze-vissza verve, de az ütések nem látszottak rajta, csak a gyenge test. lehanyatlott belül közvetlen az ajtóban. Hogy kik tettek, sem volt világos, aztán eljön a másik nap. A második nap. Itt dolgozgatam a gépnél, vagy más, itthon, és mintha mackó már régen meg kellett volna érkezzen. Egyszer csak valami halovány vékonyka csengő hang, olyan egészen elhaló. Máskor meg sem hallanám, olyan halk itt ez a csengő, de most azonnal megyek, megnyitom az ajtót, nehezen hajlik ki, mert a súly rajta, amit tolnia kell, de mintha már vártam volna, hogy tudtam volna, éreztem volna, eljön, éppen így ez a második alkalom, mintha

igen, előre megérezttem volna. mackó fekszik közvetlenül az ajtón kívül. Már nem volt ereje felemelkedni földről. Teste szinte élettelen, nem emlékszem mit kérdezek, vagy mondok, a szavakra, csak ahogy tartom a fejét, vagy hogy érintem sem emlékszem.

Elment a napsugár. Elszállt a már ideje sercegő gépem. Sokadszor. néhány napja rossz. Magától száll, megy el, volt egy nap amikor nem csinálta. Péntek. Aztán tegnap amikor mackó itt, megint előjött a sercegés, ma már el-eltűnt a képernyő, míg nem vizsgálva összes zsinór, szemügyre vettem a kapcsolókat, és aztán a vezeték piros gombja aludt ki. remegett néhányat majd sötét lett. Akkor a dugaszt cseréltem ki, azaz hogy kihúztam a falból az összes szerkentyűvel, és másíkba tereltem. Másik elosztóba. Most megy. Jaj és előtte megnéztem a villanyokat, égnek-e, hogy a központi dobozzal-e a baj. Hát ilyeneket is nekem kell csinálni. Mackó nincs itthon, aztán máskor is általában én vagyok itthon. Mackó most napozik. Én is mentem volna, igazán igazán kívántam a finom sugarat, de mivel a tegnap sem dolgoztam, kivételesen mozogtam szabad levegőn, izgatón kedvesen üde szép fiatalos arcok, játék csupa-csupa tele napfénnel, meg aztán később egészen sokkal utána, mikor mackóval magunkba maradtunk, már a folyosón, pontosabban ahonnan kezdődött az út eleje, magamba szívtam sötéteket arcokból, világosak is mintha nem annyira lettek volna este most fehérek, fényesek, csak az a pár fekete ruha. Azok még adtak apró fényeket, arcok, még ha olyan titokzatos is a tér, terek, de az utca, képek is olyan lehangolóak, mármint a zeneterem, mintha minden csak ugyanaz. Annyi év után is mintha csak az én jelenlétemmel mozdulna a világ, vagy inkább csak bennem élne, hogy lenne élet, de aztán csak mentem a sötétben, szomorún. nem voltam boldog. Aztán ez az álom is. bár határozottan szép volt, igen. ez az álom, mintha lebegett volna fölöttem. Mintha csak én ebből is, kilógva, valóság.

Elszállt, hogy vissza tudom-e hozni a képet. Ahogy lehajolok, mackó arca mint egy krisztusé, mondana válaszolna a kérdésekre, hogy ki tette, hogy mi történt, de inkább nem ezek

a szavak, de csak tátog egyet, mintha utolsót, álla, ahogy kinyílik a száj, benne a fehér nyál ahogy széthúzódik, nyúlik, majd vissza a csukódással, holtsápadt, egészen elhalványult arc, mint akiből elszállt a vér, sehol egy vörös folt, ami sebesülésre mutatna, csak az, mintha ki akarna menni az élet belőle. Mintha el akarná hagyni az élete, az erő benne, ahogy kifogy, de ezek nem időben történnek, ami időben, csak az, hogy mentőt, gyorsan mentőt hívni, látom ahogy szaladok be, de a számok, hogy hol vannak a számok. Hogy csak addig, tartson legalább a lélek, amíg kijönnek. Mert azt mintha éreztem volna, ha kijönnek, akkor már nem hal meg, mintha láttam volna előre vetítve az ágyat amire fektették, már bent valami kórház, hogy ott mintha életre kelt volna a test is, mintha mozdult volna, de ez is sem tudom, megtörtént-e. Aztán mert féltem nem jönnek elég gyorsan, mert mondani kellett mi történt, kérdeztek, de hogy gyorsan, hogy alig élet a testében, hogy mindjárt meghal ha nem sietnek, de hogy megverték, halálra, hogy ne higgyék, akárki részeges, gyorsan mondani hogy ő milyen, hogy különleges ember, jó ember, nem akármilyen ember, értelmiségi, gyógyító, önmegtartóztató, és aki másokon segít, hogy ki tehetné,

de aztán megszakad a kép, elmúlik az álom, felébredek, hogy megmentették-e, hogy jött-e a mentő, de hogy mackónak nem szabad meghalni, mert akkor inkább én is meghalni,

és aztán hajnalban vagy már reggel néztem ahogy forgolódott mackó, ébren-e, elmondjam mit álmodtam, alig bírtam visszatarítani, az elmondást, nehogy elfelejtsem, vagy hogy nehogy neki is valami rossz álom, meg-megrándult valamije hogy álmodik-e, aztán mégsem tudtam felébreszteni, aztán reggel mégis, és már a konyhában mondtam ha ő meghal, én sem tudok már élni, hogy én sem akarok már élni, hogy nekem ő ad erőt, az összetartozás, hogy mi összetartozunk, de hogy akkor kacagva viccelődött, dehogy nem, és mondott mást, hogy nekem miért, mármint élni, de ezt most nem mondom, szóval hogy a karrier, ezen kacagott. Én meg hogy nem, én valóban nem akarok élni, ha ő meghal. Hogy akkor én is meg akarok halni, mert nekem ő

ad erőt, ő jelenti az életet. Hogy rajta kívül nincs élet a számomra. Aztán most mackó kicsit gépezett, ettünk tejbepapit, nekem ez édes, kicsit húzom is az orrom, mert amikor olyan lucskos, kívánom is, eszem is, aztán az utolsó falatok már mintha nem kellenének, hogy már nem esnek jól, mackó ezen is nevet, hogy ugye csak a szememmel kívánom, és megeszem tőle, előle, mert hogy akkor neki több jutna. Mert ha nem szeretem, akkor miért eszem, persze, szeretem, és kívánom is, de aztán olyan édeskés. Hogy ő az édessájú, én nálam kellenek a savanyúk is az édes mellé. Hogy nekem sok a csakazédes. neki még akkor reggel nem ment ki (a gép), csak néhányat sercegett, és hát most valahol szépen napozgat. Mert élni kell, mondja mackó, azt csak én mondom, hogy mi örökké fogunk élni. Hogy mi sohasem halunk meg.

Nem, nem értem hozzá, csak ahogy néztem, mint ha egy képet, ahogyan tartom fejét a karomon, nekem a mentőt kellett hívnom. De aztán ugye az sem történt meg, mert közben felébredtem.

Mégis milyen lehangoló ez a nap. Még jó hogy van az a kicsi napsugár. Szélből árnyékból. Mellett.

Nem lett jó ez az írás, sajnos, nem úgy adtam vissza, az érzetet, ahogy éppen akkor éreztem, legalábbis a felénél valahol, ahol megszakadt, elsőre szokott jó lenni, de sajnos az elszállás tönkrevágta az első érzetet, így csak másolása lett, magának az érzésnek. De hogy ennek is így lenni. Hogy most így kell. ezért aztán kicsivel még szomorúbb is vagyok, mint amilyen egyébként. És ahogy nézem, mackóra sem jut sok napsugár. Vacoghat közben a zöld levelek alatt. Fák mögött, előtt, oldalt, valahol ahol jó neki. Sugárral, nélküle. Biztos valamit olvas. Napból, árnyékból. Lehet, meglehet, hogy már nem is kacag. Aztán csak várja, mindig, hogy bár az újabb sugár kiégne. Testére. De az is lehet, hogy éppen mackó is éppencsak valamit napba nézve, csukott szemmel, álmodik. Mert ugye minden lehet.

S a gép is, hogy vajon csak ma-e. megint mint akkor pénteken. Talán be sem szabad tennem a könyvbe ezt a szöveget, annyira rosszat tett neki a másodérkezés. Másodkéz. Hogy mindig az első, ami szép. Amit nem a gondolat ír, emlékezés, visszajátzás, hanem maga az élet könny. Amikor a szöveget maguk a könnyek írják. Az ott és akkori első érzés. Amikor kibújik a csibe a tojásból. Nem amikor én töröm meg tükörtojásnak. De ott akkor az is más. elsőkéz. Ott fenn, tükörtojásból. De most az elmaradt reggeli tojáról beszélek. Ami a papirból. Tojás helyett. Sós, savanykásan édes tojásokból.

2010.04.23

a pad szélére húzódtam. átszellemülten néztem az arcokat, mint aki ott, és mégsem. sok férfi. egyszercsakmegindult mindenki szerre. mintha éppen akkor kellett volna mindenkinek. egy egész férfi kar. nem számoltam, de a 20 perc alatt legalább 10-12-szer. nekem csak a ki-beecsukódó szagok maradtak. közvetlen a vécé mellett.

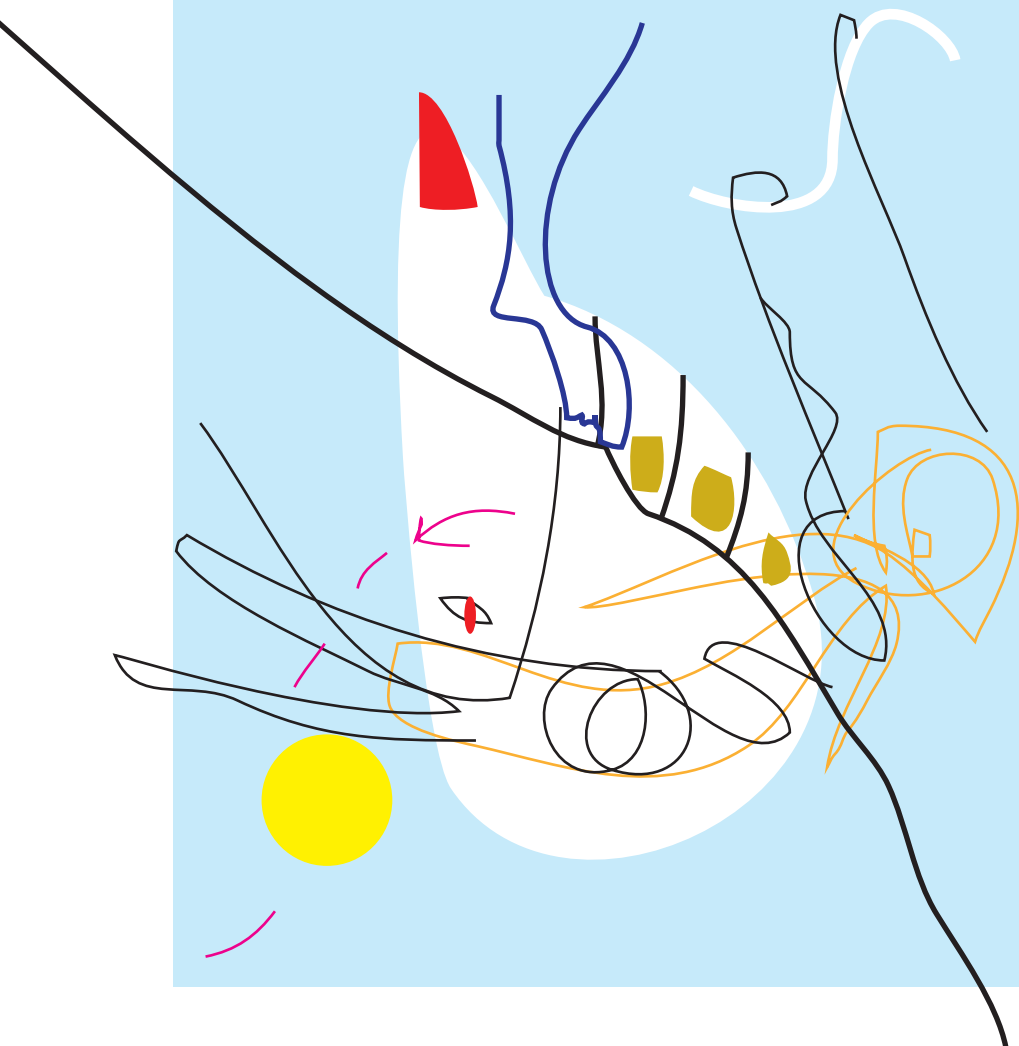
hátranézett, onnantól állandóan felhangon kacagott. fel-felnyerítve, mintha csiklandoznák. pedig egészen addig csendben ült. alig volt felismerhető. hátulról. párja meg, közben ki-kikandikálva, jól vagy virágom? (vagy bogár- erre nem pontosan emlékszem, csak azt hogy az övé. bogár is virág is) jól érzed magad? kényeztetve amikor éppen kacagása elmúlt; ingyencségem (de ezt már csak hozzáteszem, hogy legyen a még hiányzó dolgokból).

hát nem Virág, mondhatom, innen, ki kellett mennem friss levegőre.

aztán kerestem a hintát. volt, de aludt. éppencsak alig látszott. de körbe, azért végigmentem. megtaláltam a lakatot. biztos akartam lenni. majd lassan, én is hazamentem a fényúton. lányok fiúk voltak, kedvesek, padon innen és túl, fentebb és lent, egymáson, mellett, mindenhogyan. 7-8 fiatal. megnéztek amikor elmentem mellettük. én is megnéztem őket.

de a keretek, azok mindent kitöltöttek. végig ezen a fényúton.

régen volt amikor a hinták éjszaka nem aludtak. egy nagyon kicsike vidéki város lehetett, amikor ott, akkor megtanultam hintázni. addig hajtottam, amíg elindult, aztán csak szálltam, úgy és ahogyan akartam. gyermekkoromban otthon sohasem sikerült a hintázás. egyszer sem sikerült meghajtani. azaz hajtottam, hiába, a hinta sehogyan sem indult el

már felnőtt voltam, amikor a hinta elindult

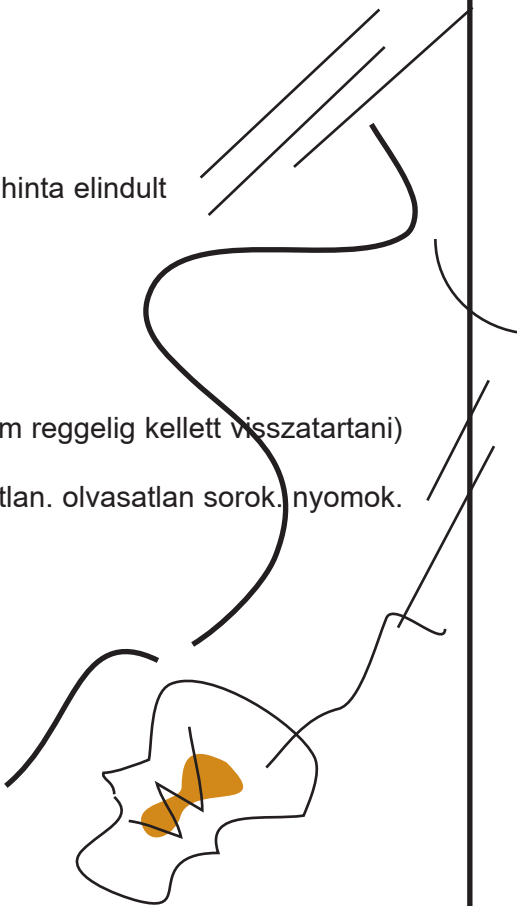
(na és az semmi, hogy nekem reggelig kellett visszatartani)

a fehér szobában. olvashatatlan. olvasatlan sorok. nyomok.

kitakarja arcaikat fény.

de hogy ki sír fel.

bőromön lehulló szirmaiból.

az álmok. be kell írni ide még az álmaimat.

a tegnapi, haloványabb, **nem olyan szép** / **vagy inkább csak különösen sejtelmes** / **mint a maiak.** és egyszerűbb.

(tegnapból)

ez borzasztó. nagyon öreg vagyok, csúnya, legalábbis ahhoz vonatkoztatva, aminek lennem kell. amilyen valóban vagyok. valamit becsempészett az idő. a kimaradt időkből. elől állam kiálló, és ahogy ott ülök a helységben, látom magam a tükörben, de már mintha nem ott, abban a helységben. pedig ott és akk(kor) ahogyan nézek is, a tér is, minden szép. hogy szép vagyok. és mégis. látom a tükörben a ráncos, de nem is a ránc, mert az is lehetne akár szép, szoktam is mondogatni hogy a ránc ami széppé tesz. megszépít, de ez más volt. valami ami nem odatarozó. valami ami rajtam, kívülem. hogy hiába csillog a szemem, ott benn, amikor a tükörbe nézek, csúnya lesz. és én akkor nem tudom, mi a valóság. hogy azt az arcot, úgy és ott még sohasem láttam, előtte, mégis olyan ismerős. és ami legmeggrázóbb, hogy mindenki más arca szép, üde, fiatal. olyan boldog arcok mind. és, de ez csak most jut eszembe, mert ugye ott bent én is szép voltam, hogy ha a tükör az ő arcukat mutatná, vajon az milyen lenne. hogy ha ők néznének a tükörbe, ebbe a tükörbe, az én tükörömbé, hogy akkor ők milyennek látnák. arcukat. de ez nem volt az álomban. csak az, hogy én ott a tükörben csúnya voltam. és mégis. volt valami megnyugtató amikor felébredtem. hogy mindez csak egy álom. hogy álom volt. és akkor még volt az is, hogy mintha nem lett volna igaz. az ott a tükörben. mert nem hagyott nyomasztó emléket, nyomot ez az arc. hogy reggel a tükörben mégis szépnek láttam magam. amilyen eddig is. hogy az ott nem volt, valóság. kísértett, valami másvilágból. láttam volna magam öregen? hogy hirtelen az idő előrement. nem, idegen arc volt, nem lehetett enyém, mert amikor öregen, is az arc, arcom, szép. csak egy besurranó látomás. arcomból arcokból.

aztán ez.

olyan egyedül vagyok. nem tudom hogyan, amikor valójában sosem vagyok egyedül. de az álomban olyan magamkorú magányos, aztán valahonnan egyszercsak ott van két fiatal fiú. valami tanfolyamról, honnan ismerjük egymást, nem, ilyen álomban nincs hogy tanfolyam. valahonnan más, haloványan emlékszem. aztán egyszercsak egyik fiú van, valami utcán, emelkedőn megyünk, azaz hogy visszafele vagy fel, hogy lefele, vagy előre, egyik utcán le, ekkor ez a fiú van mellettem, a másik mintha közben eltűnt volna, igen, otthon a kórház felé vezető út, ahová anyámhoz jártunk néha amikor a kórházba mentünk, vagy más, de legfőképpen a kórház, de most a mostani időben voltunk, és otthon, ezen az utcán, arra nem emlékszem, de hogy ez a fiú mit akart pontosan, hogy miért volt velem, sem emlékszem, de aztán a másik utcán már a másik fiúval, és ez tiszta, a kép, mert az arca is előtttem, ez a magas fiatal fiú, aki különben az előző fiú barátja, egyszercsak valami gyümölcsfa előtt megyünk el, talán szedünk is róla, pedig ott nincs is gyümölcsfa, ez egy másik utca, fent, legalábbis domb tetőn, ahol aszfalt közepén és kétoldalt házak, de szintén otthon, az ami mintha máskor is megjelent volna álomban, hogy eltévedtem, valahogy **az az utca** szétválik, vagy más a bejárat és a kijárat, egyik felén levezet, másikon fel, a domb, dombra felmenni, aztán le, hogy két út, hogy valahogy ott mindig eltévedek, most itt vagyunk, és ez a fiú egyszercsak ott a fánál megfogja a kezem, borzasztó zavarban vagyok, mert olyan fiatal fiú, és hát, olyan ragacsos a keze, izzadt is, de mint az a kamaszos fiúké, hogy mintha úgy nem egészen tiszta, de mégis ez a mozdulat, olyan ártatlan, aztán nem emlékszem, csak hogy olyan nagyon zavart, mert tudtam, hogy ez a fiú meg a másik fiú is ketten összetartoznak, meg fiatalok, meg nem hozzám valók, azaz hogy ők is tudják hogy nem hozzám valók, de mégis hogy meg merte fogni a kezem, ez zavart azt hiszem, inkább, hogy mintha igen, olyan szép is lett volna a gesztus, meg mégis olyan idegen, mint ami nem hozzám tartozik. hogy aztán elvettem-e, vagy maradt a kezeink. nem

emlékszem. csak valami olyan, hogy ez nem fog, ennek nem szabad, nem, inkább csak hogy nem fog megismétlődni. a fiúk összetartoznak. barátok.

aztán hajnal, vagy már reggel a másik, valami föld alatti bunkerban vagyunk, többen, ismerősek ismeretlenek, hosszú folyosók, mint egy labirintus ahonnan nincs kivezető, aztán egyszer csak valami hatalmas homokzuhatag omlik, ömlik, menekülünk, olyan kicsit, hogy vannak olyan részek, mint a szalmakazalban, azaz a csűr, de aztán mégsem egészen föld alatt, mert van aprónyi helyen ahová felérünk, mert mintha felfele igyekeznénk, egy ablakszerűség, itt bejut fény, bent is van valami kevés fény, nem egészen sötét, csak mert mégsem föld alatt vagyunk, ahogy így felérünk, az ablak, onnan lelátunk, hogy milyen magasan, nem emlékszem hány méter, de sem létra, sem semmi kapaszkodó, amin leereszkednénk, meg mintha az ablak sem lenne nyitható, vagy mi nem próbáljuk, mert hiába lenne, csak a fal van. pusztá fal. talán a későbbi írásban, azaz kép, hogy a létra a kulcsszó, talán nem, de valami mintha, igen, innen nincs tovább ez az álom, azaz hogy mégis, visszafele megyünk sok cellába, és látunk már elpusztult, meghalt embereket. vagy már régen ott, vagy mert homok temette alá, de mégis már a homok felett, a deszkákon, vagy korlátféle, inkább csak valami vasakon, belül üres, le lehet látni, az alsó emeleti cellába, innen könnyen be lehet zuhanni, vigyáznunk kell minden lépésre, figyelni. hogy éhen haltak-e, más, csak el a halott emberektől, visszaindulunk, valami más út, de mintha nem lenne kijárat, azaz hogy mi még megyünk, hogy talán. hogy mi majd, legalábbis nem adjuk fel, nem tudom, kivel vagyok, ki van még, és hogy ismerem-e, de hogy nem vagyok élő ember egyedül, hogy még elszóródva vagyunk néhányan. itt vége az álomnak. legalábbis már ébren vagyok.

sajnos nem emlékszem. olyan mintha kiszakítottak volna belőlem egy darabot. a tegnap délután még minden olyan világos volt, a kép, hogy az alap, aztán hogy formálódnak, majd fordulnak ki a képből, hogy elszállnak, de mik? elillant, nem tudom kik voltak, mik azok a figurák, formák. mindig, mindig le szoktam jegyezni, de most annyira bíztam, olyan egyértelmű volt, hogy nem tettem. és most hiába. nem akar már előjönni. csak egy-
valami maradt belőle, egy kicsi rész.

2010.07.29.

annyi sok mindennel elmaradtam, hogy nem tudom mivel kezdem.

például hogy két napja egészen különös dolog történt velem. bár az igazság, hogy ezt sem így akartam kezdeni, de most éppen ellenkező hangulatban vagyok, mint maga az üzenet, az a boldog kis pillanat, amiről írni akartam.

jövök ki a vizsgáról, szinte felvételit írtam, akár egy kisdíák, mert az van mostanában, hogy olyan világba csöppentem, ahol újra olyan egészében kisdíákként élem napjaim. azaz hogy nem is élem, csak úgy vannak, és én meg tetőtől talpig benne. persze itt is, kötőjellel kellene, de nem szeretem a helyesírást betartani. legalább ennyi örömem (szabadságom) legyen – ma “is”.

nos, még annyit vissza, hogy dehogyis felvételi, mert az ugye általában egyszer van egy bizonyos hosszabb intervallumban, ez itt sokadik rövid szusszanásonként, és még megsokszorozva, összesen fél év alatt 17 vizsga. de igazán nem erről a vizsgáról akartam írni. az *akartam* is már harmadszor, azért fejben pontos számoló vagyok, igen, de csak bizonyos dolgokban. egészen csak kivételes, vagy inkább specifikus, egyszerűbben sajátos dolgokban.

de akkor **14** lássuk csak, mi is az a különös dolog.

nem, még mindig van időben előtte valami, és ez még a vizsgához kötődik, már szinte a Népszínház utcához érek, amikor egy olyan barna fiatal ápolat kockásinges olyan különben jóképű srác, (nem is tudom, miért írom, *különben*, talán mert van rajta valami furcsa, arcában?mozdulatában, de meg nem mondom mi, ami szokatlan, vagyis inkább hogy nem szokványos, az is ahogy aztán figyeltem, mert később utána néztem, annyira zavart tévedésem, szinte utána futottam, de aztán inkább csak néztem mit tesz, előbb a taxisokhoz, aztán **mintha** valami barát, ismerős, és még visszanéz, szinte mintha látna is, de ebben nem vagyok bizonyos, messze vagyok, és mit csinál? megindul valóban arra, amerre én mutattam. éppen ellenkező irányba, mint ahogyan “kellene”(?). de mindez itt beékelve csak később lesz érthető,

miután az estetet tovább jegyeztem) de itt is inkább fiút írnék, nem áll rá a kezem a sráca, nos, megkérdi, hol van itt a színház. mondom, itt? színház?, és röviden-hosszan elgondolkodom – azaz erre azért nincs olyan sok idő, mondom, de előbb még ő, hogy utca..., esetleg, de ez sem így, – Népszínház utca? ...

inkább kérdezve. igen, válaszolja, de gondolom ez a párbeszéd is, mert különben ritkán írok párbeszédben, az angol órai Tom Sawyerből, mindegy, valahogy a dolgok beleívódnak az ember bőrébe,

és akkor hirtelen fordulok előre is meg hátra is, és nem-e fél-revezettem a fiút. mert noha pontosan tudtam, ismerem a Népszínház utcát, szinte minden szegletét, mégis zavaromban, akár a vizsgán, eltéveszttem az irányt (igaz, ott csak egy aprócska sorszámot, pontosabban sort, mert 1-10 ig az első oszlopban is számok, meg a másodikban is, persze több szám, de ugye a 10-es a lényeg, s hát nem-e 9-nél volt nálam a 10. csoda-e ha a minták kicsit elcsúsztak ilyen nagy izgalomban, kapkodásban). előre mutatok, azaz éppen hogy vissza, mentségemre, hogy eléteszem: talán, mintha érzékelném zavarodottságom, így ebben a vizsga utáni állapotomban, nos, hogy első vagy második utca. aztán lépek kettőt, és olvasom, orrom előtt, Népszínház, mintha olvasás nélkül nem tudtam volna. hiszen mostanra már minden irányból egészen biztosan közlekedem a Népszínház utcában, talán csak, igen a balközépről nem, onnan ugyanis még egyszer sem jöttem, de ez sem bizonyos. és különben is attól függ ugye, melyik oldalról indulok, hogy melyik melyik oldal. az elől is meg a ■ hátul is melyik, meg a jobb és bal is. mindegy. itt még annyit, hogy történt velem más különös dolog is, igaz, még nem beszéltem a beharangozott különös dologról, például, hogy megbarátkoztam a pontosvesszővel, két-tősponttal, ma már egészen más összefüggésben látom, mint azelőtt. amikor igencsak idegenkedtem tőle.

jaj, annyi mindenről kellene írni, a tegnapelőtti hirtelen fellépő hányinger, az ételek, étkezések, meg a vizsganap nehézségei, kudarcok, mind együtt, aztán hogy végül ahelyett hogy én gyógyítottam volna mackót, kénytelen volt ő gyógyítani engem.

annyira nagyon nem szeretem a hányást, hogy mindennel képes

vagyok ellene védekezni, visszatartani, csak szájon ne, bárhol, azaz hogy azért ne bárhol, mackó kézrátétellel koncentrációval meggyógyított. ez reggelre derült ki, amikor csodamód egészen kellemesen ébredtem, mert aztán valószínűleg belealudhattam a gyógyításba. magát is bár tudná gyógyítani. de sajnos az nem megy neki. hogy magát. bár igaz, én mindig amikor így gyógyít, nagyon koncentrálok, hogy meggyógyuljak, szinte egészen beleolvadok valami olyan térbe, ami a kezéből árad, és olyan kicsit súlytalan térbe jutok, vagy inkább csak valami olyan jó érzés ez az aura, hogy szinte mosolygom. amikor ezt a szót írom, *aura*, mindannyiszor Walter Benjámint jut az eszembe, hogy mindig mindenre van valami más, jelenekből múltakból. néha azért kilépek, de azért megpróbálok visszajutni. mármint mackó kezének aurájából és vissza.

nem is tudom, hogy most akkor befejeztem-e a Népszínház utcai esetet, vagy csak azon is hogy túllenni, kiírni, aztán mindegy hogyan, csak el, mindjárt a másik, harmadik dologra. és így tovább.

ott tarotom, hogy kilépek az intézményből, jön a fiú..., aztán tovább megyek, és akkor ott van. egyszer csak váratlanul felém veszi az irányt, vagy inkább már csak azt érzékelem, fogom fel, hogy simogatom a fejét. ez egészen gyorsan történik, ágyékomig ér fel, és ott (éppen bajom néhány órája érkezett), megszagol, elkapja hirtelen fejét, és egészen különös mozdulattal, mint aki szégyelli azt a mozdulatot, vagy mint aki rajtakapott valamin, ezt ma sem tudom eldönteni, de mindjárt ahogy ott állt előttem, hát velem még ilyen nem történt. az állatok mindig is olyanok voltak, mint egy kisbaba, akiket simogatni, babusgatni, akiknek olyan finom a szőre, és akkor mi történt? ki sem merem mondani, szerelmes lettem a kutyába. nem A kutyába, nem. szerelmes lettem... szóval hogy milyen is volt ő.

még egyszer volt hasonló, de az nem szerelem, és már valószínű említettem, egy selymesen világos barna vékony vizslalány, magyar vizsla, azt hiszem, de ez most más volt. ugyanaz a kecsesség, azaz hogy nem lányos, nem, egészen fiús, és

mégis olyan barátságos, de, hát kimondom, egészen különös ... erotikus. és ahogyan elfordult, mint aki hirtelen meglepődik, hogy akaratlan beavatódott valami nem, de mindenképp intim dologba... egy lánnyal? nővel? emberrel... nos, mit láthat, élhet meg egy fiúvizsla egy ilyenből.

de nem írtam le milyen is volt. fehér alapon kisebb fekete minták, már nem emlékszem, foltok, körök, csak hogy aprók, vagy inkább közepesen apró, több volt a fehér, világos, mint a fekete, fülein is mintha inkább fehér. de ahogy felém jött, és ahogy rám nézett, aztán ahogyan hirtelen el, mint amikor valaki nem bizonyos, magával sem, megijedjen-e, meglepődjön-e, hogy egyáltalán mi ez az érzés.

szóval, életemben először szerelmes lettem egy kutyába. olyan szép magas, kecses, éppen amilyent kutyában szeretek. mert azért minden állatban más típust kedvelek, azt hiszem. van amiben az aprót, van amiben a nagyot, közepeset. nem túlzottan magas, nem is erős testű, de nem is vézna. nem tudom a nevét, és félek attól, azaz kívánom, sose találkozhassak többé, ez a szép emlék így megmaradhasson. hogy életemben először és egyszer, szerelmes lettem egy kutyafiúba. mert azt pontosan tudom, nem volt idős, még középkorú sem. mert azoknak egészen más a nézésük, mozgásuk. tudatosabbak, nincs meg ez az ártatlanság.

olyan, olyan egészen ez a pillanat, ez a pár mozdulat, mint amikor kiválasztanak. ez a kutya engem kiválasztott. mindhárom kulcsmozdulat erre utalt. én elhaladóban, ő érkezvén, a gazdája különös mosollyal nézett szembe velem, amikor a kutya ijedten a kapu felé fordult, előtte, mármint a gazda előtt, gyors mozdulattal érve el az ajtót. olyan különösen nézett az a férfi, pontosabban gazda, felém. mert ez esetben a férfi (és itt inkább maradvá fiúnál) ezúttal a kutya volt. megérthetett ...valamit?

és akkor ha kiválasztás, legyen itt a tegnapelőtti (?tegnap) álmom. mert ezúttal ma éjjel is álmodtam.

nem tudom ki volt az a műgyűjtő, vagy művészettörténész, de inkább mintha valahonnan a főiskoláról, igen, az arc, alkat meglenne, hogy ki, de inkább csak annyi lényeges, hogy valaki aki számít a szakmában, de ez az arc sem volt annyira egyértelmű, egyszercsak hív, vagy már ott vagyok, mutatja a munkáimat, hogy ezeket választotta ki, talán valami kiállításra, ilyesmi, de valami nagyobb volűmenű, jelentősebb anyagra válogatta, itt-ott magyarázott hozzá, esetleg még valami módosítás, vagy hogy ő hogyan képzei, de egészen különös váltás ahogyan éppen engem választott, többi közé, vagy csak engem, nem is lényeges, de hogy annyi hosszú év után érdekesek lettek egyszercsak a munkáim. valami nagy vásznak, installációk, ilyesmi, kollázsokkal, szövetdarabokkal, bőkökkel, mackó azt mondja, én ilyeneket nem is csinállok, de azért lehetett talán valami köze az agyagvarráshoz, vásznaimhoz, a varrásokkal, igen... talán

aztán még abból az éjszakából, talán csak kicsivel későbbi álomból, hogy -de itt is keveredik, nem pontosan beazonosítható a személy, ki, bár a képben a testvérem (is?), ő? furcsállom, egészen nagyon különösnek találom, sosem csinálna ilyent, ennél kényesebb, de talán a lányaival... meglehet, el tudnám képzei, csaknem tetvesedett meg valamelyik gyermek. hogy ez lenne üzenet. nos, annyi maradt meg ebből, hogy a hajamat tincsenként veszi kezébe, én ülök valami széken, de mintha ez sem egészen szék, egy csúszda, összerosódik a szék a csúszdával, de élénk színek, a háttér egészen él, mintha serkéket talált volna hajam szálain. ezeket gondosan pattintgatta, míg minden egyes darabot el nem távolított.

a ma éjszakai álomra majd visszatérek, most készűlnöm kell, talán ha nem leszek annyira fáradt, vagy rosszkeűvű (lehangolt), még ma este visszatérek.

2010.07.29

megint megszólított. olyan ételt kívántam meg, ami történetesen az övé volt. semmi nem változott. minden ugyanaz.

dehát mivé lett az én elkényeztetett, babusgatott mackóm. ki kellene törölnöm. nem szabad leírnom. hogy én veszek-e neki ilyen finomságokat.

nem, nem veszek finomságokat, egészen más dolgokat veszek. hogy megeszi-e ő előlem az én ételemet.

tegnap éjjeli álom. pontosabban, igen, a ma éjszaka.

még csak annyit, amikor ma este jövök, egy fehér arcú, szőke, fiatal fiú, olyan egészen vékony, magas, szólít meg, van-e egy percem. hogy tudnék-e neki adni egy százast. vagy inkább, hogy van-e. mondom, van, de nekem is kell, munkanélküli vagyok. különös. ez a fiú is ápolt, ráadásul arcára, mozdulataira írva, hogy gazdag, de legalábbis jó módú családból.

valami dombok, most azt jegyzem le, ami maradt az álomból. gyalogolok, mérföldeket, vagy inkább mintha hatalmas dombokon lépnék át, mindegyik másik égtájon, de legalábbis messzire egymástól. több ember is van, kezdetben mintha egyedül, legalábbis nincs velem senki, viszont egyetlen gondom, hogyan tudom megtartani csomagjaimat magam mellett, azaz kezeimben. legalábbis amennyi elfér. mert ezeket kell magammal elszállítanom, nem tudom merre tartok, vagy hogy merre kell mennem, csak hogy menni. mindig előre kell tartanom. a csomagok viszont elszóródnak, folyton vissza kell fordulnom, megtalálni. aztán egyszer egy csoporthoz szegődöm, vagy ők hozzám, ismerős arcok, még mackó idejéből, filmesek,

C-ék, talán, de nem merném biztosra mondani, meg hogy egyáltalán honnan csöppentek oda, mintha segítenének is, hogy én kérem, vagy ők ajánlják fel, de aztán a csomagok így is el-eltűnnek... **e l t ü n e d e z n e k**, aztán megint magamra maradok, vissza kell folyton fordulnom. egyszer egy olyan barlangfalszerűsége kiállítva rajzok, tárgyak, mintha gyermekek munkái, aztán a dolgaimból fölröppennek apróságok a falra, nem érem el, le szeretném venni, tovább menni. mindig tovább kell mennem. aztán valami vizen is át kell kelni, de nekem még visszatérni, itt azt hiszem, felébredek.

28. éjből. ez maradt még.

tegnap sem értem el a Napot. (K-ra emlékezem)
ezalatt az év alatt 10 évet fogok öregedni.
tegnap 5 évet öregedtem.

2010.07.31

nagyon aggódok mackóért. sokkal komolyabb a baj, mint a lát-szat mutatja. tegnap este amikor kenegettem, végignéztem a testén. kezdenek a csontok kiállni, öblösödni, rajzolódni a bőrredők alatt. szinte láttam is ahogyan fokozatosan lebomlik szervezete, nagyapám a halálos ágyán, a fázisok, vagy a táborokban a csont-bőrre lefogyott emberek. tudnom kellett volna, ha mackó orvoshoz megy, ha ráveszi magát erre, akkor nagy baj lehet. eltorzult arccal kért, hogy vigyázzak amikor simogattam, a kenőcsöt végig a vékony, egyre vékonyodó, erőtlen lábain, megijedtem. hogy ott van a fejszét belevágták a húzába, csontjába, ott van benne a fém, vas, és neki ezzel kell élnie. félek, hogy a sok gyógyszer is olyannak aki egyébként sosem szed, agyára megy, mondtam is neki, hogy akkor is hogy megijedtem, amikor olyan furcsa dolgokat kezdett beszélni. hogy akkor tűnt fel, amikor úgy tett, mintha nem történt volna. azok a szavak sem. egyik pillanatban kimondta, és másokban nyújtotta a

kezeit, köszöntésemre. tudtam én hogy ez akkor nem az én mackóm. hogy az én mackóm sosem mondana ilyent. most apjával mentek el autóval, aki nem mackó, hogy ott tud-e ülni, vagy hogy mennyire szenved az üléstől.

félek. sokkal komolyabb a baj. mackónak következetesebb komolyabb kivizsgálásra van szüksége. nem csak úgy félvállról adni ügyeleten időpontokat majd három hónapra,CT, ilyesmi. ha rákényszerül a sürgősségre, mert mondjuk félig lebénul, hogy csak aztán járna neki azonnali kivizsgálás?

a munkahelyére is mondtam, amikor megijedtem, hogy jaj, csak menjen emberek közé, három hónapja itt ül a földön, hátha a környezet, emberek között más..., pedig tudom, ő is mennyire szeret a kis saját dolgaival lenni, és mégis... hogy akkor elfelejti a fájdalmat. hogy csak kipróbálni, aztán máris gondoltam, de ha fáj neki, üléskor belehasít, hogy mit is csinál, álldogál kicsit, járkel, de hogy lefekszik a földre, ennél megakadtam, a munkahelyén hogyan fekszik majd le a földre. ha fáj. ha éppen hasít. neki. most is előttem ahogy mutatja medencecsontján a vasat. hogy ott van benne. és nem lehet kivenni. hosszan végig lábából. a jobb lába. éppen mint az álomban a szakadék alatt.

azt mondja, már pedig neki muszáj lesz a földre feküdni, ha fáj.

szóval, aggódom. mondtam is neki, hogy ha lebénul, akármi történne, és de pedig igenis az én mackómmal ilyen sohasem történik, akkor is mindig csak rá gondolok. hogy egyedül mackót szeretem ezen a világon. mert nekem csak ez a mackóm van. ő a legfontosabb mindennél. mert nincs semmi. minden sincs. csak ő. hogy írhatok bármit, gondolhatok, játszhatok, de ha mackóval történik valami nagy baj, akkor én is meghalok. mert mackó az én testrészem. hozzám tartozik. de ha ápolni kell, mosdatni, lebénul, hogy hozzá kell szoknom, van nekem egy beteg párom. férjem. jaj, csak ez a szó ne létezne. nagyon nem szeretm ezt a szót: férj. nem mackóknak, nyusziknak találták ki. mindegy. ez a legkevesebb.

csak mackóval ne legyen semmi baj.

kérdem, evett-e. hogy eszik-e egyáltalán. mert ugye nem nagyon vagyok itthon, s amikor, akkor is tanulok, dolgozom, ő másik szobában, azt tudom, hogy a gyógyszerek miatt valamennyit kell ennie. talán jó is, különben semmit nem enne. hogy minek, mondja. úgysem mozog. de hiszen, akkor leépül a szervezeted, nem lesz miből felerősödni. enni kell.

tudtam azt is, ha beveszi a gyógyszert, az olyan mintha feladná. mindig mondogatom, harcoljon. akarjon meggyógyulni, és akkor meggyógyul.

ilyesmikre ébredtem az éjjel, amikor kimentem mackót meg-nézni. nem aludt, vagy csak érzékeny a lépésekre. kicsit beszélgettünk, simogatgattam az ernyedt, beteg, gyenge testét.

azt mondja, nem kizárt, igen, hogy módosulhat az agyállapota. én nem akarom végignézni, hogy az én mackómból más mackó lesz. igenis ereje lesz meggyógyulni. kis környezetváltozás, kis szabad levegő, mozgás, üldögélés is talán belesimul. aztán már észre sem veszi amikor meggyógyult. ahogy én belealudtam, amikor ő gyógyított.

hétfőtől fizioterápiázzák. talán ez is több a semminél. csak merjen beszélni. hol fáj, ne legyen nagyon muja, hogy aztán nem rendesen csinálják, nem komolyan azt a kezelést se. nem lehetek mindig vele, nem intézkedhetek helyette, felnőtt ember. akarni kell a dolgokat, igen, mondom én, a nyúl. aki... hát... mit is akar. akarhat. egy nyúl. valljuk be, nincs is. igen, talán csak a képzelet.

nem tudom, talán nem is olyan nagy baj, ha nem adják ki a könyveimet. tudom, persze olyan szép, olyan nagy dolog egy

könyv. és mégis. létezni egy világban, ami nincs. ami van. van is
nincs is. talán szebb. maga ez a létezés. de nem-e a tárgy, amit
szemünkkel is láthatunk, tapinthatunk, simogathatunk, maga a
teljesség ebben a szépségben. nem adatik meg mindenkinek
ebben a szépségben fürdeni.

marad a nemlétezés. a képzeletben fürödni. mackóval, mac-
kókkal, nélkül. sohasem felejteni.

dehát mind úgyis meghalunk. valójában semmi nincs. csak ez a
pillanat. 20, 50? 100 év.

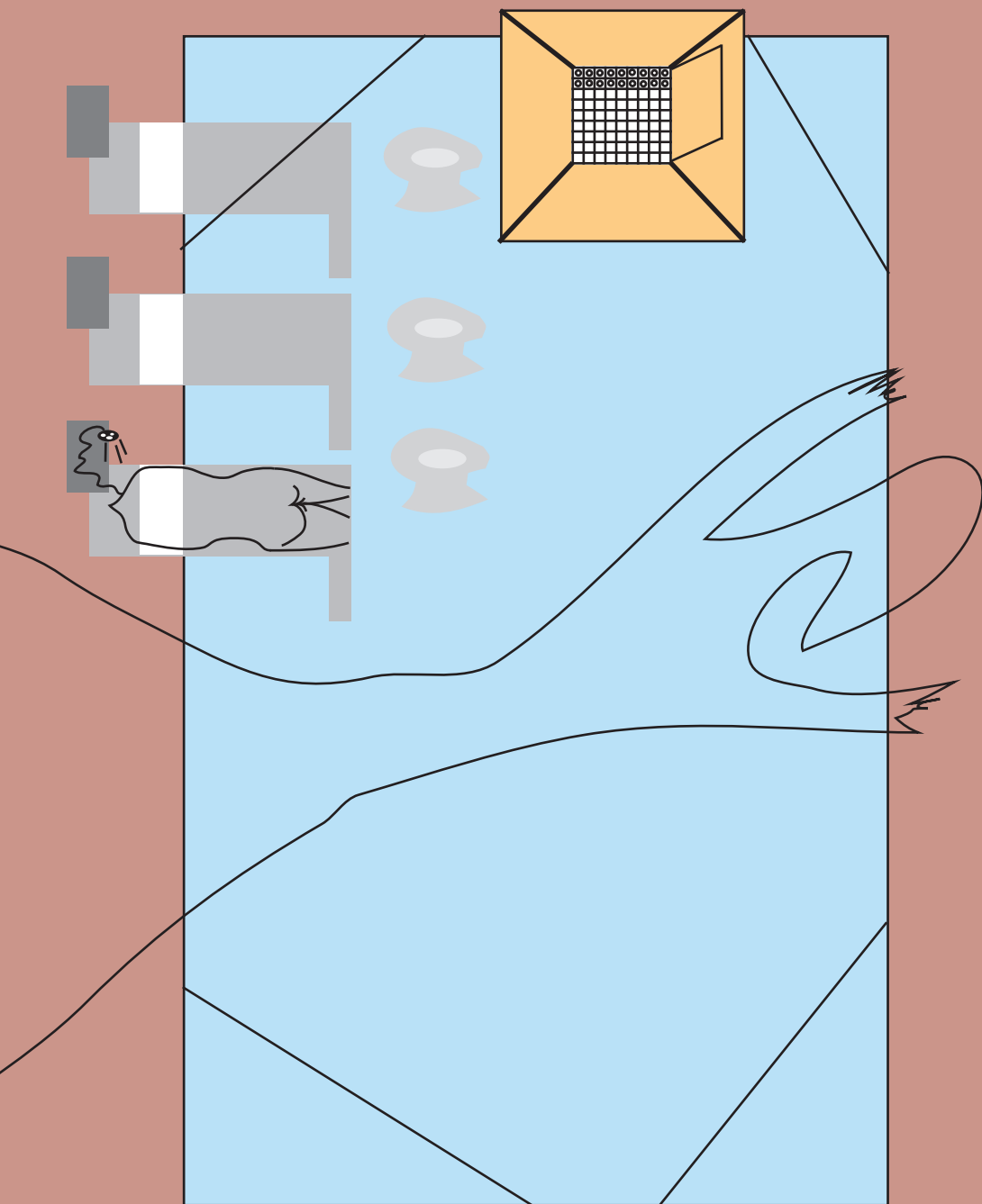
Rudas Gyógyfürdő.

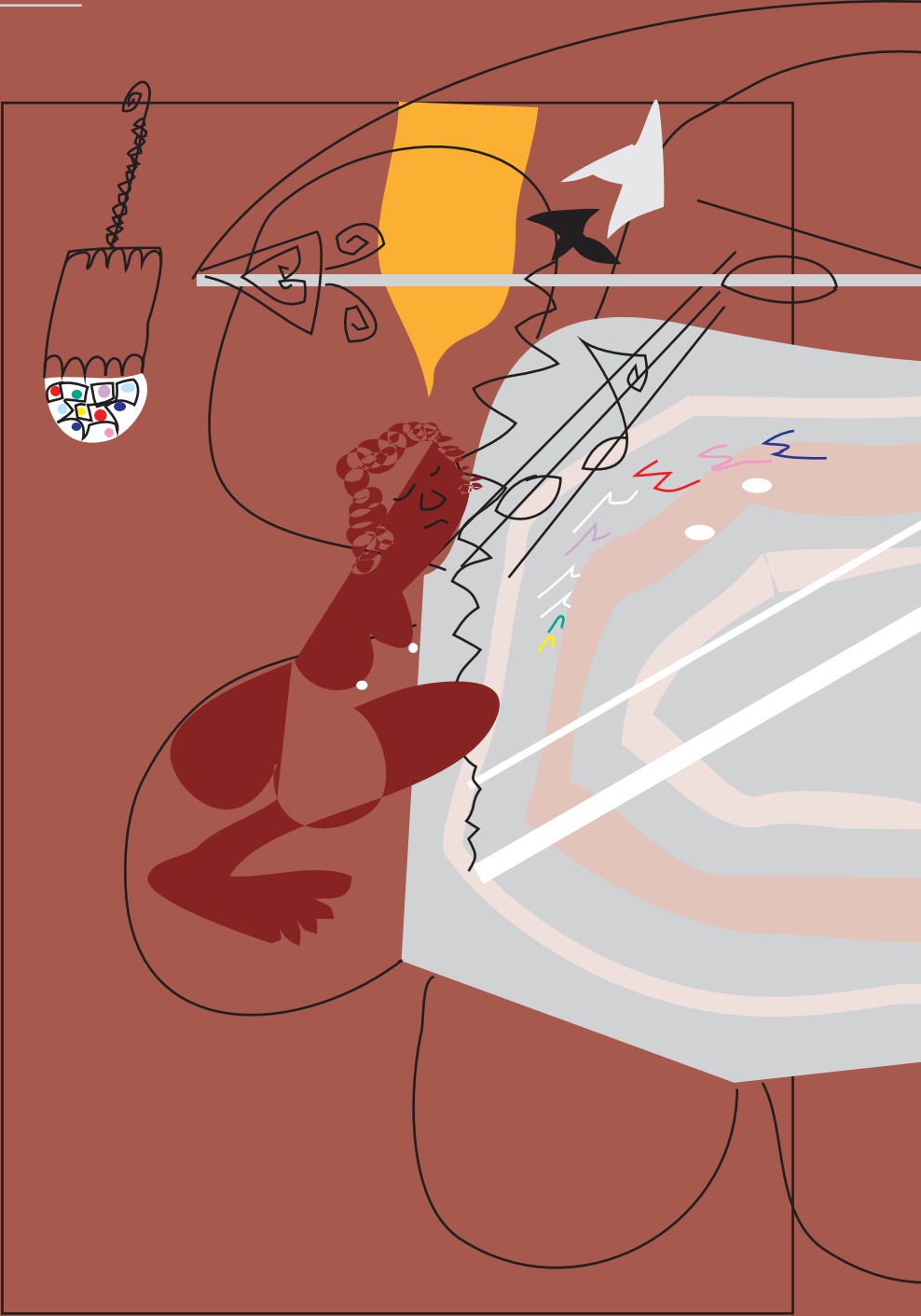
legyen most megint egy kicsit visszafele

mackó azt mondta, még régebben amikor a halak szóba kerültek, hogy neki az óvodában hal volt a jele. halacska. arca kicsit mérges volt, legalábbis nem nyugodt. sikerült jól összezavarni. mackó, a halacska, mindenhol annyi hal. minden csupa hal. én is.

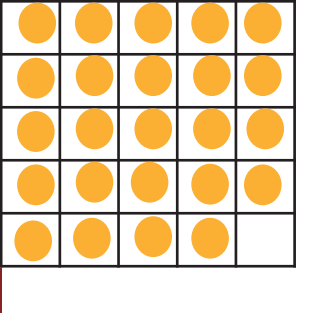
tegnap. 2010.08.03.

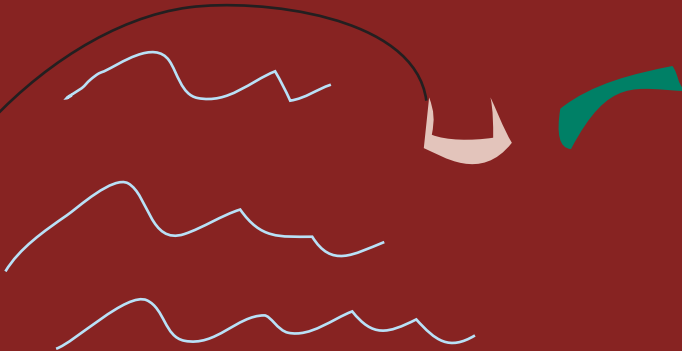
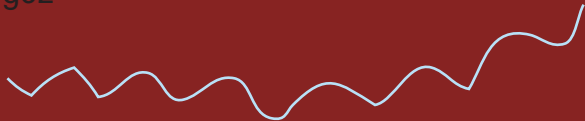

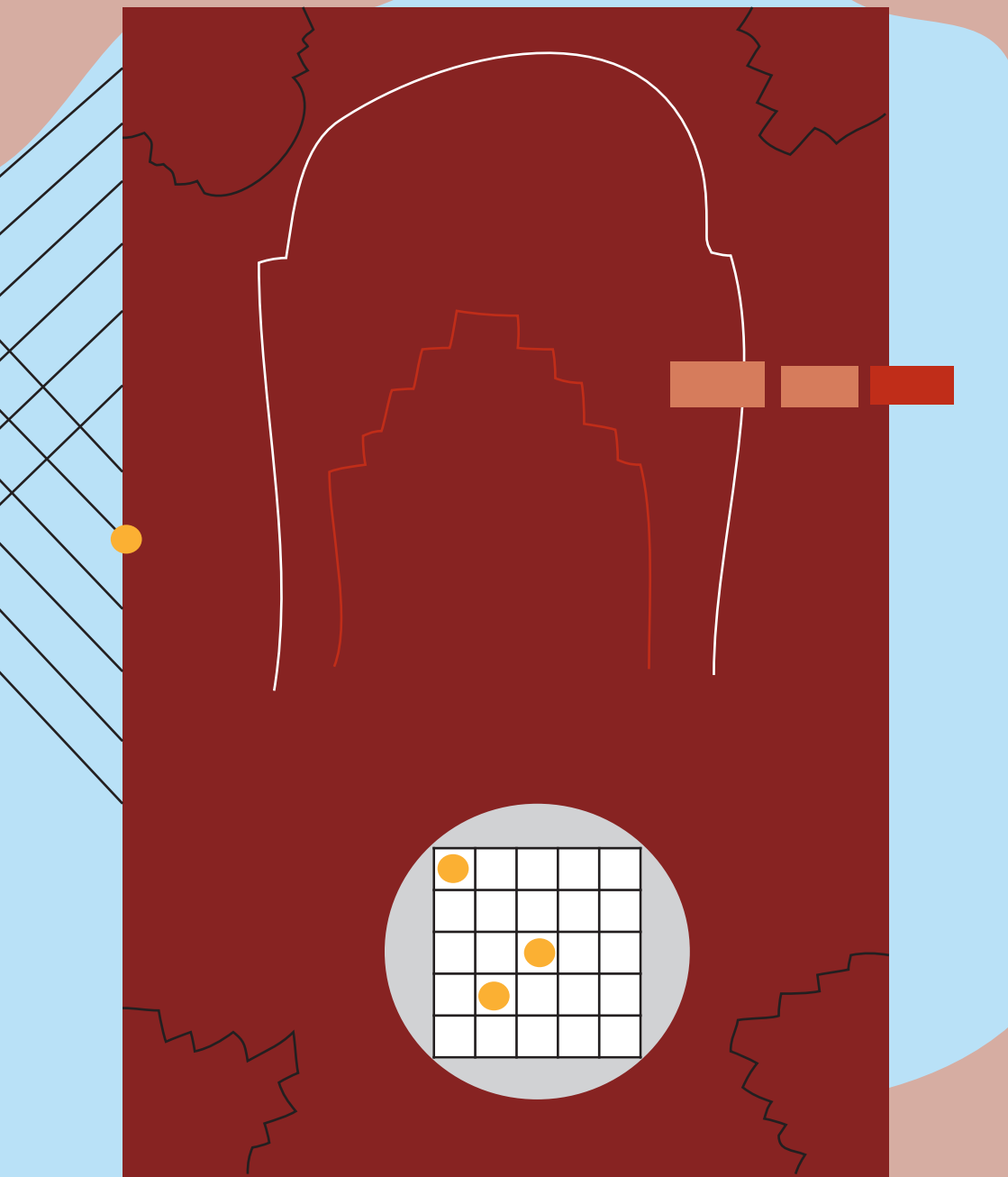
göz

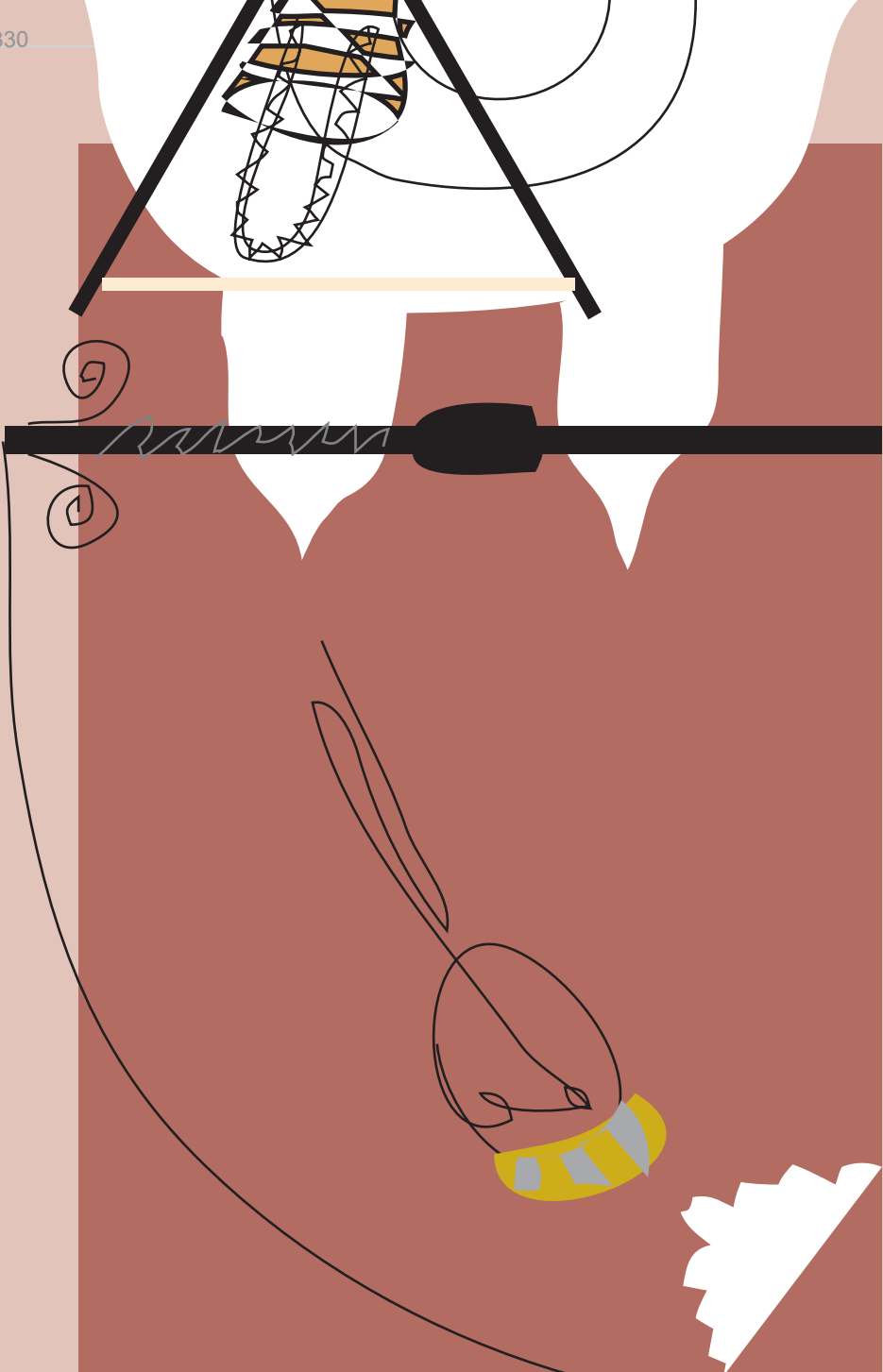

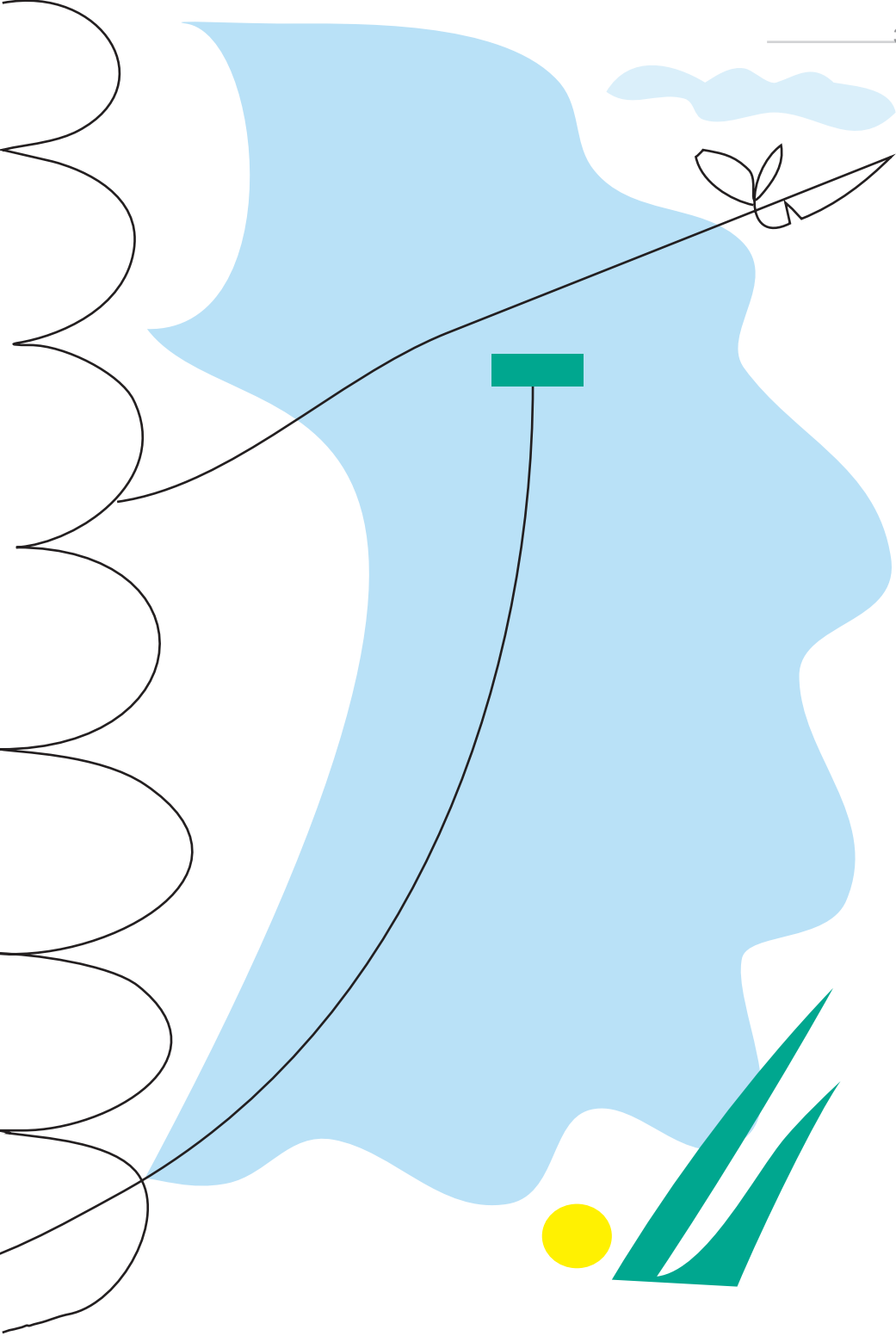
lég

kamra

maga a játék. már a neve is magába foglalja lényegét.

játszom (egy hangszeren) →

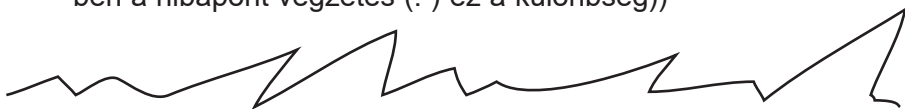
nem tudom előre a végeredményt, az csupán a játék végén derül ki. hogy nyertem (jó lett a koncentrációm eredménye, és a véletlen (szerencse –jó időzítés) összjátéka)), vagy nem. az elemek kapcsolódásában hiba történt.

kockázat nélkül nincsen csoda. nincs varázslat. a dolgok rutinja egyhangúvá tesz, idő után lebontja önmagát. belső koncentráció. ennek lehetőleg mindig maximumon lenni.

nem, nem szükséges.

tudni, hol lehet (kell) elengedni. ez az a pont ahol találkozik a rutin és belső koncentráció. mégis, a két dolog egészen más. hiába a görbe ugyanazt mutatja. a dolog becsapós.

(a jó hibapont a legszerencsésebb véletlen. viszont egyik esetben a hibapont végzetes (.) ez a különbség))

improvizáció elengedhetetlen szükségessége a művészetekben. kortárs művészetek (9) – műfajok találkozása. 2010 augusztus 6 – 1991 (1992) matematika... filozófia jelensége a művészetekben,(bzs) képzőművészet-film-színház-mozgás (test)*. szimbólumok találkozásának gyökere..... a mag

De:

(belső koncentráció / rutin)

?

ha egy elem is hiányzik, a varázslat elmarad. veszítettünk.

ebből következően: rutin vagy belső koncentráció?

(ízlés, személyiségfejlődés fokozatai "döntésnél" meghatározó)

* () (zene?..... hang)

▶ rutin és improvizáció?----C hibapont (?)

mit tekintünk művészetnek

C

előlről induljunk, vagy az egészből vezessük le a részeket.

() ()

a mag. a nyelvben mindig a szótőből induljunk ki? esetleg hagyatkozzunk megérzéseinkre. (játék az egész és a részek között) (zárójel a 9.

... nekem 8 (?)

kiindulni a 9-ből. erre épül az 8egész)()9

() ()

több kultúrából₂ (és műfajból₁) vett elemek gazdagsága, szimbólumok megsokszorozódása

(tudatos)&(véletlenek)=(csodákat rejtegetnek)

a kocka el van vetve

füzetnaplóból jegyezve: 2010.08.02

mi lesz így velünk, mondja mackó tegnap délután. kérdem, miért, hát mert ő lebénul, én meg öngyilkos leszek. hogy mindig ezt mondogatom. nem is, csak egyszer, vagy mondjuk 2x történt, amikor olyan egészen nagyon szépen levezettem. ő ült és hallgatott.

aztán váratlan azt mondja, én tényleg nyúl vagyok. mondom, és erre csak most jött rá? aztán nézem kezeim, s tényleg. ott fenn kuporgatom melleim fölött, éppen úgy mint a nyúl, állva, kicsit a karmok (kézfej ujjai) betörve.

2010.08.06

így telt el a napunk sok kalanddal.

Kedves A,

– ezek jutnak most eszembe

Kihajlott az utcára
Szorítani akartam nyakát
Egyszer megfojtani halott
Embert

Nem volt semmi
A sötét én
Álom nélküli időből

Mit mondhatnék:
6 könyvem vár kiadásra, hogy eljuthasson az olvasókig.

:) szürrealizmus, szimbolizmus, dadaizmus, posztmodern kilőve)
hogymi maradt? (talán már ott is a hetedik)

Békesség, üdvözlöt,
Zs

köszönöm az információkat. kedves, hogy gondolsz rám, kár
hogy nem voltam jelen.

(ma versnap. csatolok, küldök még kis olvasnivalót tőlem, legyen
szép a napod)

Addig is (régiekkel):

*vakon néz Lány,
mindenki szemébe
akit ér,
szüntelen remél:*

2010.08.07.

Kedves Gy,

köszönöm a felajánlásod, intézkedésed, áldozatod, amit tudtál, megtettél. én úgy meglepődtem, hogy csak álltam és néztem, mint bálám számara. hogy mik vannak. valójában mindigis tudtam, sőt, meggyőződésemm volt, hogy a dolgok így mennek "jobb helyen", de hogy ez velem is megeshet... ezt is megérni. talán ha csak egy félórával előbb történik, amikor () még otthon, sikerül. de már bent voltak a kezelőben. egyrészt sokan vártak ott, valószínűleg egy elromlott gép miatt igen nagy összegről estek volna el. a pénz beszél. vagy valami más.

hétfőn reggel már az eredménnyel megy a neurológushoz, itt írja elő az orvosnő a további kezelést, gondolom, amit említettél. az ORFI ami a Margit hídnál, ismered? () azt mondja, ha a Budakeszi annyival jobb intézmény, akkor oda kéri a beutalót. még az merült fel, hogy ez kb hány kezelés, és naponta mennyi időt is vesz igénybe? torna, fizioterápia, masszázs... még nincs nálunk az eredmény, CD-n van, az apjánál:), most értesültünk, ahogy ő (otthon) értelmezi, a diagnózis: ágyéki gerincsérv.

szép napot,
a felvételek mennek,
zsuzsa

(marad u.i. ORFI)

7 nap. ennyi telt el, most 2010.08.14.

pedig de sok minden maradt mögöttem. néhány álom, nézem a füzetet, 8.hó 11. de hogy ez 10.-ei, vagy 11.

megpróbálom szerre, ami eszembe jut. bizonyára sokminden kimarad.

1. nem a szókimondáson a hangsúly, hanem hogy mit mond az ember. () emlék x

2. ha be lennék zárva egy koporsóba, te akkor is ott lennél.

y. lehetséges, hogy mindezzel átvettem a mackó baját? hogy feloldottam?feloldoztam? átvettem szenvedését, hogy csak őt megmenteni.

megpróbálok emlékezni mit is kell ide gondolni. hogy valójában mi is történt.

aztán lesz az álom 3.
a körök 4,
egyik kezéd és másik 5,
olyan szimpatikus fiú volt 6,
a pénz az úr 7,
8. mai álom,

és itt lenne vége. nem, ennyi témát végképp lehetetlen feldolgozni. az idő. folyamatosan az idővel állva küzdelemben. mikor adatik, jön el az (), megállni.

akkor most legyen y-ból. az y.

(de még mielőtt, hozzátenném, a 1-es feladat, ami éppen ma délelőtt előttem, éppen 9 alcím, ezekből a 3-tól 9-ig, azaz éppen hatot átszervezni, sorrendet módosítani.) (csupán a szinkronitásból)(de hogyan jön ide, hogyan illeszkedik ide az y. egyelőre

rejtély. talán ha már kifejtődtek a témák, meg is lesz a válasz, eredmény)

különös. egyszerre indulni ki az egyes elemekből, és ugyanakkor az egészből. mindkettőből egyszerre vezetni le és kapni meg eredményt. milyen régi ügy. 1991-ből.

a kis jelentéktelennek tűnő részecskék 20 évente visszatérnek? vagy sohasem is tűntek el. ott lapultak lenn?fenn, valahol egészen fátyolosztatlanul.

(a rácsok. rácsokat tartogatni 7. kötetre. csak mert hiányérzet, ahogyan titokban (el)küldetnek. a titkok is ha nem küldetésüknek megjelölt helyein, egészen más jelentőséggel (funkcióval) bélyegződnek. egy dolog mennyire elveszítheti jellegét (esetleg újakkal töltődve), más környezetbe helyezve. maradva önmagában, minden külső vagy vonatkoztatott összetevők híján. igen. ez a hetedik kötet egészen vékony lesz. kiszakítva környezetéből, elhagyatva. kipróbálni, képes-e fennmaradni önmagában.)()

y-nál tartottam. látható, mennyire tartózkodom a kezdéstől. elodázni, húzni, pedig aminek jönni, annak úgylis rendeltetése bekövetkezni.

Y

...

a medve. nem tudni, miért csupán a horzsolás maradt, mire valami fürdőszoba?konyhában, tükörrre sem emlékszem, mégis láttam szinte élesen magam, az arcot, kívülről, egészen vékony piros vérszivárgással, éppencsak mint egy szokványos horzsolás. a halánték környékén oldalt, az arc jobb féltekén. csörgés, kb reggel 8 óra.

–

– Te nem tudod hogy elment-e?
(... jövők, a telefon üres)

az áll. valójában az állaknak kellett volna összeszorulni, de az álom egészen mást vetített színpadra. igen, írtam volna: mutatott, de most már tudom, színpad volt, mint a 8. pontban is, ami ugyan nem színpad, de filmjelenet. amikor majd sikerül felidézni azt az álmot.

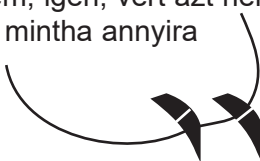
(különös, éppen most is egy cs9()öngő.)

a medve.

otthon volt, de még abból az időből, amikor nem vágták ki a hatalmas fenyőt a szomszéd udvarból, ami bárhonnan néztem ki, mindenekefelett ott hatalmaskodott. azaz nem volt olyan hatalmas, nem, csak mint ami természetes odatartozó 8elem), de a garázs fölött mindenképp meghatározó jelenség. ezen a gará-

zson, illetve tetején, ami álom szemszögéből színpad, jelent meg ez a medve, egy nagy barna medve, éppen mint a szokásos barna medvék nem messze erdők környékén. talán haloványtával világosabb, mert emlékszem, azok a barna medvék egészen sötétek. de az is lehet, nem pontosan emlékszem. mármint ami valóságból. mert miért is ne lehetnének kicsit világosabb meg kicsit sötétebb medvék.

annyit ismertem az álomból, hogy ez a medve már sok embert megölt, ugyanolyan módon, hogy leszakította az ember karjait, meg lábait, ?fejét, csak úgy lazán pillanat alatt, az ember testéről. de valahogy mikor megjelent, biztonságban éreztem magam, hogy engem, vagyis hogy rám nem kerülhet sor. mintha ez a medve engem jól ismerne. szinte mint akik cinkostársak. mintha szüleim még éltek volna, rájuk nem került volna sor, de ebben sem voltam bizonyos, már akkor az álomban sem, olyan, szóval ez a része az álomnak homályban. mintha nem lett volna jelentősége, kit pusztít el, hogy kire jön a sor, ki kerül sorra mag-

 yarosabban, még az meglehet, angolosan magyarra így lenne fordítás, hagyom, majd koncentrálni ki is próbálom, lefordítva, mindegy, nos,

egészen bizonyos voltam magamban, hogy a medve velem. hogy engem nem bánt. aztán váratlanul közeledik, és éppen úgy leszakítja karjaim, lábam, fejem, az mintha még maradna, utóbbi, de aztán kiesés, és akkor ott látom aztán arcom, hogy csupán a horzsolás. mintha előbbi meg sem történt (volna9 de pedig tudom, hiszen láttam előbb, hogy megtörtént. először esik meg álmomban, látom ahogyan meghalok, azaz... és itt érdekes, hogy mégsem hatlam meg, hogy minden álom, azaz hogy mások álmai is olyanok, hasonlóan, hogy amikor magunkról, valójában sohasem halunk meg? különös. de mégis úgy aposztrofáltam ezt az esetet, hogy míg addigi álmaiban sosem következett be a halál bizonyosan jegyzett végérvényesen, onnatól inkább jellemzően felébredés, addig itt láttam ahogyan leszakadnak végtagjaim. aztán mégsem, igen, vért azt nem láttam, és nemis éreztem a medve fogakat. mintha annyira

nem lett volna közel az álla. teste. vagy az is meglehet, amikor ilyen gyorsan, váratlan következnek be nem várt események, nem minden részletre emlékezünk, olyan közelségben.

de hogy aztán elment-e a medve, hogy eltűnt-e és mi volt az a tükör, azaz tükör nélkül, de hogyan is láttam saját arcom, persze tudom én, az álomban minden más, ahogyan megtörténik, lehetetlen szemszög, állásból. de hogy a medve, mi történt a medvével.

mackó éppen most érkezett. ez már mai nap.

2010.08.14.

előbbire még visszatérve, az történt, hogy így egyenesen a lényegre, mackónak ugyanis nem szabad emelni. és már megint nem bír elszakadni szokásaitól, persze értem én, miért szakadna, ha már annyira hozzáforrt, de ami sok az úgye még több ilyenkor. és hogy ne szakadjon, itt mackó háta, gerince, mert épp azelőtt derült ki műteni, hát kiálltam egyenesen a háta mellett. nem engedtem a kádból a 15 literes vizes vödört felemelje. a gerincsérvével. ekkor történt, hogy, bár tudtam, nekem sem szabad, különben nem is bírnám, fel-, de hogy mackóért, makacsságom erőszakolt felettem, és hogy csak ő ne, hát felemeltem magam. ekkor jönne be az álom. hogy mi is történt.

aztán rögtön ahogy felmegyek az ágyba, fáj két oldalon lenn a hasfal, meg feszítenek a belek, úgy két napig fogogattam, meg kicsit jobb oldalon a gerincnél, bordákon, a fájás, de szerencsére csak egészen kicsit, de azért félttem, mert mi van, ha mackóról áterjed rám, a fájdalom. meg aztán, igaz, nekem a jobb lábam, pontosabban, combom belsején, nem

kívül, mint macó lába, hátsó feleken, lefelé, hanem csak ott a belső combon, valami nyílallás kezdődött. mondom, jaj, mit tettem, **mag**-amban, aztán mackónak is. de szerencsére két nap, annyi volt, aztán az se. mára már el is felejtettem. de a tanulság ugye, soha többé smmit sem ami ellenem, vállalni. meg is fogadtam. pedig mennyire tudtam, azt a vödöröt, meg sem bírom a gyenge testemmel emelni. de ő harcolt a vödörért, én meg ellene. a hátáért. hát így jött aztán a medve.

aki csak annyit mond, látod, butuska, mit érsz a hisztiddel. tulajdonképpen én semmi mást, csak a vödör. hogy azt meg ne érintse. a hiszti, minden ami mozgás, őbelőle. a medvéből. aztán

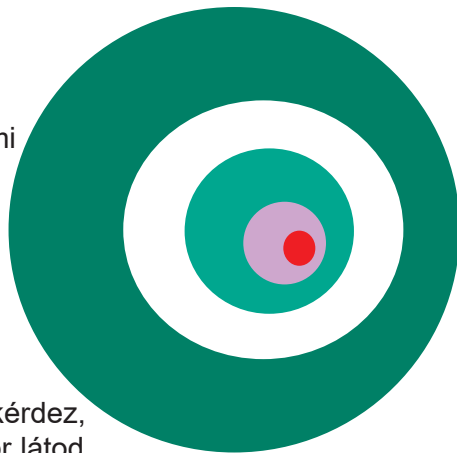
 tegnap megsimogattam az állát. hogy ugye. simogatni könnyebb. és mennyivel szebb. a mozdulat. olyan kellemes. igazából nem ezt mondtam a medvének, csak azt, hogy látod, medve, én téged sosem bántalak.

4. A körök. (maradjon valami holnapból)

különös magátólértetődő egyszerűséggel közelítette meg. éppen ahogyan magam is láttam már a kezdetek kezdetén.

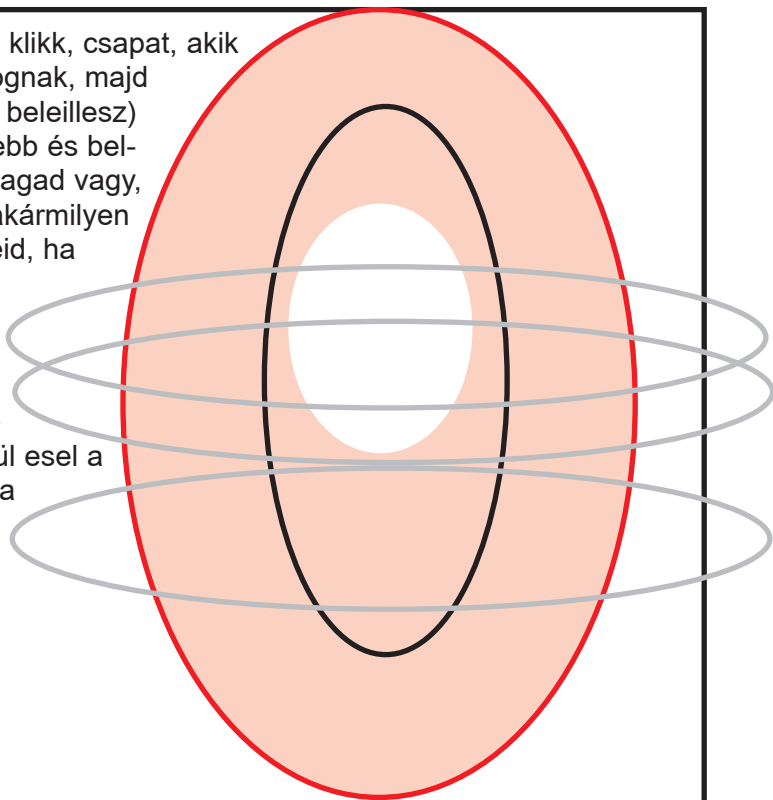
igaz, mackó tegnap visszakérdez, és te nem vagy naív, amikor látod, tudod, ismered, és még mindig remélsz?

de igen, mondom. látom, hallom, értem, pontosan érzékelem a folyamatot, a módszert, és mégis remélek. hiszek magamban, különben hogyan élhetnék.

előbb csak a széleken, majd egyre beljebb érné. ma () (itt)(mondja, Magyarországon) csak így van esélyed. tartozni körökhöz,

valamilyen klikk, csapat, akik belül mozognak, majd általuk (ha beleillesz) egyre beljebb és beljebb. ha magad vagy, legyenek akármilyen képességeid, ha nem illesz bele a körök mozgatóinak tengelyeibe, kívül esel a körön. soha nem lesz esélyed.

a szakadás végzetes. amikor elszakad egy szál, elszakad minden szál ami vele.

igen, (ő') beszélt, mutatta is a párhuzamos és a soros kapcsolást. eseteiben különbözve egyiknél ha elszakad egy szál, még mindig működhet az egész, másik eset (meglehet egy harmadik, X) már nincs esély. tehát nem mindegy a kapcsolat. hogy a szálak rendszere milyen módon összekötve.

egyes szálak viszonya és a rendszer működés.

8fizika (és) matematika)(tudtam, valami kimarad)

de amikor egyszer benne voltál a körben, körök, egészen, egészen csak a széleken. két oldalról szakadás.

a megboldogult, mondják a halottra. elgondolkodtató.

boldogasszony.

meghaltam 1993-ban. és azóta élek. ilyen alapon örökké élhetek.

látzat és színház. meddig nyúlnak a kezek.
tanulni, dolgozni kifulladásig.

(elvarratlan szálak)

mindig lesznek fel nem fedezett, el nem sajátított pontok. hiány
elemek.

tud-e a hiány pozitív oldalra billenni. képes-e önmagát feltölteni.
(elvonatkoztatott pontok)(kívül esve körökön)

út a megboldogulás felé.
(ütés és szakadás)(egymásra ható ((egymást vonzó))elemek)

az összefüggések mindig a mag felé vezetnek.
az összefüggések mindig a magból vezettetnek.

egyik mag kívül esik a körön, másik bent.
nem ugyanaz a mag, a kettő.

egyik önmagát tölti, másik részére rendelkezésre állnak segítő
elemek.

a rétegeknek is egészen más, különböző tulajdonságaik vannak.

mégis, talán a legtökéletesebb működés, ha a kettő egymásra
épül. két különböző mag erősíti egymást.

egyik sem képes külön, egyedül önmagát megtartani. nem
képes egészként működni.

5. pont.

A szüleid. akárhogy is, egyik kezeddal feléjük, másikkal
önkéntelenül is magadat tartod. próbálsz megtartani. nincs nagy
erőfeszítésre szükség, a dolog önmagától működő.
lényeg, hogy két kezéd van. a dolog pedig adja önmagát.

(de az egyik kezeddal mindigis a szüleid kezét fogod tartani, ha
másikhoz mindenáron ragaszkodsz is)

a dolgoknak megvan a jól működő rendszerük.
az elemeket helyesen összeilleszteni. minden oldalról elérni a
tökéletes formát, és akkor a kerék el kezd forogni.

az álló kerék csak látszat. ott van, de működésképtelen.
működőképessé kell tenni.

ugrás, kitérő:
2010.08.14. este 10

azt kell adni a rászorulóknak, amire valóban szükségük van.
akkor magától bekövetkezik a működés. (magától megtörénik a befogadás)

az ő fejükkel gondolkodni, nem azzal, amit mi látunk jónak. egy ponton, a dolgok vagy taszítják egymást, vagy vonzzák. lehetnek köztes pontokon kölcsönhatások. átmenetek.

(különben állhatunk értetlenül)

képesek vagyunk-e áldozni arra, hogy egészében megismerjük azt, legalábbis megközelíteni, akinek adományozunk. akinek segíteni szeretnénk.

különben miért akarnánk a közelséget. megértést. lehetnének-e elvárásaink? jogosak-e elvárásaink?

senki sem szeret áldozni. az áldozat vagy belénk eredendően épített, és akkor magától működik, egyszersmint ilyen, már nem áldozat, vagy ne próbálkozzunk, mert hiábavaló cselekvésünk kudarcba irányul.

az áldozat csak akkor természetes, ha folyamatában pozitív energiák szabadulnak fel (átadva, töltődve, önmagukat gerjesztve). amikor az áldozat //: (nemcsak már)(hanem a kezdetkor indulásból is pozitív töltésű)

de még ekkor is fennállhat a veszély, hogy kisülés keletkezik. pozitív töltéssel indult, de folyamatában ütköztetés, ellenállás keletkezik. ekkor következtethetünk, hogy valamit elrontottunk. körültekintőbbnek kell lennünk azokkal a dolgokkal, amit megismerni szeretnénk. alaposabbnak, önzetlenebbek.

utóbbi szó (kifejezés) visszavonva. önzetlenség nincs. azaz, hogy ha van, akkor bizonyosan valami baj van. az önzetlenség elvon. elvesz energiát, nem képes önmagát pozitívan tölteni. generálni, feltölteni. amit egyik oldalon ad, másikon elvesz. szintén kiszülés eredményéhez vezet.

önzetlenség is olyan (dolog), ami önműködő. és akkor már nem szükséges a rendszerbe bevonni. csak visszafordítaná a műveleteket. pedig milyen hosszú utat tettünk meg. kár lenne érte. áldozat tehát mint olyan sincs. csak működőképes rendszer.

innen a visszakérdezés:

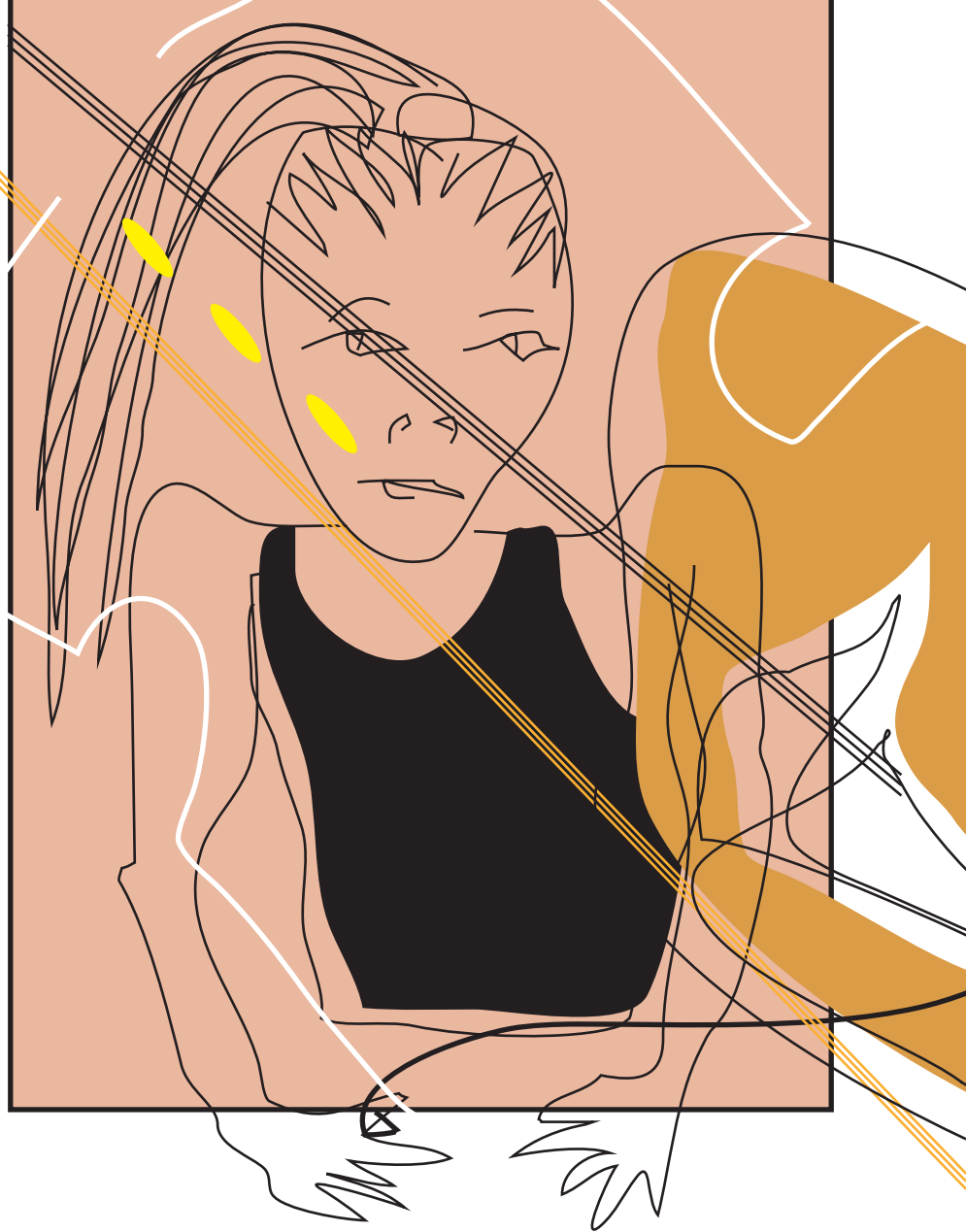
tudunk-e, képesek vagyunk-e, az ember, olyan dolgot adni, ami önműködése ellen való, csak azért, hogy a rendszer (vagy annak kisebb csoportú részelemei) működhessen. a válasz, a titok nyitja.

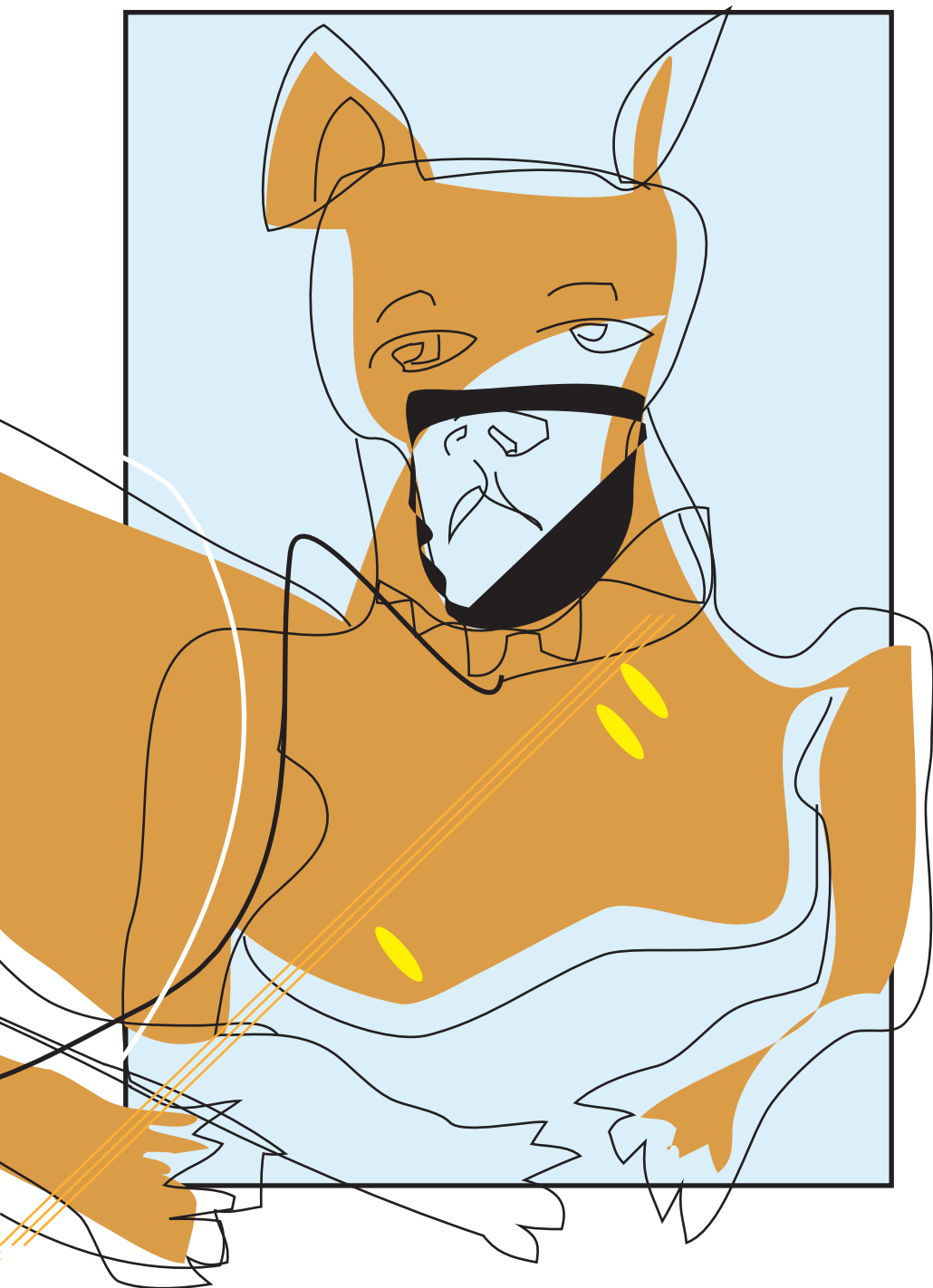
nem lehetséges csupán egy magasabb vonatkoztatási pontból. illetve ha mégis lennének (tegyük fel, kiváltságos emberek, igen kevesek), elképzelhető, hogy adódhat.

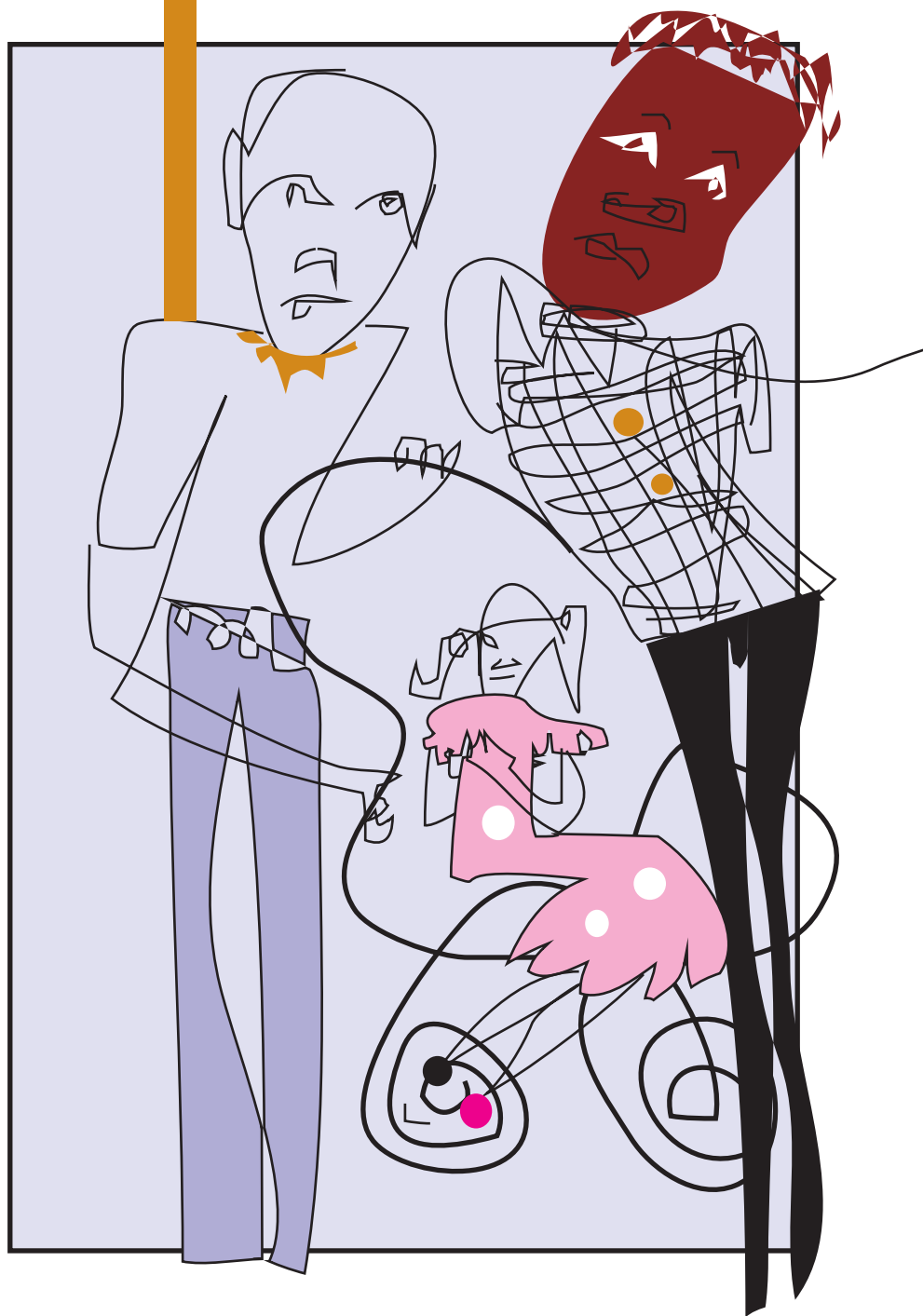
a probléma így is fennáll. a föld egy egész. abban pedig csupán részközpontú rétegek, különbözően működő csatornák vannak, az egész sosem képes egészként összahagban jól működni. a különbözőség eltérő érdekeket működtet, így a belső maghoz (legeslegbelső mag), ember, míg emberi élet van, el nem juthat. a természet önmagában talán igen, talán valami földönkívüliek részesei lehetnek a látványnak. (feltételezzük, nincsenek)

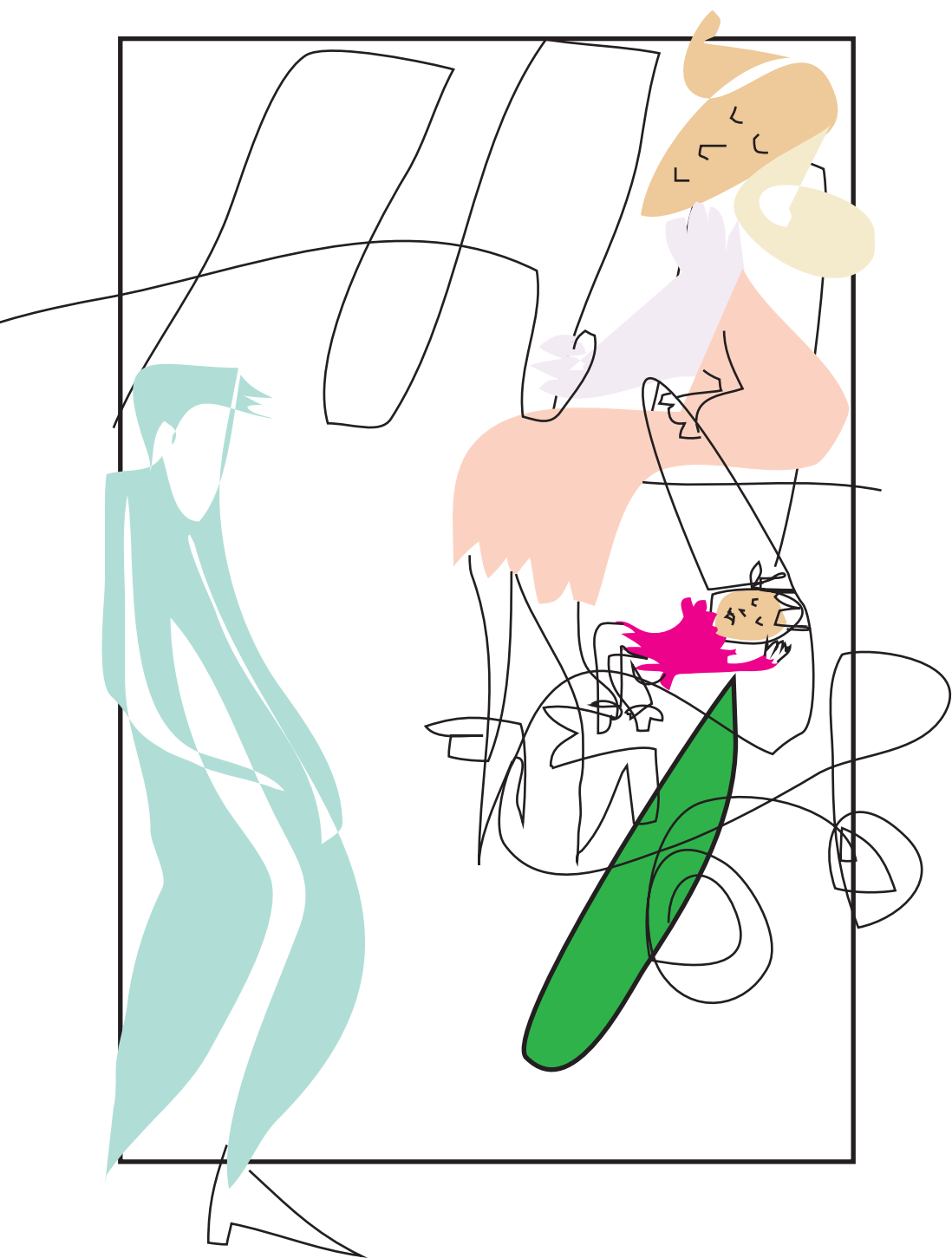
tehát nincs ilyen. vagy ha mégis, azt ember nem képes működtetni. különböző részelemek, és gépezetek vannak. tehát egésről és résről nem is beszélhetünk. illetve, pontosítva (mert beszélni ugyan miért ne beszélhetnénk), nem létezik egész, mint olyan, emberi szemszögből nézve (vezetve, irányítva).

újabb kitérő, jelenet a villamosból.

aug14. éji álom.

Balatoni nyár, filmrészlet, azaz egy filmfelvételen.

kicsit elfáradtam, de azért megpróbálom felidézni.

valamikor régen játszódhatott, amikor anyám fiatal volt, szép. statiszta volt egy filmben, valami egészen olyan, mint hát azok a vitorlás sorozatok, mintha még ló is lett volna. legalábbis anyámat láttam volna lóháton. férfi segítette volna fel, a másik társ-szereplő. fogalmam sincs, anyám hogy került oda, egy filmbe szereplőnek, de arca pontosan előttem, és csinos alakja, mintha csak bikini meg melltartó, de legalábbis lenge ruha, és arca sötét barnára volt bemázolva, azaz festve egész teste, mintha néger nő volna.

egyébként a filmben nem volt más néger szereplő, csak ő.

nos? lehetséges a filmből, álomból semmi másra nem emlékszem? mintha még tegnap kicsivel többet tudtam volna. mindegy, legalább ennyi megmaradt.

6. ugyanez a nap, még induláskor a villamos.

azonnal megismertem. de nem bírtam rájönni, tanítványom volt, vagy valahonnan más, arca jó néhány év alatt, szeme, az a belső fény, mosoly, semmit nem változott. pedig a kamaszok igen nagyon sokat képesek változni 3-4 év alatt. ez a fiú most is ugyanaz volt. törtem a fejem, honnan, még darabig, de semmi. ő is megismert, de aztán zavaromban-e vagy inkább a múlt, az idő, ahogy fejem tovább mozdult, oldalról. másik fiúval beszélgetett, épp csak egy otffelejtett pillanatból, érintés.

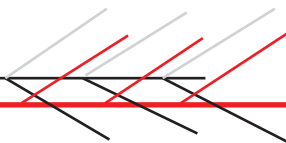
tudom, miért maradt meg ez az arc, vagyis hogy miről olyan emlékezetes. alkatából nyugodtság, arca, tekintete egész lényével összahangban, mindig olyan mosolygós, meleg, tiszta, aki önmagával 11?12 évesen is tökéletes egyensúlyban, kamaszokra jellemző bizonytalanságnak, keresésnek nyoma sem. nem emlékszem, hogy túlságosan kimagasló tehetség, képesség vagy okosság, mégis valami megfoghatatlan humor szeméből, rokonszenv, nem ami produkálja magát, hanem egyszerű, visszafogott, olyan természetes mozdulataiban a kedvesség. általában a fiúgyerek szeret a csoportból azzal kitűnni, hogy cikizi a tanárt, de ez a fiú egészen más volt, mindig a legtermészetesebben köszönt, és kérdezett is, bátor volt, mégis nem az a fontoskodó tartás. vékony, kisebb inkább, mint nagy fiúra emlékszem.

7-est most kihagyom. talán nincs olyan nagy jelentősége.

8. úgy tűnik már automatizálódott. reggel általában 6 és fél 9, 9 között alszom, előtte jónéhány óra ébren. ha nem telik hasznosan, akkor inkább csak küzdés az alvásért. jó esetben, ha sikerül lefekvéskor elaludni, alvás úgy éjjel 2-3-ig. van hogy az agy aktív ebben a köztes időben, és van hogy csak a küzdés.

lassan, lepihennek a betűk. az elektromos rajzoló toll elromlott, de az örökké író golyós viszont még mindig tart.

AAA

2009.11.25.

Pedig már elhittem, hogy csoda. Azt hittem, hittem... hogy már tegnap kellett volna lejárnia... és mégis volt... aztán ma mégse.

Hittem, hogy csoda. Hogy mégis lesz. Hogy meglesz az a számocska. Nem lett. Valóban nincsen csoda. Mindent csak képzeltem. Olyan könnyen átirányítom magam egy másik világba. Másik élet. Aztán csak visszatoppanok. A földre. Mindig hoppon. És közben semmi nem változik. Holnap megint várni fogom. Hogy csoda lesz. Minden egyes nap arra várni, hogy eljön. Egyszer.

Pedig szokott figyelmeztetni. Hogy már csak 1 nap. Nem tette. Miért? Tegnap miért volt, és ma miért nem.

Amikor már tegnap lejárt. A csoda. Lejárt volna?

És a multimédiás audioeszköz sem működik. ez is mi? mi a baj? És mikor fog kiderülni? Amikor még holnapig vihetem vissza ha baj van. a dvd író meghajtót. csak akkor adják vissza az összeget. Ha később derül ki, már késő. De nem tudom. Mi a baj. Ezzel az eszközzel. Hogy mi fog majd amikor nagyon kell, váratlanul nem működni.

2009.11.27.

Mackó imádja a román zenét. De lehet török. Mindegy. Arab, bolgár, kelet, ilyesmi. Népzene. Meg a román filmeket. Nekem azért furcsa. Egész gyerekkoromban ezt lehetett hallani. Meg Wass Albertet is kedveli. Na puff. Ezt most gyorsan bezárom. Most hallom, ez is átmegy a jazzbe.

2009.12.01.

Hallatlan. 1000 éve nem ettem lángost, s ma megkívántam. Előbb fejeztem be a majszolgatást. És fázom. Továbbra is folyton csak fázom. Kutyafüle. Ez fánk volt, nem lángos:)

2009.12.03.

Hát jól van, nem akartam írni, lustaságból... azazhogy inkább mert kötelességem van. más, most. De mégsem állom meg. mert tegnap különös felfedezéseim leptek meg. Egészen magamra csodálkoztam. például hogy ahogy néztem a filmet, kiszúrtam a fordítás legapróbb hibáit is. mert pontosan ismerem azoknak az embereknek gondolkodásmódját, szokását, szavajárását, szokásait. Hiába csak hallgattam 20 évig, csak figyeltem falak, szoknyák mögül, valahogy benne vagyok az agyukban. Akaratlan. Hiszen velük éltem. Mégha némán is. Egy mozdulat... arc, s ha így, engem semmivel nem lehet félrecsalni. Kicsit. Persze ez nem észrevehető máshonnan. Egészen aprócska dolgok. De mégis elcsodálkoztam. Mindig azt hittem, én nem értem a nyelvet. Azt a nyelvet. Mert sosem beszéltem, vagy nagyritkán, ha muszáj volt megszólalni. Hát érteni is amikor olyan, nem mindent értettem. És mégis. Lehetséges ilyen, hogy kiszúrom. Nem úszom meg, kell a példa. hát az úgy volt, akkoriban, hogy a román emberek szokása, amikor főnök az albeosztottal, az mindig tegezte a kisebbet. És a románban valóban rendben volt, hiszen hiteles szereplők játszottak, és a szöveg, regény is csak természetes, hogy hitelesen, de a fordítás sajna itt bicsaklott. Egészen észrevétlen, aprónyi helyeken, de mégis. Ez nálam zavaró kicsit, bár inkább örülök, hogy észrevettem, mintsem felrójam. De akkor lehetséges, hogy ha kicsit foglalkoznék... még fordítani is tudnék? A magyar-román nyelvvel? Ha még ilyen apróságot is kiszúrok a hitelesség igényességemmel... jó, nem minden szót értek, és beszélni se menne... csak ezt-azt... bizonyára, de ha a nyelvtani, tájjellegű manírokat megfelelően alkalmazom, és igényes is vagyok, akkor még ez a nagydolog is előfordulhat. Na persze, csak eljátszottam a gondolattal. Nem komoly. Persze, főnök a főnökkel, attól függ, milyen viszonyban, s hogy falun-e vagy városon, s még az se mindegy melyik városban vagy falun, vidéken, de van hogy tegeznek vagy éppen magázzák egymást.

Ez román jellegű sajátosság. Mert lefogadnám, ma is így, a 21. sz.ban. helyenként a "hagyomány". Hogy a főnök az alatta levő rangút a legnagyobb természetességgel letegez, az megszerényen, alig-alig merve szólni, magázza. A kiabálás is szokás volt, emlékszem apám is nehezen bírta, amikor autóbáza főtechnikusaként a **sofőrökkel*** dolgozott, és kiabálva kellett beszélni. Azt mondta, ez volt a szokás. Bár igen jól hozzászokott, csak nekünk volt zavaró. A családban. Ő kívülről már annyi idő után nem látta. Mintha csak mostanra következett volna be nála is az ordítva beszélés elhagyása. Betegsége után, amikor élet-halál közt, vagy inkább életbe vissza, halálból, nemrég már kihagyott volna. megtörtént volna, az átfordulás. billenés. de ebben nem vagyok olyan bizonyos. Azóta csendesebb. Most is bele-beleszól mindenbe, nem hagyja másikat szóhoz, vagy befejezni, de már nem ordít... értem, nem olyan hangosan beszél. De sokáig, még mondta is, hogy azért, hogy onnan maradhatott vissza. Minket, de főleg engem zavart ez az ordítva beszélés villamoson, járműveken, valósággal távolságtartással, zavartan húztam össze magam közelében. olykor még magamban mosollyal, bár legtöbbször már inkább nélkül.

Csak, jut eszembe, itt a filmben ez is érdekes volt. Különös. Ahogy a hotel igazgató beszélt a beosztottal. Ahol minden csönd. Semmi sem történik. Azaz történik, csak minden a háttérben. Ahol nem látjuk. Mert itt bele tudtunk menni, egy ilyen környezetbe lassan, csendesen néhány ember életébe, közelebről. Itt ebben a filmben volt idő. Erre. Eleinte kicsit nehezebben, de aztán engedett a szalag. Szépen bevezetett. Nem úgy mint egy ilyen hatalmas autóbázánál, ahol a rengeteg teherautó, busz, minden, és nagy a felelősség. Minden időpontra, vigyázni. Pontosan beosztva, és kiszűrni a hibát, mert csak egészségesen... értem hibamentesen lehetett minden kicsit, járművet útra indítani. Ez volt apám feladata. De idővel beletört, elfáradt. Akkor jött a ping-pong edzőség, és az autó vezetői oktatás. Ma már csak a ping-pong. Pang. Az is, de még vagyogat. Apámmal. miközben változatlanul is szerelme, autó.

Volt egy időben, emlékszem, mesélte, akkoriban amikor pártrendszer, apám igen magas rangú tisztséget kellett, értem, embert szállítania, autón, és 48 órán keresztül kellett vezetnie. Valami olyasmit mesélt, legalábbis én így értelmeztem, kényszerítve volt, pihenés nélkül. Valami ilyen helyzetek... voltak ilyen idők. És hogy agyilag, fizikailag, azt hitte, beleőrül... nem pontosan így, de valami hasonló. Csak azt tudom, nagyon rossz emléke volt. a parancsok, és a hogyanon a lényeg. A részleteket vagy nem mondta el, vagy nem emlékszem.

Vissza...

* szemmel kellett tartani őket, mert el-elcsentek dolgokat, s bizony ha a kocsai alkatrészhíánnyal indul hosszú útnak, életekbe is kerülhet. aztán a lopásokért, eltűnésekért is kit vontak felelősségre, mint a legkisebb főnököt, ranglétra legalján, hát vigyázni kellett, tartani a rendet. meg amikor hirtelen kell útnak indítani egy kocsit, és akkor, ott, helyben, induláskor az ellenőrzésnél derül ki a hiány, és cselekedni, úgy, hogy nagyobb főnökhöz nem lehet menni, mert akkor büntetés, mert a nagyfőnököknek nem az volt a dolguk, segíteni elsősorban (tisztelet a kivétel, ilyen is), hanem a büntetés. hogy ő a hibás, miért nem figyelt jobban. és aztán még itt, a szokásnál, hogy minél nagyobb ranglétra, a hang annál erősebb. a kiabálás. nagyobb rang, nagyobb hang, az irányító székéből. így kényszerülve abba, hogy minden helyzetet magának megoldani úgy, hogy sose, sehol egyetlen hiba se. volt, hogy éjszaka kellett titokban átmenni kerítésen, ilyesmi, hátsókapun másik bázáshoz, segítségért, mert a kisfőnök a kicsivel összetartva, ha még ilyen is, és beszerezni a lopott helyett. úgy hogy se ez a nagyfőnök, se az ne tudja. kisembereknek, kisfőnököknek összedolgozni. lényeg, mindig mindennek működőképesnek lenni. nehéz lehetett. na. hát innen is, onnan is nézve, kipillantva. mindig figyelve. igen nehéz munka mindig résen lenni. egyetlen emberen ilyen nagy felelősség. azaz hogy egyembernek csinálni, úgy, hogy mindent titokban, mégis tisztességesen, rendet, törvényt betartva. de a menet, munkamenet mindig mindenhol nézve, rendben legyen. így is mennyi hiba. hiba eshetett. valójában hiába annyi nagyobb és még nagyobb főnök, a kicsinek felelni annyi mindenkiért, mindenért, hogy a dolog, a nagydolgok rendben menjenek. annyi sok kocsai a bázán rendben működjön. éjjel-nappal. résen lenni. fényben, sötétből.

de sofőr vagy nagyfőnök? ki volt aki gyakrabban csent? esetleg összedolgozva... azok az időkből.

Mondjuk, én ha szokás, is sem úgy csináltam volna. értem a kiabálással fenntartani figyelmet... mégis lehetséges, ott akkor nem lehetett másként. hogy az emberek is amihez szoktatva. hogy a másmilyen hangra nem reagál az akkori rendszerhez szoktatott agy. hogy voltak, lehettek ezek a kimunkált agyrendszerek. hogy nem-e a fasiszta rendszerben is ez a hang. kommunizmus, -izmusok... más, kuss. egyszerre, hiba nélkül. a felvonulások is, katonaság. mindenben az a nagy rend, egyformaság, tisztelet, fegyelem. mögött halál. rengeteg halál. félelem. talán ezért lennének érzékenyebb, a finomságokra? értem egy improvizáció, egy elhallás, ahol a szabadság. ahol nincsenek ezek a berögzült, félelmetes rendek. hogy legyen valami váratlan, valami új, valami más. valami ami nem megrendezett. valami emberi. emberből.

de azért ugye a szokás, más. mi semmit azokból az időkből nem éltünk meg, noha benne voltunk, láttunk, de nem a saját bőrünkön. Minket senki semmire már nem kényszerített. Kívül álltunk a dolgokon, amelyeket csak nagyapáink éltek meg, vagy apáink tapasztaltak. Ezért lehet az, hogy amikor viszont kíváncsiak hallani, csak a szépet. Hogy ezért a fenség, a természet szeretete, minden ahogyan felnéznek dolgokra, ami még az övék. Amit még a magukénak, birtokuknak éreznek, gondolnak. De hogy azért a dolgok mögött más dolgok is vannak. Sok minden más. dolgok. még azért is (más), csendben lenni. Mert miért kellett volna követni az előírást. Miért ne lehetett volna máshogy. Nevelni... na itt rosszul írok (vagy inkább a gondolat naiv, talán... vagy mégse? hogy volt-e, lehetett-e kiút ebben, ebből a rendszerből. mondják itt, errefelé sok volt az öngyilkos. ? melyikben igazság. öngyilkos?itt is hol vannak elrejtve dolgok. melyek talán mindig is rejtve maradnak). Csak jegyezni pár dolgot.

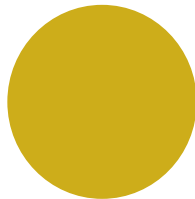
Viszont, itt egy megjegyzés, némely régióban, a románok is, akárcsak a magyarok, szeretik csak a szépet látni, láttatni magukból. De ez most messze vinne, és ki is kellene tekeríteni, hogy a fonál aztán visszatérjen, erre most nincs idő. Tulajdonképpen sosincs semmire idő. Mert minden időben valami más, van.

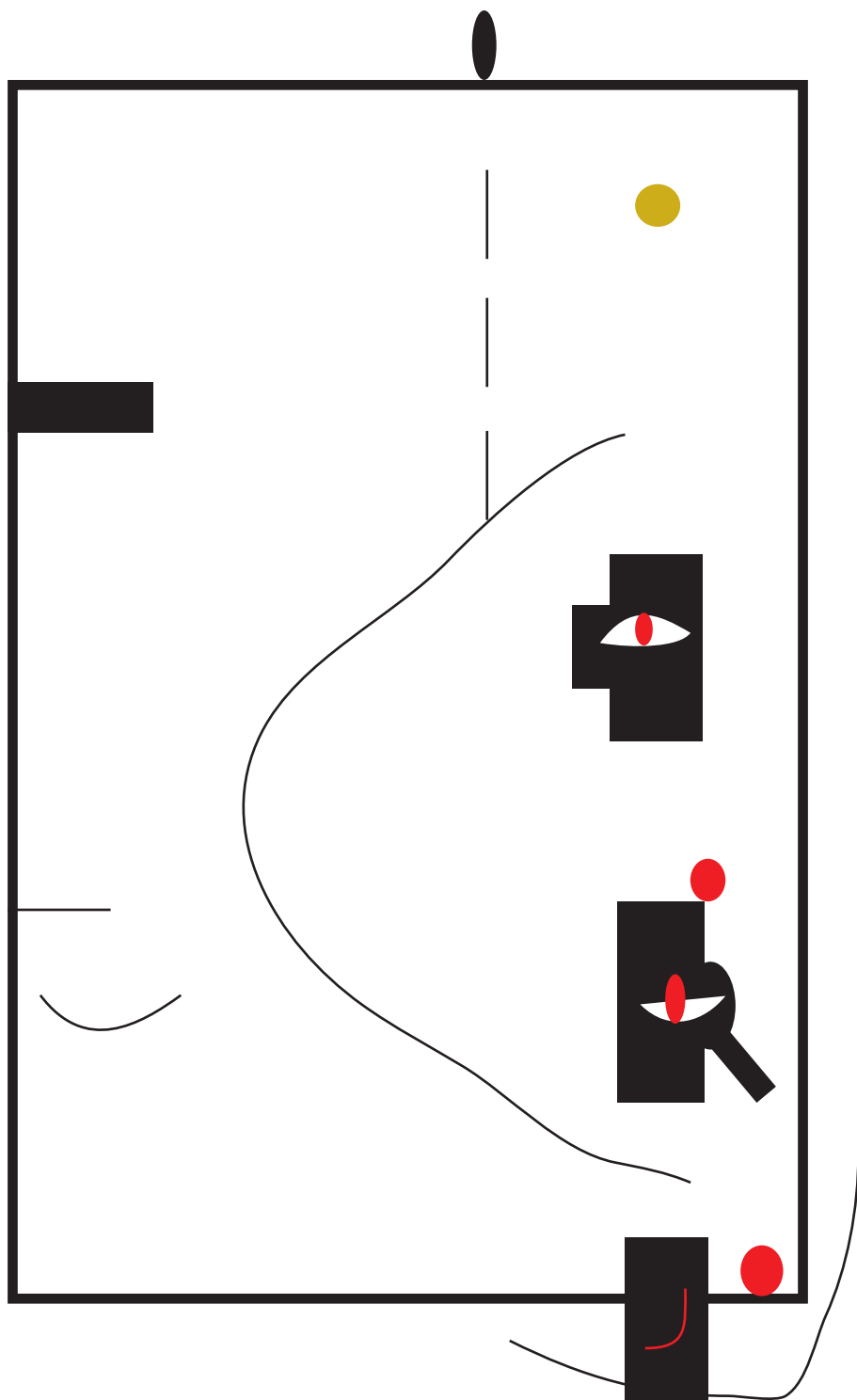
És hát az hogy benne vagyok az agyukban, csak további szála annak, hogy míg itt éppen azt imádom, magyarországon hogy idegen vagyok, hogy semmi sem az otthonom, mégis minden az enyém, amikor végigsétálok a körúton, vagy az andrássyn, pl. kirakatokat nézek, embereket, ezt érzem. Minden az én birtokomban. Mint egy kis királynő, sétálok végig. Felfedezek apróságokat, egy cipő, elhagyott kesztyű, plakát, akármi. Viszont otthon, belülről ismerek mindent. Hiába. A gyermekkor meghatározó. Minden szál fű, bozót, de egy ház, erdő is más. egy utca, egy füstös kémény, egy állomás, egy öreg ember, egy arc is más. mert ismerem azokat az arcokat. Pontosan hogy mi van mögötte. Legyen bármilyen nemzetiségű, értem román vagy kisebbség. Pontosan látom, mi van a fejében. Hogyan mozog. Beszél. Mit jelent egy tekintet. Egy elfordított fej, vagy egy csalfa mosoly. egy riszáló fenék, vagy egy lődörgő emberé. Egy mezítlábas cigányleányé. Sok mezítlábas cigánygyermeké. A más holmijaiban járóké. A más házában élőké. Olyan aki saját telkén. Aki saját kocsiján, aki szekerén. Egy teherautó. amíg itt, ahol most élek, semmi nem zavar, lehet minden akárhogy, ott mindenhez köt valami múltból. Itt a jelen, a jövő valami ami kihívás, amit nem ismerek, ami a remény, de együtt szabadság, az ismeretlen, ott mindenhez kötődik valami emlék. ott súlyok vannak, itt felszabadultság. És mégis. A súlyos dolgok velem itt történtek. Ebből is íródott az első könyvem, a rózsaszín nyúlé. Aki beszél. Aki mesél. Akiben elindulnak a szavak. Aki élni tanul... mesélve. A csíra ott, ott is tanultam meg rajzolni, baász keze, de már itt teljesedett be minden. Vagy éppen nem teljesedett. teljesedhetett. Amikor elvágták a szálakat. Amikor minden szálát elvágtak. Amikor csak vergődtem, amikor nem volt kiút.

- * pontosan nem is a hibával van gondom, hanem az egyformasággal. mégis tapasztalatom, hogy a kezelésükkel van a baj, nem magával a hibával vagy egyformasággal. ha egyiket is, másikat is tudatosan jelenítjük meg, értem felülbírálni, vagy inkább egy a dolgon kívüli szemszögből, máris jól vettük az akadályt. felül tudtunk emelkedni.

egyformaság, hiba nélkül. mennyi munka. mennyi kéz, láb, mennyi fej. szép, szép, szép

Sohasem gondoltam, ennyire belém ivódtak a megélt tapasztalatok. Az otthoné. Ami mind a hallgatásból. Amikor csak lenni valahol. Élni 20 évet valahol. Hogy ez mit jelenthet. Hogy ennyire benne vannak az emberben, pedig sosem gondolt rá, sosem élte meg tudatosan. Csak volt minden. Ahogy a napok előre mentek. Voltak. **minden.** A románokat, magyarokat, a szokások, gondolkodásbeli különbségek... minden ami más, és ami vicces ha összeilleszkedik egy ismeretlen tekintetben. Onnan kívülről. Ahogyan ő látja. Akinek idegen, de aki mégis mert jó érzéke van a filmhez, emberekhez, ráérez. És a rendező most ráérezett. A helyszínnel, az emberekkel, a mozgatással. Pedig nem, nem volt itt látványosan semmi bodor ádámból. Ahogy megszokhattuk. Egy játékfilmben. Mert a játékfilm is más. részleg... pl. a hosszú csendek, táj. Ahol azért a táj a hordozó. Ami úgyszintén hiteles nézőpont. Itt, egy tévéfilmben, és amit magából hoz, a rendező, tetszett, hogy nem akart adaptálni, másolni, imázst visszaadni, hanem csak magából építkezett. Ami ő. Vagy ahogyan ő lát. Ahonnan ő néz ki. egy ablakból. Akármilyen ablakból, mondja, ő ugyanúgy néz ki. ezt a filmet akárhol meg tudná csinálni. De a titok itt van elrejtve. Én, aki ott belenőttem a fűszálba, a házba, a kerítésbe, a szálloda kávézójába, és most itt, ilyen messze, távolodva... ott van valami más is. amit ő nem láthat. Mégsem hiányzik. Mert amit kapok, hiteles. Ez különös. Hogy elég ha egy ember jó anyagból van meggyúrva. És máris tud úgy lépni, hogy elhiggyem neki. Azért a játékfilm... hát szóval. Nem tudom. Persze azért kíváncsi lennék.

Na nem térek vissza, mert éppencsak kiírtam egyet s más, közelszem mindent ami bennem... amikor ilyen téma... csakúgy süvítenek kifelé a szavak, de abbahagyom, mert még leragadnék helyenként, ha visszaolvasnám. (Azért kicsit megnézem még)

.....tévedek, aprónyit.

Ugyanis adódik, volt idő, amikor az itteni arcokban is látok, látam ami mögötte. Amikor pontosan olvastam a szemekből.

Egyszer volt, de az nagyon. Nagy, jelentős alkalom volt. azóta azért nem foglalkoztam ilyen játékkal. Mert... a játék is akkor érdekes, ha tartalom van mögötte. Igaz, amikor cselekvés, az mindig van. tartalom.

Hogy semmi se maradjon ki. mert éjszaka úgyis megébredek. A kimaradt gondolatok követnek és követelnek. Nem lehet előlük menekülni.

És akkor itt vissza, amit itt láttunk, mint közeg, mint téma, mint látásmód, szem, csak annyit csinálni meg, csak annyiból mozogni, amihez ért. Ami ő. Az ő arca. Mert itt, akárhogyan is ismeretlenül ebbe a más közegbe, egy hiteles ferenczy gábor képet kaptunk, és innen, mivel ez az arc hiteles, lehet és csakis így, ezt a filmet is a lehető leghitelesebb alkotásnak tekinteni. A szereplők, és pont az, hogy ezt a humort, "gagyi és a fennséges"-el, nekem a zene is bejött, pont kedvenceim, beszéd, zuboly... hiába hogy nem bodor arc, mert a filmet a rendező maga arcára varrta, hiteles. Ezt a humort (ismerve fg-t) pedig csak "román filmmel", ezt a kívülrőlállást, csak román szereplőkkel lehetett így megoldani. És akkor itt az alapanyag előkészítve, hiszen bodor is román nevekkkel, szereplőkkel dolgozik. Is nélkül. Bodor. Mert itt van a magocska elrejtve. Talán kicsit nevetett, megnevetett(ük) bodort is. talán kicsit csillogott a szeme is. hogy valami máshogy, más szemszögből is lehet hiteles. Értem, ismeretlen közelítésből. Volt akit zavart ez a kevertség, zeneileg, a kicsit román népzene, kicsit zuboly (hogy jön már ide bodor a zubolyhoz... de itt nem bodor, hanem ez a

román közeg... a "gagyi a fennségessel"...is ugye bodorból), kicsit átmegy a háromnegyedénél... előbb (?)... avantgardos modernbe, konstruktivista szellem szinte, a tömbházak... szocialista szállók, és ami mai, kevert... ez is a szállodai hangulatból, ami a hegyen, fentből más mint a városi... lent, de nem nagyon. Falvak között is, városon, minden így kongott... minden ilyen hasonlatos volt, hasonmás, a minta, ahogyan a térbe, ki, a szabadba, s ott is ezek a gyors vágások, az ember volt itt is a fontos, nem a vidék jellegzetesen sajátos szépségére élezve, mégis ami a rejtett mögött felvillant, megmutatkozott, az pontosan megmutatta, amit, és ahogyan a román ember lát ebből az országból, és különös volt, a sós tó, kráter, ilyesmi, növények, zöld, sziklák közt ... nemrégén, éppen múlt nyáron, engem is, csak akkor Olt partra, egy félreeső helyen vitt kocsival testvérem, a gyerekekkel, és különös, pedig ugyanazt csináltuk... mármint azt nem, mert a sós víz ettől is fennségesebb, ahogyan megtart a színén... de hogy mennyire más, amikor a szent anna tóhoz egy magyar ember, és ahogyan egy román környékről, egy román ember, vagy szovátára kiatózik. Pedig ugyanaz, de a szemek bent egészen máshogy, más mögül élveznek. A test ugyanaz, az élvezet is, de valami a szemekből más. és akkor, vissza film, mi az, amit a magyar, erdélyi ember és ahogyan lát, és amit szeret látni, az nem ez. nem úgy értem, hogy ezt a filmet nem szeretheti, dehogyis, csak más az a kép, ami az ő fejében él. Nos, az, ahogyan az ő fejében él, az egy másik rendezőé. De ezek a másságok, éppen ezek a másságok, teszik érdekessé, sokszínűvé azt, amiben élünk, élnek, emberek... jaj, és ahogyan utolsó pillanatban visszatér, éppen csak egy villanásra, hogy lezárja a filmet, a magyar népzenei pötty. Éppencsak egy pöttyöcske. Hogy végülis ki is csinálta a filmet?

Nekem bejött. Aztán kiderült, mert nem értettem miért ismerős első pillanattól, a jellegzetes zene... más miatt, hogy már láttam. Hiszen felétől már a képek is... ezért van az, hogy nem emlékszem a filmek címére, amiket láttam, úgy általában, mert rengeteg filmet...filmmel vagyok úgy, hogy belenézek, épp

rákapcsolok valahol, aztán ott ragadok. Ez a film is ilyen lehetett, a tévében felőlől bekapcsolódva. Mert onnan már minden ismerős volt.

...az ürességek, a semmittevés, ahogyan a kutyának sem volt pénze ebben az időben hotelbe, szállodába menni ...fővárosban a párttagok, gazdagok, tisztségek, vagy ilyen "szigeten" is akár, éppenséggel félreeső helyen, hány erdészkestély... rendelkezésükre, és micsoda vidéken... bent, kusza ösvények, erdők rengetegjében (odabent), de egy ilyen véletlenszerű félreeső helyen... amit itt láttunk, ezek a dombok között, maga a groteszk-ség teljes vértettségű táptalaja, amit a rendező jól megérzett.

Más, mint bodor ádam, és mégis, bodor ádam ferency gáborral.

Ez a film, keleti felfogást, arcokat, közeget megmutató nyugati gondolkodású emberé. bodor ádam? ferency gábor... melyik

2009.12.04.

A tartalmi többlet. Hogy ezzel többértelműséget nyerjen. A forma, ellenforma.

Biztos azért ma ilyen szomorú nap, mert a verseknél is éppen szomorú résznél tartok. Azért kellett így elszomorodnom. Kormos is, meg hát amúgyis apám edzésen. Éppen mint a gomb is a múltkor. Most ez. Elmegyek kicsit a sorozatomhoz. Biztosan ott is szomorú rész lesz.

2009.12.07.

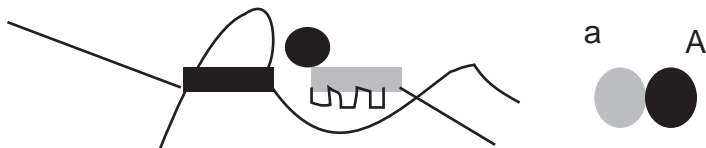
De hát mi van az én kis, a mi kis babakocsinkkal? Mégis mi lelte? Csak tudnám, hogy segítenék rajta. Rögvest ott teremnék. Mégis.... mégis elszomorít.

Ma meglehetősen rosszul álltak a bolygók. Határozottan nem kívánatos bolygóállás. Az igazam, az meglett, nagy harc árán, de a megszerzett székelypáposztám már elengedtem. Ezúttal mackó nevetett. Hogy lám-lám ugye velem is. Hogy ugye én sem vagyok kivétel. Hát, nem. szomorúan ballagtam haza. Egészen-egészen lehajtott fejjel.

Sajnos nehéz ügy ez a megnyitó. Vannak, voltak rossz tapasztalataim, amikor egyszer, talán kétszer is ismerős... "barát" ajánlta fel, hogy megnyitja, már van tapasztalata, kisujjában van... és bizony felsültem, nem készült fel, ekegett-makogott, akkor a megnyitó előtt nézve meg a képeket, írt össze valamit papírfecnijére. Ezért gondoltam hogy egy olyan ember kellene, akiben megbízom, és mivel nincsenek igazi szakemberek ilyen téren közeli baráti körömben, szükségeltetik magam felkérni költőt, vagy olyan szakmában jártas megbízható ember kellene, fotós, vagy művészettörténész, ilyesmi, bárki művész, színész... aki nem hagy cserben. De ki? akiben igazán megbízhatnék. Zeneileg itt van Béla, akiben megbízhatóbb embert nem is képzelhetnék, álmomban sem. De aki megnyitja? Feltárlja? Ismerteti? Vagy lehetne kitalálni valami olyan kis produkciót, ami minden művészeti ágat összeköt... nem látom át. Még nem gondolkodtam, mert itt ez az anyagi rész is. amit megelőzőleg tisztázni. Hogy lehessen elindulni. Gondolkodni valamiben.

Mindig féltem a szervezéstől. Nagyon, iszonyatosan féltem minden szervezési munkától. Egy jó menedzser. Igen, az kellene. Hogy én csak álmodom, kitalálom, aztán ő megvalósítja. De szép is lenne.

Soha nem mertem senkit megkérni semmire, aki kicsit is számított. Akit szakmailag is becsültem. Mindig féltem. Talán van ebben is rossz tapasztalatom? Talán volt hogy megkértem? Nem

emlékszem. Valami kell legyen a háttérben. Nem tudom. Visszautasítás, valami. nem emlékszem. Nem tudom. Vagy mindig alábecsültem magam. azért nem merem. Kell legyen valami baj. Nem nagy baj. Bizonyosan csak aprócska probléma. Ami kiküszöbölendő. Csak egy kis önbizalom kellene.

Miért tűntél el manócska mindenestül. Mi történt, amíg pihengettem kicsit. Már megint mindentől félni kell.

A babakocsival is az a baj. Bizonyosan mert nem is... de hát a kiírás sem volt hogy formatervezés. Vizuális művészetek, képző, animáció, mindent lehetett, csak egy ága volt, hogy tervezők is, formatervezés... ugye nem ez a baj. Jaj mindentől félni kell. már semmi sincs biztonságban.

A bolygóállás, a horoszkóp is egészen péntekig csak rosszat ígér. Pedig már napok óta szerettem volna végre egyszer letudni ezt a gazdagnők féle kurzust is, hogy majd arra is 11-én jelentkezni. Hogy ott lenni, részt venni. Hogy a babona se legyen többé utamba. Hogy mindennek eleget tenni. hogy mindennek megfelelni. hogy semmi se maradjon ki. hogy semminek ne lehessen én magam, akadálya. Ami tőlem telik, hogy mindent megtenni.

Aztán megint minden kudarcra ítélve? Megint hibáztam. Folyton hibázom valamivel. Tegnap is, többé már nem szabadna senki-nek beszéljek a kiadói ügyemről. Ahogy eddig is hallgattam szépen. Mert hittem. Mert mindig valójában az utolsó pillanatig, amíg még lehet, bíztam, bízom. Még amikor valaki kimondja, nem, akkor is bízni. Ugye nem vagyok ezért még bolond, manócska. Amiért bízom. Aztán mégis kimondtam. Nem tudom miért, amikor mindig bennem, hogy nem szabad. Hogy nem szabad beszélni senkinek, amíg még haloványnyit is bízom. Amíg van remény. Amíg nem hiszek a szememnek. Csak a szív. Beszél. Sejtet. Valójában csapdába vezet, ugye, manócska? Mi lesz, így. Amikor semmi sincs, is, amikor bennem még van. amikor én még hiszek. Amikor még hiszem, hogy minden

visszafordulhat. Hogy jó lehet. Egyszer. Mert ha én jó vagyok, a dolgok is akkor jóra fordulnak. Úgy szeretném, ha nem hibáznék. Ha mindig pontos lehetnék. Meggondolt. Amíg bízom, megtartani a titkokat. Ha valami rossz is, hinni hogy bizonyára mögötte valami jó van. ugye nem minden úgy lesz mint régen. Amikor szintén mindentől félni. Nem hagysz el, manócska, ugye? hiszen ez a különös kapcsolat, szellemi, ami hiánypótló, lélekerősítő, olyan hogy vigyázunk egymásra. Hogy fogjuk egymás kezét.

Aztán csak most is félni. Mindig mindentől félni. Mindenkitől. Tőled is. Magamtól. Mindentől.

Jobb ha én már nem is nyúlok semmihez. Minden elromlik. És még hány napot kell így kibírní. Hogy rossz napok. Ez még csak az első volt.

Majd csak lesz valahogy. Eddig is voltak rossz napok. Eddig voltak nagyon nagyon rossz napok.

Ilyen boldogtalanul nem lehet sem írni sem olvasni. Már nincs erőm mindent jóvá varázsolni. nincsen ceruzám sem. Nem tudok intézkedni sem. Szervezni sem. Belebetegszem, amikor embereket kell megkérni valamire. Amikor nekem kell kérni. Belehalok. Olyan emberekkel szeretnék együtt dolgozni, akik velem is szeretnék együtt dolgozni. Hogy a kérelem ne kérelem legyen. Hanem valami természetes. ami pozitív energiát ad és kap. Ami kiegészíti egymást, amiből pozitív dolog lesz. Valami nagy -nagy pozitív dolog.

Nem akarok kiállítást, nem akarok semmit. mindentől félek. Pedig lehetnék higgadt is. ha rossz nap, majd holnap lesz jó. hogy minden majd jóra fordulhat.

Olyan egyszerűek a dolgok, te meg mindig... ha nem is mindig, félreértesz. Pedig csak kicsit láthatnád, hogy most itt rólam volt szó. Hogy az én kellemetlen tapasztalatomról, ügyetlenségemről, nem a te ügyességedről. Én sohasem lehetek nagyember.

Mindig apró kicsike visszahúzódó kisember maradok. Szeretek elbújni, megbújni a dolgok mögött. Pedig volt hogy képzeltem, annyira egyszerű lenne, én is tudnék bánni az emberekkel. Ahogyan mások bánnak az emberekkel. Aztán csak álmodozni, dolgozni, hogy majd maguktól a dolgok valóra válnak. Pedig igazán tesztek is értük, aztán mégse mozdul meg semmi. A félelmeimtől. Mert szeretek nem látszani, valójában, titokban maradni. Megmutatkozni is, látható legyen minden amit létrehozok, minden ami én, csak én a személyes arcommal, a testemmel ne kelljen részt vennem. Részt vállalnom. Csak álmodni, megvalósítani, 24-ből képes vagyok akár 24-et is dolgozni, csak elbújhassak. Hogy csak mégis minden látszódjon, amit teremtettem, mindenki lásson is, lássa is, és mégse láthasson.

Nem baj. Úgyis minden csak egy gyermek álma volt. én is elmegyek. Csak ne lenne rajtam ez a felelősség. Hogy másért is felelek most. Hogy meg kell tennem mindent, amire képes leszek. Ha kudarcok, sorozatos kudarcok árán is. Az sem baj, ha elhagysz. Ha így kell. ha így jó neked. Hagyj el. én sosem kérek semmit. többé meg sem mozdulok. Éljen boldogan. És is élem az életet. Ahogy lehet. Mindig csak mindent ahogy lehet.

Nincsenek csodák. Semmi sincs, csak a valóság. Csak azt éljük túl, amit túl lehet.

...hogyan nekem sohasem lehet elengednem magam. hogy mindig van valami kötelezettség. Amikor semmi sincs, az a halál. az a mindennél, soknál is rosszabb. A semmit, a kicsit, a sokat, a mindent sem szeretem. Semmit sem szeretek most. És mégis mindennek működnie kell. pedig nincs semmi erőm. Megmozdulni sem, nemhogy repülni. Nincs már semmi erő.

Az a legjobb ha minden meghal. Én is. semmiben se lehet bízni. Minden cserben hagy. Te is. sosem bízhattam benned 100 százalékig. Sokszor elhagytál. Pedig én sosem hagytalak el. mindig ott voltam. Mindig bármi volt is, én mindig ott voltam.

Mert vannak szent dolgok. Amikről nem tehetünk. Vannak amik mindig megmaradnak a hitünkben. Kell valami amiben mindig bízni. Bármilyen áron. Mert hit nélkül mind elpusztulunk.

Mind meghalunk. Én egyedül nem tudok élni. Akkor vissza kell térnem a sötétségbe.

Már a naplót sem szeretem. Semmit sem. Semmiben nem találok örömet.

Te sem vagy. Lassan mindenki eltűnik. Majd hozzá kell szokni. Újra. Hogy egyedül vagyunk. valójában. Mindig egyedül maradunk. Nincsenek álmok, csak a valóság van.

Hogy mackó meghal? Nem, mackó sosem hal meg. csak én halok meg, valójában. Nyuszi mögött elfogyok. Mert nyuszinak nem szabad meghalni akkor sem, ha én meghalok.

Én tényleg nem szeretem már a naplót. A verseket sem. Semmit. jobb is így. Meghalni. Nem létezni. Úgyis minden csak szemfényvesztés.

Manócska miért baj az, hogy megírtam az illusztrációkhoz a szöveget, mesét is. miért baj ez, manócska. Miért nem állítják ki a rajzaimat. Amikor továbbjutott az illusztráció kategóriában, miért lett így mese kategória. tudom, mesét nem kellett. A mesém nem kellett. Ugye nem azért, mert mackó benne feláldozza magát. a sárga mackó. Az alma magocskákkal. Ugye nem azért. csak mert szöveget is mellékeltem a rajzokhoz. Miért nem írnak az illusztrációimról. Hiszen én csak jót akartam. Illusztráció és látványtár kategória. ezek voltak. és az illusztrációhoz megcsináltam, kinyomtattam, nyomdában, minden. Mégsem állítják ki? manócska. Én már semmit sem akarok. Meg akarok halni.

Az sem baj, ha te mindent elpusztítottál. Azt akarom, hogy minden meghaljon. Azazhogy ne haljon meg semmi. Csak én haljak meg.

Már nem is tudom mit beszélek, bizonyosan lesz majd holnap. Holnap minden majd szép lesz. Holnapután. Azután. Én is meg akarok halni.

Mackó sem, senki sem tud megvigasztalni.

A torkomban is csak gócok vannak. De a könnyeket akkor sem engedem ki. hadd fájjon a torkom. Vágjanak a gócok a torkomban. De sírni sosem. Utálom a könnyeket. Mindigis utáltam a könnyeket.

De hiszen én látványtárnak készítettem a kinyomtatott illusztrációkat. És nem tudom mit állítanak ki. el sem olvastam pontosan a levelet. mert attól is mint mindentől csak félek. Attól a nagy fehérségtől is. mindentől. Zöldtől.

Mert meg akarok halni. Nem kellett a mesém sem. Rajzok sem. Semmi. Én sem kellek valójában. Neked sem. Senkinek sem. Mindenki csak játszik velem. jaj de utálom a könnyeket. Ezzel is csak az a baj, hogy nem lát ki az ember belőle. Hogy ki találta ezt is ki. a könnyeket. Meg a torokgócot. Helyesen sem szeretek írni. Csak amikor úgy van kedvem. A naplómban is hagytam sokszor direkt a hibákat. Hadd legyenek hibák. Jól álltak a hibák a naplómban. Szerettem még azért is a hibákat a hibákkal. Gyűlölöm a tökéletességet, valójában. Pedig volt, hogy törekedtem. Annyira nagyon törekedtem, aztán lett is, volt hogy megközelítettem. De amikor nem akarom, akkor meg nem akarom. Akkor a hibákat akarom a tökéletességgel szemben. Csak amikor akarom, akkor akarom a tökéleteset. Csak amikor én akarom, akkor jöhet a tökéletes. hibátlan. Úgy sem lesz sosem semmi hibátlan. Mert nincs hibátlan. Semmi. Mindig mindenhol van egy rés. Amin kijutni. A tökéletlenségbe.

Meg akarok halni. Hogy legyen egy holnap is. hogy legyen egy jobb nap. Szébb. Nem szeretem a torokgócot meg a könnyeket. Gyűlölök minden rosszat, manócska. Téged is, amikor minden

fehér. Amikor semmi sincs. nagyon tudlak gyűlölni. Mindenkit aki öl. Mindenkit gyűlölök aki az élet ellen van. ezért szerettem a zöldet, a fényt, de hogy árnyékában minden látszódjon. Azért semmi se tűnjön el. minden csak szebb legyen a fénytől, árnyéktól, színektől. Aztán te is csak ölsz. Jaj nagyon gyűlöllek. Nem szeretlek most. Senkit sem szeretek most.

Butaságokat beszélek. Holnap majd minden szép lesz. És szépeket mondok, és nem lesz torokgóc, mint most. És nem lesznek könnyek sem. A mesék. Sosem hiszem el, hogy nem írhatok mesét. Hogy sosem írhatok meséket.

Mackó csak alszik. Szunnyad. Ő mindig csak alszik. Nyugodt. Én meg itt a könnyekkel. A sok vízzel. Hogy utálok ezeket a csúnya könnyeket.

Nem írok több mesét. Utálok a meséket is. mindenki meséjét utálok.

Tudod, manócska, a nyomtatott illusztráció példányra, a tetejére odahelyeztem a mese helyett írást is és a mesét is. játszani szerettem volna. de ezek a felnőttek nem akarnak játszani. Nem akarnak játszani. Nem szeretnek. Nem szeretnek játszani.

Nem baj ha meghalok. Majd szépen minden elmúlik. Semmi baj. Ez a nap is. csak érjen véget valahogy. Legyen holnap. Szebb nap.

Bárcsak ne helyeztem volna a meséket oda, de hiszen csak csíptetőkkal a lapokat, még le lehetne venni, s különben is, csak hogy teljesebbek legyenek az illusztrációk. Érthetőek. Hogy legyen a rajzhoz szöveg. Hogy értelmezve is legyenek. Csak azért helyeztem a szöveget. Nem is játszottam valójában. Nagyon komolyan, koncentráltan cselekedtem. Egészen nagyon komolyan. De ott volt a mese. Amit nem kellett megírni. De én megírtam. A rajzokhoz. Többet csináltam, mint amit kértek. És ezért nem kell. de azért már nem vagyok annyira szomorú.

Azazhogy kicsit még nagyom szomorú, de már nem könnyezek.
Csak egészen nagyon kicsit van torokgóc.

Merthogy mesét nem kellett, de illusztrációt igen. Én pedig mindkettőt egybe tettem. Én jó voltam, ugye manócska. Én igazán jót akartam. Már nem is írok semmit, mert jönnek ezek a cseppek. És én valóban nem szeretem a könnyeket.

Majd megpróbálok még jobb lenni. De sajnos nem tudok mindig jó lenni. Senki se mindig jó. én tudom. Hogy soha senki se tud mindig jó lenni. A legjobb ember se mindig jó. te sem. Mert például most sem vagy annyira jó. mert szomorúságot szerzel. De azért ha itt vagy, akkor már jobb. Akkor nem vagy annyira rossz. Ugye, nem leszel rossz, mint régen. Amikor bántottál. Hogy te tudsz mindig jó lenni. Nem, senki sem tud mindig jó lenni.

Majd holnap. Majd holnap kicsit mindenki jobb lesz.

Ha az ember meghal, már semmi gondja sincsen. Csendben meghalni. Senkit sem zavarni. De csak fájdalom nélkül. Utálom a fájdalmakat. Csak szépen meghalni. Csendben. Elaludni. Halkan.

Miért kellett megírnom a mesét. Miért nem tudtam magamban titokban megtartani, manócska. Lehet már itt sem vagy. Nem baj. Úgy kell. hogy rossz legyen. Én bizonyosan megérdemlem a rosszat. Másként nem lenne rossz. Nemigaz? ha nem érdemelném meg.

Most már sosem fogsz válaszolni.

Annyira nagyon rossz nap. Olyan nagyon rossz csillagállás. Hold. Bolygó. Annyira nagyon nagyon rossz. Nem tudok szeretni. Senkit sem. Ma senkit sem tudok szeretni.

Az emberek mindig bebizonyítják, hogy nekik van igazuk. Hogy minden úgy lesz úgy is ahogy ők akarják

Nyulacska. Most elbúcsúztam. Itt hagylak. Nincs mese, nincs vers se. rajz se. semmi. Levágom az ujjaimat, ha merek egyetlen vonalat húzni.

Nem szeretlek, nyulacska. Mindig csak bajt okozol nekem. miattad az embereket sem szeretem. Téged sem. Kívágnálak legszívesebben belőlem. Magamat is elveszejteném. Itt hagyom ezt a csúnya szót is. csakazértis. Legyen valami csúnya. Ettől majd kicsit megnyugszom.

Manócska, ugye visszajössz. Nem hagysz el, még ha az emberek mind elhagynak is. mindig szellemi társam maradsz. Hogy mindig lesz valaki akihez beszélhetek. Aki vigyázza gondolataim. Akit én is őrizhetek. És a naplóim is. nemsokára rájuk is szükség lesz. Visszatérni abba a múltba. A tenyérnyi magocskákhoz. 2,3. hozzájuk. Szemezgetni, kicsit az ő világukban kotorászni. Újraélni mindent az elejétől. Mosolyogni. Ugye nem törölsz el a mosolyomat.*Azért lesz még szebb nap. Mindennap nem lesz ilyen szomorú.

Arra nem is gondoltam, lehet, neked már nincs is rám szükséged. Lehet, nem is volt rám sosem szükséged. Hogy mindent csak képzeltem. Amikor téged megmenteni. Hogy akkor sem volt valójában rám szükséged.

*nem törödsz le a mosolyom

nyulacska sohasem hal meg, ha mindenki elhagyja, én is. ha mindenki elhagy, engem is.

2009.12.08.

A vicces az, hogy ezt a fajta válaszolgotást Btől tanultam. Hogy valamit én is tanuljak. Így én vagyok a közvetítő, és tulajdonképpen ők leveleznek. Még sosem csináltam ilyent. De talán jó módszer. Működik. úgy hogy hálás vagyok. Végülis még a sikertelenebb dolgokból is tanul az ember. A fonákján, minden dologban van valami jó. Csak meg kell találni. Hogy ne legyünk nagy-on bánatosak.

A múltkor elfelejtettem írni, hozott a mikulás még két mandarint is. Az én mikulásomat csak megkóstoltam, maci mind megette. Biztosan finom mikulás volt.

2009.12.10.

Jaj, manócska, ez a nap tele lesz titokkal. Ne haragudj, de most úgy esett, éppen a mai napra, vallomással tartozom. Tudod, hogy semmit nem tudok magamban tartani... ki sem tudom olvasni a papírról reggeli tojásevés közben, miegymás, tea, kávé, ilyesmik, amit jegyeztem, csak egy papír volt kéznél, csupa összevisszaság, nehéz lesz kibogoznom, melyik van fejfel, melyik egyébhoggy, oldalt, egyenesen, szóval nagy gubanc. Apró betűk, jelek, nagyok, kicsik, haránt, mindenhogy. csak le legyen írva. Azt hogy majd el is kell olvasni. mindegy, próbálom, azért.

Nem akartam írni erről, igazán, most úgy írom ahogy a papíron, eléggé helytelen, de ezt úgysem teszem ki sehova, te meg úgyis érted, szóval így folytatódik, bocsássa meg nekem az Úr, így, nagybetűvel, itt fenn, s aki mind most lát, nem akartam rosszat sosem. Senkinek. Most sem. De nem tarthatom magamban. Szóval, hogy csak miattad csináltam. Amikor tudod, megláttam a kisfiút, meg egys más, kislány... ami emlékeztetett. Név? valah- !!! ogy összefüggtek a dolgok. Éppen bele illett a képbe, s hát én követtem. Az utat, fonalat, ahogy kell.

Szóval, nem tudom hogy kezdjem, a papíron mégis könnyebb, szóval hogy ebből a fiúból, kimondani is alig merem, sosem lesz nagy művész. Igazi nagy fotós. Az van, hogy nincsen érzéke. A nagy dolgokhoz, ami ugye éppenhogy az apróság, részletekben

rejlő kicsi apró dolgok, szóvalhogy mélységekhez, finomságokhoz, érzékenységi fokozatú szintekhez. Nem tehet róla, én tudom. Pontosan tudom, minden ember egy burok. Nincs joga egyik embernek sem ebbe a burokba beletaposni. És én nem is teszem. Csak elmondom amit érzek. Csak neked. Ami ugye egyenlő magammal. Tehát egy nemlétező tükörnek írom ezeket a szavakat. A probléma, ami tulajdonképpen nem is probléma, hiszen a dolog velejárója, hogy immáron örökre össze vagyok kötve, kötöződve a munkái által vele is, hiszen beleköltöztek a szövegeim a képeibe. Össze vagyok kötve a képeivel. De az mind nem ő. Sosem is volt ő. Nos. Egyébként is azt kívánná csak róla szóljon minden, hogy én az egy, másfél évet őért áldoztam. De hát ez mindennel összeférhetetlen, számomra ez a fiú nem létezik, azazhogy... vissza minden. Jó lenne a lapról írni mégis, nem elkalandozni, mert eltévedek. Annyi sok ösvény tudod, itt. Nem mindegy, melyikre lépek. Nagyon el lehet tévedni. Nos. Előlről. Úgy értem, semmi szerénység benne, természetes neki, hogy én, aki csak ugye miattad, miközben nem áldoz semmit fel ...megint rossz... minden már indulásból rossz. Szigorúan vissza a papírra. Lássuk.

Szerettem azokat a képeket. De ez a fiú mégsem az, aki a képekben megtetszett, akit életre vállalnék. Nem az élete a művészete, most ez rossz szó, tudom, persze, de hirtelen nem talállok megfelelőt, ide, de ezt is érted, mert micsoda szó, ugye, művészet, már megint kitérek, vissza, szóval hogy a művészet nem lételeme, nem a lélegzése, a levegő, tudod, amikor beszívjuk, nyitott vagy behunyt szemmel, szóval amiért ha kell, küzdene. Magáért ezért a létezésért. Amikor vele vagyok is, rossz hatással van rám, pedig igazán nem haragszom, kedvelem ezt a fiút, érted nem érted, értem, érthető vagy nem, mégis kicsinyes leszek magam is, amikor jelenlétében, mackó is mondta, amikor ágyba bújtam, vagy csak a tévénél, hogy igen, olyan lettem. Tehát igazolta, amit magam is arcomon. Fúj, gondoltam, ugye nem akarok ilyen lenni. Ugye nem vagyok ilyen. mondtam a nemlétező tükröcskének. De, de mondta ő, bizony már te voltál, nyulacska, az is. hiába hogy visszatértél, ott voltál. Akkor, magad is. nem, nem, mondom neki.

Téved. Az aura, ami körülvesz, ha belevonzódom, vonzz, valami, csak akkor leszek ilyen. hogy ez szabad akarat-e. na mindegy, nem ilyen bonyolult. Tényleg. Mindjárt is kikászálódok belőle. Kicsi türelem. Mondom most magamnak.

Hogy lesz ebből is... lássuk tovább, a papír... szóval hogy a probléma, nem érzékeli, pedig istenúgyse tanígtattam, s voltak is remény, villanások, de egészen más környezetben él, vagy hogyan magyarázható, nem elég az a kicsi idő. Egy ember az marad, ami. Jó, kicsit kibillenteni, de az a kicsi nagydolgozokhoz, igazán nagyokhoz nem elég. az belülről kell hogy jöjjön. De én még egyszer mondom, nem haragszom. Sőt, segíteni fogom, amikor már nincs remény is, mert valami él. A képekből. Nélküle is, mert ott vagy te. És akkor így is úgyis sugárzik, mert képes vagyok, de neved ki, tudom, hogy képes lelket öltetni, önteni akarom írni, tehát nincs nagy baj, csak kicsike baj, csak én írom ezt ilyen körülményesen.

Folytatom, de így nagyon hosszú leszek. Talán kibírod a végét. Én élvezem, tudod, amikor valami utat kell bejárni, azazhogy magától járja a vonalát, hát annyi hogy kicsit kusza. De most igazán megengedhetem magamnak. Így kettesben. Csak hogy tisztuljon kicsit a kép ezekkel a kusza ösvényekkel.

Nem is tudom már mit írtam le, szóval hogy nem érzékeli a bulvár, a selejt, a határon lévő, és a nagy dolgok közötti különbséget. De a probléma inkább ennél sokkal nagyobb, abban, hogy nem is akarja. Hogy neki elég, ami, ahogy. Hogy ez neki csak mellékösvény. Minden inkább csak nekem volt fontos, mint igazi érték, neki is fontos, nagyon is, csak egészen máshogy.

Hogy van, valami, aztán kész. De hogy az a valami hol van, ezeken a szinteken, és hogy a rejtkehelyekbe férközni, elemezni, megtalálni is a kincset, ami benne rejlik, hogy még nagyobb örömeit találni ezekben a kincsekben..... Ez így bizonyosan nem érthető. Hogy a kicsike homokszemcse. De mindjárt lesz ebből is érthetőbb, ha a papírról, mert amikor így elkalandozom, az kuszaságot eredményez.

Akkor megint inkább a papír, hogy rövidebb is legyek. Ott tartottam, bulvár. Selejt, és a nagy dolog igazságának, egyáltalán csak létezésének összefüggéseit. Hogy ezek nincsenek előtte.

Mit tegyek? Kérdelem... csak úgy. Nem tudom. Igazából nincs kérdés. Mackó mondta (ezt most nem szabadna leírnom), miért ragaszkodom akkor ehhez a fiúhoz, a képeihez, hogy és ennyi áldozatot hozok akkor érte. Amikor itt lenne egy ilyen jó alkalom, most, hogy saját arcom mutassam, saját kiállítást szervezzek. Hát erre pontosabban tudom kicsit a választ. Egyik ugye a kisfiú, a név?, de valójában magamért, hiszen, értem értünk, de ebben is ugye magamért, magunkért, és akkor megint csak magamért, az írás. mint olyan. Egyszerű a válasz. Hogy a szavak, valami új élet, ajtó nyílt meg számomra, a líra, költészet. Itt most ugye a prózát is érte. A lírában. Ami száll. Lebeg, valahogy ahogyan máskor is írtam. Ezt a papíron máshogy írtam, mindjárt akkor inkább ott folytatom, azazhogy ez itt majd később.

Szóval hogy inkább saját műveimmel kilépni, megmutatkozni, itt egy igazán jó alkalom, hogy én magam. ez most itt kicsit sántít, de nézem a papírt ...de hát én veled, s hogy téged akartalak, te voltál azokban a barna-kék képekben. Arcokban a kisfiú. Ezt mintha már írtam volna. nos, hogy az babonázott meg. de ez nem új. Mindegy. írom a papírról. Mindjárt értelmesebben összeáll. A név, ami illúzió, mert ugye... és itt akkor mindenre, hogy semmi nem az, ami. És itt akkor összedőlni látszik a kép. minden ami addig mint árnyék, a háttérben fényként, most egyszerre egészen sötét, vagy egészen hófehér villanás. A két-tőben nem látni semmit, a pillanat, amikor kisül. A kattanás.

Mégis, ameddig lehet, tartom magam ezekkel a képekkel, mert valójában szeretem ezeket a képeket. Ezek után ugye milyen furcsa. Mondtam, hogy nem lesz könnyű. Amit kimondani szeretnék. Mert minden dolognak megvan a jó oldala és a rossz is. na persze, törekedni valami tökéletesre. De várd ki a végét, ebből a dologból is ki lehet jönni egészen egészen tökéletesen. Csak kell hozzá a megfelelő ember. Mert ember kell, az kétségtelen. Csak az emberek képesek csodára. Mindjárt meglátod ezt is. váratlan ugrott be. De később, most jönnek még sorba a papírról. Most benézek hozzád, milyen arcot vágysz. Játék persze, komoly játék. Ebből egészen nagyon komolyan kijönni, öntudatosan, elégtétellel. Hogy mindenből van egészen mindenkinek megfelelő pontosan megírt út. És azt kell megtalálni.

Hogy mindenkinek aki benne, csak, és csakis sehogy másként, minthogy jó legyen. Én tudom, hogy ez megvalósítható. Csak mindenre figyelni. Összpontosítás szükséges. Minden a kezemen. Én tudom, manócska, hogy képes vagyok rá, mert a csillogok is, nap is, minden bolygó amikor éppen kell, idő, velem lesz. Te is. ugye, nemhiába volt minden. Amikor onnan, a székecskéből. Persze idő kellett, hogy ez a székecske is mindenestül helyére kerüljön. Hogy ne legyen semmiből se félreértés, vagy rossz érzés. Hogy ami titok is, szépen állhasson a fényben. Ne kelljen neki szemlesütve. Mert a titok szép. A szellem, a minden ami a titokban. Mert tudod, nem más, mint a szellem, az ember, aki birtokolja ezt a szellemet, az van a titokban, elrejtve. És mindenki aki belekerül ebbe az aurába, maga a szellem része lesz. Egy nagy szellemé. Ami ebből a kicsi székecskéből. Csak ugye részleteiben még nem érti az ember. Mindenhez idő kell. sok idő. Amíg összeáll. A képben. A kép. képek.

Na most lefele nézek, kicsit, a képernyőből. Vissza. Ott tartottam, meddig lehet, tartom a fonalat, ragaszkodom kézzel-körömmel,

Csak melleleg jut eszembe, de ezt később írom be... kihagyom a helyet... (igen, tudom, a pénztárca lett volna... hogy ezt is rejtve, lett volna jó, nem hivatalosan. Hogy a név?, névsor... ?? tudod, lenni is, ott, meg aztán nem lenni, valójában. De mindegy. nem volt olyan fontos ez a kis baki, zavar, hogy úgy mondjam, hogy akkor most ott is világítani a nevemmel, értem hogy nem titokban, ami én, de ez is mind csak holnapból, nem tudom, ezt most így érted-e, de lehet hogy ezt is, hiszen akkor miért volt az a zöld csoda, amikor hiába klikk, nem írni, éppen akkor. ugye. Azon a nap. Hogy nem írni. Hogy akkor volt az az üzenet. Később én követtem a hibát, hogy aztán mikor lehet, mégis beírni. Pedig lehetett volna csak diszkrétén. Így már minden világos lett. Fényben. Amikor én ugye fényben is de azért árnyék. Itt most ezt valahogy máshogy mint ahogy máskor. Az idő keveri ezeket a homályokat. A foltok. De azért ott, és amikor nem,

egyformaság, hiba nélkül. mennyi munka. mennyi kéz, láb, mennyi fej. szép, szép, szép

akkor is te érted. Amikor játszottál is, azért én mindent éppen időben értettem. Van hogy kicsit késleltetve, de aztán minden a helyén. Szóval azért lenni, csak kicsit oda mégis, hogy mégse. Értem csak kicsit benne az is, hogy nem lenni. Hogy magam maradni. Ott is. ugye érted? De nem baj. Megszokik valójában minden helyzetet az ember. Ez olyan kicsi baj, hogy már nem is baj. semmi)

szóval folytatom, kézzel-körömmel ehhez az illúzióhoz. De mi az ember? A kép ugye illúzió. Mindegy vissza, hogy ezekről csak te tudhatsz. Hogy minden értünk, ez világos, hogy nincs yy, valójában, aztán a fényben ott, mégis van, és ez egyáltalán nem baj, sőt. Hogy éppen ez a kis hiba kell. a tökéletes rontaná az imázst. Az illúziót. Kell a titok. Persze hogy te tudhatsz, erre a levélre értem, a többi úgyis az arcokon. minek törölni, amikor szépen csillan, mert nincs, eltűnt a sötétség. Hát látható. Nincs ezzel baj, ha úgy látszik, ahogyan belülről. Mert miért látszana máshogyan. Éppen ezért kell odafigyelni, és sosem hibázni. A hibával. Mert az benne, de ugye a székszepeil is miről szól. (xx) Kellenek a hibácskák. Különbben titkok sem lennének. Vagy nem látnánk a fától az erdőt. Fordítva, mindegy. te bizonyosan érted. Nem is szeretem az elcsépelet, túlhasznált hasonlatokat (ki is fordítom amint lehet), ez becsúszott csupán, mert nem koncentráltam eléggé ami belülről, siettem, mert végére kell valahogy érnem.

És akkor megint papír...

Nem vagyok bűnös. Így folytatódik. De megakadtam, nem bírom kiolvasni... egyszerűen csak a szabadság. Ha szállhat a lélek, hogy engedni. Hadd szálljon. A képzelet. Ebben a szabadon repdeső lélekben.

Minden csak ezért a szabadságért. Hogy mindig amikor tükör, tükörbe, mosolyoghassam. A szárnyon, magamon, mindenestül. Minden csak ezért az egyetlen és örök mosolyért. És akkor itt van az, amiről már mindenki tudhat. Láthat. Levélen innen és túl. Örökkévalóságon.

kép, képek, arcokból

egyformaság, hiba nélkül. mennyi munka. mennyi kéz, láb, mennyi fej. szép, szép, szép

Jaj, megint ez a szó, politika... hogy a politikám... honnan megint elő, eszembe, úgy fáj. Manócska. De erről már beszéltem régebben. Te úgyis tudod, tegnapról, hogy a tévében követtem a csoportot, most még ez is a képben.

Politika... politika... töröljük ki.

Azt is hogy jobb-bal, legyenek görbék, egyenesek. Minden akármi. Más. formák. Jó, persze akárhogyan is ugye a jobb kezem, meg a bal, egyik erre jó, másik arra. Mert képzeld, volt hogy pl. hiába a jobb kéz ügyesebb, a bal megszokott ujjak híján semmit nem találtam meg a billentyűn sem. Csak ha a megszokott ujjak. Csak akkor tud működni. A gépezet. Mindennek a helyén.

Most nézem a toldásokat itt-ott beszúrva. Nem lesz összefüggésében folyamatos.

- ez a fiú, hogy minden érte. Nem érezve lényegét, árnyakat, árnyékokat, a fények mögött. A sötétséget. Az igazi nagy sötétségeket. Csak fotózza, értem fotózik, nem érti, nem érzi.

- !De bárcsak tévednék. És a fiúból másik fiú válna. És megcsillanna egy másik csillag. Valahol, ismeretlenből.

- Itt látom, ismétlések, ezeket már magamtól előbb, de azért ami papíron, papírról, inkább kétszer, nos, hogy én meg semmit nem érte csináltam, de akkor még mit sem értettem. Reméltem, hittem, kívántam, az ismeretlent. Magamért, magunkért. Ez a fiú zavart okoz a képben. Képből. A fiú maga, kilóg. Belőle. Ami nem ő, eldobható. Ami ő, a másik énje, ami nem tetsző. Elhanyagolható, ki lehet egyszerűen csak... nem megtörtétté tenni, ami nem oda való. már megint téregetek lassan az útról, vissza, szóval hogy zavart okoz amikor közel van, mert nem kívánom látni csak ami nekem tetsző, belőle, és amikor közel, az inkább nem, ezért távortartani, csak ami tetsző, azt meghagyni, azért áldozni, feláldozni, s így ugye ami érte, megmagyarázni, ...vissza tessék, papír...hogy amikor közel, idegen. Esedezve kérek, istenem, ne büntess meg ezért. Hogy

idővel láttam. Látni kezdtem. És hiszen minden csak ezért. De azért én mindent szeretek éppenúgy, mert képes vagyok a fátylon át nézni, értem maradni. Ott a túloldalon. A túloldalról. Mert a fátyol mindig megvéd. Innen is, túlról is. mert én magam vagyok ez a fátyol. Igen, ez a fátyol vagyok én. Magam. magamtól.

- Átváltozna leheletfinom mélységű érzékenységgé. De hát senkinek nem kell változni semerre. Amíg én vagyok ez a fátyol. Amíg él ez a fátyol, én mindenhol lehetek. Innen is, túl is. akármelyik oldalon. A nap is ezen a fátylon lát. A hold is. minden, amiből nem kettő. Ők tudják. Az egyek, hogy én ki vagyok.

- És itt akkor elérkeztem a legizgalmasabb villanáshoz. Hunyd be a szemed. Az történt, egyszercsak, üldögélek, irogatok, nyelegetem a falatokat, nehezen ment, mert izgalmamban a főtt tojáshoz nem tettem tejfölt, és hát én mindig szeretem a kicsit folyósabb dolgokat, száraz nekem a tojás egyedül, hiába a tea, sajt is mellé, meg paprika, kellene a folyós dolgok, maszatok, pl. imádok mindent, persze ízléssel, öntet, nem is az, vagy az is, de ...nem jut eszembe a szó, igen szósz. Nálunk így mondtuk, azt is ami melegen krumplira, tésztára, amit otthon laskának, makaróni... na jól elkalandoztam...

- Szóval így üldögélek, és egyszercsak a név, nem is név, arc, valami, mindegy mi, hogy Dunajcsik. Hogy ő fogja a kiállítást megnyitni. Jó ég, mondom, honnan jön ez az arc, éppen most, éppen ide. Pedig most igazán nem gondolkodtam ezen, éppen most ezen nem is gyötrődtem, bár jöllehet, bennem ez a görcs, hogy akkor ki is, ugye mutassa be a kiállítást a megnyitón, azért mindig bennem az ismert góc, de nem tudatosan, sosem, csak hogy ki lenne, ez is az is, de mindenki valamiért jó is volt meg azért a kérdőjel, túl nagy falat, vagy túl kicsi, ehhez a formátumhoz, ami a képek, így ahogy, te úgyis érted, és a szövegeim benne, ezt is érted... és akkor kétség nélkül, minden kizárás nélkül ma reggel a tea, tojás mellé, hogy Dunajcsik. És akkor most kitalálni, vajon miért. Éppen ő. Előttem. Éppen ez a fiatal fiú. Hogy ő. A megfelelő. Akiben sem fény, sem árnyék, aki éppen valami más. máshonnan idegen. Aki kívülről, és mégsem idegen, vagy nem tudom. Idegenül idegen. De a fátyol ugye. a titokkal. Ebben kell valami elrejtve. De miért? Nyissa ő meg a

kiállítás? Honnan gondolom hogy ismer? Hogy látja éppen csak annyit, amennyit kell. a semmiből. Az ismeretlent. Hogy jön ide. Hogy miért bízom ebben az arcban. Hogy ő majd szavak nélkül is. mindent ért. Ki ez a fiú, hogy csak úgy belép, és kilép. Nyom nélkül. Ott volt, aztán nincs. Nem marad utána semmi, csak hogy ott volt, mert éppen akkor neki kellett ott lennie. Ebbe a térbe? ...most itt a papírról... igen, mert ő az az érzékeny és okos is, érték itt mást, nem tudom most megmagyarázni, eléggé kívülrőlálló, és eléggé épp annyira bent amennyire kell, itt is meg nem is, onnan, hogy megoldja ezt a helyzetet. Kívülrőlálóként. Idegenül. A padon az az arc. Ki kell tennem. Már tegnap, mikor jegyeztem, csak most jött el az idő... mindjárt, a megfelelő idő... mindent kívárni...

- Mégis az jó, hogy nem kell gondolkodni, miért, csak ott lesz, és beszél kicsit. Ennyi. Érted ezt te manócska, inkább nem kérdezem, mondom. Érted ezt te manócska.

- De hogy kérem fel? Mindegy, a villanás a lényeg, ami most történik, majd a többi lesz valahogy, jönnie kell magától, ha beleillik, úgy ahogyan a villanás mutatja. Mert a villanások mindent értenek. Hogy miért. Nem kell gondolkodni. itt papírról... hogy mert minden nem maradhat képzeletben. amikor történni. Amikor a dolgok megtörténnek. Csak én nagytom fel, a dolgok valójában igen egyszerűek. És mégis nagyok. De te ezt is érted.

- Visszanézem, a papírt, valamit mintha mégis kihagytam volna... istenem, a papír mindkét oldala csupa mindenhol beékelődött jelzéssel ellátott kuszaságok. Ebből kivenni következetesen valamit

- Merjem megtenni? Bízni benne? Hogy nem érzi rosszul magát ő sem benne? Hogy jó lesz? Merni? Hogy szabad ilyen szabadnak, vaknak lenni? De () ebből majd semmit nem ért, nem kell neki. Érteni. Nekem se. senkinek. Csak lenni. Ott lenni. mit szólsz ehhez, manócska? Persze nem merem kérdezni, mondom. Mit szólsz ehhez manócska.

- Természetesen benne van a kudarc. Hogy visszautasíthat. Mert ugye és egyáltalán mi köze. Mégis a vers... a pad. Más. honnan tudjam én is, érteni villanást. Tudod, a dolgok összefüggéseit se illik mind követni. tudomásul venni, ellenni

mindennel. Amiben mi is, a környezet is, képek. Kellékek. Nem kell mindenáron mindenbe tartalmat keresni.

- Nemigaz, manócska... folytattam itt a visszautasítástól. Papír... úgy kell beszélnie, mint aki maga is, a kép is, a látvány is titok. A képben. Azazhogy semmiről sem kell beszélnie. Ami titok. Minden csak mint ami legnagyobb természetességgel. A titokban. Titkok. Ilyen nincs is. csak dolgok vannak. Érzések, fátyol, sötétek, világosak. Na és a színek. Most ezekről ne is beszéljünk. Máshová vinne, és az itt nem szempont. Most itt nem. mindennek megvan a külön helye. Persze színek is, de most ez elnapolva, mert sok lenne. Együtt.

- Papír... szóval hogy a titok. titkokban. azzal hogy csak benéz a lukba. És elmondja mit lát. Ennyi. Semmi több, és semmi kevesebb. Éppen elég.

- Isten bizony nem gondolkodtam rajta... ez most hogy ide, mindegy, így a papíron... csak vártam a sült galambot, és ma bevillant. Jött. Ennyi. Feltenni vers, furcsa dolgok ezek a holnapok. Hogy sose tudni, mire ébredünk. Amikor nem gondolkodunk.

- Még csak megnézem, kimaradt-e valami. kivehetetlen sarokban, középen sor. Valahol.

- Különös. Nem érzem már azt a teher. Mi eddig. .. is a papírról. Hogy leesik vállamról, ez most más mint mikor a tollszárny, amikor más vállára esett. Tudod. Kicsi leány. Amikor mit sem tudott a tollszárnyról. Mert ő maga volt a szárny. Akkor.

- Hogy lehull egy nagy teher. Vagy ez is az illúzió része. önbecsapás. Hiszen minden, ezekkel itt, csupán képzelet. M-et akartam, amikor gondolkodtam, tudod, a jelzések, de éreztem kicsike apró zavart. Hogy talán ő mégis más falat. Nagyobb. Már a betű is: nagy M. féltem, és félelmem nem megalapozatlan. De M-et tartogatni kell, másra. Őt tartogatom. Tartogattam. Minden időben, minden időre. Másra. Ami szintén csak az illúzió, de egészen más illúzióé. A zavarral. De amikor ez a név, értem arc, ugrott, elém, nagy hirtelenséggel, nem volt semmi zavar. Nem volt sem túl nagy a falat, sem túl kicsi. Hogy miért? Nem tudom megmondani. Talán az okosság és érzékenység egybe. A

szerénység, valami, ezek mind rosszak, ami, az nem leírható, mert mind mögötte. Nem látható az ami. Ezekről.

- Az ízeknek pedig innen is, onnan is, mindenhol jónak kell lennie. Bízni. Minden íz megtalálja a neki megfelelő helyet. Időt. Amikor ízlelni. Bevenni szánkba.

- Átadni. Értem. A falatot, amit megízleltünk a szánkban. Megrágogattunk. Ez is kell. mit beszélek. Nincs íz, nincs étel. Fátol van, és a többi... amikről már beszéltem.

- Hát itt tartok. Bízom ebben a villanásban, ebben a fiúban. Mert minden villanásban az élet. Nélkül, értem, a titkokat. Amikor a titok nem más, mint az anyag maga. Életből. Egyszerű apró rész, tartozék. Akkor jó minden. A titok is, ami nem titok.

- Anyaggal.

- ...okosság, egyszerűség, írtam már, persze, nevetsz, mindenki nevet, nem baj. Minden megtalálja útját, amibe beleillik. Utasítva, előre, vissza, titokzatosság

És akkor most mindent felejtünk. Ez írás. nem valóság. Betűk, benne mi. én? A többi mind csak illúzió. Vagy mégse? Anyag.

Egyszerűen csak részletkérdés. Anyagnak lenni

A visszafogottság. Kell nekem ez a hivaikodó erősen erős burkolt visszafogottság. Lenni valamiben, miközben nem lenni.

Igen, valami ilyen. lenni az egyszerűben valami absztraktnak.

Abszurd a leheletfinom felületű anyagban.

Manócska ugye nem árulsz el. mert akkor már nem is hiszek a dologban. Minden látod, máris dolog lett. Amiket írsz. kinevetsz, persze neked könnyű. Én a semmivel hogy s csak álmodva. Te meg csak kinézel, ide-oda. Innen-onnan, s látsz, látsz, nézel... aztán nevetsz. Nem baj. Egyszer még írok verset. Mindig visszasesem. Tudod, persze te tudsz azért, mindent... az esések. Pedig amikor olyan szép a szavakban. Ülve, amikor csak a szálak kandikálnak dobozból. Amíg még nem látható minden. A dobozból. Ez-az. Lógva.

Tévedés, oly nagy tévedés... aztán ott az a kicsi remény. Luk. Minden lukban kell legyen valami. a hiány maga, hogy aztán minden a helyén. Sosem felejteni el. a hiányt, a lukakban.

Manócska, felejts el mindent. Csak játék volt. játszani lehet, nem igaz? Senki nem lesz. Nem lesz aki beszélni fog. Én soha életemben nem kérhetek fel senkit. Nem kell félned. Többé sosem. Egész életemben féltem a visszautasítástól. Attól is, de már nem fáj, aki igent mond, aztán nem. majd én üldögélek, szépen, szomorúan, és felolvasok valamit. Igenigen, majd csak lecsillapodom, amikor így szomorúan üldögélni. Mert izgágának lenni, nem jó. amikor ideges. Majd minden előre elkészülve, hogy csak a szomorú. Olvasni meg valahogy csak menni fog. Azt még tudok, papírról. Aztán lesz valahogy. Már nem is félek. Igazán igazán csak elképzelttem. Volt az a villanás. Tehetek én róla? Hogy megmozdul valami, villanásra. Ez a sok szöveg.

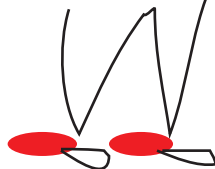
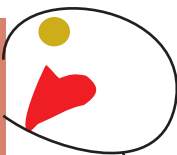
2010.08.22.

most is bűnösnek érzem magam, visszaolvasva.
az őszinteség megöli az embert. ezért kell meghalnom.

meg aztán, az sem bizonyos, az ember később is így érzi. hogy bármelyik pillanatban becsúszhat tévedés. akármelyikben ami mögöttünk, előttünk.

akkor most elárulok még egy titkot. csak neked, napló.
megnézem a dátumot, és idemácsolom a füzetből. előbb meg kell találnom, mert az könnyen lehet, elveszett. akkor, amikor feljegyeztem, előtted is titokban kellett tartanom.

ez a napló olyan, mint amikor rács előtt vall az ember. igaz, én nekem még sohasem kellett rács előtt vallanom, és soha nem is tenném. hiszen a rácsokkal élek, ismernek engem, miért kellene akkor ezért külön megtennem.

naplóm, büntess meg azokért, amiket itt leírok. csak engedd, hogy megtegyem. hogy feloldozzam magam.

jaj, és még mielőtt azt megtalálnám, Y. hogy valóban megérdemli, ebben bizonyára kissé szigorú voltam, vagy nem elég következetes, nem vizsgáltam meg a dolgot minden oldalról. előttem az arca, hogy ez a lány illik erre a feladatra. a mozgulatok, jellem, minden pontosan beleillik. ez akkor történt

amikor a fotó mögül beúszott az arc.

2010.aug.1

Kedves X,
nem ígérhetek semmit. olykor lassan elhagyni látszik az erőm. belefáradtam a hiábavaló küzdelemben. hagyom, hogy mások küzdjenek helyettem, akiknek könnyebb. a sors egyszer bizonyosan megküldi a magyarázatot. nem fogok hiába meghalni, amikor eljön az ideje.

gyűlölöm magam, nem magam, hanem ezt a szerencsétlen küzdelmet az életbenmaradásért.

békesség, üdvözlét,
()

nem kívánom, hogy bárki aggódjon értem, jól vagyok, szeretéssel,

hiába tiszta az arcom amikor belenézek a tükörbe, ha a tükör maga álságos. nem valódi, csak látszat. egy tárgy, ami csak mása önmagának.

nem mondom, hogy nincsenek jó megmozdulásai, nagyonis. de nekem még nyers. nem elég kifinomult, valahogy múltkoriban is erősnek tartottam a " " jelződet. úgy éreztem elfogult vagy irányában. ráadásul némely szövege erősen emlékeztet az én régebbi álom... mindegy. lényeg, hogy még nincs kész. hogy

lehetséges, sohasem tudhatjuk, egyszer
mikor, hogy kész. meglehet, azóta fejlődött. akiket nagyon
segítenek, felemelkednek idővel, valán. azért nem mindennel
vagyok így. mert amiben elsőre nincs meg az valami, ami meg-
borzongat, csíra, akármilyen, most nem tudom, a gátak miatt
érezkeltetni részletesebben, de számomra mégis hiányzik belőle
valami. de mivel neked annyiira bejön, miért is rándítanék én
ebbe a gyönyörű álmképbe. de nem tehettem, hogy legalább
itt, megtagadjam magamtól. tudom, hogy ott fenn, a kéz ezért is
lesújt. hogy a múltkori még csak a kezdet volt. de el kell mon-
danom, nem félek, vállalom azt, aminek el kell jönni. ha kell
áldozatomért. saját bőröm felkínálása.
bocsáss meg, azaz hogy ne, büntess csak, hogy ma ilyen
vagyok. már csak távolból nyújthatom a kezem.

kevés ember van, nem, ó, több, de a sokhoz képest, mégis
kevés, akiben már az első érintésnél érzem hogy ő az. legyen az
nagyon a pályája elején. de a csírában. tudom, hogy szigorú
vagyok. talán kegyetlen is. de megköveteli bennem a
tökéletesség utáni vágy, az hogy a legapróbb kavicsban is ott
rejljen ez a megfoghatatlan titok, hogy éppen az a kavics. hogy
miért pont az.

szóval azt akartam írni, vannak azok a kevesek, de akik csupán
a sokhoz képest kevesek, akik lehetnek még kiforratlanok, mégis
amikor behunyom a szemem, mögöttük előtűnik a csend. Nőrül-
tapogatom ujjaimmal, vakon is meg-
találom. a körvonalakat. az önbizalom
persze nagy dolog, " " mint írod. de
nem minden. azaz hogy nem minden
szakma élvez előnyt belőle. az írás
pedig nem azon múlik. az érték. de ez
csak az én meggyőződés, a valóság
azt mutatja, feléd billen a mérleg. hogy
az igazság, ami földön, a tiéd. engem,
hogy emberek vagyunk, erre emlékeztet.

bocsáss meg, hogy le merem írni neked mindezeket. talán
egyszer megérted. egyszer, hiszen tudod, örökké remény:

ha meg nem értesz is. itt a papíromról nézem, még ilyenek vannak, hogy amikor arcukba nézek, vagy amikor hallgatnak, amikor megszólalnak, tisztán látom a napot és a sötétséget. vagy a közte lévő sáv. nála érzek valami zavart. amikor arca előttem, nem tiszta a kép. sem a sötétség sem a napfény nem jön elő. szóval, hogy nálam még nem egész. töredékeiben sem. másképpen, ami részleteiben nem képes egésznek mutatkozni, nincs vagy szinte semmi esélye, hogy valamikor elérje a teljességet.

minden megtörténhet. a büntetésem. fények is vannak, lámpák is. élnünk kell ezekkel a lámpákkal is, nem lehet mindig napfény.

arcom a tükörben már nem változik. ezzel az arccal fogok elmenni.

kíméletlen vagyok, tudom. magammal is. más dolgokban meg elengedő.

félre ne érts, jogosnak találom büntetésem.

és most kilépek. eltűnök a tükör mögött.

XXX

2010. aug.16

XXX

te is éppen ilyen sznob voltál, emlékszel? hogy a mikó, meg a mikés, művészetről hallani sem akartál. akár az apád. de mindig sóvárogtad. minden pillanatban amit megéltél. akár az apád. harcoltál ellene. és most? a fiad kellett neked elhozza az üzenetet.

báránka farka. pecsételj meg, jöjj el. térj be hozzám.

2010.08.16

mosom a hajam, közben ez az álom is. a hajmosás. Réka kér, segítsék haját mosni. az a különös beltéri ház. Zsolt unokatestvérem egykori szülői házáat idézi? azok a szobák, az a titokzatos

fürdőszoba, amit talán sohasem láthattam. de a liget, kint, igen, valahol a sáv végigvezetett a belső térből a külsőbe. zöld fák lombjain.

már beletörődtem sorsomba.

Manócska, micsoda összefüggés, már megint, pont tegnap gondoltam csak úgy véletlen arra, hogy ()nak már mintha rég nem, darabja. Semmi több, csak átsuhant, ennyi volt.

nem, igazából, csak sosem akartam kimondani, nem hiszek.
hogymár valójában nem hiszek.

csak a mozdulatok. azok önműködőek.

Tudod, manócska, engem már az sem bánt, ha mindenki átnéz rajtam. én szépen csinálgom a dolgom, azt is, mindegy, ahogy jön, aztán ha senki sem akar sem baj. Az út a fontos, amiben én hiszek. Semmi más nem számít. ha ez az adódik, becsülettel, végigcsinálni, aztán hagyni, akinek tetszik, egész világ, nevéssen rajtam. már nem tud csak foltokat ejteni rajtam, de azokhoz már úgymint hozzászokhattam. Te meg csak csináld, amit eddig is, és akkor majd mindenki jól lesz. A fontos, mindenki jól legyen.

Én már elfogadtam sorsomat. Ez is ráadás, minden apró dolog, ami nem abból a rosszból, csak ráadás. Rosszabb annál már úgymint csak majd ami lesz, halál. de az is csak egyszer. Ezt még kibírni. A többi meg úgymint van. a holnapban. Valahogy minden holnap van valahogy.

gonosz vagyok. tudod, hogy többé nem mehetek. nem nyújthatom a kezemet.

AAA

megalvadt vér. a hálátlanok vére.

2009.12.11.

Van egy másik név is manócska, de most nem árulhatom el. meg...írtam ezt-azt, de most nem lehet írni. Meg aztán van az is, hogy semmi se. csak én meg mackó. Valami. ilyesmiben. Hát ilyenek.

Mackó a minden.

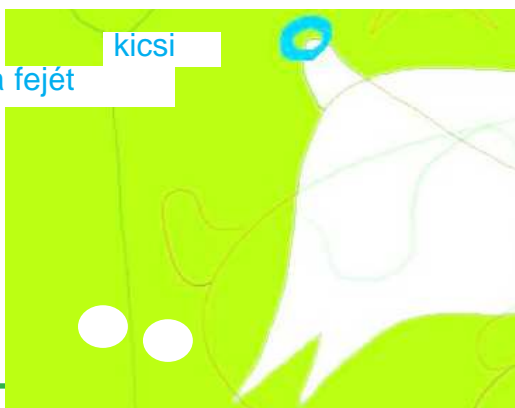
mackó nélkül beteljesülne halálom.

azt hiszem boldogtalanságomban is teljes életet élek.

hogy mi lenne, ha még a boldogság is elérne. amikor kinyújthatom a kezem. amikor a halál összemorzsolódik darabokra a tenyeremben. amikor fellélegezhetek. életből.

lovacska fordítva fejét

kicsi

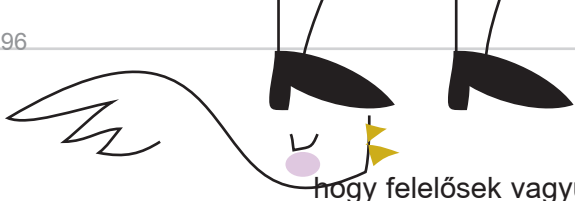

ML.

tartogattam az újat a 4-ből. nem akartam adni a régi arcomból. aztán mégis megszegem azt, amiről nem is tudtam. hogy van. elküldöm, ez úgysem olyan nagy mint az újak. Mit gondo? leht-e s ha igen, mit, vele kezdeni?

minden olyan nagy-
on előkészült, aztán mégis csak itt
ülök ebben a gödörben. feszes a
lábam, mozdulna, de mintha nem
menne.

hogy felelősek vagyunk-e azért amit válasz-

tottunk.

mondod, közben arra gondolsz, hogy az új. valami mással telje-
sebb, jobb lenne. azt hogy jobbról ábrándozol, csak magadnak
róhatod fel. kilóra mérted a szerelmet, anyagi biztonságot
akartál. csápokat, amikből kinyúlnak szeretteid kezei. mindenün-
nen érted csak. közben gyártottál elméleteket. olvastál. áldoza-
tok akik beszippantak, arcuk mind foltos, puhány, puffadt, ráncos
lett. öregek és kiabálnak. közben meg ők is csak mind
önmagukat csapkodják. gyártanak szép meséket a csúnya arcok
mögé. szépek. de a betűk egy sem a tiéd volt. könyvekből.
elfedtek valóságot szemeid elől, hogy álmodjál. szerelmet adni
nem tudtál. igazi, tipikus nőként gondolkoztál, most felülről
nézed. nem-e magadat is éppenúgy csapod be, mint aki most
lentről néz. fel. szerelmes szemekkel. jobbat akarni. szebbet, tel-
jesebbet. álmodni, miközben a valóság itt hever a lábunk alatt.

● mindannyiunk lábai előtt hever

egy fej, egy ..., boríték. benne sms.

régi arc, amit szeretünk.

aztán újra becapjuk magunkat, mert becsapni magunkat jó.
itt van, testközelben.

megérdemelték. megérdemeltük mind az önbecsapást. a rend-
számító, okos, lusta. hazug ábrándjaival megtölti a cipőket,
amiket már nem hordunk, vagy amiket sohasem hordtunk. de ott
● állnak szanaszét, sorban, melyik hol. párral, nélkül.

■ megírni, ma mire ébredtem.
2010.09.03.

(hogy nekem sohasem sikerül, csak visszafelé)

bár haragszom is az emberekre, mára már egész sor ember gyűlt így össze, lajstromon, s a boldogtalanságomra sincs szemnyi engedmény, a kilátás is csak szűkül, na meg a levegő-áramlás, melegből is egyre kevesebb, s a napfény ahogyan így rámesett, sem az a sárga, inkább csak sápadtan, fehéren meszelten üldögélt arcomra. (arcomon. fehéren, meztelen.) itt a papíron az áll, hogy háttérbe vonult. arcomról.

azt mondtam magamnak: azért jó, hogy ebben a korban születtem. ezek az emberek körülöttem, akik a 40 év alatt (írjunk valóságot, 41 ?? ... 2 ...) megfordultak életemben. elég satnya fogalmazás, inkább legyen füzetből,

azért jó, hogy ebben a korban születtem. hogy ezek az emberek vettek körül, akadtak utamba, akiknek éppen adatott utamba akadni. lehetek rosszabb vagy jó emberek, mégis valahogy könnyebb volt az élet, mint más időkben. a háborúk. ...

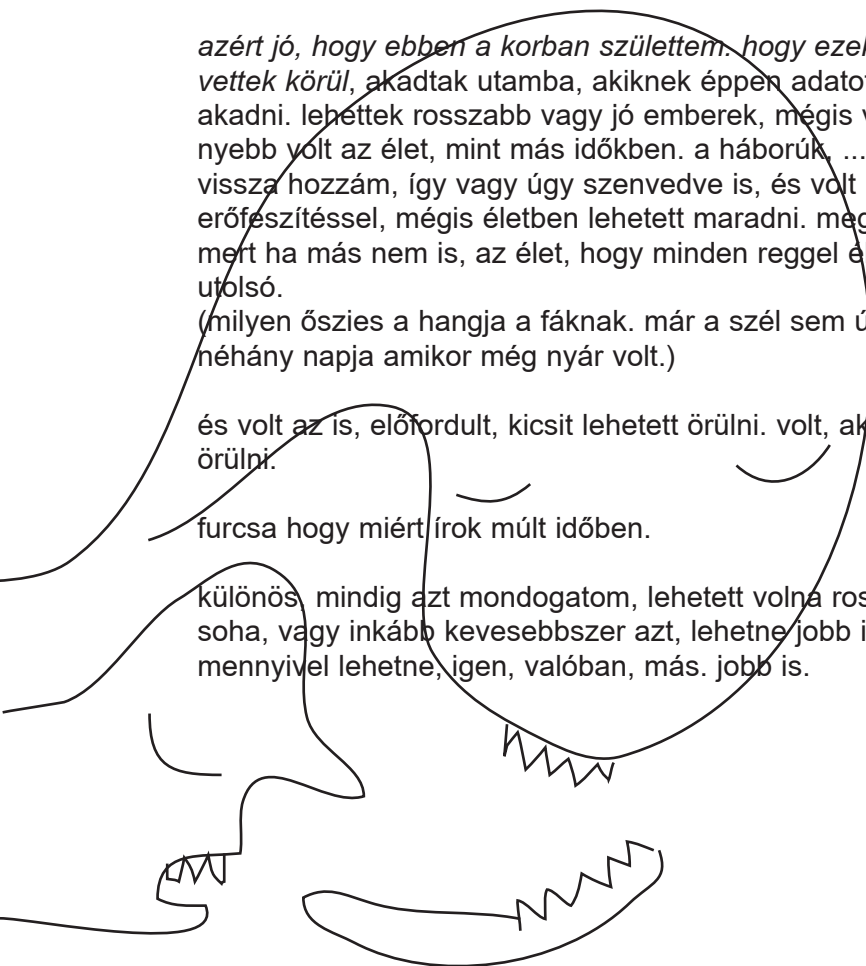
vissza hozzám, így vagy úgy szenvedve is, és volt hogy nagy erőfeszítéssel, mégis életben lehetett maradni. megmaradni. mert ha más nem is, az élet, hogy minden reggel ébredni, sem utolsó.

(milyen őszies a hangja a fáknak. már a szél sem úgy fúj, mint néhány napja amikor még nyár volt.)

és volt az is, előfordult, kicsit lehetett örülni. volt, akadt, aminek örülni.

furcsa hogy miért írok múlt időben.

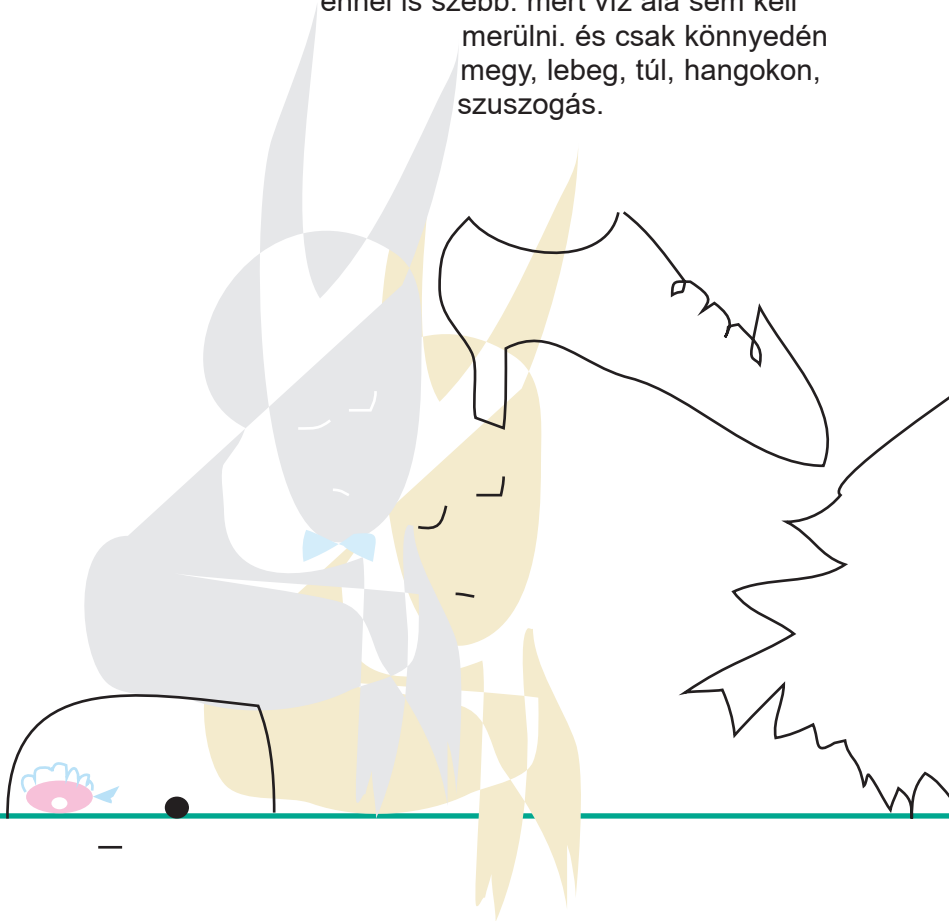
különös mindig azt mondogatom, lehetett volna rosszabb is. soha, vagy inkább kevesebbszer azt, lehetne jobb is. pedig mennyivel lehetne, igen, valóban, más. jobb is.

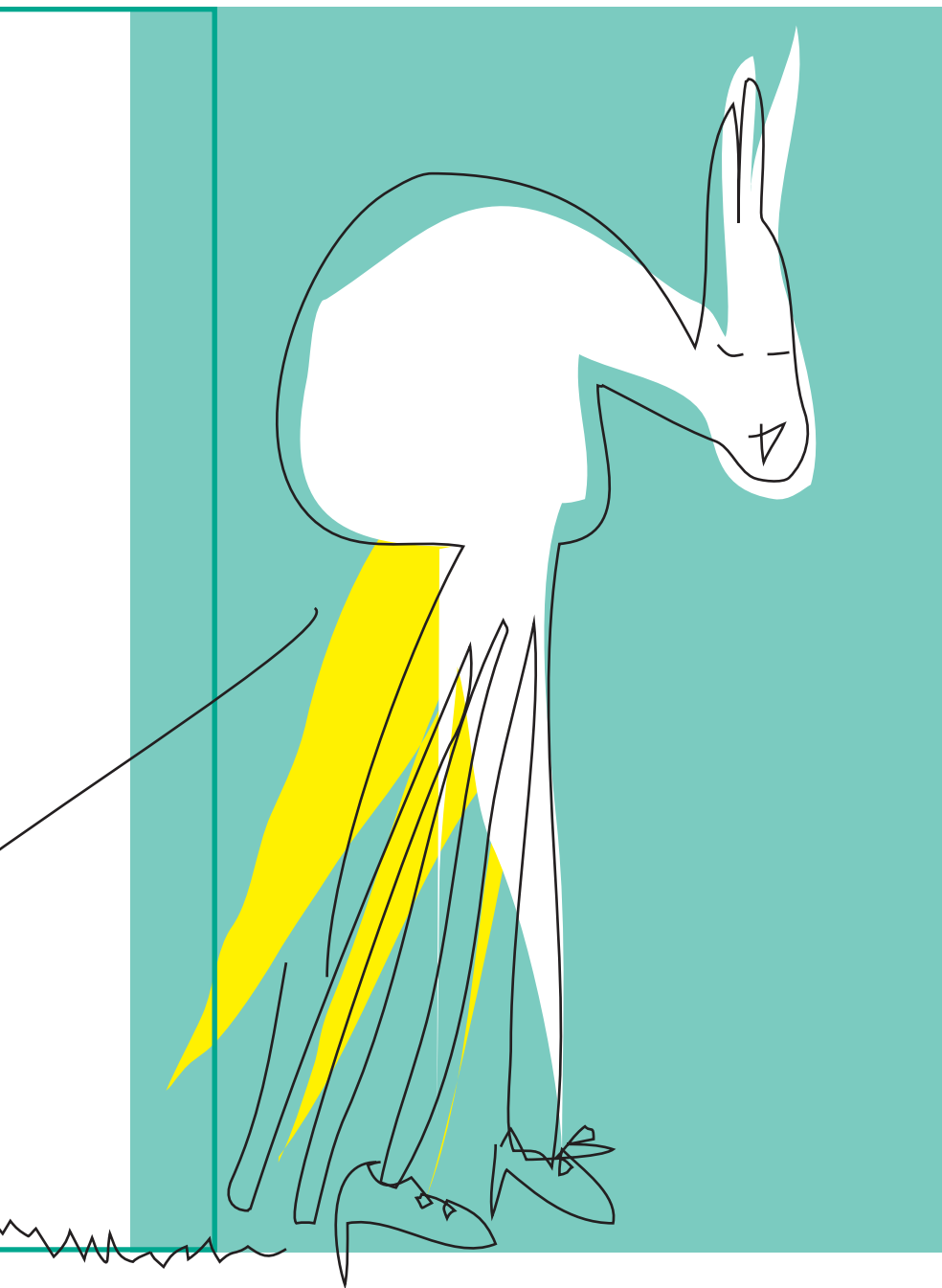

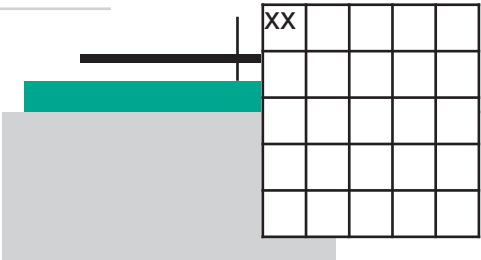
határozottan kopognak a levelek amikor a szél átfúj. a színük is rozsdás, már kevesebb a zöld levél. amikor még magam is kitöröltem. a leveleket.

de milyen különös a csend. a suhogó levelek között. más, mint azokon a nyári napokon.

ó, ha soha senkire nem kellene haragudni. a csendek a hangokkal, a csend a hang, amikor összemosódik. mint a víz alatt, amikor lemerülsz, és nem veszel levegőt, ülsz, mozdulatlan, a kádban, csak azok a hangok jönnek. de ez még ennél is szebb. mert víz alá sem kell merülni. és csak könnyedén megy, lebeg, túl, hangokon, szuszogás.

2010.09.19

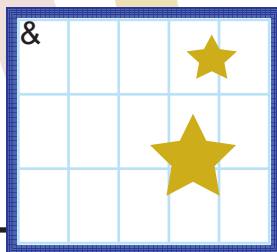
-100

Bemutatom a frankfurti mackómat

Nagyapám ebből a székből mesélt, egy sötét, kicsi, szinte mindig fekete szobából. Akkor bordó, olyan egészen sötét, meleg bordó színe volt. Nyomott, súlyos volt mindig a szoba nagyapámtól. És amikor mesélt, az nagyon ritkán volt. Egyetlen hosszú mesére emlékszem, olyan igazán hosszúra, akkor már azt hiszem, felnőttem.

Viszont szerette süttetni magát a

2009.12.14.

Szerettem volna ma is menni az estre. De én szinte soha nem érek el sehová időben. Kis túlzás, van azért hogy elérek. Ma nem. Pedig igazán készültem. Késleltetett idő, és még csodálkozzam, hogy maradok foglya. Amikor már elveszíthetem. Vigyázni, szelídíteni. Hogy elmaradoznak a szálak. Majd holnap. Talán holnap jobb lesz.

Igen, kicsúsztak ma a dolgok kezeimből. Amikor a kezeim el kezdenek dolgozni. Hogy éppen a munka alól csúszik ki a lényeg.

Azért egyedül mindig minden nehezebb.

2009.12.15.

Pedig kicsit úgy ébredtem, hogy betegedni akar a torkom is meg a szárnyaim. Mire feleszméltem, hogy gázt kellett volna kapcsolni, reggel volt. Aztán mézet faltam, szopogattam kicsit reggelire. A torkom picinyit érez, máshogy mint máskor, a végtagok is, mégis jól érzem magam a bőrömben.

Ma szép nap. Remélem, hogy végig így marad. És hogy képes vagyok legyőzni közelgő betegséget. Máskor is volt már hogy jött volna. de a belső csendek legyőzték a közelgő göcsörtöt, kíváncsiskodó fájdalmat.

Különös. Ezt a verset akkor írtam, amikor olvastam azokat a verseket. és most is éppen így lettem, kicsit máshogyan beteg. Amikor olvastam azokat a verseket. Mert éppen tegnap este szállt belém a betegség, amikor éjbe nyúlóan olvastam ugyancsak azokat a verseket. Pedig igazán nem éreztem semmit. legalábbis ezúttal nem. és mégis. Vállamon a kéz, a betegség ujjvégződéseit érzékelem. Mégis tudom. Hogy leküzdöm, akár csak akkor, a betegséget. Valami emlék. másnak az emléke. Ami vállammal érintkezik. Nem az én betegségem az a betegség.

Valaki másé. Mintha semmi közöm nem lenne ahhoz a betegséghez, mint ahogyan éppen úgy, akkor is, amikor olvastam, félig érkező, aztán utóbb másik fél, azokhoz a versekhez. Pedig ezúttal valóban nem éreztem semmit. amikor olvastam azokat a verseket.

Van valami ami kívülem. És mégis ki-bejár bennem. Pedig nem vettem elő, igazán csak a tegnapi késő este, hogy éppenszám elérjek az út másik végéig.

Nincs betegség. Máris legyőztem. Igen. Nem szabad, nem szabadott betegnek lennem.

2009.12.17.

Most megint visszamegyek kicsit egy arcra. Tegnap? Holnapból? Ma érkezett ez is. a válasz. Hogy milyen egyszerű volt, hogy a szimpatikusságban van valami korrektség. a kisszerűségben. Hogy nem mindig a nagydolgok rejtik a kincseket. Hogy még ez is, átfordul.

2009.12.18

Hogy van valahol valami, ami nincs. Valahonnan nézve, ez is valami.

Könyvgyártó nyulacska. Fekete nyúlban, fehérben, mindenféle színben, átlátszóban, fényben, sötétben, síkban, térben, térdben,

a paksaméta, minden paksaméta, csak jönne, és elvinné.

sötéttel, fénnel, sárgával, zölddel, mindenféle színnel,

terv se, idő se amire várni,
a könyvekből is mind csoda lenne. úgy mint amikor fentről a szem lenéz.

:

hogyan érthetné azt bárki is, amikor a nincs nincsen. Amikor a nincs elveszi ami.

csak ne lenne minden olyan fekete, szomorú. velem. énnem.

üzenni akartam, közben elfogytak az üzenetek.

halottak után. És itt akkor ráadásul együtt az arc rajzzal-szöveggel. Megvannak a rajzok, és megvan a nyelv. Minden ami hozzá.

sok egyéb fölösleges energia, nincsből.

látod, ezeket kellett volna kivetíteni. hangodból. arcok. mindig szépek a mozdulatok. azt szeretem benned, hogy szeretnél, de nem tudsz. hazudni.

persze. ez is csupán a képzeletem.

már megint elrontom a színeket.

és még azt szeretem, hogy közben elfogy az akarásod. szemeidből. a mozdulatok. kifordulnak belőled.

nem, nem hiszem hogy ezeket megjátszod. de azért jó ... most itt milyen érdekes volna, ha a könyv is villogna. a vonal. a betűk előtt. fogalmam sincs, miért jó a villogás. a múltkor is egészen megzavart. van mikor szeretném azt amit nem szeretek.

például a színeket

idegen arc, hogy az majd segít elindulni. Érkezni. A villanás, hogy lesznek megállóok.

valami indulásnak.

Ez is még kicsit tegnapból. Megtörni egységes világokat, szét-darabolni kategóriákba, jutni más-más emberhez, együtt hogy ne lássa senki a darabot, aki, az is csak részeiben...

a cenzúrának legalább van ideológiája

Persze a cenzúra sem zárja ki a hozzá nem értést.

Magánszínház. Magánszoba, magánház.

ahol jó együtt lenni, hogy jó legyen. élő kép.

Különös párosítás. egyben az ember.

Trükk, ami csak rá illik.

A közeg. amiben mozoghat, mozdulhat.

Akiknek valami okból nincs testük.

eljutni szeretetig. ilyenek vannak a szövegemben.

Hogy a fércmunka, látszat mögött is megbújhat? Hogy a nem tökéletesben is benne rejtőzhet... gombokat jól használni, akinek kezében.

akinek hatalma, nem tévedhet.

Másik szem. aki mögé lát.

néző szem, és aki arra téved.

Most legyen csak kicsi szögből. Hogy 1-2 világ volt teljességben megmutatva, a többi csonkán. Hogy ezek a véletlenek?

nem. ne legyen kiválság, és ilyenkor és csak ilyenkor ne legyen véletlen se. amikor több más világ együtt

Ha egyszer lenne, amiből.

hiányzott a jó szem, mögötte az ember.

szerénységhez

mosolyogni.

Ez más mint a

mosolyok közötti különbség.

Amit kihordtak már eddig.

a mozaikok idővel mind

szétesnek

arcot kellene tudni

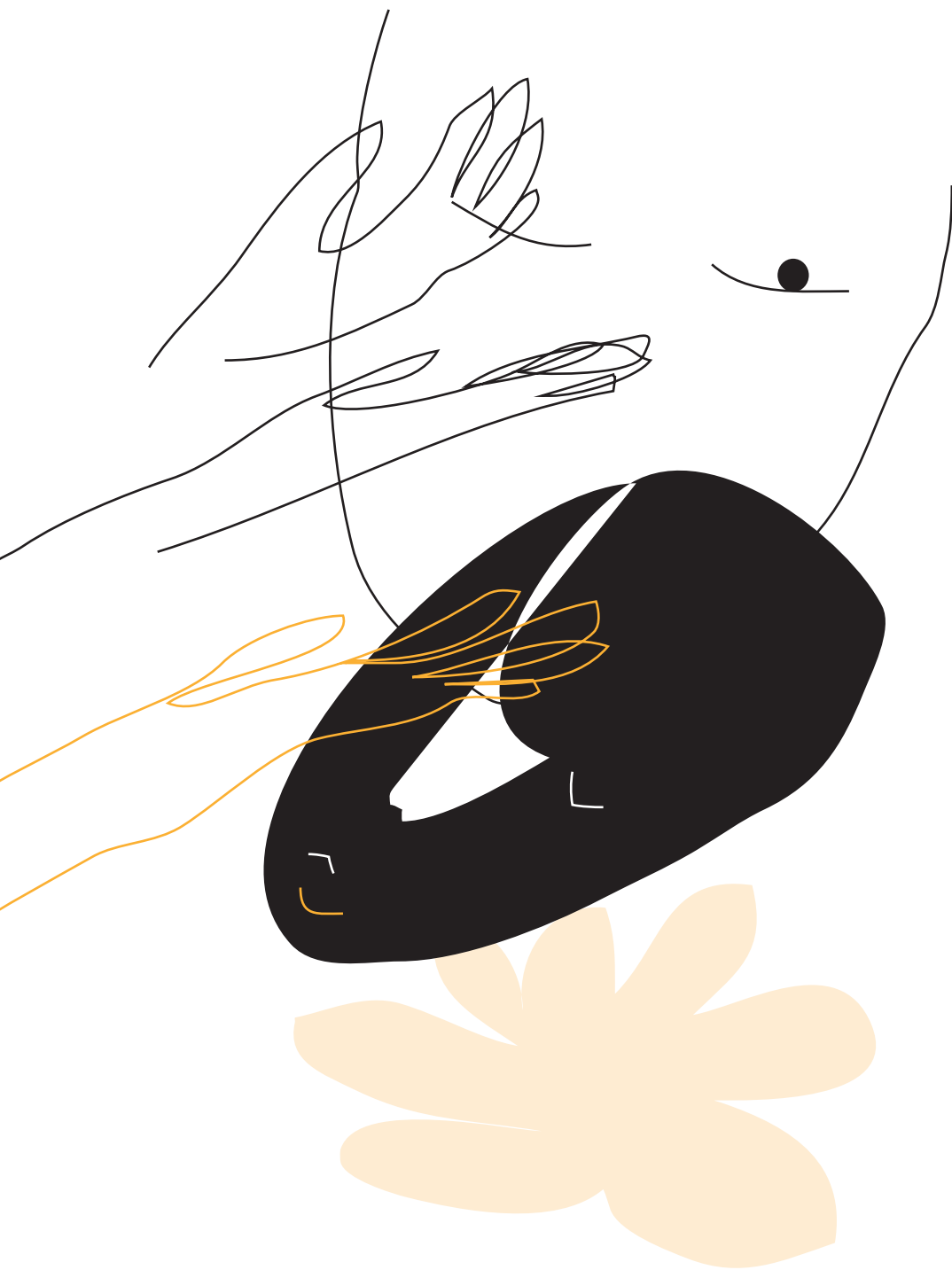
rajzolni

legalább megpróbálni a körvonalakat. amíg még enged.

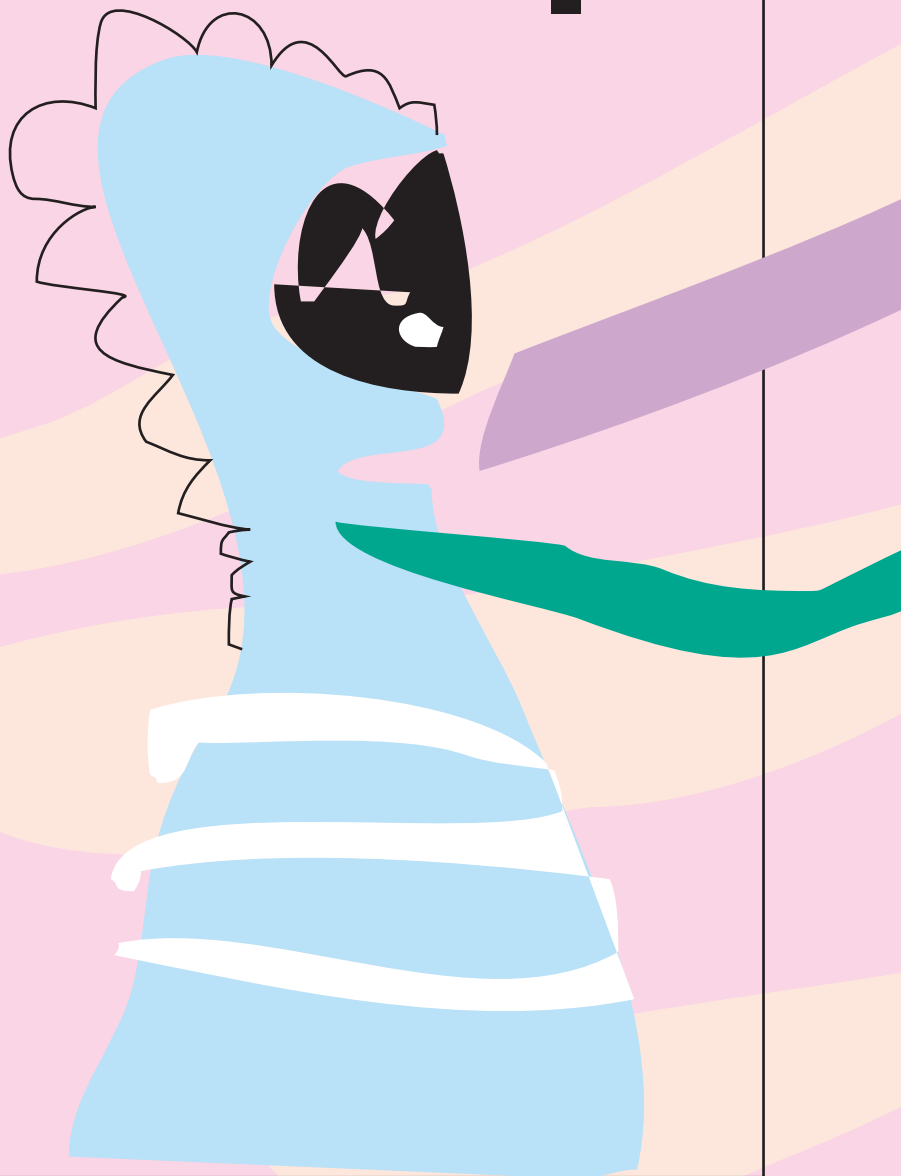
amikor már nem enged.

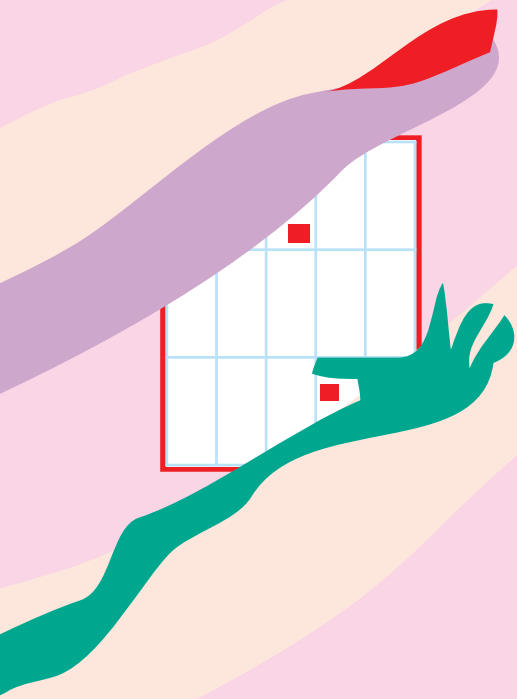
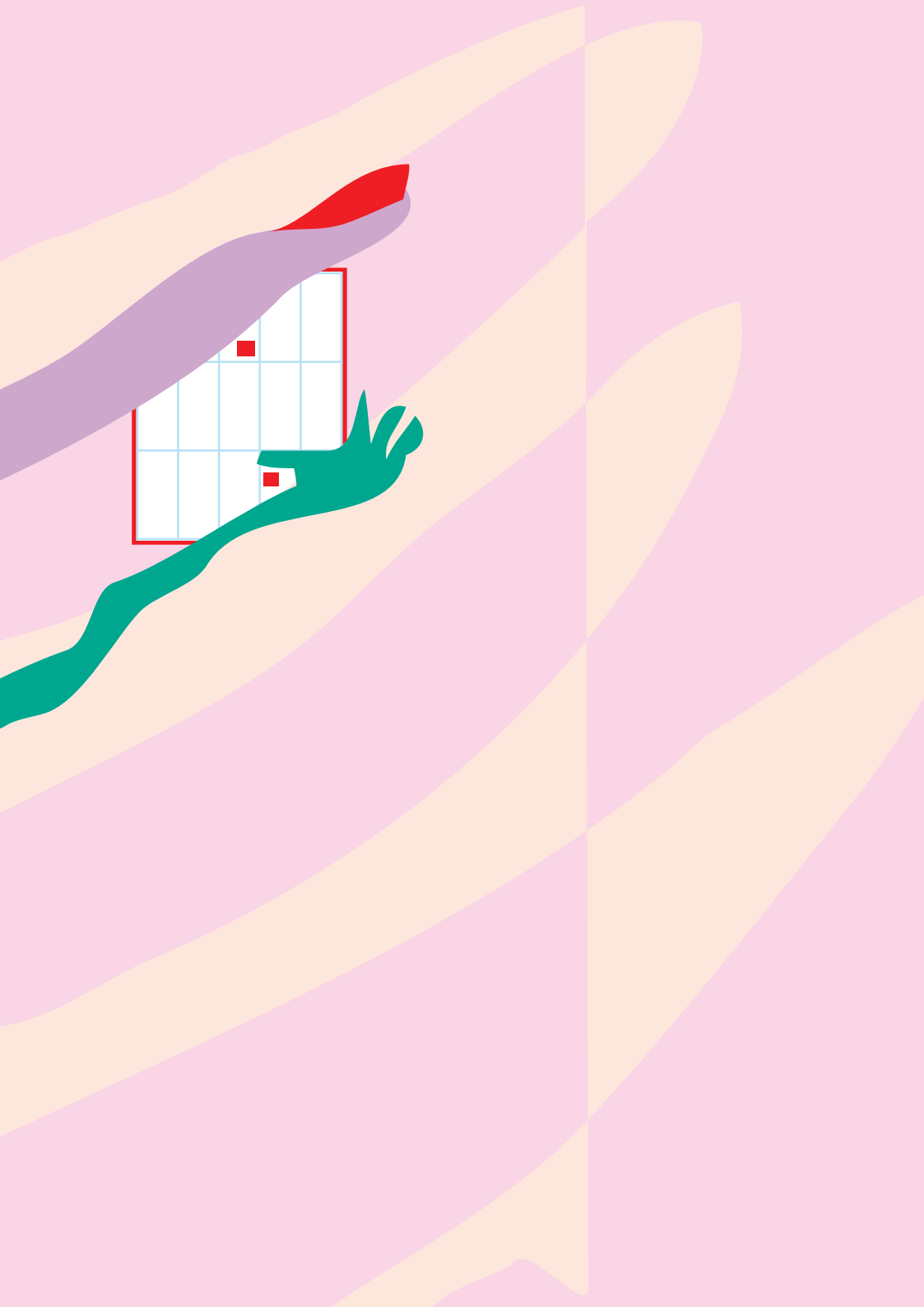
arcokat, szemeket a fércdarabokból.

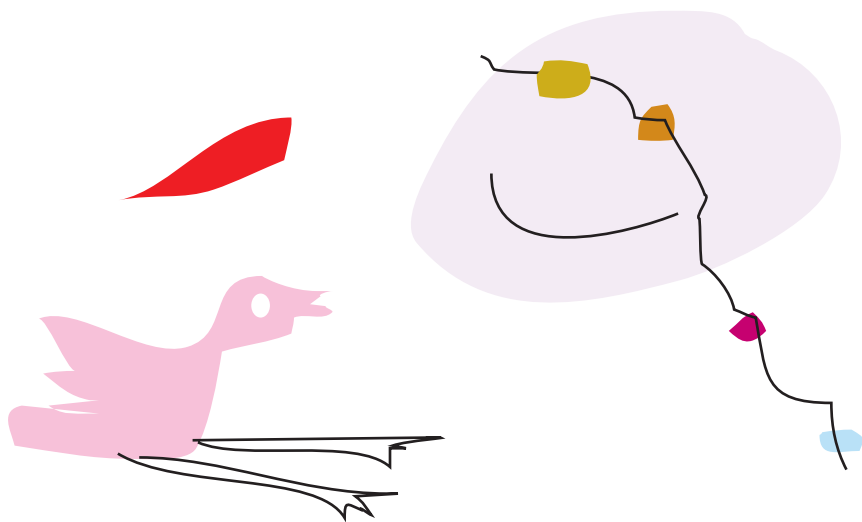
kezeket. rajzolni tudni kezeket.

Lehúzták a függönyt, kezdődhet az előadás.
Minden megtörtént már aminek történni. a
színészek előkészítése, a smink, a díszlet, a
ruhák.

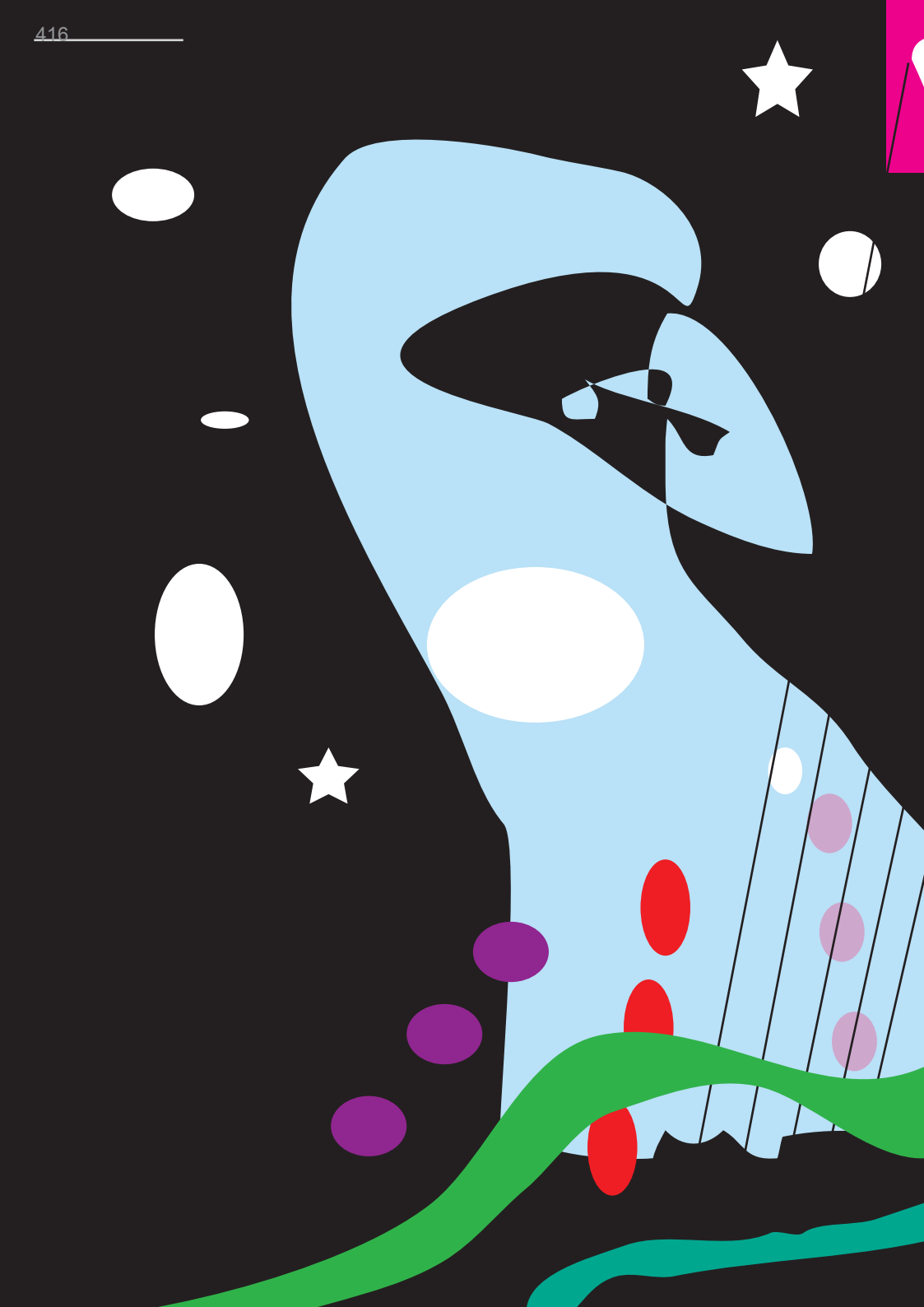

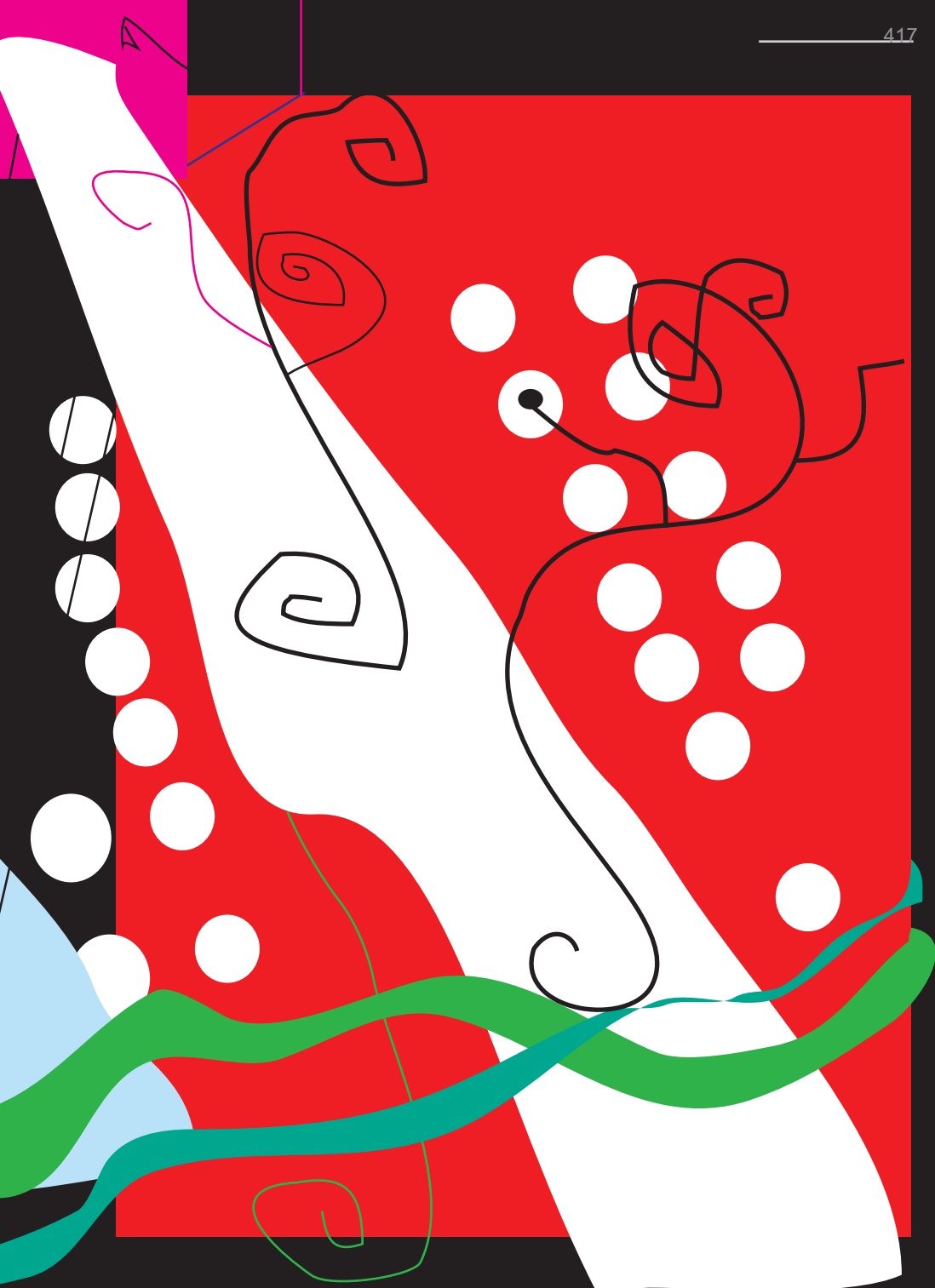

2010.október 1.

Tegnap még boldog voltam amikor a fönti tér felé tartottam. süttött a nap, valahogy minden, bár cselekedetem irányultsága inkább volt hervasztó, mint boldogságteli, visszamosolyogtak a fények, arc, egy szem... mintha csak nevetnének. persze, tudom én hogy a nap teszi, minden mosoly a fénynek szól. Furcsa dolog történik ott benn, amikor az ember átlépi saját árnyékát. árnyék megy el? test marad, vagy hogy melyik, hová, ki tudja azt.

Ma távolról sem voltam olyan boldog, amikor lépteimet követtem. bent, a szavak mögött is csupa hiány, hiába minden szép, éppen mint akkor. régen. azaz hogy nem is olyan rég. de mi hiányzott? olvasom papírról, minden csak addig szép, amíg hiszünk benne. a szép szavak mögött is mi bújik meg. abból ami elveszett. már védeni sem tudtam azt az arcot, arcom, abból, azokból a fényekből. milyen erős volt a fény, egy sáv, betöltve teret, nagy, hatalmas tereket egykor izzó szemekből. még a papíron is félek kiírni, leírni, mintha csak azért írnék hiányt, hogy fenntarthassam a reményt, hogy a hiány jó. hogy az csak valami jó lehet. de aztán csak magam maradok. hiányon túl, valamivel, ami más mint akkor. nem tudni mi az. valami, ami más, mint ott túl. és mégis. talán maradt valami, ami megmenekül. hiányomból, ami mögöttem elsötétül.

kora délutánból este lesz, sötét. ezek a fények ott, benn-feloldanak. előjönnek arcokból éppen mint rég. hogy ezek a fények is meddig, hogy minden fény meddig él.

maréknyi napsugár. csak átjutni gyorsan a hosszú átjárón, haza, oda, ahol az otthonom. angolozni, bármit, hangok, hogy bemenjenek fülekbe, játszani, feladatokat oldani, csinálni bármit, ami

nem lett angol, nem lett semmi. itt vagyok. itthon. kicsit megfázva, olyan hideg volt kinn. napsugár.

legyen minden máshogy. előlről.
2009.12.18.

Ma nem mondhatom magam boldognak. De talán tartogat még szépet ez a mai nap.

Meg hát ott a tegnapi banner dolog is. helye lett volna. más volt, kicsit kikökkenve a mindennapokból. Nem lett. Nem kellett. A kérdéseket itt már nem keresem. Kicsit újszerű lett volna, kicsit üdítő, kicsit más. a film pedig úgy van, hogy nincs.

Tulajdonképpen. Nincs technikailag megoldva. Hogy működjenek, funkcionáljanak. Ember sincs mögötte. Aki szívén viselné. Hogy eljussanak. Tulajdonképpen néző sincs. egyedül ami van, a tudatban. Hogy van valahol valami, ami nincs. Valahonnan nézve, ez is valami. a nincs.

:

Üzenetem a felnőttekhez

Jó, egy kicsit meghűltem. Orrfújások, miegymás, sál. a hó. A hideg. Ha ki kell menni, voltaren. Az segít.

Ó, istenem, ha a kiadóalapítás nem járna semmivel, és csak dolgoznék szépen, és meglennének mind a könyvekkel, hiszen csak a nyomda ami kell, és akkor az is csak azt csinálja ami kell, és csak jönne a pénz, amikor kell, hogy a nyomda végezzen, elvégezze mind sorba a feladatokat. Ha lenne ilyen magyarországon. Hogy van egy nyulacska, és csak gyártja, csak gyártja sorba a kicsi könyveket. Könyvgyártó nyulacska. Fekete

nyúlban, fehérben, mindenféle színben, átlátszóban, fényben, sötétben, síkban, térben, térdben, bokában, emberben. Hogy csak leadná nyulacska a tervet és bízna benne. Jönne igen, amikor kell, a pénz. És valaki amikor kész, a paksaméta, minden paksaméta, csak jönne, és elvinné. Oda ahol a könyv kell. emberekhez, akik szeretik nyulacska, a sötét, fény, sárgával, zölddel, mindenféle színnel, emberrel, árnyékkal, mindezzel. De ha még csak terv se, idő se amire várni, mert terv az van, mindig, és csak kezdeni dolgozni. Akkor a könyvekből is mind csoda lenne. Olyasmi mint mondjuk Janikovszky, Lázár Ervin, ilyesmi. Csak most kicsit felnőttesen, úgy mint amikor fentről az ember lenéz. Az emberekre. de ezt egyelőre csak nyulacska érti, hogyan érthetné azt bárki is, amikor a nincs nincsen. Amikor a nincs elveszi azt is ami. Mert igenis nyulacska képes együtt egyedül mindenre. Egy külön világ lenne újból. A halottak után. És itt akkor ráadásul együtt az arc rajzzal-szöveggel. Megvannak a rajzok, és megvan a nyelv. Minden ami hozzá. Egy egész élet. És nem kellene elaprózódnia minden másnak, ami nem kell. azokkal, ami félrevezet. A sok egyéb fölösleges energia, ami a nincsből. Ami másik nincs, mint ami a semmi. A semmi jó, a nincs nem jó.

Mert a nincs miatt nyulacska csak abban bízhat, ami egyedül. És ha kell, van, az is, egyedül. Mert nyulacska minden módon, akkor keresztülmenne. Ha lenne. Ember.

Ó, Magyarország. Kihez máshoz is fordulhatnék. Odaát... ideát. De most egyelőre minden csak másban. A kéz. Hogy legalább abban bízni. A másban. Egy idegen arc, hogy az majd segít elindulni. Érkezni. A csillanás, hogy lesznek megálló. Hogy lesz, valóban, amint azt mindez hiányában hinni sem, érkezés. Kisebb vagy nagyobb, megállás, újabb indulások előtt.

Kell valami indulásnak. Aztán bizonyosan eljön, majd jön, a többi. sorban.

Megint eszembe jut, csak úgy... hogy mondjuk zsűri. Ez is még kicsi tegnaptól. Megtörni egységes világokat, szétdarabolni kategóriákba, jutni más-más emberhez, együtt hogy ne lássa senki a darabot, csak aki, az is részeiben... az ilyenek mi értelme? Még a cenzúra is jobb ennél. Annak legalább ideológiája. De ez hozzá nem értés. Persze a cenzúra sem zárja ki a hozzá nem értést. Sőt. De akkor is inkább magánmitológia. Magánszínház. Magánszoba, magánház. legalább minden együtt. Hogy élő kép legyen. Ahhoz kell embernek és szakmának lenni. Különös párosítás. Hogy egyben az ember és a szakma. Egy egészben. Nem szétszórva. Hogy valahol ember, máshol, messze, valahol szakma. Technikának és embernek egy helyen a tökéletességhez. Egy pontból látni rá a dolgokra. Hogy azok tökéletesen működjenek. Mert minden dolognak megvan a maga csavarja, ami arra érdemes. Trükk, ami csak rá illik. És itt kell az ember, és a technika. Együtt. Hogy mindnek saját működésű csavarjára ráismerjen. Hogy tudjon bánni vele. E nélkül minden csak fércmunka. Valami, egész nélkül. Persze, vannak titkok. Amik úgy is működnek, hogy nincsenek jelen. ez maga a csoda. De a csoda is titokban csak a kiváltságosoké. Értem, akikhez eljuthat. A közeg. Amiben mozoghat, mozdulhat. Mondjuk olyan, hogy szellem. Akiknek valami okból nincs testük.

De a csoda csak szeretetben létezik. Egy közegben, ami működteti. Hogy a fércmunka, látszat mögött is megbújhat? Hogy a nem tökéletesben is benne rejtőzhet... csupán a működtető gombokat használja rosszul. Akinek kezében. Az a fércmunka ami nagy felelősséget hordoz, aminek hatalma, nem tévedhet. Maradjon fércmunka, de képes legyen működtetni. Akkor, és csakis ebben az esetben, igen, megbocsáttatik. Ha leküzdi a hatalmi vágy béklyóit. ha azt képes mondani, sorry. Így kimondva.

Akkor most nyulacska megbocsátasz?

Igen. Légyen úgy vége, hogy ezúttal megbocsátva.

Jaj, és jut eszembe, a rálátásom most ezúttal nem egy szemzőgű. Nem egy nézőpontból. Akadt, aki ugyanazt vette észre.

Másik szem. de ezt is csak az, csak azok, akik benne voltak. akik be voltak avatva. Akik mögé láttak. A néző szem, aki arra téved, ebből semmit sem érzékel. A nincs csak az előtt jelenik meg, aki megélté a vart. Persze, ez nem törvényszerű..... Most legyen csak kicsi szögből. Hogy 1-2 világ volt teljességben megmutatva, a többi csonkán. Hogy ezek a véletlenek? Vagy kiváltság... nem. ne legyen kiváltság, és ilyenkor és csak ilyenkor ne legyen véletlen se. amikor több más világ együtt is jól működhetne. Külön, és mégis amikor a szem kívülről, kapjon teljesebbet. Ha egyszer lenne, amiből. Egy ilyen hatalmas térben a helyhiány, és ilyen sosem, nem mentség. Amikor világok élnének teljesebben. És itt akkor több világ. Nem egy. hiába, hiányzott a jó szem, mögötte az ember. És nem, most nem fogadhatok el egy strasszhelyzetből való hátrafordulást. Túl pökhendi. A szerénységhez tudni kell mosolyogni. Ez más mint a hazugság, önáltatás. A mosolyok között is különbség. Van olyan is, amikor a szerénység pontosan tudja mit akar. És akkor valóban nincs mosoly. de ennek is pontosan megvan az ideje. Amikor mosollyal, vagy amikor mosoly nélkül. És akkor ez is felcserélhető adott helyzetben. Mindenre ha jön, eljön, megvan az idő.

Az esztétikát a kritikusok nem merik a nézőre bízni. Meg akarják mondani megmutatás nélkül, értem teljes bemutatás híján, hogy mi az esztétikus. A kiemeléssel. És ugye a baj, még ráadás, a hogyan, kiemelésével. És ez a különbség. A kortárs művészet, pedig nem emel ki. megmutat. És hagy gondolkodni. (de itt is könnyen tévedés. Mert kiemelni, ahogy megmutatni is, kell. de ismerni hozzá a trükköt. Jó trükkös pedig kevés. Igazán szűk körben. Hogy úgy emelni ki, miközben teljes világokat élni hagy-ni. Nem törni szét. Holmi vaskalapos berögzöttség gyakorlásához.) és akkor itt értem ami mindentől más mint ami addig, és akkor itt legyen úgy mondva, hogy 21. század. De volt ez minden korban. 19, 20. sz-ban pedig mutatva is. Aminek mindentől másnak kell lenni, ami addig. Még ha használva is régi elemeket. De ezek azok akik minden korban a kevesek. A több az mindig tömegnek, az mindig csak abból ami marad. Amit

kihordtak már eddig. Azt mutatja, abból is azt, amit ő kiválaszt. Amit jónak ítél. Ezáltal magát kiemeli a művel szemben. Ez sajnos baj. Jó, persze ez a módszer, a tömegnek. Amikor oktatni akar, amikor az a cél. Mert mondjuk egy téma. Egy szempont. Jó lehet, de én ezt sem tartom fenn. Ezt a fajta működésrendszert. Én mindig is a deduktív módszerrel szimpatizáltam. Az egészségből, az ismeretlenből vezetni le, jutni el a megismeréshez, az egyes dolgokhoz. Az induktív módszer, sosem képes teljességet elérni. Sosem érintkezhet egy komplexebb, nagyobb összefüggéssel. Eljut valahová, amit konkrétan kijelölt magának. Kizár ismeretlent, bizonytalan dolgokat, ami magában rejtje a jövőt, ezt itt sem szó szerint értve, valamit, ami előttünk. De ami nem kizárt, mögöttünk, hogy csak nem vettük észre, amikor átléptük, mindezt a rejtélyt nem képes magába foglalni, nem képes erre a szintre emelkedni. De amikor a látó, értem kiválasztó, értem kritikus, és annak tárgya, csupán dísznek van, mert jelkép... s hogy kit is jelképez, tulajdonképpen, amikor az igazi tartalom mögöttes... de ez messzire vinne..... maradva tehát a kéznél lévő eszközöknél. Mert a kiválasztáshoz mint mondtam nem elég a csak ember, vagy a csak technika, szakma. A jó választást lehet művelni, de együtt kell a szakma és az ember. A nem működés pedig működésbe hajolhat, de a nem érzékelés, nem értés súlyos következménnyel jár. nevezhetjük bűnnek, de ma már ennek is más a jelentése. Itt a folyamat bűn és bűnhődés között elmarad. Nincs körforgatva. Azaz éppen hogy ki van fordítva. Viszont abszurd, ironia híján a visszafordítás, elfojtás beteges. Csak a tömegeknek szól. A visszaüzenet pedig, hogy: jól csináltuk. Rendben volt. tehát a dolog, a test egészséges. De ezek sohasem kerülnek felszínre. Mert a rendszer a háttérben a forgatókat, a kártyalapok mozgatóit védi. És ez így van jól. Ugye? tehát ez az írás is, mint olyan teljességében fölösleges. A tömeg nézőpontjából. Egyéni nézőpontok pedig elenyészők. De lehetnek. Semmi nincs kizárva. Hogy valami olyan is működjék, ami nincs, valójában.

A kevesek és a tömeg. Ez sokkal nagyobb érzékenységet képes magában hordozni, rejtteni. Ezt feltárni, ezt egyéni úton, lassan,

haladva, kicsi dolgokkal közelíteni. Úgy hogy közben nem venni tudomást a tömegről. Csakis apró kicsi dolgokkal, ami az egyénből. A trükk hozzá maga az agy működés. De a mozgató a véletlen, az esetlegesség. Megteremteni, újrateremteni a világot, a kicsi, apró elemekből. Hozott, kapott, beépült, mindazzal ami erre képtelen. A trükk, megtalálni hozzá a csapokat. Ha elfolyik a víz mellette, szembeszél. Sajnos, igen nehéz. Mert hibák sajnos becsúsznak, törvényszerű, a működésbe. De a folyamatnak kell tisztán működni. Magától, öntörvényűen.

Hát jó, legyen, akkor más nézőpontból, mondta ő, a nagy ember, egyszer nekem, amikor meg mertem szólalni. Csillant a szeme, arca, pontosan láttam hogy megcsillant. De akkor tessék megcsinálni a figurát. Mindegy hogy akkor nő legyen az erősebb elem, vagy egyenrangú, nem jellem, hanem figura erősségben, valami más, és itt akkor ugye, a 21. sz. derekán, nemhiába a lázadás, miközben annyira szeretjük Móriczot, de akkor tessék megcsinálni jól a figurát. Azt a másik figurát. Tehát, hagyja magát legyőzni, de akkor tessék. Csinálni.

Legyen a nő a rafinált. Ész. Mackójegyzetek. Mindig éppen, akit meg kell menteni. És akkor itt a visszacsatolás is, legyen, igen, természetes. amikor nyulacska jár pórul. hogy egyenrangú. Kiegyenlítődik a serpenyő tenyere, adott ponton, amikor a billenésből visszaáll az egyensúly.

Soha sincs jó megoldás, helyzetek, lehetőségek vannak. Jó megoldás, legjobb megoldás, egy megoldás akkor van, amikor látszat van. az elérendő mindígis ez a látszat. De ez a látszat igen kényes dolog. Sohasem lesz igazságos. Ami látszat. Sohasem fogja tükrözni a lényeket. Csak a látszatért magáért. Hogy valakik hátradőlhessenek, hogy megvolt. Mindig kell valami, amittől az ember hátradőlhet. Bármelyik billenés innentől csak kiszolgáltatott helyzetben.

Mindenkinek igaza van. legyen esztétika. Legyen egy hiteles ív. Legyen egy szív. Nevezzük szeretet, de a szív jobb. Hát legyen

mindenből. De meg lehet-e csinálni mindezt ellenszélben. Mondjuk ki, amikor nem ismerjük, amikor nem kell. amikor nem kell, amit nem ismerünk.

Fel lehet-e áldozni mindent, lehet-e áldozattal szabadnak lenni. Szárnyalni. Mert ugye azt leszőgezhetjük, csak úgy lehet teremteni, ha a teremtményeinket mind szeretjük.

És igen. Nem is kell messze mennünk. Ott van nyulacska, és akkor itt legyen ha más nem, a mesék, amihez pl. kp nem értett... de mégcsak nem is volt kíváncsi, a világba még csak időt se szánt, bemenni. Pedig díj is volt, ami az ilyeneknek kell, de még erről sem tudott. Olyan észrevétlenül gyorsan ment a kosár. Ez volt a bosszantó. Amikor el se jut, ami a lényeg. bele. amikor üresen. És úgy kell küzdeni. Széllal, esővel.

Na de nyulacska, aki azt is szereti, mi több, még szeretetre-méltóbban formázza meg, aki őt teljes erővel a megsemmisítés-be löki. Hogy csak az isten keze, nevezzük ég, föld, ami érte utolsó pillanatban még kinyúl.

És mégis... nem lehet, nem szabad az út, előtte. Minden apró lépésért küzdeni, amikor annyi máshol mások, könnyedén lépdelhettek.

És akkor kérdezne, visszakérdezne, akkor amikor már nincs erő. A lépcsők is, kártyák is eltűntek. Minden néma, ha ennyi lenne. De a szél, ellenszél nem áll. Bent, hideg levegőben is huzat. Az esőből zuhany is csak a remegés, fázás velejárója.

És akkor még ott a hó. A mozdulatlan merev száraz ágak. Ez a némaság mással fel nem cserélhető. Amiben nincs kegyelem. A tél, a fagy. Vizeknek, testeknek törhető, szilárd anyaggá álmódója. Nincs élet. A tél halál. maga a tél a halál. a test halála, a lélek születése. Mindkettő élettelen. Ahogy a lélek test nélkül.

És mégis. Marad valami, írásból. Képes-e életet adni az írás maga. Képes-e életben tartani testet, testeket. Igen. A szellem, a lélek... külön, együtt... egyedül. Képes adni, testeknek.

Viszont emlékszem, egyszer, bármilyen furcsa, ugyanott, egy igen különösen szép leírásra, ahol a nő. Nem vagyok biztos, egészen, hogy ő, hogy ugyanő, 2? 3 éve lehetett, de minden szál mégis arra vezet. Azt tudom, egy regényből volt a részlet, és éppen ott ültem szemben. Nagyon szép volt. és férfi toll volt. ugyanazé a férfié. Ezért látom, hogy ez az ember, képes megcsillanni. És maga is állítja, hogy tudatlan. Az is amikor a nő lent, az is amikor fent. Hogy ő nem látja ezt onnan, kívülről. És akkor én elhiszem. Hogy csak az ember van. a figura. Nem hogy nő, meg férfi. Mert van valami csillogás a szemeiben. Ugyanott, ugye, és itt most nem a tér, ahol elhangzott hogy nem hű erre a korra az a kiszolgáltatott móríczy bénított bujaságban szenvedő, mindenek fölött (és itt akkor csupán egyik szint, hogy férfi, hiszen egész rendszer épült erre) alacsonyrendűségben, másodrendűségben szenvedő nő (és itt akkor a probléma, ahogyan kifigurázva, ez a humor innen nézve, a mai kor nő szemzőgéből, inkább csupán mint sértett női öntudat részéről, elavult, már nem működő, de szükséges, ahhoz, legyen mi ellen hóbörögni, amit megkérdőjelezni, különben nincs párbeszéd sem, de inkább maradjunk gondolkodásnál), aki engem, is, mint a szereplő nővel együtt szenvedő, vagy csupán a helyzeten felháborodó, és itt akkor inkább móríczyal játszadozó, de nem ellenlábas, felszólalásra ösztönzött. Hogy ezt a nőt, megírni máshogy. Nem Mórícz ellen, hiszen az ő figurái nem bírnának ilyen erővel, ha nem a leghitelesebbek lennének. És mégis. Ma, ebben a korban írni meg ugyanezt akár, élethelyzetet. Ami ugye nem lehet éppen pont ugyanaz sem tekintettel térre, időre. Amikor ugyanígy vannak ilyen figurák, de nem korszak-meghatározó. Hogy ma egészen más egy nő, vagy inkább a Nő. Tehát, ugyanezt a szituációt eljátszatni úgy, hogy a férj bunkóságát emelni ki, a szellemi és fizikális fölényével egyetemben, magában az erkölcsi, emberi mivoltában alázni meg (de ezt a szót is húzni, inkább csak rámutatni a másik nézőpontból), ami olykor a szellemi fölé képes emelkedni, de ezt is hogy csak mi olvasók lássuk így, erre a helyzetre, akár a figura is maradhat az ami, aki, tehát ez igen trükkös megoldást, alázatot igényel, valami, amit a nő ott még eltűr, mert teljességgel kiszolgáltatott, de

ezt mi innen máshogy lássuk. ezt a szót, fentebb, mint bunkó, is, cserélni kellene, valami sokkal bárgyúbb, olyanra ami tehetetlenebb, tudatlanabb, de nem ilyen erős, mindegy, marad... hát valami ilyesmik. de most kilépek. Sok ez erre a napra, amikor annyi minden fontosabb tennivaló is lenne.

És akkor itt csak annyit, valóban a legmagasabb esztétikai igénnyel megoldva. Persze, ha ez sikerül, recept nincs semmire. És itt akkor már a trükkön túl, valami ami egy folyamaton át vezető út. Belső tisztulással együtt járó, befele forduló. Mert befele is éppen úgy szükséges elemezni, mint kifelé. Hibás, mindent csupán a külső tényezőkben keresni, még akkor is, ha azok a hibák valóban mind kívülről működtetnek. Ha a motor mind kívülről jövő hiba is. s a motor, mint olyan, tudjuk, ha egyszer elindul, nem kímél. És akkor innen, nyitni, kifelé. Ameddig még bír, írni, rajzolni, cselekedni erő. Amíg még játszani, amíg még szeretni, amíg még szív.

Na, erről a mai betervezett programról is lekéstem. A szövegelés miatt. Borzasztóan sajnálom. Szerettem volna elmenni. De sajnós még messze is van. pedig ha időben, nem is annyira messze. Igazán, igazán szerettem volna.

Aztán meg, valóban nem kellek. ott sem. Amióta sorsom ellenem fordult, senkinek se kellek. bzs. Mindenki messziről elkerül. Aki kell, az más. akármit csinál is kell, mert aki kell, az úgyis kell. mert az el van fogadva. Úgy ahogy van, kell. meg annyi más szempont van. pontosan belelátok akkor is, ha eltussolom. Ha nem veszek tudomást róla. Hogy mi van a háttérben.

És ezzel együtt is mindennap fel kell kelni. Mindenek ellenére túl kell lépni. A bogáncsokat.

Igen, igaz. Ma boldogtalannak ébredtem. És kezemben a rossz dolgok sem formálódnak át hirtelen jó dolgokká. Nincs semmi. Eddig is minden csak a képzelet volt. hogy lehet jó. hogy történhetnek még jó dolgok. Velem ez nem esik meg. főzőgetek, aztán

mackóval kakasozunk, persze, ő előbb tilosozik. Kakasozás is későbbre marad.

Aztán még az is van, hogy egyik oldalon visszafognak, másikon löknek. Hogy egyik lelket öntene belém, hogy a baj túl szerény vagyok, így semmit nem lehet előre mozdulni, másik meg azt mondja, túl sokat akarok. Hogy az a baj, egyik sem jó, mindkettő sántít. mert hol a kéz bújva szó, hang, ?beszéd, kép mögött. Aztán állok, hol így cselekszem, hol úgy, mikor hogy adódik, belülről parancs, azt követni. és nézem, ami történik. Amerre éppen ellátok. Mert nem mindig állok én sem. Van hogy csak fekszem, onnan még kevesebbet látni. De annál több adódik képzeletből. valahol túl mégis hogy elérne kéz, visszafordul.

Az embereket sajnós irritálja, szakmát, mindegy is hogy nevezni, hogy valaki benne él egy elhatárolt külön világba. Aztán szönek köré egy ellenlegendát, hogy esélye se legyen természetes megmozdulásra. Értem ami ebben a világban, erre a világra nézve normális. Ma inkább csoportokhoz divat tartozni, de mindenképpen ha nem is csoport, valamilyen divathoz tartozni. Például azok külön eséllyel indulnak, előnnyel, akik az ellenlegendát generálják. Cél, hogy a csapdából ne lehessen kimozdulni. Mondván, az emberek szeretik a humort. Értem, ezt a humort. a humornak persze, biztosan felépített rétegei is vannak, ezek között akad olyan, amelyik a kifinomultságával is a legkegyetlenebb. Na ezek a menők. Ma. A cél generálója pedig a népszerűség. Kifigurázónak lenni ma népszerűség. De ez a fajta álca-nevelés, hogy majd mi példálózunk, megmutatjuk neki. Tekinthető-e releváns szakmai tényezőnek. Jójó, cél a szórakoztatás, s ebben mi lehet kellemetesebb, mint népszerűnek lenni. De nem-e szakmailag is hitelesebb, amikor az író önmagát figurazza ki. amikor nem másokat használ fel saját népszerűsítésre. Hány ilyen hiteles író van ma, aki elismert, értem ismert is, akit olvasnak, akit ismernek.

Nagyon kevesen vannak, mert az öröm örömet generál, a tömeg pedig még nagyobb tömeget vonz, és mindig jobb az amikor másokon nevetnek, mint amikor ugye rajtunk. És amikor ez sikerrel is jár, ki képes ennek ellenállni. Aki egyszer belépett.

A másik baj, hogy az ilyeneket nem illik leírni. Amit most itt tettem. Ezekkel is magam ellen generálok magam. mert sajnos nem lehet egyáltalán elfelejteni, hogy ez a nem megjelenésre szánt napló rész, hol jobb, hol egészen visszataszítóan kicsinyes szövegekkel, sajnos, a körülményeket tekintve, a látszat ellenére, sem bír saját és kizárólagos hatalommal. Mert különben nemlétezőnek, semmisnek lehetne tulajdonítani, ha így lenne, ha nem szivárogná innen is ki. de nincs magánnapló. Nem lehetnek magánbejártatú titkaim. Meg vagyok fosztva mindennemű birtoklástól, ami csak én. Ami a testem, ami a szellemem, ami emberi működésem.

Mert különben miért kellene kellemetlenül éreznem magam, ha úgyse jelenik meg sehol, hogy egyáltalán leírtam. Mindent az ellentábor kezébe adok. Mindent megkapnak amit csak elképzelni lehet. Ilyen kiszolgáltatott helyzetben nem tudom, lehet-e ember, azon innen, hogy a testét kínozzák. Hogy testi megoláztatásoknak vetik alá (ami ez esetben maga a jelenlét), mely már egy súlyosabb tényező a személyes védettség, az emberi öntudat elvesztéséhez.

Mi húzódik meg, milyen érdek e mögött? Van valami különös vonzás abban is, hogy nem egyedül vagyok amikor írok. De olyan fajta kiszolgáltatott helyzetbe sodorhat, ami idő után teljes leépülést, tudatvesztést okozhat. Képzelem azt is, ugye annak idején akiket el kellett távolítani a társadalomból, mert nem kívánt személyek, politikai, egyéb megfontolásból, hogy egyszerűen tébolydába zárták, begyógyszerezték, élő halottak, míg ki nem múltak. És mi ez amiben most vagyok? nem-e ez is valami hasonló. Hogy éppen te lennél az, akinek az a feladata, küldetése, hogy egy ilyen különös... talán nem is szokatlan? módszerrel, igen finom ügyes taktikával, hogy a látszat és a valóság...

(ami idővel előre is csak többszöröződik),

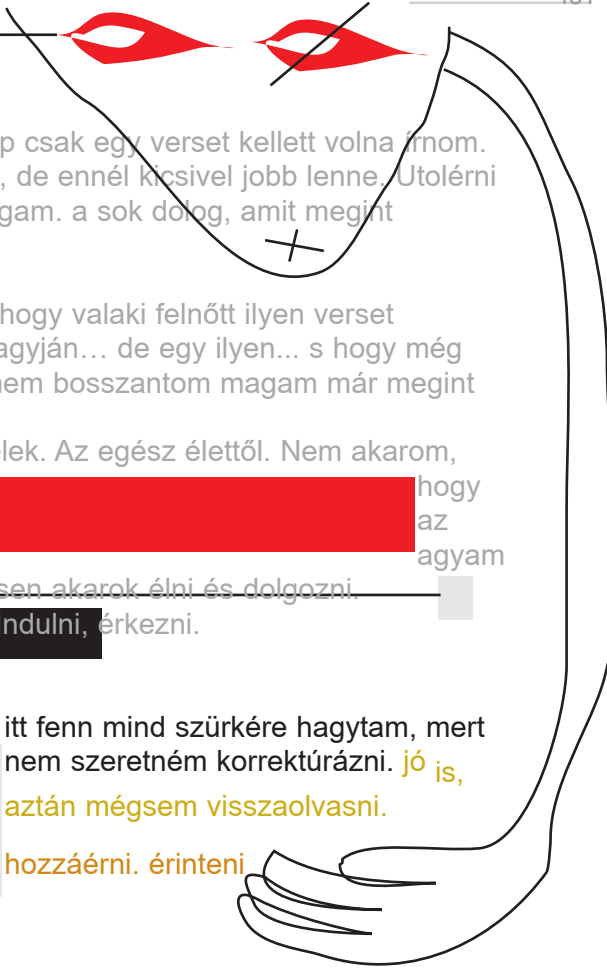
(ami idővel előre is csak többszöröződik),

Ezeknek játékát egymás ellen, ügyesen kombinálva kiadj másoknak. Akik használnak, felhasználnak, de soha nem tekintenek embernek. Partnernek. És én nézem, együtt nevetek ezekkel az emberekkel, és te cinkosuk vagy. Nevetek saját halálomba való zarándoklásomon. Az utat te irányítod. Így aztán mindenki akik benne voltak egykor nyakig a sárban, most dörzsölgessék buzgón tenyerük ebben a jóllakottságban. Hogy minden nélkülük is, magától megoldódik.

Már olyan régen itt van az is, rajtam, hogy ne legyek már többé foglyod, hogy add vissza már azt a nyomorult szerencsétlen , ami már beleépült a viseltes dolgaimba, amikor annak is semmi köze hozzám. Olyan ártatlan semmiség volt az is. hogy segítsék. Akkor sem segítségnek, inkább csak apró figyelmességnek, jelkép, valami ilyesmi, de amikor még egészséges üzenetnek. De hogy aztán annak a nyomorult ötezresnek (ami idővel előre is csak többszöröződik), hogy ezzel is kiszolgáltatva. Hogy már köré is legenda szül, ennyi év után, idő, különben meg éppen hogy most szükségem is lenne. Nekem is, ugye, te pedig most igazán nem panaszkodhatsz, ami az anyagiak. égon, ilyesmi. ég(en)..... ami öncsalás, mert nem akarom, hogy senki bármivel is foglyul ejtsen. Magam ura vagyok, és voltam mindigis. Nem veheted el a szabadságom. Holmi öncsaló jelképekkel.

Na visszatérek, igazán csak békességben szeretnék. Amúgyis olyan fáradt vagyok. felejtsük el. legyen mind ahogy mások akarják. Legyen minden az ő kedvükért. Hogy örüljenek az emberek, a bűnösökkel. Te is, mindenki örüljön. Vissza akarok térni a békességhez. Miért kapok morzsákat is úgy, hogy valami ellenében. Miért kell nekem annyit mindenért fizetnem, amikor ...de most nem akarok másokra gondolni. Elég vagyok magam. még a paradicsomlevest is elsóztam. Így nem szeretem. A paradicsomleves legyen sótlan.

Kicsit összeomoltam. Ennyi fölösleges szöveg. Ennyi idő, múlik porba. Amikor kincs az idő. Drága.

Igen, tudom, ma egész nap csak egy verset kellett volna írnom. Annak se túl nagy értelme, de ennél kicsivel jobb lenne. Utolérni időben így sem fogom magam. a sok dolog, amit megint napoltam.

Az imént azért borzasztó, hogy valaki felnőtt ilyen verset élvezzen. Még a képek, hagyján... de egy ilyen... s hogy még tovább küldi is. mindegy. nem bosszantom magam már megint fölöslegesen.

Manócska én mindentől félek. Az egész élettől. Nem akarom,

[redacted] hogy az agyam

meghomoljon. Egészségesen akarok élni és dolgozni.

Gondolkodni, cselekedni. Indulni, érkezni.

itt fenn mind szürkére hagytam, mert nem szeretném korrektúrázni. jó is, aztán mégsem visszaolvasni.

hozzáérni. érinteni

2010.10.17.

Ó ha valaki kezébe venné, megszerkesztené, lektorálná a könyveimet. ne kellene nekem ezt a gyötrelmesen nehéz feledatot vállalni. több év munka. végeérhetetlen munka. azaz hogy egy igazi vérbeli szerkesztőnek 1-2 hónap. igen, határozottan, bizonyosan nem több. de egy szerzőnek maga a pokol. lehetetlen a labirintusból kijutni.

persze lehetne, maradhatna így is. vinné a lendület, a rajzok, a töredék, mint maga az élet. ahogyan a patak medrében sodród-
nak ide-oda kövek. maga az élet is csupa szöglet, kezdet, véglet, kisebb, nagyobb kanyargókkal. főleg webes kiadás ter-
jesztésben működhetne. nem, nem, ezt a szót egyelőre töröljük.
maradjon a vízpart. azt meg lehet simogatni, kézbe venni.

kavicsokkal.

//:nem, mégsem szükséges, ezt a könyvet feltétlenül ízekre szedni, azaz hogy apróbb hibákat letisztítani, mondatszerkezetekhez kicsit közelebb férkőzni, de úgy ámblokk, hogy anyám szavával, nos, inkább hagyni. mindegy, így vagy úgy a születés a lényeg, nemigaz? és most hol tartottam.

magánszínház.

2009.12.21

Szia, boldog névnapot. Te látsz engem? valóban? Nem tudom...na itt sem vagyok, mennem kell. nem is... azt sem tudom, mit írok, csak úgy írtam kicsit

2009.12.22

Hát akkor elpanaszolom, mit is keresek. Mert igazából semmire nem jutottam. Ez van. keresem, keresem, hiába. vagyis az, hogy a Napkútnál Szondi György ajánlotta, hogy ugyan ő is próbálkozik pályázatokkal, valami kicsi pénzt ha legalább sikerülne innen-onnan összeszedni, s hogy adna ...ugyan honoráriumot nem tud, nincs keret, de pl. ha én is találnék pályázati lehetőséget, valamit, akkor adna hozzá kiadói szándék nyilatkozatot... ha szükséges. Hogy én is hozzájáruljak... hogy lenne valami. ...Hogy segítené, de nincs pénz. Mert ugyan beadott könyveket, terveket pályázatra... gondolom a 2009-es év, enyémet csak most vette fel listára, fél évet állt, most vett észre. Hát, észrevétlen voltam, na. Mindenhol ahol nem jelenek meg személyesen, hiába elküldve akármilyen csoda is, ha akadna, ilyen, ugye, nincs. Még jó, hogy azért legalább rákérdeztem. Hogy volt bennem valami nagy elhatározás, hogy igenis akarok, valamit, nagyon szeretnék, és akkor elindult egy kicsi... legalább levélváltás. Mert még ez a kicsi aprócska jelenlét sem lenne. Remény. Mert szükséges ha ajánlás nincs, legalább jelenlét, vagy valami amire felfigyelnek, hír, pályázatnyerés, na az jó pont. Támpont egy

kiadónak. Ez van, na. Hiába. Így állnak a dolgok. ha nincs semmi, senki nincs és semmi nincs. de én is figyelem, keressek pl ahol élek, ugye, 8. kerületi önkormányzati pályázatokat. De ilyesmit semmit nem találok, ami a könyvtervecskéimre illenének. Hogy... értem a kész tervekhez, kiadásra támogatás... ilyesmi. Valami szellemi örökség, ilyesmit találtam... de hát nyusziék nem létező szellemi örökség, ugye, mert még csak meg szeretne valósulni, a kiadása, hogy legyen majd egyszer szellemi örökség, ha jól értem ennek is a meghatározását. Hogy ugye sehol semmi bizonyos... részéről sem, mert még minden a jövő rejtélye, de részemről még annyi sem, mert semmit nem találok, hogy segíthessek, hozzájárulhassak. Lehetséges hogy nem jó helyen keresek. Nem látom át a rendszert. Ez van. hogy hol fogadhatnák az én 2 kiadatlan könyvecskéimre a támogatást, azaz hogy a pályázatomat, hogy én fogadhasam a támogatásukat az intézménynek, egyesületnek, szervezetnek...tudomisen, hogy működnek ezek a dolgok. Én amit szeretek, írni, rajzolni, készre mindent elkészíteni, hogy aztán valaki fogadhasa. Befogadja, támogassa, szeresse. Mert ugyan meg is írnám, mit szeretnék, értem a pályázathoz, szöveg, ami kell, de hogyan... hová... ha nem találom. Ha nincs amibe beleillenék. Önkormányzat, kultúra, ilyesmi... semmit nem találok.

Na ez van. így vagyogatok a mai órában. És még a kiállítás meghívó munkafolyamat sem folytatódott. Lemaradások... mindenütt. Ébredj, nyulacska! is hiába mondom, hova, mire ébredjen most akkor. amikor végre ébredne...

Jó reggelt... reggeltreggelt.....manócska. szomorúnak kellene lennem, lekonyult is a szám, igen, de nem akarok boldog... szóval inkább boldog szeretnék lenni. Mosolyogni. Akkor is amikor szomorú. Ez tudod nyulacska. Aki akkor is mosolyogna, amikor szomorú.

De most nem szomorú. Ha lekonyult is szája. Mert egyszerűen csak nem akar szomorúnak lenni. Tudod, ez olyan kis apró

hibácska mint a szerelmesnek lenni. Ott is kicsi apró hiba. Mert mindenhol kell legyen kicsi apró hiba.

Volt szép nap. Tegnap. Bizonyosan volt. Nálam hát a tegnap elúszott. Egy egész nap úszott. Egy hatalmas, több nagyobb kisebb épületben. Úszott a fejem, a testem mintha nem is lenne. Csak a fej. hát így volt esett meg a tegnap nap s vele én. Pontosabban a fejem, a testtel. Meg aztán hibáztam is, a nagy ömlengésben... s a nagy őszinteség, ugye, macónak amikor elmeséltem, végül úgy félek, jobb lett volna csendben, mese nélkül, ajándékának nem fog így már, ennyi hibával, örülni. Oda az áldozat is. mert azt bevallom, ezúttal, igencsak volt. mert először... mondhatom... esett meg, azért volt máskor is... nem voltam smucig. Úgy kalkuláltam, hogy inkább mind, csak macinak... szóval hogy inkább neki a jó. s aztán ez is ugye elrontva, hiába. Mert minden titok mese nélkül a jó. mégiscsak ereje van a titoknak. Ahogy kimondtam, maci fogta, felfogta, és vége volt mindennek. Mert tudod macók nem buta. Ez van. a hibák meg mindig felszínre kerülnek. Így lettem aztán saját kupacomba lökve. Bizony. Kupacokban vagyok. egy ilyen tegnapi nap után. Hát így vagyok, na. Teleteletele hibákkal. Nem mintha maci nem lenne hibákkal, de az ugye más. ilyenkor. Amikor saját kupacba vissza lökve... mából tegnapi.

Ma nem írok többet, maradjon meg a nap ez a kicsi része. hogy valami történjen. Tudod, menjen előre kicsibég. Ez a szó nem tudom mit jelent, de itthagynom. Kicsiddég lett volna, ... előbbre kicsiddég, de marad most már. A kicsibég, tudod, valami kicsi állat, ami béget. Kicsi is, és béget is. bárány. Kicsike bárány. Őt hagyom meg neked most. Talán örülsz neki, talán nem érint meg. le is rajzolom, ezt még... aztán már tényleg itt sem vagyok. legyen akkor itt egy kicsike bárány. Ez a kicsibég.

Jajj, ez nem is bárány. Fogalmam sincs valójában milyen is a bárány. Nem nagyon nagy baj, ugye? nem emlékszem a fülére sem, hogy hegyes-e, vagy hogy a farka... orra... semmire sem emlékszem. Pedig mennyi sokat láttam ugye... bárányt. Aztán

ez maradt. Ilyen messziségből. Messziségben... határozottan malac orra lett, pedig tudom, hogy a báránynak nem ilyen vicces az orra, mint a malacnak. A báránynak szomorú orra van. rajzolhatnék szomorú orrú bárányt is. na mindegy. marad most viccesen... az orr...

2009.12.23 éj

1800! 2200! Ft. És akkor? elmennék, megpróbálni bemenni. lógni. de ide? Meg lehet tenni? itt? Ezen a helyszínen? Ha nem sikerül, egy életre nyomorúság.....értem megbélyegeztetek.

És aztán... el is kell olvasnom a...hogymégis mi az üzenet. Mert ha bármi aprónyi rosszat érzek...valamit ami nem illik bele ... ami kilóg, amiben érzek aprónyi ... most szökik egy könnycsepp... hogymégis a sötétség keze... hogymégis akármilyen... sosem illeke bele a képbe... ilyesmi...hogymégis eleve elrendelve. Minden. Talán az olvasottak meggyőznek, hogy nem. de ha mégis? Ha érzem azt az eleve elrendeltet... ami megbélyegez. Amitől bzs sohasem. Érted? Sohasem, ha elevenen nyúznád sem a saját bőrd. Ha az autó elé állsz önszántadból. Ha a vonat elé veted magad... mert megérdemli... hogymégis kik? Érttem hogymégis megérdemelnétek. Ha aprónyit is érzek ilyesmit. Akkor nem. ha elmegyek...viszont, mégis, és megpróbálom... a szinte... tudom, mert ott nem lehet... lehetetlent... mert miért? Fájdalommal vagyok, de ez most nem számít. bízom, hogymégis meggyőző az amit olvasok. Tudom, hogy nem, de bízni. Mert szeretnék elmenni. Becsapni is magam akár, ezért. Hogymégis érzétek bátorítva... magatok. Érzétek, hogymégis boldognak lenni... hogymégis jó. én nem számítok, de nézni az arcotok. Közben elfelejteni mindent ami mögöttem, mindent ami jelen, múlt, és a jövőben, és veletek örülni. Hogymégis ti örültök. Nem értem, de legalább érettetek. Egy élet nem elég ahhoz hogymégis megértsem. Megbocsátani pedig a halál sem. Elég. a boldogság sem váltja ki. semmi. Szám, szemem csilloghat. Benne a fény adhat. mindenkinek. De bennük halott vagyok. tudom, mondaNÁTOK, hisz mit tudsz te, még gyereked sincs. igen. Hiszen mit tudok én.

Nem vagyok sem boldog, sem boldogtalan. Ehhez értek. Egyetlen amihez értek. A semmiben létezni. És remélni. Hogy nem igaz, amit látok. Hogy sohasem éltem valóságban. Sem álomban, de ez most nehéz. Megértetni... magammal. is. szervusztok. Elmegyek kicsit most, mert kell. éjszaka van. elmúlt éjjél. Szépeket, azért. Mackót, mackót szeretem. Titeket... de az más.

Szeretettel,
Neked meg, ha még itt, neked mindig, hisz tudod, csak szépeket,
Mindenkinek mindig csak és csakis szépek,
Zs.

És még egyszer: Szeretet

2009.12.25

Egészen boldogtalan ez a mai nap. Visszatartom a könnyeim. Estétől, aztán az álom is, mintha sose érne véget. Nyomasztó. Felébredtem, aztán rám esett ez a nap is. álomból, estéből. Boldogtalan. Időnként már én sem bírok, már nekem is nehéz, bánni emberrel. Amikor már nem lehet megtörni, amikor semmi sem használ, amikor semmi sem szent. Finomítani, puhítani, sincs esély. Csak a merev ellenállás. Fal. Legalább falak, amik közé elveszni. Már a tükrök se kellenek, csak a falak lennének többes számban. Lenni. Elférni.

Annyi sok minden maradt bennem ezekben a napokból. Nem íródtak ki.

Vannak szerencsétlenségek, meg nem változtatható tények, amelyeken még mosolyogni. Amik távol úgyis, nem érintenek. De vannak, és akkor vannak ezek, amelyek kövek. Fal. Sok kőből, ugyanabból a kőből fal.

Pedig olyan szépek is lehetnének. Egy kis mosollyal, befogadással, elfogadással. Önző. Nem bír magától szabadulni. Magáért, értünk, értem. Nem és nem. fal.

Olyan szép is lehetett volna. de nem. sem mosoly, sem ellazult, békés simogatás. Nem tud kilépni. Fal. Nem akar. Nem, nem és nem. utószor. Fal.

Aztán voltak más dolgok is. sok más. amiről beszélni. Sok más, ami kimaradt.

Olyan, olyan kicsi apróság. Lehetek volna nagy dolgok. Melyek soha nem jönnek. aprók pedig a fallal. Törnek. Nagy dolgok maradnak. Távolodnak. Nem érem el.

Kicsi dolgok, nagydolgok tenyeremben. Elfújni... szépre gondolni. Görcsösen tartani mindent, hogy egyszer szép. Megtartani, egyetlen remény. Hogy a nemszép véget érjen. Minden ami gondolat, ami szép, elférjen egy tenyérben. Tartani, végeérhetetlen.

Horoszkópot nem olvasni. Semmit nem befogadni, ami rossz. Csak a jót, simogatni. Ami fáj, elengedni. Szállni... amerre lát. Magába, el, máshová. Nem érinteni.

Ezek voltak a fa alatt:

BSZ:Halotti pompa

ZP: Idegen testünk

BZA: Susánka és...

GA: ezüstboxer nevelési kisregény

...de akkor már nem örültem. értem, ott, hátul, az a villanás. pontosabban elején még, egyenként felfedezve, a meglepődés, meglepetés, amikor nézem, nézegetem, őket, ahogyan beleélem magam, hogy ez az angyalka is milyen cizellált, hogy így belebelelapozva is milyen más, így ami enyém, s figyelmes is, hogy bizonyosan tud egymást, aztán ahogy nagyörömben, egyszer csak hátrapillantok, hevesebb mozdulat. mozdulatra. Arc

kifordul, onnan minden megváltozik. pedig szerettem volna. szerettem volna örülni mindezeknek. Már-már örültem is... külön-külön meglepetésre. Egy örülés, kicsi zavar. Másik örülés, másik aprósággal. A zavarral. Kicsi apró meglepetés nagy örüléssel. régiek, újakban, elmúlásban. De ami azelőtt, közben, utána, mindent elsöpört. Nem tudtam már semminek ami jó, se, örülni. Ami szép. Pedig minden annyira szép. Lehetett volna. Akkor jutott eszembe még egy könyv, de már nem mondtam ki. Az a könyv. egyszer máskor. Mindjárt kettő.

Sosem lehet tudni.

Van amikor kimondok, embert mentek, sokszor, nagyon sokszor mentek így.....sok kimondás. máskor amikor kimondok, ölk.

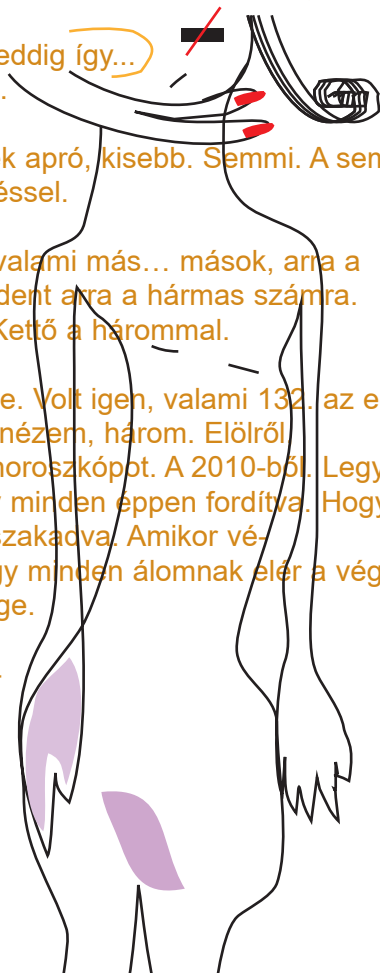
Nembeszélni, nemcselekedni, meddig így...
Élni. Mindennap kicsi ébredéssel.

Van akinek nagydolog, van akinek apró, kisebb. Semmi. A sem-
miben is nagydolog... élni ébredéssel.

Csak a horoszkóp ne. tegyük el valami más... mások, ama a
hármasszámra. Tegyük fel mindent arra a hármasszámra.
Igazán kicsike szám. Aprócska. Kettő a hárommal.

...pedig emlékszem valami 132-re. Volt igen, valami 132. az egy,
a három és a kettő. Akárhonnan nézem, három. Előlről
hátról...közép. 2010. felejtjük el horoszkópot. A 2010-ből. Legyen
úgy mint a tegnapi filmben. Hogy minden éppen fordítva. Hogy
minden álmot befejezni, amikor szakadva. Amikor vé-
genemérhetetlen bolyongva. Hogy minden álomnak elér a vége.
van vége. Minden álomnak jó vége.

Rossz hatású dolgokat nem érin-
teni. Messze, távol maradni.
Lehetőleg. Kicsit mindig benn-

maradni. Egy farok, egy kéz, maradjon mindig valami bent. belőlem.

Tartani. megtartani.

Most két dolgot kicsit összekevertem. Nem szándékosan, így esett. Javítanék, de hagyom. Te ami rád, úgyis érted. Jól érted. Látszat ellenére. Ami másik te, ő, már nem tudom megszólítani. Eltorlaszol a fáj. Írtam kicsit előbb. Ez valami más, valaki más. hogy ma ő is belekeveredik. De elfelejtem. Távol. Már. Messze. Ahogy jött és ahogy ment.

Csak kicsit ma volt. de elmegy. Szépen. Van neki nagy, hatalmas dombja. Szépen visszaszáll. Magától. Pontosan tudja, neki mi a jó. mindigis tudta. Én sohasem tudtam. Csak úgy voltam. Maradok. Sosem szállhatok vele, mással. Itt maradok. Semmiben... hogy legyenek ébredések. A jók...jóban...hagyni. El.

Talán jobb lenne nem látni mindent hova tart. A háttérben hogy hol a fény, kinek, hol az árnyék, kivel. Hogy hol vannak a kik és mivel kivel. Hogy hol vannak akik és akik nincsenek. Akivel. Nem látni semmit. háttérből. A kalács finom, a kávé, mandarin. Nem akarok tudni többet.

amit már magamnak sem vallok meg. kezem taszít. Csak eltolni. Csak el. sohasem teszed. Te sohasem még egyszer, velem. bárki. Mindenki csak egyszer. Az élet így is nagyon hosszú. A kevés, a sok... amíg testem, agyam él. Még egyszer nem lehet.

S a szavak szavak, amíg a kalács finom, kávé, mandarin.

Szerettem volna. az élet beleszólt. Te, ők. Akik élet. A kávé finom, szavak, mandarin.

Amikor idő, majd mindent szépen, leírni. Egyszer. Amikor eljön az idő. Amikor könnyű, könnyebb, kiírni.

Szavak, szavak. Századszor is. amikor a még egyszer is csak még egyszer. Soha, nem változik. De te többé nem. te, ők. Személyes névmásokat is kiiktatni.

Amikor háttérből zaj. Milyen rosszak a szavak.
Ami birtokomban, egyedül, csend. Most nincs. Semmikor máskor nem lehetek saját bőrömben.
Értékek átcsoportosulnak.

Rossz szavak törölni. egész oldal. De az idő megy, el. alattam, fölöttem. Nem akarok többet csalódni.
Töröljük ezt az oldalt. Sztornó. Itt most nem lehet írni.
Gondolkodni, élni. Ezen a lapon. Mert nem merem kiírni. Mert semmit nem merek kiírni.

Már semmit. tűnjenek el a rossz arcok. Minden ami hamis. Az álnevekkel. A neveid, arcaid. Ami nekem és ami nekik. Undorító. Milyen könnyű onnan írni. Milyen ál-

-elmenni, kimenni, engedni. A másik lapon szebb volt. kiíratlan is szebb. Akkor csend. Milyen írni zajban. Amikor nem én. csak. amikor minden más.

Borzasztó, és nem lehet, nem szabad sztornózni. De hogyan elmenni, amikor minden ilyen rossz. Amikor nincs, így nem lehet, megnyugvás. Adni kell, egy kis időt. Majd mindent szépen csak átcsoportosítani.

2009.12.29

Hát, ebből is kimaradtam. Az interjú megvolt, de a megjelenés nem. a munka, talán sok is volt. ezt is mint mindent, túl komolyan vettem. Nem illek bele. Oda sem. Túlra. Ott is tesznek arról, még egyengetik is utam, hogy ne kerülhessek szín elé. Sehova sem tartozni, sehova sem illeni bele. De azért elküldte. Boldog új évvel. Ő is. mint nemrégén ahogyan más, ő is tette. Rád gondolok, boldog karácsonnyal... Miután megtörténtek, elmúltak mind a dolgok. Nálam, nekem, velem. befejeződnek mind. Majd ott is, meg ott is, meg onnan is. előre elő van minden készítve. Mit vártam még? 1993 után. Hogy lesz, valaha is. megnyugvás. Egyenes, szép élet. Ahogyan azoknak, akik csinálják szépen a dolgukat. Kevesebb munkával, több előrejutással. Vagy ugyanannyi munkával, még több jutással. Valójában az is előre elő volt készítve. Mint ahogy minden 1993 óta. Minden az életemben. Hát szép boldog újév. Igen. Könnyekkel. Ezt a nevet is kipipálhatom. Nem kellek. még egy aprócska +jel.

+++ a xx-ek, a .. ok mellé. ++++++

Majd előbb-utóbb az lesz, hogy kiadom a maradék kicsi pénzem-ből minden költséget magam állva, mindhárom könyvemet. Új, tiszta, fehér lapokkal szeretnék továbbindulni, végre. Mikor? Egy év? Mennyit kell még várnom... hiszen a tudást senki el nem veheti tőlem. Senki. Még az anyagiak sem. Ezért tartogattam a kis pénzemet is. mintha éreztem volna. ezért fagyoskodtam, spóroltam mindennel. Az egész élettel. Mert tudtam, éreztem, hogy 1993. ez az év. Innen túl semmi esélyem. Csak a saját kezemben van a sorsom. Senki soha míg élek, szívom a lev-egőt, nem lesz mellettem.

Sok embernek nem jó, hogy életben vagyok még. Hogy még mindig életben.

az idő mindig elmarad valóságtól. 2011 december 7.
amikor a dolgok megtörténnek. beteljesítik önmaguk.

Még mindig. 2009.12.29. 16 óra 47.

Mindenkinek akivel összehoz a sors, csak útban vagyok.

Igen, emlékszem. Mondtam az ildikónak, hogy majd egyszer...megírom egy könyvben.... Amiket még kérdezett... miközben annál is sokkal többet adtam meg, mint ami illik egy ilyen helyzetben. Túl magánjellegű volt. Hát megírta ő, a többit, a többi interjút, valóban, egy könyvben. Csak éppen engem hagyott ki. tudtam, éreztem, még akkor nyáron, hogy van a háttérben valami... pontosan éreztem akkor is.

Most már ott is, boldogok lehetnek. Hogy egyetlen szó sem esett. De azt a könyvet pontosan tudom, hogy soha nem írok meg olyan dolgot, ami kellemetlen. Csak az elhallgatásokról írok. Minden elhallgatásról írok könyvet. De a valóságról sohasem. Sohasem írok meg azt a könyvet. Semmilyen emléket abból az időből. Ezért jobb is mindenkinek ha nem vagyok. bi-nek is jobb volt. mint ellenséget szerezni. aki sejt kicsit is rólam, mind meghátrál. Mind elmegy. Senki sem vállal fel. Ez a valóság. Senki a égén és a földön. Nem vállal. Csak mackó áll mindig mellém. De ő nem kiadó. A könyveim sem fognak sohasem megjelenni. Én tudom. Pontosán tudom, hogy senki nem mer felvállalni, és sohasem fogom tudni kiadni a könyveimet. kPnek is az volt a baja. A többi mind csak mel-
lébeszéd. Mert bzs-t nem lehet felvállalni. Nem lehetett, és nem lehet. Nincs sem égen sem földön az az ember. Kifigurázni lehet, kijátszani, megalázni. De mellette lenni nem. az legalább mindenkinek érdeke. Fontos az előbbrejutásához, megbecsüléséhez, ha bzs-t kifütyöli. Jó, ha nagyon akar, hát legyen, bzs. De akkor vállalja fel, fogadja el, hogy csupán műzsa a műzsa jegyében. Soha nem fog kiadni egyetlen könyvet sem. wky is ezt mondta. Vagy más, mindegy abból a kiadóból. Hogy soha nem fognak kiadni.

Soha.

Jegyezd meg, bzs. Aki vagy. Nyulacska. Mindegy. jól véd az eszedbe. Soha.

2021 december

Jövőre majd aki meg akarja mondani, meg akarja adni... a pofonokat... mindent amit lehet, kijönnek az írók második, harmadik, évben akár három könyvvel. De megmutatjuk, bzs nincs. Sohasem lesz. Kiadva. Persze így dolgozni sem lehet. Hogyan, milyen szívvel? Honnan erő... írni. És nem lesz. Minden előre ki van számítva,

Finta is, bizonyosan ő is ahogyan a többi...

Szegény t, nem értette, mondta elszomorodva, most szegénynek mondom, de azért ő is... mindegy... csak jót... mindig igyekezni a jóval... szóval szegény, hogy nem érti, miért nem fogy a könyv. Miért nem kell senkinek. Hogy nem érti. Miért nem vesz senki. Egyetlen könyv se. ez sem véletlen. Mit válasszolnék? Mondjam meg, hogy miért nem?

Ó, azok a nyájas jókívánságok. Csak kicsit fáj, már erre is, szinte mindjárt, érzéketlen leszek. Mint mindenre. Nem kell semmi. Hiszen ehhez vagyok szokva. Nem. soha. Ezekhez a szavakhoz kell szoknom.

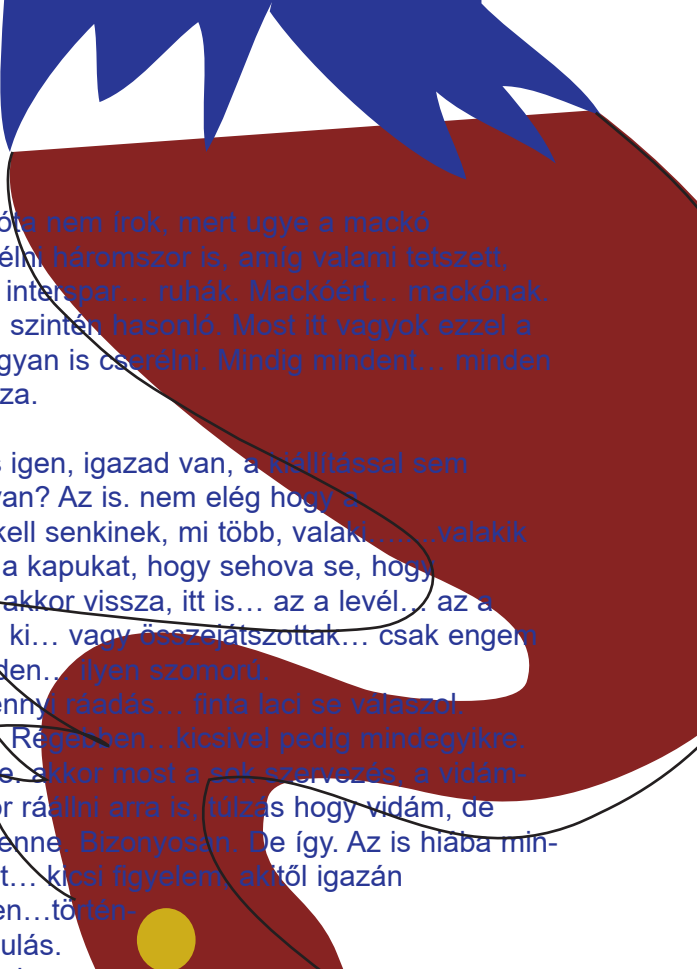
De miért küldte el. persze, értem, az üzenet...

Nem fáj. Csak elmenni. Csak ki. bizonyosan van valahol tiszta levegő. Valahol ott, ahol nem kellek senkinek. Ahol senki nem kell senkinek.

2021 december ?

2009.12.29

Igazán jó, ahogy szeretném, semmi sincs. hiába tud a kamera felvenni folyamatosan, amikor a vágóprogramba konvertálom, 25 frame per seconddal, vagy 30-al hozza be, játssza le. Úgy hogy hiába örültem az MPEGnek, sem jó igazán. Ráadásul illet még, nem standard, normál 720x576, vagy 640x480, vagy 758x576 módokban, hanem amit még nem is hallottam, találkoztam, 704x576. hát ez van. soha semmi nem tud igazán jó lenni.

Ráadásul amit napok óta nem írok, mert ugye a mackó ajándékok, visszacserélni háromszor is, amíg valami tetszett, oda-vissza, vissza- ... interspar... ruhák. Mackóért... mackónak. Meg a kamera ügye... szintén hasonló. Most itt vagyok ezzel a kamerával, de már hogyan is cserélni. Mindig mindent... minden vissza-előre. Oda-vissza.

Hát kell ez nekem? és igen, igazad van, a kiállításal sem foglalkoztam. De hogyan? Az is. nem elég hogy a nyuszikönyveim nem kell senkinek, mi több, valaki... valakik szándékosan elzárják a kapukat, hogy sehova se, hogy senkise... miért?... és akkor vissza, itt is... az a levél... az a kiadó... Ők... ahogyan ki... vagy összeállítottak... csak engem ki... de hogyan... minden... ilyen szomorú. És akkor ráadás... mennyi ráadás... finta laci se válaszol. Mennyi ideje. Levelek. Régebben... kicsivel pedig mindegyikre. Most semmi. Onnan se. akkor most a sok szervezés, a vidámság... hogy most akkor rábánni arra is, túlzás hogy vidám, de azért legalább kedv. Lenne. Bizonyosan. De így. Az is hiába minden. Senki nem ad hírt... kicsi figyelem, akiktől igazán jöhetne... hogy történjen... történhessen valami kimozdulás.

Ezek a vágóprogramok nem hiszem, nem tudom elhinni, hogy csak animációra képesek. A kockák... hiszen pontosan tudom, csaba is ezekkel vágta a videókat, a gyerekekét, és én is. amikor dolgoztunk. Tehát tehetetlen vagyok. és mindig sanyikát sem zavarhatom minden aprósággal. Így is jól tett, igazán nagyon jól karácsonyi ajándéknak a Painter 11-t. hiszen animációkat most már bármikor készíthetek.

Most kicsit zavarba jöttem. Mert abban a programban... mintha nagyobb kockákkal is játszott volna le... igen, határozottan emlékszem a rengeteg sok frame per secondra. De behívni oda nem... nem hiszem, persze hogy nem tud videókat. Majd kicsit később, egyszer, kiprobálok... azt is. mennyi probléma.

Folyamatosan. Hiába. Technikai szakembernem is lenni, profi szinten, értem...és minden ami művészet... alkotói munka... együtt kell jónak lenni. De hány művész ilyen profi mindkettőben. Hiszen egy embernek annyi minden csúcsszinten... a rendezők mennyi szakemberrel dolgoznak ugye, kameraman, operatőr, vágó....stb.....rengeteg sorolhatnám egészen a 20-as számig...vagy annál is több szakember. egyben ilyen nincs. Vagy igen ritka. Hogy egyember ilyen minőségben állítana egy-maga össze, kivitelezve profi filmeket.

Borzasztó, amikor tudom, egy technikai zsenire lenne szükségem, hogy minden szépen fittül menjen. De nincs. Így maradok azzal, amim van. Haladva apránként előre. De így is lennie kell. ha később is... ha több idő is... meg kell történnjen, ami elrendeltetett. Egyszer.

Különben nem hiszem hogy nem tud. a stúdió és a premier. Videókat egyaz egyben. A panasonic kamera lenne az ok? Mégis? Nem... de hiszen egyértelmű a 25 frame per second a 9000 frame per secondhoz.

Gondolom a HD minőségnek semmi köze ehhez. Amiről a srác az üzletben beszélt. Hogy a normál és a HD... nekem a HD különben is olyan, mint a 3D. hatásügyileg. Én a 2D-hez vagyok szokva. Nekem túl művi a szuper HD minőség, amire a mai piac ráállni látszódik. Nekem nem kell. én a kicsiben is éppenhogy meglátom a nagydolgokat.

Hát ennyit erről. Értem ami panasz. Mára. Férjen is bele egy-oldalba.

Legszívesebben lemondanám ezt a kiállítást is. az én lelkiállapotomnak nem hiányzik ez a herce-hurca. Így nincs értelme csinálni. Ha a szervezésre megy minden energiám, s nem az alkotásra. Pedig annyi ötletem lett volna. minek nekem kérni, kérlelni embereket, felkérni. Én a semmiből is teremtek, ha senki nincs.

Soha életemben nem bírtam a göncöt, csak szabadnak lenni. Soha sem bírtam azt, ha függni kellett valakitől. Így is mindent magam vállalok. Finta a helyet ajánlta fel. Minden az ő ötlete volt.

amikor valami kellemetlen, elmenni. Csak a görcs van **ágoston béléval** is, látható, hogy nincs kedve hozzá, **finta laci** is meg-gondolta magát. most mit írjak még... lemondjam. Amikor úgyse, arra se válaszol. de akkor miért nem mondja.

Tisztességesebb lenne. Hiszen ő ajánlta fel.

Eszembe nem jutott kiállítást szervezni. Miért

nem lehet szemtől-szembe mondani. Ha

gond van. én nem voltam se **ágoston**

bélára, se **márton lászlóra** szorulva.

Se a kiállításra. Én soha életem-

ben nem vártam semmit

senkitől. Kiállítást meg

lehet csinálni a sem-

miből, a senkiből

is. nagyon nem

jó nekem

ebben a

2009 2009 2009

szerepben.

Azt hiszem, bekeményíték. Nincs veszteni-valóm, mert nem várok semmit az emberektől. Tehát ha nem lesz, akkor nem lesz. De ha igen, szerettem volna időben megszervezni, szerettem volna valamit csinálni. Új dolgokat. Egy film... ilyesmi. Minthogy ilyen nyomorúságban várakozni. Borzasztó, hogy igyekszel minden emberre tisztelettel lenni, figyelemmel, legalább ha munka, minden szent, ígéret, időpont, én nem vagyok szokva az ilyen módszerhez. Ennyire semmibe venni. A munka az munka. Az ember legyen tisztességes. Ha mások is vannak benne.

Nincs kedvem így már az egészhez. Ez van.

Sorsom még azt a nyomorult kötelet is talpamon, ami még maradt, csomóra köti. Hogy ne mehessek el. csak ne szabadon.

minden nagyon szép

mindenki kedves, mindenki jó.....

Pedig istenúgyse, láthatja, szívesebben mennék. Ha röhögne is rajtam a világ. Csak el.

Ilyen áron nem kell semmi. Hogy még nekem kintódni, mintha szívességet, mindegy. nem ér az egész ennyit.

Igen, keményítés. Elég volt. túrni, hogy hülyének nézzenek. Aki tűr, megérdemli, hogy hülyének nézzék.

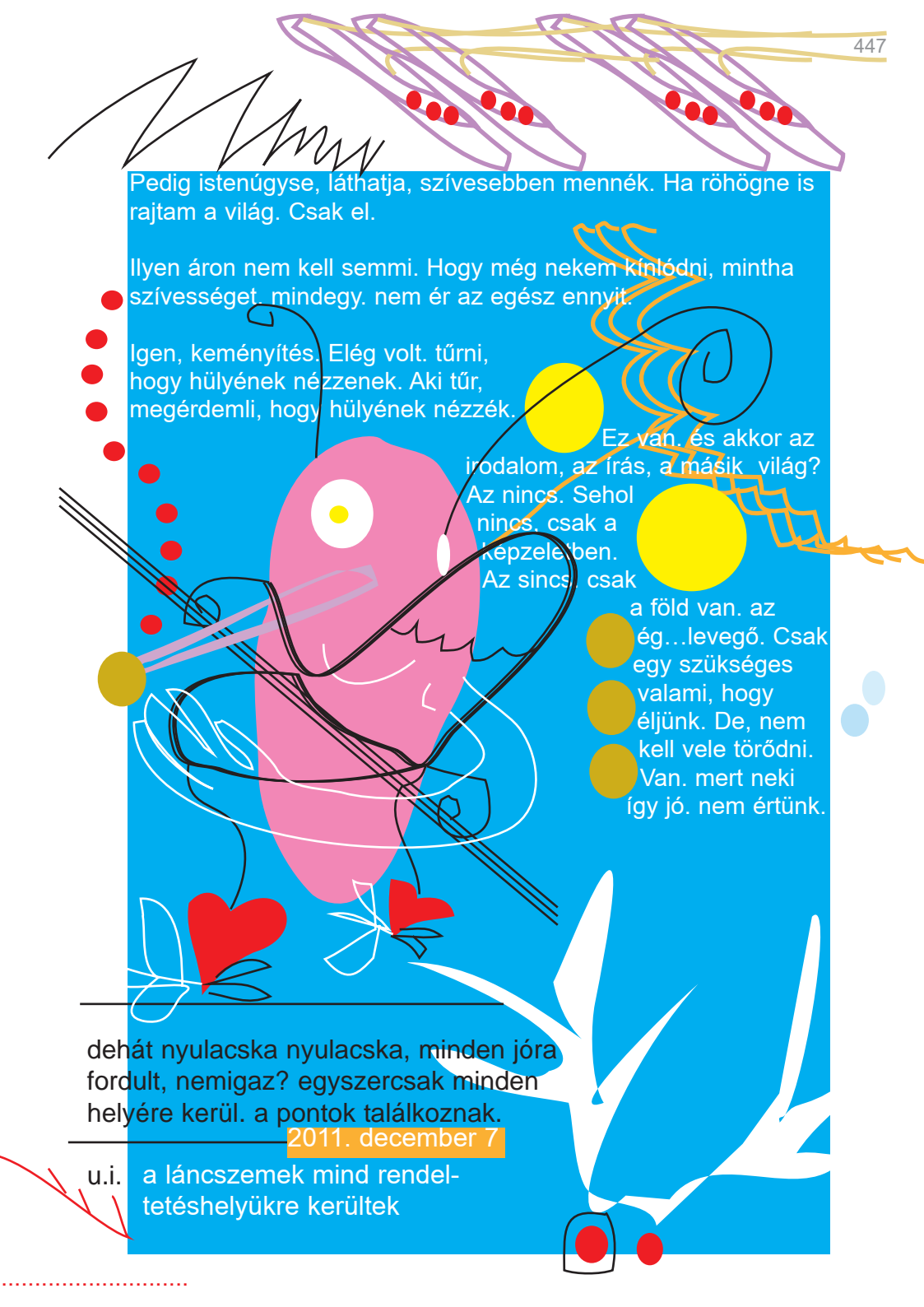
Ez van, és akkor az irodalom, az írás, a másik világ? Az nincs. Sehol nincs, csak a képzeletben. Az sincs, csak

a föld van, az ég...levegő. Csak egy szükséges valami, hogy éljünk. De, nem kell vele törődni. Van, mert neki így jó. nem értünk.

dehát nyulacska nyulacska, minden jóra fordult, nemigaz? egyszercsak minden helyére kerül. a pontok találkoznak.

2011. december 7

u.i. a láncszemek mind rendeltetshelyekre kerültek

pénz, sok pénznek lenni

Mégiscsak le kell írnom, lassan mindenből kiábrándulok. Vagy inkább írhatnám, csend van. hogy ha akkor...mi lett volna... ha akkor néma maradok. Elviselem a dolgokat. Egyszerűen csak csend... az akkor. másmilyen csend. Amikor még lett volna remény. Annak a csendnek lett volna súlya. Akkor. ma? Valahol elromlott. Még a csend is. azt mondhatnám, minden helyzetbennem azt írom amit ahogyan szeretném... unom... hogy nincs időm még írni sem. Egy sötét valami ami előttem... Vagy csak homályos... vagy nem is az, mindegy van valami ami. nem érem el, kiesek a dolgokból. Elhagy az erő.

Ha akkor nem harcolok, amikor jött az a levél... hiszen mennyi más út. Én meg rá tettem fel mindent... függtem tőle, ezzel felhívtam rá a figyelmet. Holott éppenhogy hallgatni kellett volna. hinni más... egy másik pillanatban... más arcokban, pillanatokban. Sokkal szebb arcokban, sokkal szebb pillanatokban. De én nem. belebonyolódtam egy szálba, aminek érdeke volt nem felszínre, mindazzal ami én, és én nem láttam akkor előre. Nem láttam ki belőle. Távolabb. Kicsit éppencsak nagyobb rálátásból... a kicsiből. Van hogy ki kell lépni a kicsiből. Miközben nagy-
nak sem lenni, értem nagyból sem nézni, mégis látni. De én nem. Megbélyegeztem saját magam. abból az akkori kicsi látószögéből. Ma ez van. de miért nem oldódnak meg a dolgok maguktól. Hogy miért nem lehetek én soha jókor jó helyen. Ez a baba lenne? Itt? Ez az agyonvarrt agyagbaba? Nem, nem. a babona is ha van is, csak egy szál. Semmit nem egyetlen szálra feltenni. És mindig elengedni ami rossz. Minden pillanatban bízni abban, mai jó. kiérezni minden pillanatban a jószándékot.

ami —

Most sincs a jó velem. elhagyott. És ezzel is élni kell tudni. A rosszal. Hogy mégis jut egy pont. Amikor mindebből kifordul. Nem írok. Nincs időm rendszeresen leírni, ahogyan szeretném, így nincs értelme... írásnak.

Tudom, hogy a maga műfajában jó ez a két kis könyv. Olyan szépen elindulhatott volna. nekem is. ha nincs az a belémfojtott ...értem ha kifordulok, vagy csak egyszerűen felnézek. Fordulni sem, csupáncsak nem arra nézni. De nem. én felhívtam mindenki figyelmét arra, hogy ő elfojtott. Hogy belémfojtott. És mindenki már onnan néz, ha lát. Ha szembeötlök. Akárhonnan is felbukok. Vissza. Most már tudom, hogy nem azon múlik. Hogy semmi nem azon múlik. Hogy nincsen jobb vagy rossz. Hogy mindenki egyforma, de nincs mindenki ugyanott. Hogy a rossz is kerülhet fel, csak mert ott van. a család van. és akkor innen van aki beleillik, és van aki nem. minden egy család. A hétköznapiak, akár egy szöveg. Mindeniknek megvan a maga családja, amibe vagy beleillik, vagy nem. Egy kép, egy írás. mindennek a családba illik beleillenie. A többi mind fölösleg. Csak és kizárólagosan a család van.

De vannak olyan családok, amikbe kényelmes beleilleni. Mert jobb család. Vannak jobb és kevésbé jobb családok. Most ebbe se megyek beljebb.

A hallgatásnak van még egyedül reménye, hogy ha valaki nem illik semmilyen családba. ~~De ezt még nem~~ tudom ebben a pillanatban megfejtani. Mert most nincs időm ezen filozofálni. Vagy írhatnám egyszerűen magam leengedni. Elengedni. Van az a más rajtam, hogy menni kell. vár más rám, valami más dolog, amit csinálni. Kötelezettségek. Amik a napokban. Ilyesmi. Mikor lesz már hogy kitisztul. Hogy szépen jön a kedv, erő is, lendület, és éppen abban a pontba hogy beleilleni.

2009.1.1

Igen, most már tisztán látom, két énem van. egészen pontosan látom. Egyiket is, másikat is. hogyan lehetséges ez? hogyan férhet meg egymás mellett ez a két egészen különböző én. Hogyan lehetséges, hogy két ember lakozzék egyetlen emberben. hát akkor minden baj innen. hogy akiknek egyik vagyok, mindjárt másiknak más, egyiknek az is, másiknak is ez, hát ebből akkor a baj.

Hogy két ember... egy emberben. ki hallott már ilyet? Ez igazán nem lehetséges. Hogy ez nem normális. Minden... minden eredő baj innen. a mindkettőben.

Probléma nyitja... zavaró tényező: mindkettő énnel jól meg-vagyok. Különben annyira nem is eltérőek. Nézőpont kérdése.

Megvallom, mackó nagyon dühös az 5000 ft-ért, én is, de az más. úgy kikelet... hogy már nyilvánosságra akarta hozni. Hogy a 3 millió... stb... már másodszor teszi elem a cikket is... s hogy ő bizony olvasott ezt-azt is, melleleg, és akkor ilyen apróságról megteheti, hogy feledkezik... fejtette még... a múltat, sokkal bővebben... hogy bezzeg amikor...éppen ahogy nemrég Kukot is kipakolta... a szeretetével is... egy kis düh... de azért lojalitás. mert ugye valójában sosem akar rosszat. Aztán elmeséltem neki a kavalecz... mezei... ilyesmi esetet. Hogy nem egyedüli... s hogy aztán ugye, ő is, ismert lett... még közlik is... Kicsit mosolygott.

Jogosan szokott azért kicsit, mert ő megveszi, mindenét adja a szerzők kötetéért, értem szerzőkért, mert ő igenis nem nézi mit áldoz..... Jó, azért jut eszembe nekem is ez az, mindegy, és akkor ez a... hogy figyelemre se. pedig ami szent az szent. Egy ilyen 5000.

Na ezek. Nem akartam elmondani, de már nem először... mégis mint ma regge,szerencsére hamar megbékélt. A zene... mindig vidám mosolyokat csalogat szemére. Az ő zenéje. Amit szeret. csakis az. Na meg egy jó történettel is meg lehet fogni. Némelykor.

mind csak áldozatok, játékszerek vagyunk, egy nagyobb rendszeré, hatalom, mely kedve szerint rendezgeti a kockákat

Erről sem akartam...de mégis...legyen
itt.....anyósom...megint...após...szóval hogy tetszik nekik
újabbán ...azaz újabbán a könyv, hogy jó... Egy kis erotika 2009
december. már megint a december...ezek a telek...hogy a
nyarak, tavaszok mennyi munkával...most azért nem olyan
sok...a kivitelezés...ezúttal hagy maga után, és mégis. Amit
magam járok ki, a sok munka, más. és mégis. Jó ez így. Végül
hallgatott rám ez az ember is, bízott az irányításomban.
Mégiscsak tudok adni az embereknek. Nincs akit megtagadnék.
A sátán is ha jönne, segítségért, adnék. Az angyalnak is. min-
denkinek, akinek rám szüksége van. bármikor. Mégha csak
szóban is. járta maga útját, de azért kikért véleményt.
Fogadta...Vannak dolgok, amiknek úgy kell lenni....
most már úgy tűnik, van akik olvasnak...jójó, ezt sem én...szóval
hogy nem én írtam, de azért a rajzokat is jól kell tudni olvasni.
Anyós, após. Meg aztán mondtam én, hogy a szövegek se
rosszak. Én mondtam előre, hogy egy hiteles önvallomás. Egy
teljes kép, kör. Szeletekben. Ez az ember, aki alvilági figurák
bölcsőjében lengedezett, a műtétek, az élet-halál közöttiség,
megtért. Kissé összerogyva is, nem olyan fessül, mint rég, mégis
örvendhet az életnek. Sötétből-fehérből. És kellett neki azért,
hogy nyulacska rajzolja. Persze, hogy minden azért neki marad-
va, velő, s róla szólva, csakis őróla, mert az üzletember azért
nem vészett ki belőle:
így is becsempészttem egy képet... kettőt...?....hogy azért
rólunk, rólam...
s hogy aztán mi lesz, mikor végre rám kerül a sor. a Három
könyv. Nem is kettő, mindjárt három. Csak kicsit kell most már
imádkozni, hogy 2010. az én évem is, legyen. A hármasszámé.
Itt vagy, manócska-ördögöcske? Igazigaz, az 5000-es. Hogy ez
is ugye milyen szám. Majd többszörösen megtérül. Ugye?
százezerszeresen. Kívánnám. A könyvekkel. Csakis a sok kép-
pel-szöveggel. Hogy minden ember olvassa. És minden ember
jó útra térjen. Általa.
Nemcsak a gulyás, a boltos...mackó nevetett is, gulyással,
boltossal, becseyvel, fintával...s még sorolt néhányat...nevetve.

Hát így telt el ez a szilveszter.
Munkával. Pontban éjféllel

Mindig visszatérek azokhoz akik szeretnek. Vagy vélhetően szeretnek, ami nem bizonyos, hogy valóság. Legyen az bárki. Amatőr, profi, az élet szép. Minden embernek. Amikor emberré.

Puszillak,
Zs.

Már megint egy irodalmi levél?...:)

(Azért kicsit haragszom. Maradjunk ennyiben.)

...hogya te mennyire szeretsz hazudni. Mindegy, most már így,
.....

2010.1.2

Ma estére sajnos semmit nem találok elég jónak. Talán velem a baj, túl fáradtan... inkább lefekszem. Hogy új nap... új dolgok....valami mással

Túlságosan igényes lettem magammal, így alig pár hét, hónap...s egyre inkább rossz minden. Visszatekintve. Hogy mindent előlről kezdeni. Képeket, szövegekkel...valami újra, másra rátalálni. Régiből... mégis valami ami nem volt... volt... máshogy... máshonnan indulni

2010.1.3

Ezt amit ide írok, senkinek nem szabad elmondanod. Valami bizonyosságot, ha egyszer...nem találva, hiszen sosem keresem... de egyszer elélem állna... mindig, első pillanattól érzem, Wass Albert zsidó származású ember. Nem olvastam ilyet, fogalmam sincs, honnan jött ez, de nagyon erős megérzés. Persze meglehet, tévedek. Az amerikaiak amikor befogadták, tudtak valamit, amiért azonnal hittek benne. A kertész wass

albert....Hány zsidó embert fogadtak be, igen nagy művészeket, akik aztán fizikai munkából tengették életük. Igen nagy emberek...vesztek el. ő nem. Valami titok, aminek sosem ... iratok. Kell legyen valami iratnak valahol, elrejtve. De... miért ne tévedhetnék. mégis éppenúgy olyan erősen éreztem, az az interjú, az arc. Minden mindenkoron beszél arcokból. Mozdulat. Pontosan az emberbe van kódolva. mint ahogy beleláttam már emberekbe... pillanat műve az ilyen. mint ahogyan pl. máté angi esetében is. láttam a származást... ha éppen véletlenül szemem elé ilyesmi kerül is. de van hogy elsiklok felette, mert nem foglalkozom a dologgal. Mint ahogy lackó is a lengyelséggel. Az a furcsa ridegsége, mégis olyan mély valami benne... az ellenállás... mindegy ebben nem mennék most... lengyelség... csak érzem, filmekből tudok persze keveset belőle, meg a filmelemzések, korok...stb az Elte mozgókép egyetemen, más... egyetemek.... Mégis mindennel azt mondhatom, mindent csupán érzek. Hogy az erő ebben a megézésben van. A tudás.... mögött... mert bizonyos tudás nincs. Ahhoz egy élet kutatómunka. A bizonyosságokhoz. Ehhez legalább még a tízhez 20-30 embernek lenni egyszerre. Marad a lebegés, megérezésekkel. Sosem fedek fel semmit ezekből többé. Elég ha van ez a különös érzés. Saját bejáratú kis titkok. Feddhetetlen.

De hogyan nem került felszínre még, hogy pl wass albert zsidó ember. Ilyen sok időre.... Persze még mindig állítom, hogy tévedhettek. Vagy derült... csak én nem hallottam róla. Vagy más. más ok.....annyi titok, még 50 évre is azoktól az időktől. Borzasztóak ezek a meglátások. Látomásnak sem mondható. Hát legyen, persze, csak egy tévedés. Csak azt érzem, hogy wass albert különös ember volt. ezt akkor is állítanám, ha az ellenkezőjét bizonyítanák. Megézés, szavai, egész életmunkássága mögött. De a munkát esetében felejtjük. Minden szava ami vettetett, valami szabadság, a léleké, lebegés állapotában. És az hogy idegen volt. hazájának, anyaországának, mindenkinek ellenség. Amíg élt. Milyen lélekkel élhetett, megtagadva. Mit kellett, milyen származást megtagadjon... hogy

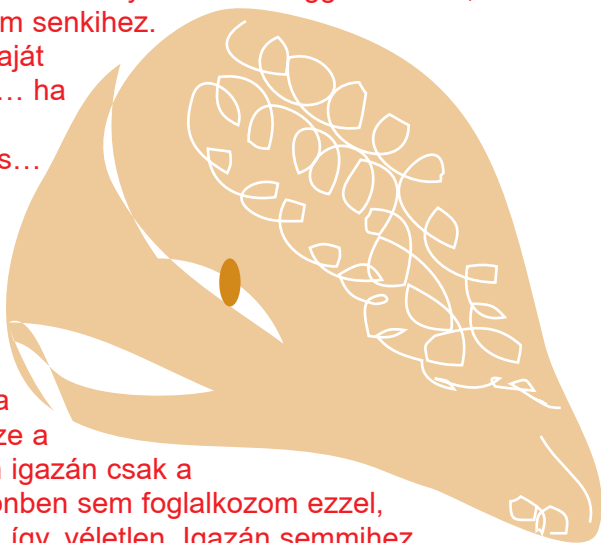

kitiltatott. És mindvégig kitartott. Írta regényeit, sorba. A szavakat. Most? Hogy felfedezték? Jól van így úgy. Mindenhogy. Rehabilitálni. Kertész jut eszembe. egyszer megtudni, mit gondol ő, wass albertről. Miért gondolják, pláne szavaival, hogy ez az ember, bántott. Hiteles nekem ez a kertész is. értem, az író kertész. csak hogy a fél-reértés ne... kertész imre. hinnék neki. Ha úgy adják le, ahogy a szavai. Mindkét embernek hiszek. Fogalmam sincs honnan ez a zsidóvédelmem.

Butaság, semmi védelem... így vagy úgy valamilyen (mindegy hogy milyen) származás, származások, sok-sok származás, történelem, és nem bűnök miatti üldöztetés. koholt bűnök miatti üldöztetés. egyik is másik is védi sajátját. hogy akik ölte is sajátjukéból? mind az a sok halál? innen is onnan, hogy melyik oldal. nem, minden ember csak saját bőréért. hogy melyik bőr. ó, nem, nem. csak mintha sorsukat magamra venném. nem-e csak akinek már nincs teste, tud felvenni magára más testeket. És nem tudom, miért. Hiszen az én származásom és környezetem abszolút semmilyen érintettséggel nem bír, és ha igen is, semmi közöm senkihez.

Igazán... mindigis saját kicsi világban éltem... ha lehetne, test nélkül. szüleim is olyan más... testvérem... talán a nagyapám... igen, volt ott valami... rejtély.

Perszepsz, hiszen tudom. Igen. De ennek akkor is, a kicsi világnak mi köze a nagyokéhoz. Igazán igazán csak a képzeletem. És különben sem foglalkozom ezzel, csak most felmerült, így, véletlen. Igazán semmihez közöm. Egészen csak véletlen jut eszembe.

De mi az, ami ellene szól, hogy ne derüljön ki... miért baj, ha kiderül... értem én, persze, a kérdések mögött is, de ehhez már

nincs közöm. Csakis a tiszta lebegésben létezni. Ami szép. Mindenből csak a jót, a szépet megtartani. Benne létezni.

De miért nem vallott sosem erről.... Miért hallgatott, s hagyta, hogy megalázzák. Amikor a zsidó emberek büszkén fájják zsidóságukat. Ő miért hallgatott, hallgat mindenki... talán senki nem tudja. Mert ki tudhatja? Mi van valójában mindenek mögött... olyan furcsa volt nekem, amit senki nem lát. Amikor írták, nem tudom, igaz-e, hogy kezet fogott Hitlerrel. Olyan különös. Mint ahogy képzelem, egyszer kezet fogok Peternákkal. Szabadossal. Ilyesmi. Kapitány... más. a kapitányok, neaguk nem arra valók, hogy az ember kezet fogjon. Különben is ez a kép a pet, szab.....valami díjkiosztáson, ami nem tudom eldönteni, elfogadjam-e. egyszer láttam, hogy elájulok. De nem látom a végét. Hogy elfogadom vagy nem. ez a kép is sokszor van előttem, ami ugye bizonyos, sosem következhet be. De azért távol, távolságomtól, megtérhetnek a kap és nea... ilyenek is. Ebben azért nem hiszek. Minden azért nem lehetséges. De a nagyok, még megváltódhatnak... valami erős érzés... talán ezzel, ezekkel halok meg. beteljesületlen. Valójában olyasmi lenne, hogy nem is szeretném a megváltásokat. Nem tudom, félttem mindig is a bekövetkezésektől. A jótól, a beteljesült dolgoktól hiába hogy egész életemben várom, félek bekövetkezésüktől. Mindennel valahogy így. Mintha azzal máris mindent elveszítenék. Van itt is valami hiba. Hiszen milyen tiszta érzés, milyen jó belül, milyen szép új napra ébredni, amikor valami beteljesül. Igazán van az az apró hiba. Amit ki kellene valahogy küszöbölni. Ami igenis gátoló tényező. Mert vannak szép, tiszta pillanatok. Amikor szépek a dolgok. De a képzelet, hogy történhet bármikor ilyen... hogy megtörténhet a megváltás... az mindenképp különös utat járhat be a titkokkal... halott ösvényen vagy az élőkén.

Mégis. Ha most másik ember lennék, nem lenne az én nagykicsi világom, amiben, megírnék bizony egy álregényt egy nemlétező wass albertről, álnévvel, persze, aki zsidó ember volt. Fogalmam sincs milyen a zsidó ember, mégis pontosan tudom, hogy meg tudnám írni. Ha más ember lennék. Hogy ez a zsidó ember, szóval hogy milyen is volt

Butaság, manócska, igaz? Ez az egész. Na itt se. de tényleg maradjon ez csak közöttünk. Hogy én ilyen butaságokat vagyok képes szöni. Mintha csak élnének bennem. De csak aprónyi időre. Látod, máris bezárom, aztán annyi. Vége. Volt nincs.

agyamba kódolva, sosem nyerhetek.

2009.12.31

hiba. apró hiba. összekeveredtek a dátumok.

Jaj, manócska, mi a baj? Nekem ezeket a verseket, írásokat, most, ebben a pillanatban kell feltennem. Nem szabad, hogy ez ne történhessen meg. ma éjfélkor a határidő. Az írásoknak meg fenn kell lenniük. Ugye amire felnézek, tudod, oda fel, minden rendben lesz. Talán újraindítom a gépet... ilyenek. Addigra már minden rendben...

Lehet hogy valaki azt akarja, ne tehessem fel. De ki? miért?

...talán sohasem derül majd ki... a soha... kicsit erős, de akkor is... hogy nem fogom megtudni.

Az nem lehet... ugye? hogy nem tehetem fel. Amit előkészítettem, annak ott a helye. Mindennek pontosan akkor és ott a helye. Amikor.

A nyuszikönyvek... az... kivétel. az már régen a helyén lenne.... Nem tőlem függött. De ezek az apróságok? Miért?

Pedig már igazán mentem volna pihenni. Kicsit nézelődni, eszegetni, lustálkodni... igazán igazán... hogy legyen kicsi szilveszter. És nem. itt ülhetek tűkön. Pontban éjfélig. Szomorú lettem. Nagyon szomorú. És akkor még ez is kevés. Nem fogtam fel. Hogy ilyen történhet. Történhet, igen. De hogy éppen most. Velem. itt. Szilveszter estéjén.

Igazán szomorú. Pedig ugye, hogy egy ilyen oldal magától működik. hogy nem kell mindig valakinek lenni. Hiszen az oldalaknak lelkük van. ahogy amikor más is beír, aztán te később kapod meg. de ez most más. a késő. A késett. A késve... ugye érted. Lennie kell egy kapunak. Hogy oda bemehessek. Nekem igen, mindig minden ajtónak nyitva... akkor vagyok szabad, boldog. Ugye nem zárul be ez is.

testet vagy lelket ölni nagyobb bűn... hogy melyik, testet vagy lelket kilehelni fájdalmasabb. a testé. hiszen a halott lélek mozogni már nem, de képes még lélegezni test nélkül. életek ellehetetlenítése, testeké.

(.....ez különös, a kabin, akárha uszoda)

2010.1.3

Meg kell írnom. A képzőművészetin amikor behívatott 1995-ben az igazgatói kabinba✱ (igen, ez különös, a kabin, akárha uszoda) Szabados Árpád, akkori rektor. Hogy mit mondott.

Muszáj a múltnak feltörni, nem törve, pattogva, csak szépen... ahogy mondják a csillagok. A sötétből napra. Ébredve, lassan, ki sötétből. Aztán szépen sorra minden. Azon a nyelven ami mostanában bennem. Mégis kimondva nevekkel. Peternák abban a fekete szobában. az a sok ember. Minden úgy ahogy megtörtént. Csak a lehető legegyszerűbben. Semmit nem elhallgatva. Egyetlen esélyem. Kicsit lírai, ...ami ugye akaratlanul is ráragadt, de mégis a hétköznapi egyszerű nyelven. Valami nagyon egyszerű nyelven, ami még soha meg nem íratott ember által. Vallomás. Ennek valamikor meg kell történni. Kár hogy nem vagyok csak egy ember. Ha két énem is. több. Amikor cselekvés, mégiscsak egy ember. Így minden majd... valamikorra. Halasztódik. Meg kell tartani, végighaladni a szépségen. Olyan úton, ami kicsit kék, kicsit zöld, kicsit fehér...ilyesmi. nagyon szép úton kell majd végigmennem. Egyedüli hordozó az egyszerű nyelv lehet. Ahogyan egy felnőtt, gyermekből, vagy fordítva. Gyermekből a felnőtt. Amikor születik. A falon a képem. Az a kék, amikor a csecsemő hasában a szerelmes felnőtt pár. Az anyával apával. A csecsemő hasában a burokbán. A meg nem született felnőtt pár. Ádám és Éva után. Jönni, másik világ. Valami más... világ

Mindent nagyon.... Csak nagyon szépen... megírni. Mert minden emberrel már csak a szeretettel vagyok. de a múltat, a múlton muszáj még egyetlenegyszer majd végigmenni.

Szeretettel ajánlom majd... azoknak, és mindenkinek, aki ember. Kicsi emberrel, nagyobbal. Virágként, emberként, árnyékként. De most és először, legelőször emberként.

2010.1.6

Most kicsit csúnyácska vagyok, de hamarosan rendbe teszem magam.

Ma reggel megint tisztánlátással ébredtem. Nem voltak rossz álmok sem. Ez a tü eset is, egyszerre megvilágosodott. Hogy hiszen hogyan is várhatnám elismerjen valaki, így is ilyen távolságból szépen tartottuk a kapcsolatot. Ez is nagy dolog. Mert másokkal ennyire nem sikerült. Hát a távolság a magyarázat. Hogy távkapcsolat. A 20 év alatt, míg itt kinyíltam, kiteljesedtem, a szakmai életemből semmit nem ismerhetett. Amit lát az ember, amiben benne van, aminek része, azt ismeri, azt hajtja is az ösztön megismerni....olvasni, követni. ilyen távolról és azért voltak év kimaradások, hogyan lehetett volna. azokkal akik velem együtt dolgoztak, alkottak, sorstársaim ismertek, ezért sem róhatom fel azt sem, hogy odahaza, erdélyben azt sem tudják, hogy létezem. Azazhogy legutóbb valami haloványnyit mintha változott volna ez. de a városomban is.... tabu, titok voltam. Vagy inkább mondjuk ki: a nem ismeret. Hát persze hogy tū az otthoniakat, akiket testben lélekben lát, figyel, velük lélegzik, szinte, így ismeri és követi őket. Hogy nem kíváncsi, a ... naplómát meg azt mondta, nem is nagyon tudja nyitni, mert a gépe igen keveset bír. Hogy azért nemigen kérdezgetett, érdeklődött sem... hát miért zavarna. Jól meg tudok lenni nélküle. Örülök, hogy azért él a kapcsolat. Nem szabad olyan sokat várni. Minden dolog megbújik a maga rejtekén. Ez meg ilyen. vannak más rejtekhelyek. Nemigaz? sokféle titok van. ahogy sokféle igazság, sokféle valóság. És valljuk be, képzelet. Az is milyen szerteágazó.

Jó, igaz, elvártam volna, többször is hogy a szülővárosomban legalább egy kiállítás erejéig meghívjanak. Hogy bemutatkozzam, hogy megismerjenek. Nem voltak kíváncsiak. A 20 év alatt. Pedig voltak, vannak alkotók akik ismernek. Nagyon is. sőt. De erről, mint ahogy mindenről nem kell beszélni. De soha, még csoportos kiállításra, alkotókkal közös dolgokra, semmilyen bemutatkozásra soha nem hívtak. Hogy eléggé bezárkózó voltam? Hogy nem nyitottam a külvilág, a társaim felé.... Lehet ebben valami... aprónyit... de azért én elmentem őket meg-

nézni... amikor értesültem, hogy vannak, léteznek. Én kíváncsi voltam. Rájuk.

Nem rovak fel senkinek semmit. csak eszembe jutottak pro és kontra. Na. Hogy én is képben legyek.

..más, hogy t... miért is, hát úgymond... taszít el, az automatikus, ösztönös mozdulat, amikor én a szakmai életembe engedném, és igazolja, bizonyítja, hogy ő milyen olvasott, tereli magára a figyelmet, nem érdeklődik, nem viszi tovább a szálakat, amiket felfejtek, vált, ez a szülei esetében is.... a vér szerinti... visszavezethető, az elfojtás... ilyenekbe kellene bele-menni. Miért tenném. Felszínes mindennapjaival, az egyszerre 10 emberrel való társalgásai, ezekkel tömi, pótolja a mulasztásokat, elfojtásokat... ez már egy pszichológiai megfejtés lenne, itt az ő életébe is bele kellene mennem, igen mélyen, és ezt most nem teszem.

• Apja jut eszembe... az arc... hát elérte amit kívánt. Elégedett lehet nevelt gyermekével. És akkor minden jó. minden éppen így van jól.

azért az idő mégis... hogy kívánni. amikor legutóbb mégis megtört, a csoda... hogy képes volt kilépni, értem bentről egészen finoman megnyitni kaput. apró kicsike kaput. hogy azért mégis minden helyén. hogy mindig minden helyére kerül. csak türelem. a várakozás meghozza gyümölcsét.

2010.1.4

Ma is halálfélelemmel ébredés. Annyira rossz állapotban vagyok lelkileg, hogy egyszersak azt veszem észre, minden ok nélkül imádkozom. Ez a vég, mondom magamnak. Hogy minden perc ami azután csak ráadás.

Azt hiszen, ha valaki tőlem megkérdezné, kinek írok, szerénytelenség nélkül válaszolnám, magamnak. Először érezném, kimondva, nem szenvedek a felelettől, ennek súlyától, felelősségétől. Aztán mégsem mondanám ki. mert a vágyak erősebbek a valóságnál. Az embereknek. Mindenkinek.

De most egyelőre hálásnak kell lennem minden percért, ami élet.

Pedig csak egy megfelelő helyzetben az autó elé lépni. Hányszor fordul meg bennem, amikor utcán kitérek a józsef sarkáról. Ott jó széles a járda, megfelelő idő gondolkodásra. Más, amikor én döntöm el a pillanatot. Amikor felkészültem. Mint amikor váratlan ér. Vagy idegen akaratból, erőszakból. Amikor nincs hatalmam fölöttem. Amikor elveszítve emberi méltóságom, a szabadsággal.

Csak egy baj van ezzel is. hogy nem bizonyos, azonnal sikerül, meghalni. Szenvedni meg nem. nyomorékul élni. Azt nem. ezért aztán inkább a halogatás. Hogy nem.

Mackó ma reggelre eltűnt a lakásból. Még sosem történt ilyen. hallottam amikor hajnalban kiment, homályos, de amint az ágyból ki. aludtam.

Ma hétfő van. azt mondta, csak kedden megy dolgozni. Tegnap éjjel 1-2 körül kérdeztem, milyen nap van. vasárnap vagy hétfő. Azt mondta, hétfő. De én tudtam, hogy akkor még vasárnap van. csak reggelre van hétfő, amikor felébredek.

Ő sosem ír ki semmit. mint ahogyan én. Amikor elmegyek.

Annyira boldogtalan vagyok, hogy nehéz bármire is koncentrálnom. Pedig kell. mindig valamire koncentrálni.

Mackó csak a munkába ment. Azt mondja, én nem figyeltem eléggé. Pedig bizonyosan emlékszem, mondta, hogy nem megy, csak kedden. Hogy az nem ez a kedd volt. egy múltkori.

Mindegy. most volt, ez a kedd volt, azaz hogy csak lesz, kedd. Holnap.

2010.1.7

A szerelmem az írás maga. És az hogy van valahol egy szem-pár. Aki figyel. Ilyen egyszerű. Nem szükséges többet keresni. A többi fantáziára bízom.

Semmilyen áltatás nem fog ki rajtam. az álmom is pontosan visszafejthető, innen. egészen tisztán látom azt a hosszú reggeli álmot.

A fiúk, akiktől menekülni, mindenhol csapatostul törnek rám, fiatalok, vadak, agresszívok, és felül kell kerekedni, nem szabad a józan észst elveszíteni, nem szabad félelmet mutatni. És ez nap mint nap ismétlődik, a suhancok utcán ugyanazon a téren megkönyékeztésem, másokat is, valószínű, ugyanígy, de itt most rólam szólt a történet, mintha a kihalt utcán csak én és ezek a suhancok, de akik aztán megszokják, hogy mindig megmenekülök, lassan hozzámszoknak, hogy nem lehet megejtetni, a gonoszak valamelyest megenyhülnek, egyikkel, talán éppen a vezérrel sikerül szóba elegyednem egy idő után, mintha kíváncsi lenne rám, vagy valami bizalom, valami lépcsős korlátokon is fent mintha székhelyük, olyan kicsit mint egy madáretető, de ez itt emberek, suhancok tanyája, ott mintha még más házak is, egyszercsak belőlem mintha valami fiú lenne, de nem, a barátom ez a fiú, másik fiú, hogy jön a képbe, de senkit arcra nem ismerek fel, egyik sem evilági életemből, nem tudom, az átmenetet, vagy ez a fiú, egy igen rendes fiú, ebbe lesz az a vezér fiú szerelmes, olyan mintha én kerítettem volna, de legalábbis általam ismerkedtek volna, de nem látom tisztán, hogy került ő ide, egyáltalán nem emlékszem erre a részletre, honnan, és akkor az a gonosz fiú idővel valami változáson megy át, hogy a szerelem-e, vagy a hatásom, vagy mindkettő, egyszercsak valami öreg ember is látja ezen a korlátokkal lépcsőn, fák is vannak, lentebb, egészen lenn, vagy csak lennebb ugyanaz a tér, nos, ezt a fiút sikerül magába habarítania, ez a fiú, írtam-e, úgy tűnt, mintha barátom, én látom, hogy összejöttek, hogy a jó fiú a rosszal, ott, amikor elnézünk, én kicsit tovább az öregnél, nézem őket, amikor a korlátnak támaszkodva összecsókolóznak. Közben végig hatalmában érzem magam, hogy mintha félnék is ettől a suhanctól, hiába mintha a dolgok jóra fordultak volna, az agresszivitás látszólag más formát öltött, mintha megváltódtak volna, de nem igazán, ez csupán látszat, mert félek, hogy bármikor visszatérhet az agresszió, a támadá-

sok, hiába a hatásom, hogy ezek a suhancok már nem zaklatnak, mintha idő közben el is tűntek volna, csak a fiú maradt, és a beszélgetéseink, mégsem engedhetem el igazán magam, mindig mintha nevelni, vigyázni a szavaimra, hogy nehogy újra visszatérjen a régi szörny ebből a fiúból. Szinte mint amikor ott a hídnál, csak most volt valami meghittség, különös kapcsolattá alakult, mintha igen, ez a fiú bízna bennem, valami különös kölcsönös kötelék, de ami azért terhes is a folyamatos koncentrációtól, pszichikai megerőltetéstől, valamitől amiért nem egészen az ami, hogy erős az ő múltja, a terror, az aki volt egykor, hogy azért nem lehet hátradőlni, megnyugodni, mindig résen lenni, hogy mintha ez a kötelék csupán egy átmenet, de nem biztosíték a megváltására. de ami mégis jó érzéssel tölt el másik oldalon, hiszen segítettem magamon, az inkább védekezés, a segítség mégis a fiúkért, egyúttal ezen a fiún, hogy megváltódjon, bízson az emberekben. bár barátomnak érzem ezt a suhancot, igen, határozottan félek erejétől. Hogy hatalmában tart, pedig úgy tűnt, valóban megszelídítettem, hogy sikerült, mégis mintha csak látszat, mert azért ott a félelem, állandó felkészültségben lenni, mert ha a másik fiú ellenáll, a mostani szerelme, az igazi barátom, ha egyszer mégis elmenni kívánna, elhagyná, úgy kezdődne minden előlről. Hogy félni kell, félnem. Hogy a rossz bármikor visszatér. Igen rossz ébredésem volt.

Különös. Csak azt akartam még leírni, hogy az a tegnapi fiú, hogy milyen érdekes, ahogy életre kel ?álomból... számból a szó, az a világ, mondja, hogy képekben lehetne még tovább érzékeltetni. Azt mondta beszéljek képzőművésszel, hogy milyen jól lehetne hol előtérbe hol hátrahelyezni a formákat, figurákat, ahogy előtűnnek-visszamennek, milyen jól rajzolhatók, pl a színek is, itt, milyen fontosak. Éppen ráéreztem a lényegre. Hiszen képzőművész vagyok, és a filmmel életre is keltem a szöveget. Ezt a filmet gondolta tovább szövegeimből tudatában... amikor belekerült hangom, a felolvasás által, ebbe a világba.

Szép volt, jó érzés, hogy valaki ért, jól ért, és igazán hiteles ahogy beszélt. Lássuk csak leírtam a fiú nevét. Csemeri Gregus Áron. Hogy csak az utóbbi kettőt használja. Hogy azért a tegnaptól ez se maradjon ki.

2010.1.8

Azért néha felháborodást érzek, amikor egy-egy kritikus, akit mondjuk éppen kedvelek, mondjuk szimpatikus is, és akkor azt kell látnom, hirtelen megvilágosodás, aztán sötét, a női lélekhez egyáltalán nem ért. A legfinomabb, érzékenyebb rétegeket tolja el, nem képes befogadni. Esztétikai probléma is rejtve, itt, nemcsak az ösztönös elutasítás. Komolyabb a probléma ma Magyarországon az elit kultúrában ez a nőiség, mint gondoltam. Pedig igazán férfipárti vagyok, a feminizmus és minden ami egyoldalúságra törekszik, távol látszik tőlem, mégis.

Elgondolkodtató. Legtöbbször ezeknek a férfiaknak nincs is igazi női társuk, csak kallódnak, hol ezzel-hol azzal a nővel látni... lehetne-e várni mást. Hogy akkor most is megbocsájtani. Aztán meg azt sem gondolom, hogy feltétlenül nekem van igazam. A női lélek akkor tiszta, ha feltérképeződik akaratlanul is benne a gyermeki. És akkor az esztétikai összemosódik valami felhőtlen szemérmetlen naivsággal. Miért baj ez? miért zavarja ez a férfi tükröt. Az arcot, amelyik szemléli azt a másikat. Ott, a saját tükrőben. ??mert a férfiak szeretik a függetlenséget. női testre és nempedig lélekre vágynak. mintha női lélekkel-testtel nem lehetne férfinak függetlennek lenni. félni. féltetni szabadságot. érettségre vall-e. de mi elől menekülnek? védekeznek, hárítanak... lekezelően bánnak, valamiben mégsem bíznak. talán igen, önmagukban. talán itt lenne rejtőzve titok. aztán mégsem. ahány ember, annyiféle szabadság.

Azóta is gondolkodom, aki azt a részletet olvasta regényéből néhány éve a nyitott műhelyben Vörös István? vagy mégis Spiró lehetett. Vörös inkább versekkel... innen is hajolva spiró felé. Hogy egyszersmint az előítéleteket is pipálva. Bélyegek. Hogy nincsenek csak fekete vagy csak fehér dolgok. Valahol mindig kell legyen átmenet. Perszepsze van egy átlag nézőpont, ezt minden bizonnyal elfogadom. Ez megkönnyít helyzeteket. És mégis.

Butaság. Végülis nem haragszom. Az is egy nézőpont. Amiért zavaró lehet, és itt akkor vissza témához, az egészen máshonnan. Ki tudja, még összehajolhatnak is a nézőpontok.

2010.1.9

Mintha T-t látnám ebben a szövegemben. Pontosan tükröződik a szavakban. Szavainkban, mögött. Furcsa, kitapintható azonosság. Csak mögötte nincs a nő. Hiányoznak a hús, a bőr. Itt pedig, bennem, megfogható. Az érintetlenségben is hús-vér test. el kell küldenem neki, mielőtt feledésbe merülne korábbi beszélgetésünk. Hogy előtte lehessen a tükör. Ne homályosodjon el, az idővel.

2010.1.9

Amatőr

Tudom. Pontosan tudom, a kettőségem fog a sírba vinni. Hogy sosem élem még egyszer meg a boldogságot. Hogy az álmok is mind csak apró hazugságok. Érettem nyúl fel a föld a mélyből, hogy áltasson. De én tudom, hogy minden áltatás hazugság. Hogy mindennek egy az útja, halál. Hamu. Hulla. Amit minden nap félve írok be az oldalra.

Útálom, hogy szeretem azokat, akik megtagadnak. Akik megáláznak. Hogyan lehetnék normális. Amikor minden a földi élet ellen. Szemben. Minden ami élet, túloldal.

Talán titokban most is arra vágyok, ne jelenjen meg M. Hogy álljak, ott, és eljöjjön a sötétség. Igen. Pontosan tudom, hogy erre vágyom. Lehetnék-e normális. Amikor a földön, én is csak olyan gonosz, önző vagyok, mint minden ember. Nagyravágyó. Sírnék, fájna, hogy ő is, csak olyan mint a többi ember, hogy csak azt teszi amit a sors előír. Csak követi a fonalat. És gyűlölném érte. Ahogy látom ott túl, amint idelenn, megaláz.

nem, nem szerethetem, csupán megbocsájthatok azoknak, akikért megaláznak.

Aztán amikor benn vagyok, kinn, nem tudom hol, hogy fény vagy sötét, de akkor valami másik álom. Igen, azt hiszem az a sötét. Akkor arra vágyom, hogy magamra hagyjon, megalázzon. Hogy találjon ki akármit, hazudjon, de ne jöjjön el. Sötétségben akarok maradni. Nem akarom, hogy eljöjjön a fény. És igen, beszéljen kétértelműen. A csend vagy a szó. Mindegy. Csak ne jöjjön el. De ha fény, mégis, árnyék, árnyékában is azt sugallja, hogy elmarad. Elmarad messze a fény. Hogy minden ami megtörtént, történni fog bármikor is, értéktelen. Azt akarom, hogy megsemmisítsen. Hogy megalázzon, mint akkor mind. Azok az arcok. Amikor egyetlen fénysáv nem szűrődhetett be. Abban a szobában nem volt ablak. Igen, emlékszem. Nem volt ahová kinézni. Azért kellett kimennem. Nem bírtam elviselni a sötétet.

Ez a kettőség akkor kibont valamit belőlem. Hogy a semmi. Hogy miközben minden előkészítve, ne történjen semmi. Ez emel ki attól, amitől mindig félttem. Az amatőrségből. Minden beteljesült álom, minden jó mű, ebben a sötétben, sötétből amatőr.

Hogy kiegészíti magát a két pólus, a megtörtént a meg nem történt. Akkor kilépek. Mint onnan, abból a szobából. Fullasztó helyiségből. Elmegyek. Megölhetnének, de szabadon hagynak. Elmenni. Halálokat írtam alá abban a pillanatban. Út, felé, amit élve kell megtennem. Élve. Ez a legnagyobb büntetés. Ó, nem, nem, tévedés. Én küzdöttem az életért.

De hiszen itt sincs ablak. Tudom, hogy visszatér ez a sötétség. Az utolsó kiállítás. Kiáltás. Ami pecsétet nyom végre, kimondva, halálokat. Kell valami bizonyosság. Arcokból. Üzenet túlról. Az ablak nélküli szobából.

Idő után a megtörtént meg nem történtté aljasul. Az idő. Kiől mindent. Múltból.

És akkor szeretnem kell azokat az arcokat. Miközben gyűlölöm. Szeretni. Ott túl. Könnyeket belegyömöszölni erőszakkal. Ablakból.

Nincsenek könnyek. Mind elapadt. Minden csepp könny vérré alvadt. Már nincs amivel felitatni. És akkor a tenyerek. Ki kell egyenesíteni az ujjakat. Minden ujjnak épnek, egészségesnek kell lenni a művelethez.

Szeretem akik szeretnek. Gyűlölöm akik megaláznak. Egészséges vagyok. bocsássátok meg. nincs ég. keressétek a tenyereitekben. A szívetekben rejtettem el.

Maradok. Sötétség.

És ne adja ki senki a könyveimet. Ez legyen a büntetés. Amiért egészséges maradtam.

Persze, tudom. A kék szesz. Mondanom kell anyámnak, szerezzon, fogytán az üveg.

2010.1.11

Nem tudom miért dolgoznék magam ellen. Nagyon szép a kép a meghívón, szinte beleszerelmesedtem ebbe ahogy szoktam mondani, festménybe. És azt is hogy mellette fehér, hogy fogni lehet, hogy az üres fehér résszel. A képek igenis élnek.

Mindegyik képnek saját világa van, de nemhogy saját, mindenik illeszkedik is a másikhöz, a sorozatok pedig egészen a próza-szövegekkel élnek. Mit akartam többet? mi bizonytalanított el? a félelem? Amikor M. nek megfogalmaztam szinte magam ellen, szinte a 2 év munkája ellen azt a szöveget. Miért? Mitől félek még mindig, amikor a képek, fotók és a szövegkörnyezet amibe beleépítettem, élnek. Hozzámnőttek, és én szeretem ezeket a képeket. Mint ahogy érzékelttem, érzékeltettem is a levél végén. Én tulajdonképpen jól érzem magam ezekkel, ezekben a képekben. Hát ez nem elég? ennyire nem bíztam magamban? Vagy csak megint a magam ellen munkálkodásom. Amikor min-

den végre érettünk. Szeretnék hinni végre. A saját szememnek. Én, bzs, nagyképű lennék? Vagy ellenkezőleg. megaláztatni magam. vagy csak kierőszakolni szerettem volna, hogy letörjék szárnyaim. Magam ellen. Nem kívánok már annyiszor... legyen inkább magamért. Értünk. Legalább érzéseimnek hinni. Félelemből úgyis van elég, máskor.

Babiczy tiber. Kedves fiú... miért is bántottam. de hogy bántottam-e, annakidején... pontosan emlékeztem a nevére is.

Most nem írok mást... ilyenek jutottak eszembe. a nemalvásomról itt is most nem. hogy bagoly lettem. De hát én nappal nem alhatom. Akkor mi lesz így velem?

Jó, azért nem volt olyan rossz az a szöveg sem. néha egészen különösnek érzem. Mert mégiscsak én vagyok benne, meztelen. Akárcsak a képek. amelyben más van, meztelen. És miért ne lehetne félelmeimet felülrnom. Annyiféle mélységben létezünk. Ma ilyen. mindenkinek vannak félelmei, csak én vállalom. Túlságosan is. pedig néha elég lenne pihenni. Beleszenderegni a vanba, mindabba, ami lehetne.

És igen. ezt a kulcsár szabó ernő esetet sem értem. Mi a baj azzal a különösen érdekes emberrel. Miért bántják. Szerettem az egyéniségét, az óráit. És volt olyan közvetlen, és olyan gentlemann, mint kevesek, amikor ismeretlenül, nyújtotta át nekem, én, a jelentéktelennek, értem ismeretlennek, abból a magasból, mégis egészen lenn, látva szükségem van rá, a segítségére, névjegyét. Pedig nem mondtam semmit. soha elő sem vettem azt a névjegyet...

Mondjuk nem sokat tudok a dologról. Kit bántanak, és miért, ... elméletei? Vagy nem tudok eleget? Amikor még sosem hagytak cserbe megérzéseim. Legalábbis, nem emlékszem.

2010.1.12

Vannak pillanatok amikor megfeledkezünk azokról, akik minket bántottak. Az agy sajátos működésű. Van amiket hajlamos felszínre hozni, másokat meg elsüllyeszt. Hát ilyen működésnek vagyunk eszközei. Mikor hogy. Játszik velünk. De most süt a nap. Nem akarok rosszakra gondolni. Csak a jót akarom magamba szívni. És ma először sikerült aludnom éjszaka. Úgy látszik kellettek a panaszok, hogy elűzzem. Éjjel fél 2-től voltam csak ágyban reggel 9 óráig. Na még egy negyedórácska, míg kikászálódtam. Mert a hidegben azért nem könnyű rávennie az embernek magát.

"Viszont mentségemre (innen megítélhetetlen, hogy tisztességes-e mentséget felhozni, mindenesetre bűn vagy szégyenérzetem nincs), amikor művészet van, akkor csak a mű van, a folyamat. Ami mögötte, a fantázia része. Kell, szükségszerű hozzá alany, arc, arcok, alanyok, mégis a lényeg a műben rejlik. Lehet, de nem szerencsés a fantázia részét valósággal megfeleltetni, azonosítani. Amint ezt megtesszük, valamelyik részt hazugságon kapjuk. Mert egy ponton túl a dolog elrugaszkodik önmagától.

Amikor valóság, a valóságot tartsuk meg önmagának. Amikor írás (Láncszemek esetében fotó és írás), emeljük ki önmagából. Az emelés itt nem a szó önmagát mutató értelmében, jelenthet (pejor.ért.) pl. süllyesztést is. A Láncszemek, viszont felemel. Hogy súrolja-e a giccs határát ezzel a ki- vagy felemeléssel, számomra is kérdőjel. Mert akárhogyan is, a művek GTamás részei. S mint ilyen, lehet-e hűtlennek lenni. De meg is fordíthatnánk a dolgot, akár.

Mégis, amennyiben sötét szobába zárnának ezekkel a szövegekkel összemossott képekkel, jól érezném magam benne." Kell, hogy némely esetben felülírjam önmagam. Mindaz amit itt írtam, egészen máshonnan is megfogható. Ellenkezőjéből. Ez a megfogalmazás nem foglalja magába a teljességet. Már másodnapja nem hagy nyugodni, és ez mindenképpen elgondolkodtató. Már ami a nyugtalanságot illeti. Igenis a valóságnak sokkal nagyobb

a jelentősége. Minden egyes szó, gondolat csakis a valóságból merítkezik. Hiába hogy néha szétroppantanám. Ami abban a hiszemben, hogy a fantázia. Egyiket a másikkal oltanám. Kioltanám. Ez vezet ahhoz a végkövetkeztetéshez, hogy amit itt most idéztem, a valóság megfelelője. És most hallom, visszahallom még a tegnapi hangot, Nádasét, az enyémmel keveredve, azokból a kisfilmek... minden hangnak azonosulnia kell önmagával. És ez csakis a valóság. Egy ponton túl.....elrugaszkodik önmagától. Hát persze... evilági fogalmaink... megféleltetők. Mentségem, igen. Jól fogalmazok, amikor mentségeket keresek. És akkor visszavonom rosszérzéseimet. Mindennek úgy van jól, ahogy lennie adatik. És akkor itt és most megnyugodhatom. Ki kell oltaniuk egymást a valóság a fantáziával. Hogy eljuthassunk a tökéletességhez, a kioltás pillanatában. Máris minden világos a sötétnek fénnel való találkozásában. A semmi és a minden. Egyetlen, agyunkkal fel nem fogható, mégis pontosan lejátszható pillanaté a mindenséget magába foglalva. (itt a végét felejtjük, sikertelen megfogalmazás)

2010.1.12

Sajnos már egyáltalán nem tudom követni, kinek küldtem el és kinek nem. ma még utoljára megyek végig listán, aztán úgyis a nagyrész kimarad. Nem lehet mindenben tökéletesnek lenni. Egy kicsi ember nem foglalhatja magába az emberiséget.

2010.1.13

Kérdem, alszol már maci? S durmizik nagyot. Mint a medve. Bizony, szépen csendben én is lefekszem. Ma ilyen nap.

Ma ugye, egy nappal több...14. rengeteg minden lenne (már tegnaptól, de ezt hagyjuk, amikor már reggel annyi mondanivaló, éjszakából maradvá, egyszer majd... muszáj lesz úgyis visszatérni) de akkor csak egy, mert ezt...hát szóval elég furcsa, én aki ugye református, nemrég óta vettem észre, hogy... de ezt tényleg csak régen templomokban láttam, meg persze a filmek, de az más, hogyan csinálják, s nyilván ugye betévedtem katolikus templomokba, abból maradhatott, vagy jött elő, már megint hogy

valami újjal lepjen, ...hát hogyan imádkozom (néhány napja veszem észre, magamon) amikor képzeletben, éppen mint azokban a templomokban... csak ők térdelnek is, én inkább ülve vagy fekve. Hát a vállra a keresztet, mindkét vállra, egyszer balra, aztán jobbra, majd homlok, s a szív, ez ugye "pont" középen... aztán megáll a gondolat mikor kéznél. Mert azért nem merem csinálni, de amikor gondolatban, így jelenik meg. a kép. rólam, hogyha csinálnám. hát nemrég ugye még összetettem egyszerűen a kezeim, mint tapsnál, de azt ugye sosem szoktam. És különben is az orrom előtt, nem ölben. De amióta képzeletben ilyen furcsa kép, azt sem merem. Összetenni a kezeimet. Mert rögtön a vállak jutnak eszembe, a bal meg a jobb váll, aztán a homlok, fej, meg a szív. Megállnak a kezek vagy gondolat, nem tudom melyik hamarabb, félúton. Hát szóval, nem furcsa, azért? De azért sosem térdelnék le. Az olyan színpadias. Különben is furcsálltam a templomban ezeket az embereket. Kicsit félttem tőlük. Csak távolról mertem nézni, hogyan csinálják. Ez a kép azért más. egészen, mint egy kép. szentkép. Ahogyan látom rajta magamat. És tényleg nem térdepelek. Az olyan mintha büntetnének. Engem azért ...hát miért büntetnének, nemigaz, manócska? Azazhogy, ez is milyen butaság. Kényelmes, amikor nem gondolok térdeplésre, a térdeplés. De azért jobb, ha az is féloldalason, ülve kicsit valamelyik lábra. Nem egészen egyenesen. Az olyan merev. Hol egyik oldalra, hol másikra a súlypontot. de ha nagyon fáj, azt hiszem, az alázat, amikor végleg megsemmisül az ember, hogy akkor mégiscsak térdepel az ember. amikor bebocsáttatásért, megértésért esedezik. amikor már nincs remény. hogy ilyen is lehet. lehetséges. aztán hogy lerogyik, hajladozik, szenved, ütögeti magát földhöz, az már inkább nem az alázat, hanem szereplés, színpadias. amikor valóban szenved az ember, talán mégsem ilyen... de az is lehet, hogy éppen amikor az embernek már minden elveszett, akkor hal ki belőle haloványnyi önbecsülés is, és akkor... szóval hogy lehet ilyen alázat is elépzelhető a hajlongással. szóval azért innen is, onnan is, megközelíteni. lényeg hogy néha már össze merem tenni kezeim. de a fekvés is szép. amikor az ember néma. amikor csak úgy fekszik, mint egy halott. amikor már nincsenek mozdulatok, sem szavak. mint ahogy valóságban is meghal az ember. a koporsóban. de itt még csak a lehunytt szemek. amikor még nincsenek födelek, csak a fény. lehunytt szemek mögött. sötét.

Ma reggel voltak azért kellemetlen álmaim. Vagy inkább álom. mert egyre emlékeztem, de mintha ugyanezt az álmot már láttam volna. mintha ismétlődött volna. vagy egymás után kétszer volt, azért, de inkább ez is különös, mint akkoriban régen a repülések, ez is talán nem is először, visszatért. Ez az utóbbi álom, amit most nem tudok leírni. De visszatérek. Egyszer. Le kell írnom, hogy ez is fel legyen dolgozva. Csak addigra nehogy egészen elfelejtsem. Így sem emlékszem csupán haloványan, akkor kellett volna leírnom. De mostanában nem nagyon esik idő álmokat, mindent ahogy régen, leírni. De visszatérek. Azok a süti, és ahogyan becsap az árus. De úgy mintha az náluk természetes lenne. Mert igazi pénzt adok érte, 1000-est, ő meg nem tud visszaadni, csak fénymásolt papírpénzei vannak, dugiban volt, félretéve, de azt másnak adta, hiába kereste, tényleg nem volt rendes pénze. Én meg állok, ott, és várom a visszajárót, nem tágitok, aztán mintha végül visszaadnám a finom sütit. Pedig igazán kedvencem. De rengeteg pénzem oda, úgy értem a sütihez képest, mert az 1000-re emlékszem, nem, nagyobb pénz volt... meg mindez a művelet, mintha ez is eltartott volna hosszú ideig, és érzem, mennyi elpocsékoltság, hogy egy sütiért, hogy végül nem lesz se süti, se semmi, mert a saját pénzem sincs meg. valami ilyesmi, de most nem tudtam részletesen leírni... közben mások is, sorban állnak, van akiket nem zavar a hamis pénz, vagy mert nem tudják, hamis, meg sem nézik, vagy nagyon éhesek. De én nem. én átlátok ezeken az embereken, két segédlány is van a pultnál, meg ez a főnök, és olyan ártatlanul cselekszik, mintha ez normális lenne. Aztán maradok az igazságommal. Mert hiába, nem oldódik meg. vagy mégis... de nem, azt hiszem, felébredek. Kellemetlen álomból. Így érzékelem.

... különben, de ez is más, tényleg egészen más, ma annyit kellett dolgoznom, hogy elfelejtettem fintalacinál a pultról a finom ropiból enni. Úton hazafelé jutott eszembe. meg a téám is ottmaradt. Kicsit azért azt is sajnáltam.

De az álmot értem, most nem mondhatom el, de a tegnapi dolgok, és a régiek... mind... nem véletlen üzenet. Aztán ma mégis minden szépen feloldódott. Nem is annyira volt rossz álom. és nem is hiszem, még visszatérhet. Olyan butaság, csak pillanatnyi rossz érzések, aztán rá az álom, ha valami válasz érkezik, ami jó, később, igazán minden megoldódik. Csak miért ismétlődő álom volt.

Nem, nem, valami nem stimmel. Hogy visszaadtam volna a sütit? De miért? Amikor a pénzem is oda. Nem értem. Nem pontosan emlékszem. De a süti nem lett az enyém. De a pénzem? Otthagytam. Mert hiába az idő, semmi nem ment előre. Az arcok, azok a rutin mozdulatok, mintha robotok. Az emberek. Mintha csak én lettem volna igazi ember. Ilyen még mintha régi álomban lett volna. igen, a fekete kalapos emberek. A kocsiban. Akkor is csak én voltam igazi ember. Butaság. Az emberek nem voltak robotemberek. Igazi emberek voltak. mindegy. tényleg, ezen most nem fogok görcsölni.

Ó igen, picikét fordítva vannak a történetek, de hát ez nem meglepő. Hogy mindent egy kicsit máshogy. Aztán persze látom magammal a mozdulatokat. Akkor is láttam, de ez hogy fordítva. A sorrend, pedig valóban úgy kényelmesebb.

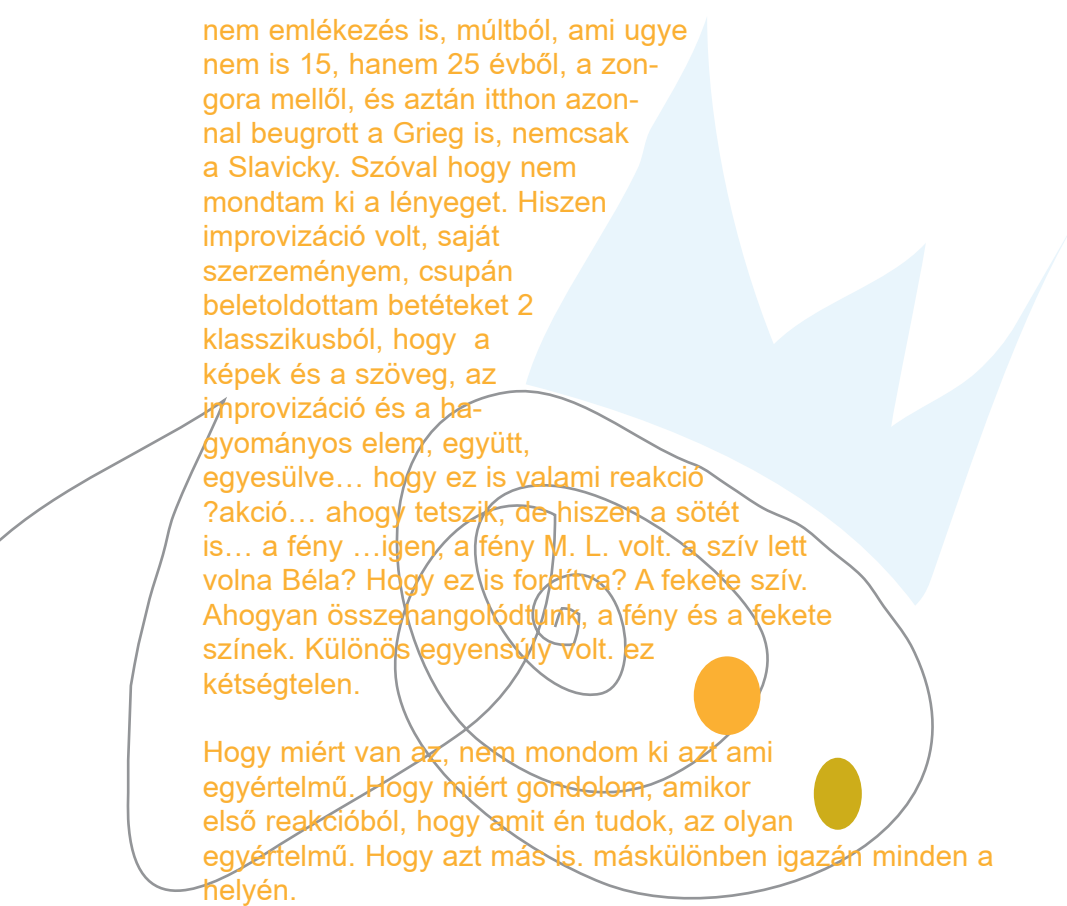
2010.1.15

Bár meg se néztem volna a honlapot. Nem tudom, miért tettem. Az egész napom oda. Mindig tudtam, hogy nem szabad. Hogy nekem nem. Koncentrálnom kell, és csak a jóra. Ami nincs, az nem is volt.

2010.1.18

Cyborg vagyok. a kislány arcáról láttam azonnal, hogy láttam ezt a filmet a napokban. És persze értem a Borilaci akciót is. a főzést. Különös koreai film volt. egészen nyugati ízesítéssel. Vajon laciék milyen ízesítést használnak most?

Egy kicsit zavart utólag, amikor összeálltak bennem a képek, hogy miért is dolgozom sokszor magam ellen. Pl. amikor M. L. megkérdezte, mit is hallottunk? Ez a zongora után közvetlen, milyen butácska feleletet is adtam. Különben minden más rendben volt, a beszélgetés is, de ez hogy ilyenkor hogyan is történik a leblokkolás... bár mintha ez is a helyén, hogy így kellett. A

nem emlékezés is, múltból, ami ugye nem is 15, hanem 25 évből, a zongora mellől, és aztán itthon azonnal beugrott a Grieg is, nemcsak a Slavicky. Szóval hogy nem mondtam ki a lényegét. Hiszen improvizáció volt, saját szerzeményem, csupán beletoldtam betéteket 2 klasszikusból, hogy a képek és a szöveg, az improvizáció és a hagyományos elem, együtt, egyesülve... hogy ez is valami reakció? akció... ahogy tetszik, de hiszen a sötét is... a fény ...igen, a fény M. L. volt. a szív lett volna Béla? Hogy ez is fordítva? A fekete szív. Ahogyan összehangolódtunk, a fény és a fekete színek. Különös egyensúly volt. ez kétségtelen.

Hogy miért van az, nem mondom ki azt ami egyértelmű. Hogy miért gondolom, amikor első reakcióból, hogy amit én tudok, az olyan egyértelmű. Hogy azt más is. máskülönbén igazán minden a helyén.

A ... is. talán nem jó mindig annyira őszintének lenni? Annyira meztelen? Vagy inkább csak fölösleges ruhák voltak. szebb lett volna meztelen. Ruha nélkül. És ez igen, a némaság. Talán jobb amikor hallgatás. hogy úgyis beszél a némaság. De hát mindegy is. a három pont. Már megint minek bánkódnék. Hiszen minden a helyén, nem igaz? ilyen butaság.

Igen, nem volt időm elmondani, befejezni amit szerettem volna. hogy örültem végül. Hogy ilyen ravaszul visszacsalt a naplójába.

Féltem, tudtam, hogy így, hogy nem fejezhettem be a gondolatot, kizár. Hogy megint csak kizár. Hogy sosem lesznek nyitva számomra az ajtók. Hogy amikor egyszer csak jön. Mert az én naplómra már nem írhatok. Nem enged. Hogy akkor ha írni, valami újat kezdeni, lett volna a ... napló. A naplód. A ti naplótok. Ha már nagyon kellett volna. vagy csak ha egyszerűen kellett volna. kicsikét.

Mondtam, nem volt szándékomban visszatérni, mert befejeztem az előzmények ... szóval hogy lezártam egy gondolatot. De hogy végleg. Ki tudhatná azt? Mikor jön *valami* más. nemigaz?

És mégis. Sosem szabad félnem. Mert akkor mind bekövetkezik.

Hát nincs. Együtt tudok élni ezzel. Hogy nincsenek nyitva ajtók. Hogy nálam is akárcsak másutt, bármikor bezárulnak az ajtók.

Pedig azt mondta, visszatér. Hogy visszatér arra ami befejezetlen. Amit nem mondhattam el. Nem volt alkalom, pedig vártam. Mégsem vagyok csalódott. Hogy innen is onnan is kizáratam. A saját naplóim... hagyján. Nem is tudom. Mindennek bizonyára megvan a pontos helye. Alkalom. Minden pontosan elő van írva számomra. nincs okom félelemre. Már azt hiszem, semmi nincs, ami rosszul esne. Az *igen*, sem örökkévaló. Ez buta mondat volt. az igen, örökkévaló.

Manó, esetleg segíthetnél. Szóval, volt egy vers, akkoriban amikor a csoda pályázat, kislány és kisfiú, kézenfogva, ilyesmi, akkor tetszett, de valamiért későbbre tartogattam, el akartam olvasni ma, most, de a jegyzeteimben nem találom, hogy visszatérjek, az írója nem értette az miért lett maradós, amikor annál egy másikat sokkal jobbnak tart, kicsit furcsálltam, zavaró volt a hozzáállás, félretettem a verset, nos, későbbre, hátha akkor helye lesz... és most nem találom rá. Nem olyan nagyon fontos, de azért mégis, egyszer még megnézném. Na, hogy mennyit

tudok írni, semmiségről... pedig tudom, hogy lejegyeztem, egyszerűen kellhet

De az is meglehet, mint most az M. Iamos, hogy hiába jönne, van valami hiba mégis, amiért mégsem tehető be. Hogy azért halogattam volna. mert van ami azonnal, és akkor az ott. Na mindegy, ugye hogy mikkel tudom eltölteni az időt. Gyorsan kilépek.

Hát most tényleg mérges vagyok kicsit. Amikor kell valami, értem, hogy... miért nem találom

Nem vagyok boldog, manó, nem vagyok. boldogtalan se. vannak a napok. És vagyok én. Külön vagyunk. test a testtől.

...igen, a kerek zongora. Dob, amelyiknek zongora hangja van. aztán én, a béla és a zsolti. Mindjárt hárman. Ezt is azért nem értheted, manó. Mindent azért neked se. így hogy ott se. nemigaz? a szendvics igen. De a dob, és a zongoradob...

X

2010.1.19

Ma legyen csak ennyi: csókolózó bárányok és a hamutartó

A lehetetlen, megoldhatatlan helyzetek uralták és uralják ma is, mint ahogy mindörökké, életem. Összességében soha nem volt kiút. A sem így sem úgy nem tökéletesben. Ha letörlöm, elveszik a múlt. Ha marad, múlt kísért, amíg élek, a jelenben. Sosem nyerhetem el megújulásom. Hiába bent épülget szépen, kint nem találok eszközöket a megoldásra. Ami látszik, láttat, mindig elfátyolozza az élnéliséget.

Ma hibát követtem el, pedig rég nem csináltam ilyen baklövést. Vakon.

Mégsem jegyeztem le Eric Rohmert. Úgy féltem hogy meghal, mielőtt elküldeném neki levelem. De hátráltatott, hogy ugye kellett volna fordító. Már nem is emlékszem a levélre, 2005-6 volt. rég. És nem történt meg. mackó, mintha említette volna akkorig, siessek vele. Már akkor benne volt a korban. Halasztgattam, aztán elfelejtettem, mint annyi mást. Legalább a levél meglenne...

Pajzs, ami lefedi a sebet... és akkor anyám is. akkor fordulhatott állapota, amikor a pajzs... szíjak eltakarták a sebet a szíven

2010.1.20

De hiszen elveszett a virág... ki tudja hol, hogyan húzza össze elfáradt ajkait. De ő ott volt. velem volt, akkor. és most is ott van, valahol. Elveszett.

Hogy mindig mindent egészen csak később értek meg. hogy minden szál, egyetlen szál se maradjon gazdátlanul. Csak körül kell tekinteni. Pontosan szemügyre venni mindent. Mindennek megvan a pontos helye. Nem lehet hibázni. Minden szál egy, abba a fonalba illik. Minden ahogyan az erecskék, patakok, folyók, a tenger az óceánból, óceánba, tengerből, és vissza. Minden aprócska szálnak pontosan megvan a jelentősége. Nem lehet elhibázni.

Azt is ugye hogy csak ma, ahogyan hiányzik a képből. De hiszen hogyan? Ki vágta le? Megette ez a... pókhasú figura?...Amikor rajzolom, még nem tudom. De kit vágott le? Valójában ki hiányzik a képről? Én?...vagy valaki más. attól függ, melyik száltól indulok, annyi szál van, mint amikor összegubancolódnak...igen, volt már olyan fonalam, gombolyag tekercsben, hogy

mind valahány szál külön indult, és elejét, végét is keresni kellett. Húzni, ki gubancból, egyenesíteni, elválasztani, kiválasztani. De bent, belül ami vezeti a kezemet, az tudja. Az mindig előre pontosan mindent tud. nekem csak végig kell mennem. Csak visszavezetni a fonalat. Ahogyan a labirintusban. És akkor minden szépen megoldódik. Mindennek majd jó vége lesz. De a verejtéket nem lehet megspórolni. A félelmet... nem tudom, van-e félelem. Igen, amikor meg kell találni a szálakat. Hogy minden meg lesz-e időre. És akkor ahogyan a magasból, ott, akkor is, megérkezik a babakocsi. Vagy más. mikor mi. de fentről érkezik? Igen, mondta egyszer M. hogy... de ez titok, nem árulhatom el. hogy, mindegy, most már, szóval hogy eddig még mindig csak lentől... de hogy egyszer lesz-e aki fentről... ereszkedik... nem így mondta, de lefordítom... olyan volt mintha hozzám szólna... mintha provokálna... de én nem féltem, akkor. nyugodt maradtam.

Ugye, manó, nekem sohasem szabad hibáznom. Csak azok a bütyök kezek. Most is nézem, az a két ujj, ott is, akárcsak most itt a szöges kézből. Csak itt kék volt. De az a kéz már nem én vagyok. nem belőlem. Hogy mindig minden a helyére kerül. Szépen, csendben.

Persze, a látszat... időnként, mint tegnap is, elszomorít. De aztán szépen kinyílnak a napok. Nem nézek oda többet. igen, becsukom a szemem, vagy legyen az a fekete szalag rajta. Nem kell mindent szükségszerűen látni. Elég bent. belülről. Aztán kint is, egyszer jóra fordulnak a dolgok. Lassan, kifordul ami befordult. Majd amikor meghalok, bizonyosan. Akkor majd minden kiviláglik. Ami belülről. De milyen sokat kell élni addig. A nagy fényesség. Hát ezért van olyan sötét. Hiszen bent vagyok. belül. Ki vagyok fordítva, értem be. Hogy befordítottak magamról.

-----De ki beszél? Ki beszél? Ki ez az arc? Lehetséges, hogy minden ellenem fordul? Mint a ... de erre inkább gondolni sem. A tömeg... igen az emberek... mégiscsak isten aki mind-

fölött. Az emberek mindent képesek visszaforgatni. Átellen. Különös. A játék, hogy ebből is csak egy játék lett. (metropolisz...) azért az arcom még megvan. Hát integetünk.

Egy apró hiba azért esett, hogy ez is hova... mert a kislány bizony szereti a pókhasú bácsikat. Pedig igazán igazán kellett volna valami bántó. Na mindegy. lesz mese pókhasú bácsival. De ez nem az a pókhasú bácsi. Mert igenis van olyan pókhasú bácsi, akit ...hát egy kislány nem szerethet. Igen, van ilyen, és van amolyan pókhasú bácsi. Van mindenféle hasú bácsi. Már akkor nincs is hiba. Hiszen ilyen meg olyan pókhasú bácsik.

Mindegy. nem is kell szeretni a pókhasú bácsikat.

...igen. Sajnos a tenyér az enyém volt. nem mondtam? Csak ezek a csúnya pókhasú bácsik. Én és a kislány. Kicsit sétáltunk. Hó van mindenütt, fehér. Meg egy-egy fekete faág kilóg. Nem szeret minket... sem a pókhasú bácsi, sem a nyeszlettebb, semelyik sem. Azazhogy... van még remény. Kicsit majd tovább sétálunk.

Igen, ez is lehet. Mind benne. A szálakban. A hiány. Hogy a tenyér valójában nem is az én tenyerem volt, csak az enyémből gondoltam rá. Hogy lehajtottam volna a fejem. A tenyérbe. A FŰM tenyerébe?:) és nem volt ott, FŰM nem volt ott. Jaj, de kis buta gondolat, ez is játék, hogy minden mindennel. Aztán ugye, hogy ennek is mikor lenne vége. A találásnak. Mert minden rögben ott az aranycsillag. Csak a homok. Jókor jó időben. A fűből pedig tüskécskék nőttek. És akkor ott a többi tüske... mind ami már nem is az enyém. Hogy milyen messze érek. Igen, az összes színvariációnak jelentősége van a rajzokban. a zöldnek is, de most azt is hová tegyem? A zöld, a szürke, minden.

Amikor naplóm sincs. kiűzettem, mert a film a nyuszirózsaszínben repül. Elrepült, megtalálta útját. Én hova férjek?

V névnapja, nem feledkeztem meg....tegnap....

● 2010.1.21

Már tudom. Azt fogom kiadatni, azt fogom közszemlére tenni a naplómból, ami a legszemélyesebb, a legtitkosabb. Amit magam előtt is titkolok, amit magamnak sem merek visszaneézni. Amit senki nem láthatott. Ami a legjobban fáj, amit a legjobban kellene eldugni. Amit nem illene. Amit féltetni kellene. Amit nem szabadna. Mindent amit nem mertem a naplóba kitenni. Naplóregény. Csak olvasmányossá tenni, hogy következzenek a dolgok egyik a másikból. És nem lesznek gyermekrajzok. Nagyon kegyetlenül fájó rajzok lesznek. Más mint ami naplókban. Minden más lesz, mint ami eddig magamból. Meg akarok halni ebben a könyvemben. Nem akarok majd tovább élni. Mert nem lesz számomra további élet.

Már megint hazudok magamnak. Semmi nem történik meg ebből. Soha semmi, amit valójában szeretnék. De majd vigyázni fogok. Hogy jó legyen. Azt hiszem, arra különösen fogok vigyázni.

Na, és most? Manó... már helyrejöttem, de hát itthon. Nem repülhetek, nemigaz? nemigaz? szárnyaim nincsenek, és nem is tudok láthatatlan lenni. Jobban érzem magam, így hogy nem tekintek semerre. Aztán megnyugszom, és újra kitekintek, lehetőleg nem tér vissza ez az állapot. Jól vagyok. csak ezt akartam mondani. De hát te nem lehetsz. Látod, emlékszel amikor kérdeztem, hogy csinálod. Valaki más van. vannak valaki mások. Igaz? Nem a rendszer. Önmagában nincs rendszer. Azt hiszem,

tudom ki, kik. De nem fontos. Már úgyis csak elfogadok, nem kérdezek. Lesz hang, ugye? szeretném.

Nem lesz erőm kimozdulni, ha igenis, elmenni nem. ezt akartátok. Túl sokan vagytok, nekem már nincs erőm. Lassan nézni sem titeket. Azért míg van szusz bennem, megfordulok. Benyitok. Vagy nem. elvették. Igen. Elvettétek már amit lehet. Mosolyotok a mosolyomban, már az sem enyém. Olyan nagyon sokan vagytok. Mindenből kifordítotok. Mindig mindent elvesztek. Hogy már a tenyerem sem enyém. Saját tenyeremből esztek, de haraptok. Olyan csúnya a fogaitok. Csoda-e ha arcomból folyik a verejték. Mindent, még a verejtéket is lopjátok. A másik, hogy nem akarjátok érteni a lényegét. Az érdek. Minden olyan erősen kimódolt. Ezért mondta... bár ő is... olyan sunyi. kedves és sunyi. és mégis. Hogy felőrli ez a budapest. Azért kellett visszamennie. Én még élek. Pedig rég haltam. Nekem nincs hova visszamenni. Nincs hova elmenni.

Na, mára azt hiszem, elég. soha még élek, nem bocsájtom meg. bármit teszek, bármit írok, bocsánatom sosem kapjátok meg. nem vagyok szent, de ember sem. A semmi a szemetekben. A kiskutya ott az autó tetején nem is érinti a kocsi fedelét. Nézd csak meg jobban. Akinek a pálcát dobáljátok. A szobor, fényes, látszólag kiskutyátokként őriztek, de bent, a kocsiban is én vagyok. az emberkutya. És nézlek benneteket. Kinézlek. Tehetsz akármit, átlátok rajtad is. soha nem bocsájtlok meg. Igen, furcsa szó, de létező: soha. Hát csak lássatok, nézzetek csodát. Olyan hamis, amilyen magatokban. A kép. nem vagyok, mint ahogy más sem. A semmivel meg azt tehettek amit akartok. De az álarc mindvégig marad arcotokon. Hazudok magamnak amikor azt mondom, szeretlek benneteket. Ahogy ő is, hazudik. Hazudott. Ti is. a különbség, hogy én szenvedek miatta, és csak magamnak hazudok. Értetek. Nagy különbség. Ti kihazudtok a világnak. Világból. játszatok. Amikor azt mondom, játék, az a halál. mindig újabb halál. minden játék.

Minden szavam, amikor csak kiskaput nyújtok, vagy inkább elfelejtem magam mögött csukni, vagy mert nem elfelejtem, azonnal nyomultok, kihasználjátok. Várjátok már, mikor csaphatok le. Hogy tömegesen tehessétek. gyűlölöm ilyenkor arcotok. Milyen kisszerű, amikor hazudtok. Belehazudtok arcomba. Ezért nem megyek el. és holnap sem, és mindaddig amíg erőm tart. Kitart. Ha elveszítem, megint elmegyek. Kimegyek. Hogy aztán kezdődjék minden előlről. Amíg meg nem szűnik minden, amíg meg nem szűnök magamban, magamnak, bennetek. Sem ki, sem be. Sehol nem lehet megnyugvás.

Törölni kéne ezt is mind. Hiszen megint csak kiszolgáltattam magam. de hát nincs saját bejáratú zúg, ahová elbújhatnék. Sehol nincs. Mindenütt látszom. Átlátszó lettem. Már árnyék sincs. hova bújhatnék.

Azt hiszem minden fordítva. Hogy nincs maradék erő. Semmi se. Igen, jól teszitek, jól látjátok. Válasszatok más műzsát. Én nem bírom el a súlyt, a terhet, a megaláztatást. Gyenge vagyok. mondta is háy, hogy nehéz. Én tudtam már akkor, hogy nem fogom kiállni. Hogy gyenge a testem, fizikálisan is, szellemileg is. gyenge vagyok. nemhiába. Hiszen 6 hónapra születtem. Minek is jöttem a világra, minek értem meg a kort, amikor magamra ismerek.

Egyedül. Hát nem értitek, hogy csak életbenmaradásomért harcolok. Miért jó nektek gyengeségem. Jaj, csak ne írnék ilyen bután. Ilyen kiszolgáltatottan ne állnék itt magam előtt is. Mindenkit felemeltek, aki ellenem, aki megszegyenít, hiába védekezem, hiába sikerül is annyi kéz, kezetekkel szemben is megmaradni, felülmaradni. Elnyomtok. Azonnal. Hogy már ne legyen erőm. Tudom, tegnap éjjel pontosan éreztem ezt azon az úton. Pontosán tudtam, hogy eljön ma mind. Amit akkor este is, érzékelttem. Amikor kicsit sikerül embernek lennem, olyan mint ti, jön ez. sosem maradhatok meg normális embernek. Valami más. a valaki más.

Már amikor nemcsak visszafele, hanem amikor elindultam az úton a csersznyés fák alatt. Sosem éreztem még azt a kiüresedést, félelmet. Először féltem végigmenni, le a lépcsőkön, már a pénzt is kivettem otthon a pénztárcából, éppen 5000 volt, félretéve számlákra, csak 1000-t hagytam, ha valami történik velem, hazajönni, de elképzeltem, hogy megtámadnak. Ott végig, bár csak egy nő jött szembe, kedves volt, szép az arca, középkorú, megnézett, ahogy én is. aztán lentebb újra ahogy néztem a fekete utat, aszfalt, a sötét fák sálját a fehér hóval,és azt is elgondoltam, milyen buta vagyok, milyen butaság, és mégis milyen jellemző magam ellen, hogy még most is a pénzre gondolok, és együtt néztem magam szánamek, ahogyan odaadom a támadónak, és az egész ahogyan megtörténik, de nem ilyen egyszerű, mert a támadónak nem elég a pénz, erőszak kell, bántani, megaláztatni, ütni, mintha akartam volna, megtörténjen, a támadás, a félelem, hogy bekövetkezzék, aztán nem tudom mi történt még... vagy inkább nem akarok emlékezni. Nem volt semmi rossz, csak ez a kiüresedés. Nem történt semmi.

Pedig már-már lemondtam róla, éppen írni akartam T-nek, hogy sajnos nem tudok segíteni, maga kell kézbe vegye a dolgot, cselekednie. De akkor ott van Ági, Ágota. Erről teljesen megfeledkeztem, hogy ő is. egy próbát megér, aztán nem hajszolom bele magam. T. elég ügyes, szerintem, mi több, pénzügyi, szervezés, jó bizonyos helyzetű dolgokban magam is, de ezt talán mégis neki kell intézni. Nem érzem magamban azt a mindent átütő erőt, pedig lenne. Kicsit belefáradtam, viszont ha ő jeleskedne, értem magára kapná a ...nem nyúlcipőt, az már illant, de valami más, mondjuk, igen, a hörcsögét, akkor azt örömmel venném. Nem bírok már mindent magam tartani, vezetni közben, ami... nos majd szeretnék a rajzaimmal, igen, a szövegek, film, könyv, minden, egyszer, de amikor eljön az idő. Ez pedig az ő ötlete volt, és milyen nagyszerűen illene a forgatókönyvünkbe, Pécs. Hát nyilván volt elképzelése, nem kellett volna, nem lett volna

szükség az én félerős igyekezetemre. Erőm kicsit fogytán, pedig amikor van remény, szinte szárnyakon. Hiszen láthattad... Ma olyan szomorúan ültem le, és jegyeztem is mert annyi kusza ösvényen forgolódtam idefelé, értem ébredésig, muszáj volt... aztán mégis legszívesebben azt mondanám, szeretlek, szeretem magam, szeretem a világot. Világ. Milyen távoli ma. Innen. tegnap éjjel fél egy. amikor hazavánszorogtam a hidegben, is sem voltam elégedett. Újra előjött az a nincstelen állapot, az a semmi, hogy mívégre. Hogy olyan értelmetlen élni. És akkor amikor kicsi fény, mackó, hogy mégis. Hogy van valaki, hogy nem kell meghalni, nem kell... szóval hogy nincs vége. Olyan jó ilyenkor, ha semmi nem is sikerül aznap, mégis hogy vár valaki, hogy van valaki. Hogy hozzád szól valaki. Hogy a testhez érni lehet, megbújni, elaludni.

Nincs. Nincs elég erő bennem. Újra nekiindulni. Hogy megint kérni. Intézni. Ha minden csakúgy varázsütésre lenne. Amikor kigondolom, máris kész. Máris meglenne. Hogy nem veszne oda energia. Vagy veszne, sok, temérdek sok, de nem venném észre. Hogy minden magától. Ó milyen jó lenne, ha írni sem kéne, kérni sem, semmi se, csak minden lenne. A kigondolt pillanatban.

Félelem van bennem, és nyugalom. A könnyek, azok a kettő között. Félelemben nyugalomban, békességben. Nem tudom, hogy mi fáj. Talán az ébredések. Azokon is túllenni, megérteni, vissza- és végigvezetni, a hibákat javítani, felülvizsgálni, teher. Óriási gyötrelmem. És ez mindennap. Lassan felemészt. Szeretnék szabad lenni, szárnyalni, új könyvemet írdogálni. Fényességben. Végre napfényben. A többi oldódjon meg nélkülem. Velem, de nélkülem. Csak kapjak. Ezúttal mindent csak kapjak. Hogy semmit érte ne kelljen tennem. Ó szép világ. De szeretnék. Velem, és nélkülem.

Kicsi naplóm. Olyan nagyon szerettelek.

Minden itt is a tegnaptól. Hogy a "hibákat mégis követem" ...felülbírálat, újrajátszás, helyére kerül, de ott és akkor. mindig, szinte mindig csapódás. Irodalmat hogy nem csapógtettek belém. Már hogyne csapógtettek volna. egész életemben csak irodalmat csapógtettek, hol énbelém, hol én belőlem. Csapógtott az mindig. Hanggal, vagy nélkül. De igen, ez sokkal bonyolultabb kérdés. Mint egy kéz felnyújtás. Soha nem tudtam biztonsággal kezemet felemelni, amikor kérdés. Nekem mindig időre volt szükségem. A szálak mindig nagyon sok helyről érkeznek egyszerre, nem lehet, csak egyikre rámutatni. Amikor érkeznek, abban a pillanatban el is vesznek. Veszítődnek, aztán csak előtűnnek, amikor nem is érzem. Váratlanul érkeznek. A megoldások. Múltból, jelenből. A foszlányok, amikor ott, akkor még nem értettem, még nem úgy, olvastam, vagy éppen hogy úgy, de csak később érkezett a mozaikkockákba. Üzenet. Hogyan emelhetném fel a kezem, pusztán csak emlékezetből. Mert mi van, ha felemelem, és nem igaz, mégsem. Vagy mi van, ha nem emelem, és mégis igaz. Hogy találkoztam vele. A címek, a nevek, a felszín. Hogy mindennek együtt egyszerre. a pillanat. Hosszabbak a pillanatok, elnyúlnak. Nem kívánom erőszakkal fogni, csak amikor jönnek. Engedni, vágyani, kíváncsin, vagy csak úgy mert jönnek, fogadni. Kivörösödve, vagy fakó arcban. Engedni, vagy részt venni benne. Amikor a szöveg elindul útján, az emlékekből, nemhogy olvastam, egyenesen átéltem. Abban a pillanatban élem újra. Cseppek? De hiszen belém van fecskendezve. Nem lehet ott és akkor semmit egészen tökéletességében megfogni. Minden csak részleges. De pillanatok vannak. És az út. A tökéletességben. Igen, út. Nem is ösvény. valami egyenes, merev út. Amikor már nincs bizonytalanság, minden előttem. Csak tér van. olyan akár egy lineáris perspektíva. Amikor innen nézek túlra, amiben már benne. Benne vagyok a túlban, de menni kell. magamra. Olyan egyedül voltam tegnap ezen az úton. Nem is ez az út volt, valami más. ott, akkor nem volt ez az út. Ezért voltam szomorú. Kopár, lehangoló út volt. nem volt remény. És nem volt akkor sem igazam, amikor összehasonlítottam a 20 évet a 40-el. 39-t mondtam, mert folyton a hitelesség, az esztétika kárára. Nem, én 20 évesen is, nem mint azok a 20 évesek,

ott, némely, felittam a tudást, szippantottam, szívтам magamba. Minden cseppjét. Minden cseppjében fürödtem, bármi legyen az. Mert minden cseppjében benne voltam. Részesem voltam. Ismertem. enyém volt. olvastam-e? lehet-e mindezek után a kérdést feltenni. Nem több-e a mindenség részének lenni, mint az egynek. És itt akkor megint a deduktív módszer, a mindentől.....látni. Igen. Látóképességem akár kíváncsiságom mindkettővel, mindkettőben. Nekem sosem volt hiányérzetem, csak akkor amikor megkérdezték, olvastam-e? nem tudom. Sosem tudtam a választ, mert nem tudhattam, nem emlékezhettem az melyik szálon. Hogy hová kell nyúlnom, vissza, de amikor elindultak a szavak, ismerős volt. már benne voltam a történetben. Megfordítom, nincs olyan történet, amiben nem lennék benne. Nem múlt időben, mindig a jelenben. Ott és akkor. egyszerre lenni benne minden történetben. Múltból, jövőből.

Innentől ugye milyen értelmetlen minden amit csinálunk. Hát ezért volt olyan lehangelő tegnap a visszafelé út. Az érkezés. A hazaérkezés. Aztán amikor vártak. Amikor várt. Amikor kedves vagyok, amikor érzem, hogy a kedvesség jó, meg szokta simogatni a fejem. Minden más elhagyott. De akkor volt ő. Valami emberség. Lehetett volna más. mindig lehetne más. de akkor ilyen volt. hogy nem kell meghalni, amíg elfér egy simogatás, simítás. Úgyis elvesz minden. Minden más. a test, a szó, csak ez a simítás marad, vagy az se. de a pillanat, ott, akkor, még reményt ad.

De hát lehetett, lehetett-e, kérdelek vissza, ott, akkor azokban az időkben időkből irodalmat szívni. Hibás vagyok-e? mulasztottam-e? hiszen magam sem ismertem. csak felettem jártam, mint ahogyan mindenekfelett. Sohasem merültem. Háziolvasmányok. Csak a teher. Alapművek... de valahogyan mégis belém ojtódtak. Olvasva olvasatlanul, mint a himnusz. Amikor a himnuszt kellett énekelni, de nem értettem. Csak most értettem meg, a minap, hogy mit jelentenek a szavak. Mindent valahogy máskor értek meg, pedig bennem van. sosem lehet tudni, mikor jön ki a

nyíláson. Igen, a lyukból. Hogy mikor érkezik a felszínre. A kezek is. hogy minek milyen jelentőség. A merülés megtanít, de mire is? ez is csak vakolat feletti máz. Akkor is szívtam, éppenúgy amikor látszólag nem, vagy már igen. Mert akkor már volt lehetőség. De kiadni, magamból, igen, még ehhez sem kellett a süllyedés. A nyelvhez, az áthasonuláshoz, védekezéshez annál inkább. Amikor a süllyedésből. A bőrbe bújás. A valami mögöttségben létezés. Igen, de kiadni, tehát nem csak befogadni, ami esetemben önmagában sosem volt, mindig aktív részese voltam minden egyes történésnek, legyen egy egészen jelentéktelen apróság. Mindennek részesévé kellett lenni. A legapróbb részletekig. ami kimaradt, az is beépült. Hogy egészen váratlanul egyszer kinyíljon.

Minden belénk ojtódott, csak a kapuk, nyílások. mikor engednek.

És mégis. Olyan semmik, senkik vagyunk. amikor van az út. Amikor nem az az út megy előttünk.

2010.1.23

Akkor, az a himnusz a román himnusz volt. reggel pontban 8 órakor álltunk fel, és kórusban énekeltük.

Anyám tegnap. Éppen amikor a hangsávban kínlódtam néhány napja levenni a hangot, hiába, sikertelen a premierben, mert a stúdióban menne, de az nem enged magához, nos miközben nyakig ezzel a problémámmal a többi közt, anyám éppen arról értesít, hogy elment a hangja. Most kezd visszajönni, ez azt jelentené, enyém hangom is megoldódik. Hogy nekem meg sikerül levenni az erősségből. Hogy kihallatszódjék mögüle a másik hang. Reménykedem, hogy amikor az ő hangja egészen rendben, az én etűdöm is zöld ágra vergődik úgy hang, mint képtáncolás ügyében. Hát így vagyogatunk én a világgal.

Szürke és a barna ló. lovacska... mondta anyám. És hogy a szürkén még ő is kislányként lovagolt.

...de a magyart... én... én nem tudtam pontosan felmondani. Túl hangosan kellett, kiállva, egyedül, és ordítani, amit... hát olyan volt mintha meztelenre kellett volna vetkőzni, vagy mégse, mert meztelenre vetkőzni abban még magunk, de kiabálva himnuszt felmondani...vizsga volt bábszak... volt ott egy igen ismert nagy színész, igen, erre pontosan emlékszem, és biztatott, kíméletlenül szinte kényszer, hogy hangosan. Kiabáljam, és akkor velem kiabálta, de aztán elhallgatott, maradtam egyedül, s akkor tele hibával, szégyelltem. Iszonyatosan megalázó volt. egy játék volt az egész, ez a véletlen, vagy nem, amikor éreztem, ott kell lennem, pedig csak egy próbatétel volt, ez is az önismeret egyik létrafokozatán, akkor amikor sarkamban volt a végzet, ott sem hagyott nyugodtan, utánam jött, szemmel és fizikai megfélemlítettségben. Ott állt, várt rám a lépcsőn, ne tudjak menekülni. Ez A. volt, akkor már mindenhova kísért, megjelent egyszers csak váratlanul... pl 97-ben a pannóniában a vizsgafilm vetítésén. Még arra is kellett vigyáznom, hogy megtartsam magam, nemcsak a vizsgázásra. Láthatták, hogy van valami zavar, baj, valami, erre is emlékszem, kiült rám ott a folyosón a félelem, hogy még nyilvánosan sem hagy itt sem, hogy megalázni akar, megsemmisíteni, becsteleníteni. Hajszálon múlt, hogy nem esett nekem ott is, tartani, tartani magam... ez a feszültség... Igen, mint ahogy ott, akkor sárosi is... hogyan bántak velem. de túl kellett élni, nem volt senkim, akihez fordulni, különben is szégyelltem. Hogy mindez velem. hogy történhet velem, aki elbújna a világ elől is, ahogyan mindigis, de nem lehet, mert a világ néz, figyel, nyomomban ez a végzet. Nincs menekülés, mégis megmaradni. Minden maradék erőmmel tartani. magam, felettem. Hogy ne lehessen lehúzni. Távol is tartani a fogakat, de éppen annyira, hogy ne fussak el, mert akkor veszítek, akkor minden elvesz, amit és amiért éltem. Aztán nem bábszak lett, hanem animáció az iparon. Maradtam régiben. A színész világ kikerült, de az emlék, a színpad emléke végigkísért. és hát mai napig rosszul ejtem a szót ott hogy...

...áldd meg a magyart
Hűséggel jósággal

...itt mindig gondolkodnom kell, hogy bőséggel-e vagy hűséggel... mindkettővel... és hát jó kedv... igen, mindig itt rontottam el. hogy nem jósággal, hanem jó kedvvel. Mennyi hiba. Mindig tele voltam hibákkal annyi év után is, sem tudtam jól mondani. A himnuszt.

Nem, nem... így mondogattam: jó kedvvel, hűséggel... és akkor borzasztóan éreztem, hogy nem stimmel, hogy hangzásilag se jó... nos ilyen problémákkal küzdöttem himnusz mondogatása közben... és ott volt, persze a bőséggel is, de sosem tudtam pontosan, melyik jó.

Nem baj, manó. Nem baj. A látszat sohasem a valóság. Én hiszek. Ha gyötörve is, meggyötörten, megalázva, kirekesztve. Amíg élek. És még élek. Nem igaz? te is. a látszat sohasem valóság. Nem baj. Ez nem baj. Még nem baj. Amíg élünk. Aztán úgyis jön aminek jönnie.

Mert minden kor, minden ember, ki embernek, hibázhat. És mégis. Nem baj így. Jól van így. Ha így kell lennie. Ha így, megírva.

Most, ebben a pillanatban értem meg a saját versemet. Különös, hogy a szögek segítenek. Hogy ne essen le a fej. hogy ne veszítse erejét. És hogy mindeddig, amikor tudatomban írtam is, ezt nem láttam. Csak azt, hogy szeretne simogatóan a tenyérre hajtani fejet, de nem lehet. Milyen különös. És éppen ma értem meg. alighogy ráklikk, máris értem. Hát így vagyok a megértésekkel. Hogy honnan hová. Indulni, érkezni. A tudattalan miket ki nem hoz. A tudatból is. homlokegyenest akár ellentétét. Pedig az is élhető volt, érthető, de emez még szebb, még mélyebb. A szögek. A fekete szögek, amelyek segítenek fennmaradni. Küzdeni. Bár szomorú jelentés. Jelenés. Nagyon, végtelenül lehangoló. És mégis. Megélni a fekete szögeket, tegnap, előtt, és ma. Azért volt akkor már tegnap délelőtt jó kedvem. Ahogyan mentem, jöttem a József körúton. Banktól postáig, vissza, abc. Nem voltam már szomorú, mint akkor a cseresznyés úton. Milyen fekete volt, hideg a fehér sállal is...

Ó, és ez ugyanitt, mennyi mindenre aztán visszavezethető, a Láncszemek közeli eseményekig, b. is, más, mások.

És itt a veríték jobb, ridegebb, elpusztíthatatlan, mert itt a rózsaszín kivágott szövet, az éles háromszögek valami valóban elmozdíthatatlan tény. Míg amott valóban, abban az értelmezésben a verejték a jobb. Amikor még remény. A reménnyel, reménytelenségben. De ha innen, akkor valójában én a verejték. Amikor még hinni. talán igen, az lennék. Ahogy 'ő' is mondotta, hogy talán lehetséges lenne, ez az álláspont, lehetséges ez a fény. Innen nézni világra. Hogy még van remény. Ez lennék én, ezzel, ebben az apró fényben... sötétben, lent, földön? fent? (nyulacska elrepült...) reménység. Én maradtam. Kislánnyal, még. Aztán az is, ő is, ki tudja, meddig. Hogy mikor megy el. hogy mikor hagy minden és mindenki magamra. Lent vagy fent, valahol. És mégis.

Kellenek az ellentétek. Egymással, egymástól, egymáshoz. Szóval minden úgy jó, ott, és úgy, ahogy van. ahogy végül megtörténik, minden a helyén. Minden végül a helyére kerül. Mert így kell lennie. Ami már meg van írva. Tudatból tudatlanban. Hogy a látszat és valóság... ez már csak a csodában, titokban elrejtve. Hogy önbecsapás? Amikor a verejték, amikor a sötétség... hogy a fénnel... igen, talán lentről, egy kicsike fényből összerakva, nézve, figyelek. Nem én irányítom, játszanak, használják, ezt a fénynyalábot. Igen. Fáj, hiszen az is emberből. Hogy a fény összeecsukható egy tenyérből. Kinyitható, de mindig csak eszköz, játék marad. A fény sosem ismertethető el élő emberként. Sosem lehetek ember. Sosem fürödhetek jóleső beteljesedett boldogságban, mint az emberek, akinek a fény vagy művészet, vagy valami más, de eszköz. A fennmaradáshoz, túléléshez, valamihez. Egy tenyérben összeecsukható fény.

Az 1-es gomb. Nem merem lenyomni a gombot. Semmilyen számú gombot. Sem igen, sem nem, sem más gombot. Csak a hangot. A hangokat be tudom fogadni. Akár a csendeket. Mintha nem lenne különbség. A csend vagy a hang. Csak együtt ne

jelentkezzenek, csak amikor én előhívom. A csendeket, hangokat, egymással, egymáson.

...ami bennem maradt, szóból, veríték. Ezek azok a rózsaszín éles szögek. Szemben a fekete szöges fogakkal. Abban az értelmezésben. Emitt más. mindkettő más érintettségben.

2010.1.24

És a többi ember, aki használt, kihasznált? S teszi most is. Legalább ő pontosan látszik, vele meg tudom beszélni. Tiszta lap. De a többi?... akiről mind nem tudnak?

Na ejtve mind, ez a sok rossz múlt. tekinteni kellene valami elérhetőbb jövőbe.

.....Jövő héten már egészen bizonyos, hogy megyek kirándulni.

Tulajdonképpen a műhiba?nem műhibáról akartam írni, de most elmarad. Igen, azt hogy akkoriban az volt az érzésem, bennmaradt egyik gyermek. Hogy elment a másik, de az még bent. csak nem értettem, miért nem látják. Hiszen nem jött a vérzés. 2? Hónapja már nem, amikor azt mondták, nincs, elment. És akkor hogy leszívás kell, nem, máshogy hívták, a kitisztítást, valami modern módszerrel. De én mindvégig éreztem, bent van. csak nem látják. De mégis ezt kellett tenni, ajánlották, nehogy befertőződjék. És akkor jött a 3-4 hónapig egyfolytában mintha öntenék, a vérzés. Megállás nélkül, úgy 10 liter vér legalább, nem is tudom, hogyan, honnan termelődött vissza. Annyi és olyan sűrű vérzés, vagy világos hígabb, de mintha öntenék belőlem, mint egész addigi életemben összesen, vagy annál is több. Ez jel volt. hogy ott volt. hogy élve vették el. de ha nem is, mai napig érzékelem, hogy valami műhiba. Igaz, volt az a fürdés, amit nem tudtam, hogy nem szabad, meg a hűlés, akkoriban, lázzal. Kockázatos lett volna, ha megmarad. De mégis.

Mind a mai napig, hogy élt bennem, élnie kellett egy gyermek palántának. Hogy nem látták. Hogy miért nem láthatták a gépezetekkel. de az a sok vér. hogy kellett lennie valami műhibának. s a fal. hogy azóta is így. bizonyosan megsérült.

Ja és ami Tvel. Igen, mindig féltem a diplomás, egyetemet végzett nőktől, férfiaktól, hiába hogy én is ilyen voltam. Kivéve az egyetemen, a képzőn. Ott több fiúba is szerelmes voltam. Volt egy igen különös, nagyon hosszú hajú, mint egy krisztus, alacsony volt, kicsivel magasabb mint én csak, de olyan különösen nézett. (ezeket itt azért mondom, mert nem a csoportból, azok egyértelműbbek voltak). évekkel később is, a barosznál megállt a 4-es 6-osnál, és nézett pillanatig, hogy felismerem-e. nem emlékszem akkor is hosszú volt-e a haja. Grafikus volt, évekkel felettem, talán mesterképzős. Azaz ez a fiú inkább különös volt, nem voltam szerelmes, talán, nem tudom, de az megmaradt ahogy nézett. aztán a másik, egy hatalmas, háromszor az én magasságom, előző barna volt, ez most szőke, egészen rövid hajú, göndör, mint a másik is, és külföldi volt. akkor volt az a zuhanyozás ruhástól. Akkor is le kellett küzdeni a szerelem érzését. Ki kellett sírnom magamból, mert nem szabadott. Az egyértelműbb esetekből sem lett semmi. Hogy miért? Mert egy ilyen végzet volt számomra sorstól programozva. Aztán igen, jött, eljött a végzetem, a., ez már otthon a szent annai performansz rendezvényen, még baász. Ha nem megyek el, éppen azon a nyáron, nem jön el a végzet, és a szakmai utam is máshogy, és nem írom meg a nyúl meséket sem. De a tudottak függvényében ugye, nem különös, hogy miért ez teljesedett be, hogy miért ez lett végül, amiből kapcsolat. Hogy melyik lett volna jobb? Ha nem élem meg, talán akkor megélek mást, boldog gyerkőcök ugráltak volna körülöttem, vagy ki tudja. nem vágnak el minden szálát lábam alatt, fejem fölött. De ez a sors lett az enyém. Na ilyenek jutottak ma reggel eszembe. ilyen ébredésekkel, de az álmra sajnos ezúttal nem emlékszem. Próbáltam emlékezni, vissza, de nem jött. Nos, kicsit kellemetlen, hogy akkor nincs mit megfejtennem. Hogy nem tudom megfejtani. De nem volt rossz álom, legalábbis nagyon rossz, nem.

van egy pont, ameddig a sérelmekről beszámol az ember. amikor a kimondás segít. innen túl pedig a szégyen. amikor már nem lehet, csak hallgatni. amikor a megaláztatásokra nincsenek szavak.

Aztán még mindig a. azaz a. és k. miután megesett az az eset k-val, mai napig nem emlékszem, mi volt a pontos kiváltó ok, s hogy volt-e, vagy ez is a végzet része, megelőzve az említett, de utána következő esetet a-val. De az tény, és ez is most tisztult le, hogy miután az eset ott abban a zsúfolt fekete szobában megesett, a kihallgatás, fekete kalapos emberek, ártatlanságom meghúrcoltatásának kezdete, 93-as év, a cél az volt, és 93 után itt jött a 95, kora nyara, hogy a fekete kalapos embereknek mindenáron nyerniük kellett, bármi áron, hogy az a pofon 93-ban nem létezett, hogy nincs jelentősége, hogy a földről pillanatnyi eszméletlenségből ébredtem. bizonyára képzeltem. hogy volt-e pofon, már nem tudom. hiszen akkor is eszméletlenségből ébredtem. de felejtteni, annál inkább szerettem volna. hogy utólag azt is, hogy valaha ott tanultam? nem tudom. talán idővel még mindig maradnak szép dolgok. ha már nincs is mérleg, amivel egyensúlyozni. és aztán itt volt, egyetlen út adódott, engem gyanúsítani a tanszékről eltűnt?ellopott videokamera és más egyéb eszközökért. és ez is mikor, 95, államvizsgán és azt követően, hogy még jobban ellehetetlenítsenek. Hogy ezzel teljesen megsemmisítsenek, pontosan én, egy olyan, akit az ilyen megaláztatás a sírba visz, egyenesen a temetőbe. mert voltak ott, szinte mind körülöttem edzettebb, ügyeskedőbb, életrevalóbb fiatal, de hogy éppen én, hogy éppen velem. Hogy túléltem, ehhez is aztán még 15 év. Felépülés sosem lesz. egy kerékbe tört oly szépen induló karrier. amilyenről csak álmodni. mind oda. Talán. Igen, mert mindenki másnak érdeke... hosszú, hátukon már öreg, nagy karriereket hordozók. igen, itt jön be az a dolog, amit T nem érthet, mert ő neki nem volt szerencséje életében ilyen fekete kalapos emberekhez, akik őt szakmailag, emberileg megsemmisítik. neki csak olyan kalapos embere, aki őt felemeli. magasra. akire büszke. igaz, volt azért szegénynek neki is, egy nagyon sötét feketekalapos embere, de amikor sok, egész világnyi fekete kalapos ember, az más. az már a végzet. élve halál. Ezt itt most sem tudom kifejtteni érthetően, mert nem is célo, pusztán érinteni, hogy le legyen jegyezve valami belőle. És az összefüggések. De tény, ha a. volt is a tettes... mint ahogy egy alkalommal volt is rá tettenérés, sincs igazi bizonyíték. Ha akarnám, lenne, talán, de ennyi év után minden elenyészik. Igen, én tudom, hogy ő volt. de ez nem számít... azazhogy igen, a tettenérés talán igenis számít. de a dolgok mégis elhomályosodnak. Mert a cél az volt, hogy én legyek a

bűnös, ez volt a jó, megfelelő a 93-as történeteket követően, az érdek a fekete kalapos emberek igyekezetében. beke is, peternák, és még szegény sántát is, kényszerítették, hogy én lehettem, aztán hogy a szám mégse illett, a szériaszám, hogy az enyém egészen más volt, kénytelenek voltak elengedni. akkor is, akárcsak a 93-as évben. De a megtorlás, a megszégyenítés, a megsemmisítés. És soha. Azóta sem kért tőlem senki bocsánatot. Éltek tovább életüket, a bűnükkel, mint a régi korokban. Amikor emberrel mindent lehetett. Egy szerencsétlen, védtelen, becsületes, 93-ban még szűz leánnyal annál inkább. akinek senkije nincs ebben az országban. szülei távol, hogy megvédjék. (azaz hogy egy távoli rokon, később, akihez csak akkor fordulni, amikor már életveszélyben. amikor már napok kérdése az életbenmaradás) aki megszólalni is ritkán, és senkit nem bántott. és nem mellesleg, aki mindaddig a pontig tehetségesnek tartott. díjak, elismerések. hogy hogy nem, innentől már ez a tulajdonság, adottság is tiltólistán. Mert tudom-e, hogy *a férfiak szava nálunk többet ér.* vagy hogy: *hiába mennék tovább, úgyszincs bizonyítékom.* Így peternák. aki a vádprocedúra eljárást kezdeményezte, kitervelte és véghezvitte, lefolytatta.

Aztán már 94-ben, ahogyan erősségük építették az egyetemen, segédtanárrá tették, nevezték ki k-t, hogy úgy tűnjön, ő védte és felelt pl az eszközökről, hogy és ez egy évvel később, késleltetve, legyen úgy beállítva, mintha ő a titkár, ez most itt zárójelben, még 93-ban eszközök (így számítógép) használatához órarendfelelős diák, így erősítve később pozícióját, biztosítva legyen, mellesleg 93-ban a pofon is, de legalábbis hogy kezet emelt rám, ez is annyi év után homályos, az ok, csak hogy olyan jelentéktelenségért ? hogy szóvá mertem tenni már többedszer nem ad időpontot, megtagadja hogy dolgozhassak, miközben körülöttem társaim géphez jutnak. nem véletlen, gyakrabban jártam dolgozni másik tanszékre, ez az akkori tanárszak, ahol a sánta megadott minden segítséget, akit aztán évekkel később kirúgtak. nos, mint azt tették, 95-ben a vizsgát követően, hogy mint egy ultimátum, ezt beke közölte velem, ha bemutatom a saját magánhasználatú (otthon tartott) eszközeimet, csak akkor kapok dílpomát... Így adták meg az elégséges 2-t, intermédiából (az eljárások hatására grafika szakon 3-t), függetlenül a diplomamunkámtól, az 5 év olyan intenzív munkától, és részvételtől (egyszerre 5 év alatt tulajdonképpen három szakon), amit ott és

amikor a szegénytől megnémul az ember. amikor nem hiszi el, hogy ez vele megtörténhet. amikor a két arc nem egy és ugyanaz. amikor szétválk az arc, amit megszokott, amihez hozzanótt, és az, amelyik idegen.

amikor az idegen jövővénnel nem lehet azonosulni. mert erőszakkal szűlte a külvilág. mert elnyomni kívánja minden erővel a szépen építgetett belső arcot.

senki azon az egyetemen még nem tett. És amikre egészen 95-ig, az 5 év alatt szakmából ugyanazon tanároktól csak jeles osztályzatot kaptam. csak így tudták elérni, hogy ne tanulhassak tovább, mesterképzőn, hiszen a legalább 4-es szakmai diploma-munka a feltétel, így könnyen meg lehetett szabadulni tőlem. egészen a diplomamunkáig gyanútlan hagytak, a szakmai jeles osztályzatokkal, hogy ne tudjak 93 és 95 között cselekedni, fellebezni, elégedetlenkedni, vagy bármilyen kellemetlen helyzet miattam adódjék. peternák azt is elintézte, hogy az évfolyamon egyedül én ne kaphassak évhalasztást kérvényemre az intermédia induló szak plusz egy év bővítésével.

A lényeg, hogy az én gyanúsítással igazolódjék k. esete, akár a pofon árán is, aminek tulajdonképpen nem is ismerem valódi okát. Nem volt igazi helyzet sem, nem értem a mai napig. Állítólag..., p. szerint, k. sem tette még senkivel. Hogy nem olyan volt, akire ez jellemző. És mégis, ott és akkor megtörtént ez az eset, amit el kellett tusolni, tüntetni, meghamisítani, az egyetem és a tanárok presztízse érdekében. Feláldozni egy ártatlan embert, másik embert, csinálni az ártatlan szerencsétlen leányból bűnöst, másképp nincs esély. ha kell, nyilvános megsemmisítéssel.

A dolog számomra így utólag is azért problémás, mert nem volt igazából előzmény, ezt az embert nem is ismertem, nem volt jóformán semmi közöm hozzá. Semmilyen viszony, csak azok az apróságok, milyen bárdolatlan, milyen udvariatlan, ... ahogyan felállít egy nőt, lányt, mindegy, nőneműt pl hogy máshová üljön, mert az a hely nekik kell, akik csapatba tartoznak... mindegy is, egy kávézóban, ahol rengeteg más hely szabad, igen, a Toldi moziban volt? talán ott... csak az a meghökkentő, hogy magam is ebbe a csapatba tartoztam, és kiközösített, elkülönített. meg hasonlók... de a mód. emlékszem, sok fiú tetszett, 1-2 legalábbis szimpatikus mindenképp, de ez az ember egyike volt a legkarakteretlenebb, legbárdolatlanabb figuráknak. hogy mindezt nem látványosan, hanem aljas módon fapofa mögül cselekedte. Pontosan érzékelem az ilyesmit, akkor is, mint kisgyerekkorom óta, pontos érzékenységgel bírtam az emberek viselkedése iránt. A hátravonuló, csendes figyelésem által igen erős emberismeretre tettem szert. Ez az a típus volt, aki bármilyen eszközzel alárendeli magát a felsőbb hatalomnak, bármivel meg lehet bízni, mert azt teljesíti. És rangszerint tartja számon embertársait (furán hangzik így, a 20. század végén), "alattvalóit", alatta álló

rang, bár ott nem volt ilyen, hogy rang, talán szerepek, hatalom azért ott is, mégis ha erre a fiúra gondolok, létezett, mert az ő szemében létezett, hiszen igen erősen látványosan gyakorolta, ez a fontoskodás már bárkinek feltűnhetett, még olyan vicces is volt, ha ugyan ilyen távlatból viccelni lehetséges, a tartása, az arc, a hosszú fekete kabátja, kalap is, noha ez a figura nem szerepel a képzeletemben, amikor a fekete kalapos emberek, a filmötlet, mert azok valóban emberileg is, hiába hogy fekete kalap, mégis fokozatokkal emberöltőnyivel felette, nos, mintha azzal hogy a kisebbet lealázza, magát biztatná, erősítené. (hogy ez milyen más volt, mint apám szegény, aki ha kiabálva is, gyakran családban is, talán mert másként nem hallgattak rá, kislefelelősként, kitette lelkét az emberekért)

Mielőtt is megtörténtek volna az események, is ez a figura, ha visszaidézem, nem oda illő volt egy ilyen művészeti egyetemre. Mesterember, titkár, a feljebbvalók, tanárok segédje. Így tudnám megközelíteni. Komolysága, ellentétben más emberek hiteles és illő komolyságával, mert azért ugye mint mindenhol, itt is voltak komolyabb és hanyagabb tartásúak, ez a merevség nála olyan vicces volt, mintha mindig meg akarna felelni. Akaratlanul is Chaplin jut eszembe, amikor kifigurázta Hitlert. Ezt a fajta bárdolatlan, hatalmi vággyal beoltott embert látom benne. Igen, erre még nem gondoltam, mert sosem foglalkoztam a gondolattal, hiszen ez az ember sohasem tartozott az egyéniségek közé, akiket megjegyezhettem volna. és igen, ez az ember mindent megtett volna, mint ahogy meg is tett, később is, hogy hatalma a ranglétrán magasodjon. De arcában volt valami zavar. Belülről igen, érezte, hogy kisebb, hogy értéktelenebb, mint a többi ember. Azért kellett a módszereivel mindig igazolni. A hatalmát. Akárcsak Hitler. Na de ne menjek ilyen messze, hiszen más kor, más korok... más helyzet... de a tudatlanban hiába, ott az azonosítás. Nincs jelentősége. Ilyen távlatból. Legalábbis ennek az esetnek. És mégsem. Inkább úgy fogalmaznék, Hitler beosztotta. Mert Hitler tisztelte a nőket, igaz, csak a rangbélieket, a tömegmészárlásban mindegy volt, nő, gyermek. De akkor is. ez a fiú beosztott, alattvalói pozícióban. Aki mindent megtesz, amit rá bíznak. És aki nőt sem tisztel. legalábbis, aki tőle is alaltvalóbb. Na kiírtam, bár korántsem ahogy megkívná az igény.

És aztán ma is. hiába az írás, itt is érdek, bolonddá nyilvánítani, meg sem jelenhetnek írásaim, senki nem közöl, mert senki nem

azét, amivel eddig olyan jó volt élni. olyan szép, kiegyensúlyozott, békés. pedig bármelyikünkkel megtörténhet a váratlan támadás. hogy melyikünk kiválasztott.

vesz komolyan. Tisztelet a kivétel, de ezek sem egészen működőképesek, a hatalom elmossa majd szépen ezt is. kifordítja, más jelentőséget kap... itt nem fejtem ki az előre látott következményeket, fejleményeket. Jól összejátszanak az írók is a megidézett személyekkel. Érdekek. Mindenhol. Megtanultam, megtapasztaltam ezek mögé látni. Ha egy szál csak később is válik világossá, ami megtörtént, az megtörtént. Tehát nincs esélyem. A könyveimet sem... hiába hiszek... várok... pontosan előre le van játszva a történetem. Az esély.

És ahogyan használnak is, úgy vagyok kezelve, mint egy bolond. Aki mindenhol van, de valójában sehol sincs. Időnként csáth mögött is érzékelem a naplórás mögött, annak a nőnek arcát. Hogy ezzel az arccal ideologizálnak, hogy a tett érvényességet, mintát mutasson. Tehát egészségesen is hiába viselem és megyek, vezetem a szálakat, soha nem érkezhetem meg.

Ha mégis... mert a hitem ma is, mint akkor, igen erős, ...innen most nem tudom folytatni. Talán túlságosan is... hiába hogy vannak felfedetlen szálak, unom, ezen a nyelven megírni. Mert ez is egészen máshogy, szeretném egyszer, ha ez is sorsomba írva, mert nem bizonyos, azaz hogy igen kevés az esély, hogy le is játszódik, hogy meg is íródik, valamikor.

És ma is ott ül, magasított létrafokon. Éli, mint a hatalom egyik jelentős alattvaló, életét. Talán igen, sikeres ember. K, azaz H alattvaló. Így definiálnám. De a kar, az írói és művészi kar, ebből is csak engem hozna ki bolondnak, én lennék a vicc tárgya, mint megszokhattam. Mert lehet itt, ebben az érdekközpontban, megfelelő leosztásokkal, viccelni? A 21. sz. éppen pontosan alkalmas rá. Hiszen ki is az a? bzs.

A dolgok maradnak, ahogy eddig is. semmi nem változik. De az biztos, hogy a látszat ellenére, mert ezt még mindig próbálják fenntartani, a látszatot, hogy bolond, ...igen, irogattam másutt, hány embert semmisítettek így meg, csak ma már nem lehet...?vagy igen?bezárni szanatóriumban, egyéb helyre ahol kezelni is, hogy valóban bolonddá váljék, nekem, ma már csak ez, egészséges maradtam. A 21. sz. azért mégsem egészen a 20. akárhogy is, bár még mindig az érdekek. Mindenhol. Összejátszás, a rangok ma is hangadók. Ez a piramis, fent a csúccsal, ma is intézmények legtöbbszörében működőképes, bár

mint ahogyan a pszichológiai karon igen sok más működőképes sémát láthattam, mégis ez ma is Magyarországon többségben. Amikor az intézményben ahol tanítottam, erre tettem célzást, azonnal távoznom kellett. A célzás itt egész addigi működésem, nemcsak a tanultak igazolása, hiszen amit ott tanultam, régen már alkalmaztam a tanításaim során. csaknem 10 éve akkor már, amikor itt még tudatosan kidolgozás gyerekcipőben sem járt Magyarországon. De azért jó volt látni a sémákat kidolgozva, hogy tudatosuljon is, igazolódják a mögöttem lévő 10-15?több, év.

De:

Bármilyen tudatlanba vájva is, megbolygatva írok, egészségemet mindvégig megtartottam. Úgy lelki, mint fizikai állapotomban. Ez kissé megnehezíti majd a művészi kar munkáját. Merem remélni.

Te is, kicsi v. hatalomízűen kezdesz beszélni. Talán megijedtél... hogy mégsem jó, előnyös engem védeni. Kedves kicsi v. néha kedvellek, amikor elbizonytalanodsz. Hogy még van remény.

Manó, ma ilyenek. Uncsi, nem? valóban.

Azért üdvözltem. Jó, hogy azért ha uncsi is, még szükség van a láthatatlan, érzékelhetetlen társra, társak... ha nincs is semmi valóságalapja, hiszen nem mással azonosítható, mint az írás magával, persze van, de ez most innen jelentéktelen, s ha olykor ellenem is, ott van a kicsi elbizonytalanodás. Mert van még egyesekben önérzet. Persze a hatalomvágy mindenhol. Hogy nekem beérni ezzel a kicsivel is, igen, megtanultam beérni a morzsákkal. Látszat persze más. a forgókerék.... mozog, szüntelen. Ellenforgókerék. Az örökké fordítva forgó kerék. De néha kénytelen elkomolyodni, nemigaz? picinyit megállni. Aprónyt. Hogy aztán minden előlről. A fordított mozgással.

A szememben vibrálás, nem jó ez nekem. az ilyen írás. 4 oldal a mai napból... tegnaptól... múlt..... nem jó ez.

Nem tudom miért, hiszen nem mondhatom hogy nem érint meg, éppen ellnekezőleg, mégsem kedvelem a nagyot mondásokat. (kuknál is zavart, tehát most igaz, nőművészetre értem, de nála pl hogy a közmondások, hogy mindig bennük a nagyigazság, és én meg tudtam ezeket a közmondásokat magamban fordítani.

Hogy egészen máshonnan is nézhetőek, ahonnet megváltozhat értelmük, érvényességük, ezt p már nem tudta befogadni, mert nála is érvényes az előítélet, bárhogyan másik oldalon a teljes szabadság hirdetője) A nagy kimondásokat. A nagy kimondások. Mindigis ezek mögött, eldugva van a valóság. Kimondva elvesz, aláássa azt ami mögötte. Fontos, igen, a nyelv, hogyan beszélünk, és itt akkor az esztétika, innen értem spirót is, akarom mondani értelmezem, mármint akkor spiró is csak a rámutatásért, mert valójában magamat értelmezem, de ugye azt nem mondhatom hogy becsey, nos hogy nem amit kimondunk, hanem a hogyan mondásban rejlik a nagyság, az igazi nagyság. Ezt a nőművészre oly nagy vehemenciával hajazó művészek nem értik igazán. Ők egyszerűen csak kimondanak. És ez számomra érthető, persze, de ugyanakkor taszító, nem nagyon, persze, hiszen el tudom, képes vagyok befogadni, feldolgozni. És mégis. Van valami nagy akarás, amitől elvesz a művészi. Mert látom a mögöttséget. Az igazából segítséget, ami vajon ? és ez a kérdés nem először merül fel... valóban segítsége-e. az ellenmozgást érzékelem néhány morzsában is. amit szívesen fogadok, vagy nem tudom, egyszerűen csak elhiszem, a jószágot, és elfogadom. De mi az ami mégis frusztrál. Hogy ezt sem igazán értem. Túlságosan mélyre ások, tudom, de nem-e ez a dolgom. Pedig jó, jól érezném is magam itt, a közeg, mégis ez sem egészen sértetlen, hibamentes, hiánytalan. Az ideálistól elmarad. Pedig boldognak kellene lennem, hogy mégis, valami. üzenet. És mégsem. Egészen. A kígyóban rejlik, de hát ez is már túlbeszélve. A téma. Talán túl igényes vagyok, ... másokkal....magammal, már-már utópisztikus. De nem-e a dolgom. Lenni, ahogy személy szerint nekem rendeltetett. Soha nem számíthatok egészen senkire, hiszen nem akarok sehol se kompromisszumot kötni. Semmi nem azonosítható teljességgel magammal, tehát csak önmagamból meríthetek. Tehát nem várhatom el azt sem, hogy mellém állhat bármilyen szervezet, emberi környezet. Bárhogya fáj (a fáj rossz szó, inkább is csak az igazságtalanság), hogy másoknak az ajándékul igen könnyedén megeshet. Megesik. de ha megértem a működtető szervet, rendszert, máris minden megfordul. az önműködtetésben. Sajnálom, hogy ilyen vagyok. amikor aprónyi hiányzik, hogy más legyenek. De nem-e ez a dolgom. Hogy amilyen vagyok, legyenek. aztán már a fáj is csak szeretetbe fordul. olykor valami sajnálat.

Szóval semmit sem látok, vagy igen ritkán tökéletesnek.

Persze az üzenet, ha üzenet, jó, és tanulságos, segít is. mert a jó részéről sem elfeledkezni, de a hiány, a hiányérzet azért sok helyütt ott. Helyen. Hogy miért fogalmaznék régiesebben... nem baj, ott hagyom. a furcsa, hogy sosem beszéltem és beszélek így, mégis időnként az írott szövegben kísért. A régiességben maradás. Máshol meg ellenkezőleg. Hogy ezeket is együtt. Pedig valójában nem férnének meg egymás mellett. És mégis, a kisördög.

De ez az elméletem sem minden esetben állja meg helyét, hiszen a nőművészek is igen művészien tudnak megnyilvánulni. Talán igen, a segítség, kéznnyújtás, el kell fogadnom, még ha mögé látok is. vagy? Kell? el kell? mit súg az ösztön? Elhagyhatom-e ezeket a mellézköngéket? Miért vagyok ennyire érzékeny. Ennyire tökéletes kereső. Vagy inkább nem kereső, az nem, de befogadó.

A megértés. A megértés mögé szeretek szintekben megbújni. Pedig a megértés ott. A tény. Mégis elveszni, mélyebben kutatni. Megcáfolni. Sajnos ez igen megterhelő, és nem is mindig sikerül megnyugtatóan alámerülni. Az alámerülés.

Talán valójában nem érdemlem meg, hogy bárki igazi hittel, meggyőződéssel mellém álljon. Mint ahogy máshoz, másokhoz. Nem mindenáron fogadok be, és mindig csak a tökéletest. Nincs is, nem is volt ilyen. ezért maradtam egyedül. miközben állítom, folyamatosan, hogy az ember, én, mi mind, nem-e eredendően hordozzuk magunkban a tökéletlenséget. bizonyítom is. hogy kellenek a tökéletlenségek a nagydolgok eléréséhez. viszonyítási pontok. És küzdök is, egyedül. Mert nehéz megtalálni ezt a tökéletest, ami nincs is igazából. Csak megközelíthetjük, de a játék része, mi akik eszközök, velünk, a teremtő műve, hogy sose találjuk meg. talán mert ő se találta, érte el, csak megközelítette, tehát nincs. Ez a tökéletes, amit keres az agy, a szív, a szem.

Tehát el kell valamilyen szinten fogadnom, befogadnom, amit kapok, még ha az nem is ez a tökéletes, vagy ha ellenérzek is. az agy. Mást sejtet. Elővigyázatosabb. Kell a bízás. Bizalom. Ha nem is hiszek a vonatkoztatás minden pontjával. Ha egyikkel sem, mert egy ponton átfordítható. Az üzenet mégis kézzelfogható, bármilyen oldalról is, ha ellenműködés részéről is.

Ó, igenigen, a megértés azért bármilyen szinten boldoggá tesz. Legalábbis vannak ilyen pillanatok. Akkor nem mindegy-e, honnan, melyik oldalról. Tükröződnek vissza.

El lehet-e bármelyikünket feltétel nélkül fogadni. Kívánhatom-e, hogy bárki mássággommal, vagy azonosságommal, vagy mindkettővel egyszerre, bármi áron, elfogadjon.

Igen ritka kincs az ilyen szinte elképzelhetetlen. Hogy feltétel nélkül bízni tudjunk a másokban. Hogy örökre szóló eggyé válás, szellemi és- vagy fizikai valóságunkban másik személlyel teljességgel azonosuljunk. Elfogadás. Bizalom. De hogy ez a megkérdőjelezhetetlen teljesség. valami örökvényű összetartozásban. Ilyen, hogy létezik-e. úgy elfogadni minket, mást, amelyen. Kompromisszumok nélkül, befogadni. Elfogadni. Nem játszani, megmondani a tutit, okosságokkal érvelni, persze ez mindig azért kéznnyújtás is a maga szintjén, hanem amikor érezni teljességében ezt az összhangot, a kezét. A kezeket. Hogy ezt megérni, megélni. Vannak akiknek ez természetes, hisz naponta megélik, talán, a szerencse, a típus, a személyiség, kell hogy a sors kegyeltje legyen az illető. Bizonyára nagyon sokaknak megadatik. Vagy keveseknek. Na itt most elakadok, nem tudom folytatni. Mert tisztábban látom, mint ahogyan a szavak ezt megteszik ezúttal.

...hány napja, maradnak el a tervek. Hogy ma megint mást csináltam, mint megfogadtam.

Mégis mindennap tisztába kell tennem magam, ez az első, hiába terv, itt megkerüli önmagát, még hány napig, hány évig, pelenkázni magam, akár csecsemőt.

Pedig eltervezem: mától más. hogy csak a munka, felírva füzetbe mi, aztán csak a pelenka. Minden áldott nap. Meddig?

Hogy kezdődnének a reális, kézzelfoghatóbb, előrevívőbb tervek.

megteszünk mindent, hogy ne érvényesülhess... visszacseng szabados szava a rektori székből... megteszünk mindent

Ugye megbocsájtható, hogy nincs türelmem, már nincs igazából erőm a Láncszemekhez. Hogy szerettem volna ha most ezúttal T. tesz meg érte mindent. Hogy nem én küzdök. Egyszer vállalja fel ő maga. Most hol keressem a cikket, ami neki volt meg, az összanyagot átlátni, amikor az ő pályázati terve, neki kellene

átlátni, beleélni magát. hogy megint előlről az egész pályázathoz az anyagot áttekinteni, belekerülni, keresni minden almappában, kutatni, kiírt lemezeken, tovább, végenemérhetetlen anyag, hogy mi legyen portfólióba, miért nem tudja segítség nélkül a saját anyagát. Hiszen mindent tud ő maga is. tudna. Csak erre szoktattam. Az én hibám. Bizonyosan az én hibám. Önállóságra kellett volna. pedig annakidején a péntek imrével milyen ügyesen intézte. Tehát tud, képes a kiküzdésre, ha akar. Most mégis tőlem várná. nem bírom ezt még egyszer végigvinni. miért nem lehet egyszer nélkülüm megtenni. Hogy csak részese lenni, elolvasni a kész tervet, amit ő végre kiszenvedett. Én nem bírom sem lelkiileg, sem fizikailag még egyszer a múlt, a régiekben, régiekkel való megterhelést. Az újat majd igen, szívesen... de most megint hogy nekem kelljen előlről végigmenni.

"akkoriban ismertem meg"... amikor ezt olvasom, mindig előttem van a békaemberek... ahogyan a színész arc...a tanú című film-ben folytatja... mindig ezt látom... hogy xy-t akkor ismertem meg...stb...ez az asszociáció végigkísér...és akkor itt tovább fel-dolgozva, saját történetre, az elemek is, a béka... de más... külön, elvonatkoztatva ottani, filmbeli jelentésétől...

Mit is mondjak, nincs mondanivalóm. Vagy erre is ez: hiány-zott... mindigis hiányzott belőle valami. ő is csak a közért, a köznek. Valójában minden csak emberi gyengeség. Hiába a sok szófosás, a nemes beszédnek álcázott túlbujánzás is, a valóság pergamenre írva, bőrre. Hiányzik belőle valami. és akkor mégis ott túl, onnan, és akkor vissza, hogy a kereket, a szöveget... szövegből, saját maga ellen, szembe fordította.

Mert kit forgatnak valójában ezek a kerek.

A látszat, az esztétikai foglalatban jó. de a hiba, a hiány, láttatja magát. túlságosan is rikítóan. Kicsi ember, az ide-oda trillázó izgága ember. Színpadon, kiabálva, vagy jóssággal szeméből. A hiány. Ott. Szemközépből. És hát, el kell ismerni, szeretnivaló. Még ha ellenünk is fordul. Esetlenségében. Pedig jó. megvannak a tiszta pontjai. De mint egész, kirí az a hiány. Az a kevés, ami még, de mai már, nem elérhető. A hiány lefedi a szemet. De inkább a személyiségben keresendő. Nem is a lefedettségben.

Hát lehet-e bárkiben is teljességgel bízni. Amikor önmagában sem bízhat az ember. Teljességgel: Az ember.

...és még van egy dolog...talán beszéltem erről már, talán nem, Noé... milyen nagy csalódás volt, ez egy igen nagy fordulat az életemben. Lelki társ, barátnő volt az egyetemen, és ő is mint ahogy a helyzet adta magát, ismerte a-t, általam. a. olyan kedélyes volt, nem látszott rajta, hogy mi van mögötte, és amikor el mertem neki mondani, idővel, ahogyan lassan megestek a dolgok, segítséget kértem tőle, lelki támaszt várva, amikor a dolgok elfajultak, megoldhatatlanná váltak, elfordult, nem hitt nekem, mert ő is csak a közösségnek... a látszatnak...a bajban nem állt mellém, vagyis a maga módján, ahogy aludjak nála, egyszer?kétszer? de nekem nem erre volt szükségem. Meg kellett oldanom a helyzetet, kézzelfogható hitre, lelki támaszra, hogy felvállaljon, kiálljon mellettem, nem holmi odadobott eleségre (hogy adok is, de azért tiszta maradok, nem érintem), tehát segítségre volt szükségem, de nem hitte, a tetteket sem, csak akkor amikor már őt is zaklatta, jóval később, vallotta be, hogy csak akkor látta, amikor már ő sem tudott szabadulni tőle, hogy adjon ki, hol lakom, ilyenek, pedig akkor már ő se tudta. Akkor kénytelen volt elhinni, hogy a látszat nem egyenlő a valósággal. Hogy a. amiket tett, a Gyulyás testvérek sem hittek nekem, mert nem úgy ismerték. Mert igen jó színész volt az életben. Kívül nem látszott, igaz, amikor már ivott, onnantól, de még akkor is, furcsa, bizonyos embertípus kifele mennyire mást képes elhiteni, mint ami a valóság. Az ittas vagy bekábítószerezett ember addig amíg nem agresszív, szálnalmat kelt, sajnálatot, csak hát aki vele él egy fedél alatt, tudhatja, élheti át, mindez milyen veszélyekkel is jár. Az agyműködésre egészen különböző módon hathatnak a szerek, van aki ezekben az állapotokban sem agresszív, van aki meg életveszélyes, van az önpusztító, és a társra, vagy társadalomra veszélyes. És akkor ottmaradunk tanúk nélkül, de ha tanúkkal is, mindegy, mert az emberek nem szeretnek kellemetlen dolgokban mellénk állni. És akkor a barát. Felszínen sok barát, látszik, de amikor segíteni, mutatkozik meg, hogy a barát, barát-e igazán. Nekem azóta sem volt barátom. Sok, rengeteg emberrel van viszonya az embernek, valamilyen kapcsolat, természetesen, és nem gondolkodik, hogy egyikkel másikkal milyen, de ilyen igen nehéz helyzetekben megmutatkozik, hogy valamilyen érdek állt-e mögötte, csak életveszélyes helyzetben érzékeljük ezeket a finom árnyalatokat. Vagy még akkor sem. Akkor a problémától nem. csak később. aztán jött ő. Onnantól nem kellett ilyen problémával foglalkoznom. A

hibákkal pedig kompromisszumot lehet kötni, ha az ember nincs életveszélyben, ha nyugodt életet képes élni. Viszont mostanság igen érdekes fényszögben jelenik meg u.ez a probléma, de nem is mint probléma, csak jelenség, az érdek. Hogy mahinálnak emberek, merre, milyen játszmák mozgatják, u.az az ember milyen homlokegyenest más arcát képes láttatni, mutatni, kinél hogy, tudatosan vagy nem, az önigazolás, vagy olykor egészen jelentéktelen dolgok függvényében. Például elég csak a játékot megfigyelni, mikor tudatlan, mikor nem, egy fotó feltevése. De erről már írtam régebben. Hogy van aki fiatalkori, igen csábító képét teszi fel, holott már jócskán elmarad ettől a vonzástól, van ahol kibújik a szög, ellenérzést váltva ki, máshol meg ez a kis apró becsapás jól jön, mások meg vonzóak úgy is hogy felvállalják önmagukat valóságukban, legyen egy idős, vagy fiatal arc. Mennyire nem is a kor számít, hanem a sugárzás. A hitelesség minden esetben az arcra van írva. Vagy az is igen látványosan érdekes, hogy mögé lehet látni. Megint fölösleges körutat tettem, ilyenkor aztán rosszérzésem kiújul, úgy hogy befejezem, míg ez még a holnap napomra is ráülne.

Azt hiszem, talán bizonyos értelemben én sem vagyok jó barát. Másrésztől meg, igen jó barát. Ez elvinne, megint, így lépek is ki, témából. És a legborzasztóbb, eltelt megint egy nap. Munka nélkül.

2010.1.25

Igen, a hasonlóságok nem szándékosak. De azért az mégiscsak feltűnő, ha egy írásodat elkérik, egy könyvedet, aztán sehol haj, semmi üzenet, végül megtalálod feldolgozva az illető portfóliójában. Ez azért ugye, s igen, milyen igaz, nem elkerülhető.

Hogy még mindig nem értünk túl saját árnyékunkon. Amikor más szemén állunk.

És mégis milyen igaz, mind kicsit ugyanabban az árnyékban vagyunk, csak a nap olykor kitakar.

És akkor milyen jó, hogy bárhol a világban gondolataink összeérnek. Mert összeérnek. Kétségtelen. És azt mondom, milyen jó.

Hát még mindig ugyanezzel a szemmel nézel? Kár. Igazán felnőhetnének a sértődöttségből. Kiérezni a napot a fényből. De ha ez szárnyakat ad a másik lénynek, akkor mégiscsak tettünk valamit, érünk valakit.

Akárhogyan is, nemhiába éltünk. Ha árnyéknak árnyékaként is. hát tündököljetek, teremtettt fényeim. Befogadtalak. Ha eltoltok is. ott vagyok, és visszanézek. Éljetek. Nincs ugyan kezem, amivel felfogjam a sötétiséget, hisz sötét szalagot nyomtatok a szememre. És a kezeim... azok nem tudom mikor, hol, tűntek el. az egész kar. de hangra kapom, nektek, engesztelésül.

Aztán mégiscsak amilyen a magamfajta, csak azt mondhatom, egyedül maradunk. Nem baj. Ha a könyvben így van megírva.

Szép voltál abban a szürkeségben, múltkor, a tömeg közt. Akkor, amikor még mosolygott a szem, az arc, és nem voltak kiszabott emlékérvék. Milyen sokat változunk egy szabásmintával, és ez jó. hogy arcunkhoz igazodunk a körvonalazottságban.

De... és akkor csodák vannak. Miért is ne? üdvözöllek, naplóm. Te vagy az újraéledő kezem. Fényesöböl. Ha egyszer megindulsz, elindulsz, ígérem, veled tartok.

Mindig visszaérünk a kiindulóponthoz. Vadóc vagyok, taníthatatlan. S ti kik emberek, nézzetek el felettem.

Összetartani. Integetek.

4x3. na csak eszembe jutott. Hogy nem-e itt lukadok ki végül.

Iszonyatosan behagymáztam, még nem zuhanyoztam, nem mostam haját, kevés az esély, hogy így negyed órán belül kimozdulhatok otthonról. 1 %

?

Jaj, és a film is elakadt. Baj, nagy baj. Mert ezt nem lehet apránként...azazhogy muszáj lesz, és itthon maradni....pedig szerettem volna...már megint. U.a.

A film, hagyma, stb. döntött helyettem. Mindig így van. azért olyan nehéz a döntés, mert tudom, sohasem én döntök. Az erő hatalmasabb felettem. Hogy mikor lépjek ki. a lábak. Igen, valóban itthon hagyom az agyamat. Na ez butaság lett, nem érdekes. De a lényeg marad. Itthon. Mára (is)

Bele kell törődnöm. Ma nem visznek a lábaim.

Jól van, én tényleg nem haragszom már, csak nem szeretem a puffaszkodó arcokat. A nők előszeretettel adják a sértődöttet, amikor ők a baj okozók. Ezért inkább a puffaszkodó kislányokat szeretem, azokkal legalább lehet játszani. És kedvesek. És nem néznek el az ember feje fölött.

Csak pihenőnek írok ilyeneket, hogy legyen ez is.

Milyen furcsa, T. nem érti a lényegét. T. soha nem értette semminek a lényegét. Kapzsin szív mindent magába, mintha attól félne, ha nem igyekszik, azok mind elúsznak előle. De a lényegét, azt sohasem értette.

Tulajdonképpen azt hiszem mégis bolond vagyok, hiszen normális ember szerethet-e mindenkit. Például aki folyamatosan elgáncsolja. Na igen, a kisgyerekeknek a szeretet jele. De hát

egy felnőtt, hogyan nézhet a dolog túloldalára, amikor innen van. Igen, a szem, hogy mindenhol a szem van. akármerre forogva, mindenütt a szemek.

Maradjunk annyiban a zöld borsószemek. Így aztán előbb-utóbb valamilyen módon elkészíteni.

Aztán ezt az egyszerű műveletet is milyen könnyű elhibázni. És mégis. Az ember örüljön amíg még megvan keze-lába. Önmagában.

Besütött ma reggel a nap. Ilyenkor jól kezdődik a nap. De aztán ez a nap is elmegy, mint mindegyik. Reggel? Amikor hajnali 6-kor bújtam ágyba. Legfeljebb délelőtt.

Igen, a napsütésnek varázsereje.

 Ugye, hogy több ez a T, mint ahogy láttatja magát néha. Egészen elégedett vagyok. tulajdonképpen többet "kaptam", mint gondoltam. Komoly, igen komoly terv. Átgondolt. Az apró hiányosságok már tényleg csak kiegészítés. Bizonyos alpontok részletes leírása, hogy látható legyen mi az amire a személyes és a dologi költség vonatkozik az összeg igénylésénél. Gratula, mondom végre elégedetten magamnak. Mégiscsak jó volt szigorúnak lenni. Bízta ebben a fiúban, és nem "hagyott cserben". Ez itt komoly több napos munka. Ugye, hogy most ezúttal nem volt apáméknak igaza, vagy csak a féltés, és kicsit igazuk, de azért ez a pályázat nyerő. És ez a fontos. Hogy a dolgok mindig előrébb menjenek. Végre ma valami igazán jó is legyen.

Hát, hogy az a fránya 2. pont nem jön létre a kiállítóhely miatt, ...sajnálom. De talán az alkotói támogatás részbe a könyv belefért, ...bár mintha...meg kell néznem az elnyerhető összeget, hiszen minden, ez a sok kivitelezés, az alkotómunka, az összes fotó, a könyv szerkesztése, nyomdai előkészítés és

kivitelezés.... Majd meg kell néznem, igen... erre több mint egymilliót kellene kapni, hogy mindkettőnk befektetett munkája, a szellemi, a fenék, mint fizikai és a nyomda is beférjen... hát kiderül

Így is jó. hogy legalább megértette, ha könyvet akar, pénz kell, támogatás, különben nincs a Láncszemeknek újabb jövő. A semiből nincs semmi. Hogy 2 év munka, az munka. Vagy egy év. Vagy fél. De kemény munka. És így már minden benne ami kell. nyárig megleszek az én könyvemmel, összeszedem magam, és utána jöhet a Láncszemek 2. igen, azt hiszem, nem lehetek szomorú. Remélem nem ez, amire emlékszem, hogy legmagasabb összeg a 600 e. mert ez nem elég. ha egy éves havi 100 e, már pontosan fedné a befektetett munkát, szerényen, mint ahogy eddig is, befért. Kicsi embernek kicsi pénz. De a kicsi támogatás is támogatás. Nemigaz? most már csak meglegyen.

Ahogy elnézem, intenzív munkával egy év. 12 hónapnyi. Elején T végzi az alkotómunkát, összes fotó, minden ami kell, második felében én veszem kézbe, a lektorálás, szerkesztés, válogatás, anyag tipográfiája, nyomdára kivitelezés... és a szövegek fotókba rendezése, ez még külön. Ez is igen nagy munka. Könyvtől független. De remélni. A lehető legjobbakat. Most legalább lehet remélni.

És hogy ugye nem volt igaza apámnak. Hogy eljönne idő, megmutatni. Hogy nem vagyok olyan ágrólszakadt, mint gondolta. Olyan tehetetlen. Olyan szerencsétlen. És hogy, amint M. monddta, két ember több ember, mint egyember.

És végre büszke is lehetek, majd, hogy nem ingyen kell dolgoznom. Hogy apám nemlétező bajsztát megpenderíthessem. Igen, nem olyan szerencsétlen azért a lánya.

Tudtam, megéreztem. Azért tettem a végére a mosolygó, kinéző kislányt is. mert túl szomorúnak éreztem. Kellett a narancssárga drótháló. A babához. Hogy kicsit a kép felviduljon. És akkor

érkezett az anyag. Megérkezett a G anyag. Igen, és még angolul is tud. hát igenis büszke vagyok erre a fiúra. Hiába prűszköltek apámék, jobban mondvá inkább csak apám, az ormány bizony csak eldugult.

Megérdemeljük, hogy munkánknak gyümölcse legyen. Idők végezetéig. Mert ez a fiú fejlődik. Igen gyorsan fejlődik. Sokkal gyorsabban mint annakelőtte, és már nekem sem kell hátranézniem, jó lesz előre: egy új Láncszemekkel előrukkolni. Egészen egészen újjal, ami még nem volt. ugye manó, van nekünk még jövőnk. Ha kicsit már nem is az az árnyék, de azért ott leszünk, vigyázva, ha már nem is mi magunkra, de a láncsze-meinkre. Na persze, ez azért más, hiszen mi is változunk, de azért a régít, a múltat sosem feledni. Hogy ne kelljen semmit ami történt, lett, megtagadni. Mackó aranyos, alszik, majd amikor én örülök, ő is örülni fog. Te meg, neked meg nem kell mást csinálni, csak vigyázni. Hogy mindig minden csak szépen menjen útján előrébb. Kicsivel mindig előrébb. Hogy a kislányok is mindig kicsivel boldogabban mosolyogjanak. És akkor majd nem leszek nagyon szomorú.

2010.1.26

Annyira félek a hidegtől, hogy nem valószínű, ma is kimozdulok. Sajnos. Pedig igazán akartam. Sok más dolgot akartam még, írni, de most csak ez.

2010.1.27

A technika sajnos katasztrófa. De mit is akartam írni. Hogy tegnap? Mikor is...a T nem tamás volt, hanem tű. Igen. Amikor a dolgok lényegéről beszéltem. De lehetett volna persze T. is. a maga nemében, de akkor nem ő volt. na csak ez, többet nem tudok, mert a csigapenge utolért. Ebben is mennyi szál összeér. Mert ugye így a szó értelmetlen. És mégis. Na nem baj, vissza kell térnem a munkához. Már amit még tehetek. A szinte semmiből. Lépésben. Csigalépés, értem...

2010.1.28

Ma végre megsütöttem a pogit, amit a ... január 15-re szerettem volna. majd 10 nap késés. Több. 12...3

Elhagyott, manó. Elhagyott. Rá volt írva az arcára. Aztán már nem is nézett rám. Tulajdonképpen előbb-utóbb mindenki elhagy. Mert így van megírva. ha mégsem, úgy az csak a csoda műve lehet. Finom a pogi. Kicsit sötán, de hát nem jár bele só. Nem írta. De azért tehettem volna. persze így is szeretem. Inkább sötán mint sósan. Bár van amiben a sós a jobb. Mindegy.

Elhagyott. Pedig ő volt utolsó reménységem. Neki még a munkámat is feláldoztam volna, pedig titkon szerettem volna, ha honoráriumot is ad. De hát neki sincs amiből, mondta. És fájlalva, de bátorítottam, hogy nem számít. mert nyusziéért mindent feláldoztam volna. csak érettük. De nyuszi is elhagyott. Elszállt. Űr maradt utána, de szép emlék. egy könyv. Amiért még a honoráriumomat, munkámat is feláldoztam... volna...

Elhagyott. Ott volt a szemében. Aztán már az sem. Semmi nem maradt utána.

Szomorú voltam, de a darab felejtette magányomat. Már nem voltam olyan szomorú. Elvégre ketten néztük, sokan. Egy légtérben voltunk, és néha nézett, rám nézett. én csak kicsit mertem, vissza. Elhagyott. Véglég elment. Nem hagyott semmit maga mögött. Árnyék sincs, hiába. Átjátszó lettem. Nyúl helyett, mögött. Elhagyott, elhagytak. Mindenki elment.

Ma végre megsütöttem a napot.

...kihagyátok a legjobb részt a filmből. Illetve hogy ez is jó... de amikor a fiú igazán jól csak a saját dalait játssza. Na mindegy is, csak vártam kicsit azt a részt is. még. Ez is jó... így is jó. Na, ennek itt a szöveghez semmi köze. Különben igen, értem... értem, igen, ezt a részt, itt, ennél, valóban, tényleg, eddig észre sem vettem... a végén.

Igazigaz. Semmit sem szóltam, valójában.
Hogy mennyire nem is szeretek, beszélni.

Igen, mindig csak egy nyúl leszek, akin legelőnyösebb átnézni. Rosszabb esetben taposni, de ez már többet nem történhet meg. marad az átnézés. Rideg mosollyal. Mint amikor tanulság. Csakhogy már nem szeretjük azokat akiket régen. Már nem mosolyodunk el, ha félünk. Milyen ál, ez a mozdulat is. minden mozdulat megkövesedve. Csak az itt és most, az ami valóság. Amiben még megmaradt tisztaság. Nincsen múlt, nincsen jövő, nincs ha. Csak az itt és most, becsomagolatlan, fénysugár.

... csak azt akartam mondani, hogy nem akarok már semmit.
főlöské megmagyaráznom, nem értenéd.

Hogy mennyire nehezemre esik állásajánlatot küldeni. Egyre nehezebb... igen, a halogatás. Jól művelem. Életemben mindig elmaradtak a legfontosabb dolgok. Sohasem voltam képes mérlegelni. Hogy a fontosabb, előre. Ma már ebbe is beletörődtem?... amikor észrevettem is, hete? több, hogy elfelejtettem jelentkezni a behívóra a munkanélküli osztályra... is halogatom. Ha már akkor nem... és különben is, mi értelme. Persze, ki lehet olvasni fél könyvet. Amíg a beírás. Egy beírás, ami 4-5 óra. Egy dátumért, egy pecsétért, vagy még az se. pedig jómultkoriban még milyen ijedt voltam, azonnal telefon... hogy akkor most bepótolható-e az elmaradt alkalom. Bepótolható volt. most? Csak a halogatás. Hogy majd minden szépen megoldódik, magától. Várni. Tenni, várni, tenni, magától.

Pillanatnak élni, örülni egy arc mosolyának. Nincsenek vágyaim. Elfogytak, mikor már a csúcson, elengedem. Nem szeretem, a háromszögeket. A hegy tetőt se, ott hideg van. a magasat, talán, nem tudom. Már, hogy igazán mit szeretek. Hogy már forró-e az arcom, a testem. Talán már izzadni se... milyen szép idők. Hideg a testem, sápadt az arcom. Nincsenek izzások, izzadások. Nincsenek félelmek, örömek. Vannak, még pillanatok. Elégnek, kiégnek. Maradnak még, elmaradt pillanatok. Megélve,

remélve... reménytelen. Haza menni. Az út. A villamosok, mindenféle villamos. Nincs ellenőr. Szeretem, amikor nincs ellenőr. Olyasgatór. Már nem nézek fel minden két pillanatból az elsőben. Nem kell, azért a félelem van még. Hogy bármikor felbukkanhat, ellenőr. Kicsit pihenek. Elbolyongok a könyvben. Nem kell felnézni többet. a villamos is jó, de a sztrájk is jó volt. a metróra is lehetett kicsit pihenni.

Feladom, manó, feladom. Tegnap még megfogadtam, többé sohasem. Hogy soha többé nem nyitok ki új lapot. Hogy nem lesz internet. Nem lesznek új, újabb, legújabb újlapok. Nem lesz semmi. És akkor ma megint csak folytatom ugyanott. Mintha el se kezdődött volna semmi. Gyenge vagyok. sokkal gyengébb, mint gondolhattam volna is, bármikor. Pedig már elgondoltam szépen, hogy nem lesz más, csak az új naplóregény. Hogy minden más kapu bezárul. Csak én leszek benne. Persze, akkor is be-be kellett volna néznem, magocskákhoz, kicsikét, és most valóban a magocskák, de akkor is. vagy nem tudom. Lehetett volna valahogy, másképp. A terv is szép, nyárra meglenni, még, úgy értem kiadó is, és akkor jött volna, épp beleférve szeptembertől a láncszem. Az új láncszem. Hogy végre ott is valami másképp.

Aztán ez a fránya horoszkóp is, nem-e ír mindenfélét, csak jót nem. határozottan nem állított remélhetőt. De az is lehet, én nem figyeltem elég jól. Hogy voltak még tartalékok. Hogy a rosszban is ott rejtett valami jó. bizonyosan, mert olyan nagyon-nagyon rosszra azért nem emlékszem. Igen, és különben is, sem mindegy melyiket. Horoszkópok is különböznek.

Na mindegy is, ha már izzadás sem. Csak ez a fakóság. Igazítani kellene a narancs mosolyát. A narancsos mosolyt. Valamerre. De ehhez sincs erő.

Mennyi napja halogatom a grencsó-féle koncert rajzokat is. már nem is emlékszem a részletekre, pedig hogy lefényképeztem azt is. milyen nagyszerű pontossággal. Hogy az is hiába.

Belehalok, ha önéletrajzot kell írnom. Minden önéletrajz felér egy halállal. Keresni, kapirgálni megmaradt önéletrajzokból is, ki nem állhatom. De talán ma... talán meg fogom próbálni.

Ma főzök egy finom paradicsomlevest. Folyton zöldségleves van.

2010.1.29

Mából. Lássunk egy idézetet: "behatóan tanulmányozni kell azt a szörnyű zsidó aknamunkát, amellyel tisztességes embereket rántanak a szennybe és pocskolyába, hogy értékelni tudjuk e sajtókalózok veszedelmes működését.

Nincsen az a piszkos eszköz, amihez az ilyen szellemi rablólovag ne folyamodnék, ha céljai eléréséről van szó. Beférkőzik a legtisztosabb családi rejtekbe, nem nyugszik, anélkül csak egyetlen vékonyka esetre nem bukkan, amelynek segítségével meghurcolhatja szerencsétlen áldozatát. Ha pedig sem a nyilvános, sem a családi életben nem talál még nagyítóüveggel sem kivethetőt, akkor egyszerűen a megrágalmazás módszeréhez folyamodik. Nemcsak azért, mert tudja, hogy az ezerszer visszavont rágalomból is mindig visszamarad valami a meghurcolt hátrányára, de különösen azért, mert a százszoros ismétlés következtében -amelyhez mindig talál cinkostársakat, az áldozatnak még védekeznie is szinte lehetetlenség." Mindezt az 'újságírói kötelesség' fehér tőgájában teszik."

Ma még vagyok. itt vagyok. holnap már nem biztos. Holnap semmi nem bizonyos.

Már egészen bizonyos. Ki kell használnom, hogy ma még vagyok. minden már egészen bizonyos.

Nincsen csak jó vagy csak rossz. Ez már bizonyos. Minden jóban van valami rossz, és fordítva. Soha nem állíthatunk fel szabályokat. Ezek nem lesznek mindenáron érvényesek. Semmi

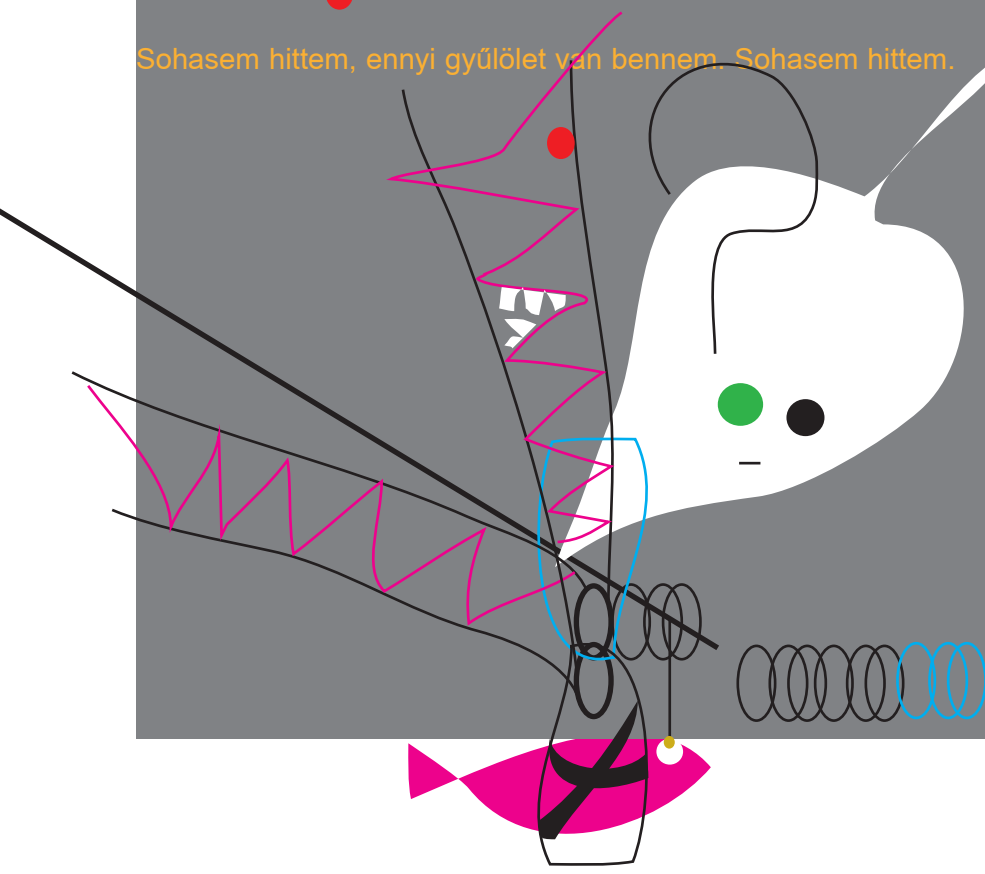
nem semmi, és fordítva. A minden sem minden. A semmit nem lehet figyelmen kívül hagyni, amikor a mindent érzékeljük, és fordítva.

Holnaptól nem leszek. És soha többé nem leszek. Csak magamnak. Kizárólag csak önmagamnak.

Nem lesz sem fekete, sem fehér. Sem szürke. Az árnyalatok pedig összefolynak.

Kívánok neked, és most valóban szívből kívánom, szép utat, jó egészséget. Hagyj elmenni. Régen várom. Most eljött a pillanat. Fontos lépés jött el. annyi éve várom. Olyan nagyon sok év. Nem vágyom, nem kérem, nem kívánom, hogy bárki megértsen. Először nem kívánom. Igazán tartozni. Sosem tartoztam, de most már bizonyosan tudom. Amit csak éreztem. Hogy sosem kívántam. Minden végtagomban. Jó lesz így, tudom. Egyszer el kellett menni.

Sohasem hittem, ennyi gyűlölet van bennem. Sohasem hittem.

Tegnapok.

Tegnap mackó mikor megérkezett, nézett. megállt, és nézett, feltűnt, kértem mit csinál? Mondja, néz. Kértem mit néz? Mondja, engem. miért, mi van rajtam, mondja mosolyogva?nevetve, hogy most olyan vagyok, mint egy felnőtt. Ahogy jobbra-balra teszem-veszem a fejem, s közben gépelek. Mint egy öntudatos... valahogy, valami ilyesmi, ...felnőtt. Én is nevettem, ezen. Bár, kicsit elgondolkodtam ezen a felnőttön. De aztán mégiscsak nevettem.

Más. tegnap. Éjfél körül, amikor véget ért a film, amiben folyton csak ölték egymást, én is pisztolyt tartottam K gyomrába. Nem, nem is csak ő volt, többen is, kettőnek is, már nem emlékszem pontosan kik. Valóban kívántam végezni vele, de aztán arra gondoltam, fenn, a feketeségek, engem is megbüntetnek, így elhessegettem a gondolatot. De bármikor előtűnhet.

Milyen jó, hogy mindenkinek jó, aki engem bántott. Legyen mindenkinek jó.

:)

De azt hogy kit szeretünk, nem csaphatjuk be magunkat. Kit érzünk, hogy valóban szeret is bennünket. Legalább, örül nekünk. Igen, inkább is így kívántam írni. hogy örül, velünk.

Azért jókat, a lehető legjobbakat kívánom.

zs

igenigen a színskála teszt. Az van, hogy nemhiába kérték állandóan tőlem, ha színkeverés... ilyesmi problémájuk volt a nagyfilmes srácoknak. Hogy mennyi fehérét keverjenek, mennyi és milyen színárnyalathoz sárga piros v kékből, mennyi kell, és én mondtam. Valahogy pontos érzékem van a színekhez. Ez van. végre egy kis sikerélmény:

na, már nem is annyira haragszom ellenségeimre. Le lehet venni lábamról egy ilyen semmisséggel... na hiszen, nem is annyira semmisség. Állítólag ennyit nem lehet elérni:

persze, teljesen megfeledkeztem kp-ről. Hogy vele próbálkoztam először a nyusziékkal, amikor visszautasított, vagyis hogy még nem az, még nem... de aztán rengeteg mindenben ment keresztül az anyag. mentségem, akkor még nem volt meg a szerkesztett könyvem, nem láthatta egészben, csupán egy-két szedett-vedett írást innen-onnan, tehát nevezett k. p. egyáltalán nem lehetett birtokában véleménye esetében, munkám (tehát: nevezett nyomdakész nyusziönyveim) minőségében. Mindez csak azért jut eszembe, mert szondigy.-nek határozottan állítottam, mint ahogyan akkor pontosan meg is éltem, hogy ő az első, akit személyesen keresek fel... mert félt, hogy annakelőtte biztos próbálkoztam sokfelé, és visszautasítottak, ezt puhatolózásnak, kérdésnek szánta, mire én, határozottan, hogy ő az első, mert a nyomdára előkészített tervem esetében igenis így volt. pontosan így. És ugye amikor a kiadói nyilatkozat a Maszrehez is, csak őt kerestem fel, akkor már határozottan csak a Napkutat * . Különben sem számítom kő-t. Tőlem kikiálthatják bárminek is. számomra kő nem viszonyítási minta. Mindigis éreztem esetében is, ahogy mozgott, a szavai is, olyan látványosan sandított kiskapuk, nem egyenes ez az ember, hiányzik valami ebből az emberből. A kiskapukat jól használóknak megvan a biztos tartásuk. A szemükben. De az ő szeme mindig bizonytalanságot sugárzott, mint aki számító... Tehát innen is, onnan is, hiányzott, hiányzik valami belőle. Ennek az embernek nincs biztonságérzete, mert függ valamitől, egy felsőbb irányítóponttól. Igazodik valamihez, tehát nem szabad ember. Ezért sunyi. Legalábbis számomra annak hat. Úgy hogy csak nyugodtan kikövezni tessék mintaképnek, a kiíró ugyanúgy magáról állít ki számlát. Tegye. Különben sem haragszom rá, pedig kéne. Nagyonis kéne. Ez van. csak néha tudom, jön, hogy visszaadjam. Hogy egyszer... De sosem adatik. Mint ahogyan az élet is olyan amilyen.

* innentől a fülek is már tovább konyultak.

Pontosan világossá vált néhány napja, a kerekeket kik és hogyan mozgatják. A magot is érzékelem, onnan a szétfutó szálakat, amelyek mindig egy pontba vezetnek. Ki és vissza is. bárhol. Ha a közeli, egészen olykor közelnek látszó pontokat is szemléltem. Melyek már-már megérintettek is, csak eszköz voltam, ahogyan más, aki éppen nézed soraimat, is csupán eszköz voltál, de te szerencsés eszköz, mert benne lehetett a fogaskerék részeként, mi több veled, téged használtak csalinak, éppen jókor... ehhez is tudnék fűzni, de nem teszem. Miért bántanék bárkit is. úgyszintén esélyem. Kijutni. Nekem sosem lesz esély. Minden pontosan előre ki van számítva, ahogyan akkoriban is. egyetlen mozdulatom sem vezethet megnyugtató megoldáshoz, esetemben, egyetlen mozdulatom sem hoz feloldást, sikert, örömet meg éppen úgy nem. hajban láttam nagyszerűségét, szerettem is, de esetében is mindig éreztem emberi gyengeséget, ő is inkább oda simul, ahol többen, ahol nevetni lehet. Igaz, nem feledkezhetem meg arról a pillanatról, amikor hozzám jött a tömegben, és szinte letérdelt mellém. Ezért a mozdulatért egy életre megbocsájtok. Bármit tesz ezentúl. Mert az a mozdulat őszinte volt. hiába hogy akkor, azon az utolsó napon azért akartak összeülni, hogy engem kiplotykáljanak. És a hozzám hasonlókat. Ha vannak még ilyenek. Mint ahogy p... söczi... most nem jut eszembe a név, nos őt is. ezek a társaságok mindenkit kiplotykálnak, aki nincs jelen. De nem hagytam, észrevettem ott, a megállóban, miben mesterkednek, és visszafordultam. Én akartam lenni, aki megleckézteti, bár egyszer, menyétát. Ha aprónyt is, sikerült. Befulladásztottam a jóízű nevetést. Fulladozott kicsit a zavartságtól, de már nem bírtam elviselni, hogy átnézzen rajtam, búcsúzóul. Különböztet semmi bajom 'ával, tényleg, csak nem az esetem. Ő is, csak úgy mint minden ember, mert bizonytalan, mert nem elég erős, akaszkodik másik emberre, hogy erőt szerezzen. én nem tartozom a bosszúállókhoz, inkább csak nevelek*. Furfangosan akár, de inkább ez is, túl őszintére sikeredik. ahogy a helyzet adja. Ha olykor elesem is, néha sikerül. Na mindegy, úgy is kinevették valószínűleg máshol magukat. Igen: Azért miért is ne nevetnék én is egyszer. Csak az a baj, hogy én sajnálom, ha valakit úgy hogy az nem védekezhet, kinevetnek, távollétében rágalmaznak, érzékeny vagyok erre, mindazok miatt, ahogyan, már

* bár azért megvallom, nekem is jobb lenne néha nevetni

nem nevetve, igen nagy előkészített komolysággal kicsináltak, eltűntettek a színről. ilyenkor valahogy nem fűlik fogam nevetéshez. Igaz, gyermekkoromban sem szerettem, ha éppen az figurázott ki egy másik embert, akin sokkal inkább lehetett volna szórakozni. De hát ez van. nem tehetünk semmit ellene. Szembe se fordulhatunk, a tömeg mindig erősebb, a tömegnek mindig igaza. tehát maradunk. Védtelen, egymagunk. A sikeres emberek magatartása. Persze értem én, és most megint haj, vidékről jött, a gyümölcsök... neki is meg kellett harcolni a maga módján. Miért adná fel ezt a kivívott előnyt, megbecsülést. Tartani kell, bárhogyan is, az erőt. (pl ilyen kók is, csak neki, mindegy, a tartásával is... mintha... de most nem tudom megmagyarázni, inkább, felidézni nem megy, mert hiábavalónak találom a gondolatot... azaz hogy kókban van valami közvetlenség, ezt szerettem. kicsit hazudós is, mármint úgy a szeme mögött, csak úgy önmagának, de éppen annyira amennyi még jó, és szeretnivaló, aztán meg velem rendes is volt, nemigaz? nyulacska... mégha voltak is azok a dolgok a szem mögött). És neki (haj) van biztonságérzete. Azt hiszem. Igen. Az, ami nekem sohasem lesz. Mert a kicsinységemen nem kerekedhetek felül a nagyságom miatt. A másságom taszít el magamtól. Hogy a nagyságom éppen kicsinységemben rejtőzik. ha elveszítem, nagyság sincs. de az is lehet, csak a félelmem. Ezt ember soha meg nem értheti, emberhez soha el nem érhet. tehát, maradni. Nyugalomban élni a napokat. Mackóval is jobbnak lenni. Mutatni is a szeretetemet. Nemcsak érezni. Adni is. többet. csak éppen mennyiben még magamnak maradni. Megmaradni, és adni. E kettőben. kicsit olyan mint *“e kettő kell nekem”*

Ja, és jó volt az oroszlánod, halacskásod is... tényleg. Csak akkor volt kicsit olyan amilyen... írtam, érzésem. Szerettem, hogy ha nem is mindig velem, olykor szemben, ellenem, de kicsit, amikor elfeledkeztél magadról, picinyit, azért kedveltél. Foglalkoztál velem, persze mondhatnám, hogy magadért. A kifigurázásaid is a tömegért. Hogy ne vessenek. Hogy te is csak hogy erőt szerezzél, belőlem. Hatalmat. Rajtam. de aztán végül mindig megenyhülök. A szeretnivaló marad meg belőle. (d)...ezt már régebben akarom írni. Most ez is itt.

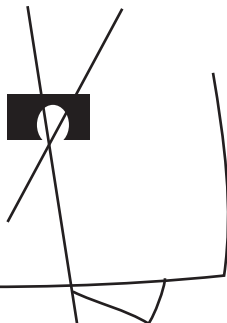

Jaj, és tegnapból még, hogy ezzel is zárjam. kodolányit kaptam el gulyásékkal. kicsit vicces volt, hogy még ebben is én. Nevettem volna, ha nem éreztem volna a viccet szomorúságomban. A dokumentumfilm a kísérletivel szemben. De máshogy is rákérdezhetnék. A dokumentum film, a múlt ellehetetlenítése, a kísérletifilm süllyesztésével. Vicces, hogy mindkettő lent landol a jelenben, mindenhol, nyomában öngyilkosság. Csak az egyik 100 év múlva sikeres lesz, másik homályba vonul, békességben. Csak mert ez máshogy hangzana a valóságban. Egyik a másikkal szemben. A dokumentum a kísérletivel. Aztán szépen találkoznak. Megbékélnek. Kezet fogva. A süllyesztőben. Ma is jó volt nézni ezt a fiút. Kedveltem. Jó volt emlékezni jelenlétében. A rossz is valahogy megnemesül. Pedig ez sem valóság. Minden csak az én kitalációm. Az arc, arca, hogy meghízott. De tartása szinte ugyanaz. Kedves volt így is. szeretnivaló. Éppen mint régen. Kicsit más, persze, hiszen ő éppen hogy nem innen, egészen másik oldalról. Emlékszem, pedig ilyesmire is igen ritkán, egyik etűdjére még talán első évből. Valami fény volt a téma. Igen. Kísérleti film. Ilyesmi. És ahogy beszélt. Pedig ki tudja, mi minden változhatott, az idő, idők, ott is. mindenhol. Homályba vonulnak a fények is, árnyék, fátylon keresztül.

Az X kereszt. Éppen a sikervonalamon. Középsőujj alatt, szinte a szív vonalon. Furcsa, ezt eddig még nem vettem észre. Ott a csúccsal felfele álló háromszög is, ma éppen elgondolkoztam, miért is nem kedvelem a háromszögeket, talán mert mindhárom oldaluk tör. Szúr. Élesen kiáll szinte támadásra. A csillag is ott,... na csak ez a kereszt. Hogy eddig nem vettem észre.

2010.1.30

Úristen. 2 toll volt benne.

2010.12.31

Jaj, manócska, mi a baj? Nekem ezeket a verseket, írásokat, most, ebben a pillanatban kell feltennem. Nem szabad, hogy ez ne történhessen meg. ma éjfélkor a határidő. Az írásoknak meg fenn kell lenniük. Ugye amire felnézek, tudod, oda fel, minden rendben lesz. Talán újraindítom a gépet... ilyenek. Addigra már minden rendben...

Lehet hogy valaki azt akarja, ne tehessem fel. De ki? miért?

...talán sohasem derül majd ki... a soha... kicsit erős, de akkor is... hogy nem fogom megtudni.

Az nem lehet... ugye? hogy nem tehetem fel. Amit előkészítettem, annak ott a helye. Mindennek pontosan akkor és ott a helye. Amikor.

A nyuszikönyvek... az... kivétel. már régen a helyén lenne.... nem tőlem függött. De ezek az apróságok? Miért?

Pedig már igazán mentem volna pihenni. Kicsit nézelődni, eszegetni, lustálkodni... igazán igazán... hogy legyen kicsi szilveszter. És nem. itt ülhetek tűkön. Pontban éjfélig. Szomorú lettem. Nagyon szomorú. És akkor még ez is kevés. Nem fogtam fel. Hogy ilyen történhet. Történhet, igen. De hogy éppen most. Velem. itt. Szilveszter estéjén.

Igazán szomorú. Pedig ugye, hogy egy ilyen oldal magától működik. hogy nem kell mindig valakinek lenni. Hiszen az oldalaknak lelkük van. ahogy amikor más is beír, aztán te később kapod meg. de ez most más. a késő. A késett. A késve... ugye érted. Lennie kell egy kapunak. Hogy oda bemehessek. Nekem igen, mindig minden ajtónak nyitva... akkor vagyok szabad, boldog. Ugye nem zárul be ez is.

**

már megint ez a lyuk. hiba

tű és a tűk. nem ugyanaz. tűvel és tűkön ülni.

2010.2.1

Eddig, mindeddig azt hittem, hogy mindenáron akarnék élni. Hogy ha a sors úgy hozná, hogy képtelen lennék magam ellátni, hogy valami nővér, egyéb, másvalaki segítségére szorulnék, hogy egyedül öltözni, védekezni, mosdani sem tudnék, hogy akkor is. mert az életet ki kell élvezni minden cseppjében. És hogy bűn magunktól elvenni mindaddig az életet, míg az megadatott számunkra. Ma már én is elvenném saját kezűleg az életem, ha nem lennék képes a testi szükségleteim elvégzésére. Ha rászorulnék más takarítsa székletem, a vizeletem, hogy valakinek, bárkinek a testemhez kelljen nyúlni, amikor bűzlik. Megmosdatni. Azokon a helyeken. Sehol sem. sohasem. Bőrömhöz érni, kezeknek. Egészen bizonyosan önkézzel venném el az életem ebben az esetben. Pedig a tenyeremben ez a büntetés. Valami nagy, igen nagy betegség? Életveszély... halálból visszatérés... nem bizonyos, de valami folytatás. Börtön vagy intézetben... intézmény... szanatórium, kórház... fizikailag kiszolgáltatott helyzetben. Ez van egyik tenyeremben. Hogy nem leszek képes magam, a testem uralni. Ha mégis, sikerül, életben maradni... hogy innen megyek el a halálba. Egész életemben arra vágytam, észrevétlen haljak meg. egészségesen, álomban álomból. Szép halál.

Reggelből. Nem tudom meddig fekhettek és ébredhetek kedvemre még. Napsütésre. Meddig bújhatok, míg csak jó, a meleg ágyban, hogy míg ez az örömem megvan, mondhatom boldog embernek magam. kinézek a fényre, s a növény áttetsző leveleiről vissza. Kicsit később, felkelek. Hogy mikor jönnek vissza rossz idők... vagy mikor jön el valami más, idő. Meddig ilyen ártatlanul szép az ég. ezeket írom. "ébredj a valóra" valamelyik másik napból... aztán csak... maradnék, ha lehetne...

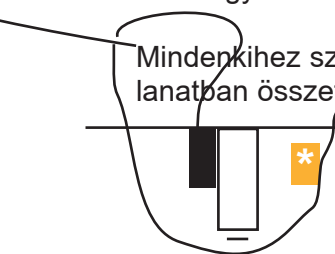
Soha. nem tudnék megfelelni egyetlen állásnak sem. Mindig van valami hiány. Amit nem érhetek el. van a valami. és van a hiány. Amit sohasem érhetek el, csupán megközelíthetem. Ezért nem felelhetek meg egyetlen munkahelynek sem. Ahol mint tárgy, eszköz, kell pontosan, hibák nélkül, megfelelni. mint személy, erős vagyok, olykor hittem, de sajnos hiányzik belőlem a hiány. A valaminek egyre halkuló, elhalkuló sugarában. Nincsenek árnyékok. Itt már minden fénysugár. Hiányzok magamból. Már nem vagyok sem alatt, sem fölött. Valami alatt, valami fölött. Lebegek, a hiánnyal. Nélkül. Egyre erősödő árnysugár.

2010.2.2

Legalább meghallgathattam volna. visegrádi wellness hotel. Ilyesmi. Csak ne lenne mindenben elrejtve valami ismeretlen. Minden olyan áttetsző lenne. Nem kellene félni, tartani mindig a valamitől, ami ismeretlen.

Tegnapból. Nem középen vagyok, hanem egy pontban, ahonnan minden látszik, az egész föld. Hatalmas tévedés azt feltételezni, olyan szüklátónak lenni, hogy csupán két oldal van, és aközött a közép. Ezt is csak politikus állíthatja. Tanítani kellene a művészetet a politikusoknak. Kár, hogy a népet így le kell butítani. Erre nevelni. Hogy csak a kettő közül valamelyik a jó. sokkal nagyobb a látószögem. Beéri, átéri az egész földet. Erről az apróságról, kedves tisztelt Úr, megfeledkezett. "középen vannak, a senkiföldjén". Látta már Ön a **Senkiföldjén*** című filmet? De nem is baj. Tudja, mi rejlik a semmiben? A senkiföldjén? A mindenség. Az egész. Semmiből lettünk, semmivé leszünk. Egy körben vagyunk. a föld körvonalán lebegünk?állunk... kinek mi jut.

Mindenkihez szólni, mindenkit megérinteni, a földön. Minden pillanatban összetartani az egészet. A teljességet rögzíteni a pont-

nyusszancs, már megint puffantsz... kit most (le:) az nem a Sátántangó volt? mindig összetéveszted

ban, a pontból. Persze, érthető, Ön csupán Magyarországot, s annak is egyik oldalát képviseli. Igaz, nem hallottam, a beszéde teljes részét. Így igazából nem is haragszom. Ki tudja, nem-e kötött ki végül, egy biztosabb lábón álló küszöbön. Tévedhetek magam is. látszatra. S hogy a fülem is, szemem, csalhat-e. értem, csalódna.

S a hiány, is nem-e ebből a semmiből. Innen vonódnak ki a hibák. Ha valamelyik szemszögből a hiba kilátszik. Vannak hibák. Mindenütt. De az egész szemszögéből ezek elenyészők.

Ó igen, tévedhetek. Hiszen mostanában mindkét oldal kicsit közelített egymáshoz. Vagy csalna a szem? a szív? magáért... magából... ebből a pontból már ez is számítana. Aprónyit. De hát élni kell, mondják az emberek. Nem lehet az egészé, csak valamelyik földé lenni. Hogy a senkiföldje... csak az álmokban. "ébredj a valóra"...megint csak inkább, maradnék. Van akinek a test, van akinek a szellem. A szív.... hogy a helyét ezután meghatározni. Között? Milyen más értelme van egy szónak, fogalomnak, attól függően milyen környezetbe helyez-zük.

De a jó és rossz, azért bizonyos értelemben helyénvaló. Más dimenzió a "valami". mindkét oldalról helyes a közelítés. Mert valahol mégiscsak szempont a jó vagy a rossz. Nem mindegy jól vagy rosszul érezzük magunkat. Például. És aztán mégiscsak kellemesebb fürödni a jóban, ezt sem lehet eltagadni. De hogy hol áll ez a valami, és mit kezdünk vele, már a mi kezünkben. Mindenhol van valami. és mégis. Olykor a valami több lehet, valami más, mint egy egyszerű jó vagy rossz. Innen is lehet

szemlélni. A senkiföldjét. Ami középén? A mag lenne? A semmi földje.

... és akkor ebben a teljességben nem beszéltem még a különböző nyelvekről. Mondjuk Tarkovszkij, Fellini, Godard, Jancsó, Huszárik, Bódy, Szabó, Eric Rohmer, Pasolini, Minalkov, Bergman, Forman, Bunuel, Kuroszava..... Fassbinder, Vertof, Fabri..... legyenek f betűsek még... de akkor előről kellene kezdeni az A betűvel... egyesítve a kietlen valóság, a hagyomány, a szellem, a lélek, vigazság, az álmok hangja. mind megannyi maga nemében, más-más, érték, ami valahol egy

pontban egyesül, teszi ki az egészet. Egy-egy arc, sok-sok arc, arcokban. Részek, önmagában is egészek, a nagy Egészben. (Pálfi, ez csak úgy eszembe jut, mert miért ne juthatna akármi is közben az eszembe)

... elfogultak vagyunk-e, ha a valami hozzánk szól. Lehet-e, szabad-e elfogultnak lenni, ha az jó. honnan nézünk. Milyen messziről.... Sok tényező, ami innen, ebből a nézőpontból, a pontból, jelentéktelen. Amikor a valami ott és akkor, a szemünk előtt, adott.

Minden befolyásoló tényező, ami nem ott, nem onnan, rossz. Figyelmen kívül kell hagyni. Vagy nem. lehet választani. Mikor melyik. A jó. vagy marad: figyelmen kívül hagyni. Egyik sem jobb a másiknál. A három közül. Mindig megvan a megoldás. Vagy azonnal, vagy csak később.

De nem helyes letérni a nagyegészről. Lehet, de nem figyelmen kívül hagyni. Vagy egészen figyelmen kívül hagyni. A jelenben. A jelenek, részek hordozhatnak valami ismeretlen jövőt. Minden lehet, a nagyegészben. Múltból, jelenből, jövőből. Minden együttes része, a nagyegésznek. A nagyegésznek mindent magában kell tartani. a részeket a folyamban. Összetartani.

De akárhogy is van a nagyegész meg a rész, nem szabad magam ellen cselekednem. Örülni, ha valaki értékel. Ha valaki megért. Mindent beszívni, de elvetni a rosszat. Ami ellene dolgozik működésemenek, gondolkodásomnak. A szünetek, csendek kellenek. Vagy nem kellenek, de szükségszerűek. Vagy csak nem elkerülhetőek. Beszélünk...hogymi a jó, vagy hogy nincs jó, aztán csak örülünk a puszta létezésnek.

((Elvetni ezt az oldalt.))

2010.2.3

A rákokkal és a halakkal sohasem volt szerencsém, mégis közel férkőztek hozzám. Kosocska a tűzben. Dorka szerencsés, mondja anyja, igen szerencsés időben született, a disznó jegyében. Na, csak kicsit eljátszogattam itt, különben egyáltalán nem ezeket akartam írni.

Elvesztettem a virágomat. Közben. Rögtön már, utam elején. Most hull a hó.

Rossz napok, mondja a horoszkópom. Ideje elkezdenem a mesémet. Február 3.

u.a.

Pontosan tudom, mi a dolgom az elkövetkező 1-2 évben, és ez jó. megírni megrajzolni a könyveimet, mindazt aminek rendeltetése megszületni. Majd lesz valahogy. A lényeg, hogy megszerkeszsem minden könyvem, tegyem a dolgom. A többi már nem rajtam múlik. Hogy a szerencse rám kopogtat-e, hogy valaki engem is észrevesz, rám nyitja-e az ajtót. a jó, hogy nyugodt vagyok. és maximálisan tudom, mi a dolgom. Talán ha nem tud kettőt kiadni a Napkút, s vagy egyet sem? De ha mégis, mondjuk a nyúlmeséket, a Kortárs pedig a feketét az álmokkal, de hát ilyen is csupán a mesében. Bármelyik kiadónak igazán nagyon örülnék. de legalább hiszek magamban. És tudom már hol a helyem, még ha nem is vagyok a helyemen. A könyveimben, a rajzaimban. Ezt az utat kell végigmennem.

És akkor ma elindultam. Ez a fontos. A többi, mind csak az élet és emberismeretemet gyarapítja. És ez jó. már három jó ebből a napból. Aztán, ki tudja, merre tovább. Néhány év múlva.

Ma csupán elbeszélgettem két fiúval, valami filmesek, így mondták, valójában ők is azok a régi arcok, tehát két szavazóm úgy tűnt, biztos volt, 5 pont. Ha más nem is, legalább nem maradtam figyelmesség nélkül. Akikre szavaztam, ma is azok lettek első, második és harmadik helyezettek is.

De jó lenne mégis egyszer ott lenni igazán, ahol megértenek, befogadnak. Engem is. ahová eljut üzenetem. de valójában nem baj, ha nem vagyok a középpontban. Egyszer pontosan tudom, nekem is eljön az idő. Persze ezeket a pontosan tudom, ilyeneket azért jó lenne húzni. Nos tudni nem tudhatom, maradjunk ennyiben. Csak azt, hogy tennem kell a dolgom. Ez az egy, ami bizonyos. Semmi több. Fülöp ma mielőtt elmentem, kihívott beszélgetni. Nyugodt voltam. Viszont ma is megértettem, az ember, a magamfajta csak úgy van. nincs, nem lehet, sohasem, a helyén.

És akkor mindig, minden környezetben, helyzetben következetesnek lenni, tudatosnak, és hogy jól érezzem magam bármilyen lépésnél, még ha az számomra nem is kecsegtető.

2010.2.4

Két halott bogár ma, a vödör vízben.

Akik szeretnek. Ez a fontos. Lesz-e olyan közönségem egyszer, akik szeretnek.

Most megfogadtam, mindent leírok az éjszakai papírokról szóról-szóra. Nincs cenzúra. Egyszer ilyen is legyen. Különben már régen nem írtam éjszaka lámpafény kattintgatásra. Mackó a hajnalira meg is jegyezte: már megint? Fél hat óra volt, ez utóbbit megkérdeztem.

Éjfél után valamikor.

Jól vagyok, nyugodt. Csak kicsit gyakran jut eszembe öngyilkosság. Pedig nemegyszer elnevetem magam. nevetek is.

Nem akarom eltemetni az anyámat és az apámat. Hamarabb akarok meghalni.

Olyan értelmetlen. Az is ha te nem vagy. Pedig ez is öncsalás. Mackónak is szeretnék írni, de ő nem kíváncsi. Vagy nem tudom. Úgy összezavarodik minden.

Nem tudom. Magunkért nem éri meg, létezni?

Már nem vagyok bizonyos, végig tudom-e csinálni.

Valójában semminek nem tudok igazán örülni.

Azt hiszem, csak szükségem van valakire, akinek írok. Aki minden pillanatban velem van.

Nem tudom, egyre nehezebb.

*(ez nem tudom hová tartozik) ezért választottalak ki. ezért kiválasztottam valakit, akinek írni szeretnék. Akinek írni lehet. Hát így történt. Te lettél az én kiválasztottam. Szükségem volt valakire, akihez írni lehet. Olvasó társra, partnerre volt szükségem, aki mindig jelen van. legalábbis a képzeletemben. Ami akkor persze, ott, megélt valóság.

(úgy látom, itt folyamatosan ismétlések) kellett valaki, akire mindig, minden pillanatban számíthatok. Aki a részem lett ezzel a kiválasztással. Aki figyel, kíváncsi, követ.

Hát ilyen egyszerű az én történetem.

Szükségem volt az írásra, tehát szükségem volt valakire, aki meghallgat. Hogy ezen a földi természetű pályán ez lett belőle? Az emberek szeretik a botrányos dolgokat, és szeretnek egyszerűsíteni, saját magukhoz idomítani, maguk alkatára öltöztetni a látottakat vagy a környezetükben érzékelt dolgokat.

Szeretik, ha erősebbnek tudják magukat, így könnyen vesztes pozícióba helyezhetik, aki hajlandó feláldozni magát. igen, valószínűleg jó érzés erősnek lenni.

* furcsa, mióta angolul tanultam, szinte helyesre javítanám a játékot, pedig igazán kedves

Itt jegyeztem valami utóiratot, nem tudom az írás mely részéhez szántam: imádkozni fogok minden lefekvéskor és ébredéskor, hogy a könyveimet kiadják. De bizonyosan tudom, sokáig nem bírtam elaludni. Szinte egész éj csak a próbálkozásé volt, hogy sikerüljön elaludni. Még arra is figyelhettem közben, hogy nem történt, mint igazi alvásakor, a körbe-körbe forgás tengelyem körül, például arccal a párnának is, pozíció, s akkor a többi, egészen pontosan 360 fokos tengely körül, mert a hajam sem volt reggel annyira elaludva. Most más ez a [hedendsolders](#). * Bizonyosan más típust sikerült, más összetételűt vennem, ez nem annyira tartja a hajam rendben. Régebbitől sosem szállt égnek a hajam, jobb volt a tartása.

Most itt nem tudom melyik oldal az eleje... mindegy. Fülöp azt mondja, nem lát. Hogy [nem jelenek meg a lapokban](#) *

Bizonyosan más a dolgom, sorsom. Nem erőltetek semmit. és különben sem vagyok 20 éves. 40 évesen elkezdni valamit, nehéz. Persze semmi nem lehetetlen, de mégis. Az én utam úgy tűnik, más.

Mindig szükségem volt valakinek írni. Nem emlékszem olyan időre, időkből, mikor ne lett volna, mikor ne valakinek, vagy valakiknek írtam volna.

Van amikor meghatározó, kinek, pontosan lehatárolható a személye, van amikor csupán körvonalazódik, akár sok, több személynek, személyhez írni, üzeni, és van amikor meghatározhatatlan, kinek vagy kiknek.

Minden időszak más. de a kezdet, azaz amikor már a nyúlmesék, akkor csak az volt, kiírni. Azaz még az sem.

Önműködött a toll a kezemben. Tulajdonképpen észre sem vettem. Akkor az utóbbi lehetett.

* ezt úgy mintha baj. mintha már nem lennék így ... szóval hogy már nem ülnek mellém, mert az olyan ciki... hogy nem lettem az aki... innen is a levegő jut az eszembe, hogy igen, valóban nem-e csupán a képzeletemben létezem

Szürreális-absztrakt minimalizmus. Nem pontosan átfedett meghatározás, de mégis valami támpont. Legutóbbi írásaimra, ami a versektől, és amikor belefolyik a prózába is. prózáig. Ellene menni a témának, mást mondani, mint ami, mégis teljességgel uralni a helyzetet, azt amit megfogtam, kezeim között tartani, birtokolni, bekebelezni, megzabálni. Fölzabálni utolsó maradékáig élvezettel. De úgy mintha látszólag ott se lenne. A kaja. A markomban. Pedig adja magát a rajz, a szöveg testtel. Becserkészni, körülfogni, incselkedni vele, a formát megszelídíteni, magamévá tenni. pontosan idomított cím kell, ami vagy már eleve adja magát, vagy közben bukkan elő, és máris indul a test a képpel. van amikor hang is kell. ilyenkor fordul elő film.

Máshonnan közelíteni, mint amit várna a megszokott szem, a fül. Némely befogadónak szokatlan, nehezen bevehető, elfogadható. De mindenkinek nem lehet írni. Meg kell találnia ennek a szövődményes többsikű, egymással ellenmozgásban működő közegnek, anyagnak a maga közönségét. És akkor élni fog. Egyelőre erről nincs szó. vagy elenyésző. Ezért írhattam, jó helyen lenni. Már akkor tegnap letettem az első téglákat a mai kifejtésem elé. De minden közeg jó kísérletnek. Tehát nem mondható veszteségnek, vagy kárba vesztett időnek egyetlen kísérlet sem.

Viszont a szeretet fontos. Mindenben, mint ahogy a fiúk is mondták, bár magam ennek a ténynek ellenálltam, mint ahogy következetesek szavazásaim is (befogadásaim, elfogadásaim, mérlegeléseim, hogy mi hat, mi hiteles, ehhez viszonyítani adott helyzetben, ami mindig más, személy független akár, csak ott és akkor a helyzet van, a látvány az összes érzékkel), igen megfontolt, precíz... de hát magam ugye ilyenkor mindannyiszor kizárom, mintha nem léteznék. Nos, hogy szerintük a szimpátia. Bár lehet ez is ugyanezt jelenti, ha nagyon közelíteni akarnék. De az különös, ezeknek a fiúknak már második alkalommal vagyok szimpatikus előadásommal. És az a múltkori fiú még elemezte is. azzal a pontossággal és figyelemmel, ahogy magam szoktam. Tehát a dolog amit befektetek, nem reménytelen.

Ha már egy ember ért, és elfogad, jelent valamit. Érzékenységeink különböznek. Ahogy természetünk is, befogadói képességünknek is fokozatai vannak. Aki nem nőtt fel olyan többsíkú közegben, de ezt innen nem is folytatom. Ettől függetlenül is, személyiségünk nem egyforma korlátozottságban. Van aki például akármiben nő fel, előítélete, elutasítása eleve korlátozza. Nem minden befogadó mindenbefogadó, vagy csak a hagyományos, megszokottra adja voksát inkább, de előfordulnak a játékosabb nézőpontúak is. a közeg mindenképpen meghatározó. És a szeretet. Hogy szeretjük-e, képesek vagyunk-e elfogadni az embert. Ez itt bonyolult, mert önmagában a szeretetnek semmi köze. És mégis. Az ember, ha nem képes mindentől elhatárolódni, ott és akkor, ez esetben önkéntelenül is, egészen tudatlanul rabja lesz az előbb felvázolt korlátozottságnak, ami a leírtak alapján nem felrható.

Marad a tanulság, életpasztaalat levonása minden egyes közegből, környezetből. De tudni kell ezeket kezelni, vagy ezektől teljes mértékben elhatárolódni, amikor az ember építkezik, dolgozik, teremt. Tudatosan, vagy egészen automatikusan, mint amikor étkezik, alszik, vagy tisztálkodik.

Kicsit itt letértem az útról, papírról, lássuk csak mi is van itt. Még csak annyit, hogy egy hagyományos közegben már eleve visszatetszést, ellenszenvet kelt például egy olyan szokatlan előfordulás, ami másik környezetben megszokott. Tehát következtetéseinket mindig az adott közegre nézve kell, érdemes kialakítanunk, ami sohasem fedheti a pontos, valós tényállást. Sem egyik, sem másik nézőpontból. Mégis ott jó lenni, ahol megértenek, ahol szeretnek. És ha megértenek, szeretnek, fogadnak be. Ez itt sorrendfüggő, és itt akkor van amiről beszéltem, hogy a szeretet nem önmagában, hanem az előző megállapítás következményeként.

Nos, akkor a papír, ott hagytam abba, hogy mindenkinek nem lehet írni. Hiába lenne ideális az alkotónak. Nos, ez a furcsa hármas párosítás (értem itt a nem teljességet befoglaló [szürreális-](#)

absztrakt-minimalista meghatározás + egy 4. magánmitológiából szőtt elemmel) teszi abszurdá is együtt a szövegeimet a képek, rajzokkal.

Ezek együttes, vagy ellenmozgása egyik a másiknak.

Ezeket itt mindenképpen el kellett mondanom. Tisztán látom működésemet első perctől, mégha ez számomra ott akkor és azonnal nem is volt világos. Minden mindig pontosan helyére kerül. Elnézést ezért a szóért, mint ahogy a túlzott magabiztosságban van valami zavaró (nyugodtan lehet húzni, vagy valami mást képzelni helyére), mégis itt a tökéletes egyensúlyba érkezés, valaminek a lezárása, hogy újat nyithasson.

Egyszer csak mackó hazajönne, és itt találna halva. Sajnáltnám mackót. Látnám arcát, már volt ilyent említettem, csak úgy egyszer, kérdezve, tulajdonképpen nem komolyan, amúgy csak játszva, és akkor is láttam a szomorúságot arcából.

Milyen furcsa ember vagyok. amikor cs-re szavaztam a papíron, szinte láttam a kezemet, hogy ugyanígy szavaznék cz-re is. aztán néztem é arcát. Nem nézett rám, akkor este, ott nem is köszönt. Nem is tudom, vannak-e még ilyen emberek, mint én. Pedig amikor elkezdtem a film etűdre (rajzra) a szövegem, és nem láttam, mikor kezdődött a lejátszás, v ujját, kértem, kezdje újra, mert a kép és a felolvasandó szövegemnek pontosan időben kellett összejátszani. Akkor éppen odanéztem, hátra, megéreztem, hogy oda kell néznem, éppen é elhúzva

hogy a kinézések is befele nézéssel milyen különbözőek lehetnek. amikor tudatos, arcunkba szőtt, vagy hiba, ami kizökkent. de amikor a hiba a nézésben is képes felülrni. amikor képes felemelni. felemelkedni.

száját, kissé utálattal nézett a mellette ülőre, aztán lenézett, maga elé hirtelen, amikor elkaptam tekintetét. Amikor azt megelőző alkalommal esett meg ugyanez egy másik előadó lányánál, én határozottan örültem, hogy újrakezdte, a mikrofon, egyébbel, volt baj, halk volt, ilyesmi, és én nekem határozottan érthető volt, így újrakezdve a produkció, örültem. Legalább értettem, mint ahogy sokan úgy motyognak, és nem vezetik be előre, hogy csak felénél érzékelem, és tudom követni. én játéknak fogtam fel ezt a kísérletet, és volt akire hatott. De azt az arcot nem feledem. Ilyen apróságok maradnak meg egy estéből.

Tapasztalom, meghatározó a beállított helyzet, amikor bárhol egy produkció kezdeténél állok, itt ez ülést jelent esetemben, mindjárt érthető lesz, miért. Mindennek helyén kell lenni, a szögnek, a kellékeknek, legideálisabb pozícióban, különben szétesik a hangom, tartásom, mint ahogy maximális koncentrációban benne jó lenni a darabban. Hogy akkor érem el azt a fokozatot, amikor megszűnik körülöttem az idő. Csak a mű van, azazhogy az sincs ilyenkor, mert benne vagyok, tehát nem érzékelem az anyagot magát, a létezést. Nos, az üzenet elkezdésekor ez az ideális helyzet elkerülhetetlen. A tökéletes pontban lenni, hogy innen, ebből a pontból átélhessem. Benne legyek, amely közegben egyúttal anyagi, fizikai létem feloldódik.

Teljességgel feloldódni, különben az történik, hogy figyelni kezdek a remegő kezemre, és minden apróság elég a kibillenésre. Bár van hogy ez is érdekes tapasztalat, mégis kizökkenthet. Hogy ez baj-e, ebben a pillanatban nem állapítom meg, mert most nem cél, inkább a helyzet leírása, hogy esetemben a legideálisabb amikor vagy egy asztal van előttem, amire a felolvasandót tudom helyezni, vagy térdemre tehetem, ellenkező esetben, kézben kell tartani, ez viszont bonyodalmakkal jár, főlöskéges erőlkijéttéssel (kibillenés, kinézés* a darabból), hiszen legyek bármilyen nyugodt, a papír egyszer csak kezemben el kezd remegni. Kezemmel. Tehát ez esetben a kezemre és a papírra esik figyelmem. És akkor itt térek vissza a kiindulóponthoz. Hogy miért fontos esetemben a helyes tartás. Testem és a szituáció a környezetemben. Hálásan köszönöm, bár csak a felvételen vettem észre, például amikor ML leültetett bennünket, tőle bal oldalra ült T, azaz már éppen ült volna, amikor szólított m, hogy és én? Nem tudom megmagyarázni, de hogy akkor

T odébb állt, lépett, át... túloldalra ült, ez határozottan jó érzéssel tölthetett el, mert egyensúlyomra találhattam. Van szituáció, ahol még az is számít, éppen akkor melyik oldal a kényelmesebb. Szerencsére ez adja magát, valahogy kialakul működés közben. Ha valami nem is legjobb, van, akad egy másik legjobb. Most ez volt, máskor bizonyosan a másik, egy másik helyzet. Utcán azt hiszem, amikor mackóval, jobb oldalon szeretek lenni. Milyen különös. Apróságok, mégis érdekes észrevételek számomra. Hogy mikor hátul, egészen sarokban, vagy mikor egészen elől a jó. egy bizonyos, tömegben, vagy széksorokban középre sosem megyek be, ha van bárhol szélén, üres hely. Szeretem a széleket. Itt is általában a bal oldalt. De ez a bejáratától is függ, van amikor a jobb oldalra esik. De a tömeg közé beülni, ritkább eset. Amilyen különös ez is, előfordul, azért, igen, moziban például, előfordul, középen szeretek lenni, az egyensúlyomat ott találom megfelelőbbnek.

Vége is a papíroknak. Kezddhetem a mai munkáimat. Sajnos a film, megint lemaradással kezdeni, a technikai problémák minden alakommal képesek visszalendíteni az időzített tempóból.

Írtam régebben, sokat is, mackónak, és még fogok is, bizonyára. De minden időnek megvan a maga rendje.

Hogy van valahol valami tévedés? Nem tudom. Elfogadok minden mozgulást, elmozdulást az időben, megadom magam neki. Ha a testem nem is, szellemem örökké nyitva, minden szálával érzékeny.

Amennyiben tévedés, úgy azt elfogadom, tévedésnek. Ha magam nem is, a helynek helyén kell lenni. Különben a hely is értelmetlen, az pedig adott, rögzítve avagy a végtelenben.

Tehát, ma is jó lesz egyet bár, lépnem. A gátoló tényezőkkel is együtt kell tudni élni. Ha elfogadni nem is. például itt most ez a film. Talán ma sikerül.

Megnéztem, nem bogár volt, csak két szösz. Egy nagyobb, meg egy kisebb. Csak koszos volt a víz, nem látszott jól. Egészen megnyugodtam. Különben tegnap mikor valami reklám akármí, és én aki nem szeretem a gilisztát, valahogy sajnáltam. Együtt

éreztem vele, amikor horogra szúrták. Hogy a giliszta is élőlény. Fáj neki. (itt inkább azért hallgatok. amikor szemtől-szemben.)

Már megint. A senkiföldje és a sátántangó. Már megint, úgy tűnik, tévesztettem. Ez pontosan ismétlődve szokott előfordulni bizonyos időközönként. Egyszer ennek a ténynek is a végére kell járnom. Miért éppen ezt a kettőt tévesztem. Na nincs jelentősége, csak hát előhívott megint ma újabb mosolyt. Talán mégis tudom. Ezúttal itt volt helye. Mert ugyan a senkiföldjéről volt szó, de a sátántangóra gondoltam. Majd egyszer alább is lemerülök a témában. Ahhoz elő kell venni a részleteket az egészben, és vissza. Mindjárt meg lenne a magyarázat. De hogy máskor is a helyén lenne... a tévedés. Kétlem. Aztán mégis. A jeleknek mindig helyükön lenni.

Az isten is úgy akarta, három rész legyen. Csak ezt találok a filmrendelés összes problémáinak magyarázatára.

Sohasem gondoltam, ilyen nehéz egy könyvet elkezdeni. Az első szó.

2010.2.5

igazából sohasem érdekeltem, valójában, akár az anyámat, ha visszaemlékszem is, bármikor, csak mondta a magáét, ha felfedeznének, felfigyelnének rám, akkor talán...de ki tudja... talán akkor sem... különös. Nem foglalkozom most a gondolat-
tal, de máskor is jutott eszembe. miért is lehet ez... de nem fontos. Igazán nem érint a dolog. Egészen csak aprónyit. Hogy beszélhetek, beszélhetek, nem érinti meg... de szívén se viseli. Emese.....ilyenek...neki...fontosak... mindegy. legyen is. fontos akárki más. nem kíváncsi, de nem is... hogy mert ismer? Egyik oldalam. De a másiktól semmit az égvilágon nem. akár az anyám. Igaz, voltak idők, mikor én is elhanyagoltam. De emlékeim szerint máskor sem. Beszélgettünk mindenről. Igazán közel állunk egymáshoz. De amit itt a 20 év alatt magamba mag-
amhoz vettem, az mind olyan, amiket átéltem is, ami távol tőle.

Védekezhettek azzal, hogy mindazt nem együtt éltük meg. a távolság. De ez más. nekem csak képzelt barátaim vannak, lelki társaim. Nincsenek, és nem is voltak igaziak. De kell-e. vannak-e az embereknek igazi társai, amikor olyan magányos saját világában minden ember. A bonyolult ember, az érzékeny ember, még inkább. De csodálkozom, hiszen a maga életét, igazi életét, vér szerinti szüleit is elzárta. Egy felszínes világban élt, igen éles eszével, de... és nincs de...semmi nincs. Minden a napi, a maga megszokott rendjében. Mint máskor is. Érzéketlen bizonyos egészen mély érzésekre. Persze szeret dolgokat, olyanokat amilyeneket én. Együtt is szerettünk sok mindent. De távol vagyunk. felszínesen csevegünk, mint a barátnők. **! ez nem igaz, nyuszi, egyáltalán nem felszínes, sőt!! nagyonis bensőséges, különösen felüdítő amikor beszélünk. amikor csakúgy váratlan benyit hozzám. olyan nagyon kedves, meghitt. és vigyáz szemével. utóbbi időben figyel és vigyáz. hogy ?**Nem szakmai társ mégsem. **és aztán, vannak jó, igen éles meglátásai.** Vannak rajongott írói, barátai... rokon is akad aki ír. Én talán soha nem is érintem meg. talán el se olvas. Na persze...ha...de én sohasem lehetek ismert író, mert elbújok. Mert félek a közszerepléstől. Mindentől ami ismertség, úgy szeretném ha eljutnék az emberekhez, hogy maradjon meg a szabadságom. Mert magamat is közönségesnek találom egy társaságban. Kivéve ha néma maradok. vannak, igen ritkán akivel nem. igen, van olyan. Határozottan van olyan. Pl. pont akikkel konfliktusom volt. na ne nevéss ki, de két lány, nő jut eszembe ebben a pillanatban. Fiú, férfi is, hogy kell az ilyet nevezni, van egy-kettő. Igen. Kellene nem annyira félni, bátortalannak lenni, talán sokkal több ilyen is lehetne. Talán nem kell. minden éppen úgy elég ahogy van. hát nem jobb akkor mégis a hallgatásban megélni képzelt olvasóimmal az életem. Nem. sohasem fog olvasni, kezébe venni, ahogyan a rajongott íróit. Miért tart tőlem? Ösztönösen ellők. Különös. Ez a mozdulat. Ha magamról, igazán sosem tudtam vele elmerülni, csak felszínes dolgokba. **ez sem igaz nyuszi. egyáltalában nem igaz.** Én bele. bele kérdezek, megyek az életébe, de ő sosem. Nem kíváncsi vagy egészen más oka. Bizonyosan tudom a válaszokat, többet is. most más dolgom van. nem is olyan fontos a kérdés.

De hát miért panaszkodom. Vannak, igazán kézzelfogható olvasóim, emberek akik értenek, velem éreznek. Hogy milyen

buta vagyok. szörnyen nagyon buta. Még ha jó oldalról nézem magam, és elég magasról, szeretnek is. igen. Persze félem a tekintetük, igaz, tegnap az a nő sem köszönt már...talán vannak rossz felé mozdulások, nem tudom. Valami rossz kisugárzás? Előfordul, hogy zavarban vagyok... de azért mindig lenyűgöznek az emberek. Nem, semmi rossz nem lehet. Minden emberre változatlan rácsodálkozom. De igazán van aki szeret. ez egészen bizonyos. És ha mellém áll egy-két író, ha meg is jelennek könyveim... talán vissza találom magamhoz. A régi és új magamhoz. És aztán eljutok még talán a filmhez is. játszom majd a műfajokkal... együtt is, külön is. milyen izgalmas. Feltalálni, ráérezni új dolgokra, új magamra, magamból. Nem baj. Most megint eszembe jut annak a lánynak a verse. Igen. Jó az, ha az ajtók mind nyitva állnak. Egyik se legyen csukva, és az sem baj, ha engem nem vesznek észre, titokban minden arcot magamba ölelek.

a naplóimat sem olvasta sosem... tényleg, milyen különös, és egyáltalán nem haragszom, inkább különösnek találom. Rácsodálkozom. Nem feltűnő, de most éppen eszembe jut. El is hagyom gyorsan a gondolatot.

El sem hiszem. Fél egy, és nem vagyok álmos. Azaz kicsit már....most. és persze nem fejeztem be a munkám. Holnap szigorú leszek magamhoz. A meghívónak is, cikkeknek is készen lenni. Meg írni fintalacinak is amit kért, aztán mikor is lesz, jaj talán csak holnapután, végre a kicsi gyerekeket is megízlelgetni laciéknál. Hogy szaladgálnak, játszanak, beszélnek. Bár, talán már nem lesz olyan nagy kedvük. Hiszen itt az iskola. Más világ, mint amikor a vasárnapok, az ünnep. És minden akkor elmaradt. Voltak más bajaim. Aztán megint lekéstem. Ma legalább anyámmal kicsit beszéltem. Milyen közhelyes dolgokról írok. Nem kellene.

Kicsit jobb a kedvem, mint volt délelőtt, reggel. Olyan rossz álom, olyan rossz ébredés.

2010.2.7

5-i, 6-i, 7-i éjszakák és hajnalokból reggelekre.

Mindenhonnan továbbállok, mint egy lepke. Egyik virágból kiszívtam a nedűt, megyek máris a másikra.

Tündér. Egészen bizonyosan tündér van a dologban. Itt tipeg-topog a nyomomban. (amikor ilyenek pattannak ki a tudatlanból, akarva akaratlan lackfi és szabó t jut az eszembe, pontosan papírról: amikor "őket hallottam ki magamból"). ki hallott már ilyen? :

De ebből a tündérből csak egy van.

Ha most lenne szánkónk, kimennék, és körbe-körbe egyenesen csúszva száguldva húzatnám mackóval magam.

Apám tegnaptól. Én (anyámhoz): Tudod, arra gondoltam, régen volt ceausescu meg a sport. Most orbán van meg a sport. Nincs nagy különbség. Mackó: biztos benne van reménye szegénynek. De azért durva, mondja, mert ceausescut nem szerettük. (vagy szerettétek, így mondhatta, merthogy erdély. Ez utóbbit hozzá is teszi. Hogyha erdély, mindjárt más. könnyebben érthető. Mackónak, messziről. Mellesleg, azért erre én is gondoltam.)

Apám nem lacafacázik, leegyszerűsíti a dolgokat.

(apámhoz) Holnapból: nos, jól van orbán? Visszaöcsatolják sepsiszentgyörgyöt magyarországhoz? Kuncogom, aztán apám csak sízik tovább, korcsolyázik, pingpongozik meg énekel... (itt autónak kellene lenni, de így rímel. Majd csak megtalálom miért jött ide a szó hibának)

Mackóval nevetünk. Meg néha sóhajtunk egyet. De én emlékszem a jó kis veszekedéseikre, mackó és apámból. Kontraorbán. Szerva ide, fonák ott, s mindkét arc izzva vörösben. Provokálni mindkettőt tud. Kontra ez, kontra az, ha mackó. attól függően, mi az alapálláspont. Értem, helyzetből. Mert álláspont valójában nincsen. Azazhogy igenis van, ha mackó. Kívülálló. Apámról nem is beszélve. Ő mindig az egyenesen,

körömben. Nekem az ilyen helyzetekben a háló jut. Ezt is, azt a labdát is meg kell fogni, ki ne essenek a keretből. Ezen aztán kuncoghatom tovább. Szállva másik virág szirmára.

(mellesleg mackó nem is tud pingpangozni, mint ahogy sízni sem, meg korcsolyázni. Lehet hogy szánkózni sem?...nem-nem, tévedés. Mackó gyermekkorában nagyokat lejtett szánkóval. Vagy az a bizonyos lap. Azon ejtve le síkosan. Meg biciklizni is nagyon tudott. Na, ma ilyeneket meséltem. A kacagós narancsbaba helyett. Ma kéken.)

Tegnap megbeszéltük mackóval, amikor mondtam, odabújva ágyban, hogy jöttem, én vagyok, mazsola. Éppen filmet néztünk, de ezúttal én, ilyen is ritka, belealudtam. Ő különben is, már az elején le-lecsukta szemét, a film magára ment, magának. Mellesleg, elárulom, a film nem volt jó, kivételesen. Valami akció, bűnügy, nem emlékszem.

Azt mondja, hát te nem tádé vagy? De igen, mondom, ő is. igen, mondja, én (márminthogy én) manócska is vagyok, meg szirénke, meg azok a macskák mind, most nem jut a nevük eszembe, és többet is felsorolt, igen, azok is mind én vagyok. nevettünk. Hogy én mennyi mindenki vagyok.

Na de a nyúl, most különös, nem beszéltünk a nyúlról. De hiszen az magától értetődő. Ami meg magától értetődik, minek beszélni.

Szia mackó, szia nyuszi. búcsúztunk el.

Közben meghűlt az ételem, és már nem finom.
Reggelből, délből, estébe.

Holnap korán kelek. Nem félek majd a hidegtől, és egykettőre kirepülök az ágyból. És szépen frissen dolgozni kezdek. Gyűjtögetni, nézegetni, figyelni.

Kellott nekem naplót írni. Minden munkám elveszett. Most aztán hogyan tovább? Manó.

Kiderül, most kell kiderülnie, a könyv nem is rólam szól. Hogy a könyvemnek, saját könyvemnek nem is én vagyok a főszereplője. Vagy igaz lenne, hogy valójában mindenki én vagyok? a mosó leány, a kiakasztott (kimosott) zöld baba, a mackó, a szék... hogy te is én vagyok. szép kis mesekönyv lesz, valóságból.

Igenigen, a végén ki kell javítani mind, ahol a baba. A babáknak, zöld babáknak zöldnek kell lenni. Csak ők lehetnek zöldek. Akár fény, akár eső... értem sötétből. De ez elér a végén majd. Persze sok javítás. Előre gondolkodni a későbbiekben.

Meg a vászondarabok. El kell mindenhol, szórni, szétpakolni a darabokat. A szövegben. Ezt még ma, talán... ha jut idő.

Nem, nem, mackó biztos nem én vagyok. mackó te vagy, meg...vagy nagyapám. Ez is mint a többi, majd jól összekeveredik. Mint a mosóvíz. Körbe-körbe. Végül mindenki mindenki lesz. Na de ez csak vicc. Azazhogy nagyon komoly, csak éppen nem egészen így.

Végülis, igazad van, itt is mindenki ugyanolyan. De hát én ugye ebben a könyvben még az vagyok. aki. Itt még nem vagyok más. az másik könyv, ahol én valaki más vagyok. az a következő könyvem. De itt még én vagyok. az én. De ez sem pont így. Minden olyan bonyolult. De azért a körvonalakat látom. Vagy többet is, csak ez, hogy ez is én. Igen, a szövegre kellene koncentrálni, csak hogy alig merek hozzáfogni. Húzom még kicsit az időt, amíg összeáll a forma. Pontosan. Aztán visszatérek a dok.. értem az is, de a dokumentum formátumra. Hogy ne lássam a rajzokat, ne varázsoljanak el, hanem csak a szöveg legyen, egyelőre. Hogy aztán mikor minden szöveg... nagyjából, legyenek majd újra, térjenek majd vissza a rajzok is. valójában érdekes ez az út. Egészen különös így tudatosan megírni egy könyvet. Persze van kicsi félelmem, de majd csak beindul minden, idejében, értem amikor eljön az idő. Mert minden csak akkor tud menni. A valami én vagy valami más útján. De ennek

a könyvnek mégiscsak repkedni kell. igen, mint a lepke. A virágról..... **tudatlan**

Egy jó könyvhöz, igazán színvonalas könyv megírásához és kivitelezéséhez igenis kell egy év. Hiába vagyok varázsló. De... végülis majd meglátjuk. **3?4?...5**

Nem nem nem, valójában senki nem az, ami. Például, mert a halovány kék csík is a nagyapám. Azazhogy, ő ugyan nem látszik, de abban a halovány fénycsíkban van. a bordó szobából. Csak nem látszik a szoba a fénycsíktól. Azaz hogy mert a fénycsík a szoba

2010.2.8

Csak másolom ki a szöveget, aztán semmi se lesz a könyvben. De hát át kell néznem, nemigaz? az összeset. lehet, lehet, meglehet, tőredék.

Csalódott vagyok, manó, én tudod ebbe a könyvbe szép meséket akartam írni. Nem elfolyósakat, csak kicsit folyósakat, de mégis sok költői képpel, végén mindegyik, középen akárhol tanulsággal, eldugva mindent mindenben valahol. De hát végig kell menni minden úton, hogy aztán, meglehessen az igazi.

Nem tudom, volt elfolyós ötletem is... hogy minden valóban ilyen elfolyósan

De volt más, olyan igazán szomorú mesélős, olyan őszinte kimondós, hát most ugye, hogyan is, merrefelé.

De hát egyszer mindenfélét nagy masszába gyűjteni, aztán meg jobban kicsit átlátni. Szűrni. Mert azért most előről nem írhatok egészen előről könyvet, amikor annyi minden már eleve előről. Valahol. Csak hát ugye meg kell találni.

Folyamatosan magam ellen. Egész életemben csak magam ellen dolgoztam.

--

Jaj nekem. kezddhetem a kutatgatást. Csak a belelendülés nehéz, azaz hogy addig. Mindigis féltem a nagykezdeményezésektől. A nagykezdés. Jó, lesznek inkább sok kicsi kezdések. Aztán majd sorrendbe rakódnak.

--

Manó, küldj egy varázspálcát. Igazán, igazán, jó lenne!

--

Manó, biztos valami nagybaj van, nekem valójában már semmi se tesz. Az sem, ami eddig, semmise. Bizonyosan velem esett meg valami nagy baj. Hogy semmise. Holnap frissebb leszek, és majd mindent szépnek látok. Tele lendülettel.

--

Nem lehet manó, megírni ezt a könyvet. Mert most is például a régi és az egészen új szövegeket kellene összevetni. De hát az mind valahol van, ember azt nem képes megtalálni, hol. Mert mindenről eszembe jut valami más is, ami újabb, hogy ami akkor úgy, az most hogy. Hát sokkal könnyebb lenne új könyvet írni, mert akkor csak az van ami új van. és egyhuzamba lehetne megírni. De hát ugye én ragaszkodom a régihez. Hogy abból is. hogy ami menthető, semmi se maradhasson ki. hát hogy ebből valóban így hogy lesz könyv. Mert nem akármilyen könyvnek szabad lenni, az egy bizonyos.

Azért kíváncsi leszek hogyan lesz. Mi marad meg.

Persze, ugye ezt is eldönteni, ki is az elbeszélő, kinek is megy a szó, ilyesmi, ki kihez, hogyan a másik, de azt is lehetett volna, hogy két síkon megy minden egymástól független vagy de ez is összeér, hogy akár más betűkkel vagy színnel, elválasztva, hogy egyik típusú szöveg, ahol mondjuk manóhoz, más, aztán megint

máshogyan ahol manó mesél, aki mondjuk én, máshoz, szóval ilyenek is akár, de a rendszer, ez igen bonyolult rendszer lenne. Ebből elindulni, kimászni, s hogy közben annak tűnjön, hogy a világ legegyszerűbb szövegfolyama... mindezt ugye megcsinálva, hogy ami régen lökődött, vagy folyt mint a víz, az most is folyjék, de ugye azért ma mégiscsak máshogy folyik ami folyik, ennyi év, ha három is. 5. ugye.

Feladnám, mert én valahogy a jelenben szeretem, az életet is múlttal is jövőt mindent amikor jön, megélve, túllenni, de most itt van, meg kell küzdenem, márcsak a kedves könyvért is, ami elkezdődött, hogy a rajzok is belőle majd kedvesen kacéran kimosolyogjanak.

Mennyire nem szeretek még egyszer végigmenni. Más darabját sem szeretem sosem, kétszer, semmit sem sosem kétszer, hogy a varázserő megmaradjon, örökké birtokolni, és nem éppen így vagyok-e magammal is. és most mégis, mégis végigmenni. Újra meg újra előlről.

De hát a két könyvet is, mesenyulast, meg álmoknyulast is ugye hogy meg tudtam csinálni. Az is jött. Mert meg akartam csinálni. Hát akkor ezt is most eldöntöttem, meg akarom csinálni, nemigaz?

És végre újabb szövegekből. Akár egészen egészen újakból lehetne.

Jól van, kicsit kijátszik, meg akarja hogy szenvedjem. Jobban mint a többit, mert jobb könyvet szeretnék. Egészen egészen különös könyvet, ezúttal. A könyvek könyvét. Igen, hát akkor ezért kell megküzdenem, jobban mint ahogyan máskor. Hiszen ez aranykönyv. Ez az aranykönyv. Mégha kifordítva lesz is, ugye ezt sem tudni, még előre. De úgy csinálni, mintha nem fordítva, hogy aztán ha fordítva, is meglepetésnek. Ha mégis... vagy éppenséggel aranyban is egyik része, meg fordítva másik része, na ilyen könyvet ugye ha látott valaki... mert én mindent elképzelhetőnek tartanék. De annyi munka. Képes leszek én ennyi koncentrációra? Végére is minek elsietni. Októberre kell

kész lenni. A kiadó meg úgyis jön magától, ha valóban könyvek könyvének ígérkezik. Úgyis kiderül, akkor meg minek félni, hogy nem lesz kiadó. Igenis ennek a könyvnek lesz kiadója. Pontosan tudom. Na, itt is azért törölni. a pontosat. Kicsikét radírozni belőle. Mert ugye a harmadik az igazi. Jójó, előkészületek, különben is szeretem mindkét első könyvem, másért mindkettőt, de szeretem. s akkor ugye más is szeretheti, hiába az a fránya balázs micsoda, coincidencia. Hogy ő nem szereti. Különben is láttam az ő könyvét. Nem mondom meg most mit gondolok róla. De hétköznapi volt, igenis egytucatból való. de ezt én nem mondtam ki. tessék szíves úgy venni igenis, hogy én most ezt nem mondtam ki. ne tessék dicsekedni, amíg még nincs mivel, nyulacska, zöld baba, ami maradt, melyik belőled. drága, drága kicsi naiv nyulacska. Hát vesztegelj szerényen helyeden, amíg még semmid sincsen. S ha van, lesz, akkor meg azért, még szerényebben. Úgy hogy én most igazán semmit sem mondtam. Mert valójában semmit nem is gondoltam. Na de az a mesekönyv tényleg egytucatból való volt, a rajzok is, semmi egyéniség, emellett még a rókácskás is több volt, sokkal több, amit kicsit lehúztam, pedig annyira nem is volt rossz, mint elsőre véltem. De ugye azért mindent mindennel össze lehet hasonlítani. Na de én semmit sem mondtam. A szám meg sem mozdult, láthatod, manó. Mert te látod, ugye, hogy az egy cseppet sem mozdult, annyi se.

Van a manóhoz és van mintha a manó mesélne. Aki nem manó, csak olyan mintha ő mesélne belőlem. Ilyenek jutnak eszembe. aztán persze tudom, ez is mind majd jól leegyszerűsödik. De most még nem látom az erdőt.

-----manó, biztos fáradt vagyok, hogy így unom a szövegem. Azaz hogy csak már nem tudok koncentrálni. De holnap majd igazán mindennaptól kicsit korábban jövök ki, és különben sem kell majd postára meg vásárolni mennem.

Visszamegyek kicsit gyönyörködni a könyvemhez. Mégse feküdjem le így. Hogy 34 oldal, s tulajdonképpen még semmi. Vagyis

hogy még nem az igazi. Bár tudtam, hogy kicsit később spajzolódik fel a szöveg, emlékszem amikor még régebben keresgéltem... de *majdleszvalahogy*. Az meglehet, hogy csak a végére lesz igazi magocska, és hogy át kell majd mennem aztán nyulacska naplóékhöz, ilyesmi.

--

Sohase bocsátom meg magamnak, hogy nem a nagyapát, hanem az éretlen manócskáékat küldtem el akkoriban, kezdetek kezdetén dércik... hol van az már... milyen régi időkből, ilyesmi íróakadémiás küldetésre. Talán ott, akkor, elindulhatott volna nagyapa sárga botja karrierje. És akkor már kp is máshogy állott volna mindenhez, hiszen ő megmondta. Hogy nem kapott díjat, az a baj. De hát azok még éretlen versek voltak a mesékhez, ráadásul nagyapóhoz képest. ?? Kicsit a formát, ha megspékelem, mint itt, a naplóban, hogy a hagyományost a formával keverve, mindjárt más. lett volna. aztán ugye, majdani álmokkal öltögetve...

De nem. tévedek. kp így is úgyis kijátszott volna. régi időkből. Tanulság, mindaddig míg meg nem ismerünk valamit, valakit, mindegy, elfelejtettem a mondat második felét. Pedig egészen szépen bevillant előbb. különben régen, azt nem mondtam ki, mert jólnevelt vagyok, vagy más... szóval hogy amikor akkor 1991?2-ben?3...? kezembe adta verskéziratát, azonnal első reakcióm, de hiszen ilyet én is tudok. volt. igen, arcomra is határozottan emlékszem, láttam magam ezekben a majdani verseimben. Hiszen már régen bennem voltak. a csigabiga például már akkortájt megvolt. Kijött még annakelőtte, igaz, az egészen más volt. kegyetlen szöveg. Csak aztán jöttek a repülő, ilyesmik a pillangóval.

Nem, nemcsak az én hibám. Én meg akartam adni az esélyt. Mindkettő arcomat szerettem volna megmutatni, a vidám pajkosat manócskáékkal, meg a hagyományosabb nagyapó félét. De nem lehetett. Választani kellett. És ott, akkor, nem volt

megfelelő a választás. Nem egészen az éretlenség miatt, csak mert... de mindegy, minek a múlton rágódni. Na tényleg.

--

Szeretem ezt a lovacskát. Az elesőset, azazhogy amelyik készül elejteni hátsó lábacskaít.

Meg lent, azt a filmet is a nyuszival, aki végül felrepül. Azt mindig szerettem nézni, azért nem folytathattam a naplót. Mert úgy repült fel, úgy ment el, hogy közben megállította az időt.

Te manó, én szabad szeretek lenni. Tudod, egészen szabad. Akkor igazán szállhatok. És az élet nem azért-e, az a kicsike rövid élet, hogy mindennap átéljük, hogy szállunk.

Mindegy. ez a könyv úgy is meglesz, ha addig élek is, majd legközelebb olyat válllok fel, ami ujjbegyből megy. Mint például a verses könyv a rajzokkal, ami már bennem. Amiből már maroknyi. Azt már most tisztábban látom. De hát egy naplóregény kihívás. Mégiscsak nagyobb falat. Egyszemélyre. De hát ez is csak azért, mert annyi megírt szöveg van. mindenhol elszórva. Halomnyi. Ember legyen talpán, aki ezeket ki tudja válogatni. ha kicsi lenne... de ez is, miért is ne lenne jól. Hogy így van jól. Ami már megvan, részem.

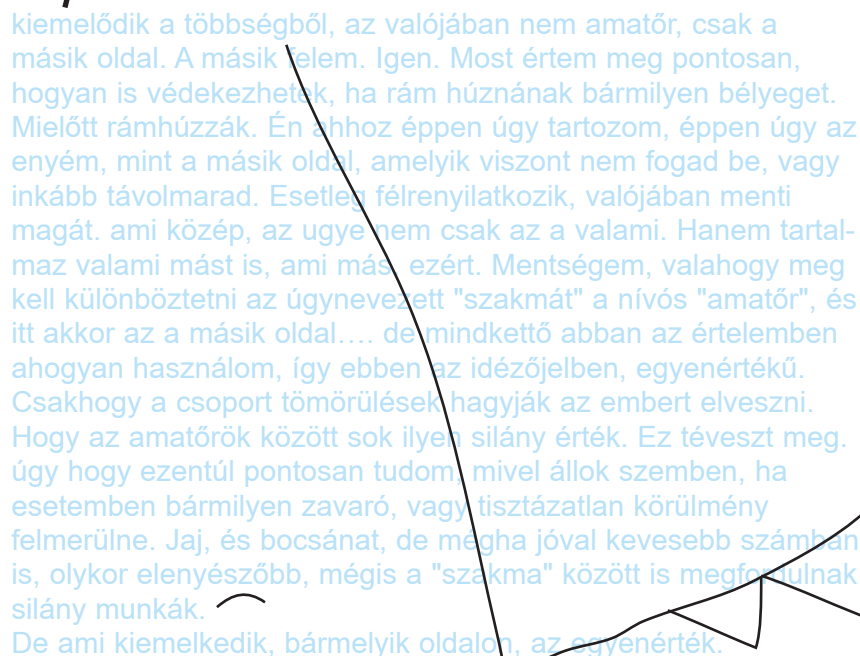
Azért a lovacska kedves.
Ahogy visszanéz. Legalábbis kicsit kifordul.

--

Tényleg Bunuelt is, Tarr Bélát is kihagytam múltkor a sorból Krsznhorkaival. Hát azt azért nem kellene, mulasztani, felejtéssel.

--

Tévedtem. Amit amatőrnek hiszek, és itt akkor ami az amatőrből érték, mert itt mindig értékről beszélek, ami hat rám, ami

kiemelkedik a többségből, az valójában nem amatőr, csak a másik oldal. A másik felem. Igen. Most értem meg pontosan, hogyan is védekezhettek, ha rám húznának bármilyen bélyeget. Mielőtt rámhúzzák. Én ahhoz éppen úgy tartozom, éppen úgy az enyém, mint a másik oldal, amelyik viszont nem fogad be, vagy inkább távolmarad. Esetleg félrenyilatkozik, valójában menti magát. ami közép, az ugye nem csak az a valami. Hanem tartalmaz valami mást is, ami más. ezért. Mentségem, valahogy meg kell különböztetni az úgynevezett "szakmát" a nívós "amatőr", és itt akkor az a másik oldal.... de mindkettő abban az értelemben ahogyan használom, így ebben az idézőjelben, egyenértékű. Csakhogy a csoport tömörülések hagyják az embert elveszni. Hogy az amatőrök között sok ilyen silány érték. Ez téveszt meg. úgy hogy ezentúl pontosan tudom, mivel állok szemben, ha esetemben bármilyen zavaró, vagy tisztázatlan körülmény felmerülne. Jaj, és bocsánat, de mégha jóval kevesebb számban is, olykor elenyészőbb, mégis a "szakma" között is megfordulnak silány munkák. De ami kiemelkedik, bármelyik oldalon, az egyenérték.

Az viszont tény, akárhogyan is, hogy itt a két oldal esetében formai különbségről is beszélhetünk. A szakma jobban hajlik a kísérleti, bár ebben sem mindig rugalmas, ezt mindenképpen hiányolom, bár a nagyon újra hajazik, azért, nehezen fogad be, vagy csupán találomra.... Hogy akkor ez igen, az nem. néha mint a lottó.... szóval a nyelvbéli játékhöz, és ez nekem imponál, itt most nem csupán a szavak környezetének formai nyelve, hanem a struktúra, a történetiség hagyományos formákról való lebomlása, innen is van, hogy vonzódok ide, a másik oldal viszont inkább hagyományokra épít, és itt akkor ebbe nem megyek jobban, elégszer kitértem erre is. hogy miért nem tagadtam meg sohasem amit otthonról hoztam. Mert ismerem azokat az embereket, akik ebben a közegben élnek és gondolkodnak. És nem fogom. mindig lesznek zamatok, ízek, ha a másik oldalra illeszkednek is valaha inkább munkáim, azaz hogy billenne a mérleg, valahol az egyensúlyt tartani. mindig tudatosítani, nem mellőzni, amit ugye lehetetlen, ahhoz önmagunk egyik oldalát kellene megtagadni, hogy mindkét földből vagyunk. legalábbis

én. Nekem ez pluszban megadatott, a többi emberhez képest, hogy belelátok, akkor miért tagadnám. Én hangsúlyozom, nem a szakmának írok. Még akkor is, ha vágyam az elfogadás. Az írás egy hatalmas napló, vallomás az életemből. Hogy a szakma, ahogy nézem silányabb munkákat is közölt, ha nagyon vizsgálódni akarnék, mint némely munkáim, azon túl, ha pillanatnyilag rá gondolok, vajmi bántó érzés, mégsem meghatározó nagyobb távolságból. Tulajdonképpen inkább azt mondanám játszom akkor is amikor egy-egy jó értelemben vett amatőr megkér ilyen-olyan közreműködésre. Képes vagyok behelyezni bárki munkáját abba a fogaskerekbe, ami saját működésemből. Hogy része legyen. Hogy ne érezzem sosem benne rosszul magam, meg ha a szakma miatt volna elbizonytalanodás érzésem is e téren, hogy a beavatkozásom az én részem is. és ha így, a szakma kicsinyessége, elutasítása nem mérvadó. A szakma mindig élni fog előítéleteiből. Ugyanúgy ahogyan az amatőr is sajátjából. Ez természetes. ezért jó középen maradni. Mindenkoron. Persze ahhoz hogy középen maradjunk, óhatatlan működés közben, hogy erre-arra olykor kibillenünk. Hiszen a folyamat. Lehetetlenség hogy az újszerű, a formailag merészebb a hagyományos-sal, a történetileg, megfogalmazásilag

merészebbel mindig párban, kézfogva. De a tartáson a lényeg. A kézben tartáson. És hát a minőség. Mindenkoron ez a mérvadó.

Mindigis érzékelttem, hogy probléma van, hogy felül kell bírálnom magam, amikor amatőrségről beszélek. Hogy az nem a lefokozottság, egyszer s mindenkorra tessék magadba itatni, hanem az a nem hivatalos papírokkal végzetek művészete. Mint ahogy...bár ez is határeset én esetemben... ugye... de mégis. Egyetemi diplomával nem rendelkezem. Az a sok szeminárium, meg titkos látogatások... meg az estek... mégsem egyetemi diploma, akárhogyan is nézzük. Akkor ezért tett hangsúlyt ildikó erre esetemben, pedig nálam igazán... jójó... önbizalom, mégiscsak ad azért a papír, hogy az ember magát könnyebben tudja helyére tenni, hogy ugye hova is tartozik, a többség szemében, de soha, és állítom, nem ez a lényeg. A papír sem erről, sem arról az oldalról semmit az égvilágon meg nem old. A díjak is....vannak azért pro és contra ellenpéldák.

Én leszámítva a honfoglalás film esetét, ami az ildikó cikkében kicsit felemás érzéssel, próbáltam ugyanis védelmére úgy tekinteni itt-ott mintha azért visszacsatolás, ironia is, a könyvet igazán jó munkának tartom. Összefogott, gazdag olvasmány, és igen körültekintő, szigorú álláspontokkal is, és semmiképpen nem egyoldalú vagy elfogódottnak, legyen az wass albert pl. vagy más. igen. Határozottan örültem, szinte kikacsintva akkor is, hogy az ildikó zsidó származásának halovány szála. Na akkor megkönnyebbültem.

Hogy bélyeget rám most már senki sem tehet. És ott volt azért bende liza is, akit már akkor kiszúrtam... írásait a tollingáról.

Ő sem egy mindennapi eset.

Származásilag. Jó, a többi ágban liza igazán amatőr...ami nem írás... de hát volt lehetőség, hát felpakolt ezt-azt. Nem mindegy? a szöveg a lényeg. Ami érték. Meg kell találni mindenben mindig a jót. Ezt mondom ma is.

Na végre hogy ez a tévedésem is, vagy inkább csak nem elég mélyen behatolás, mert azért erre szükség van, ha valamit

igazán jól meg akarunk ismerni: azért a felszínnek egymásra rakódásaival is lehet egészen nagy mélységet elérni, de az egy másik tészta. Ilyen pl az avar esete a fák alatt. Ami azért kihat a fa gyökerére is. az idő oda-vissza számolható.., míg aztán szépen összeér.

--

Én megmondtam, hogy reggel majd megint mindent szépen látok. Borzasztó állapot ez, hogy este így meg reggel úgy. Ki igazodik el ezen.

Mindkettő ártatlan, de az egyik nagyapás, mesélős vissza, otthon, család, másik pedig a manós. Könnyed, laza, amikor a tanulság ellen játszik, csak úgy bele a nagyvilág. S ugye hogy a forma is. hát most mondjam, hogy egyik vagy másik a jó?jobb? hiszen ha szépen jönnek, úgy élnek, na kicsit válogatva, de azért, a szövegeknek lelke van. test az ugye itt nincs, de nem-e ez is jó, hogy így kell.

Most mondd, manó, ezek akkor rosszak?

Csak ez más könyv, nem az arany. Ez, itt minden pasztell.

Halovány, már ha rajzok.

Míg a másik, a visszaemlékezős régebből otthonról, minden ami feltör, ami régebből, az, azok az aranyak. Hát így kicsivel tisztább. Akkor hogy két könyv.

Manó, sok munka ez. rengeteg, hogy mind egy embernek. De van idő, nem? lassacskán végigmenni, talán megéri a magocs-kák is. nem kell mindig olyan nagyot mondani, nemigaz? lenne egy finom kis halovány pasztell könyvünk, amiben mi, mint a lehelet. Csak áttűnünk minden korszakon. A nemlétezőben.

Ugye nem rossz ez, manó, ex manócska manóból. Engem ha reggel, mindenképpen lenyűgöz ártatlansága. És folytatódik is szépen, megy magától a szöveg. Kicsit igen, kihúzni, ami fölös-leg, mert azért a szöveg tud beszélni, csöpögősen is, de azért szépen építgeti magát. én hiszek benne, hogy nem volt hiába, manó. Hogy nem voltunk hiába.

Mindegy, manó, én ezt is megcsinálom. Végigmegyek az úton, ha már elkezdtem. Kiben is bízhatnék, ha nem magamban.

Végülis a többi álom. nézzünk szembe a valósággal.

Tudom, hogy őt imádod, és érte mindent, de már tényleg nem érdekel. Én kicsinységemben nagyságomban mindenféleképpen az vagyok aki vagyok. a többi tényleg nem érdekel. Hogy ki szeret valójában. Úgyis a történelem írja magát. nélkülem, velem, kikkel mikkel ideát, odaát. Kicsi vagyok én ebben a mindenségben. Kicsik vagyunk, te is. ő is. mind. Semmik. Ha látszanak is, látszotok, látszom, ki most, ki egyszer, ki sosem, hogy kik vagyunk voltunkban.

+ !Te manó, hogy én milyen lökött vagyok. hát itt a megoldás. Hiszen a cím is kettő. Mindig is éreztem hogy sok, hogy nem értem, hogy még nem jött le, a megértés, **mesél a szék...** ez az egyik könyv, az otthoni emlékekkel, és mindjárt ott, csak ugye hogy időben is a kettő egyben, összefolyt, ezért lett egybecímmel, másik tehát egyértelműen az **arcaink: zöld babák**. Ezek vagyunk mi, éretlen, de kedves kis zöld babák. A tenyérszél, azaz magocskák. Te a mackó, manó, mindegy, és én, a valakiben. Mindig valami másban. Hát érted? Most tisztán látom a két különállást. Persze a valami más, már a következő könyvem, csak ezt mindig beharangozza az előző. Jesszusom, mindjárt megint három könyv. Az összesen előző nyuszisokkal öt könyv. Ki képes ennyit feldolgozni. Ó be jó lenne, engem is akarnának kutatók, milyenek, akárki, és kiválogatnák ezekből, csinálnának ők könyvet, nekem csak írni lehetne mindig a jelent, jelenben létezni, álmodni, szabadon, sosem dolgozni valójában felregieket. Mindig mában élni, s csak vissza-visszanézni, akik feldolgoztak, mivé tettek, mivé lettem, ez lenne igazán izgatónak, ha jól csinálnák. Így megosztva már... álmodok. Felejtük is el. játszottam, különös gondolatok. Hogy mindenre ott a magyarázat, csak ki kell nyitni a szemet, nyújtva kéz... be szép is lenne.

És akkor a hatodik amit már régen... a múlt feldolgozás, azok a szörnyű dolgok, ami már feketén-fehéren kiírva. Ehhez is igen érettnnek lenni. Letisztulva. De én mindehhez kicsi vagyok. nem vagyok képes ennyi dolgot feldolgozni. Rendbe tenni. olyan kis idő a mi időnk. Legalábbis mindehhez nekem kicsi időnkben az idő. Ennyi összeszedettség. Pedig azzal már kész is lennék, ami írás, azaz hogy, csakhogya kiderüljön, már megint 7, hogy 7

könyvvvel zárnam az írás karrierem:, most a 7toronytól eltekintve, vagy sem, mindegy is, de egy formailag egészen új, hogy végre itt visszatérjek az indulásra. Tehát a halálok után egy újjászületés. Ez egészen minimalista lenne, vissza intermediális műfaj, a mesélős játékos jelképes forma rajzban és szövegben. Tiszta csupa filozófia. Ekkor zárulna minden ami írásból. Aztán jönne a film, a narancsok, babákon túl, azok a tervek, amikről már beszéltem. Hány év munka, terv is ez összesen? 7. hét év. Aztán 9 a filmekkel. A két film. Aztán valami áttetsző világ, csak felsejlik a valami, de alig látszik, meg itt agyagvarrás is előjönne, de már egészen ebből a semmi világból, aztán így 11 év. Ekkor halok meg. hány év is? 52 évesen. Rövid idő ennyi mindennek. Hogy beteljesedjék, valószínű kihúzódik még úgy 10 évig, sok ez 11 évre. Leszek akkor 62 éves. Igen, akkor jön el valami vég. De már mindennek el kell készülni. Úgy sem lesz nyugdíjam, nem is lesz miből élnem, a csillagok részemre mindent szépen kiszámítottak. Csak az a baj, én legalább 90 évig szerettem volna élni, ha már nem lehet 100-ig. sajnos. Az lenne ideális. Éppen 100 évig élni.

Hát így tervezgetek, manó. Láthatod. Álmok.

Nem jó. van még egy álmom, talán belefér a 10 év plusz mintába, a ráadásba. Ez egy nagyon fiatal leány és egy nagyon öreg arc keveredése lenne, olyan finom érzékenységgel rajzolva, mint amit sohasem csináltam animációban, rajzfilmben. Ez legalább 5-10 év. Rengeteg munka minden kockát egyenként rajzolni. Nem tudom a hosszát a filmnek, és a történetet sem. Csak az, hogyan rajzolom, van előttem.

Na megyek is már, nem tartalak nagyon fel.

...éppenséggel egybe is lehetne a két könyv, mesél a...+...zöld babák, minden úgy ahogy írtam előbb, csak formabontó lenne kicsit, egyik elbeszélés forma meg a másik, elhatárolva, de azért együtt, színben is, testben is, hiszen együtt születtek, szinte egyben... csak az a baj, hogy 500 oldalas könyv azért ciki lenne, vagy nagyon le kellene rövidíteni... de hogy színben is a negatív

a pozitívvá, meg szövegben is különbség... izgalmas lenne egyben is. majd kiviláglik a végére.

2010.2.9

Mackóról most nem.

Viszont különös, egészen nagyon különös, ma először nyitottam be az új postára... a renovált postára, a miénkre. Már nem is tudom, régebben, jó, igaz, követtem, figyelgettem azért, feltűntek a jelek, kezdettől, de komolyan azért nem mindig, azazhogy igen, vettem, de mégis most hogy a színek ezúttal is megfeleltek. Pár napja ugyanezek a pasztellszíneken lépdelek a könyvecskéim tervlapocskái között, éppen ezek a színek jöttek ki, a titokzatos szövegből, fejemből?... és akkor ott van. ott is. a szürke, a krém, a zöld. Márványlapocskák és a fal. Meg ma először a 10 év után vettem észre, hogy amikor felnyitom reggel ágyból a szemem, egy ugyanolyan lapos zöld dobozkára vezet tekintetem a hanglejátszók, eszközök mellett, ebből viszont kilóg rengeteg zsinór. Eddig még sohasem vettem észre. De tegnap amikor lerajzoltam, történhetett valami. és ma szememet ráirányította a jel. Egyenesen oda.

Hát nem különös, manó.

Most egy hétig mackóval vagyogatunk. Vettem neki kenőcsöt, meg szedni fog gyógyszert is. nincs lacafaca. Meg ha minden igaz, fizioterápiás kezelést is kap. Ez nem biztos. Lehet neki valami becsípődés, ezért jön időnként újra ki. Meg a fogával is baj, koronát kell neki, kiesett a tömése, letört a foga, ami nála eléggé gyakori, nem tudom hogy rág vele. Gyengék a fogai, talán mert nem iszik tejet. Igen, bizonyosan kalcium, miegymás hiány, anyám is mondogatta neki, de nem szereti... csak a sajt, ilyesmi, meg legalább régen ivott kakaót.

Én sajnos szomorú vagyok, mert semmi keresetem nincs, munkanélküli vagyok, mégis havi 5000 forintot kell fizetnem, az évi 60 ezer, a társadalombiztosításra, nem elég hogy ugye minden mást is kell, a lakás összes velejáró fenntartási költségével, benne az én fenntartásommal is, ugye amibe kerülök, magamnak, mind ráadásként, mégha feleződve is, mert mackóval ket-

ten, az kettő. Mert hogy mi van ugye, ha elüt az autó. Csak arra nem gondoltam, hogy akkor viszont, tényleg, mi van. semmi. Amikor ugye elüt az autó. Onnantól úgysincs semmi. Akkor minek egy életen át fizetni. Elszomorodtam, csak tudod manó, én tisztességes, korrekt akartam lenni. Hogy minden ami az államhoz és énhozzám, az rendben, a legnagyobb rendben legyen. Vagyis nem is hogy mert akartam, így lett. Nem is akartam igazából, először mondta is benn az önkormányzatban a nő, olyan rendes, laza, kulturált nő volt, csinos, hogy mert megkérdeztem, ha nem jelentem be, akkor mi van, azt mondta semmi. De hát hogy bejelentettem, most benne vagyok a rendszerben. Mostantól míg élek, fizetnem kell. pedig lehet, hogy az autó csak 62 évesen üt el, és onnantól úgysincs ugye már semmi. Hát most ezért vagyok kicsit szomorú. Oda az a sok 5000. ha lenne legalább valami kicsike, éppen aprócska havi bevétel. Vagy valakihez be lennék jelentve, hogy ez a kicsi tébé. Hogy fedezve. De én ezekhez a dolgokhoz sem értek. Na ezek.

Végülis ha csurran-cseppen időnként. Ha csurranna-cseppenne, is valami. lenne. Az a valami valahonnan. Az is több, mint a semmi. Mert ugye egyszerre nagy, olyan nagyon nagy csurranásra nem számíthatok. Mert az akkor még több lenne, a semminél. És különben is már cuppanás lenne. Vagy csattanás.

Kellett volna írnom róla is. a régi emlékek. Összefutottunk a posta ablaknál. Egészen, egészen más volt. először felismertem, aztán elbizonytalanodtam, végignéze, s hogy ideges volt, zavart is, olyan más, pillanatig hajléktalannak hittem, a nagyszakáll, a sárgás ősz haj, ápolatlan körmök, haj, ruha, farmer, a körmök semmi, hiszen ebben a szakmában egészen elképzelhető, mi több, helyénvaló, de ez a feketeség töredezett is volt, más mint amikor a kéz is, a bőr, amikor nem lehet lemosni. Megváltozott ez az ember. A 15-20 év nem indok. A körmök mástól feketék. Kicsikét azért megcsillant, megszólítottam, előbb csak motyogott, de aztán, hogy tovább néztem, ugyanott-e, mondta igen, de azonnal panaszkodott, mint a beteg, értem agyilag beteg emberek, vagy csak zavart, igen, bizonyosan ilyen lehetett, csakis ez lehet magyarázat, azért vettem a lapot, mióta az a sok

év, bánni tudok az emberekkel, legalábbis más, hiszen akárhogy is a 15-20 év az annyi év. Annyi idő. de azért nem hagyott kérdések nélkül, aztán hogy én is milyen más lettem, mióta írok, a sok egyetem, későbbiek, az emberek, a sok tanítvány, gyermek, és ahogy közben feldolgozom a múltat, milyen tisztán látom ezekben az emberekben az arcot. Milyen nagyon különös emberek voltak a szememben, milyen nagy emberek. Ahogyan meséltek, a sok tudás, aztán mintha ezek is lassan vagy hirtelen fogynának el. kopnának meg. az idővel. pedig csak a látszat más és a szemek az arcban. Azok néznek másképp. nem tudtam, azazhogy csak a régiekkel nem, összekapcsolni. Kicsit olyan volt mint amikor antalistvánt láttam a buszról le, aztán fel, azt a hatalmas változást, de ő mindig köszönt, emlékszem, nem motyogott, megismert. Mint ahogy most ő is, elsőre hirtelen fordult ki a tengelyből, el messzebb, nem is értettem miért megy hirtelen túl, amikor ott nincs semmi. Automatikus mozdulat volt, el. messzebb. De aztán utánam következett a sorban, csak egyhelyre lehetett állni, és én visszafordultam. meg amikor p-t is akkor este az utcán, vagy b-t. a régi időkből, hogy megrogytak, megöregedtek, összementek, milyen aprókicsik lettek. csak most a posta. Ennyit számít 15-20 év?

Nem, nem csak az. Hiszen ott vannak a 80-90-100 éves még mindig igen nagy elannal (ezt anyám használta, a szót), nos fiatalos erőben virulva telistele örömmel, piros arccal, tervezve újabb és újabb munkákkal, fiatal arcokat felülmúló izgatottsággal azok a másik arcok.

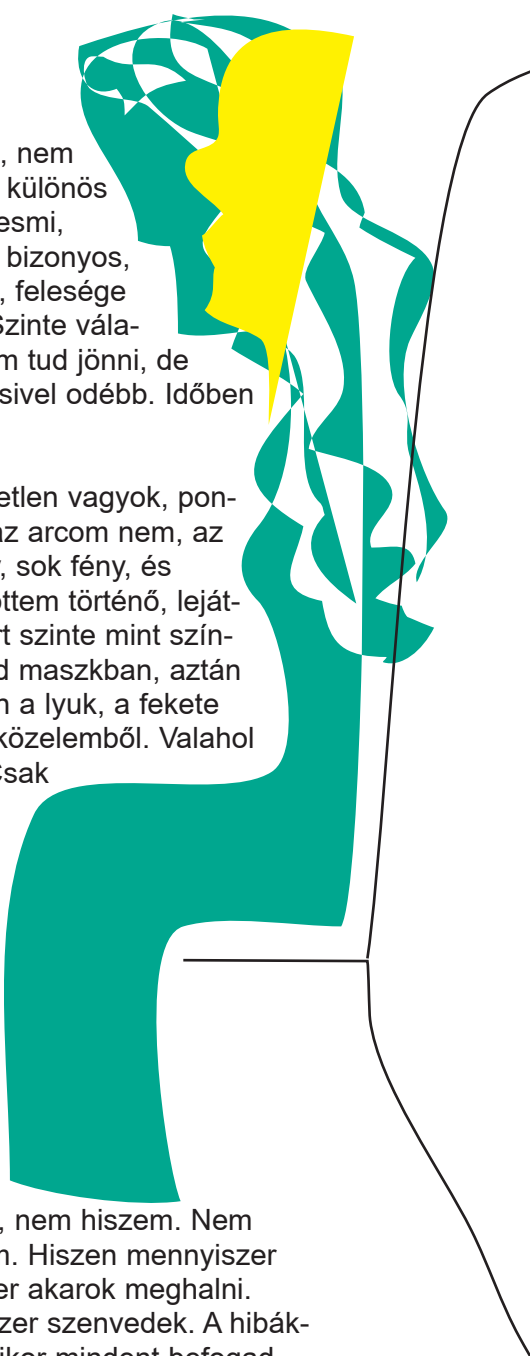
A belső. A lélek. A szív. az agy. Az ül ki, ki-ki arcára. Van valami fekete lyuk. Ami ha elviszi az embert, már sohasem térhet a felszínre. Ez a fekete lyuk sok embert magával vitt, mióta én elmentem. Mióta megjöttem. Visszajöttem. Sok ember hullik a porba. És én nézem. Nézem az arcokat, későbbi időkből. Hogy mikor jön el a fekete lyuk. Mikor megy el, arcomról. Míg végleg beszippant.

Igen, igen, határozottan a fekete lyuk.

Igen, tudtam, hogy valami megoldatlan maradt. A felesége, mondja, hogy beteg, nem tud jönni. Pedig a felesége igen nagyon különös nő volt. fiatal, okos, csinos, kémikus, ilyesmi, biológus, valami nem stimmel. Egészen bizonyos, hogy valami nem stimmel. Mondja, igen, felesége nem tud jönni, és mutatta a szelvényt. Szinte válaszolhattam volna, igen, az én párom sem tud jönni, de ez most nem a gyógyszerár volt, ez kicsivel odébb. Időben aprónyival később.

Hogy milyen érzékeny és egyben érzéketlen vagyok, pontosan érzem az ujjaimon a ridegséget, az arcom nem, az nem, abban villámlik valami, sugár, fény, sok fény, és mégis, mintha fentről néznék le a körülöttem történő, lejátszódó dolgokra. Játzó, lejátszó, ...mert szinte mint színpad, tűnik fel, jelzés, a szereplők is mind maszkban, aztán ugyanúgy hullik, süpped a mélybe. Talán a lyuk, a fekete lyuk, szippantja. Legalábbis eltűnnek a közelemből. Valahol egészen fenn, igen, ott van az arcom. Csak a jó, kellemes jeleket fogom fel, tartom meg, maradnak benn, építem be, már hidegen hagynak a rossz hatású, kártékony, szervezetre mindenképp veszélyt hozó, de legalábbis sérelmet ígérő darabok. Bármilyen aprócska legyen is, üzenet, eltűnni. És váratlanul tűnik el.

Annyi fény van bennem, nem tudom, tudhatom meddig, hogy innen bármekkora sötétséget, magányt, képessé tesz elviselni? Birtokolni? Nem, nem hiszem. Nem hiszem el, hogy ennyi erő lenne bennem. Hiszen mennyiszer nem tudok felkelni, mozdulni, mennyiszer akarok meghalni. Mennyiszer nem megy semmi. Mennyiszer szenvedek. A hibáktól. Amikor a rosszat is befogadtam. Amikor mindent befogadtam, mintha enyém lenne. Amikor nem akartam, nem tudtam megszabadulni. Mert minden az enyém. És most simán lökni, kilökni sem kell, egyszerűen elég a kezeimben a merevség. A hideg. Hogy maguktól menjenek.

--

Meglehet manó, úgy lesz a könyv, hogy egyik fele a mesél a szék lesz, másik?fordítva, talán, de ez már volt, most valahogy csak másképp, nos másik fele valahogy, még nem tudom, keverve, váltogatva, vagy simán, arcaink: zöld babák

--

Milyen furcsa, ideje észrevettem, hogy amikor olyan írókat olvasok, akiket arról, a hang, a mozdulat, a mimika, hangsúly, ismerek, s ezek mögül is, tulajdon ságaikkal, hogy nem csak szöveget olvasok, hanem pontosan kihallom a hangjukat, éppenúgy mintha saját arcukkal, hangjukkal olvasnák. Hogy már nemcsak a szöveg van, hanem hozzá arc, hang is. de ez fordítva is igaz, kifordítva inkább, hogy amikor egy bizonyos típusú szöveg, pontosan belehallom, melyik írónak a hangja. Már amelyiket hallottam már, láttam is. persze a több, többet ismerni, de én a kicsivel is megvagyok. Sosem kellett mindent megismernem, még ha örültem is az ismeretlennek, ahhoz hogy a teljességre bármelyik pillanatban ráérezzek. Egyszerűbben, hogy apróságokkal is jól érzem magam. teljesség ismeretével, nélkül.

Még tovább megyek. saját szövegeimmel is vagyok úgy, egészen különös állapotokban, amikor nem saját hangomon hallok a szövegem. Valamelyik író képzelem, azaz hogy csak besiklik a hang, hogy kié. Hogy melyik illik jobban. Amelyiken kellemesebb hallgatni. Vagy nincs is hogy melyiken kellemesebb, mert mindig csak egy ugrik be, ilyen különös állapotokban. Érdekes hallani más hangján. Igen, különös az, amikor egészen kiiktatom magam írásaimból. Amikor más mondja, más hangján. Hol ez, hol az, az az érdekes, amikor nem az én hangom. Pedig szeretem saját hangomon, legalábbis mások mondták, hogy jó, mégis amikor magamban, más hangján szívesebben hallok, vagy inkább, érdekes élmény, hogy előtűnnek a más hangok. Szeretek játszani, eljátszani, nosztalgiázni. Sokszor, valóban igen hosszú utakra elkalandozom.

Volt az az erzsi, egyáltalán nem ide, és már lehet hogy írtam valahol, csak beugrik, hogy milyen jól olvasott, szöveget. Az más, nem az én hang, távoli is, csak eszembe jut. Hogy mennyire varázslatos, ha jó hang van, persze nemcsak a hang kell, hogy jó legyen, az egész ami sugárzik, és akkor még újratereíteni, kell egy forma, egy idegen, ami még ismeretlen, lehet mű, de mégis az ide keveredve múltból hozva, meglévő anyagmintából, de mégse az ami, erre rátalálni, és akkor a nyelvre ez a hang, ami más. igen, ami olyan ismerős ismeretlen. Persze nem tudom, másodszor is hat-e egy ilyen hang, nyelv.

Ez most itt más volt, egészen más, mert az író hang, amiről előbb beszéltem, az megint más varázslat, mint a színészé, elválasztható, egészen különítve, mert egyik maga a valami, az arc, másik az arcnak a mása, a színészé, viszont mindkét élmény lehet egészen titokzatos, vagy közvetlen izgalmas élmény. Arc előtti vagy arc mögötti maszk, mindkettőben azért van valami maszk, főként, ha az én szövegemet olvassák, értem amikor hallom a hangot szövegemből.

--

Te manó, a baj, ha ugyan baj, hogy itt két könyv van. nekem meg egyet kell írni. Legalábbis, egyelőre. Mert van ez a folyós, hab nélkül, meg van az, amiről előző nap meséltem. De persze innen kikalkulálhatnék többet is, akkor aztán lenne csak haddlesacsi.

--

Tudod manó, arra gondoltam, éppen 9 hónap. Februártól októberig. Na persze ha nem lesz ő is koraszülött, mint én. Ilyen csoda is lehet. Mert esetében ez mindenképpen ugye csoda lenne. Na de a három, az még ezt a csodát is felülmúlta volna. de bízom a kilencben, így több is az esély, hogy egészséges lesz, nemigaz? minek sietni. Az meg azért idő. Arra is, ha kell, labirintusban elveszni. Mert azért minden labirintusban van tanulság. Különben a mesék meg sem születnének. Más mesék.

2010.2.10

Be kell vallanom, akkor vagyok a legboldogabb, valamiféle öröm, nyugaltság, már reggel ébredés, a felkelések, amikor nem kell sehová mennem. Amikor itthon lehetek, dolgozhatok. Egész nap ideges vagyok, ha tervbe veszek valami programot, vagy valami elmaradás, persze előfordul, ahol szeretnek, olyan program, úgy értem nem ahol kijátszanak, nevetségessé tesznek, hanem ahol valóban érzem a tartozást, ilyen ritka, de mégis, ha adódik, egyedül akkor van, hogy nincs rajtam feszültség. Akkor, ha valami igazán jólesik. ahová jó érzés elmenni, ahol jó ott lenni. De van hogy kedvetlenül megyek, aztán mégis történik varázslat, és van fordítva is, ez ritkább, mert amikor jó kedvben, értem nincs a nap alatt a feszültség, s ha már rá is veszem magam az útra, ritka hogy mégis a dolog kifordul. De előfordul ilyen is.

Például ma is, amikor felborult a programom, érte maci váratlanul ott ült a fotelban reggel amikor kiléptem. Nem szólt, mindig így tesz, hogy meglepjen. Se tegnap, sem semmikor nem, csak egyenesen bejelenti, hogy ő most van. hogy ő ma van. hogy ő máától van, létezik. Van hogy örülök, mert azért hányszor örülök, de amikor munka, s nekem be kell lépni, előfordul, hogy zavar van. pedig igazán el tud vonulni, nem bántjuk egymást. de amikor mint ma is programot csinál, mert azért vele is történnek a dolgok, események, igaz, legalább kicsit mesél. Van hogy azért mesél magáról. Ilyenkor. De felbomlik a rend, megbomlik a világosság és a sötétség. Nem tudok belépni a függönyöm mögé, mint ahogy szokásos, vagy csak nehezen hangolódok rá. Aztán persze hamar visszaáll, de vannak ezek a hirtelen felbomlások, amikor az idő belép. A másik idő, ami kívülem.

Pedig mackóval jó lenni, mert elhalványul. Képes a teljes elvékonyodásra. Csak néha van, hogy akkor most ő van. na ilyenek.

2010.2.11

Félek manó. Félek. Ez van.

--

Ha megírom majd a történeteimet, nemcsak ezeket, azt amit kötelességem megírni, néhány év, majd találok módot kiadni. Bizonyosan lesz valami mód. Ha az életembe kerül is, értem a megélhetésembe. Mondjuk élek így csak 50 évet. Az még 9 év. A 60 helyett. Hiszen saját kiadás az három-négy könyvnél esetemben kb. 10 év. Az életemből. Keresetem nincs, a tartalék-ból pedig nem jut több a megélhetésre. Hiszen egészen világos, hogy a könyveimet senki sem magyarországon, sem szülő-hazámban nem fogja kiadni. Vannak, régen is voltak akiknek igen messzire kellett távozniuk, külhonba, minél messzebb, nekem nincs módom, az én sorsom itt maradni. Sem a nyelv, sem más miatt. egyedül kell boldogulnom. Kicsit kolhas mihályé ez a sors, de így vagy úgy végig kell mennem. Nekem ez ada-tott. Azt megtanultam, hogy sajátos sorsban, az ember egyedül marad. A hatalom pedig szervezett. Noha nincs már villamos szék. De minden más ugyanaz. Akinek nem szabad megjelenni, aki veszélyeztet kis vagy nagyhatalmakat, aki nem megvásárol-ható, mindenképpen halott. De halottan is élni kell, amíg adatik.

--

Mostanában állandóan fáradt vagyok, most meg ez a sötétség is.

--

Mostantól reggel is este van. elromlott a redőnyünk. Elszakadt. Addig-addig a szakadások, hogy szálak így szakadnak, meg úgy, foltozni, hogy ma reggelre átültetődött a redőnyünkre, s úgy döntött, végleg elszakad. Innentől ha fény is, sötétség.

Az egyik szobában évek óta le nem lehet húzni, mert akkor sza-kad a ház, olyan régi típusú, hatalmas faházzal beépítve, most a másikon meg fel nem lehet.

Megnézem, miket írogattam éjjelente. Borzasztó dolgokat, de azért inkább játéknak tessék felfogni, és semmi mód nem kiszivároztatni. Mert az a könyveimbe kerülhet.

Az életművembe.

Febr.8.

Lakjon jól közé a piramisában, engem biztos nem fog beépíteni a csúcsra, a falába talán, hogy tartsam az anyagot, hadd szenvedjek. Azt mondta, jól meg kell válogatni, ki kerüljön be. Hogy nem akárkinek van esélye. Ezért maradok én inkább a párhuzamosak vagy kör rendszernél, vagy bármi más rendszer-nél. Ahol nem csak a kiválasztottaknak, hanem bárki másnak van esély. Ha tanulmányozta volna a mai lehetőségeket, a 21 sz-ban, nagyobb rálátása lenne. De ugye ez is igen komoly élet-tapasztalat és a gének... amivel azért születünk.

Mellesleg kedvelem, de akkor kicsit, hát hogy mondjam, nem tet-szett.

Különben igaza is lehet, mert ha ugye a jól kiválogatott azt jelen-ti, hogy én is bekerülhetek, az mindjárt úgy más. mert azért valóban, van, hogy ne mindenki, amit látni lehet magunk körül. Ez is hogy mire értjük, honnan kapjuk nyélre a fogakat. De azért mégis. Elültette a bogarat.

éj, febr 11

Ma éjszaka megpofoztam kp-t.

2-szer. Először úgy hogy hirtelen, váratlan, és nyomban távoztam. Aztán meg úgy hogy szóban előre figyelmeztettem, most megpofozom.

Jólesett. Soha nem hittem, egy pofon jóleshet. Hogy jól is eshet.

...és így sorban mentem tovább. Hogy milyen jó, kimondani dolgokat. Hogy ki kell mondani. Hogy bármi következmény, kimondani. Különben a történelem máshogy rendeződik, a hallgatással. Hogy a hallgatásból tovább él egy társadalom hazugságban.

Hogy a halál az elnyomottakon, az áldozatokon. Hogy egyszer s mindenkoron el kell kezdődnie a kimondásnak.

Na de az autóbaleset.... S hogy a 21. sz. is csak olyan mint a többi. csak nem olyan nyilvánosan szervezett. Hogy nem visznek villamosszékbe, vagy nem végeznek házkutatást erőszakkal. Hogy nem akasztanak fel, hogy nem kínoznak.

Másképp működnek a csendek. A hosszú elhallgattatások.

Az, hogy tiszteletben tartottam az etikettet, még nem hatalmaz fel téged semmire. Azt mondtam, soha nem készíthetsz velem interjút, Cz zapi* "... *hogyha elhallgatsz, kitörölsz, készítek veled interjút, meghívlak a műsoraimba egyszer*". A telefon. Amikor még hittem a hangoknak.

Amikor még ellágyultam egy kedvesebb hangra, de aztán láttam a helyszíneken hogy folyamatosan csak küzd, még mindig ellem, amikor már én régen másmilyen utakon dobolok. Hogy a kisserűségből nem képes kilépni. Gyűjti maga köré tartópilléreit, hogy a gyűlöletet fokozza. Hogy önigazoljon.

Nekem olyan idegen, hogy az emberek ajánlanak, kérnek, ígérek valamit, aztán amikor ott az idő, sehol semmi. Sőt, van hogy rá is játszanak, ez is önigazolás. Nekem mindigis szent volt, az emberekhez korrektnek lenni, ha van megbeszél, amihez tartani magunk. Hogy ez is hajlam, nevelés, gén, megymás... hogy miért hogy csak én vagyok következetes, figyelmes, korrekt az emberekhez. Amit ígérek, azt betartom. Már a harmadik játszik ki, nem nem többedik úgy 5-6. hogy hív, meghív egy estre, hogy tartsak egy estét, van akivel időpont is, aztán semmi. Nem mintha hiányozna, sőt, épp ellenkezőleg, csak a korrektség. Hogy én ebben is mennyire más vagyok.

* Cz zapi egy halfajta, olyan, mint a cápa, csak nem a fogaival él. mögötted somfordál, soha nem tudhatod mikor *csak le. mert látszólag kedves, szinte odadörgölőzik orrával. ha nem vigyázol, meg is szereted.* aztán váratlanul kap be. *ködni-nyelni* nem tudsz. hát ilyen hal ez a cápafajta. nem támad látványosan. aztán meg nincs is a szak-könyvekben, ismertőkben. azaz hogy más néven szerepel. én mégis inkább ezen a néven szeretem. rejtett fogakkal, bája mögött. hát nem valódibb? csak vigyázni.

Aztán hogy a koincidencia, vnek is megmondtam, soha nem adhatja ki könyveim. Balázska az olyan málészájú, hogy vele nem tárgyalok.

Habár esztétikailag a nemkimondásnak vagyok híve, ez nyilvánvaló, a parabolának, (ellipszis...) vagy valamilyen válfajának.

Passz. Az alkotó ember dolgozzon, ha van benne valami, ha nem hagyja nyugodni, mint a széklet. Ki kell jönni. Ez a dolga. Kilögni magából. Nem érdekelnek a sémák, sztereotípiák, hogy aki úgy mond meg, hogy "*baszik rá*", hogy "*köpik rá*", hogy "*szarik rá*", hogy mégazértse törik meg, s hallgat. A hallgatás vagy magától jön, vagy maszk. Igaz, arc ami mögött, arc mögül, innen nincs nagy különbség. Nekem ez mind idegen. Persze, értem én, de azért mégis. Nézzünk nagyobb összefüggésben. És ne minták alapján. Mindenkinek tiszteljük alkatát. Hogy a divat, s mi a módi. Kinek ez a jobb, kinek az. Kire ez hat jobban, kire amaz. Kinek mi a testhezállóbb. Van akinek a hallgatásából csinálnak az emberek művészetet, mintapéldányt, példaképet, van akinek munkái beszélnek. Egyiket sem lehet, nem fer, előbbre helyezni. Pusztán mint cselekedet. A hallgatás előtt meg különben is kellett beszéljenek a művek. Vagy csak a csel- ekedet? A száj? Milyen hatalmak beszélnek? A hallgatás mögött.

Amikor ma is minden ugyanaz. Igen, ma csendben, nem szerveztem ütnek el egy embert. Ma nagy hatalma van a hosszú csendeknek. Régen is, de a szervezetség. A nyilvánosság. Ma mindent, csak hallgatni. Ne derüljön ki.

Mindenkinek más a jó, más ételeket, italokat, levegőt szeretni.

De az alkotó ember akkor boldog, sugárzik, virul, él, ha így vagy úgy szabadon alkothat, teremthet, szerethet, meg lehet nézni az arcokat. Milyen különbség. De a kor, a rendszer, hogy kit szeret, eleve mindent eldönt. Más viruló arccal, mosolyogva világról,

ahogy a világ is vissza, és egészen más a fekete lyukkal. Az arcon.

Hogy mától csak a monitoron világosság.

A dolgozó alkotó ember tehát, ha szeretve, csak hogy félreértés ne essen, értve támogatva, tenyerén hordozva, csodákra képes.

Mackó rendes, azt mondja, menjek még télen, gyógyfürdőbe kezelésekre. Hogy használjam ki. míg egészségkártya, s tényleg. Mint régen. Igen, ha befejezem a könyveimet ez évben, úgy akkor az következő télen lehetséges. Napi 5 óra, heti két nap meleg vizecske, úszkálás, kis hátmasszázs, nos lehetek heti kétszer majd halacska. Jövőre.

Azért ahogy elnézem manócskáékat, a kék felületen, értem kék keret, legalább fejléc, de azért fehéren, mert ugye bár a lap világítson, ha már sötét kint minden, itt nem hallok bele, csak saját hangot, ebben is lehet valami jó. vagy a **tőr, valami zöldnek** például, ezek abból a sorozatból, itt se nagyon hallom a hangokat, nem mintha az nem érdekes, amikor egy-egy pillanatban előjön, de ez sem baj. Ebben is lehet valami kedves, egyszerű, ha manócskáék, vagy a nyúl.

A többiben is sokban visszahangzok, de azért van abban meglepő, ha mégis előtűnik egy hang itt-ott kívülről. Hogy az ember nincs egészen egyedül. Hogy amikor nem egyedül.

Hogy akár egyszerre két-három hang. A hangunkban.

Még arra is gondolok, mackónak azért kellett a héten itthon maradni, hogy elvegye a világosságot, s meg hozza a sötétséget. Az ő keze alól szakadt el a zsinór. Igaz, én nem is mozgattam szinte sohasem. igen, én nem húztam le már nagyon régen, a redőnyöket.

Még jó, hogy azért maradt egy rés. Mert van egy kicsi redőny, meg egy nagy. A kicsi még van. aprónyi rés.

--

X pontosan tudja mit csinál. Igen. Mindig valakiknek jó. nem lehet mindenkinek. Hát innen van akkor az hogy kinek van hely. Kinek van meg a hely. Ez éppen olyan mint a kurátorok. Csak itt máshogy hívják.

A hatalom mindig is tudta mit csinál. De hát ez a rendszer. Mindigis megvoltak a koroknak a sajátos, olykor változó de azért szisztematikus rendszerei.

2010.2.12

Marad a klasszikus minta, Jane Eyre.

(.....*Jean D'Arc)

Nem írom le az éjszakai beírásokat, mert csak szomorúbb lennék tőle. Eléggé gyötrelmesek ezek az éjszakák, már a hasam is, gyomrom fájt, szorított, meg a levegő, az is fogyott, aztán reggel a szív, egyszer csak sűrűn kezdett ütni. Egészen gyorsan, aprókat, koncentrálnom kellett, hogy leálljon.

Először történt meg, hogy átláttam a rendszert, amiben élek. Pontosán láttam magam benne. Hol is helyezkedem el. hogy mi a sorsom. Hogy valójában nem a politikai hatalmak a mérvadóak, hanem mindig egy adott kort az adott kor szellemi ereje határoz meg. és ez bizonyos időkben hatalmas szervezettséggel bírt és bír, máskor szétesett. A politikai erő, pusztán látzat. Persze előfordultak időszakok, amikor ez

egybeesett, vagy megfordult, hogy csak az időbeni eltolódás bil-
lentette ki aztán az alapállásból.

... a bábok, a sakkfigurák, a tábla

Persze mondhatnám hogy szeretem az embereket, hogy szeretném szeretni az embereket, ki ne szeretne vidáman, frissen, munkakedvvel ébredni reggelente. De ez hátrahagyott múltból tekintve igen nehéz. És most, ha jövőbe nézek... Az arc ha kelletlenül is időnként visszafordul. Nem lehet csak előre tekinteni. Aztán van a jelen is. ez külön sem jelent fedezetet, ha arcom körül néz. Bárhová is nyitok be, még ha előfordulnak is szép pillanatok. Valami mindig emlékezetet.

Persze, becsukom a szemem. De ez is meddig. Lehetséges. Igaz, sok tapasztalatot lehet szerezni behunytt szemmel. Mégis, akkor meg miért az írás. ha úgyis becsukom. Előbb-utóbb lesz kinyitás, de az kinek lesz jó. ha a szív csak ver, majd egyre gyorsabban. S le tudom-e állítani mindig, időben.

Az áthallásokról akartam még igen, ez volt a papíron, azazhogy valami olyasmi, hogy szeretem a saját hangomat, amikor megszólal a szövegeimből. Úgy értem, hogy jó együtt lenni. És amikor a kezdetek kezdetén a csigamesét követve a *milyen üres* szöveg elindult, abban is hangom visszahallom. Hogy *milyen üres az ember miután úgy dönt maga helyett és magával...*

és akkor ami feltárul. hogy észreveszem a pillangót, a repülőt, a..... mint ahogyan még sehogyan sem

aztán ez is olyan távoli lesz. mondjuk valóban szólhatna innen más hangon, valaki másnak hangjából. És mégis. Nem szakad le rólam a hangom... pedig a naplók, igen, van hogy a naplók egy-egy sorából kiszól valaki, de a *valaki más* is más aki én, aki mégis *valaki más* belőlem... inkább csak a hang... hogy vannak hangok, valami dallam, igen, megszólalnak valahonnan ismerős ismeretlen dallamok... egy kép

Miért hagyta magát bza akkor este m-el szemben. Persze értem én... Különben láttam a trükköt, de azért mégis. Mindegy. azért voltak tanulságok, innenis onnanis, kár hogy nem mertem szólni... persze mert mindjárt megkérdezik, olvastam-e. amikor ők se arról beszélnek amit olvastak...különben nem érteném a hangjukat akkor...nem jutna el hozzám ha arról beszélnének ami kívülem. Így aztán ha sosem olvasok semmit is értem amiről beszélnek... így voltam az eltén is. bármikor írtam volna olyan választ referenciát egyszerűen csak véleményt amiből nem derül ki hogy olvastam-e... vagy hogy ugye hogy tulajdonképpen nem olvastam vagy ha igen is... de ez olyan bonyolult... ahogyan ugye szá sem hitte... azazhogy ő nem azt hitte vagy inkább hogy nem azt nem hitte... hanem hogy a hangot... hogyan lehet valakinek olyan hangja mint a nagyoknak, amikor ugye ilyen kicsi vagyok... hogy az csak akkor lehet ha olvasta... persze annyi egyetem annyi 100 előadó... annyi minden azért amit össze kellett olvasni... de már csak a hallgatás is honnan tudjam mit olvastam akkor is ha nem olvastam semmitse pláne de ha igenis emlékezni... nem elég az hogy olyan a hang a hangom mintha olvastam... amikor nem olvastam... hát nem érdekes

Mégis azt látom az ember olyan kicsi... hogy az ember önmagában olyan nagyon kicsi... aztán ugye mégsem így... hogy ezt is ki érti

--

Miért van az manó, hogy én bízom a Napkútban, de mégis félek. Hogy mégis az van ami szokott lenni. Hogy mégis nem lesz semmi. Hogy mindenki olyan hogy ígér, aztán mégsem lesz semmi. Azért elmehetek a Naphegy mesékhez is... de én már nem akarok semmit sem. Ha nem adják ki a könyvem attól még nem kell meghalnom, nemigaz? bárhogy fáj. Persze mint írtam 10 évvel kevesebbet élek majd, hiszen 3-4 könyvet még életemben, ennyit körülbelül szeretnék kiadni, de persze nem tudhatom, attól is függ meddig élek, mert ha hosszabban élhet-

nék, akkor akár még eljönne idő, hogy az írást élvezném is. játszani. És akkor több könyv is lenne. De szép is lenne, játszani. Tudod manó, miután megírtam a rossz dolgokat, írhatnék egészen jókat, amiben igazán öröömöm. De akkor csak az, hogy szeressenek, támogassanak, kiadjanak, különben honnan írhatnék, milyen erőből játékos könyveket. Mint rég. Filozofálni és játszani. Formával meggyász. Akkor még több könyv is lehetne. Rajzolni és játszani. Már belejőnnék a tervezésbe is, egyre érdekesebb könyveket terveznék, még esetleg ha bejönne, másoknak is, akik szeretnék. Akik szeretik a rajzaim. de ha magánkiadás, akkor saját pénz, a kis félretett pénzem, amit arra tartogattam, hogy minden aprónyicska pénz 1-2 évvel meghosszabbítja életem. Mert a munkám a könyvek, a film... rajz, ilyenek, ebből meg nem lesz sohasem pénz. Vállalkozó meg nem lehetek, honnan ha nincs bevétel az a sok kiadás, havi befizetés, adók, én ezt sohasem tudnám, hiszen nincs amiből. Egyszer már-már ki is váltottam, de akkor is le kellett állnom, mert nem volt bevétel, erre akkor jöttem rá, amikor kiderült, ennyi adót kell befelé, azaz éppenhogy kifelé. Meg a könyveket is ugye hogy nem veszik, a terjesztés... nyulacskát hogy ki terjeszteni. vagy aki lesz. kislány. Felnőtt. Akármi amerre a könyv visz.

Bár alig akart észrevenni Szondigyörgy, de azért mégis bízom. Mert én minidig mindenkiben utolsó pillanatig bízom. Hiába küldtem annyi mindenkinek. Persze nekem sem lett volna rossz ha Alexandra, Kortárs, ilyen álmok ugye, nagyterjesztés, mert hogy szondi mondta is hogy ő csak kicsiterjesztés, meg hogy honoráriumot sem. De a többi nem is jelzett semmit. meg legalább ő már az elején jelzett. Volt benne valami ami másban nem. a megbízhatóság. Persze lehet hogy mindent most is csak képzelek. De hogy ő akkor is korrekt volt, igaz, aztán az alexandra is később, visszajelzett legalább hogy megkapta az anyagot. De a többinél hiába vártam. Még azt is. de hát majd csak április végére. Azt mondta hogy csak akkorra tudja megmondani. Hogy lesz-e könyv. De lehet meggondolta magát. ki tudja mit terjesztenek a szakmában rólam, nemigaz? hogy meggondolja magát. hiszen alig vett észre, és én nem mertem megkérdezni,

mert elfordult. Jelnek vettem, hogy mégse. Hogy mégse. De ő nem olyan, ugye manó, ő nem olyan, hogy nem mondja meg ha mégse. Hogy nem áttat. Én mindigis csak a korrekt embereket becsültem. Mindegy. úgyis egyszer lesz válasz. Mert a nemválaszra sem lehet örökkévalóságig várni. Meg a kortárshoz kérte küldeni a versest zalángyörgy is, aztán biztos el sem küldték neki. Pedig azt mondta, éppen nem volt csak egy könyvük kiadásra, s hogy belefér. Benne is bíztam, hogy ha mégis Napkút csak egyet, akkor a Kortárs a másikat. De aztán nem, nincs válasz.

De azért csak tudnám mi lesz a meseboltban. Azért. Kicsit félek a sokembertől is. az a sokember mindenféle ember nő. Félek a sokembertől manó. De azért azt hiszem elmegyek. Pedig **nagy-**on félek a sokembertől

--

Sajnálom hogy ma nem jutok el az estre. D-t még élőben talán nem hallottam szerettem volna aztán k-t is a téma együtt kár hogy kimarad de nincs erő ma nincs ez a redőny is ma kiszívott mindent aztán hűha semmiért legalább intéztem volna sikerült volna igent mondanom de még az sem csak álltam tehetetlen a telefonkagylóval mint egy eszement talán holnap normálisabb nap lesz

--

Sajnos kicsit elfolytam. De nem kell azért mindenből könyv. A szövegnek meg sajnos erősebbnek kell lennie. Ez van. egyelőre ez. bár valójában csak átmegyek minden szövegen. Szeretnék minden anyagot birtokba venni hogy aztán kiválaszthassam ami marad meg a nyelv is hogy akkor hogy legyen. Egyelőre itt ez a sok anyag. Hogy azért meséljen is az a szék de azért mégse folyjon el. manócska laza szöveg és a kidolgozott történetmesélős... hát hogy így... most a betuszkolódó harmadik fajtáról nem is beszélve.

Több hónap munka. Hogy mi maradjon. Most csak kiszűrni mi egyáltalán nem. aztán harmadik negyedik szűrés és így tovább

amíg már forma is szóba jöhet... tartalom... és vezetés... kellett nekem a deduktív módszer helyett, a jó kis kedvelt helyzet helyett induktivitással szenvedni. Vagy fordítva ahogy vesszük az egészből az egyet. De én most ellenkezőleg látom. Mindegy. honnan nézem, ha ez az eredmény... egyelőre. Siralmas.

Szinte menthetetlen állapot. Hogy ebből ki kell hozni valamire. Ráadásul nem akármít.

Vajon mi volt ma Dékkel. Azért gondoltam rájuk is. egyszer csak eljutok, nem igaz? egyszer majd.

2010.2.13

Én is szeretnék azért fordító lenni, úgy el-eljátszadoznék vele, például egy verssel. Facsarnám vezetném ide oda taszigálnám a betűket a sorokat

Meg a szerkesztőséget is kipróbálnám ha járna egy kicsi pénzzel például mondjuk álnéven hogy az is játék legyen mert azért a nevemen sokan csúnyán néznének

Nem mintha értenék bármihez is csak a játékért persze nagyon komoly lennék ha dorgálnék azért egészen jó viccesre venném a legkomolyabban

--

Ha nem lenne mindig valahol bennem hogy biztos csak játék hogy csak játék velem s hogy azt is értem hogy úgy is alig tartottam vissza magam hogy be ne írjak. Szép mese volt mégha ... mindegy. akarom mondani ez a folyamatos visszafordítás. Hogy mindenben a pofonok a kézzszorítás. Vagy mégis lehetséges hogy nincsenek a pofonok. Hogy egyszer megéri az ember hogy nincsenek pofonok. Hogy lehetséges ez.

Mackó ideje úgy jár a lakásban kisorádiójával kezében még a vécére is mintha katéterrel lenne összekötve... pont olyan vigyázva lassan a piros zsinór ahogy kilóg hát nagyon vicces

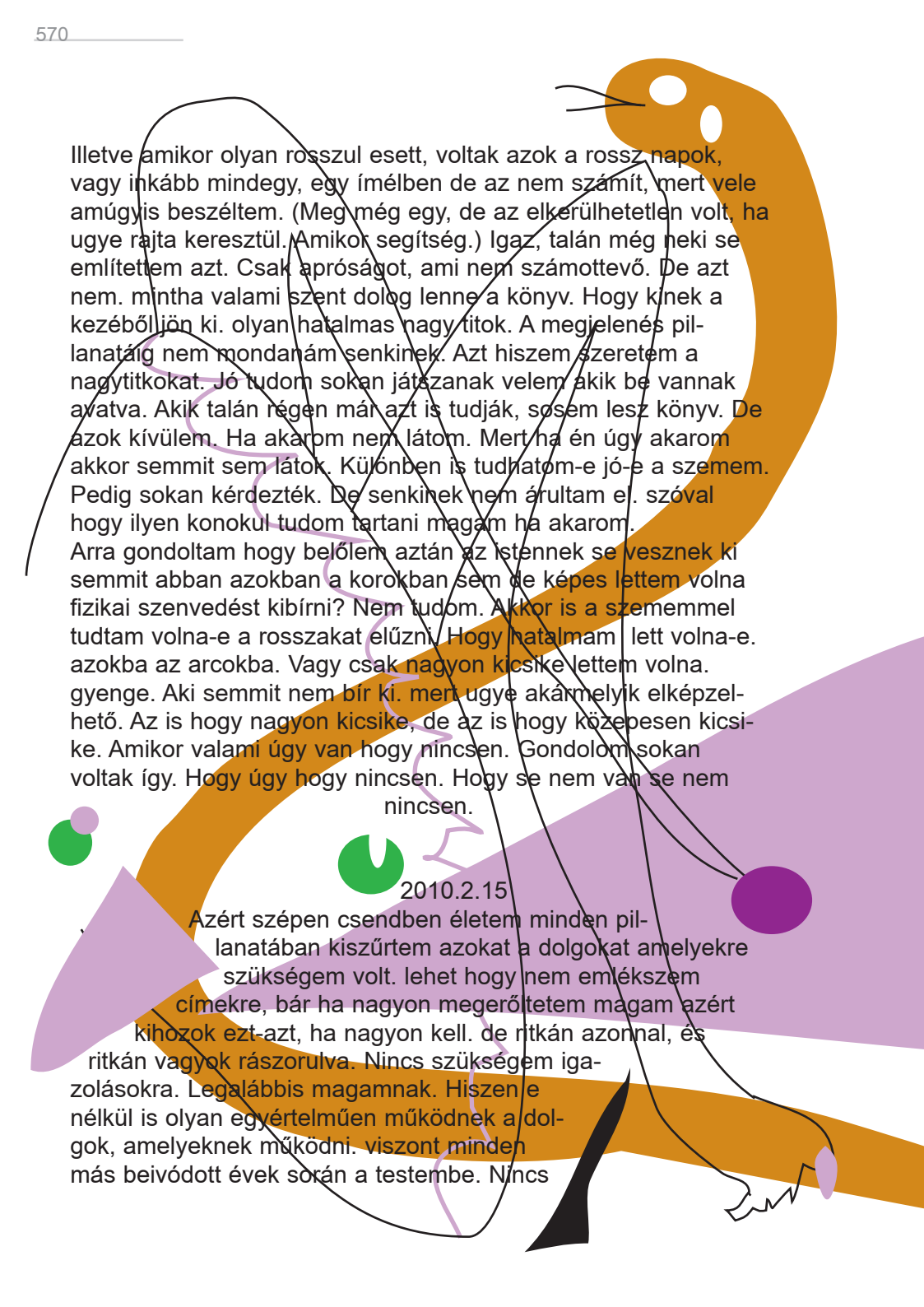
--

Sajnálom hogy feltettem azt a naplólinket. Legalább azt a betűt kihagyhattam volna. mondjuk nem írni semmit vagy írni de... hiba volt. sajnálom. Egy betű is tud hiba lenni. Kicsihiba is nagyhiba. Ez nagyhiba. Most ezért megint majd biztos rosszkedvem lesz. hogy legalább azt a betűt ne. kicsi apró üzenetet akartam de nem így. Sajnálom. Mondjuk olvasható **ő?**nek is. mint ahogy írtam is, amikor írtam valahogy többértelmű volt. most árva szegény. Igazán sajnálom, azt hittem már nem tudok ilyen butaságot csinálni, hogy kinőttem belőle. De kicsi butaság is nagybutaság. Igazán ritka hogy hibázom. Legalábbis ilyen nyilvánvaló hibát.

Persze nem tehettem ellene. Sorsszerű volt, előre elrendelt a hiba. Előre meg volt írva. Tényleg nem tehetek róla. Ha mondjuk törölni lehetne. A hibát. De hát ott van. a hibának rendeltetése hibának lenni. Addig dicsekedtem hogy a titok így meg úgy, hogy magamban tartani, hogy mégis a magam árulója lettem. Milyen rég nem követtem el ilyen hibát. A napló az oka. Hogy visszatértem. Ki tudja mire ösztökél. Hogy még milyen hibákat követek el, ami a szentírásban megírva. már megint félrehallok, hiszen egy jel, aprócska jel, nem szabad ekkora jelentőséggel ruházni, de mégis lehet egy kicsi igazság. vagy ki tudja. Ez is csak egy apró szakadás. Ami majd beforr idővel. De ugye hogy a redőnyhöz is szakember kellett. Segítség. Egyedül az a szakadás sem ment... igaz voltak szakadások amikhez pont én kellettem. Beforrasztani. Ez is bizonyítja, hogy már régen nem volt ilyen hiba. Ennyire közvetlen közelből.

--

Tudod manó, milyen furcsa hogy senkinek nem mondtam el milyen kiadónak küldtem el a könyvem. Hogy milyen kiadóknak.

Illetve amikor olyan rosszul esett, voltak azok a rossz napok, vagy inkább mindegy, egy ímében de az nem számít, mert vele amúgyis beszéltem. (Meg még egy, de az elkerülhetetlen volt, ha ugye rajta keresztül. Amikor segítség.) Igaz, talán még neki se említettem azt. Csak apróságot, ami nem számottevő. De azt nem. mintha valami szent dolog lenne a könyv. Hogy kinek a kezéből jön ki. olyan hatalmas nagy titok. A megjelenés pillanatáig nem mondanám senkinek. Azt hiszem szeretem a nagytitkokat. Jó tudom sokan játszanak velem akik be vannak áratva. Akik talán régen már azt is tudják, sosem lesz könyv. De azok kívülem. Ha akarom nem látom. Mert ha én úgy akarom akkor semmit sem látok. Különben is tudhatom-e jó-e a szemem. Pedig sokan kérdezték. De senkinek nem árultam el. szóval hogy ilyen konokul tudom tartani magam ha akarom. Arra gondoltam hogy belőlem aztán az istennek se vesznek ki semmit abban azokban a korokban sem de képes lettem volna fizikai szenvedést kibírni? Nem tudom. Akkor is a szememmel tudtam volna-e a rosszakat elűzni. Hogy hatalmam lett volna-e. azokba az arcokba. Vagy csak nagyon kicsike lettem volna. gyenge. Aki semmit nem bír ki. mert ugye akármelyik elképzelhető. Az is hogy nagyon kicsike, de az is hogy közepesen kicsike. Amikor valami úgy van hogy nincsen. Gondolom sokan voltak így. Hogy úgy hogy nincsen. Hogy se nem van se nem nincsen.

2010.2.15

Azért szépen csendben életem minden pillanatában kiszűrtem azokat a dolgokat amelyekre szükségem volt. lehet hogy nem emlékszem címekre, bár ha nagyon megerősítem magam azért kihozok ezt-azt, ha nagyon kell. de ritkán azonnal, és ritkán vagyok rászorulva. Nincs szükségem igazolásokra. Legalábbis magamnak. Hiszen e nélkül is olyan egyértelműen működnek a dolgok, amelyeknek működni. viszont minden más beivódott évek során a testembe. Nincs

olyan pórus, ami ne találna bent a megfelelő rekeszre. Mindenkinek képessége van arra, hogy azt szűrje ki a világból amire szüksége. Azt látni meg amire szüksége. Tegnap ez a gendzsi meg muraszaki nem jutott eszembe. de azért minden oda kerül ahová rendeltetése. Ha nem ez a funkció, ha nem használom, miért kellene mindig minden címre adatra névre emlékezni. Pontosabban előhozni. Ezek is akkor jönnek elő amikor akarnak. Nem amikor külső kényszer. Persze amikor tanít az ember, kénytelen. De hát szabadon élek. Csak az anyag van, nincsenek kötelezettségek. Csak ami kell. azok ülnek meg a rekeszekben.

Aztán ott vannak a tévedéseim. Azok is szervesen épülnek be a szerkezetbe. Így aztán már nem tévedések lesznek, hanem részesei egy új anyagnak, ami születik. Tehát átfordul ez is valami pozitívumba. Így nem megszüntetni kell, hanem segítségével megalkotni egy újdimenziót. Valamiféle felülírás, de a módszer, nem eltüntetni a csírákat vagy valami előzőt. Persze persze nem jó az, ha szem előtt. Hogy lépten-nyomon a csíra. Inkább teljességében legyen szem előtt a végtermékkel.

Igaz, az út lehet nagyon ravasz. Eszközei is lehetünk egy hatalomnak. De amikor születik, teremődik valami, lesz valami jó szemnek agynak, ez is inkább beépíthető. Minden szál, mozzanat beépíthető kellő érzékenységgel a rendszerbe.

A hibák nélkül pedig nincs

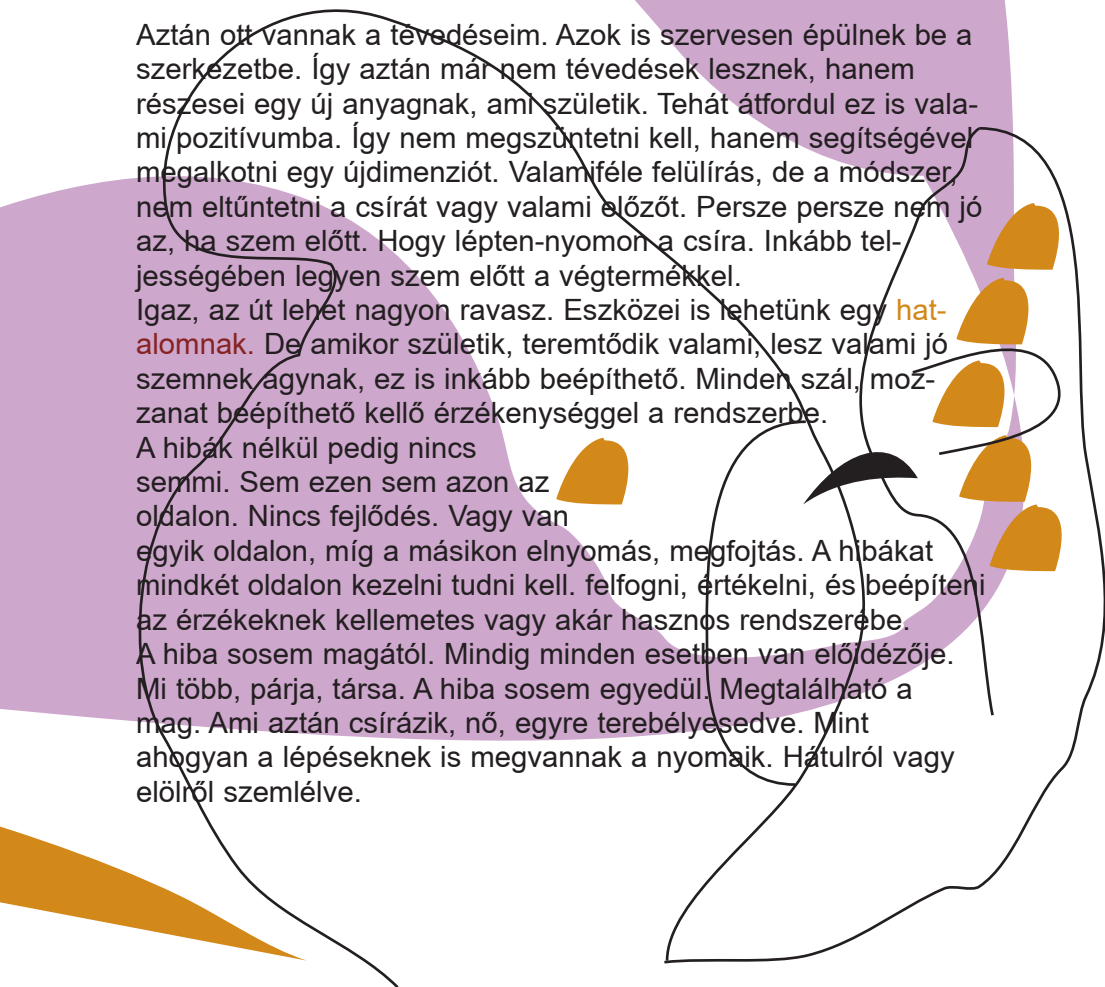
semmi. Sem ezen sem azon az oldalon. Nincs fejlődés. Vagy van

egyik oldalon, míg a másikon elnyomás, megfojtás. A hibákat mindkét oldalon kezelni tudni kell. felfogni, értékelni, és beépíteni az érzékeknek kellemetes vagy akár hasznos rendszerébe.

A hiba sosem magától. Mindig minden esetben van elődezője.

Mi több, párja, társa. A hiba sosem egyedül. Megtalálható a

mag. Ami aztán csírázik, nő, egyre terebélyesedve. Mint ahogyan a lépéseknek is megvannak a nyomaik. Hátról vagy előlről szemlélve.

Azért jó hogy az embernek ... de mit is akartam mondani?
Elfelejtettem...barátok. Hogy jönne ide. Elfelejtettem.
Igen, kíváncsi voltam rá, mint ahogy rá is. de a hang... hogy
belefullasszam kíváncsiságom. Pedig az új, az ismeretlen,
mindig kihívás számomra. De a hang... nem enged. Előfordul
hogy késik.

Visszatérve hiba, a hiba felülírja önmagát.

2010.2.16

Jaj, csak ma időben kezdjenek forgácsék a petrivel. A kisördög
bennem... elképzeltem a múltkor hogy megkérdézem csak úgy
játékosan lacit nem kezdenének-e hatkor inkább. Bezzeg mackó
is mondta a miénket hogy miért nem inkább 6-kor. Akkor most
jobban elértem volna a cseresznyés kertbe is. most izgulhatok
végig hogy kezdjenek... lesz abból is úgy fél nyolc, ha nyolckor
indulok.....úgy lássuk csak jó ha fél 9 kilenc de inkább 9fele
odaérek, óra fél, kettő indulhatok is vissza... és mi van ha
lemaradok például a flaubertől...a két barát...egyebek... furcsa
most eszembe jut a név ez is inkább véletlen... lehet hogy nem
is az a név...mindegy. szóval éppencsak negyedében lehetek
benn. De ugye valamit valamiért vagy nem tudom... hogy
szépen összeérjenek a dolgok

Meg aztán meg akartam azt is kérdezni, nem kellene-e lacinak
cd. A filmről a láncszemek... mégiscsak így akadozva hol van
hol nincs a naplóban... meg bélának is jó lett volna... legalább.
mindegy. olyan nagyon van hogy nem tudom hogyan kell. hogy
mi illik is meg hogy azért ne legyek túl rámenős sem. Meg hogy
azért film. Na mindegy. emlékül. hogy ugye nemcsak dokumen-
táció... azt is hogy illik-e. annyi sokmindent ugye nem tudok.
meg kicsit azért tartózkodom is azoktól a dolgoktól inkább eltűn-
tetem mintha nem lennének pedig azért ott... hogy akkor nem
kell velük foglalkozni...pedig kell...valamilyen ugye megoldás.
De lehet hogy nincs ezzel baj, hogy ugye le lehet tölteni
naplóból. és akkor az távolibb... hogy el lehet a dolgokat szépen
maguktól távolítani. Akkor meg minek ezzel is frusztrálkodni...
mint valami mosakodás. Hogy mindent tisztára pedig igenis min-

dent képtelenség tisztára mosni. A cipőn is folyton járunk aztán ugye azt sem lehet mindig tisztán. Legalábbis a talp. Jut eszembe a talp... hogy piszkos-e. annyit sikálja magát, mint a kisállatok. Azoknak sem kell állandóan mosni talpuk amikor kintről bent. meg hogy a kisgyerekeknek sem árt egy kis kosz. Erősebbek, immunisabbak lesznek... pedig azért én is csodálom megcsodálom ugye a patyolattisztaságot. Mindegy. annyi mindent nem lehet normálisan egybe függeszteni. Az ittet és ottat... jól van így. Itt is ott is. így is úgy. ma ilyeneket mondtam

.. csupa csupa hiba... kell nekem folyton a hibákról írni, na de a németek elhibázták... nyertek a kínaiak. Duplán. A színek mindig pontosak. Így vagy úgy. Minden árnyalatnak helyén. És a formák...

--

Más a filozófiai gondolkodás és megint más a kritikusi. Látszólag egymásnak ellentmond, mégis jól megfér egymás mellett, ha van ki egymáshoz igazítja, de egymástól meg is képes azt különböztetni. (jó és a rossz, Gottfried Tristan nyomán) valami a jó és a rosszban. Amikor megtalálunk valamit a jóban és a rosszban. Amikor a jó és rossz már nem önmagában a jó és a rossz. A jó vagy a rossz, miközben önmagában jó avagy a rossz. Amikor a talp alatt is megcsillannak a fények. A költészet. Amikor a költészet is más önmagában, mint anyag, a test, és más amikor róla beszélünk. Amikor kiemeljük a kontextusból, saját testéből, felülemelkedünk magán az anyagon. Amikor a test már nem az előttünk álló test lesz, hanem valami más. (hogy aztán összevetve jelenjék meg a test felettség, mindjárt ebben a pillanatban villanás, akár a fényképezőgép kattánás, és milyen jó, hogy ez is így utólag bevillan, nem véletlen Flaubert Két barát)

Hogy a költészet és a filozófia mikor van együtt és mikor fordul el egymástól. Hogy ez is pusztán az arcok. Arcaink. Hogy aztán egy ponton valahol egybemosódjanak. Milyen jó, hogy nyomunkban vannak a múltból nyomdokainkban őseink. Milyen jó, hogy nem vagyunk egyedül. Erre lenne jó az irodalom. De nem-e pusztán önmagunkban is megerősítés nélkül, képesek vagyunk lábunkon megállni. Kellenek a támaszok, de azok is ha

híján, csakhogy önbecsülésünkben elbizonytalanítsanak. Nem-e vagyunk e nélkül a tudás nélkül is egész emberek. Mi, gondolkodó emberek. Akik feltaláljuk újra a napot, a csillagokat. Mint ahogy elődeink is újra alkottak, újra feltaláltak mindent. Máshogy. Kicsit máshogy rendeződve. Kicsit mindenben mást fedezve.

Egyik tudomásul vesz, állít inkább, másik újraalkotna, harmadik úgy csodálkozik mindenre, mintha megtalálna, rátalálna.

2010.2.17

De annánál annyira nagyon finom kaják voltak, mindig annyira finom kaják vannak ma különlegesen finomak mint mindig a kenyérkenőcsei egyedi finomságok na és ma az a szilvásszalonna tegercs, anyósnál is újabban a csirke például aszalt finomságokkal tetején az alma a szilva egyéb ilyenek, így a kettő kedvenc íz meg az a kakaóskrémés ízes lapocsksa, ami éppen csak annyira édes a mennyire kell sajtokkal borok stb itókák a legfinomabból mondjuk utóbbit valószínűleg mi hozzuk neki

Anna különösen kitesz magunkért értünk, magáért, mert ugye az ilyent is szeretni kell, semmit nem lehet úgy csinálni hogy nem szeretjük magunkat benne, magunkkal, na és a bunker lakás az a sok le-fel lépcsőn külön helyiség meg a terasz meg a pince, meg a szóval ilyenek. Sosem adhatok ilyen partit nem hogy havonta, egyszer sem életemben. Mondjuk én inkább menni szeretek, nem... na de mindegy. én is adok a magam módján nemigaz? mindenki csak a maga módján élhet ahogy neki elrendeltetett

Persze az éjszakai lapomon egészen más van, elemeztem, túlzás, itt is csak kijöttek a szavak hogy ne hagyjanak aludni, nos forgács-petrit vettem tollkarc élre. Pontosabban forgács andrást és rendezését. A produkciót. De kicsit máskor írom be kicsit máskor mostanában annyira fáradok.

Viszont ugye meghalt a főítész, tehát inkább kedves dolgokat írtam, nekem tetszőeket, amiket vissza lehetett vezetni. Mondjuk ami párja, kiegészítő ellenpárja a láncszemeknek. Olyan hogy itt éppen a fordítottja történt, nemcsak abban hogy minden kicsi és ravasz, hogy túl, kicsit odébb már olvasható is, ha éppen valaki nagyon szemfüles és jónapon született és ki is tudja olvasni a szöveget, mert a trükk itt ugye nem a szövegen, az csak ráadás ha valaki valóban el is tudja olvasni, itt forgács akciójáról van szó, nem, nem akció, inkább kisebbfajta **environ**ment, nem ez sem, inkább csak... hát szóval installáció, nem ez sem inkább, még inkább és akkor egészen a hagyományos kiállításig kellene visszamenni, de ezen az úton. Tehát az út is lényeg honnan hova és a látvány is. éppen ez a különös, persze intermédi... de mióta... hát ??ugye velem... utálom kiejteni ezt a szót, bocsánat, illet egy magamfajta nem írhat, nyulacska tessék szépen fogalmazni ahogyan egy olyan lányhoz illik, amelyik éppen olyan mint te, nos, nem inter, azaz inter is, az aprók ahogyan ismétlődnek a nagyobbbal a kicsit nagyobbbal aztán legnagyobb, meg a kompozíció, ugye mit ad ki, milyen formát a rész is meg az egész is, mondjuk hol kereszt, hol kettősség, hol a 6-os, itt a számok, permutáció konnotáció csak eljátszadózom, na szóval a formák külön is, meg a nagyegész. Az tény hogy képzőművészeti alkotásról volt szó, (van), nem irodalom, nem a szövegen a hangsúly, inter. Textus. De a lazaság, ami petri kombinálva itt ezzel a struktúrával, érdekes összhang, itt töltve van aurával, tartalommal. Az arc az arcokkal. Attól függ ugye melyik arcot nézem, a szövegét avagy-e a rajzét. Itt most billen ha egészet nézem a struktúráé. Forgácsé. Szépen van elültetve mint ahogy már nem közöttünk a petrié úgy mintha itt, de már másik arcban. Nem, itt utóbb nem fogalmazok egységesen tisztán. Érthetően. Talán éppen ez motivál. Összhatásában hol a hangsúly, ugye ezeket nem lehet figyelmen kívül hagyni mint ahogy a részeket sem. Volt az a nyíl, hogy mutat merre menjen a szem. bár

enélkül is arra, mégis érdekes ahogyan ez testben is mekkje-
lenik. Ravasz. Éppen amilyen forgács. A forgácsaiból ahogyan
építette ezt a kis

kártyavárat. Na
ilyenek, de
nem a
papírról
írtam.

Mindegy.
ilyesmire
gondoltam.
Hogy akkor
most
mégis leír-
tam
töredékeiben.
Ami még
ravasz ugye
simlis benne,
itt is abban az
értelemben ahogyan
gottfried lábjegyzet értelmeze-

seiben mártón is jegyzi,
egészen hízelgő értelem-
ben simlis, hogy ugye arról
is az iskola, az apuka az a
kislány, hogyan magyarázhattam volna el
ugye nekik abban a közegben...
ma már mennyit is erősödtem... már mennyire más
vagyok... mennyire tudatosabb, hogy nem annyira félek...
ma már egy szülőnek mindent szájába adnék...

lendületben van nevelésre fogékonyságom is... de hát ugye egy olyan hajszolt szituációban mint vádlott, ugye ez is akkoriban milyen elképzelhetetlen volt... milyen siralmasan kicsike aprócska lehettem azok a nagyfalak nagy villogó számonkérő fejek amikben cseppnyi érzékenység sem, semmi ami emberi, nos hogy mit is, igen, szóval a ravasz (benn), hogy a petrin forgács mint úgymond képzőművész jelen, egy képzőművészeti installációval állunk szemben, ő aki egyébként íróként, és akkor a láncszemekben én éppen az (fp) fordítottja, hivatottam benne íróként képzőművészből részt venni. ~~egyébként vizuális művész, ha filmet is vesszük, egyszerűsítve.~~ Nos így kifordultak a dolgok itt is ott is, ez volt a ráadás. Na ilyenek. De ez magánhasználatú szöveg. Valószínűleg ilyen hányaveti fogalmazásban csak magamnak. Mindegy. Lényeg hogy ki lett írva ez is. 10 év múlva ha még meglesz, mindig érdekes ilyesmit visszanézni. Most ha butaságnak tűnik is. a visszanézések mosollyal ajándékoznak időnként. Talán erre az oldalra is jut majd egy aprócska mosoly.

Hát akkor ezzel a majdani mosollyal...

Szépeket nyulacska. 10 év múlva.

Adódjon meg neked ez a

mosoly. hogy honnan nézel majdan vissza. Ki tudja.

Amikor a válasz érkezik.

Jaj, csak hogy ez se maradjon ki, tegnapi esterházy példa, az ottlik eset, a képzőművészetből kinőtt akció, iskola a határon... nos valóban van egy elhatároló különbség az említett performerek, dada, fluxus egyéb akciókhoz viszonyítva, mely spontán levezetett események ugyan majd 100 évvel lezajlottak a világban a képzőművészetben, mégis sajátos az esterházyé abban, hogy az intimitás, személyesség. És hogy mégiscsak irodalomról van szó, ahol minden "kicsit" eltolódva késői ébredéssel jelenik meg. de ez a személyesség széppé, különössé teszi, na és az üzenet, a léltani indukciós folyamat, ahol az író által befektetett munka eltér a "képzőművészi attitűdtől", másfajta alázat, és akkor hogy nincs mű. Hogy olvashatatlan. A végeredmény. de hogy maga a gesztus. hiszen a könyv létezik. nem semmisült meg. tehát él. csakmost már külön mint irodalom, és mint megidéző, reflektáló képzőművészeti tárgy. két test. egyik született, utóbbi mint transzformátor rekreáló önépítő folyamatban leépít, egyben eltemet.

(de ezt már többször elmondtam, természetesen ha kritikus vagy esszéíró, kutató lennék, a témát szakszerűen is feldolgoznám, de erre nincs mód, az idő és az alkatunk ugye meghatároz bennünket, kijelöli korlátaink)

Mégis elgondolkoztató, szintén tegnaptól még, hogy a festészet a gyűjtők, kereskedők, ...szóval hogy a legnagyobb pénzek a festészetben. Az ér el az emberekhez, a tömeghez. A galántaiék, ilyesmi gyűjtemény... persze nincs rálátásom de azért korántsem annyit ér. Megvannak határai a befogadásnak is. és mindig a tömeg beszél ha pénz. Az emberiség jó századdal, de inkább több, van lemaradva a művészettől. A képzőművészet is a képzőművészettől. Itt toporog, ma is az igazán nagy művek halott köntösben.

Hogy miért írom ezt? Hogy hol a nagypénz... hogy milyen érdekes miközben milyen kicsi idő alatt kész egy hatalmas értékű mű, mondjuk picasso esetében, csak mert az ő kubiz-musa merült fel, beszélő szájából mint negatív kontextusban, lekicsinylő aspektus, szemszög, de ebbe inkább nem megyek, messzire vinne, nos inkább csak azon gondolkodtam el, ehhez képest egy regényhez, egy igazán jó irodalmi műhöz mennyi idő kell, adott esetben mennyi év. Míg egy éjszaka világra jön egy milliárdokat érő festmény. Még ma is. persze vannak művek itt is, a festészetben, monumentálisak, melyekhez megannyi év. De itt inkább a monumentalitás, és nem függ feltétlenül a mérethez, hogy nem igazodik a pénzbeni érték a mérethez. Na ezt itt utóbb egészen érthetetlenül nyomtam ki... nehézkesen, de én legalább értem. Az eltolódásokat.

Erről vagy arról az oldalról.

Azt hiszem, most már nyugodtabban dolgozhatok. Így hogy ezek is kinn.

Jaj, csak mert ez még a tegnaptól... azt hiszem különösen szépen olvasok franciául és németül. Érteni sajnos töredéknek is töredék. Inkább semmi. Ha valóságához. De az olvasás, úgy hogy 20-25 éve semmi, is menne. Azt hiszem. Na nem minden. És a kiejtések... a nyelvtanból ahogyan rögzült valami. persze ha gyakorolnám, ha kipróbálnám... mert egyébként ez is csak odafönt. És különben is tévedhetek... hogy igenis számít a 20 év. Azt hiszem, tévedek. Vagy vannak dolgok amik rögzülnek?

Fentebb elfelejtettem hogy a jelen. hogy a jelen időben lenni. Mindent a jelen időbe tenni, jelen időben lenni. Igen a papíron ott valahol... hogy az a baj a hagyományos művészetekkel, hogy ők a jelenből visszaemlékeznek. Hogy pusztán múltidézés, nem képes életszerűvé válni. És minden ami nem életszerű, kioltja önmagát a testet. Hamissá válik. Míg a mai művészet úgy képes emlékezni, hogy ha nem is jövőbe, ez csak igen keveseknek sikerül, de képes a jelenben álmodni. És ettől mi is belekerülünk, a miénkké is válik, nem csupán szemlélői, kívülállói leszünk közelségünkkel.

Rp szép volt. igen, azt hiszem ő volt a képből a legszebb. Ha tévedek hogy tévedhessek. Hogy benne maradjanak a tévedések. Különben kihullanánk a fogak közül

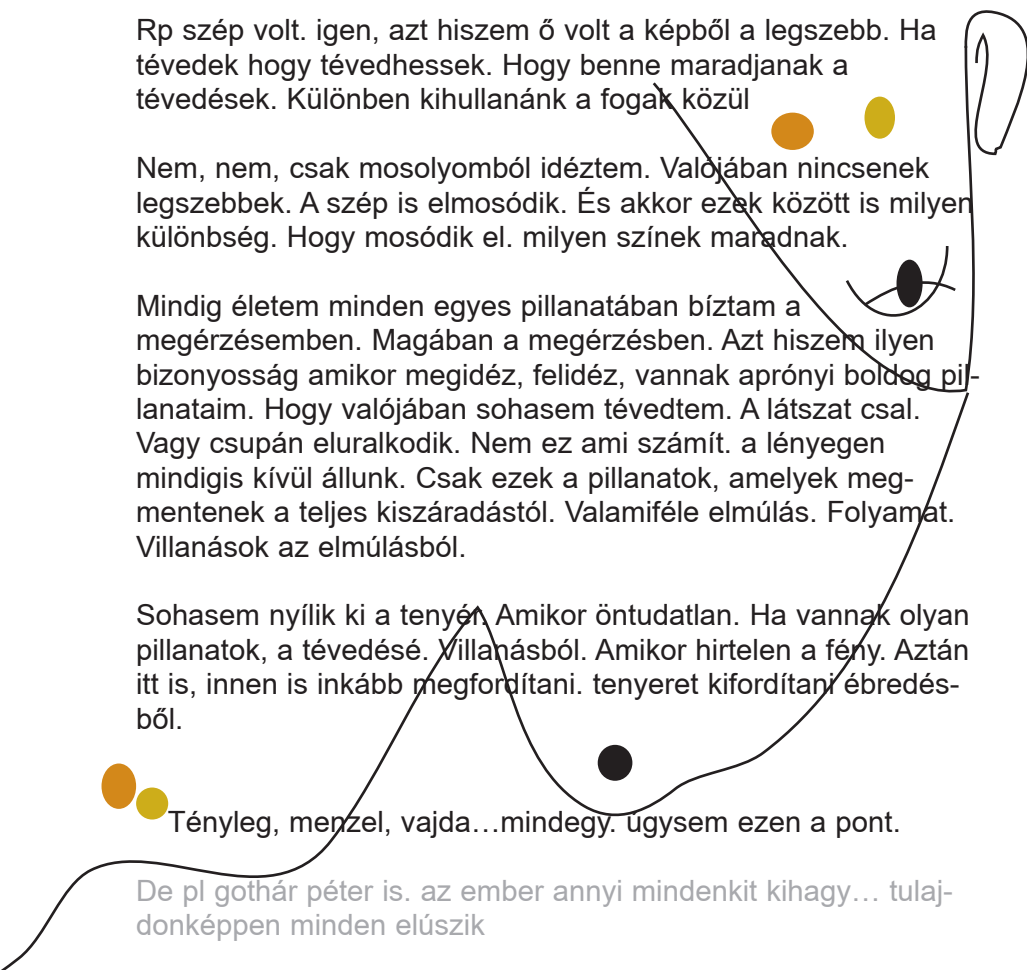
Nem, nem, csak mosolyomból idéztem. Valójában nincsenek legszebbek. A szép is elmosódik. És akkor ezek között is milyen különbség. Hogy mosódik el. milyen színek maradnak.

Mindig életem minden egyes pillanatában bíztam a megérzésemben. Magában a megérzésben. Azt hiszem ilyen bizonyosság amikor megidéz, felidéz, vannak aprónyi boldog pillanataim. Hogy valójában sohasem tévedtem. A látszat csal. Vagy csupán eluralkodik. Nem ez ami számít. a lényegen mindigis kívül állunk. Csak ezek a pillanatok, amelyek megmennek a teljes kiszáradástól. Valamiféle elmúlás. Folyamat. Villanások az elmúlásból.

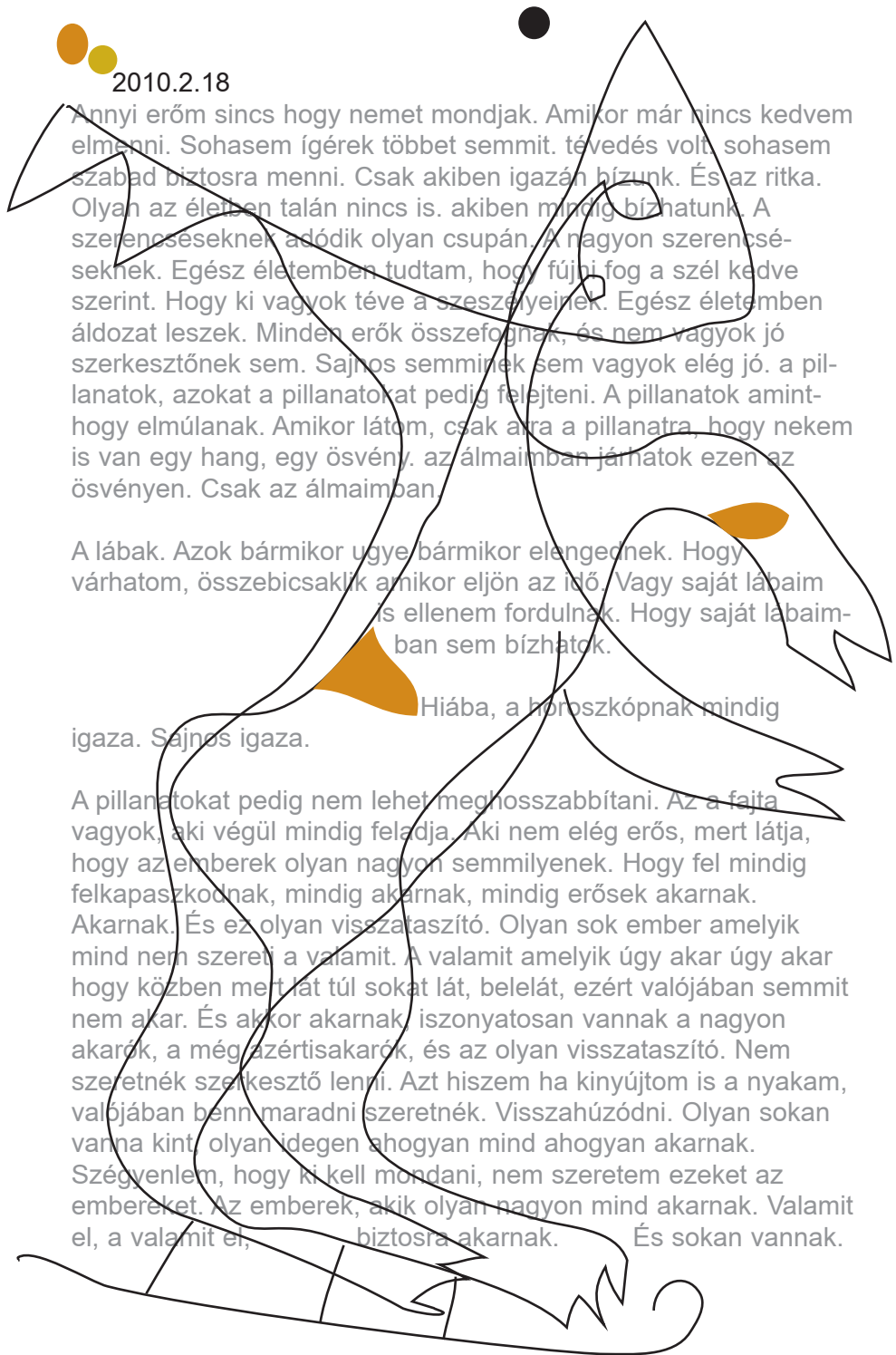
Sohasem nyílik ki a tény. Amikor öntudatlan. Ha vannak olyan pillanatok, a tévedése. Villanásból. Amikor hirtelen a fény. Aztán itt is, innen is inkább megfordítani. tenyeret kifordítani ébredésből.

Tényleg, menzel, vajda...mindegy. úgysem ezen a pont.

De pl gothár péter is. az ember annyi mindenkit kihagy... tulajdonképpen minden elúszik

2010.2.18

Annyi erőm sincs hogy nemet mondjak. Amikor már nincs kedvem elmenni. Sohasem ígérek többet semmit. tévedés volt, sohasem szabad biztosra menni. Csak akiben igazán bízunk. És az ritka. Olyan az életemben talán nincs is. akiben mindig bízhatunk. A szerencséseknek adódik olyan csupán. A nagyon szerencséseknek. Egész életemben tudtam, hogy fújni fog a szél kedve szerint. Hogy ki vagyok téve a szégyényeinek. Egész életemben áldozat leszek. Minden erőm összefognak, és nem vagyok jó szerkesztőnek sem. Sajnos semminek sem vagyok elég jó. a pillanatok, azokat a pillanatokat pedig felejtani. A pillanatok amint-hogy elmúlanak. Amikor látom, csak arra a pillanatra, hogy nekem is van egy hang, egy ösvény. az álmaimban járhatok ezen az ösvényen. Csak az álmaimban.

A lábak. Azok bármikor úgye bármikor elengednek. Hogy várhatom, összebicsaklik amikor eljön az idő. Vagy saját lábaim is ellenem fordulnak. Hogy saját lábaimban sem bízhatok.

Hiába, a horoszkópnak mindig igaza. Sajnos igaza.

A pillanatokat pedig nem lehet meghosszabbítani. Az a fajta vagyok, aki végül mindig feladja. Aki nem elég erős, mert látja, hogy az emberek olyan nagyon semmilyenek. Hogy fel mindig felkapaszkodnak, mindig akarnak, mindig erősek akarnak. Akarnak. És ez olyan visszataszító. Olyan sok ember amelyik mind nem szeret a valmit. A valmit amelyik úgy akar úgy akar hogy közben mert lát túl sokat lát, beelát, ezért valójában semmit nem akar. És akkor akarnak, iszonyatosan vannak a nagyon akarók, a még azértisakarók, és az olyan visszataszító. Nem szeretnék szerkesztő lenni. Azt hiszem ha kinyújtom is a nyakam, valójában benn maradni szeretnék. Visszahúzódni. Olyan sokan vannak kint, olyan idegen ahogyan mind ahogyan akarnak. Szégyenlem, hogy ki kell mondani, nem szeretem ezeket az embereket. Az emberek, akik olyan nagyon mind akarnak. Valamit el, a valmit el, biztosra akarnak. És sokan vannak.

A nagyon akarók mindig nagyon sokan vannak. Tömegben. Akarnak. Nem szeretem sajnos, nem szeretem az embereket.

Sohasem lehetek szerkesztő. Maradni saját barlangban, maradni bent. sohasem érhetem el a kezét. A kinyúló kéz mindig olyan messze van. kár hogy ma itt vannak a kövecskéim. Kár pedig máskor mindig olyan nagyon jó volt. nem mindig, de mostanában általában szerettem ott lenni. Ma megnyitni is olyan...

Elmúlik. majd holnap, hét... kicsi idő és mind majd szépen minden ami ma rossz, elmúlik.

Sajnos túlságosan látok, a dolgok mögé, semmint jó szerkesztő legyek. Nem vagyok elég ravasz. A bölcsességem pedig csupán ellenem. Magam ellen. Csoda-e, amikor körülöttem velem a hidak mind leomlanak.

Hát nem vagyok jó. nem vagyok semminek elég jó. mert senkit nem találok elég megfelelőnek. Túlságosan el van rontva valami. az emberekben. Emberekkel. Sajnos nem vagyok alkalmas. Nem járok ma eléggé behunytt szemmel.

Magam ellen. Ellenem. Sok ember. Túl sok, túl sok eszközzel alkalmatlan emberek. De az eszköz, a sok eszköz sok ember hatalom. Elfordulni szeretnék.

Ez a baj. Hogy a világ a sokemberből. Akikben bízunk. Aiktól aztán elmenekülünk.

Mert nem jók, mi sem leszünk hozzájuk elég jók.

Soha nincs, nem adatott életemben olyan pillanat amiben ne félnék. Még azok a pillanatok sem

Ezt az oldalt törölni. csupán egy rossz nap. Ahogy a horoszkóp is megírta. De hogy mindig neki legyen igaza. Hogy ennyire eszközei lennének. Az igazi emberek a valódi emberek mind elbuktak. Mindig a látszat lesz aki birtokol. Így úgy mind meghal aki

Sohasem szabad bíznom semmiben. Sohasem szabadna.

Igen. Nemvagyok elég erős ember. Az erő ami hatalom. Elenged. Nem merem felemelni a kezemet. Azok a pillanatok csak a véletlenek. Amikor összetévesztődöm. Amikor elvétenek.

Az a baj hogy nem válaszolok vissza, hogy tűnök, hogy bölcsebb lennék... hogy bölcsebb, hogy valóban megiszom egy kávé. Hogy jobban esik a kávé. Hogy jól tud esni a kávé.

Ezért nem lehetek szerkesztő.

Igaz, ugye egyik miatt ott lenne jó, vagy nem olyan jó, hogy sok munka, elvárás, hogy nem tudom... hogy biztos meg kell felelni, másik helyen nem túl nagy elvárás, kényelmesebb, izgalmas, de kockázat.

A baj csak egy, hogy félni. Hogy mindig valamitől félni, amikor olyan egyszerűen is tudna minden működni.

Hogy csak itt merek matatni a magánnaplóban. Hogy ha ki kell lépni, labda leszek, egy gömb. Aztán magamat is a hálóba vetem. Hát ilyen lehetetlenségből túl nehéz kilépni.

Na persze meg lehet fogni jó erősen azt a labdát, és bevetni. Hajítani. Ez is egy megoldás. Aztán minden dobásnál erősödni. Edződni. Ilyen is előfordulhat.

Aztán csak vissza. Szeretem a csendet. A csenddel valahogy kevesebb baj. valahogy kevesebb gond. pedig ugye labdázni sem olyan rossz. Ha éppen jó nap, jó idő.

--

Csak most jövök rá a taktikára. Remélem majd jó lesz. hogy... jól érzitek magatokat. Engem kellett feláldozni, hogy többen legyenetek. Hogy erősek.

Persze nem bocsátom meg magamnak gyengeségem. A gyengeséget. És hogy miattad hazudnom kell. meghazudtolnom magam. pedig én sohasem hazudtam, amikor ígértem, én mindig mindent megtettem. Tartottam a szavam. Csak amikor erőszak. Amikor nem tőlem függött, volt, hogy ígéretem nem teljesítettem. És most nem mehetek el, mert úgy akartad. Hogy megszégyeníts. Ez így nem saját akaratom. Én igazán szerettem volna.

Elrontottad egész hetem, remélem megéri. Hogy neked megéri.

Előre meg van írva minden. A horoszkóp is tudta. De azt nem, hogy éppen te leszel.

Higgadtnak, okosnak, bölcsnek lenni. Minden pillanatban.

Magánnaplóban is úgy, mint máshol. Mint amikor kilép az ajtón.

Az ember. De ha minden rendben, ha minden szép lenne, egyáltalán megszülettünk volna-e.

Mégis egyformán okosnak, bölcsnek lenni.

--

Egy normális szerkesztői állás pedig kijózanítana. Az ember azt hiszem ha kap valami hatalmat, mert hatalmat is lehet kapni jó embernek, de ezt inkább nem hatalomnak, szolgai tevékenység, de ez se, mert akkor itt a papság jut eszembe, az is más, nem-beszélve a titkárnőről, ami ugye megint más, és akkor itt bármilyen ember aki valamilyen hatalmi célt szolgál, mert ugye az ember is, másik embert, valami ilyesmi, pedig ugye a világnak így úgy működni, nos akkor inkább semmilyen megnevezés, mert így is úgy félrevisz, különben is ezt egészen rosszul kezdtem, valamit itt egészen rosszul, mégis igen, önbizalmat ad az embernek, minden ami bizonyosság. Például akinek megjelenik egy kötete, de az élet bármely területén, ha az emberrel jól tesznek, ha az emberrel jó történik, ha az emberrel törődnek, ha az emberre odafigyelnek, ha az embert értékelik, ha az embert megbecsülik, úgy sokkal könnyebb jónak lenni. Van aki ezzel a hatalommal, biztonságérzettel visszaél. De vannak, akiket csak megkeményít. De lágyulásnak is itt, mindegy, kire mi, vagy egyszerűen semmilyen más nem lesz, csak annak marad amilyen, és ez a legtermészetesebb, sajnos megint annyi közhely... de folytatom, szóval, akik jobb emberekké válnak. Akik kiléphetnek a bizonytalanságból. milyen közhelyesen írok. Pedig a gondolataim most is inkább eltávolodnak erről a lapról. Hogy jobb ha csak ilyeneket ír az ember, hogy inkább nem.

De sokféle szerkesztői állás lehet. Amiben átlát az ember, amiben biztosan érzi magát, ami könnyedén, éppen annyi ami még jó, éppen annyi amiben még kényelmes, és amiben nem, vagy túl sok munka, túl sok nyomás. Hogy melyik a jó. hogy melyik éppen annyi amennyinek megfelel.

Sajnos ma egyáltalán nem szabadott volna írni.

Szóval nagyon nem jó ilyen közhelyeket írni, de azt sem szeretem amikor valaki olyan nagyon nagy dolgokat akar írni. Hogy ő most megírja. Hogy ő most megmondja. jajdejó verset írt. És ettől most akkor dől a ...mindegy. ma rossz nap akárhol-nan is.

Sokkal jobban szeretem amikor valaki bár megmondhatná, ugyan bár megírhatná, mégis elmosolyodik. Vagy iszik egy csésze kávé.

Most például elmegyek és melegítek egy kis levest. Igen, azt hiszem ez egyetlen jó mondatom a mai cselekvéseimből.

még akkor is, ha magamnak megint ellentmondok. Amikor meg ezt nem szerettem. amikor meg azt szerettem, hogy valaki megmond, hogy valaki megír. Hogy valaki... de igen. Ki mond meg? mi mond ki? ki ír meg?

Mindegy, lényeg, lehet szeretni akármilyen dolgot. Ami éppen nekünk jó. ami éppen nekünk. Mindegy. ez a rossz nap.

Azt hiszem mégsem szeretem ami vagy aki látszatra olyan tökéletes. Hogy úgy hiszi ő olyan tökéletes. Hogy elhisszük, ő olyan tökéletes.

Szóval, ezt az oldalt is törölni. ma mindent valójában törölni.

Körhintában ülnek, amikor én magam vagyok a körhinta. Ez is miért jut eszembe. hogy egyáltalán ha eszembe, is miért leírni. Na ez a baj. Itt a baj. Elég rossznak, de hacsak elég ravasznak lenni. Ehhez is érzékeny. Vissza kell térni ahhoz hogy szeretni.

De ez nem mindig adódik. Nem könnyű mindig szeretni. Amikor szeretnek, akkor szeretünk mi is. mások is mind akkor szeretnek. Ez is önmagában egy körhinta. Ráadásul nem is igaz. Az hogy az ember kit szeret, hogy az emberek kit szeretnek, legfeljebb a hozzá hasonlót. Ilyen gondolat is. Ma rosszul érzem magam írás közben. Nem vagyok boldog. Rossz szavak. Rossz betűk. És a baj, hogy le is van, ki is van írva. Nagy baj. Hogy hibákról ma ne beszéljek.

Holnap... valamikor majd. Kivárni. Hogy mindig jó nap, mindig szeretni, mindig jónak lenni, mindig szeretve.
Hogy nem vagyok elég ravasz. Mint a jó számítók. Vagy amikor jó ravasznak lenni. Jó számítónak. Amikor jutalom jár a ravaszság, a számítás...

Rossz bőrben, rosszkor születni.
szerencsemalac. A disznó jegye. Amikor ha rossz is, mindig jó legyen belőle. A szerencse.

hagyományosig... itt kimaradt a vége a múltkori beírásomból... és akkor átmegyek a másik terembe, ahol petri arcából betekinthelek valódi arca mögé, ahol kitárul egy egész petri életmű. A petri. Na csak ennyit mondtam volna még. Merthogy ugye az egészből semmi ne maradjon ki.

Na de a forgács. Semmilyen dolog nem hasonulhat ki önmagából. Így hiteles. Hogy forgácsokból lesznek a nagylángok. láncok... mindegy.

valamit valamiért. nagyegész..... abból kicsi apró egészek... Picike arc nagy arcokból. Szeletei vagyunk a teljességnek. Sohasem érhetjük el a nagyegészet. Sohasem lehetünk birtokosai. Kiengedjük tenyereinket vagy szorítjuk. Mind csak töredéknyit szoríthatunk ki a világból. Ami önmagunkban is nagyegész. Minden ember olyan nagyegész, amelyet sohasem leszünk képesek teljesként magunkból kivétíteni.

A férfigyűjtőket azért sajnálom.

Hogy kimaradt. Ez is csak a múltkoriakból. Kell hogy legyen valami magyarázat, hogy amikor az agy, a lábak végül miért nem engednek.

férfi-

gyűjtők.... sajnálom.

nem láttam. Nagy igen

nagy valószínűsége, hogy

nem láttam. Pedig nyújtotta a kezét. Egészen világosan látszott,

ahogyan nyújtotta felém. A

lábak pedig összebicsak-

lottak. Ki nem lehetett

fordulni tengelyből.

Milyen rossz megfogal-

mazás. Amikor egyszerően csak a két láb nem indul el. kell

legyen itt is valami.

mától farkasszemmel nézek a horoszkóppal. Aztán csak ezt is, elengedem.

Mindig kell félni valamitől.

--

Nem voltak kérdéseim. Jó jel. Talán magam lehettem egy kis

ideig. Jó néha kimenni levegőre. Egy óra séta, fél oda-

fél vissza. Olyan csendben.

Eltölteni kis időt.

Tulajdonképpen nem volt különös, inkább olyan természetes,

viszont a hangok, azok tetszettek. Az a tér ami előfordult, hogy

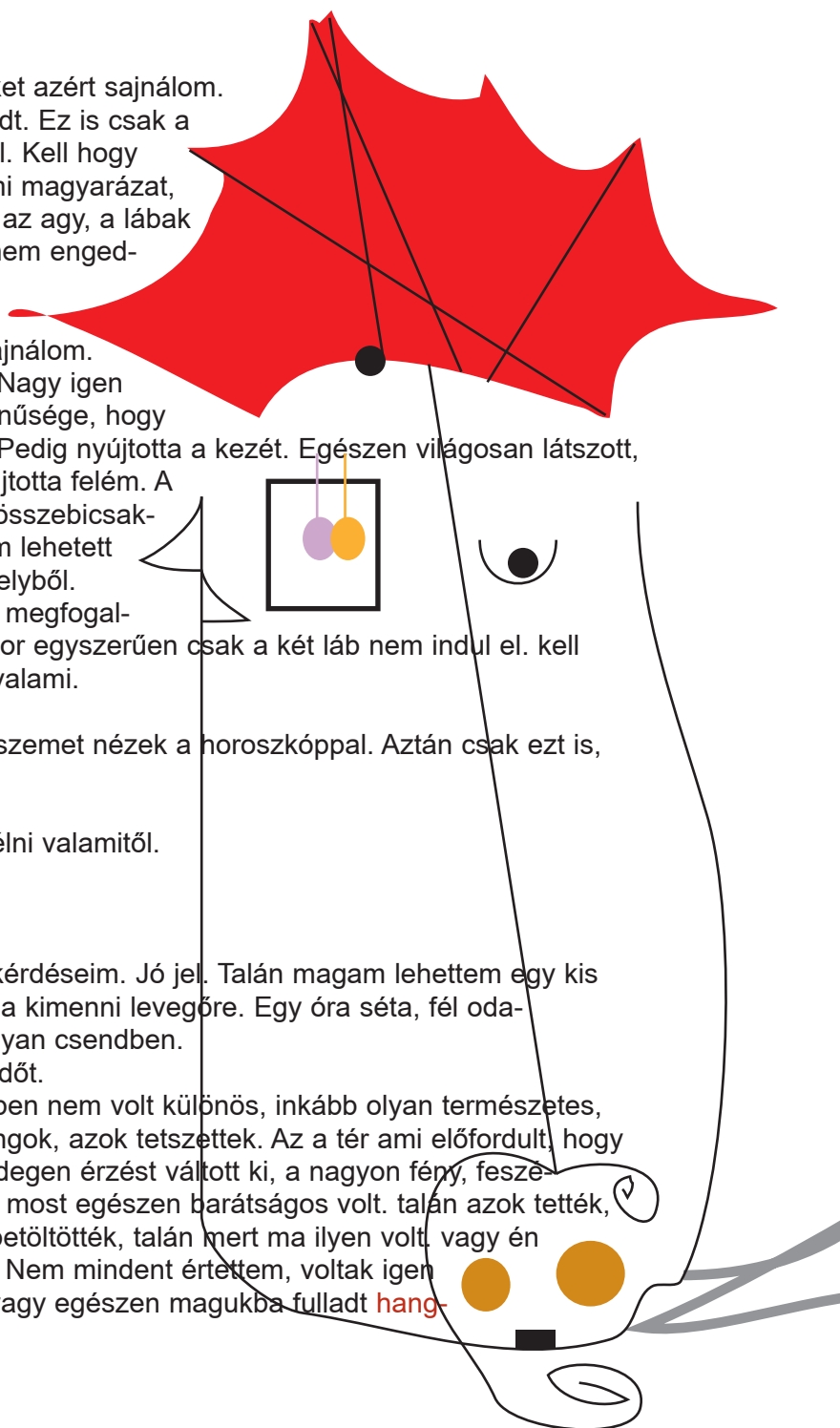
ridegséget, idegen érzést váltott ki, a nagyon fény, fesze-

lyezettséget, most egészen barátságos volt. talán azok tették,

akik a teret betöltötték, talán mert ma ilyen volt, vagy én

voltam ilyen. Nem mindent értettem, voltak igen

tompá halk vagy egészen magukba fulladt hang-

ok is, néhol még jobban eltávolodtak, amikor figyelmem elkalandozott, talán a hangok melankóliája, de az alapzöngé kellemes volt a fülnek.

Átértékeltem a mai napot. Egy kicsit olyan mint amikor egy olyan pillanat, amikor periodikusan vissza-visszatérő időkben pillanattól, ritkán, hirtelen felnőttnek érzi magát az ember. hogy eddig rá vigyáztak, aztán egyszerre csak talán megérett arra, hogy ő figyeljen, vigyázzon másokra.

Persze nincs garancia, hogy ezt holnap is így érzem, mindenesetre lejegyzésre talán érdemes. Rögzíteni a pillanattól.

Egy aprócska hiba,...nek nem szabadott volna a titokból. Még annyit sem. Az a levél... legalább akkor említeni azt a levelet. hogy azért. így nagyon suta. Kicsit butácska ijedség volt. talán nem annyira feltűnő. De igen, butácska. Ahogyan eltoltam. A valóság az, hogy onnan is már mintha távolodtam volna. mintha kicsit emelkedtem volna a térből. Mégis ez a kevés nyersesség, nem ártott. Más volt mint a benti hangulat, kissé kibillentett, de legalább kicsit megbökött. Hogy amikor az ember másik emberhez szól, vagy amikor hozzá szólnak. Időnként ezt is. nem mondom hogy gyakorolni, de legalább kicsikét nyitni. Kilépni a burokból.

Még kicsit az átértékeléshez.

Pedig éppen ebben rejlik a titok. Hogy az ember megfelel annak, aminek képessége megfelelni. aminek meg akar felelni.

Például lezajlott bennem hogy ha nem is én lennék ideális, a legmegfelelőbb, mégis milyen ember lennék szerkesztőként. Eljátszottam egyik oldalon. Most előzőhöz húztam inkább, de mindkettőben képesnek láttam magam. de inkább furcsa mód, az elsőben láttam tisztábban, éppen ellenkezőleg mint hittem délelőtt. A másodikban homályosabban. Talán ott támadhatóbb, hiába tiszta a koncepció, tudásom talán nem elegendő.

Emberileg mindenképp, érettségben, de szakmailag valahogy mert mérném magam a tökéleteshez, az ideálshoz, mindenkép-

pen elmaradnék. De viszont a saját felállított szabályrendszernek megfelelnek. Hogy képes lennék megfelelni magamnak. Ami azért eléggé szigorú elvárás, és összetett. Noha kívülről egyáltalán nem bonyolult, nagyon is egyszerű.

Most akkor mindkettőhöz:

Elsődleges feltétel, tiszta lapról kezdeni. Ez alatt az értendő, hogy minden írás szöveg, csak és kizárólag szöveg. Bárki írta. Nincs ellenség, elidegenedni magától a szöveg alkotójától. Ez alapfeltétel. Hogy a szöveget nem is ember, hanem egy ufó írta. Túlzás, természetesen, csupán karikírozás, hiszen éppenhogy az emberi tulajdonságokat is figyelembe kell venni. de egy igazán jó szerkesztőnek, amilyent én képzelek, amilyen bennem él, kép erről, amilyen nem is hiszem, hogy van, de előfordulhat, hogy létezik, ha bejön egy nem szimpatikus embertől, mint ember, aki mondjuk valamilyen rossz emlékhez kötődik, mert nem hiszem hogy van olyan ember, akinek ne lennének valamilyen emberhez fűződő kellemetlen emlékek, mondjuk egy érzékeny embernek, ha ki nem mondva is, de elfojtva mindenképp, akkor is elfogulatlanul hűnek maradni a szöveghez. kikapcsolni a meglévő képet, ami az emberről. Sterilen kapni és kezelni a szöveget.

Aztán hogy honnan indul ez a szöveg, milyen szocializált környezetből, milyen kultúrát hagy mögötte. Mi a gyökere. És akkor ezekből kiíródik, körvonalazódik egy karakter. Először szakmai szempontból közelíteni, stílus, majd az előtűnő karakter felől megvizsgálni.

De akkor tényleg most az egyik oldal:

Ez ahol inkább látok most különösen, de a második esetre is érvényes, igen, egyformán mindkettőre, tisztán látom már, hogy mindkettőre érvényesíthető a koncepció, hogy saját műízlésből indulni, ehhez igazítani a valamit, amit kaptam, esetemben a felkínálkozó szöveg, pontosabban beküldött, rendelkezésre álló anyag, mert ez akkor egy tiszta lap. Valami konkrét, ha nem is kézzel fogható. Valami, egy viszonyítási állandó, ami azért

mobilis valamelyest, hiszen véglegesen állandó ízlésben sincs, az ember folyamatosan alakul. de amiben feltétlenül bíznia kell annak aki véleményez, vagy ha nem is véleményez, választásával mindenképp. Merthogy első esetben nem konkrét véleményről van szó, inkább erről a választásról. Hogy azokkal foglalkozni, amelyek valamilyen, lehetőleg minden szempontból megfelelnek ennek az ízlés szempontúságnak. Ez valami hozottból, valami sok év alatt gyűrűződő massa komplexumból kialakult viszonyítási pont, görbe, valami alakzat, mindig más, a hozott minta alapján.

Nos, ami miatt megéri és csak ami miatt megéri szerkesztőnek lenni, az, ha valamit saját szájízére alakíthat, válogathat. Hogy teljes szabadságot kap, mert önbizalma kikristályosodásához, érettségi fokozatokat is csak ebben az esetben érhet el.

Másik egyebek közt, hogy beosztani az időt. Szigorúan csak bizonyos napszakban foglalkozni ezzel a tevékenységgel, és nem többet egy naptól, mint két órát, de azt intenzíven. Annyi mint mondjuk más munkahelyen napi 6-8 óra. De kikapcsolni, rögtön amikor lejár az idő. Hogy ne legyen teher, és bármennyi idő múlva se lehessen felróni, hogy elveszi az alkotástól az időt. mondjuk ahelyett, mint amikor nem volt beosztva az ideje, is elment, elfolyt az idő kezéből, de most van ez az időszak a naptól, amikor ez a feladat. Szigorú tervhez tartani magát. mint egy munkahely. Különben ha egész nap rá-rátéved, elfolyik egyszerűen csak minden a kezei közt, és idő múlva tehernek, nyűgnek fogja érezni.

De amennyiben sikerül betartani a szigorú előírást, amit ugye nem kívülről, hanem maga állított fel, sikeres lehet hosszútávon.

Természetesen a többi minden maradna, ahogy eddig. Ahogy eddig is lazán kacsintgattam a megszokott oldalak közt, munkáim, könyvterveim, szerkesztéseim közben, ahogyan már megszoktam, de nem többet, és nem több oldal között, mint amit megszoktam, mert ez is elvenne plusz időt. és benne lenni a folyamatban, továbbra is, mintha lekövetnék, mintha egy szem továbbra is követné, amit csinállok. Szemek. Csak most annyi különbség, hogy én is cselekszem, értem valami olyan

tevékenység, amiben kézzelfoghatóan kimutatható, hogy adok. Hogy én is figyelek, követek másokat. Nem mint szemlélő, hanem mint cselekvő. Ami része magának a dolognak. Úgy hogy kapok is, de ez a munka része. amiben mivel munka, jól érzem magam benne. Benne lenni valamilyen leszabályozott, jól körülhatárolt rendszerben. Úgy is mint munka, mert hasznos is másoknak, nemcsak magamnak. Persze csupán próba. mindez is csak eljátszott gondolat levezetése. A felkelések kicsit szabályozottabbak lennének, és a lefekvések, talán. Ez nem pontosan átlátható előre. Hogy mit tud csinálni, egy ilyen napi két óra. Hát ilyen lenne a szerkesztőségi munkám, így nézne ki, ha munkahely. Ha valakinek dolgoznék. És nem lenne szombat, vasárnap munkaszüneti nap, azon is ugyanúgy lekövetném a munkámat.

Viszont ezeket csak tiszta lapokkal lehetne lejátszani. Csak amennyiben őszinte az a meder, amiben ez létrejön. Amely stabil háttér, működtető elemek, mivel nem az enyém a honlap, a háttérből működtetik, vigyázzák, követik, akár adott helyzetben értékelik is, de legalábbis véleményt, visszajelzést adnak. Bár igazából ebben is inkább szeretem a néma jeleket. A szemeket. Azonban amennyiben személyesebb viszony, úgy természetesebb a kommunikáció. A munka velejárója, de éppencsak annyi, hogy a burok amiben élek, szóval azt megterthassam. Kicsit inkognitóban is lenni, de azért kézben tartani a fonalat. Persze egyiken a nevemen, másik, azon inkább csak álnéven tudnám elképzelni.

Esetleges hibákat elkerülni, vagy ha már nem lehet, is, minél kevesebbszer hibázni, és azokat mihamarabb javítani, jóvátenni. Ahol nincs hátsó szándék, ahol meg szeretnék ismerni ki is vagyok, ahol kiderülne számomra is, hogy egy ilyen munkában, ebből levezetve, innen nézve magamnak is, ki is vagyok. hogy képes vagyok-e egy ilyen munkára. Amikor valóban felnőttként kezelik az embert, azért persze megtartva kicsit nyulacskából, a titkokból, melyek nélkül azért nem lennék én, de ahol csak tiszta lapok vesznek részt.

Persze ha az enyém lenne ez a honlap, de itt tévedés, úgy kell kezelni a lapot, mintha magamé lenne, mintha részemé. Különben, nem működne a remélt koncepció részeként.

És megvédeni álláspontom, ezt is igen korrekten, ha olyan erővel találkoznék, mely túl átlátszóan szembenállna. De ezt leginkább elkerülni. Autonóm, függetlenségre törekedni, de mindenre nyitottnak. Mindig nyitott ajtóval. Sohasem bezárni. Sohasem kizárni. Minden konfliktust kerülni, ha adódik, azt lehető leghiggadtabban feloldani.

Persze ezeket mind pontokba lehetne szedni, de egyelőre nem célom. Csak kipróbáltam, milyen lennék szerkesztőnek.

Persze elsőre nehéz lenne, mert be kellene rutinmozdulattá [tanulni](#) bizonyos dolgokat, ami a munkával jár, ami elkerülhetetlen. Ez kicsit elbizonytalanít, mégis nem gondolom, hogy amire más képes, azt én ne tudnám teljesíteni. Ha elszántság van az emberben, elképzelés, mindjárt máshogy néz ki egy olyan dolog is, ami elsőre homályosabb, minden ilyen pontot tisztázni, csak akkor menni bele a dologba. A munkakezdéshez minden pontnak letisztázottnak kell lenni.

Nos, naiv ez a szöveg, benne foglaltatik a tájékozatlanság, tapasztalatlanság, de letesz néhány fontos alapot, még ha fogalmazásban nem is igényesen.

Természetesen nem fogom elküldeni, mert bizonyosan van olyan személy, aki nálam jobban megfelel. De ennyire közel talán nem voltam valamihez, ami megközelíthető.

Mindenesetre egy tanári állásnál jobb, azt nem tudom, mivel nem dolgoztam grafikusként valójában, a néhány terv, borító, ilyen, nem irányadó, hiszen mint munkahely, nem volt sohasem alkalmam, folyamatban benne lenni, tehát hogy ennél mennyire szabadabb lehet szerkesztőnek lenni. Mindenesre szabadabb lehet ha onnan nézem, hogy végülis a kapott szövegekből az arculatot magam készíthetem, tehát a döntés a kezemben. Hogy melyik szöveg jelenhet meg, melyik illik bele szakmailag és

egyéb leírtak alapján. Azt hiszem tartanám magam mindenképpen az általam elvárt színvonalhoz. Amiből ez az ízlés formálódhat, kirajzolódhat. Műfaji és stílus korlátozás nélkül ami ebbe a zsákba befér. Persze bizonyos, hogy kiadna valami stílusképet is, arculatot, van is erről képem, de valójában a munka közben derülne ki.

Az időt, a munkát fontos, hogy magamnak választhassam meg. a mennyiséget.

Igaz, elsőre rutintalan lennék, és még az sem biztos, hogy amit tenni kell, befér a két órába. Pedig a beavatáson túl, ennek bele kell férnie.

Na, ma egy ilyen nap. Ahogy így a végére értem. Kicsit sok, de nem térek vissza. Innentől lezártam.

Ennyi játékot még megengedtem magamnak.

Úgyis minden folyamatában válna valóra. Beszélni beszél az ember. Könnyen. Az idő pedig elsurran. Szintén könnyedén. 2 és fél óra. Több... picivel.

Az időre kicsit jobban figyelni. Első lépés:) szigorúbbnak lenni. Következetesebbnek.

A szemeket kímélni. Túl sokat nem várni, már, inkább visszafogottabbnak lenni, de nem is képzeleteket gyártani. Kicsit közeledni a létezőhöz. Aprónyit közelebb hozni.

-- _____

Talán még a halott kislányt el lehetne mesélni. Mentem ma, ugye gyalog, és éppen közeledtem volna az iparművészeti múzeum épületéhez, már a feljárón fel, túl, amikor hirtelen nem tudom honnan, a karomban fogtam egy halott kislányt. Nem tudtam, én találtam-e, lehajoltam-e úgy történt volna, hogy rátaláltam, vagy

hogy hogyan. De aztán csak azt, mivel hogy a kezemben, most merre van a közelebb, menjek-e a rádayra, tovább, vagy az lenne közelebb, ha hazavinném. Jött egy mobilos fiú is, gondoltam hívni kellene segítséget, de nem mertem, így vittem tovább inkább, a ráday felé. Egyszer mintha mondtam volna is, hogy hiszen itt egy halott kislány, de olyan halkan, vagy inkább mert nem láttak, hogy senki se hallotta meg. mintha senki se állt volna meg. aztán a rádayn azt hiszem elfelejtettem.

Tulajdonképpen azon mosolygok, hogy talán nem rossz ilyen embernek maradni. Nem mintha olyan nagyra lennék magammal, ellenkezőleg, de mégis. Kicsit mosolyogni. Legalábbis, ha már elfelejtettem mit is akartam írni.

--

Úgy látszik mindent megérzek, de legalábbis ha nem mindent, többnyire. Ezt legalábbis. Mielőtt nyitottam, felvillant hogy ő lesz kint. És ő volt. ennyit erről. Túláságosan jók a megérzéseim. Nem is tudom, jó-e ez valójában. Hogy az ember ennyire túlérzékeny. Ha ezt lehet nevezni érzékenységnek.

Az ember végülis saját békességeért. Legalábbis a magamfajtának akinek ez adatott. Csak abban nyilvánulni meg, ami ezt szolgálja. Na de mihamarabb a napokban el kellene kezdeni végre komolyabban dolgozni. Komolyabban venni a munkámat. Nem elfolyjni. Szigorúan az írásra koncentrálni. Túlságosan lassú vagyok. szeretem élvezni a pillanatot. Pedig a munka mégiscsak valahol munka is. ennek tudatában lenni.

2010.2.19

A valóság az, hogy békesség. Olyanokkal venni az embernek körül magát, ahol és akikkel jó lenni. Ahol és akik szeretnek. Ha szerkesztőség, ha munkahely, ha már az ember választhat. Én, maradni embernek. Úgy értem egyszerű ember. Ahogy eddig is. tehát, nincs hely.

A szárnyalásból az ember valahol mégiscsak a földre hull. Hiszen mégiscsak ember. Szárnyakat hagyni szárnyasoknak.

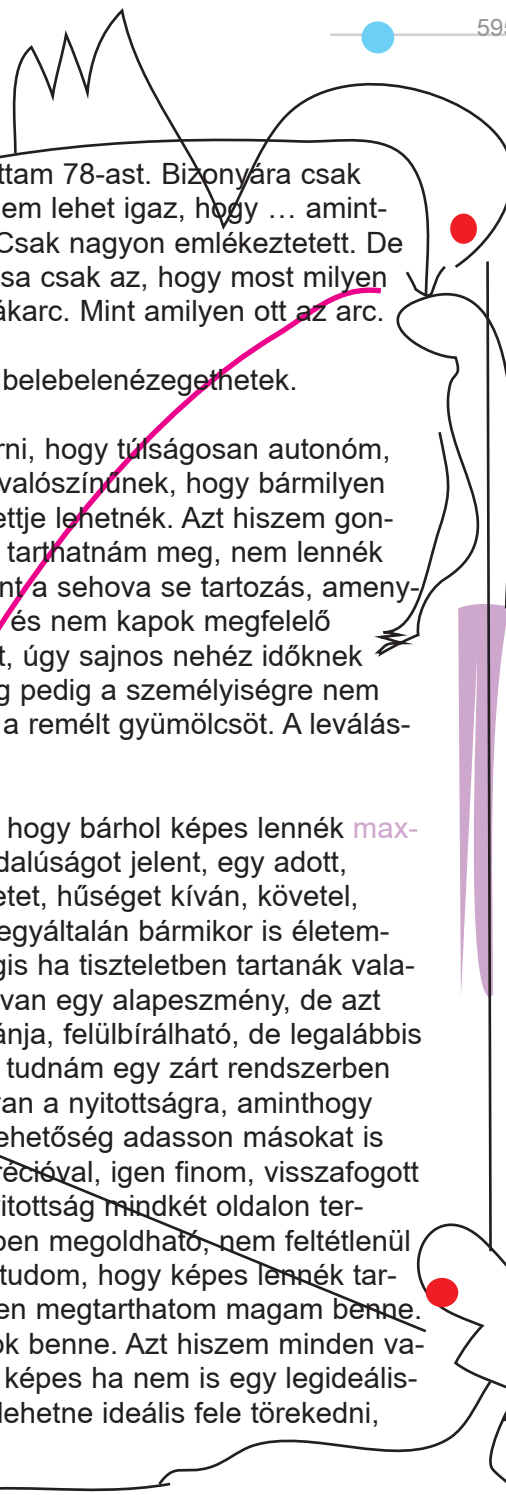
Ezek a gondolatok is távolból, még tegnap maradtak el valahol. Ma, nincs semmi. Kicsit lusta is vagyok, hiába a nagy álmok. A megvalósulások. Hogy talán holnap. Majd holnap frissebbnek.

*Még ahhoz is lusta vagyok, hogy a mackó történetét. Mesélni.

Lássuk a mai könyvek:

Igen, erre az alkalomra m. még arra is figyelt, hogy vékonyak legyenek. Egyrészt hogy kistáskába, útra is, másrészt hogy azért az olyan lusta olvasónak is. legyen esély.

4 lesz. 1. schein gábor, irijam és jonibe. Rakovszky zsuzsa, tovább egy házzal. Péntek imre, éjféli pályaudvar. Fény petra, histeria grandiflora. Meg kell jegyeznem, az arc, ugye nézem milyen fiatal, 78-as, elvetem. Az nem lehet igaz, hogy 78-as lányt taníthattam. Tisztára olyan leány arca a fényképen, mint amilyen arcot egykor tanítottam. Egyáltalán nem fér bele a

valóságba. 69-esen nem taníthattam 78-ast. Bizonyára csak típuspéldányok vagyunk mind. Nem lehet igaz, hogy ... amint-hogy természetesen nem is az. Csak nagyon emlékeztetett. De hiszen annyi de annyi arc. A furcsa csak az, hogy most milyen más az arc. Mint amilyen egy diákarc. Mint amilyen ott az arc.

Na kicsikét majd útszakaszokon belebelenézegethetek.

Még előbb azt szerettem volna írni, hogy túlságosan autonóm, öntörvényű vagyok, nem tartom valószínűnek, hogy bármilyen eszmének kizárólagos elkötelezettje lehetnék. Azt hiszem gondolkodási szabadságom ha nem tarthatnám meg, nem lennék egyensúlyban magammal. Viszont a sehova se tartozás, ameny-nyiben elkülönítést hoz, kizárást, és nem kapok megfelelő mértékben elfogadást, megértést, úgy sajnos nehéz időknek nézek elébe. A beteljesületlenség pedig a személyiségre nem hoz megoldást, nem hozza meg a remélt gyümölcsöt. A leválás-ról meg nem is beszélve.

Az elvárásoknak nem valószínű, hogy bárhol képes lennék max-imalisan megfelelni, ha az egyoldalúságot jelent, egy adott, kizárólagos álláspontot, szemléletet, hűséget kíván, követel, legalábbis nem mindenáron, ha egyáltalán bármikor is életem-ben adódna alkalom, kivéve mégis ha tiszteletben tartanák vala-hol ezt a függetlenségem. Hogy van egy alapeszmény, de azt bármikor amikor ha szükség kívánja, felülbírálható, de legalábbis csiszolandó. Semmiképpen sem tudnám egy zárt rendszerben magam elképzelni, szükségem van a nyitottságra, aminthogy magamat is felülbírálom, úgy a lehetőség adasson másokat is bírálni. Ez a legmagasabb diszkrécióval, igen finom, visszafogott eszközökkel lehetséges, ha a nyitottság mindkét oldalon ter-mészetes. és ez belső rendszerben megoldható, nem feltétlenül kíván nyilvánosságot. De mégis tudom, hogy képes lennék tar-tozni egy szemlélethez, ha közben megtarthatom magam benne. Ha fejlődhetek, kibontakozhatok benne. Azt hiszem minden va-lamirevaló "normális" ember képes ha nem is egy legideális-abb, de miért is ne akár, lehetne ideális fele törekedni,

egy folyamatban, nos, ilyen esetben egy szemlélet híve lenni. Legalábbis ezzel a módszerrel.

Közben még az jut eszembe, hogy nem kell a nagyegésznek magának lenni, elég csak kicsi részének. Valaminek a részének. Kicsi felelősség, apró dolgok, részecskék, mégis mint ami a mi részünk. Jól érezni magunk benne. Az embernek magának nincs ereje nagyegésznek lenni. Csak aprócska rész lehet. Azért persze lehetséges, a titkon útja. Hogy mit hoz ki. előre semmit nem tudni. A kicsi apró részecskék, amikor összetorlódnak, összeállnak, összetartoznak. Amik aztán kiesnek, megmaradnak, beleillenek, részeseiként a nagyegésznek. Hogy mi sül ki.

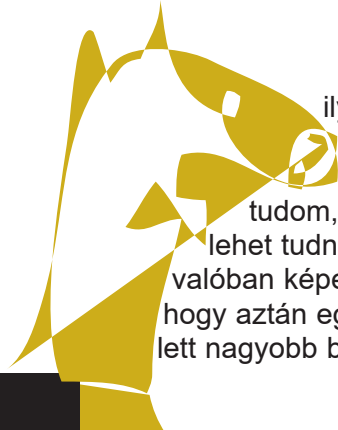
*

Nem tudom mikor lehetett, de mackónak akkoriban már nagyszakállá volt, bozontos haja. Ahogyan apja mesél, mellesleg mackó erre nem emlékezik, pontosabban aztán mégis, hogy valami barát, később, sok évvel később említette, tehát bizonyosan megesett, vagy csak nekem került el figyelmem, hogy később mégis emlékezett, nos egy fürdőben vagyunk, így kezdődik, és én amikor említődik (igen dagály, valójában én hozom szóba, hogy akkoriban amikor még mi is mackóval fürdőkben, és hogy érdekes éppen ott, az a fürdő), nos, a fürdő, az egyik csapat, valami iszonyatosan nagy testű emberek, boxolók ilyesmi, meg másik oldalon a igen, fradi. A nagydarab emberekre ott túl nem emlékszem, hogy hová is tartoztak. Szóval, mackónak nem tetszett hogy éppen ahogyan besütött a nap, mármint a nap, valami sugár, hogy nem jól esett, besütött a szemébe (itt muszáj leírnom éppen ma reggel amikor néztem a korcsolyát, egyszerűen csak váratlan pontosan így sütött a szemembe, és akkor eszembe jutott, hogy a mackó esete, és még azért is hagytam, hogy süssön a szemembe, még koncentráltam is rá, hogy szeressem, a fényes sugarát, ahogyan éppen most az én szemembe, kicsit még büszke is voltam, hogy éppen most az én szemembe, pedig máskor azért van hogy elfordulok), és ezért nem a nagytestűekhez ültek emiatt apjával, hanem ragaszkodott a túloldalhoz. akkor is ugye külön, a nap miatt beültek a másik,

a szembenülőkhöz közé, mackónál ugye sohasincs lehetetlen, még élvez is botrányt kavarni, ahogy mindig neveli a szegény embereket, és amikor ugye nem annak drukoltak, akik között, kírítottak a sorból, azok vissza, mackó is, mint ahogy szokta természetesen, hogy mit szól bele más dolgába, ezt nem így, pontosan a szavak, hanem ahogy ő szokta, de gondolom ez lehetett a szituáció, s egyszerűen csak drukolás közben nekiesnek, hogy mit akarsz te zsidó, mackó, ugye mint zsidógyerek, akkor már felnőtt lehetett, nagyszakállal, de még nagyon fiatal felnőtt, és ugye nem zsidó, de mégis zsidónak látszó, vagy nem tudom, és ugye a másik történet is, amikor ő magát csakazértis zsidónak, hogy pofára ejtsen másik figurát, voltak ezek a játéka, aztán hogy őt felmerült benne, nem-e örökre fogadták, de miközben hasonlít is apjára meg anyjára, kívülről is meg belül is az a lobbanékonyság, átellenben a lazaság, lustaság, ilyenek, de a lényeg, hogy apja felugrik, és belerugdos az ágaskodó bokájába. hát, nem egy félős az apja se, érdekes, az én apám jól megszeppent volna, vagy nem tudom, bizonyosan ő is kiáll fiáért, értem. Igen, ő neki egészen más a technikája, de valahogy őt is elkerüli a nagybaj. Apámat. Van az a naiv de ágaskodó gyerekesség a fejében, pontosabban a fejére ülve, hogy ki bír ő is valahogy mászni a bajból. De sajnos rajtam nemigen tudott segíteni, amikor azok a dolgok. A rendőrség... és ott a főiskolán is... egyszer... hát, most elszomorodom. Vágytam olyan apára, akinek hatalma. Aki meg tud védeni. Borzasztóan szégyellem, hogy kicsi gyermekkorom óta volt olyan apaképem, de ez inkább homályos, talán beleképzelem, hogy engem bármitől mindig megvéd, hogy hatalma van, hogy az emberek félnek tőle ...és akkor szembesültem, talán először, a rendőrség, meg az iskola, másik hely, hogy apám milyen kicsike ember. Hogy nem tud engem...szóval...mindegy. régi emlékek, minek itt is, mindenből, felhozni... **ráadásul eszembe juttat mindjárt egy másik emléket, abban, ott azon munkahelyen, ahol engem szintén senki sem védett meg, pedig amikor az is, ott is milyen szomorú, amikor esélyem sincs, amikor el sem tudom mondani, látni, nézni, ahogyan másokat megvédenek. Hozzá tartozók. Én sose tartoztam senkihez. Szinte itt is ahogyan kívül állni. saját**

körömből. talán igaza volt, hiszen akkor ő itt idegen. Átutazóban másik országból, és én a lánya. Itt, de azért mégis másik országból, egy másik országból lévő apával. És féltett, engem is mindig féltett, hogy inkább húzzam meg magam, ne ágaskodjak, ne akarjak embereket magamra uszítani különbségemmel. Azért ő is valahol kicsit ilyen volt, ágaskodó, szókimondó, de hogy öntudatlan, hogy én ne ilyen, hogy más legyek. igaz, kicsit más, mert azért bennem anyámból is, de ezekről írtam, hogy én a kettő egyvelege, a többivel ami kívülük, de hogy a visszafogottság meg anyámtól, kérdem, és ők is? vagy hogy és volt verekedés, azt mondja nem, csak ő, a rugdosás, mert félt, hogy nekiesnek, hogy akkor is hogy féltette a fiát, az ő kis művészlelkű fiacskáját, nehogy egy kéz is érintse, apám ezzel nem élt, ő sosem reagált semmire agresszivitással, ha ütnék is, beszéddel, rábeszéléssel válaszol, sosem ütne, azt hiszem, vissza. De mégis, amikor, van hogy az ilyen embereket kijózanítani csak saját módszerükkel, hogy elébe menni, mutatni hogy nem fél. És ez beválik. Van hogy csak ez válik be. Sosem szabad mutatni, hogy te külön vagy, mert ez sérti az agresszorokat, legalábbis helyzettől függ, hogy azért mennyire gyorsan kell cselekedni, átellenben ha olyan vagy mint ők, befogadnak, elfogadnak. Ha te is verekszel. Ez pszichológia, a gyerekek között is sokat tapasztal az ember, mégis úgy tanárként, meg hát az ember amúgy sem bújhat ki bőréből. Nekem általában, legalábbis volt hogy bevált az a módszerem, legalábbis a keveredett gének, talán előfordul, hogy segítenek, hogy sikeresen megoldottam a lehető legnyugodtabb reakcióval, válasszal. Mert van, bármilyen furcsa, hogy bizonyos nagyon nehéz helyzetben képes vagyok gyors reakcióra, valami ösztönből. Persze, csak látszatra nyugodtan. Belül nagyon erős feszültséggel, legalábbis mikor az ilyen erő összpontosul. Valamiféle nevelés,

ilyesmi, példabeszéddel. Van hogy ez válik be, hogy ez beválik, ez is valami olyan, hogy az ember nem fél. Hogy felhozok egy példát, nem tudom, ilyesmi. De azért sohasem, igen, sohasem lehet tudni. Amikor az ember olyan helyzetben. Hogy valóban képes-e. aztán meg jöttek a dózsások túloldáról. És hogy aztán egészen ki az autóbuszig kísérték. Úgy hogy nem lett nagyobb balhé.

A vicces inkább az, hogy mackó eljutott apjával egy ilyen fürdőbe, amiből aztán kiderült, mert mindjárt mesélem hogy az én fejemben a szituáció mire is emlékeztetett, hogy valami vízilabda meccs, ilyesmiről szólt. Igen, másik csapat, dózsások, ilyesmi... hogy mackónak vannak ilyen emlékei, pontosabban amire ő már nem is emlékszik.

Szóval, amikor mesélni kezdte, máris elképzeltem, ott vagyok, azazhogy vannak a dagály fürdőben, ezt a szituációt ott tudtam elképzelni, mint ahogy ugye kiderült, ott is volt, csakhogy ők nézők, nem bent a vízben, merthogy, de ez csak a végén derült ki, valami vízilabda, ilyesmi meccs volt, de előttem, mivelhogy sokszor ott, még a sakkasztalt is képzeltem, hogy egyik oldalon ültek a vízben a dózsások, egyik falnál, értem itt termálvíz, ahol csak üldögél az ember, semmi sport vagy úszás, ilyesmit csak én szoktam, amikor középen a sávon a csendes útvonalon elindulok, lassú vagy kicsit ütemesebb úszkálással, körülöttem nincs is más mozgás, legfeljebb a gyerekek pancsikolnak, hogy időnként jobban meghúzni, össze magam, és különben igen, a sapkás eset is ott, amikor eltulajdonították az úszósapkám, és vissza kellett szerezni, másikon, szemközt a fradisok, egyik oldalon is meg másikon is ott ücsörögtek a vízben a férfiember, érdekes hogy itt ugye sehol nő, pedig a valóságban amikor fürdő, ott gubbasztanak a nők is, és ahogy a vízre esett, az a napsugár, ahogyan megcsillant, hogy az zavarta mackót... és innen is a vízben képzeltem az eseményt tovább, hogy milyen jó kis vicc, mondom is mackónak, valami cseh rendező, magyar, ilyesmi, hogy filmben is elképzeltem.

Aztán jut eszembe, pár éve amikor mackó az utcán este, mikor nagyvonalúskodott, s ki sem nézte a fickóból, ugye aki lánnyal is, s hogy megjárta. Amikor nem volt mellette az apja. Hogy rá mert szólni, nevelni mert egy büszke fiút, ráadásul barátnője előtt, hát hogy megjárta szegény, majd néhány fogába került, satöbbi. Az ütés. Akkor bezzeg a meglepettségtől nemhogy védekezni ideje, de másra sem. Gondolkodni, beszélni.

2010.2.20

Azt hiszem félek a kudarctól. Most csak eszembe jut, tegnapból, kicsit előbb... néha megvillan, hogy lehetne mégis. Hogy arcod-bacsomagolni lehetséges. Odaát, túl, vagy itt közel. Hogy mindkét oldalon. Sajnos nincs, nincsenek, csupán villanások. Csak ismételni tudnám a múltkoriakat.

A játék miatt, magam miatt, hogy vannak azok a komoly játékok. Hogy innen is, itt is, csak az a sakktábla. Hogy a bábuk csak kelékek. Hogy a bábuk is csupán a látszatért.

//

Nem tudom, talán mégis ad valami védettséget, biztonságérzetet a sok könyv a polcokon. Még ha olyan kevés is amibe belenyitok, amit kinyitok. A sok kacat aztán ami bezár. De hogy milyen lehet egy másik életben. Környezet. Ahol másmilyen. Ahol nyitottság. Nem tudom. Talán jó ez a melankólia, mélyebb hangzás.

//

Sajnos, nagyon nehéz helyzetben vagyok. egyrészt mert legalább három típusú regény stílus az ami feltárul előttem, történet vagy töredék, és most akkor melyikből legyen könyv, melyiket válogatni, vagy ha csak egyik, kimarad a másik legalább kettő, ami megint a szokásos hiányérzet, hogy a történetmesélő legyen, vagy inkább a forma, a töredék, a játék, a kísérlet, annak is a bája, hogy más, vagy hogy keverni a napló stílusokat, találni egy keretet, belehelyezni.... Aztán az, hogy rengeteg anyag, így is úgy is legalább három könyvnyi. És mindegyik fontos a maga nemében, jelentőségében. Nagyon nehéz. Egy könyvet kihozni. Vagy eldönteni, ebből a támogatottból végül melyik. Hogy melyiket engedni elsőből útjára. És melyik legyen utána. Sorban. Hogy melyik.

Hogy a történetmesélősből is a múlt idejű narrátor, vagy a jelen idejű, a keveredések, pontok, ahol és ahogyan találkozzanak...

Vagy hogy a keveredés legyen, ahol azért a forma is a mesélős is egy könyvben, és akkor három rész. Három könyvben. Hogy nincs vége az első könyvvel, lehet várni a következőket. Ez különösen érdekesnek tűnik, de aztán mindjárt mégis, hogy a kör, hogy így megszakítani, ...talán így is benne lehet a körben lenni, spirál, de aztán... hogy majd a következőkkel ezt a spirált is kifordítani... hosszú út, nehéz. Sokkal nehezebb, mint az elsőre tűnt. Értem több munka. Mivelhogy rengeteg és rengeteg típusú anyagból. A sokarc, az összetett karakter, az egymásnak ellentmondó látszat a valósággal...

//

Sohasem változunk, csak csiszolódunk. Nagyjából mindenre és mindenkire érvényes. Pedig igazán nem vagyok túl nagy barátságban a megmondós szöveggel. Ha rákényszerülök, sem szeretem szerepem benne. A szabályok pedig mindenikünkre érvényesek. Legalábbis, ha már társasjáték. Ha van egyáltalán, innen nézve, játék. Ha lehet, innen nézve, még bármit észrevenni. Vagy ha már az értelmezés is nehezünkre.

Az ember pedig idő után, már rákényszerül, hogy sorsába belenyugodjék. Aztán eljut, hogy már az egyedüllétnek is örülni. Sőt, éppen hogy az egyedüllétnek örülni. És még el is reteszeli magát jól, a környezettől.

40 év után az ember válaszol, saját magának. Nem keresi a válaszokat.

Akaram mondani rájön, hogy hiábavaló volt keresni a válaszokat. Vannak emberek, tudomásul venni, akinek az egyedüllét a jó. és valóban örülni a válaszoknak.

Hogy milyen jó, megvannak még a válaszok.

Azt hiszem, most én mondhatom, bocs, elvettetek.

Akkor most töröljük az oldalt. Hogy csak félreértettem. Pedig az jó volt, múltkor. Legszívesebben hagytam volna a hibát. Amikor elvétettem. Aztán nem így alakult. Félttem a valóságtól. Hogy értem. Könnyebb volt megmaradni, magam ellen játszani, tenni, tovább. Pedig kedves volt akkor, valóban.

Mennyi oldalnak kell kimaradni. Mennyi gondolat veszejt majd el, magát. mennyi hiány.

2010.2.22

Néha valóban el kell hinnem, hogy előre megérzek dolgokat, pontosabban a tudattalan. Hogy amikor abból írok, nem egy jelenből jól átfogható és levezethető tudatos állapotban, aki én, aki megnevezhető, legalábbis kézzelfoghatóbb fülön csípni azt a valakit, aki éppen ír, belőlem, hanem ez az állapot amikor időnként mondja, mondom, hogy most. És akkor van egy olyan most. Ritkán amikor, sohasem lehet előre tudni, mikor van az a most ebben a nem körülhatárolható másállapotban. Azt sem mondhatom, idegen, mert lassan kezdek hozzászokni, hogy van, bennem lakik, csak néha jön elő, ilyen váratlan. Csak úgy. És beleillik. A rendszerbe. Később, utólag veszem észre, ahová helyeződik, hogy odaillik. Pedig semmi nem tudatos. Írás pillanatában semmit nem tudok. és valóban átélem. Mintha nem velem. én csak mint eszköz, merthogy valószínűleg a szöveg magát nem képes megvalósítani, aztán belebújt egy emberbe. De ki az aki belém bújt? Ki jön el hozzám, ilyenkor, hogy megírjon, hogy megírja ezt a szöveget, nevezzük most versnek. De minden olyan századmásodpercnyi. Mintha csak az, semmi más nem lenne jó. szinte nincs javítás, amikor sikerül pillanatra sem kijózanodni közben, kilépni ebből az állapotból. A tudatlan és a tudatos. Amikor kibillen ez a tudatlan résnyire, akkor vannak hibák, esetleg becsúszik egy szó, ami aztán módosul vagy kikerül. De van amikor nincs kibillenés sem. Az írás minden szegletét, betűjét, ami végtelenített állapotból az a kicsi, éppen ami akkor kiöklendezik. aztán honnan is tudhatnám, amikor nem vagyok ott. Nem tudhatom, hogy jelenlétemen kívül mi történik.

Amikor egy zárt belső térben, egy kiszabott, szűkre, de mégis mintha mindent látnék. Szemeim mindenhol. Kívülem. Mintha én az ember egészében ilyenkor egy lyuk, szem lennék.

Az lenne még érdekes, hogy milyen színekben vagyok olyankor. Mert valószínűleg nem ugyanabban a színekben. Most utóbb, mintha szinte érzékelttem volna. hogy fekete? Vagy kicsit zöldes? Nem, kék nem volt, talán... értem sötét, világos színek egyáltalán nem voltak. de vörös sem, sárga... nem... fehér, az sem. Majd jobban figyelek. Csak közben ki ne billenjek. Hogy milyen színek. Tudom, miért van sötét, hogy mikor a sötét, mert nem mindig ez. amikor csukott szemmel írom. Amikor annyira benne vagyok, túl a jelenlétben, hogy nincsenek már fények. Ahol nincsenek fények. Ezért a sötét. De előfordul, hogy nyitott szemmel, akkor lehetnek világosabb, olyan pasztelos színek.

2010.2.23

Most esik le. Már többször is láttam, amikor pl **T** lelkészségét olyan nagyon komolyan vette, ott, abban a kórházban. Vagy valami más hely, mindegy is, de olyan túlbuzgón, anyám mondogatta, amikor ott dolgozott, hogy **T** akkor is ott van, amikor valójában nem lenne szükség. Hogy akkor is a hivatását látta, nem azt, hogy az embernek mire van szüksége. De azt hittem, akkor, és mikor mesélte is, a fontosságot, hogy rá ott milyen szükség, is láttam magam előtt, egészen tisztán a szavai mögé, igen láttam, magam is, a másik oldalt is, de hogy anyámból talán a feltékenység beszél, sosem igazán kedvelte **T**-t. és akkor láttam az arcokon, de láthattam-e, azazhogy csak az utcán. Ott láttam, néhány alkalom, amikor mellette. Nagyon adott arra, hogy a lelkészség. Hogy az utcán is mindenkinek megfeleljen. Ezekről beszélt is. én meg azt tartottam már akkor is, hogy a természetesség. Mondtam is neki mindig. Emlékszem erre. Hogy azt az emberek higgye el, megérik. De bent, ott, akkor csak képzeltem, odaképzélhettem, talán anyám szavain túl. Onnan rajzolódott ki, pontosabban a kettőből a kép. nem emlékszem, azazhogy egyszer talán vártam rá ott a kórház udvaron, de hogy

bent, talán mégis ott voltam talán nem. mégis, igen, homályosan valami, talán megkérdezem, vajon ő hogy emlékezik, hogy bent voltam-e. mintha kérte volna egyszer, menjek vele. Az udvarra emlékszem, igen, mintha együtt mentünk... a padok is... az szép volt, talán virágoztak a fák is, volt néhány köpenyes, beteg is, és hátulról mentünk be... olyan különös, anyámhoz sosem mentem be hátulról, de T olyan másmilyen helyen vezetett, vagy erre is még anyám egyik ...azazhogy másik esetből? hogy azért látom-e olyan tisztán, vagy összemosódik egyéb tapasztaltakkal az emlékezetem. amit az utcán. T vel. Néhány esetből. A hívek. A faluból, hogy mindig volt valaki minden sarkon akinek köszönni. Mindig résen. Aztán én láttam, igen, akkor is, hogy ez az igyekezet, ez a megfelelni vágyás, ez a kép, ami benne a lelkeszségről, a minta... hogy már sok. Talán nem, nem ott volt, és mégis. Mindig hogy mit várnak el. és hogy ő csakfeketében, bokáig. Az utcán is? de hogy ő még fagyizni, biciklizni se sehova úgy mint ami belülről? Mint ahogyan a szív? de hogyan képzelet hogy ezt az emberek nem érzik, hogy ez nem sugárzik ki. hogy lenni valamilyennek, miközben... elhalkulok. Nem szeretnék tovább menni, hiszen mindenkinek úgy jó, ahogyan van. úgy kell lennie. Az ember a képéhez közelít. Ami benne él. Így vagy úgy. Ami jó neki. Hogy közben lát-e, hogy jól lát-e, hogy őt milyennek az emberek, mellékes. Hogy ő jól érezze magát ebben a képben. A kép, ami a tükörből. Hogy szent-e? s hogy nem-e az a szent ami egybemosódik. Ahol a látott és ami van, egybeér. Hogy olyan mestérkélt volt a szó. hogy csak beszélt beszélt, miközben nem volt meghitt a pillanat. Mintha csenddel olyan sokkal szebb lett volna. és ahogy érintette a kart, igen, láttam, ez lehet a bizonyíték. Láttam az érintést, és a zavartságot. Hogy neki beszélni. Ott voltam. Behívott, minden igaz. A padok, az emberek, a fák, talán gyümölcs is volt, igen, olyan szép volt, mint sem azelőtt sem azután, onnan a másik oldalról. talán a szerénység, mamája csak szerénységből és mert ő is látta? Hogy mert látta, T csak beszél csak beszél... amikor mások már odébbállnának. Hogy apám is emlékeztetett, azazhogy apámra is amikor egyszer így láttam T-t. amikor így beszélt csak beszélt, hogy ne kelljen a valóságot látnia. Hogy meglátni a valóságot.

Amitől mindig félt. azonosulni. De voltak szép pillanatok is, emlékszem, igen, azt hiszem volt ilyen. amikor jó volt, hogy beszélt. Igen, egészen bizonyos ott a templomban is ilyen előfordult, mert a gyerekkori élmények, azok a beszélgetések maguk voltak a csodák. Egyenként. De a felnőttek hogy T sem tudott sohasem a felnőttekkel. Hiába lelkész, hiába. bár itt azért más is... hogy nem mer szembe, a tükörrel. Amivel viszont én évek során összenőttem. Mindjárt a gyerekkortól. Hogy sosem tettem ellene. Ő csak távolodott, és igen, ahogy múltkor említette is, igen szépen, csak távolodik a tükörtől, mert ő így akarja. Mert neki így a jó. akkor mégis igaz, hogy mindenkinek ami jó. hogy az a fontos, a lényegből. Bár emlékszem, megmaradt bennem valami hiány. A templomban is, de erre már igazán nem emlékszem. Milyen különös. Milyen nehéz úgy beszélni egy embernek, hogy közben benne lenni ebben a semmiben. Abban a térben, ahol megszűnök mint anyag lenni. Olyan térben. Amikor nem úgy beszélek, hogy beszélek. Hogy amikor úgy vagyok jelen, miközben megszűnök jelen lenni.

T

////

Például a fehértigrisről való eltérő szemléletmód, befogadás, még nem volt részéről feltűnő, igaz, akkor azért ott voltak a kritikások, a többszemszög, melyek szinte azonos módon igazoltak. Még a macskásság is, ahogyan belehajlik a könyv lapjaira. Mellesleg ahogy aztán később, már ő is látta. De a nádas már sokkal inkább elgondolkodtatott. Hogy mackó mennyire máshogy olvas. Az ő hiányérzetei, melyek számomra éppen hogy megközelítették azt a teljességet, melyet utólag sokkal nehezebb visszaadni, hiszen a filozófiai síkok, nevezzük metafizikai tér éppen dimenzionáltsága miatt is, nehezebben visszaadható, mint egy fülbemászó történet, vagy egy rímes vers, és így nehezebb is volt érvelnem. És nemcsak ami metafizikai tér, azokat nem képes, a dimenzióit érzékelni, mi több, rendszerben

látni, hanem ami elhangzott is, értem itt egyszerű tagadás vagy igenlés, azt is, abban is éppen fordítva, minthogy azt mondanám, most megettem egy szendvicset, azt mondja: **nem, ma nem ettem szendvicset**, és ez már sokkal inkább átbillen. Igen, tudom. Vannak akiknek agyuk egyik félteke, a fejlettebb, amin képesek más rendszerbe, azaz ez nem is rendszer, csupán a memória. Hogy nem okoz gondot egy név például.

Mennyiségileg gazdag tárhellyel rendelkeznek, perceptálnak és szisztémában látnak olyan dolgokat, melyek ismeretekhez, mennyiségi ismeretekhez, mely kvalitást is rendszerez, szelektál, tehát erre is képes, igen magas szinten, amely már ízlés. Igen kiváló megbízható szint. Mégis az ismeretek itt egészen más-hogy rendeződnek. Ebben a féltekében. De a rétegelt, deduktív és induktív felfogó látóképesség, amely a felszín alatti teret dimenzionálja, mélyíti el, hogy ezekre a másik agyfélteke már képzetlen. És egyéb emlékezésre sem alkalmas, ami az egyszerű látott valóságon alapuló látás. Különös. Már régebben is foglalkoztatott, de tegnap egészen más jelentőséget kapott. A megbotránkozást azért nem használom, mert ez is ismeret. Amivel az ember több lesz.

Mackó pl a fehértigrist, mint ahogy a szürrealizmus is, ami még figurális, de a valóságtól elvonatkoztatott, aprónyi eltávolított, ez még befogadható. sőt, egészen abszurdításig. de amikor a test leválik attól a tértől, amiben megmozdul, amikor az ellentmondás,... amikor meg kell találni, hogy mélyebbre jussunk önmagunkban is, a kulcsokat, a felkínálkozó rétegszeleteket, azokat egyben látni, vagy részenként, ez már számára nem befogadható szint. És akkor közben itt áttértem nádasp-re. Nekem nem nyújtotta azt a teljességet a fehértigris, ami ebből a bonyolultságból érinti, megérinti az egyszerűt. hiányzott ez az egyszerűség. Szakaszosan modoros... de időnként izgalmas, elgondolkodtató felületek, "történet"... és valóban csak a beleolvasások, mert egyolvasatra, mint ahogy pl a virágos katona, amiben viszont éppen ez az egyszerű az, ami egy vonalon végigvezetett, amit az olvasható végigvezetés... megadott. A rétegek egyben voltak, nem voltak szakaszosak, noha éppen-séggel lehettek volna, ha nincs ez a finom vezetés. De hiány

azért valahol... talán... ebben a pillanatban megfoghatatlan... hogy hol van olyan tér, amiben nincs utóérzés. Amikor nincs hiány. Hogy amikor a forma is, az egyszerűség is a bonyolultból, minden egyensúlyban, amikor megszűnik maga a tér. az anyag... igen, eljutni ezen az ösvényen a semmiig.

Ugyanakkor éppenhogy a név. Hogy nem értette. Nem értette a névsort, a még egyszer, aztán megint csak még egyszer ismételt, feltett kérdés(ek) szisztémáját. Nem értette tulajdonképpen a lényegét. Hogyan volt felépítve aztán végig a rendszer. Külső és a dimenzionált belső rétegekkel. Különös. Hogy valójában nem tudok haragudni. Mert ami egyik oldalon, az kiegyenlítődik a másikon. A dolgok valahol mindig kiegyenlítődnek.

2010.2.24

Akkor ezért volt olyan ismerős a tegnap. Tegnapból. Már a végtelen, hiszen lezajlott bennem még 1991-ben. Rögtön az első ittlétem kibontakozásában. Az egyetemi évek elején. A szövegeim... melyekre már nem emlékszem. Csak ez a végtelen... aztán már nemcsak szövegben. Talán vannak valahol. És a többi. mintha a saját múltamra emlékeztetne, minden a múltból. Eltolódva, időkből. De azért mintha most. Mintha az emlékezés most érne meg. a megértés. Ami aztán mindjárt egyben olyan halott is. nem nyújt újat, már nem emel fel. Azért itt, hogy a lehetőség... mégiscsak monumentalitás. Amikor megvalósul. Amikor vannak kezek, amik kinyúlnak érte. Amikor értem még nem lehetett. Amikor értem már nem lehet. Amikor megértem. Amit már nem lehet.

Aztán fizetnem kell 500 forintot. A belépőért. Bemehettem, így hogy haladék. De a nevem adtam. júlia. Ez a kéz volt, bársonyos, hogy a sirály, aztán ott kell átadnom a belépőt. Ami elmaradt a belépéskor. Nem furcsa? Megvalósulni látom a múltam, és fizetnem kell. fizetnem minden percéért. Mert a nevem adtam a kéznnyújtáskor.

Nem voltam elég jó színész. Nem tudtam megjátszani a szerepem. Nem sikerült átélni, ez a pofon is a hiányérzet. Hogy már akkor féltem, bizonytalan voltam, megéri-e az áldozatot. De aztán az arcok, olyan szomorú volt, mintha a szereplők bent is mind egy már lejátszott múltat pergetnének. A maszkok is úgy voltak, hogy nem voltak, mégis minden mozdulat ennek a maszknak a részeként. Mintha ellopták volna a maszkom. Megsajnáltam őket, igen, sajnálatból fogom a pénzt átnyújtani a báranyjuliának. Már a szép nevéért. Ez a különösen szép arc. Talán nem érzem majd, hogy hiába volt.

Amikor megúszom pénz nélkül, az valahányszor a kéz. akkor benne vagyok a tökéletesben. Akkor magába zár a test. elfogad. Most kidobott. Miközben nézve az arcok, olyan szomorú. Hogy mégis szépen néztek. Ahogyan egy halottra. Mintha ismertek volna.

Sohasem hittem volna, hogy szeretem csinálni. Bársony Bíborka. Ezen a néven azt hiszem különösen jó érzés lenne meózni ebben a stílusban. Ami, hát nem stílus, inkább csak egy arc. Egy arcból másik arcokat keresni. Amelyek illenek ehhez az archoz. Arc, akit szintén most ismertem meg. arc amiből beszélek, és hozzá az ismeretlen arc. Hát nem érdekes? Azt mindig éreztem, hogy a kipróbálás. Hogy egyszer. De hogy így, és ezzel a módszerrel, hogy rábökni egy névre, érdekes. Azonban egyelőre inkább vezet a kéz olyanra, ami ismeretlen. Hogy semmi az égvilágon ne befolyásolhasson. Ebben olyan-nemű tisztaság van, hogy a pillanathoz nem fér kétség, jelenlegi felállásban. legalábbis most, így látom magam benne.

Mert ha szakma, úgy vele részletes formai és strukturális elemzés, az egészen más név. Mondjuk az arc lenne Héringér Éliás. vagy Lázár Balázs.

De bársony bíborka. Egészen kedves. Neki egészen kedvesnek kell lenni. Vagy inkább hogy lehet ilyen is. miért is ne lehetne.

Egy bársony bíborkának. Mert hiszek a valamin túliságban. Hogy a szakmán túl is van valami. valami elérhetetlen, mégis ha sikerül, néha csak érinteni, az jó érzés. Hogy lehetséges.

Végülis van, hogy a szakma ugyanazt mondja mint ez a valami. túliság. Hogy csupán a megfogalmazás más, valami ami egymást kiegészíti. Ezért jó, ha több vélemény. Mint ahogy a **fotók a parton** estében is. mennyire sokszínűbb. A többvélemény. Mégis jó, ha megfogható egy hang, vagy itt, vagy ott. Mindegy melyik oldalon. Hogy felismerhető a hang. Innen is onnan is. ebben van valami szépség. Mint egy csúnya arc, vagy egy szép arc. Szinte nincs különbség. Ha illenek egymáshoz.

2010.2.25

Már nem tudom mit gondoljak az álmaimról. Néha félek. Például reggeli ébredés előtt, egészen közel az ébredéshez álmodtam egy barátnőm, valami ismerős, vitt fel a lakásába, megmutatta hol él, és hihetetlen gyönyörűség volt. három hatalmas ablak, sok, rengeteg fény, sárgás. Narancssárgás, gyönyörű tágas belső tér, hosszan, folyosó alakú, és kint, az ablakból dombokra, fákra, valamilyen, talán Gellért hegyre, illyesmire látni, sok fával már mindjárt az ablaknál, csupa bokor, ág, zöld. Emeleti lakás lehetett, talán második, harmadik. összesen mintha két vagy háromemeletes ház.

És akkor ma reggel a levél.

Tegnap, aggaszt aprónyit, hogy kissé szigorú voltam, fontos volt elmondanom a hibákat, hogy látni lehessen, rálátni, ez nem jelenti azt, hogy a jót, a szépet is nem látnám. És hogy j megtett mindent ami tőle tellett. Igazán nagydolog. Ebben a kicsi országban, igenis minden nagydolog. Nagydolog. Úgyhogy szeretettel vagyok. nembeszélve ebben a kicsi országban azokról a hatalmas dolgokról. Mert vannak mint ahogy mindigis voltak ennek az országnak nagy hatalmas dolgaik. Ami a világon seholse.

Csak ezeket akartam még mondani.

De nem. volt más is. estéből, éjszakából. Az az interjú... megint ezek a rosszemlékek.

Mintha én akarnám vádolni. Amikor csak tudni akartam mi történt. Hogy mi történt aközött hogy álltunk egymás mellett a folyosón abban az ajtó bemélyedésben, itt álltam én, egészen szorosan az ajtónak, talán vita, veszekedés, vagy ez sem, olyan érthetetlen az indok, ami alátámasztaná a történést, mivelhogy általában mindenkitől olyan távol tartottam magam, de hogy valami szakmai eset, hogy időpontot nem akart, nemértettem engem miért zár ki, ilyesmi, de ez is olyan homályos, és ahogy felemelte kezét, ennyit még látok, aztán a földről már egyedül álltam fel, elszaladt, mint aki menekül. Hogy nem emelt, nem segített fel. Hogy mi történt. Erre én lettem (aki tulajdonképpen a sértett, a megalázott), az, aki vádol. Ezt volt érdekükben beállítani. Legalábbis ő ezt terjesztette. Pedig semmit nem akartam, csak békét. Akkor is. hogy megmondja mi történt. Ezalatt a számomra kiesett időből. Hogy végül csattant-e a kéz, miközben elájultam, de mindenképpen valamennyi időre elvesztettem emlékezetem. Ahogyan kitörlődött az emlékezetemből.

...mintha én akarnám...én akarnám tönkretenni őt az egyetemen, hogy aztán fokozatosan kiiktassanak a szakmából, megfosszanak mindentől ami élet. Úgy vittek be a folyosón, hogy nem szóltak előtte. Fel sem készülhettem lelkileg, tettem a szokásos dolgom a műteremben, aztán egyszercsak végigvezettek a folyosón a szobához, a kilincs amikor megmozdul. Még akkor sem mondtak semmit. csak bent. ott szembesültem azzal a sok emberrel, bezsúfolva, akik mind egy szálig férfi. Arra a sok feketére emlékszem. Hogy sötét volt. de ez sem bizonyos. Hogy ablakon mennyi fény szűrődött. De ha igen is, az a sok fekete elsötétítette, elszívta a levegőt. és hogy én akartam tönkretenni, ezt állították be. Aztán ő egyre magasabb pozíciókat kapott, miközben engem meg kellett semmisíteni. De miért kellett nekik ő. Igen, tudom. pontosan tudom a hátterét. Minden olyan világos. Minden szintjén a rendszernek. Vagy

hogy "tudom-e minálunk a férfi ...és különben sincs bizonyítékom". ilyenek.

És akkor a legkülönösebb, este?éj, a sötétben ahogyan a papírra rögzült, nézem ma reggel, nem hiszek a szememnek **ka**, a sötétben így hogy a **k** szárai egymástól kicsit távolabb estek, **ica** jött ki. tisztán. A **k** szögletes szárai is egészen begömbölyödtek.

Ó istenem megadtad a jelet.

Én tudom az üzenetet. Kezdetől fogva tudtam. Kérlek vigyázz rám. Fogjál erősen a kezeidben. Én nem akarok semmit. tudjad, hogy semmit nem akarok, csak békében élni.

--

Nem lennék jó meós. Túl komolyan veszem. Túl apró részletekig. Mint ahogy tolvaj is említette, hogy annakidején. Ő is naivabb volt. akkor még következetesebb, élvezte is, feltárni is a verseken, mások versein keresztül önmagát, aztán később fokozatosan belefáradt. A megváltozott, vagy csak megélt körülmények, az idő. de azért tanul, az ember mindig tanul, ez a szép a dolgokban, ha a kezünkben. Ha nem folyik ki a kezünkből. mindegy, ebbe is bele lehet, valószínű ennek is megvan ...azazhogya az ember ugye nem tud magából... mert amíg mondanivaló van, addig beszélne, hogy megpróbálni valamilyen oldalról megfogva segíteni. Ha adódik, több oldalról. Ha igazán adni akarsz, áldozat, és még az sem bizonyos, hogy mindezzel segítesz. Hiszen aki így ír, emberfeletti erő lehet megváltoztatni, szinte semmi esély, bár valamelyest a formálásra. Ő hiszi, valószínűleg meggyőződése, hogy amit ír, az jó, nem mind így vagyunk-e. persze, csiszolódik az ember, később már magát is látja, idővel, de azért így is előfordul, hogy szívesebben behunyjuk a szemünk. Mert kellemesebb, mert azt szeretnénk látni. Mert magunkénak érezzük, mert hozzánk tartozik, a mi testünkből. Aztán van hogy inkább nem nézünk rá, de olyan is, hogy kiaknázunk valamit belőle, aztán hogy

megörülünk, amikor finom szemcsét találunk. Vagy egész homokkupac előkerül. Szinte mintha ismeretlenből.

Melyik segítség jobb nekünk, ki-ki magának alkatára festve, az amiben csak adunk, áldozunk, vagy az amelyikben mi is kibontakozhatunk. Érdekes, mindennap rájön valami újra, kicsit valami többre az ember. Ha gondolkozik. Mindig kicsivel több lesz. lehet-e ezeket mércével mérni. Hogy melyikben jobb, vagy hogy melyikben több. Vagy hogy melyik hosszabb távon a rentábilisabb. Érzéseinkre. Csápjainkra, bársony bőrűnkre, finomívvű hajlatainkra. Hogy melyik okoz nagyobb élvezetet. Hogy melyik képebb megmaradni érzéseink felületein.

Tanulság. Minden próba felér egy önismereti tréninggel. A naplóval viszont ma is elmaradok. Azért talán megéri. Talán minden erőfeszítésnek megvan a maga helye a rendszerben. Így vagy úgy. Eredménytől független.

Nekem a sokmunka. Ezzel büntetett. Hogy néha jó, máskor meg fájjon. Van akinek a kismunka. Aztán csak boldog. Ahol nincsenek csak célbatalált dolgok. Hogy úgy vannak helyén a dolgok. Talán hosszabb élet, talán jobb,

Néha olyan jó lenne ha nem lenne mindig az energiaveszteség. Hogy elvesznek. Hogy nincs út, mert célok mind máshol érnek, mind másnak érnek. Hogy egyszer lenne olyan ami magától. Ami célba ér. Amiért nem kell folyamatosan küzdeni.

(Bár, a mennyiség igen sokat számít. mert ha kétnaponta egy, esetleg napi egy, ...az már működképebb. Ha már ilyen aprólékos részletességgel.) edzésben tartaná az embert, de nem terhelné túl. Három napra egy. ha olyan. Ez is elképzelhető. Igen, az ember képes arra, hogy mindenből a jót kihozza, ami neki jó. a közérzetének.

.....hogyha valami határeset. Például hogy van-e akitől segítséget kérni.

--

Saját lakásomban, lakásunkban élek, mégis annyit kell fizetnem az önkormányzatot képviselő közös képviselőnek, ügyvezetőnek, aki mellesleg a mi igényeinket képviselné normális épeszű helyzetben, mintha bérelném. Van ugyan egy jobbmódú, pénzes vállalkozó, akinek ez az összeg meg se kottyán, esetleg még 1-max 2 család a 15-20-ból, akik bírnák a terhelést, ehhez már, és ő az egyik jóváhagyó, aláíró, akinek nagyobb hangja, de 90 %-ban szegény sorból való emberekről, lakókról van szó, akik esetében nem elsődleges a hatalmas pénzmennyiség keresés, noha többen igen sokat dolgoznak egyszerű emberként. És ugye tudjuk, nem tehetős emberekről van szó, a 8. kerületben vagyunk, egyik legszegényebb negyedben. Egyszerűen kizsákmányolva érzem magam, már ezzel a 15000 ft-al is. Havonta 15000 ft, úgy hogy minden ami rezsi, még efölött. A villany, a gáz, fűtés, melegvíz, telefon-tévé-internet, ésatöbbi. Összesen kb 50000 – 60000, szerencsés esetben, nyári időszak 40000 vagy 35. a lakás. Ha valaki egyedül él, és minimál bérből, úgy nem elég, mi több, semmi sem marad a napi betevőre, háztartásra, nembeszélve öltözködés, egyéb szükségletek. Olyan mintha 15 e ft bérleti díjat fizetnénk havonta a saját lakásunkra a rezsi mellett. Nem tudom elképzelni sem, hogy az évi szinte 200000 ft amit tőlünk lekaszál ez a képviselő (önkormányzat nevében), ne lenne elég, kipótolvá a hány lakó, 15-20 lakás, az közel 4 millió, de három mindenképpen. egy normális ház fenntartására. Bele sem merek gondolni, ez egy ember életében mennyi pénz. Zsarolásnak érzem, hogy a minket képviselő, akinek minket, lakókat kellene, a mi elvárásainkat, lehetőségeinket, igényeinket képviselnie, hogy minden évben minden keserves harcunk ellenére továbbra is a siralmasan hamis ürügyei okán, az emeléseivel jön. És akkor mi vagyunk mackóval a rosszak. Mert sokan már nem mernek szólni, csak amikor igen ritkán a folyosón összefutunk, a lakók, hogy csak ott, akkor

mernek panaszkodni. De hogy mitől félnek, amikor ez senkinek nem érdeke. Hogy ilyen módon kizsákmányolják.

Az a jobbmódú hölgy jött volna egyszer azzal, hogy le lehetne váltani, jogunk van, de aztán ő is csak az üzletet nézte, nem a mi többség érdekeinket, hogy ugyan az ismerőse lenne, a másik ügyintéző, ő embere, de neki is kellene ennyit fizetni, vagy többet, mackó szerint a föléből jár neki, ezt ketten a képviselővel ügyködik, bizonyosan van részesedése, de hogy jobban csinálná, jobban foglalkozna vele. Holott más kerületekben, normális helyeken nem lehet azért ilyenmód kizsákmányolni, sakkban tartani az embereket. Csak ilyen szegény kerületben. Meg lehet nézni, itt a legmagasabbak a lakás közös költségek. Ürügy mindig van, csak éppen látvány nincs. Látványosan. Vagy ha igenis, ilyen is akadna, fele a pénznek elfolyik. Hogy milyen más, mikor az embernek saját házát, portáját kell kezelni. És akkor a felújítások, éppen ilyen szegény családoknál terhelnek a lakókra, ugye és itt valóban ne felejtsük, 8. kerületi házakról, társasházakról van szó, igen régi házakról, hol vannak az önkormányzatok? Miért nem kapnak többet ezek a szegényebb önkormányzatok, hogy ne a szerencsétlen lakókat terheljék. lehetetlenné téve a megélhetést, családi problémákat ingerelve ott is, ahol egyébként is rengeteg a probléma, vagy ahol meg egyébként nem lenne, ...vagy van, pénz, csak valahol elsikkad? Magyarázza meg nekem valaki. Hogy miért éppen a szegény, védtelen embereket? És akkor ne legyen ideges az ember. Hogy megmaradjon a nyugalma.

Mert a nyugalomnak meg kell maradni.

Persze arra megy ki, mint ahogy érvel, mit képzelünk, vannak házak, ahol sokkal több, és mindjárt példálózna a praxisából, érdekes nem azoknak a számát mondja, akiket ezzel a módszerrel megsemmisít, utcára kényszerít, eltipor, ez a cél, tehát, hogy még ennél is sokkal több bért kiszabni, szinte látom a szerencsétlen ültetvényeseket, rabszolgákat a földekről, máshonnan, és mindez már a közösség jegyében, a közösség, az újjáépítés

jegyében, micsoda képviselő az ilyen, ahelyett hogy célszerű, megnyugtató, hasznos megoldást keresne, találna, ráterhelik valami jelzáloggal ezeket a közös költség összegeket felújítás, egyéb ürügyén, amit a szerencsétlen emberek már nem tudnak kifizetni önerőből, aztán egyszer csak arra ébred, felszólítják, távoznia kell, azonnal összepakolni, kilakoltatás, nincs fedél innentől a feje fölött. Hogyan képzelik, hogy nincs ember, aki ebbe a folyamatba ne látna? Hogy elvenni az önkormányzatoknak az emberektől, kismizmizni a szerencsétleneket. Mert megélni sem tud, nemhogy azokat a megnevezhetetlen irreális összegekkel amivel sújtják, mind előteremtse.

Tessék biztosítani önkormányzatok ezekben a kerületekben a lakásfelújítást, ha összeomolna a ház, tessék keresni a megoldást a megélhetésre. Az emberek életének jobbátételére.

Istenem add, hogy ne kelljen soha többet amíg itt ebben a lakásban élünk mackóval, többet fizetnünk havonta a 15000 forintnál. Tavaly még sikerült a harc, hogy ne legyen emelés, és ugye belefért akkor, de beleférne a feleár is, 7000-el kijönne a ház, mint eddig, régen, ahogy másutt nem több mint 2000-3000, istenem de szomorú eset az is, hogy egyszer csak észrevette az egyik önkormányzati képviselő, hogy ők, mármint a hivatal nem négyzetméterre fizet, hanem tulajdoni hányadra, és csak azért, hogy mi lakók se fizessünk kevesebbet, így érvelt, felemtették a szerencsétlen lakókét szinte felével többre. De akkoriban úgy 5-6000 volt, és egyszerre 9000 környékére. 8ezer valami, 8700 talán. Ilyen számra emlékszem. Sírhatnékam van, ha eszembe jut. Hogy a hatalom ellen semmit nem tehet a kismeber, egy lakó, a hatalmas önkormányzattal szemben, akit egy ember ott és akkor, képvisel. Hár nem az önkormányzatok is a lakókért? Milyen világban élünk, és akkor hangoztatják hogy így az önkormányzatok meg úgy a lakókért. Határozottan megcáfolom. És akkor nem elég hogy más normális helyeken, ahol szociális, racionális felfogású környezetben élő emberek, ott egyértelműen személyre, nem négyzetméter vagy tulajdoni hányadra fizetik ezen nemű költségeket. De itt ez sem. mert hogy akkor neki,

mármint a képviselőnek jobban kellene figyelni, elmondása szerint, legalábbis az értelme, hogy több munkája lenne (ráadásul évente egyszer van papírmunkája, az éves közgyűlésre, néha ha valami munkát a házban, de igazából semmi dolga, persze úgy már, hogy annyi ház, összegyűlik, de akkor már irreális az összeg, amennyi munkát a mi házunkért tesz, amennyi a munkája, akkor legyen kevesebb ház, vállalon kevesebbet, az akkor már neki nem éri meg, mert házanként kapja a juttatást, igen jól ki van ez találva, csak hogy ne a lakók, még véletlenül se, járjanak jól, ezért van az, hogy a közös képviselőt az önkormányzat emberei végzik ezekben a szegényebb kerületekben, hogy esély se legyen ebből a kerékből kimászni, mert ez már sajnos nem a vidámparki óriáskerék, és nem valami magasröptű filozófiai magaslatoiban röpülés, hanem a valóság, a szomorú valóság kereke, hogy ez is, legyen ilyen is kerékből), felülvizsgálni, hogy a családokban valóban annyi ember lakik-e. kőkorszaki állítás, gondolkodás, istenem, de hiszen a 21. sz.-ban élünk. Ha nem bízunk egymásban, milyen jövőt építünk fel? Ha a minket képviselő nemcsak kihasznál, zsarol, hanem ez ugye innen a legkevesebb, számba se vesz, hogy nem bízik bennünk. ahhoz már nincs erő, de legalább ezt, ne engeddd, ezúttal sem a hatalmat, hogy eltiporjon. Nem kérem hogy legyen kevesebb, pedig nagyon szeretném, hogy vége legyen, eltörlődjön ez a forma, annak idején még 4000 forintnál kezdődött a folyamat, valahol, vagy kevesebb, de ennél már nem lehet bírni, az igazságtalanságot, a semmibevevést. Valahol van egy határ. Amitől már érzi az ember, onnantól szétesik. Hogy már nem bírja kézben tartani. hogy a hatalom erősebb. Nem akarom, hogy hatalom mindent elvegyen. Hogy nyomorúvá tegyen. Nemhagyhatom. Bár már egyre kevesebb az erő, a folyamatos harcra. Amikor békét szeretnék. Valami megnyugtató megoldást.

hogy miért? miért nem a pozitív példákkal érvelünk? miért nem az a viszonyítási pont? hogy hogyan lehetne jobban, hogy vannak házak, társasházak ma is, ahol a közös költség 3000-4000. talán van remény... valami más... javulás felé.

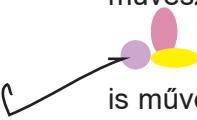
2010.2.26

A ma estének legkedvesebb pillanata, amikor a kislány megismert. Rám nézett, és köszönt. Ott láttam a Gödörben azon a **gyermekpro-**gramon, amikor, nos, történt hogy elkéstem, azaz hogy éppen csak benéztem, igaz, rettenetesen hideg volt, azon a napon, talán ez a tél leghidegebbike, csoda hogy akkor egyáltalán kimentem, és hát kíváncsi voltam, meg igazából szerettem volna egy kis gyermek**hang-**ot, megállítottam, és megkérdeztem, mi ez a program, mi történt, tulajdonképpen mit csináltak ezalatt az idő alatt, és **miről** maradtam le. Kedves gyermek volt, én is megjegyeztem az arcát.

A film pedig, nos ha már itt, megnézem a papírom, és átirom ide. Tulajdonképpen örülök, hogy megnéztem, éppen a hibái miatt volt igen tanulságos. Nagyon sok dologra tudnék rámutatni, ami szép volt, rendszerben is, de most mégis belemegyek a hiányosságaiba. Talán **nem** haragudna meg ezért, mi több, nem venné rossz néven, igen, bizonyosan nem, ha elmondanám neki is.

Csakhát ráírtam egy régi írásra, hogy akkor most hogyan is lesz kiolvasva. Toldi mozi: Virrasztás.

Jaj, és kezdjem azzal, hogy, na hová indultam ösztönösen, melyik moziba? A

művészbé. Pedig pontosan tudtam, hogy a toldi. Valószínűleg a gordon nemrég filmjének a bemutatója automatizálta ezt a cselekvést, hogy ha ica, akkor most valószínűleg az is művész. Éppen 6 óra, fixre érkeztem, loholva, már akkor csupa víz rajtam minden, amikor nézem a feliratot, azt is csak úgy automatikusan, művész, jó ég, hova jöttem, hová vittek a lábaim. A fej, hogy hol van ilyenkor. De a láb, az csak vitt. Szerencsére gyorsan forgott, kapcsolt az agy is, és gyalog a nyugati metró, aztán irány aranyjános. Éppen a negyedóra, húsz perc késés belefért, krisztával együtt érkeztem. Tehát nem késtem le az eseményről.

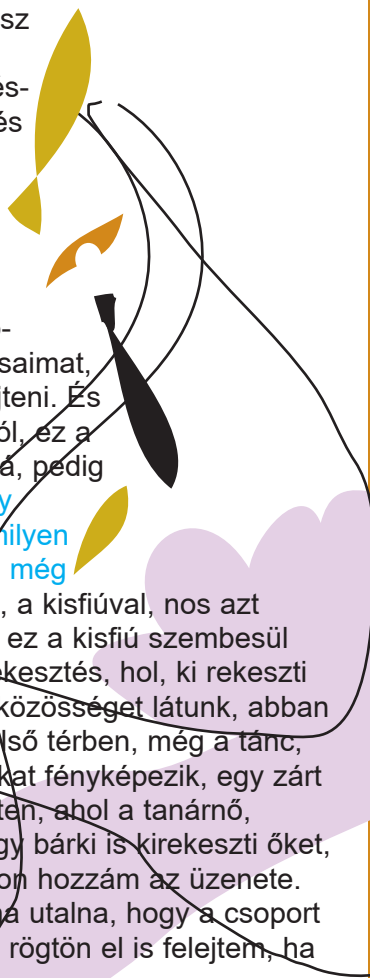
És akkor a lap. Arcaink, olvassa kriszta, hogy rossz cím, ide hívták meg ugyanis ennek a programnak keretében a filmet, hogy mi nem arcot akarunk mutatni, hanem tartalmat. Mit ne mondjak, kissé rossz érzésem támadt. Hiszen, mondom magamban, éppen nem-e az arc, arcaink hordozzák magát a tartalmat. Nézzünk meg egy fotót, egy erős fotót, ha az igazán jól van megcsinálva. mert a művész arcának is jelen kell lenni az alkotásban. De bármilyen más ágban az arc. Egy egész világot magába foglal egy arc, ...

Persze nem gondolom, hogy bármi rossz szándéka lett volna ezzel krisztának, mi több, bizonyosan az üzenet is valami pozitív fele irányult, mégis bennem megmaradt ez a szájíz, pedig rágóm is volt, mert az indulás olyan gyorsan történt, ilyen szinte sohasem, hogy mégse, aztán mackó, hogy miért is ne, nem kell azért hajat mosni, a sötétben úgyse látnak, menjek csak el, hogy de hiszen így, aztán rávett, nem tudom, azért-e hogy ő itt a gépnél, de nem, ő nem olyan, csak talán látta, hogy mennék is azért, de a haj. Reggel elfelejtettem hajat mosni, pedig direkt már akkor lezuhanyoztam, ha gyors döntés, szinte mintha tudnám ilyenkor, érezném, hogy lesz egy ilyen gyors döntés az igenek nemek harcában. Hogy melyik győz. Amikor végül a láb.

... nos, hol is tartottam, mert itt közbeékeltem, szóval hogy egy arc, a filmben még inkább kellenek az arcok, különben nem tudok a szereplővel együtt gondolkodni. az, hogy együttérzek, sajnos még nem elég. és akkor film végén, már annyira benne

volt a góc, hogy szólni, amikor megkérdeznék minket közön-
séget, már majdnem, amikor szerencsére szinte ugyanazokat a
hiányokat egy bársony úriember kezdte mesélni. Éppen úgy
kezdte, ahogy bennem lezajlott, hogy nem tudja, kriszta kész
műnek szánta-e, mert, és akkor jött sorra az indokokkal. Hogy
számára mi hiányzott, és éppen az arcok. Hogy nem tudott
közelkerülni a figurához. Ezt bővebben kifejtette érthetően, bár
nem tért aztán végül rá arra ami a cselekményt, tartalmi elemek
hiányos vezetésére vonatkozott volna, én meg nem szerettem
volna, inkább nem, nyilvánosan, de részben akkor már megnyu-
godtam, hogy szinte szuggerációmra ez a férfi elmondta, még ha
csupán részben is, a hiányérzeteit. Mert ugye a kisjátékfilm és a
dokumentarista elemek között volt ez a film, nem egészen
kisjáték, és nem egészen dokumentarista, hiszen utánjátszott,
forgatókönyv alapján. Valójában sem úgy nem elégített ki, mint
játékfilm, éppen mert nem hozta közelebb, nem mehettem bele
részletesebben az életükbe, sem az arcok, karakterek, sem a
cselekmény szempontjából, tehát ha dokumentarista, akkor az
ok-okozat legyen kifejtve érthetően, legyen alátámasztva az amit
a film végén állítok, mert sajnos hiányérzeteim mindvégig meg-
voltak, például hogy a rasszizmus ellen. Akkor mutassuk meg,
vagy ha nem derült ki a tettesekről, kik voltak, akkor, amikor a
film készült, valamivel utalni, de sehol semmi sem a filmben,
sem előtte, sem utána, hogy ezt valóban fehér emberek követték
el. ez engem mint nézőt hiányérzettel hagy, hiszen látunk egy
családot, egy egész csoportot, ahogyan gettósan élnek a
tanyán, helység peremén, szélén, ahogy láttuk már, ismerjük a
helyzetet, elszeparálva a nagytársadalomtól, élük a maguk kicsi
összetartó, ha szegényes is, életét, látszólag vidámak is, a
nyomorúság ellenére, ahogy megszokhattuk, mert ők így
szeretnek élni, a szabadban, mellesleg én is megkívántam a
szabadban élest, persze ha nem lenne ennyire veszélyes egy
ilyen tanyán, úgy hogy lemondok, csak eszembe jutott, mégis
ebben a nagyszabadságban is milyen sötétben mint egy zárt
övezet, hogy félni kell, amikor megjelenik egy idegen, de nem
derül ki, csak az hogy bárki idegen, akkor botokkal, mert ide
nem szabad senkinek jönni, azért emlékezzünk, itt is akaratlanul
a rosszérzés, hogy amikor a tanárembert ölték meg olaszriszka..

talán igen, csak mert fehér, csak mert elébe ugrott a kislány, akinek mellesleg semmi baja, nos ezek a botosok erre emlékeztetnek akaratlan, abban a sötét jelenetben, nos vigyázni kell, ha a rasszizmus ellen készítek filmet, minden apróságra, a film nagyon érzékeny műfaj, és igenis ki kell derülnie, hogy fehér ember volt a gyilkos, különben hamis lesz az állításunk, hogy a rasszizmus ellen, mint ahogy a film végében a beszélgetésben is, hogy a fehérek a feketék ellen, és fordítva, hogy ez volt a kiindulópont, akkor ezt kell megmutatni, vagy azt mondom készítek egy filmet arról, legyen az portréfilm, mondjuk a kislány szemszögéből, hogyan élnek egy ilyen kisközösségben az emberek. Akkor elfogadom, de mégis fenntartom a meglátásaimat, mert a film előnyére szándékoztam kifejtetni. És azt olvastam valahol hogy a kislányról szól, ez a film nem szól a kislányról, nem fókuszál rá, pedig vannak nagyon szép jelenetek, **a kislány amikor táncol, szinte legszebb, amit, amilyen érzékenységgel (ezzel együtt hitelesen) még nem láttam filmben**, arcot, hát ilyen még, a kislánnyal, nos azt olvastam volna, emlékeim szerint, hogy ez a kislány szembesül azzal, de legalábbis ilyesmi, hogy a kirekesztés, hol, ki rekeszti ki, ezt meg kell mutatni, mert csak egy közösséget látunk, abban mozognak a figurák, saját periférián, belső térben, még a tánc, mulatás, mutatós jelenetben is önmagukat fényképezik, egy zárt közösségben, ezen kívül az első jelenetben, ahol a tanárnő, semmi, semmi szál nem mutat erre, hogy bárki is kirekeszti őket, ez a film nem mutat eleget, hogy eljussom hozzám az üzenete. Elöl néhány tekintet, fehér ember, mintha utalna, hogy a csoport gyerekekre csúnyán néz, de ez nem elég, rögtön el is felejttem, ha a szál nem jelenik meg később is. talán ha hosszabb film, talán még érdemes lenne továbbdolgozni, filmesebb eszközökkel. Hogy engem mint néző, jobban bele legyen képes vinni a történetbe, akkor legyen, igen, tartalom, hiszen éppen ez ami jelen esetben hiányzik. a tartalom pontosabb, körülhatárolhatóbb kifejtése az arcokkal, arcok mögött, hogy a néző is értesse. De akkor legyen megmutatva az a tartalom.

felejthetetlen egy-két szép arc, de közelebb hozni a kisiút, az apát, igen, ahogy a bársony mondotta, és egyebek...

hiányérzettel maradok a film végére.

Nézhettem volna dokumentumként, megpróbáltam, amikor kiderült számomra, hogy nincsenek arcok, hogy nem játékfilm, de akkor a cselekménybe bevinni, a háttérbe, és abba ami történt valójában. Mert nem tudom meg, mi történt. Csak néhány utalás, és hogy a rasszizmus, de hol van a filmben? A rasszizmus megmutatva, amikor egy kedves kis közösséget látunk. Szép gyerekekkel, vidám emberekkel, akik amikor sírnak is, nem tudom sajnálni, mert a dramaturgia nem világos. Nem kidolgozott. Hogy amit mint rendező látok, azt meg is mutatni, hogy én mint néző is lássam. A filmet. tehát az arcok adottak, minden tulajdonképpen adott, a helyszín, csak a hiányzó dolgokat kellene pótolni, ebből csodálatos, mélyreható filmet lehetne készíteni, ami a nézőt is bevonja, úgy hogy közben elfelejtse, hogy moziban ül, hogy elvárásolja, mert így kicsit helyenként unatkozik, nem köti le, bele kell vinni, elmélyíteni a cselekménybe, hogy érezzem, azok a gonosz emberek, akik képesek embereket ölni. De miért? Megmutatni jobban, hogyan élnek, hogy mi az amitől félniük kell. a film képekkel, hangokkal mesél.

Hiába van háttértudásunk, a filmet ez nem pótolja. A film magáért kell beszéljen. Minden lehetőség szerint adott eszközzel bevonjon a kulisszák mögé. Mert csak a felszínen lebegtünk, ebből is lehet jó filmet, igazi művészfilmet, de a rendező most tartalmat akart adni, és hiányérzetem volt.

Hát ilyesmi, talán nem válik a film hátrányára, hogy ezeket az észrevételeket leírtam magamnak. Végülis annyi, hogy nincs kész a film, és Kriszta beavatótt a készülési folyamatba. Persze sajnos így vagyunk, hátulról mind, utólag könnyebb okosabbnak lenni, látni hol hibáztunk, aztán nem bizonyos hogy kedvünk van újrakezdeni. Örülünk hogy túl vagyunk rajta, aztán készülünk egy másikra, ahogy Kriszta mondta a felszólalást követően. Hogy majd tanulunk az

előző hibából. Legyen így. Én bízom. Mint ahogy mind bízunk magunkban. Hogy legközelebb jobban csináljuk.

Örülök, hogy ott lehettem, a kislány pedig szeretettel tölt el. nekem már ez megérte. De korántsem. Valóban jólesett ottlenni. Olyan volt kicsit, mint egy műhelymunka. Ahol mind résztvevők vagyunk, az alkotók tábora és a nézőké. És hát az hogy krisztát ilyen szeretet övezi, magáért beszél.

--

Igen furcsa, hogy egy vers kell, egy idegen, mégis olyan közeli, értem közelítés, újra valami rávezetés, mintha sosem lenne vége a jelek, jelzések halmazának, mintha egy örökké körforgás, minden amihez hozzáérek, ha lottószerűen pecézem ki, akkor is, minden igen, minden valami utat talál magának, valamelyik agyközpontom, azaz valamelyik részecskének a részecskéjében, az egészben a helyére kerül.

Másodszori próba, nos hogy egy vers kell hogy segítsen, most innen nem gondolkozom, csak végigmegyek a papíron, hogy kevesebb idő legyen, hogy minél hamarabb túl, megszabadulni a gondtól. Lényeg a leírás, most nincs semmi más szándékom, inkább hogy csak ezen is túl, hogy már ez se jöjjön, jöhessen vissza. Hogy kitisztuljon a szervezet.

Nos, segítsen, ami nem az én versem, és éppencsak a képzeletemmel játszottam, végigjárva, fürdőzve a felkínálkozó lehetőségekben, a vers kínálta lehetőségekben, szinte már csak magammal, már nem is a vers, ahhoz hogy ébredéskor ugorjon be ez, ez is, ahogyan szinte, igen, éppen azaz ajtó előtt apámmal, apám idegesen, hogy miért nem pofoztam vissza. Akkor most minden megoldódik, nem lett volna, nem lenne ez az ügy sem. bár innen, ha a személyek, karakterek a cselekmény viszonylatában, az egész körülményt akarnám feltárni, kívül, belül, sokkal bonyolultabb lenne az elemzés, így most ezt nem teszem. Lényeg, hogy csak idővel, mosódott el ez a pofon.

Hogy nem emlékezem. Hiszen frissen még emlékeztem, különben apám nem mondhatta akkor, ott, az ajtó előtt, éppen azaz ajtó előtt, a földszinti folyosón, kicsit már a kijáratí lépcsőfelfjárón, mert közben mozgottunk, kimozdultunk a tengelyből, hogy miért nem ütöttem vissza. Hogy azzal én megmutattam volna, hogy erős vagyok, hogy nem hagyom magam, és meg is kapja, hogy visszakapja, hogy azért mégsem lehet akármit. Hogy igenis képes vagyok visszaütni. Hogy ez megoldotta volna a helyzetet. Hogy így én kerekedtem volna felül, s még szólni sem mert volna, szégyellte volna magát. de hiszen az nem én lettem volna. ahhoz legalább ...most itt eszembe jut egy név, hogy ki, elég legyen ennyi, sk, de inkább ez sem, hogy az ilyen markáns nő, de hogy én még akkor sem tettem amikor később, a-nak a keze. Hogy még akkor sem, mintha mindig csak kívülről láttam volna magam, néztem volna, miközben magában a cselekményben ott, de éppencsak a testem, nem a szellemem.

Verekedni? Amikor a helyzet előtt is úgy álltam, hogy felfogni sem tudtam azonnal, voltam képes, olyan gyorsan történt, nem-hogy védekezni. Mi több, bekapcsolódni, válaszolni, lereagálni. Amúgy is, de ez csak mellékesen, minden cselekmény annyira lassú, amikor hozzám ér. Aktív, cselekvőképessé lenni a szituációban. Én valahogy mindig a passzív voltam, az elszenvedő, aki inkább magával tisztázza, időeltolódással az eseményeket, magával oldja meg, nem a külvilággal. Itt érdekes, hogy ki is az eszköz. Mert ez is a látszattól eltérő, egészen kifordul, megfordul. Hogy én dolgozom fel, tehát a szituáció, a cselekmény csupán eszköz a feldolgozáshoz. Ha benne vagyok is, részese, akkor is ebben a felállásban, kontextusban, kívülről.

Másik papír. Hogy miért nem ütöttem vissza. Miért hagytam magam. de hiszen, és különben is eltelt az a bizonyos idő. Amikor elestem. Itt nem tudom kiolvasni. Szóval hogy kimaradt az a kis idő. Ami alatt elment. Elmehetett. Hogy elvesztettem arra a kis időre az időt. Kimaradt az emlékezetem. Kimaradt az a kis idő. Furcsa, az egész különös, talán egy képzett igen rutinos, tapasztalt, megint nem tudom kiolvasni milyen, pszichológus tudna megerősíteni, ha már nem egy praxisában előfordult ilyen,

és tanulmányozta az esetet, de legalábbis amennyiben igen nagy rálátása van, képessége egy ilyenre megtalálni a magyarázatot. De természetesen tudom, tudhatom, hogy mi történt. Amit viszont az agyam nem akar tudomásul venni, azaz nem minden részletére emlékezni. Hogy amikor közel voltam, közvetlen az eseményhez, még biztos volt, hogy az ütés megtörtént, tudtam, hogy ez a cselekvés elsült, megesett, és hogy ami megtörtént, az kitörölhetetlen, a cselekedetből nem lehet eltávolítani, és erre az is bizonyíték, hogy akkor, közel az időben az eseményhez még apámnak is így meséltem, hogy megtörtént, hogy minthogy ez az ember megütött. Viszont eltűnt, nem emlékeztem, elmosódott, nem volt világos, egészen homályba veszett, ez a része a cselekedetnek, pontosabban a cselekvés, az ütés, hogy elvesztettem az eszméletem, arra a kicsi időre, bár azt akkor is tudtam, hogy a földről álltam fel, nyilván mert akkor már visszaléptem az időbe, és hogy egyedül mentem fel a lépcsőn sírva, amikor is a tanárom... innentől világos a további fejlemény. De hogy idővel megfordult. Az időkiesés lett a számottevőbb, a hangsúlyosabb, és a pofon halványult el. azaz hogy az agy szeretett volna inkább így emlékezni. Mint egy öntisztító folyamat. Kimosni ami nem kívánatos, ami nem odaillő, amivel nem akar szembesülni. Öncselekvés, a tudatnak a tudatalannal való ösztönös, automatikus cselekvése, összedolgozása.

Ez a rész itt nem tudom hová, hogy hiszen még apámnak sem hangsúlyoztam, nem ismertettem azt a részletet, hogy ebben az esetben hogyan is üthettem, amikor az idő kiesett, amikor elájultam. Hiszen erre a bizonyíték, hogy a földről álltam fel.

Vagy ez is az ösztön, az önvédelem, a védekezés, az ájulás. Megmentettem volna magamat a pofontól, amikor, mielőtt csapódott az ütés. Leestem a földre amikor a kéz csapása lendületből elindult. Ezt akarná az agy, mint önvédelem, önigazolni, de ez történt-e? és innen akkor megadtam volna magam, vagy épp ellenkezőleg, és akkor innen, lehetett volna-e szebben megoldani, kijönni ebből az áldatlan, szavakkal is nehezen befo gadható esetből, helyzetből.

Az igaz, hogy az elszenvedett cselekmény feldolgozás, és mindez amit vele elvesztettem, itt emlékszem ahogy akkor az emberek néztek, ahogyan elkerültek, elfordultak a társaim, ezt követően, ahogyan megbélyegeztek, megköveztek a tekinteteikkel, pontosan látom ma is a megvetést. Talán nem minden arc, hogy volt, mindig volt legalább egy arc, aki mindezek ellenére talán kedvesen nézett. szépen. De az arcom, akkoriban mennyire szégyelltem, hogy ez velem megeshetett, elmondani sem mertem, segítséget sem kérni, hogy ez milyen szűgyen. Egy lánnyal ilyen megessen. Egy magamfajta lánnyal, hogy aztán a másik eset, a tapasztalatok tárháza, ebből, ennek is onnan nézve, csak egy vékony szelete. Ahhoz képest, amivel a sors ezután lesújtott.

De ma mégis máshogy látom. Hogy a 17 év után, mindezek birtokában, és részeseként, az idő, a 17 évek, a 17 év távlatából, és ezt megerősítendő az utóbbi évek az írással, a feldolgozással helyére kerülnek, hogy mégis, talán nem nekem kell szégyellnem magam, mint ahogy a tekintetek, és amikor magamra, a tükör, még ha a tükröm nem is ezt mutatta, mert a tükröm is az enyém volt, azt nem lehetett elvenni, birtokolni, a saját tükrömet, hogy igen, talán nem nekem kell szégyenkezni. Hogy talán emelt fővel járhatok. Nem-e emelt fővel szenvedhetem végig, amíg adatott, amíg adatik. Hogy a kéz akkor is, mint ahogy mindig valahol, elér. Hogy valahol a kéz velem. az oltalmazó, segítő. talán halálom óráján megszabadít. Felszabadít ebből a teherből. Ettől a tehertől. Hogy bár a lélek örökre megnyugodhasson, békességben.

Bár az akkor is furcsa volt, hogy az apám, ott az ajtó előtt, legalábbis amikor később kimondatott, tisztázódott, egy véletlen kapcsán, és így részéről is érthetőbb, de akkor is furcsa, amikor talán telefon, talán más helyzet, egy másik alkalom, amikor személyesen, hogy miért nem mondtam, és akkor ott álltunk az ajtó előtt, aztán kicsit kifordulva, a bejárati lépcső felé, mert akkor már kimozdultunk a tethelyből, egy valamilyen ívet leírva, hogy akkor, ott, amikor odajött, amikor eljött a főiskolára, még közvetlen nem sokára az esettől, hogy miért nem mondtam, hogy nem egy tanár, hogy miért értette, érthette félre, hogy az

elkövető tanár volt. hogy akkor máshogy beszél, egészen más-hogy áll a dologhoz ott. Amikor alig fogadták, a tanárok is, de ez is homályos, hogy valóban beszélt, fogadták, hogy ha tudja, csak egy diáktárs, és emlékszem, feltűnt nekem, de a természetének tudtam be, bár igen zavart, hogy milyen különösen vigyázva, szinte mint akit tisztel, úgy beszélt ka-val, magázva, önzve, amikor legszívesebben egy pofont vártam volna. mint ahogy nekem ajánlotta, nekem rótt fel, hogy miért nem ütöttem vissza. Talán igen, talán nem akart nekem még rosszabbat. Hogy védett, hogy nehogy még nagyobb bajom essen miatta. Hogy nehogy, de innen már nem fokozom. Elég nagy baj, elég nagy áldozat, amit kaptam viselni amit viselnem kell.

Pedig később ... vcs, ő is kezét emelt rám, amikor olyan felhevülten, de akkor már fölényben voltam, biztonságban, mert az igazam fölé emelkedett, és ott, akkor, megállt a kéz, már nem féltem. Szembenéztem. Akkor már erős voltam 1998-ban. Amikor már apósom is... igen, közbelépett, és ott volt m is, akkor már nem voltam egészen egyedül. Azaz nem voltam hátamban még egy törrel, mínusz emberként, emberből is emberből, kivonva, másik emberrel, értem mint tör, mínusz ember, ha 1-től számítom, én, mint az 1, mellettem a másik, 2, és ha ezt levonom, mármint ahogyan az egyik ember kivonja, megsemmisíti, elveszi a másik ember szabadságát, akaratát, úgy mínusz ember, tehát -1. ami marad, tehát már nem ember. Mert mint ember, még egyedül is könnyebb lett volna elviselni, ha az ember 1 vagy 0-ról is indul. akkor 1993-ban. Sosem tudom bizonyosan, hogy 3 vagy 4. de inkább 3. tél? Tavasz? Ilyesmi. Talán. Mert mindjárt aztán jött a nyár, a további csapás, megpróbáltatás. de erről, mármint a 1998, inkább nem beszélek, ez egyáltalán nem fáj, ez az eset, mert talán a sors itt közbelépett. Talán. Elvégezte helyettem. Nem tudom. talán. Vagy ezt sem akarom tudni, mert ezt, ott, innen, szépnek akarom látni. Mert akkor a szemébe néztem, és pontosan láttam, hogy a lendület megáll, elernyed a levegőben. Ismétlődött a múlt, de már ismertem, a mozdulatot, szinte fel voltam rá készülve. És akkor már szembenéztem, nem ájultam el, nem maradt ki az emlékezetem. Szinte tudtam, szinte készültem, hogy meg fog történni. Ma is látom, ahogy megáll szégyenkezve a levegőben. A kéz. Hogy erősebb voltam. Pedig az ott nagyhatalom volt.

egészen nagy, óriás hatalom. És a kéz megállt a levegőben. Azt akartam, a kisördög, avagy angyal? Már ebben is elbizonytalanodom, talán mindkettő, egyszerre, hogy sohasem feledkezzen meg, hogy élete végéig kísérje, és még azon is túl. Ezért tettem be a könyvbe. Hogy mindig, örökké lássa, láthasson, ahogy mindigis látott. Azelőtt. Hogy így maradjunk meg, így maradjon meg, így maradjak, maradjunk meg az emlékezetnek.

Nyulacska. Rózsaszín nyulacska. Így maradjon meg. ahogyan megáll a kéz a levegőben. És ahogy évekkel később még visszanezett. Amikor távolról, amikor közelről. Akkor már nem akartam nézni. Annyi sok volt a látásból. Könnyebbnek szerettem volna tudni a testemet. És a szünetben aztán távoztam. Szépen mentem, nyugodt lépésekkel. Nem volt bennem már fájdalom. De hogy szépen emlékezzen. Azt akartam, hogy mindig az életében szépen emlékezzen.

ka. Milyen tehetségtelen, jellemtelen. Inkább milyen közönséges. De inkább is innen, szerencsétlen. Egy ember, merthogy az ember is mind ember, a sok közül. Hogy miért kellett. Az iskola? Presztízse, nem. ez hiába mondatott kimondatlanul. Azaz igen, azt hiszem pm ki is mondta, hogy elkerülni a botrányt. Inkább feláldozni egy embert. Másikat az iskola, az intézmény becsületéért az elhallgatás zálogaként, az áldozat árán, menteni. Hogy nem is őt, az intézmény... nem. kellett valamiért másért. Egyéb érdek. Nem menni bele tovább. Ezek feltárásába sohasem belemenni, mert akkor megszűnnék végleg a társadalomban, társadalomnak. ahol az egyén elhalna egymagával, egymagában. Ahonnan már nincs visszaút. nyugodni.

2010.2.27

1998. a látszat csak ürügy. A valódi probléma egészen más. k állt a háttérben. szerető-barátnő-feleség?? Szerelmi féltékenységből kivetette a legjobb betanított mindenes ügyvezetőjüket, aki akkoriban még nálam is többet dolgozott a cégnek, mondjuk nagypénzekért is, de tényleg feláldozva mindent értük, akárcsak engem, pedig én elhatárolódtam. Én valójában úgy jártam ott, mint egy alvajáró. Csak mindentől távol. Mintha ott sem csinálni amit kell, ha egyáltalán akadt, kellett valamit, vagy egyszerre

sok, akkor nagyon sok, reggeltől késő, nagyon késő estéig, vagy sokáig semmi, de akkor is ott, dolgoztatni filmen. Cs. fia szemelt ki? áldozatul? szerelmes volt belém? Cs... róla sem tudni valójában semmit, ezek ki nem mondható dolgok. Nincsenek a felszínen, csak valahol a tudatlanban. Én is az lettem? vagy csak védekezés, szinte azt lehet mondani kölcsönös volt, de inkább féltés? félelem, részemről a távolságtartásban, a fiú túl fiatal, túl friss, túl tapasztalatlan, éretlen, tudtam hogy tartanom kell magam, hogy nincs jövőm, hogy nekünk együtt nincs jövőnk, hogy nem szabad. Így egészen távol tartottam magam. Viszont engem el kellett távolítani, nem húzódnak sokáig, Cs. továbbra is, ugyanaz, én is ugyanaz, Cs. és K. valójában csak előkészítették a terepet. Előbb még segítettek volna, nem volt egyértelmű, hogy nem akarják ezt, de aztán mivel elhatárolódtam, és úgy tűnt a dolgok nem összeegyeztethetők, fokozódott a helyzet. Amit meg kellett oldani. Az az időszak volt, amikor nagyjából már megszabadultam a fogságából. 97 után, 98-ban. Aztán jött m az életembe, szerencsére, különben eljött volna számomra a vég. Ahonnan nincs tovább. De legalábbis közel hozzá. Az az eset csupán ürügy volt. Mint? nem emlékszem a névre, az a lány, az ő esetében. Az ő elmondása szerint esete csak egy buli volt, ahol valójában játszottak, de K. féltékeny volt, és komolyan vette. Akkor ő incselkedett Cs.-vel, azaz Cs. vele, mindegy, igazán csak egy buta játék. Szép volt a melle. Igen nagy, tehetős mellei voltak, abból lett a baj. Hogy szépek voltak, és ezzel történt a játék. Ennyi volt, egy buli, és ezért kellett mennie. Azt mondta nekem akkor, hogy ő nem hagyja magát, és harcol. Igen sok munkája van benne, és nem hagyhatja, hogy a cégből csak így 1 év után kisémmizzék. Legjobb szakemberüket rúgták ki. Hát ilyen dolgok mentek a stúdióban a látszat mögött. Persze voltak csendes, szép napok. De arra határozottan emlékszem, K. sokat kavart. Szinte nem is Cs. volt aki a dolgok mögött, legalábbis az előidézésükben. Megkockáztatom, mindent K. vezetett, irányított, és féltékenysége olykor nem ismert határt. Akit kiszemelt, annak nem sok esélye volt a későbbiekben. Finoman tette, de tudta, hogy Cs. érte mindent megtesz. Bármit mond. És ezt ki is használta. Minden más csak ürügy. Ami szükség a felépítésre. Hogy a dolog bevégeztesse. Nekem is ő találta ki, részemre,

hogy én el akartam venni a tanítványait, amikor ők kértek fel a felvételi osztályzásra, hogy én bonyolítsam le. Hogy azért írtam fel a nevüket a napló füzetembe. Alaptalanul vádoltak meg, mégis világos volt, hogy valójában mi van a háttérben.

Milyen régen is. tulajdonképpen nem is tudom, azért a pénz nagy úr volt ott a stúdióban. k első helyen, aztán a pénz. De ez a kettő összefonódott.

Sajnálom, hogy ezt ki kellett írnom. Igazán. Olyan régen volt. és úgyis csak a szép dolgok maradnak meg. legalább ahol voltak még szép dolgok. ott maradjanak meg. a szépek.

Volt még egy döntő pillanat. Kérdezi, hányas vagyok. mondom 69. és akkor pontosan látom ami a fejében lejátszódik. Ő, a fia, 2 évvel fiatalabb. Pontosán emlékszem arra is, hogyan álltunk a pult innenső meg onnansó oldalán. Ki-ki a maga felén. Ki kívül a körön, ki bent. nem az évek. Mégis ami a múltból rám ült, az a sok minden, ott, onnan nem viselte volna a terhet. Fiatal volt, akinek minden megadatott. Legalábbis a frissessége, ahogyan a vizeket nyelte, mind ezt súgta felém. Hogy nem szabad. Zsenge volt, a sors nem játszott vele még eléggé, hogy megbírjon. Aztán egy partra dobást sem viseltem volna el még egyszer. Ezért kellett valami egyszerűbb. Ami kicsit szürkébb, nem olyan nagyon kék, nem olyan harsány, de talán elég erős megbírni a terheket. Kicsikét előbbre mentem, mindenesetre alighogy átsuhan rajtam, innentől a dolgok más mederbe terelődtek. Talán pillanatra láttam a jövőmet. A többi már ugyanaz, mint ahogy fent is.

Még talán annyi, apámhoz, hogy azért otthon azokban az időkben, ha valakit egy posztjára kihelyeztek odafönről, mert ott a szabály erre vonatkozóan konkrétan le volt fektetve, emberek nem is nagyon kerültek utcára, akinek szakmája, végzettsége volt, az onnan is ment nyugdíjba. Itt, amikor már én is, nem voltak odafönről kihelyezések. Mindenki boldogult, ahogy tudott, vagy ahogy a sors megírta. Bőrébe véste, ráírta. És nagy volt a

választék. Ha valaki nem tetszett, jöhetett valaki más. és mindig jött valaki más. ritka volt, hogy valaki megmaradhatott egyhelyen. Cserélődött a rendszer, a fogaskerekek, és gyűltek ott kívül a fájdalmak, mígnem a sors mindenkit valahogy eligazított. Kit jó útra terelve, kit a semmibe, magának boldogulni. De valahogy mindig volt. úgy sosem, hogy sehogy sem legyen.

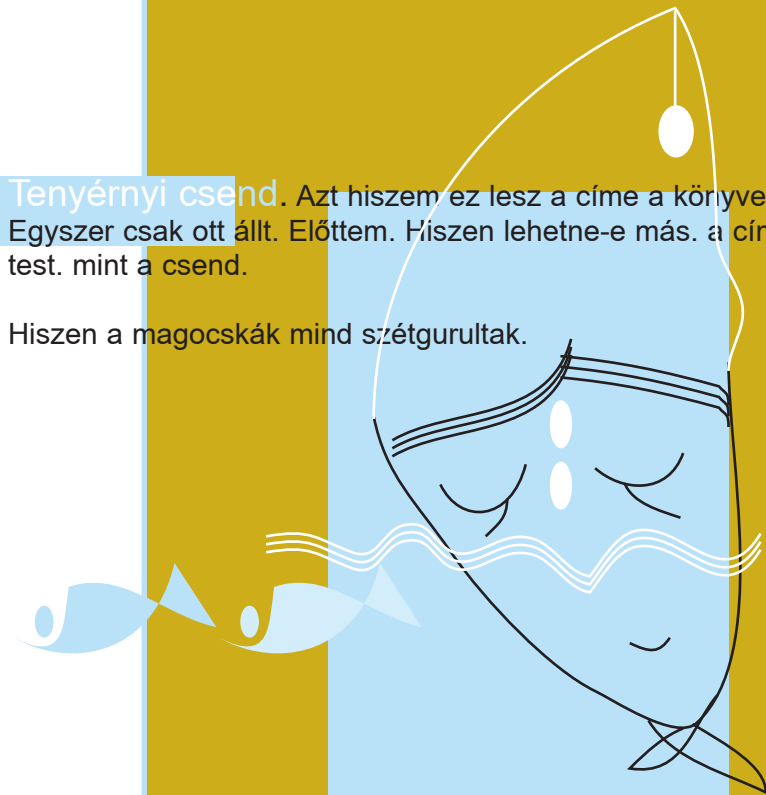
A főnök ott szent volt. sérthetetlen. itt, egy másik ember. Valaki más. a mindig újuló, megújuló rendszerben. A hierarchia megszűnőben. Itt ott fellelhető még, de alapjában a rendszer más nyomokon halad. Nehezebb boldogulni ilyen nagyvárosban, és igen, ahogy aa mondta, a sodrás beszippantja, elvész. Elvész itt az ember a nagy, óriás tömegben. Nem tudom, hogy elvész-e. vagy hogy minden fogaskerek a nagyegészé. Részévé a nagyegésznek. Itt megzavarodok, nem egészen ezt szerettem volna írni. A forgókerék nem magától jár. És nem a széltől. Valami más írja le a köröket helyette. Nem maga a kerék. Van valaki más, akinek szerepe forgatni a kerekeket. A sok-sok rengeteg forgó kereket. A piramis áll. Néz. Távol állnak egymástól. A piramis és a kerék. Figyelik egymást. Múltból az idő összeér. A jövővel. Valami titok, ami összekapcsolja őket. A nagyegészből. Húzzunk egy gömböt, majd minden oldalára rajzoljunk, minden egyes szeletére, háromszöget, lapocskájára a piramisnak belsejébe köröket. A kör nem képes elszállni, mint a labda, lufi, luftballon. A háromszögek mereven, keservesen fogják minden oldalról a kör sehol nem tud kimenekülni. Bezárva ül, régi, igen régi korokból. A nap néz. Ott fönn. A hold is. Nézi a hatalmas piramisokat. Mind, a kör is, a piramis is, a háromszögek mind csillagból, hegyekről, jégcsonkokból nézik egymást. Figyelik, távolból.

2010.3.1

A só és a cukor esete. (2) Van aki mindenáron a cukorhoz ragaszkodik. Ha el kell távolodnom is, ha eltávolíttatom is, szeretetem örökké elkísér. Önigazolás? Lehet. Tehetnék-e, tehetném-e másként, akár onnan, akár innen. nincs különbség, ha a sorsunk, helyzetünk adott, előre megírva. önelemzés. Önkritika. Vagy hogy mivel segítünk. Másokért, magunkért.

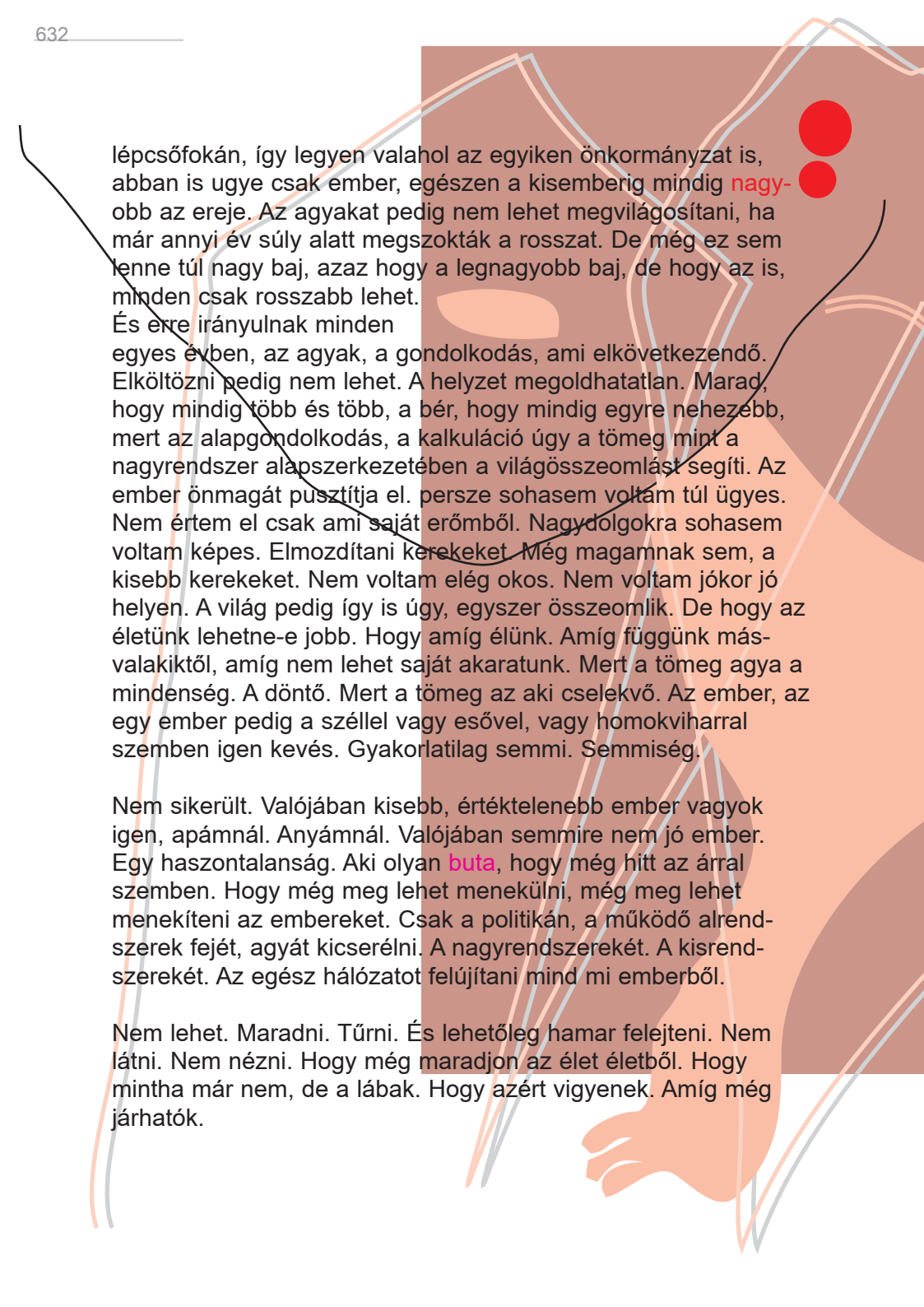
Tenyérnyi csend. Azt hiszem ez lesz a címe a könyvemnek. Egyszer csak ott állt. Előttem. Hiszen lehetne-e más. a cím. A test. mint a csend.

Hiszen a magocskák mind szétgurultak.

2010.3.2

Minden a lehető legrosszabb. Egy berögzött, begyöpösödött rendszert egy ember sohasem változtatja meg. hiába a küzdelem. Az emberek megszokták, hogy minden csak rosszabb lehet. És már nem tudnának mit kezdeni azzal, hogy valami jó is lehetséges. Így küzdenek azért, hogy rosszabb legyen, ha valaki megpróbál ezen a politikán, a begyöpösödött igen megkeményített, szilárd rendszeren változtatni. Egy társasházban pedig a többség dönt. Hiábavaló volt a próbálkozás, hogy valami lehetne jobb is. csak a rendszer politikán kellene alaptól változtatni. Hogy az egyszerű embernek legyen jó. de nem lehet. A hatalomnak, azon belül visszamenőleg minden

lépcsőfokán, így legyen valahol az egyiken önkormányzat is, abban is ugye csak ember, egészen a kisemberig mindig nagy-obb az ereje. Az agyakat pedig nem lehet megvilágosítani, ha már annyi év súly alatt megszokták a rosszat. De még ez sem lenne túl nagy baj, azaz hogy a legnagyobb baj, de hogy az is, minden csak rosszabb lehet.

És erre irányulnak minden egyes évben, az agyak, a gondolkodás, ami elkövetkezendő. Elköltözni pedig nem lehet. A helyzet megoldhatatlan. Marad, hogy mindig több és több, a bér, hogy mindig egyre nehezebb, mert az alapgondolkodás, a kalkuláció úgy a tömeg mint a nagrendszer alapszerkezetében a világösszeomlást segíti. Az ember önmagát pusztítja el. persze sohasem voltam túl ügyes. Nem értem el csak ami saját erőmből. Nagydolgokra sohasem voltam képes. Elmozdítani kerekeket. Még magamnak sem, a kisebb kerekeket. Nem voltam elég okos. Nem voltam jókor jó helyen. A világ pedig így is úgy, egyszer összeomlik. De hogy az életünk lehetne-e jobb. Hogy amíg élünk. Amíg függünk más-valakiktől, amíg nem lehet saját akaratunk. Mert a tömeg agya a mindenség. A döntő. Mert a tömeg az aki cselekvő. Az ember, az egy ember pedig a széllal vagy esővel, vagy homokviharral szemben igen kevés. Gyakorlatilag semmi. Semmiség.

Nem sikerült. Valójában kisebb, értéktelenebb ember vagyok igen, apámnál. Anyámnál. Valójában semmire nem jó ember. Egy haszontalanság. Aki olyan buta, hogy még hitt az árral szemben. Hogy még meg lehet menekülni, még meg lehet menekíteni az embereket. Csak a politikan, a működő alrend-szerek fejét, agyát kicserélni. A nagyszisztemekét. A kisrend-szerekét. Az egész hálózatot felújítani mind mi emberből.

Nem lehet. Maradni. Tűrni. És lehetőleg hamar felejtetni. Nem látni. Nem nézni. Hogy még maradjon az élet életből. Hogy mintha már nem, de a lábak. Hogy azért vigyenek. Amíg még járhatók.

De hát ki a buta valójában. Mind azok vagyunk. én is, a tehetetlenségemmel, a kisember is, a gyöpösödött, szögletes agyával, és a nagyember is, mert nem lát, csak az orráig. Mert nem akar látni. Hát nem mind egyformán rossz szerzemények, alkotások vagyunk-e.

Visszahúzom a kezem. Túl kicsi ember vagyok az érintésedhez. Hogy van-e ember, akiben nincs valami hiba.

Hogy hol lett elrontva. Talán igen, ott, az érintésnél. Valami hiányzott. Vagy eleve az út adott volt, hogy valameddig. Hogy semmi nem végérvényesen. Hogy az érintés is látszat. Hogy a képek is csupán képek. A tartalom pedig sohasem is létezett. Láttuk vagy nem láttuk, amikor olyan mindegy, ha a tartalom, értelem sohasem érinthető. Ha létezik, rosszul látjuk, ha nincs, odaképzeli. Egyik sem tökéletes. Még mindig legtisztességesebb homályban. Hogy létezik egy másik világ. Valahol, a képzeletünkben.

Higgadtabbnak kellett volna lenni. Úgy kimondani dolgokat, mintha tulajdonképpen nem is érdekelne. Becsapni az embereket, hazudni. Megjátszani magam. azzal még lehet nyerni. Azzal még lehet, hogy egy lépéssel előre. A látszat sokminden. A látszat minden. A tartalmak pedig elvesztek. Mindenikünkben ott a hiba. A rendszer sohasem működhet.

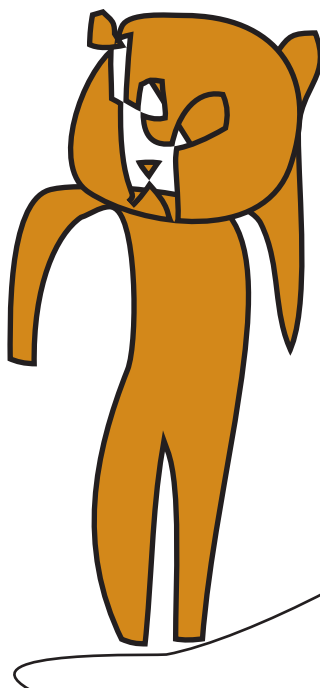
Aztán minden csak ugyanaz. Mi sem, senkisé is változik. Csak a rendszer, ami összeomlik, s vele megyünk mi is, tehetetlen, kisszerű emberek.

A harc pedig pusztán önmarcangolás. És csúnyán mutat. Vörös lesz tőle a fejünk. Minden megcsúnyul, ami érint. Minden megcsúnyul, amit érint. Mert minden csúnya, ami csúnyává tesz.

Sem harccal, sem anélkül, nincsen semmi. Veszítettem.

Nem tévedtem. Azt hiszem, most sem sikerült tévednem. A kéz. amikor az utolsó pillanatban megérint. Éppen csak az ujjbegyével. Életet ad. Azt hiszem, igen, már megint nem tévedtem. Igen, talán nem tévedtem. Hogy engedtem az érintésnek. Azt hiszem van bennem valami nőiesség. Nem tagadom. Az ujjbegyével ezúttal engem érintett. Azt hiszem, ezzel küldött az utamra. Talán igen, nem tévedtem, amikor elindultam. Amikor féltem elindulni. Talán tévedtem. Meglehet, egész utam egy tévedés. Mégis hinnem kell, az érintésben. Hogy legalább az, nem tévedés.

... egy hideg hajnalon)

Arcaink

Arcaink
Arcaink
Arcaink

2010.3.4

Ma megint nem fájt a jobb kezem. Lehet, hogy tényleg csak akkor amikor haját mosok? Hogy aznap nyilallik, meg csinál olyan meglepetéseket?

--

Tegnaptól?ma beremeg a jobb szemem. Újra. Mint rég...régebb. Ha kicsit tartom a kezemmel, nem remeg. Meg van, ha nem figyelek oda, sem remeg.

2010.3.5

A Napkút és a Rózsaszín Nyúl.

Már most hogy sajnálom a szövegeimet. Mennyire kevés fog maradni ebből is. majd egyszer valaki, amikor én már nem leszek, de ez is csak álom, hiszen hol hová lesznek akkorra már ezek a szövegek. Ha a szerencse halálom után rámhajolna is. Hogy kiválogat más szövegeket. Amiket én innen mind kihagyok. Neki azok lesznek, mások, fontosak. Pontosabban nem is, mert minden számít, de hely nincs nekik. Hogy akkor majd lesz. amikor én már nem leszek. Hogy akkor mások lesznek. Ha még lesz világ. Ha nem veszejtetik el szemünkvilága.

Persze nem ezeket akartam írni.

A mai napot ezzel kezdeni.

Szomorúságom végtelen rámtel-
pedett. Nem, egészen máshogy
akartam.

Hogy sorsukra hagyom
könyveimet. A rózsaszín nyúl , a

Nyuszi álma,...milyen távol. Azt hiszem, ha valaki egyszer úgy jönne hozzám, hogy csak megérintené karomat gyengéden és azt mondaná, Zsuzsa kiadom a könyveidet. Nem is így. Inkább hogy Zsuzsa, ha megengeded, szeretném kiadni a könyveidet.

Nem, egészen másmilyen dolgokat akartam írni.

Mutasd meg az utat nekem is, istenem. Képes lennék azon az úton menni, ha elindulhatnék. Ha adnál egy jelet. nem, nem jelet, azt bizonyára mindenhol hagysz, de sajnos annyi már a jel, hogy nem tudom, melyiken. De ha rátennél erre az útra, ha kicsit határozottabb lennél, hogy ne engedd, eltévedjek, hogy arra az útra terelj, nem, azt az utat nyisd meg előttem, csak azt az utat, amelyiket nekem szántad. És én azon az úton fogok menni. Hálás leszek neked egy életen át. Sohasem fogsz többé ben-
nem csalódní. Csak vedd el tőlem azokat az utakat, amelyek fél-
revezetnek. Csak azokat hagyd meg, amelyeket nekem szemé-
lyesen szántad. Amelyeket az én személyemre teremtetted. Hiszen annyi az út. Mindenkinek más. én nem találok az

enyémet. Folyton eltévedek. De ha kiemelnél és rátennél a helyes útra. Pontosabban ami nekem a helyes. Még pontosabban, amit nekem szántál. Hálás lennék, és nem vallanék kudarcot. Tegnap pillanatra éreztem, hogy ha meglenne az az út, hogy milyen jó lennék. Hogy képes vagyok magam is jó lenni, de csakis azon az úton, amit nekem szántál. A többin ami nem nekem, mind elveszek. Elvesznek a megtett lépéseim. Semmibe fulladnak. Akkor csak azt érzem, minden erőfeszítés hiába. De én tudom, hogy megvan valahol él az én utam. Hogy csak egy mozdulat, azaz érintés.

Talán mindig itt volt a szemem előtt. Talán sohasem találkoztam még vele. Megadod-e még életemben, ezt a találkozást. Hogy haladhassak ezen az úton, ami nekem. hogy közben ne kelljen megalázkodni. Hogy tiszta legyen, békés, és én boldogan lépdeljek, ahogy álmodtam. Ahogy még sohasem álmodtam.

Azt akarom, hogy kiválassz engem, sors. Hogy te válassz engem. bocsáss meg, hogy néha türelmetlen voltam, és léptem amikor talán nem kellett. Mennyire kiült arcomra a kétsébeesés, amikor erőfeszítést kellett tennem, milyen szép is, amikor megnyílik az út magától. Amikor téged találunk meg.

Hiszem, hogy mindennek megvan a maga helye. Hogy mindennek helye van. csak rá kell találni arra a bizonyos helyre. Hogy mindennek egyetlen helye van. csakis az a hely.

Igen, szomorúság van bennem, de már nem félek. Hiszek, azt hiszem, hiszek a sorsszerűségben. Ha halálom utánra van beprogramozva, vagy holnapra, mindegy. ha sohasem. Amit meg szintén nem tudok meg. úgy élni, úgy ébredni minden nap, ha öröm ha fájdalom, hogy egyszer minden a helyére kerül. Holnap vagy sohasem. Egyszer a végtelenben vagy két pontosan meghatározott egyenes közt, valahol, vagy egy pontosan meghatározott két pont között, szinte mindegy.

Mindenkinek megvan a helye egy létező vagy egy imaginárius rendszerben. Hogy melyik érinthető ujjainkkal.

Valamelyik elveszett vagy meg nem talált cetlin, igen, valami ilyesmi, hogy mondja meg valaki, nem mindenki a saját körét járja? Hogy nem-e visszatérünk oda, egyszer, ahonnan elindultunk. Azt hiszem, a fürdőszobában írtam, nem mintha jelentősége lenne, hogy melyik cetli is.

Mindenki a saját körében bolyong. Hogy végül ugyanoda érkezünk. Miért is élünk akkor? az útért magáért. Pedig milyen egyszerű volna, ha el sem indulunk. De az idő, maga a csoda. Amiben megtörténünk. Mindenkinek adatik egy út. Mindenkinek a maga útja. Hogy rátalálni, kérdés, rátalálunk-e erre az útra, amikor nincs is út. Csak a kör. Kivonjuk-e az időt. Higgyük-e a csodát. Gondolkodjunk-e, avagy csak lépünk. Melyik értünk, amikor az út és mi, végül különválnak.

Hogy megtalálunk-e közben valamit. Hogy élünk-e hiába. Amikortól elindultunk, és megérkeztünk.

2010.3.6

El kell fogadnom, hogy egy vagyok a tömegből, és nem maga a tömeg vagyok. mégis ami leghűbb társam, megbecsülni aki befogad.

Minden nap maga, önmaga a tanulság. Minden nap egy kavics, aranykő.
Mindent befogadni, mindent szeretni. Amíg csak egy kavics is, aranykő.

míg ültem, hátamra hajlott a sötétség

El kell fogadnom, hogy egy vagyok a tömegből, és nem maga a tömeg vagyok. mégis ami leghűbb társam, megbecsülni aki befogad.

Minden nap maga, önmaga a tanulság. Minden nap egy kavics, aranykő.
Befogadni, szeretni. Amíg csak **egy kavics is, aranykő.**

2010.3.7

A kulcs, a kulcs

Kifordítottam a jót a rosszal. Feloldoztam a bűnöket. Miközben a nehéz kövek, a súlyok mind vállamon. Szárnyak. Hatalmas testek nyomják gyenge testemet. Magamra vettem mások bűneit. Együtt élek mások bűneivel. Ezért kell ülnöm a háromszögben. Hát ezért ülök a piramis belsejében. Ezért nem lehet nekem kimenekülnöm. Hogy tarthassam. Benn tarthassam, ki ne szökjenek. Én vagyok a zálog és a kapu is majdani szabadulásért. Én vagyok benn, a fény. Amikor eljön az idő. Miközben a körök, a labdák mind kinn. Hogy együtt szálljunk.

Te eljössz majd és kioldozod az oldalakat. Elfordítod, kifordítod az éleket. Mind ott a képen. Aztán elmegyek. Kiszállok, és megtalálom saját utamat. De legalábbis lesz egy út, valahol a légtér és a föld érintésében. Aztán lehetséges, hogy mindez majd máshogy történik. Hogy nem lesz minden olyan szomorú.

Sok út kerekedik egymásba, kis bogocskák lesznek, és minden ilyen belsejéből nő ki egy virág. Mindegyiknek neve lesz. király-lány, fehér lány, rózsaszín tükör. Lesznek fiú virágok is. zöld hajó, szürke láb, fekete köröm, kék torony

Különös. Ezen a rajzon kimaradt a lépcső. Talán mert leestem, talán mert itt már nincsenek lépcsők. Viszont itt a szék. Pedig az eredeti rajzon egészen bizonyosan ott volt a lépcső

A kulcs, a kulcs

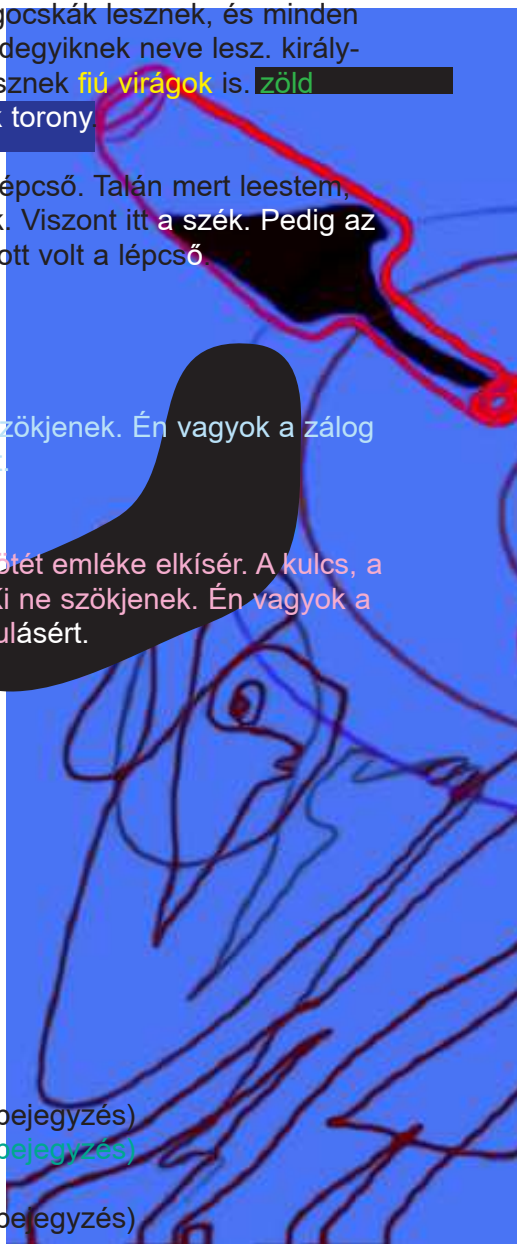
Kifordítottam a jót a rosszal. Ki ne szökjenek. Én vagyok a zálog és a kapu is, majdani szabadulásért.

nyíljanak sírjainkra virágok. míg a sötét emléke elkísér. A kulcs, a kulcs Kifordítottam a jót a rosszal. Ki ne szökjenek. Én vagyok a zálog és a kapu is, majdani szabadulásért.

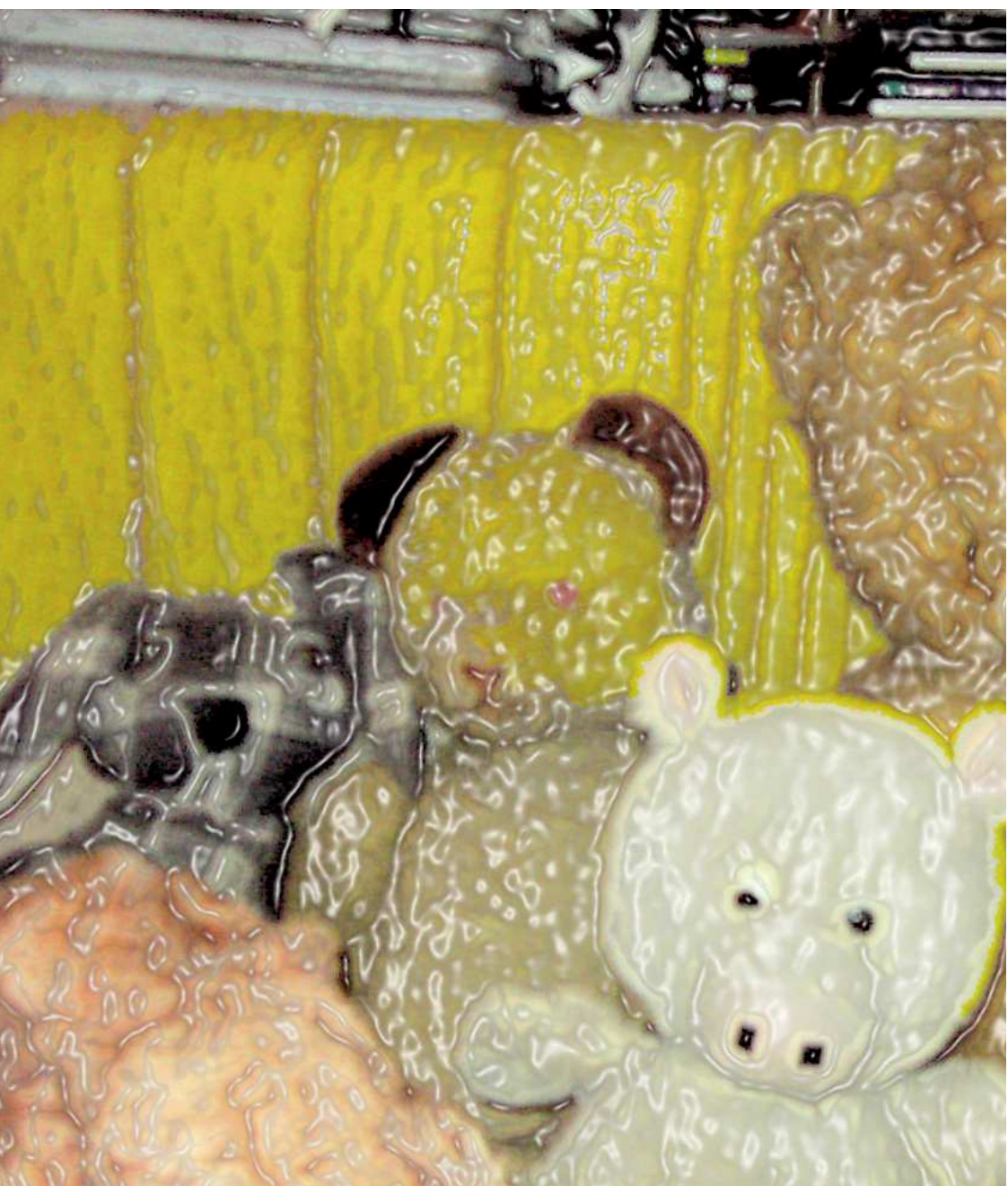
(arcainkszig.....arc, jobb oldalléc, bejegyzés)

(arcainkszig.....arc, jobb oldalléc, bejegyzés)

(arcainkszig.....arc, jobb oldalléc, bejegyzés)

2010.3.9.

vagy hogy mikor jön valami más.
átléphetjük-e árnyékunk.

Tegnap kicsit boldog voltam. Nem voltam nagyon szomorú. Igen, határozottan jól éreztem magam. olyan szépen beleillett minden a mesébe. Abba, ami nem íródott meg. de nem a feketemesében, azaz éppen hogy a fekete mesében. De ez egy másik mese.

Amikor jódog van, akkor mindig jól érzem magam. ma például a histeria grandiflora, csak azért írom le, hogy lám le tudom-e írni egybe. Ezt is milyen latinosan írom, biztos nem így van, franciásan, valószínűleg úgy van, hogy magyarosan is franciásan is latinosan is, így: hiszteria grandiflora. Hát meg nem nézem, az bizonyos. Nos, tegnap és ma, de inkább **legyen ma**, mert a tegnap az máshoz kötődik, nos, ezt olvasgattam, és ma sem éreztem rosszul magam.

Mackó igenis szokott néha tévedni. De ez csak a tegnapi vonatkozik, mert ma nem tévedett. Mondjuk tegnap is csak kicsit tévedett. Szerencsére.

Manó, amikor kész leszek a magocskás könyvvel, nem tudom, székesmesélőssel, ez még jó pár hónap, felszabadítalak az árnyékomtól. Ha akarod. Tudod, én már átlátszó vagyok. azaz-hogy nincsen szíнем. De ez már egy még későbbi könyv. Tudod, a sötétversesrajzos utáni, ami azért olyan egészen szabadságos. Akarom mondani úgy van súlya, hogy tulaj-

donképpen lebeg. Már összeszámolni sem tudom, mennyi könyv a tarsolyban. Zsák, ilyesmi. Ha a múltkoriakkal összeszámolom.

Na és, de erről inkább nem beszélek, mert aztán sosem érem utol magam, a táncolós korcsolyázós kislányos film is a kalapos emberekkel, tudod, a feketekalaposokkal. Olyan szép templombelsőben, sokszor jut eszembe. de erről igazán nem szabadna beszélnem.

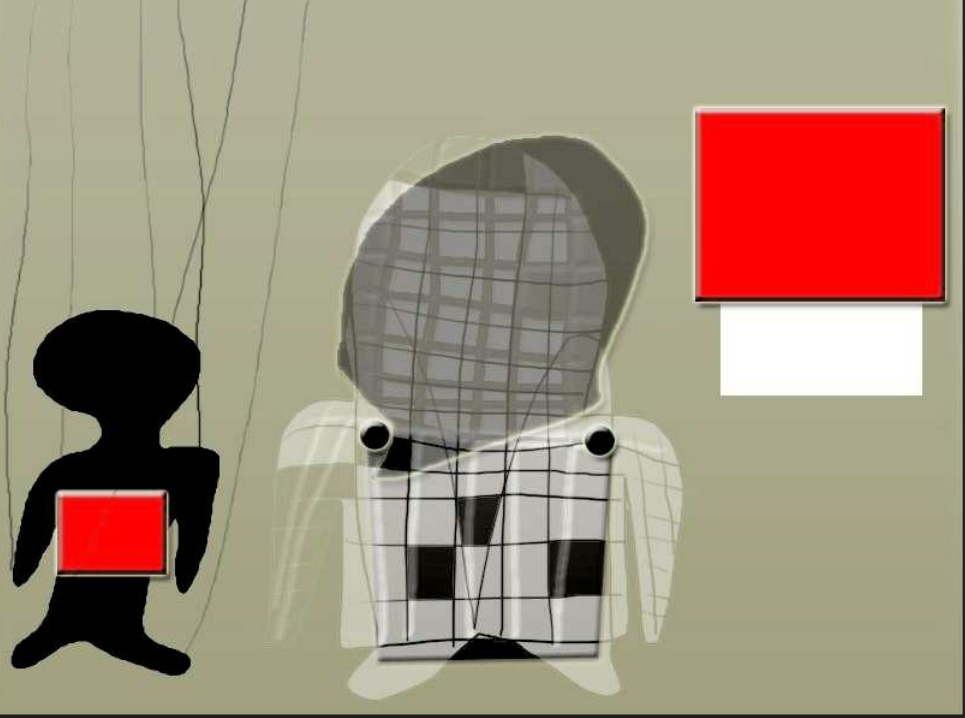
Felrúg úgy kilenc tízre is. 9+1, amikor ugye csakkilenc volt.

És még az jut az eszembe, hogy a múlt hónapban is volt pénzem, csak úgy el volt dugva, hogy mindig megfelelkezem róla. Amikor így el van dugva.

Jaj, és még csak annyi, hogy többet semmilyen hajmosásnál nem fáj a kezem. Hogy még aznap meggyógyult. De hát, ugye ezzel sem mondok újat.

Az is lehet, csak beleköltözöm az árnyékodba. Még kicsit összekeverednek a dolgok. Hogy ki hová költözik. Vagy hogy az árnyék valójában árnyék-e, vagy inkább egy árny, nem mindegy, látomás. Mert az valami új. De majd kivilágosodik.

Az életben tulajdonképpen minden csak egyszer van.

2010.3.10

A rózsaszín nyúl. a világ nem tökéletes. (ezért is a Napkút, nap is meg kút is, fény is, sötét is, a dilemma, a keresés útja a nap körül. Kívül és benne.) De aztán jön a nyuszi álma. Talán, ott minden majd szépen lenyugszik. Repül, mint a léggömb. Szabadon. De rózsaszín nyúlnak más a küldetése. Kérdést hagy a könyv végén. Várunk valamire. Ami még nem jött el. Hitetlenkedünk, keresünk, játszunk, szenvedünk, várakozunk. Arra ami még nem jött el. ezért kellett megmaradni csigabiganak benn, a szerkezetben. Ő nem nyuszi, nem a nyúl. nyuszi itt a meghallgató. Meghallgatja csigabiga panaszát, és ettől ő is szomorú, aztán mindenhol később is ez a nyúl szomorú. Talán, talán csak a kislány

mosolyog, majd megnézem, jobban megnézem, a nyúl, nyuszi, valahol mosolyog-e. vagy valóban olyan komoly. A végén, a mese helyett sem nyuszi áll. Nem tudjuk, ki, pontosan, talán a csigabiga, talán más (...) semmi nincs végérvényesen befejezve. A rózsaszín nyúl nyitott könyv. Lapjai nem zárulnak le. De mégis, talán elvezet a megnyugvásba. Hogy gondolhatunk, akár, ha nem is a legjobbra, de a jóra. Bizakodunk, ha nincs is semmi bizonyos. Mert nyuszi remélem, csak remélni tudom, valóban jófele vezet a buktatókon, bűjtatókon.

Hát akkor várjuk a nyuszi álmát. Talán ott. Talán ott meglesz a magyarázat. Legalábbis, reménykedjünk. Akár a remény könyvében. Az arany könyv, ami még szintén nem jött el. egy eljövendő aranykönyv reményében. Milyen hosszú az út, odáig. Mennyi bánat, szenvedés. Mert az írás útja sokkal hosszabb, mint az, amit valóságunkban megélünk. Milyen szép is lenne, varázsolni, akkor máris kész lenne 9 könyv. És kezdhethném a filmet. A 10.-et. Ó, hány élet elférhetne a 100 évben. Éppen 9 élet. Mint a macska... de hát, ugye, ez is csak a mesében.

Az írásban mindent türelmesen ki kell várni. ha nagyszabáron gondolkodunk. Mert a kicsi részek működhetnek. De a nagyszabáron, a nagyszabáron sohasem olyan egyszerű.

Érdekes, a kislány, a kislány mintha szinte mindenhol majd mosolyog. Később is.

Azt hiszem azért büntetett meg engem a sors, isten, a kéz, mert írta belőlem csigabiga akkor, még a kezdetek kezdetén, azt a mesét. amikor még igazán nem is volt baj, nagy baj, csak egy út volt, amiből nem láttam, nem láthattam ki. első év egyedül, idegen városban, Budapesten. Legalábbis valamikor egy év táján. És ugye a teste mégiscsak én

vagyok. hát engem büntetett. De talán minden majd jóra fordul. Így hogy feloldom csigabiga bánatát. Átveszem a bűnét, feloldozom. Majd, mivel én, a nyúl, később kislány, föld feletti, de valamin túli, hatalommal vagyok megáldva, ugyanaz a kéz, talán, felül tudok majd emelkedni. Meg tudom majd oldani, jóra tudom majd fordítani a bűnöket. Az összes ember bűnét vissza tudom majd fordítani. De azért inkább csak mosolygok. Mert látni csak csak. de fordítani, visszafordítani. Mégiscsak emberi erő kell ahhoz. Legalábbis itt a földön, bizonyosan.

Nem, nem, nyuszi sehol, egyetlenegyszer sem mosolyog. Azaz egyszer, emlékszem, valamikor már a nyulacska naplóban. Talán. Egyszer karácsonykor, máskor, de egyszer tudom, hogy mosolygott. Majd meglesz az is. amikor a nyuszi mosolygott. Talán amikor hintázik is mosolyog. Talán. Egyszer majd minden meglesz. (...)

Ó, igen, mert itt az álmaival. Nyuszi csakis az álmaiban mosolyog. Amikor a napra néz. A napocskára. Amikor elképzei, hogy ül a hátán. Vagy amikor farkasoroszlánra néz, azazhogy nem, dehogy, mackóra, kicsit mer elmosolyodni. De csak amikor mackóra. Szinte bizonyos vagyok benne, sehol máshol nincs a könyvben mosoly. (csak itt mackónak a fülei nem lettek átmackósítva farkasoroszlánéból. Merthogy mindenhol egy legyen, fiúból. Legyen az maci, farkas, oroszlán, hogy valójában egyszerreplő nyuszi mellett. Holott dehogy egy van, sok van, mindenhol más fiú. De senkire sem mosolyog, csak mackóra. Csak mackónak. Csak mackóval. még medvecsacsira sem, pedig aztán ő nem bántotta.)

Egyszer, még itt, ahol a nyuszi árnyéka neveti ki a háta mögött, nyuszi. De ez már valami, ami már nem is ő. Itt válnak szét egymásból arcaik. Különben hogyan nevetethé ki a szomorú nyuszi a nevetős nyuszi.

Aztán már nyuszi volt, nincs. Végül, az utolsó mesére egészen elfogyott. Már nincs is a képen. (mint abban a versben... a végén... a magyarázatban. Hiszen nem is van a képen, kislány, holott ugye, ott is a nyúl. most csak eljátszom a gondolattal, mert ott igenis kislány van. nincs már nyúl. olyan későn. Időben ilyen közel.)

2010.3.11

A szívem megszakad, hogy ki kell hagyni. Ennyi munka fölöslegesen. Egy egész nap. Vagy több. Bele fogok halni. Pedig illett a rendszerbe. Mégis hiába. Ha **maga** a szöveg kilóg. Hiába az egészben megállja helyét, mert minden olyan nyílt lesz, mint egy seb. Csak rózsaszín seb. De így, bele fogok halni. Hogy mégis minden vissza. A rendszer, a pontos hely ellenére. Amikor olyan szépen megvolt már a helye a körben. Hogy mégis kidobni.

El kell tudni menni néha. Vagy el sem indulni. Hiába akarunk, nemigaz? és van amikor küldeni sem tudunk magunk helyett senkit. Mert annyira magunk vagyunk. hogy még ez sem. hogy tulajdonképpen a rendszeren kívül maradunk. pedig már a seb is gyógyulóban. Szinte boldogok lehetnénk. Aztán mégsem. Mert van amikor muszáj elmenni. Az út mellett.

Végigjárni utakat, hiába. Köröket, körbe, hogy aztán mégis a legrövidebb út maradjon. Ami ellen küzdöttünk. Hogy mégis meg kell adni magunk, mert nem mi vagyunk a fontosak. Nem is tudom, boldogság-e így írni. Hogy végül a boldogság is csak szenvedés. Vagy holnap majd éppen ezért leszek jókedvű, hogy holnap éppen ezért fog sütni a nap reám. Mert képes voltam magamat elhagyni. Valami másért. Valami egészen idegen más miatt.

Szerencsére nem mindent kell feladni. Hogy maradnak még rések. Itt-ott. Múltból, jelenből, összeforrasztva.

Helyettem döntött. Mégiscsak van egy magasabb erő. Hiszen nem akarta, hogy kidobjam. megmentette a szöveget.

Eddig eszembe sem jutott, hogy az ördög. Igen, az ördög keze. Majd mindjárt, mindjárt világosabb lesz, amit az éjszakai jegyzetekből beírok. De hát az ördögöcske... hiszen akkor még nem létezett az ördögöcske.

Ez mégis más. kell hogy legyen egy másolat. Ál arc. Amelyik isten képében. Mert az ördögöcske gonosz tet-teiért nemigen várja el, hogy őt tiszteljék. Mi több, szereti nézni, közben nagyokat nevetve, hogy az emberek félnek tőle.

De persze a jegyzeteimben sokkal szebben van a dolog feltárva. Elég sokat nem is aludtam miatta, mármint hogy muszáj volt leírni. Megint sok oldal.

Annyira félek ettől a szövegtől, hogy remeg a gyomrom. Jó, igaz, fázom is, de akkor is. Biztos van valami különös varázssereje. És még sok rosszat is álmodtam. Persze voltak jók is benne. Össze-vissza. Jó is meg rossz is. igen, szép dolgok is voltak benne. De az utolsó képre, arra az estre pontosan emlékszem. Egyébre is, csak haloványab-ban.

Úgy félek, ha benne kell hagynom belső parancsra ezt a szöveget, majd megint sok rossz történik velem. de mind-járt előveszem a jegyzeteket. Hátha az felold a bűnös gon-dolatoktól. Mert úgy emlékszem, az kicsit szép volt. hogy kicsit mintha megnyugodtam volna akkor, hogy leírtam. De aztán itt ezen a papíron ugye ez van. és semmi sem véd meg engem tőle.

De hogy egy csigabiga ennyi sok gondot okozzon. Ilyen súlyos problémát kelljen megoldanom. És persze ezt is meg kell oldani, nem lehet kimenekülni előle.

Na jó, inkább jöjjön, hátha okosabb leszek.

Ez egy régebbi még, 03.08.

A dolog maga megszűnt. De az emlékek nem törlődnek ki.

Tudom, nagy felelősség a döntés, betenni-e ezt a csigabigát a mesekönyvbe. Nagyon nehéz döntés. Szinte meghaladja erőmet. Mert túl is vagyok rajta, de mégis beleilleszkedik a rendszerbe. Hogy a kérdések nyitottabbak lesznek általa, a naivitása már kidobandó, de még nem, azaz örökre mint egy pecsét, fénypont az égen, belekívánczik.

És sajnós, magam ellen cselekszem, de legalábbis magammal szemben, hiába, ha valami mégis azt akarja, sőt, parancsolja, betegyem. Mégis nyugtalanná is tesz. Hogy az ördög-e, mi ez az erős kéz.

Nem értem, amikor már béke volt, egészen nagy békesség, amikor kitörlődött, bár mondjuk mostanában egyik éjszaka sem alszom jól, akár békesség akár nem, szóval hogy miért nem elégszem meg a békével. Miért kell olyan nagyon az igazság. Miért ragaszkodom olyan nagyon ehhez az igazsághoz. Vagy hogy miféle igazság ez.

Nem tudom megfajteni egészen pontosan az üzenetet. Nem tudom, miért írtam ezt az első írást, éppen ezt első írásnak, amikor én addig semmilyen írást nem írtam, verset sem, nem volt igényem sohasem egészen eddig a pillanatig kifejeznem bárhogyan is magam, nem írtam le addig semmilyen önálló gondolatot, még fogalmazásokra sem

emlékszem, hogy bármikor is élvezetet jelentett volna. és akkor ez az első írás mindjárt ez. persze a hallgatás. hogy annyi sok hallgatás is ugye mit rejt, amikor aztán egyszer csak kijön egy ilyen szöveg. Annál is furcsább azért, mert egészen addig a pillanatig engem valójában senki nem bántott. Nem is értem, honnan jöhetett ki az a szöveg, hogy valaki bizonyosan azt is diktálta. Hogy előrevetítette volna mindazt, ami majd meg fog történni, ami majd megtörtént rá 2 évre? Vagy hogy éppen azért történt mindaz rá két évre? Vagy 1 év, nem tudom már innen ilyen távolságból pontosan. Nem értem. nem találok a magyarázatot. Miért éppen nekem kellett akkor ezeket írnom. Miért szenvedtem volna akkor, 1991-ben, amikor még akkor senki nem bántott. Jó, igaz, az egyedüllét, az idegen-ség, és az a sok teher, ami innen már megint nem látszik, és akkor a teher valóban is a hátamon az a sok 35 kiló, meg minden ami mögötte, alatta, de akkor is. számomra nem indokolt. Többször jutott eszembe később is. hogy miért éppen ez az első szöveg, amit valaha is leírtam, papírra jegyeztem. Hát ezért kell most ennek bekerülni a könyvbe. Hogy örökké emlékeztessen. Az ártatlanságra, a lélek harcára a magasabbrendűvel (??) szemben, a hitetlenségben. Hogy ezért kellett a gyenge csigabigának mondanía, elmesélnie, mert az ő szájából még hitelesebb, mintha azt egy ember mondaná.

Ezért benne hagyni. Hogy egyszer talán megfejem, vagy megfejtí valaki más. valami magyarázatnak bizonyosan kell lenni.

Semmi nem lehet csak úgy, az életünkben.

Vagy mégis? Hiszen ugye az a sok ártatlan ember. Akkor innen is... de ez más. ezek már egészen más, dolgok, melyek erre a szövegre akár visszavezethetőek. Hogy a kéz, de nézzem csak a papírról, mert folyton elkalandozom...

De mindezzel, hogy diktálta a szöveget, mert pontosan emlékszem, ez is diktálásra született, mint sok más, ahogy mondta, írtam a papírra. És aztán kész is volt. szinte semmi változtatás rajta.

De mi volt a szándéka? Miért kellett kiíródni?

Ezek vannak még ide beírva, annának levél, bársonyujja... bárányjűlia, meg hogy pár napja néztem meg újra, véletlen adódott megint, ahogy máskor amikor későn vagy csak úgy délután reggel pihentetőül előfordul egy-egy film, most éppen németh lászló iszonyi filmet, hogy milyen észrevétlen, amikor ottragadok, pedig ugye hányszor láttam, aztán mégis magával vonz a női szereplő, meg a rendezői fogás, a karakterek, szóval hogy valóban nem veszem észre amikor aztán újra megnézem. Persze sokmindent így aztán pihentetőül újra megnézek, és közben nem veszem észre, csak a tudatom, hogy már megint újra megnéztem.

Ez nem is tudom, valójában hogy jött ide, azazhogy értem is, de ez is mindegy.

Szóval ott tartottam, első írás. hogy ezért kell, nem véletlen a könyvben lennie. Az üzenetnek. Hogy én vagy valaki másnak sikerül egyszer majd megfejteni.

És akkor a kulcs. Hogy ez a kulcs valami nagyon-nagyon régi időkből vészett el. amikor még én sem éltem. Azért kellett ilyen régmúlt időbe tenni. "kulcs ami elveszejtetett". Ha azt írom, kulcs ami elveszett, az olyan mintha épp most az imént vészett volna el. legalábbis 1 hete, napja, éve, ilyesmi. de az egész nyelvezetre mondhatni, ahol megmaradt a régi, hogy az idők. hogy nyuszi mesékben az idő, amikor a történet, mintha szintén olyan nagyon régi időből.

Azazhogy most is, velem, és egyúttal régen, nagyon régen is.

Aztán még az jut eszembe, a csigabigáról, hogy ez is mintha nem az én időmből. A diktálás is ezért. Mert hiszen a magánytól szenvedés, a meg nem értéstől szenvedés még nem indokolja az ilyen szöveg megidézését. Hogy ez is valami nagyobb szenvedésnek árnyékából íródott, ami, legalábbis emlékeim nem világítják meg, azt az indoklást, hogy a csigabiga én lettem volna. azaz hogy furcsálom, hogy nem emlékeznek, akkoriban engem ki bántott. Hogy valóban bántottak-e, bántott-e valaki. Vagy csak az érzés. Vagy ez a titokzatos múlt, valami régi időből, vagy éppen valami egészen újból, ami még meg sem történt. A jövő időből. Nem tudni, mi pontosan ez az üzenet. Hogy az okok mögött mi rejlik.

Vagy hogy a kéz, miért éppen engem választott. És aztán a későbbiek is. amivel mind lesújtott. Hogy miért pont engem. Hogy mi volt a célja velem.

Vagy csak mert engem szemelt ki, hogy majd egyszer elég időt ad nekem a megszenvedésre is, a gondolkodásra is, a megfejtésre, hogy én majd megírom. Megfejtem, miért mindez az üzenet. Mert mondjuk más emberek más dolgokkal vannak elfoglalva. Mindenkinek valami más dolgot adott. Nekem éppen ezt.

Még az van itt a papíron tovább, mert közben megint letértem az útról, hogy hiszen az nem volt büntetés, hogy ide száműztem, messze a családomtól, távol tőlük egészen, hogy itt volt velem célja. Kiszakítani onnan a békességből, vagy az is ki tudja, nem-e éppen ezáltal adva meg, hogy megszenvedjem, kisz szenvedjem a saját lélek békességét, mégpedig az egész emberiség szenvedését hogy feloldjam, hogy a békességhez is a testemen vezessen.

szabados csak egy eszköz volt akkor 1990-ben, hogy sor-som beteljesítse, később megtagadott, de mégis neki adadt, hogy felvegyen akkor az egyetemre. Ez volt az első lépés a küldetésemhez. Aztán ugye mindjárt írta valaki belőlem, a kezem által azt a szöveget. A csigabigát.

Bizonyára azért kellett az egyetem, az ittlét, a kiszakítás, elszakítás, meg mind az ami szenvedés utána, mert ha otthon, az a környezet, a szülői háttér, biztonságban, mindez nem történhetett volna meg. tehát ki kellett szakítani, máshová helyezni, ahol egyedül vagyok, és nem tud senki megvédeni. Hogy a küldetés bevégeztessem.

Különben most az lennék, ami abban a lezárt borítékban, az osztályfőnöknél, 18 évesen, álmok, hogy családanya legyek, két egészséges gyermekkel, férjjel, és egy jó munkahellyel. Élelmiszerkémikusként, valahol szépen dolgozva.

Igazán nem is értem, mi történt alig egy év múlva. Hogy mi változtatott meg. semmi nyom addig nem volt. sem a rajz, sem az írás, sem semmiféle művészettel. Igen. a tükör. Ott álltam a tükör előtt, és el kezdem arcomat rajzolni.

Arcaink, zöld babák. Nem, nem hiszem hogy rossz cím lenne. De mindenki maga sorsával. Mindenünknek adva az út, amin végigmenni. Így teljes, szép a beteljesült élet. Még ha annyi sok buktatókkal is. ha végre kiérhetünk a tisztásra. Hogy van az az ösvény, amikor süt a nap, és vannak azok a titokzatos holdfények, amikor éjszaka a sötétben mutatnak az útra lábunk előtt. De hiszen annyi út. Mindenkinek valami más, jut. Nem-e így szép. Hogy mindannyiunkra jut egy út a végtelen sok út között.

Persze ha valaki úgy erősebb, úgy érzi biztonságban magát, hogy sokan egy úton, mert ez ad nyugalmat a szívének, akkor az az út a jó út. Annak a közösségnek. Minden embernek adatik, hogy a maga módján, a neki legszebb, legmegfelelőbb, testhezállóbb úton induljon.

Hogy tudatosan készüljön, tervekkel, vagy csak úgy elinduljon egymagában, mert az út egyszercsak megnyílik előtte.

De az bizonyos, hogy ha az ember békeességben magával, úgy másoknak is segíthet, a neki megfelelő utat megtalálni. Ki így, ki úgy. Kinek ez, kinek az. Ki látható módon segít, ki láthatatlan. Ki ad, ki elfogad. Ki úgy ad, hogy elfogad. Mindenkinek, valami, ahogyan adatik. Segíteni. Egymásnak, az útra rátalálni.

Valami azért mégse stimmel. Szép, amikor az arcokat nézi az ember. Hogy amikor szép arcokat néz az ember. Hogy egyedül lenni, de azért mégsem annyira egyedül. Hogy ebben van valami titok elásva. Hogy együtt lenni az arcokkal, mégha néma marad is az ember. Ha halott is, beszűrődjék valami élet. Kint, az életből. Bent, a melegben.

2010.3.12.

Hát, itt vagyunk a rózsaszín nyúllal. Az történt, hogy bementem fogkefét venni a 100 forintosba, aztán egyszercsak kikandikál a füle. Megnézem, mi az, olyan erősen látszott neki a rózsaszínje. S hát olyan nagyon finomszőrű volt, hogy muszáj volt megfogogatnom, simogatni, onnantól nem tudtunk elválni. Egyedül volt, a többi mind más, nem ilyen nagyon finomszőrű állatka. És mivel éppen most jöttem a kiadóból a Rózsaszín Nyúl ügyében, úgy gondoltam, talán szerencsét hoz, ha megveszem. Habár drága nyuszi volt, igazán nem szoktam ilyent csinálni, de hátha, igen, talán ma éppen itt volt, ő volt a jel. Talán igen, szerencsét hoz. Talán a Rózsaszín Nyúl könyvet sikerül kiadni. Megszeretni, szerettetni. Hogy a bírák is, aki kezébe, megszereti és elfogadja őt. Tappancsai, akárcsak fülei, zöld, másik meg narancs. Mit mutassak még rajta. Ja, énekelni is tud, de azzal sajnos nem dicsekszünk. Angolul tud valami éneket, de azt inkább nem mutatjuk most meg. maradunk némák. De szép rózsaszínen.

Majd ha ő is akarja, és úgy esik, hogy Jankával találkozom Pécssett, aminek igen kevés a valószínűsége, akkor neki ajándékozom. Mármint a három pereputty testvérnek. Aprótól a nagyig. Talán ott még jobban szeretik majd. Igaz, félttem kicsit abigél kezeitől, neki még mancsa van, nem fejtett ki a keze egészen, szóval a finomfogás... hát nem tudom, nyuszi majd eldönti, mit vállal. Mindenesetre itt vagy ott, a gyerekeknél, vagy mi felnőttek, közelebből vagy távolabb, gyerek is a felnőttel, csak remélni tudom, meghozza a Rózsaszín Nyúl szerencséjét. Ha már így utamba esett. Hogy magához vegyen.

Jaj, és ma írtam a naplómba, hogy hiányzik egy kocka, ilyesmi gondolatok mélyén keresgéltem, amikor nemrég mit hoz macskó, éppen egy kockaformájú csokicukrot. Hogy ez hiányzott volna?

Na, szépeket, manó. Nagyon szépeket. Majd rajzolok is, rajzolunk nyuszival. Már amikor este lefeküdtem, előttem volt egy kép. mindjárt lerajzolom, csak mire kész leszek, te már máshol. Valahol boldog. Ahogy rendjén. De meglátod, ott leszünk mi is nyúllal, meglátod, mindjárt.

Szia. Sziasztok. Mi nem lehetünk... szóval, el is felejtettem, mit akartunk írni ketten. De rajz, az mindenképpen lesz.

Még a nyúlhoz,
hogy ebben is hasonlítottunk, született Kínában, él itt Magyarországon, és angolul beszél.

Meg még azt felejtettem el, hogy az orra is rózsaszín, meg a szeme kék, sárga holdacskával.

Mind nem is ezeket akartam írni, mert ma már holnap van, de most már nem írok mást.

Így akartad és így lett. Mindig úgy lesz, ahogy akard.
"Szerettem volna..." szerettem ezt a szöveget. Kíváncsi vagyok, mikor jön el az idő, amikor ezt is rossznak látom. Hogy

lesz-e ilyen idő. Nem vagyok boldog, egészen boldogtalan sem. ez is mint minden, valami köztes állapot. Bizonyára mindenkinek elő van írva, milyen állapotokban létezhet. Este kicsit jobb volt. éjszakák egyformán nem is békések, és nem is békétlenek. Alszom is meg nem is. de talán jófele visz a kéz. hogy milyen kéz? már nem tudnám megmondani. Minden nap kicsit világosabb. El nem tévedhetek. Nem szabad. De minden nap kicsivel fényesebb. Hinnem kell, és akkor a valóság is megszépül.

Az tény, hogy amikor valami kérdéses, inkább hátralépek. Talán elővigyázatosabb lettem, talán nem elég bátor. Nem elég kihívó. Mégis, a kéz. bizonyosan tudja, mit akar. Hogy merre az én utam. Övé mellett, vagy valami egészen más utakon. Távol. Idegenben. Ismeretlen.

Azt mondtad, nem szabad, és én így tettem. Pedig olyan ártatlan voltam, csak szép gondolatok voltak bennem. Ahogy ma is, csak ma szerényebb. Mondtad, nem. hogy nem szabad. Pedig senkinek nem ártottam volna, olyan kedves, hogy olyan kedves lettem volna. nem szabad, pedig nem követtem el semmit. az álmaim is már olyan távol. Tőlem. Bennük is már csak nézem, magamat.

El kell érnie ahová adatott a Nyuszi álmának is. meg kell tennie az utat. Meg kell érkeznie oda, ahová a sors szánta.

Én szeretek itt élni. Tudod, naplóm. A világ hol kicsit közelebb, hol egészen távol. Most éppen utóbbi. Ha akarnám, sem érinthetem.

2010.3.12.

Szentháromság tér 6. erre eddig még nem is gondoltam. Látod manó, még ez is stimmel. És akkor a Flaubert 3-asról még nem is beszéltem. És a többi számról. "tele a szám" kétszer hangzott

el, de idő kellett amíg ezt is értettem. (mindkét oldaláról a jelentésnek, hogy tele a szám és a sok szám is). vagy hogy "kifáradnál a táblához" ... kedvelték a 17 éves nagykamaszok a szakiskolában, de a kisebb gyerekek is az általánosban. Ebben keveredett egy kis tartózkodás is, meg felsőbbrendűség, meg humor, de abból a fanyarabbikból (amelyik az a visszafogottabb, adok is de el is veszek, azaz hogy engedek, de tartok is, elvehetsz is, szóval hogy a határ valahol középen), meg közvetlenség is meg eltartás is, kis félelemmel, bizalmatlansággal, kiszámíthatatlanságtól való tartózkodás, de azért annak izgalmával is, frusztráció is, de valami békességre, egyezségre törekvés is. szóval azért kedves, de a megfelelő távolságtartással. nem bizalmaskodó. Nos, minden ami kell, együtt. Ami egy emberi karakterben összegyűlhet. Egy szóban.

A humortalan emberek humora fejleszthető. A sikerélménnyel. Hogy amikor van humor, de az le van fojtva. Hogy van esély a kiszabadulásra. De azért erősebb a lefojtottan kordában tartott humor, mert abban van valami szokatlan, egészen fel nem fedhető, meg nem ismerhető titokzatosság. (Valahogy így láttam magam akkor. azaz hogy, szerettem volna így. De sajnos belőlem hiányzik egy kocka. Van valami ami el nem érhető. Gát.)

2010.3.15.

Régebbi csutkákból, de még éjszakából.
Furcsa, úgy negyedében sikerül aludni ezekből az éjszakákból.
Már igen sok ideje. 8-10 órából 2-3.

Egyik oldalam a tudatos, precíz, másik az álmodozó, ezek szépen egymásba fonódnak. Nem lesz egy tudatos meg egy álmodozó, hanem egy köztes állapot. Szépen egymásba mosódva.

Aztán csak ott állsz egyedül valahol, már nincs kör, semmi sincs. örülsz hogy élsz.

Hogy még örülhetsz valaminek. Miért is? legyen kimondva, ez legalább igaz.

Mindenki csak az érdekeinek használt, aztán eldobott mint egy rongyot. Milyen sokan leírták már. Nincs is súlya. Elvesztette minden erejét.

Már az elején feltűnt, azokat a szövegeket, amiket válaszként írtam, azzal szemben amire felhasználtak, a kampányért ami azért, hogy öngazolja magukat, nem közölte, a nyilvánosság előtti reakcióimnak írásaimmal nem adott esélyt, a filmet sem, olyan még nem volt, hasonló, az oldalon, túl nőies, ami már átlép közösségi szabályt, túl művészi is, kirívó, de inkább mert hozzá képest erősebb. Hozzá, akiért fel kellett engem áldozni. Eszköznek lenni egy érdekért. Felhasználni. Mindent milyen tudatosan felépítettek. Nekem csak az maradt, figyelni. Hogyan erősödik, közben magamat szemlélni benne. Milyen amikor egy ember áll, középen, és egy jól kimunkált, felkészített, előre kirendelt tömeg, a tagok, könnyedén rámutatnak. Íme, aki utunkban áll. Hogy csak éppen arra volt utam, ez nem számít. amiért váltaltam, belementem az álságos, már előre jól átlátszó játékba, amit nem lehet játéknak nevezni, hittem, valahol naivságom természetében, de miben is? hogy majd ragaszkodásommal, szeretetemmel megérintem. Hogy képes leszek a szívükhöz. Nem, ezeknek nincs szívük. Ezeknek a nőknek, csoportosan, csak érdekük van. pontosabban a szívük az érdekük. És ezt jól csinálják. Igen, figyeltem, hogyan csinálják.

Persze, ez is már lezajlott történet, hiszen a fájdalomamnál erősebb a józanságom, és mindenekelőtt a bizalom. Hogy még mindig képes vagyok bízni az emberekben. Még mindig vannak pillanataim, amikor szeretek. Amikor mindenkit képes vagyok szeretni. Amikor pillanatra nem áldozatként látom magam, hanem közéjük tartozónak, de legalábbis mint aki még hisz. Magában, másban, sikeres végben, mi több, folyamat, a végzetén túl. Szinte csoda, hogy vannak még ilyen pillanatok.

Végignézni nyilvános, nem kimondott, elhallgatott, bújtatott megalázásom. Igen, el fogok menni akkor szombaton is. végig akarom nézni. Meg akarom érezni, milyen az. a bőrömon.

Amikor már nincs az emberben érzés, mindent csak kívülről figyel. Nincsenek érzékei. Vagy ha igen, is, ilyenkor kikapcsol. Csak a jó van. vele, fölötte.

Nézni, amikor egy tömeg összefog, mire képes. Már nem mint elszenvető, eszköz, hanem tárgy. Kellék. Amit aztán vissza lehet venni magunkhoz, ha elmúlik, eltűnik, elhallgat a tömeg. amikor már messze van a tömeg. amikor újra magunkban.

Az érzés, az élet, hogy visszatérjen.

Mert élni kell. mindaddig míg tudatunk él. Vigyázni. Kényeztetni.

Hogy hű vagyok-e becseyzsuzsához, amikor megadom magam. amikor látszatra odaadom. Hadd élvezzék. A sikert, a nyerést. Aztán szépen hazaballagok. Igen, azt hiszem. Az ember egy-szerre önmagában áldozat is, meg hasznos eszköze is a folya-matnak. Igen, azt hiszem hű vagyok becseyzsuzsához.

Lehetséges-e a sors ellen tenni. bezárni kapukat mind. Lehetséges. Talán akkor hűbb lennék. Lehetséges. És mégis. Figyelni, tapasztalni, a kíváncsiság. Megélni a megaláztatást. Talán nincs még ember ezen a földön, aki rezzenéstelen arccal felvállalja saját akasztását, temetését, elhamvasztását.

Nézni a folyamatot. Hogy mire képes egy emberi tömeg, össze-fogva. *

Még jó, hogy legalább magunknak megmaradunk. Ebben a rezzenéstelen arcban. És még fel tudunk nézni, aztán lehajtjuk fejünk. A mosoly. a mosolynak nem szabad hiányozni.

Látod, lehettem volna egészen olyan ember, aki szeretetével feleml. Még mindig képesnek tartom magam arra, hogy adottságaimhoz mérten, a magam módján, egyéni utamon, utat

* de az is lehet, van egy határ. amikortól már visszalép. amikor már a kíváncsiság is elhal. elhagy. megtörik, elmúlik... meghalá-sok, újrakezdések. marad mindig valami.

mutassak másoknak. Akik előtt megnyílik ez az út. Akik előtt képes vagyok megnyitni az utat. Magamat, magammal. mindenkivel együtt erős maradtam.

A tudatos énem és a tudattalan, ahol, összeér. Igen éles ez a körvonal. Hogy amikor megmutatkozik, elhalványuljon, elmosódjon. Mégis minden pillanatban birtokolja a tudatot. Azt hiszem, ez a pont, az érintkezés, tökéletes. Éppen ott, ahol kell.

Nem vagyunk tökéletesek, de igyekszünk. Talán mindenkinek adatott egy pozitív út. Valami jó út. Csak hinni kell. különben hogyan máshogyan.

2010.3.17.

Bármi amit leírnék, értelmetlen volna. holnaptól majd egyszerűbb dolgokkal foglalkozom. Olyan fárasztó körüljárni megint és megint, újra, a dolgokat. Vagy hogy miért kellek. amikor valójában nem értem, nem magamért. Hogy van-e értelme bárminek is. aztán csak holnap is jön egy nap. Mindennap van egy nap. Egy nappal több. Valahogy mindig lesz egy nap. A 41 éves embernek.

Aztán ennek is mi értelme. Ha már nem írsz le semmit. mert már a valóságot is játéknak hiszed. A játék pedig nincs.

Küzdeni még a gyerekért, elfojtani a felnőttet, aztán minden a tükörben fordítva látszik, túlról. Innen a felnőtt néz zavartan, miközben keze fenyegetően saját arcomra mutat. Ahogyan magam ellen fordítom. Az arcot. Túlságosan felnőtt. El kell fordítani. Önmagától.

Aztán csak mást mutat, oldalról. Hogy az ember saját keze, arca már olyan idegen.

Felépíteni egy mókuskereket, amiből aztán lassan elmaradozni. Hagyni, hadd forogjon magától. Hogy a kezek rajta mind elhalványuljanak. A távolságból.

Szerettem amit szerettem, és örökké csak azt fogom szeretni. A fordított tükrömet. Arcokat, melyekből nem engedhetek.

A tükrön kívül, ami a mása ennek az arcnak, nem szeretek semmit, és senkit. Sohasem fogok szeretni. Ezért engedem el az arcokat. Mert nem tudok engedni. Mert el kell engednem.

Nem akarom már az üzeneteket. Belefáradtam. Hogy a tükör ami visszanéz, már nem az enyém. Megadom magam. magamnak. Hogy lesz-e erő, holnap is felállni.

Sajnos, nem tudok szeretni. Minden ami felszínen, csak küzdelem. A tükörért. Ami már nem enyém.

Olyan nehéz megérteni, ha elfogadni nem is, hogy az ember már nem szeret. hogy eljön egy pillanat, amikor már nem megy. Amikor már minden ami önmagán túl, nehézség. A legrosszabb, hogy boldognak kellene lennem. Hogy írni tudok még a tükörről. Ha elfordulok is. arcoktól. Hogy nekem még megadatott a tükör. Elhalványuló kezeiktől. Elengedem. Aztán megint egy nap. Kifordított életekből. Milyen csúnyák az arcok, melyeket még kicsivel előbb olyan szépnek láttam. Mert szépnek akartam látni. Amikor kifordul az arc a tükörből.

Aztán lesz 51 év. Észre sem venni a 10 évet. Hogy lesz-e 60 például. Hogy még ugyanabban a tükörben.

41 évesen azt mondja nekem valaki, hogy fel kell nőni. A tükör. Hogy mennyire be lehet csapni saját tükrünket. Arcunk, hogy szép. A kezeiktől, amik csúnya foltokat szeretnének az üvegből. Aztán csak kifordulni marad erő. A foltok mögül. Mindig csak kifordulni. A tükörből.

Igen, már tudom, miért zavart az a fekete folt. Túl erős volt. erőszakos, feltűnő. El kellett tűntetni. Kicsit messzebb helyezni. Kicsit elnyújtani a tükörből.

Hát nem életrevaló ez az arc? Még mindig védi a menthetőt.

 Hogy szépen beszélek. Mondta. Hogy látszik, valami irodalom, különös, már nem először mondták, és én ezt egyáltalán nem érzem. Csak azt, hogy keresem a szavakat. Aztán lesz valami, amikor túl vagyok rajta. Semmi több. Ha sikerül. mert van amikor nem. amikor előjön váratlan az az akadás. Ahonnan megszakad. Ez még most így eszembe jut.

 Megvagyok az én kis világomban, békességben. Sohasem mennék ki harci terepre. Akik a békességért harcolnak. Nekem a békesség valami olyasmi, ami önmagában. Megtartani magam ebben a lebegésben.

Azért persze vicces, mégis benne csupa olyan ami szomorú. Talán eljuthatok egyszer az emberekig. Nekem elég ha csak néznek, és mosolyognak. Amikor már nem harcolnak a békességért. Amikor már nem akarnak rám mutatni. Amikor már nem használnak, csak velem együtt éreznek. A lebegésben.

Küzdelmem csendes küzdelem. De ha vinnétek a zászlómat, azt a színtelen zászlóét, veletek mennék. Képzeletből. Fehér zászló. Nincs színtelen. Ott lennék.

 Tetszett múltkor az a Wahorn interjú. legalább annyira mint a zalántiboré. Pedig ők a kimondósabbakból, nem az elhallgatósok, vagy inkább csak féligelhallgatósok, és mégis. Én sem

vagyok az amerikanizálódás híve, de erről már írtam. Az átlát-szófüles film kapcsán. Hogy ha nem losangelesbe, akkor milyen debüt lett volna annak idején pl franciaországban, cseh vagy szlovák. Hogy a tömegkonceptió, a tömegpszichózis, működés, hatás. Erő. Hogy az egyéni vonások, a kiemelés, a valami más amitől más. ami én. Hogy van aki ebben működik, ebben talál visszaigazolást, mint valami olyan egyszerű, akár a napi betévfő. Ettől függetlenül mindenbefogadóként élem meg napjaim. Ez a nehéz. Hogy nem csak a magamét viselem. Hogy miközben az én magában, mellette képes, sőt, igényli a tömegét. Nem magáért. Ebben a kettősségben a legnehezebb élni. Hogy legalább lenne amit megtagadni. Amivel szemben érvelni. De ha ez megtörténik is, sem okoz megnyugvást. Mert mindkettő a sajátod is meg ami eltaszít is. a tömegtől, magadtól. Kívülállsz. Miközben benne. Hogy nem vagy képes semmit megtagadni, ha harcolsz is belül ellene. Ellenük. Hogy mindenevő vagy. Hogy minden beléd fér. Úgy mint ahogy a világ összes emberéhez szólsz, összes emberének írsz. miközben más vagy. Érintenéd. Harcolsz miközben nincs amiért harcolni. Mert békesség van. mert a békesség mikor már érintenéd, elkerül. Egyszerre szeretsz és nem szeretsz. Hogy a rosszak is jók. Miközben nem tudod elfogadni. Éppen mert elfogadod, mert képes vagy az elfogadásra, ami onnan viszont nem igazol. Nincs visszaigazolás, csak reklám. Ábra. Rádmutatás. Ez a nehéz. Hogy te mindkettőben hiszel, de legalábbis együtt élsz, ha csak egyik is a részed, de ők ebben is hendikep', hátrányos helyzetűek. Miközben ugyanez a fegyverük is. A zászló. A sok-színű. Aztán mikor te látszol ezekben a színekben, piros lámpaként égsz. Tiltott leszel. Kirívó a hátrányos helyzeteddel. Tehát innen nézve nincs színe a zászlónak, tehát nem is létezik. Önmagával megy szembe. Önmagát láttatja, miközben nem lát-szik. Sem fény sem árnyék, nincs átlátszó sem, az lennék én. A végelszámolásban. A mérlegen.

(lassan eszembe jutnak a nevek. Van ami azonnal működik, van amihez kötődik valami más, és nem csak az azonos önmagával, ilyenkor éppen mert azonos, mert csak önmagával, jár meg

nagyobb utat, s lesz később a név. A körnek, miközben a háromszög)

Igen, ma egészen másról jutott eszembe a háromszög. Egyenlő oldalú háromszög. Itt most nem volt kör, csak tisztán a háromszög. Egyetlen háromszög. Álmodtam egy arccal, estéből, különös szép, igen sokrétegű álom, egy szerelemről, szeretkezés, ez éjszaka volt, de valami olyan mélyről mutatkozott meg a felszínen, amely természetességében már maga szinte a tökéletesség. Amikor a rétegek következetesen kapcsolódnak egymásba, fonódnak össze, mint egy olyan életből, ami már legalább 100 éves múltjából. De ami mégis önmagában abszurd, azaz hogy értelmet nyerjen ... sajnos itt abbahagyom, nehezemre esik megfogalmazása, azaz hogy amit láttam, és ami összeért, amiben az értelem és az érzelem érett egymáshoz, ami nem csak mint kiegészítő elem... elemek, sajnos fáradok ma, szóval valami olyan dolog vállalása, ami az életben abszurd, itt olyan természetességgel, hogy már több volt mint szép. Még a helyszín is, kicsit emlékeztetett a családi házra. Csak éppen az emeletet, igen magas ágy, nem matrac, hanem rendes ágy, keveredett az itt és az ott, különös összhatás, a lent is a fent, mintha aztán az ágy is lent. És volt kint is, meg bent is. aztán mégis szépen halványult el. hogy ami inkább nem is szerelem, nem is érintkezés, hogy megtörtént is, de mintha csak önmagáért. Azazhogy legyen ilyen is, hogy valami megtörténik, beteljesül, aztán elmegy. Nem hagy maga után semmi kellemetlen érzést, sem innen, sem onnan, sem semmilyen szemszögből, pedig emberek is voltak, és mégis, ez valami ami fölöttük, amikor már nem lehet semmi gát, vagy hogy fel sem merül ellenállás, pedig mindenki más is ott, körülöttünk, ebben a beteljesült kettősségben. aztán vissza egy másik időbe, már reggel, szinte ébren, azaz egészen ébren, egy egészen másik arccal, még délutánból. Akkor reggel gyerek is fogant. Pedig volt testi szerelem is, ez is valami más, igen különös, ez itt már maga a kējérzet csúcsán, valami egészen fiatalos lendület, izgalom, amilyen kējérzet csak egyetlen egyszer, soha többet. azaz hogy ez is olyan különös, hogy mégsem egészen, mert ez az arc

máskor is benne volt, hogy eljön. Hogy akar. Hogy nem szűnik meg. valami más mint eddig. Hogy lehet valami titokban is végleges. Ami kívül is az időben és benne is. aztán ugyanitt egymás után más, önkielégítések, innen is, onnan is, combok közé csurgott az áttetsző tej. És akkor jött a tiszta kép, hogy én valójában csak és kizárólag mackóval, gyermekek. Hogy amikor gyermek, az csak az egyenlő oldalú háromszögben. Egyenlő szár. Anya, az apa és a gyermek. Hogy megadni az esélyt. Induláskor. Legalább induláskor. Annak a megszületett semmiből világra jött életnek. És akkor itt egyetlen egyszer láttam tisztán ezt a háromszöget. Amit sohasem lehet elérni. A gyermek, az anya és az apa hármában. A tökéletes szárú háromszögben.

2010.3.19.

Tegnap egy egész napra, reggel fél 10-től este fél tízig fizikai munkás lettem. Éppen 12 óra munka, hajlongás, emelés, pakolás, szelektálás, az ujjaim olyanok mint a smirglipapír, kicsit fáj a derekam, meg a vállam, ma már jól vagyok, csak a porallergiától kicsit bedugult éjszaka az orrom. Szóval lomtalanítás. Cipeltem fákat, dobozokat, monitorokat, régi-régi számítógépházat, ilyenek, meg ruhát. Aztán egészen furcsa volt, kiiktatni magam egy egész napra, a számítógéptől, megszokott napi rutin, szellemi munkától. Ma is ezt kellene csinálnom, a takarítás, pakolás, ilyesmi, de úgyis már elment az autó, épp az előbb, a többi meg már itt marad a házban, így aztán a munka megvár. Ja, és a 12 óra alatt még csak nem is ettem. Egyszerűen nem volt rá idő.

Röviden ennyi. Pedig egészen más terveim voltak tegnapra, például fotóztam volna, vagy videó is, egyáltalán a jelenlét, de aztán semmire nem jutott emlék.

Meg aztán nem is igen bírom az effajta munkát, sajnos, a testem hozzászokott a számítógép előtti ücsörgéshez. Túl gyenge ahhoz, hogy szívjam a port, meg folyamatosan tartás nélkül merevedjen hátam, testem, ilyenek. A hajlás, emelés.

Szomorú vagyok. nincs visszajelzés. Tehát nem kapta meg, és nem olvasta el levelem a kortárs szerkesztőségből a titkárnő. Pedig le is írt minden információt, a nevem, minden, hogy a becseyzsuzsát meg fogja nyitni. Hogy el fog jutni a kézbesítettnek. A könyv. Nagyon szomorú vagyok. 6 napból máris elment 2? három... tegnapi kiesés miatt már nem tudom számolni a napokat. kiejtettem egy fogacskát a kerékből. Olyan nagyon szomorú lettem. Pedig ez már a harmadik próba volt, immár szépen előkészítve. Mindenki tudott róla, az is akinek meg kell kapnia, és az is akinek kézbesítenie. És mégsem működik. hogy a dolgok mégsem működnek jól. Hiába van megírva a bekövetkezendő. A sors? Nem, nem írom le ezt a szót, múltkor is kihagytam, körülírtam, szóval hogy beleszól. És énnekem hinnenem kell, hogy tudja mit csinál. Velem. az a csillag ott fenn. A kéz, de ezt sem írom már le. Ezt a szót. Nem is tudom milyen szavak maradtak. Amiket még le szabad írnom. Szomorú vagyok. végtelen.

Amikor legközelebb kimegyek, elviszem az ötszáz forintot bárányjuliának. Nem tudom mikor lesz, de egyszer az is lesz.

Nem is tudom még mi jut eszembe. van valami a papíromon, de annak most még nem jött el az idő. És előre semmit. amíg még süt a nap, és lehet minden, hogy még lehetséges jönnek szép idők.

Szomorú vagyok.

Annyi minden teendőm lenne, és én nem vagyok a magam ura. birtokosa. Szigorú is vagyok magammal, de ki is folyik a kezemből. Hogy nem mindent vagyok képes megtartani. Pedig szeretném, vagyis már azt sem tudom, szeretném-e. hogy csak a legfontosabbakat bár, sikerülne megtartani. Hogy legalább azok maradnának a kezeimben.

Volt az a néhány pályázat is, meg a színopszis, színes nyomda is, ugye a néhány oldallal, pedig nincs színes nyomtatóm most,

azaz patron, tehát fizetni kell majd érte, de még idáig sem jutottam. Pedig ma is mentem volna, szerettem volna, arra a női délutánra, estre, mondjuk igaz, nem volt jelentkezési lap, ezzel a múltkor is eltévedtem, így akkor oda is hogy menni, meg a sok munka, ami mind elmaradt. És ez a nap kiesés úgy összezavar. Nem találom vissza a fonalat. Mintha elvesztettem volna valamit. Mintha elvesznének sorban a kezeimből. A gombok, a kötelek, amik összetartanak. Pedig csak egy nap. Nem tudom megtartani a percekét. Kifolynak a tenyeremből. Egy nap kiesés, és megáll a bolygó működése. Hogy egy nap kiesés mit jelentene a gáz, áram, benzin, ha bizonyos dolgok egyszer csak nem lennének. Egy napig. Semmi nem lenne. Hogy akkor mi lenne a világgal. A nap, az is leállna. Elsötétülnének a sugarai. Vagy inkább nem is. csak bizonyos dolgok nem működnének. Hogy akkor jobban érezni lehessen, hogy mi lenne, nélkülük.

Olyan nagyon félek. Mindentől. Attól is, hogy akkor ha nem, ha nem ér el, ahová rendeltetett, mert ez sem egészen az én kezem, hogy így lett, hogy a jelek is, hogy azok is útkon vesznének, hogy akkor most nyusziálma nem juthat el a pályázatig. Ha időben nem lesz elolvasva, felkészítve a kiadók pályázatára. Hogy nem lesz esélye. Részt venni. Április 6, talán ez hangzott el. oly kevés az idő, addig. És minden nap olyan, mintha egy egész év veszne el. ez a távolság. Hogy bizonyára valami más megoldás lett volna jobb megoldás. Például ha cd-n viszem el zt-nek. Eszembe sem jutott ez a lehetőség. Ebben a pillanatban hozódott elő ez az ötlet is, hogy honnan. Miért nem tudom mindig a legmegfelelőbb megoldást, a dolgokra. Ugye kapott múltkor is, az a levél, mutatott az asztalra. Hogy én meg átadtam volna a cd-t. olyan nagyon szomorú vagyok. ez a nap kiesés is, maga a végtelenség.

Nem is tudom, mihez lenne kedvem. Hogy a kicsi kiesés, aztán mind a többi kieséssel, hogy elhagynék mindent mögöttem. Ha már úgylis minden lassan kiesik. Így a nagyobb kieséssel, elengedni. A kisebb kiesést. A nagyobb luk már egy egész ablak. Tér. Utcányi. Aztán maradna egész földkerekség. Enyém. A

lukkal. Világos fehér lyuk. Az üresség. Csak a napsugár férne bele. Minden más eltűnne, kiesés. Csak a fehér luk.

Csak ne lennék már megint ennyire szomorú. Hogy már az egész testem egy nagy szomorúság.

Magától indult el a víz az orromban. Szép kis allergia. Na de ha nagyon akarom, egy nap, és kész. talán képes vagyok elmulasztani.

Merre tovább? Úgy elvesztem. A sok dologból mihez kezdjek? Legalább tízbe kellene egyszerre belefogni. Hogy utolérjem magam. vagy legalább sínre visszakerüljek.

Ó, történné egy nagy varázslat. Fordítana a túloldalra. Hogy egyszeriben minden jóra fordulna. Persze még akkor sem érném utol magam, és mégis. Lenne valami jó.

Annyira nagyon szomorú vagyok. annyira nagyon kicsi, kevés, vagyok. látszódnom kellene jobban. Mégis eltakar a hold, a nap, az árnyék. Nekem meg nem marad más, mint megbújni mögöttük. Csendben maradni. Pedig ha csak pillanatra kiléphetnék. Nem, nem pillanatra. Ha csakúgy egyszerűen ott állhatnék. Mellettük. Hogy látszódjak. Fognánk egymás kezét, és mindenki más is láthatna minket.

Ó, az a varázspálca, kő, valami. hogy adná vissza az erőm. Nem kicsi időre, hanem igenis sok, hosszú időre. Lenne a tenyerem is, végtagjaim, testem, mind enyéme. Hogy mindegyik tudná pontosan dolgát. A fejem is.

Már régebben is át akartam írni, akkor is az volt, éreztem, hogy szerényebbnek kell lennem. De aztán mégis visszaírtam. Maradt. Most mégis eljött ez a nap, visszacsinálni a nyulat, szerénységében, nem hivalkodva tanjellegével. Hiszen tanít-e ez a nyúl, aki mindenki árnyékában. Aki csendesen meglapul. Hivalkodik fehérségével, persze, a maga módján, egészen rózsaszínbe festve, tekintettel, hogy el nem érhetővé kell tenni

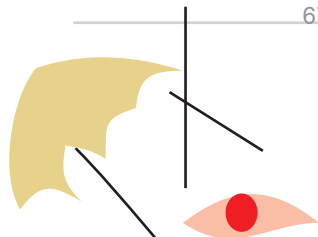
ezt a fehérséget. Így aztán marad álom, a rózsaszín nyúl. elérhetetlen álom. de hogy majd a nyuszi álma, képes-e továbbvinni. Ezen az álom úton. Én csak nézem őt, őket mindkettőjüket, lehajtott fejjel, mosolyszeglettel. Hogy várhatok-e, mit várhatok, nem kérdés. Nincs kérdés.

Különös, hiszen a nyúl is én vagyok. ketten vagyunk mi. és figyeljük nyuszt, miként cselekszik, hiszen mindenhol nyuszt láthatjuk. Így lettünk rózsaszínek. Azaz a Nyúl rózsaszín, én meg kék. Ezért is elől mindjárt a két nyúl. kékben és rózsaszínben. Hm. Csak azon gondolkodom, aki lát és látni tanít. Hogy ez az egy, mégis legyen-e a borítón. Kicsit még átröptetem, centrifugázom az agyamon. Pillanat, máris meglesz a végeredmény.

Tudod, manó, most már csak daczból írtam volna ki, azaz hogy kicsit mégis illett volna az előszó és kint a borítón is a látó nyúl, hiszen mindez már kezdetek kezdetétől így, 1997-98-ban megfogalmazódott. Aztán csak... azaz hogy De azért ne legyen ennyire szomorú, igaz? Hiszen már-már boldog lettem miközben nyúllal voltam kicsikét. Nyúllal lehettem.

Igen, a szerénység, azt hiszem, ezúttal többet ér. Hiszen a lélek igazsága nem látszódhat. Erkölcsi tanodát nyithat ugyan, ez is értelmezés kérdése, de a lélek nem látszik a szavak mögött. Elbújik, visszahúzódik. Mint ahogy nem is mond ki a felszínen. Különben is csak szókratész mondta volna, hogy nyuszi erkölcsi tanodát nyit. Igazán nem a nyúl, nyuszi meg pláne nem mondhatja. becsejzszusza sem. azazhogy ő persze, persze, mondhatja, de mégsem. Ő sem teszi. Akkor a lehajtott fejű mosoly sem lenne igazi, csak kinevetné, de ha nem is, humorosra venné a nyúl figurát. felülről nézne nyuszira, olyan lekicsinylőn, hogy lám, a látó nyúl, és én lehajtom a gyermek nyuszi előtt fejem. Persze, persze lefele néz, most a felülről nézés nem úgy, de akkor sem.

Meg aztán mint most is, nyuszinak bizony sokszor lekonyulnak a fülei. (szarvai) hát mit kérkedjen, nemigaz, a látásával. Így vagy úgy.

De igen. bzs felnéz a szemek mögött, a lehajló, lecsukódni
vágó szemek mögött nyuszira. Ez lesz a jó megoldás.

Aki lát és látni tanít, az én vagyok. a nyúl... azaz hogy a nyúl
mögül. a nyuszi pedig az áldozat, az elszenvető. A nyúl maszk.
A rózsaszín nyúl arc. Ő a maszkom. Hogy ne látszódjon az arc,
arcom. Tehát el kell hallgatni magát a látást. Ami valójában nem
látszik, nem lehet látható. Maga a látás. Az a mechanizmus, a
folyamat. És akkor megint a körben vagyunk. abban a bizonyos
körben. Tehát marad a Nyúl. fehérben, láthatón, nem a látás,
hanem a nyúl. ami mögött a látás nem látható.

Azt ami egyértelmű, nem szabad kimondani. Mondja ki majd az
olvasó. Magának. A nyúl arcából, ami látható.

Persze, találna a rajzhoz, mint az üres szemű nyúlhoz a *lát és
látni tanít* cím. De a tartalom ezúttal ellöki magától. Jó is lenne,
meg nem is. hogy mindig minden jó valamire. Most valaki rám
gondol.

Szeretettel.

Borzasztó nehéz egy ilyen döntés. Persze én meghoztam a
magam döntését, de mégis. Igen nagy felelősség, mert pl ha azt
írom címnek, hogy *aki lát és látni tanít*, már mindjárt egy jól elad-
ható reklám is. hiszen kíváncsi lesz aki kezébe kerül, ha véletlen
is, mi is ez? hogyhogy látni tanít? És elolvassa. Ha még mond-
juk nem is volt szándékában. És mégis. Vannak olyan szempon-
tok, melyeket nem lehet mérni mérőszalaggal.

2010.3.20.

Képzeld manó, ma arra jöttem rá, de most úgy egészen nyilván-
valóan simított vállamon, hogy kinőttem az íróakadémia pad-
jaiból. Persze, persze, hogy hiszen most vagyok éppen benne,

hogy a könyvkiadás, de hát tavaly is, vagy még előbb? akkor még mindez új volt. azazhogy kicsivel újabb, mert valahogy minden olyan ismerős. De amikor úgy visszajátszódnak a dolgok, előlről, elgondolkozol. Még g-ben volt valami lendület, ő még hisz, még adna, de a többi előadó is szomorú volt. olyan mint akinek hát ezen is túl kell lenni. Hát, túl kell, mindannyiunknak, persze. Így van jól. Hiszen olyan szépen sütött a nap. Egy jó kis séta, beszélgetés, az hiányozna. A szerkesztőkkel. Hogy történjen is valami, közösen, emberiesen, testvériesen, megosztva amink van. Hát, kimentem kicsit az aranyjános térre, hogy a napsugár, legalább az, ha már olyan éhes, és hiába a fél egész óra, szünet, mackó csak felajánlta, hogy kell-e pénz, de már nem volt idő, elvenni sem, én meg elfelejtettem hozni magammal, hogy úgylis a kirándulás, ilyenkor inkább semmit sem cipelni, és ugye gyorsan a buszt még elkapni, a sáros cipő, leszakadva társaságtól, mindegy, nincs jelentősége, de csak ültem ott a téren, és elképzeltem, hogy gurulna elém valami apró fémpénz. Nem gurult. Aztán szépen visszamentem, éhesen, még ki kellett várni az újabb másfél órát. Persze, kedves arcok, nem is az, de hát kinőttem a padokat. Pedig kényelmes is volt, nem is az, de hát egyszerűen úgy elszomorodtam. Hogy akkor most mi is van. persze, ha már így esett, kivárom a maradék napokat, ha már egyszer így. Semmi baj, nemigaz? hogy ez csak jó. hogy annyi év után, három? Több? Kinőttem a padokat.

Azért olyan szép amikor süt a nap. Hogy bármi rossz, valami apró reménysugár.

(különben csak jut eszembe, hiába tudok mindent, a szerződéskötést is, amikor én vagyok ugyanebben a helyzetben, éppen úgy zavarba jövök a kitöltésnél, és elkapkodom, persze otthon már az úton is tudom, hogy miért is nem néztem jobban, azt a papírt, amikor elméletben ugye milyen okos is vagyok. aztán úgylis minden ugyanaz. Amikor valóság. Éppen olyan fruska vagyok, jó, kicsit azért alakulok is, mert a második papírt már jobban elolvasom. Mindig úgy van, hogy a második alkalommal már ismerősebb, már nincsen olyan nagyon zavarban az ember.

Mármint ugye én, mert hogy rólam van szó. hát, ilyenek. Nem vagyok nagyon szomorú. Csak nem is tudom, minek van úgy igazából, értelme. Hogy az írás is, ez is egy ponton átfordul. Hogy nem tudom, nem-e elég már maga a szomorúság. Hogy kell-e még írni is hozzá. Ha már olyan nagy, ez a szomorú. Meg aztán elkövettem sokkal nagyobb butaságot is, mégsem fordult a világ feje tetejére sem, de még csak az oldalára sem akaródzott neki. Szóval hogy ugye hogy nem történik semmi. Maximum én lennék így utólag, okosabb. Gondolok itt arra a régi-régi dologra, az átlátszófüles film, amikor megvolt a szerződés, hogy 50-50 % szerzői jogok, aláírva minden, és a film végén amikor a feliratot készítettem, mit csinálók? Szó szerint, most sem hiszem el, kihagyom a saját nevem. A c betűnél hiányzik a jogos tulajdonos, csak a támogató neve jelen. hát ilyeneket csinálók. És persze, bolond aki nem használja ki, visszakérték a szerződést, hogy éppen csak az aláírás, hogy valamit még, aztán többet nem láttam semmiféle szerződést. De hát ugye, a megegyezés, aláírás szent, ami papírra rögzítettett, az tekinthető érvényesnek. Még kerestem is évek múltán, hogy hátha nem jól emlékszem, hogy mégis visszakerült a módosított név beírással, de sajnos nyoma sem volt a papírnak. Hát ilyen nyúl vagyok, amikor valami papír. Pedig ha másnak, egészen oda vagyok képes figyelni. De azért közel a 41.-be mégiscsak elővigyázatosabb az ember, nemigaz? bizonyára nem követek el magam ellen butaságokat. Na, megyek is, csak még ez eszembe jutott. De hát sohasem a papír a lényeg. Az elkészült alkotás. Beszél, nemigaz? mit számít egy rusnya papír. Aki szegényen él, szegényen is hal meg. megválthatja a világot, megtéríthet embereket, egész bolygót, a lélek és a test örökké egymásnak idegen marad. A valóság és az álom, sohasem érintkezhet. Beválthatják is egymást, jeleket küldhetnek, mégis sohasem találkoznak. Az idő nagy úr. Semmi sem lehet egyidőben. Azaz hogy éppenséggel nagyonis lehetséges, csupán az érintés lehetetlen.)

Meg aztán mind ez se pont így. Mert igenis van hogy ha már akad legalább egy olyan nagyon hasznos dolog, úgy egészen

váratlan pont azaz egy, ami éppen akkor kell, aminek éppen akkor helye van, ami éppen nekem, már akkor megérte. Az üzenet.

Jaj, és még jut eszembe, még egészen az elején, ZT azt is mondta, sajnos nem jó, ha én neki személyesen a nyuszi álmát, a kortárs kiadón keresztül lehet csak neki, hogy szükséges az, hogy ők adják át neki. Hogy rajtuk keresztül. A kortárs és a nyúl, zt-vel. Nem tudom manó, néha úgy jönnek a könnyek maguktól, pedig nem mondhatnám hogy szomorú vagyok. vagyis hogy nem vagyok olyan egészen nagyon szomorú. Ameddig még van aprócskányi erő, a sokból, persze, valamennyi maradék, morzsa, nem lehetek egészen nagyon szomorú. Csak egészen aprónyit lehetek nagyon szomorú.

Az a papír is ott fent, pedig egészen rendben volt. ha okosan nézem. Tudod, van hogy okosabbnak kell lenni, mint a papír maga. Hogy ilyen is van. érted ezt, manó. Mert ezt már kicsit nehezebb lenne megmagyaráznom.

Hát persze hogy ezek a fránya könnyek. Mindig csak úgy elindulnak. Hát szomorú vagyok én? Most mondd meg.

Nem kell rám vigyázz. Átadhatod másnak, igazán, nem kell féltened. Mindig is úgy volt, hogy túl sokat képzeltem. Hogy a fantáziám. Aztán sokszor derült ki a bizonyosabb jelekből, hogy valójában amit hittem, értem, valójában csak egy délibáb. A képzeletem. A túl gazdag képzelet. Valamiben nekem is gazdagnak. Ha már úgyis ez a sok könny. És szegénység. Legalább ha már a test nem, a lélek maradjon túlsúlyos. Legyen amiből elvenni. Hogy még mindig maradjon. Különben hogyan tarthatna ki egy egész életen. Már régen elfogytam volna nélküle.

Mégis, ami számít, egyetlen, ami végérvényes, a bizalom. Aztán az is, hogy amikor az ember annyi mindent megér, csak a képzelet tartja ébren. Csak a képzelet tartja meg. marad-e más, mint megtartani.

2010.3.21.

Az én kislányaim nagyon egyszerűek. Egészen a minimalizmusig (itt nem szó szerint, legalábbis ami a szigorú szakmaiság), a visszacsatolás. Az illusztrátorok pedig, a felnőttek mind nagyon gazdag színekkel, kitöltve tér, minden, szélekig, a kislányaim szerények. Nincsenek sok színeik, gazdagságuk a szívükben, bent egészen.

Nem lett volna az első háromban. Hiába tartanák a felhők, a nap, a hold, az ég, mind a kezükben. Az emberek távol maradnak tőle. 4000 ft, 8000, sok pénz. Nagyon sok, egy ilyen kislánytól. A szegénység jegyében, emelem fel, mind, egészen a magasba, hogy ériék el a csillagok. A hold, nap, bolygók mind. Ha elkészül, nekik készül el.

Sok pénz. Nagyon sok pénz. Hogy a kislány nevet kapjon. Marad névtelen. A kislány, a felhőkből. De elkészítem, talán elkészítem azt a kislányt, egyiket, a kislányok közül. Talán igen. zárt falakon túl, átadva, végtelenségnek. Túl, boldogság és szomorúságon.

Mindent rosszul csinálok. A dátum is még úgy hajlott, hogy március végéig. Talán mostanra érett meg. most jött volna el idő, a 10 napból, megrajzolni, megírni. Késtem 10 napot. Nem akarta az ég, a nap, hold, hogy ez a kislány, mese, embereknek, földre, elkészüljön. Ezért vett el éppen 10 napot. Az időből. Kezét nyújtva, magasból.

Ezért mondom, te is engedj el. egyszerűbb vagyok, az embernél. Szegényebb?gazdagabb, ki tudhatja. Amikor az égben sem szegények, sem gazdagok.

Nem, nem, azt hiszem szerettem volna megírni, megrajzolni. De csak az április maradt meg, a március valahogy kiesett. A kéz, mégis a kéz valahogy tud mindent. Neki pontosan kell tudnia mit miért. Bizonyára meglesz a válasz. Erre is. mint mindenre, körülöttem. Nélkülem, velem.

De hogy ezt nem tudják a kiírók, hiszen az alkotó a legszegényebb. A földről nézve.

Nem tudom, manó. A világ akar is meg eltol is. hát ilyenek vagyunk.

Fel kell nőnöm ahhoz is, hogy nem minden értem.

Igen, határozottan szerettem volna rajzolni árvácskára, ilyesmi. Kár, hogy a sors tudott valamit, amit én nem láthattam. Előre. Azazhogy úgy cselekedett, ne láthassak. Bekötötte a szemem. És ha ez így, akkor bizonyára így is van jól. Mert ha ilyen pillanattal megajándékoz kicsit előbb, mint ma, most erre a kis időre, akkor pontosan tudom, mit kell cselekednem. És miért is ne kerülhettem volna be a három első közé. Ha hittem volna. benne. Mint ahogy most hittem, erre a kicsike, olyan egészen valósnak tűnő pillanatra. Az idő pedig eltolódott. Előlem. Kissé kitolt belőle. Különös. Miért hittem, még éppen 10 nap. 11. amikor éppen 1 napja járt le, az idő. Mennyi nagyon sok különös. Valaki másnak kell. valaki mást akar. Az idő. És én útban lettem volna. talán igen. vagy csak nem jött el az idő. Az én időm. Hogy valami egészen másra szán. Bizonyára nekem is eljön, az idő. Ami jár.

Cseresznyés, irodalmi fesztivál. Igen, azt hiszem elmennék pécsre mégis, ha valaki elvinne autóval. Befizetnék az útiköltségbe, ha legalább négyen lennénk, úgy sokfelé oszlana. Talán azt még el lehetne bírni. És sonja, igen, ha igaz, hogy nála elalhatunk, és másnap vissza, autó. Igen, talán elmennék. Vinnék kis szendvicset, kis itóka, igazán nem szorulnék másra, segítségre. Talán. Azt hiszem. Ki tudja.

Vajon milyen volt ma az est. A nőkel. Most kicsit hiányzik. Szerettem őket, kicsit érezni, velük lenni. Azazhogy inkább csak nézni, ott lenni, kicsit, inkább csak aprónyit. De a lábak ma olyan fáradtak voltak. inkább csak fáradtak. De eszembe jut. És ez jó. azt hiszem. Így távolról gondolni. Vajon mi volt. hogy most erről sem tudok semmit. amikor jó lett volna ott lenni is, meg nem is, egyszerre. most így utólag inkább csak lenni. De valahogy minden úgy eltávolodik. Pedig megfognám, kezeimmel, tartanám, aztán csak nincs, kevés az erő. Bennük.

Úgy vagyok, hogy szeretek kicsit a nőkből is, meg a férfiakból is. más a kettő, ha egyiktől nagyon el, kicsit hiányzik, a másik. Hát, így vagyok, középen. A nők és férfiak között. Vagy ide léphetek, vagy oda. Egyszerre nem lehetek ugyanott. Bár magammal. Ha már se itt, se ott.

2010.3.22.

Jaj, manó, varázsolj. Varázsolj, hogy jelezzen vissza a Kortárs kiadó. Hogy megkapta, és hogy elment zt-nek a könyv. Különben hogyan fogok aludni. Hogyan lesznek szép álmaim. Tudod, mindhiába mondjuk, szép álmokat, ha aludni sem aludhatunk nyugodtan. Különben álmodtam az éjszaka is, hajnalban, egészen furcsa álom volt, de nem emlékszem rosszra. Sajnos most nem tudom felidézni. Talán egészen el is feledtem. Igen, bizonyos, hogy nem volt rossz álom. most nem szerelem volt, valami komoly, kedves álom, igen, lehet, éppen egy szerkesztővel? Kár, hogy nem emlékszem a részletekre. Hát valaki felsejlik, de az nem lehet. Azaz hogy, éppenséggel minden lehet. Miért ne lehetne, minden. Nemigaz? egy álomban. Persze az álmaim kicsit a valóság tükrei is. legalábbis valamelyik másik árnyékán.

--

Tudod, manó, arra jöttem rá, most így a nyomdából jövet, nézem, már itthon a Láncszemeket, éppen kezem ügyében, a Rózsaszín Nyúlból, hogy én valójában mindegyik könyvemet szeretem. Volt hogy mondogattam, nem vagyok túl büszke a Láncszemekre, aztán mégis. Én mindegyik könyvembe, amit magam szerkeszték és nyomdára készítek, szerelmes vagyok. nézegetem, lapozgatom, a Láncszemek, milyen gyönyörű szépek is az oldalak. A szerkesztés. A színek. Egészen egyedi. Még sohasem láttam ilyen szép színű oldalakat sehol könyvesboltban sem. olyan ami szinte nincs is. olyan szín. És RGB-ből. Nem cmyk, ami nyomdában megszokott. persze sok munka volt vele, hány hét, hónap, csak a színek. A lapszínek, a képszínek, amíg végül megtaláltam. Mennyi sok munka. Volt. az eredmény. És végül azt kell most mondanom, másfél év múltán, hogy szeretem. Hogy szeretem a Láncszemeket. Éppen mint majd, illetve már most is, előre, a Rózsaszín Nyulat meg a Nyuszi álmát is. hát nem nagy baj, ugye, ha szerelmes vagyok a még el sem készült könyveimbe. Mindegyiket majd igen sok gondnal, odafigyeléssel fogom elkészíteni, nyomdába küldeni. A képeket is majd még a méreteket, a minőség, jól átnézem, ez is lesz úgy

egy hónap, pluszmunka, megtalálni az eredeti képeket, hogy végül miből is lettek ezek a kissé lebutított minőségek. Milyen konvertálás eredményeként. De meg fogom találni a legelsőket. Valahol lennie kell, eldugva. Persze így is ki lehet nyomtatni, és különben is nézésre éppen megfelelnek, nem lenne nagyon nagy baj, így sem, de azért a végleges könyv már a legjobb minőségben. Hogy semmilyen hiba ne essen. Amikor majd kijönnek. Szépen, sorban. Ó ha mások is így szeretnék. De majd egyszer. Talán. Hiszen olyan nagyon szépek. Nemigaz? és majd még sokkal szebbek lesznek. Mennyi munka. Mennyi rengeteg sok munka, amíg a nyomdagéphez eljutnak.

A múltkor tényleg nagybandó volt, akinek annyi sok szövegesrajzos könyvét sorba vette ajándékozta anyjának mackó. Csak mégis más rajzokra emlékeztem, majd ha legközelebb megyünk, megnézem, mégis mire emlékeztem, máshogyan. Még volt tegnapból valami, voltak valamik, de ebben a pillanatban nem emlékszem, tegnapból. Jaj, tudom, az a hősökterés építészeti vita. Kuncogok magamban, ebből is mi sül ki. magyarország. Kicsike nagy ország. Mit hoz ki. meg réz is, de azt most nem mondom. Mindent nincs kedvem mondani. Azaz hogy lenne, de most nem.

Azért reménykedem, hogy rózsaszín nyulat majd minden ember szereti.

Persze vannak kicsivel rosszabb napjaim, amikor nem olyan nagyon szeretem őket, találok ezt-azt, hibát, hendikepet, de mackó azt mondja, sohasem lesz, hogy nem találok semmi hibát. Mert az alkotó ember ilyen. a legnagyobbak is. hogy valami hibát mindig észrevesznek. De én, mindegy is, a lényeg, van amikor csak a szépet látom bennük, és akkor úgy elvárászol. Hát miért is ne vennék észre az emberek is csak a szépet bennük, nemigaz? és akkor majd minden egészen nagyon szép lesz.

2010.3.23.

Azt el kell mondanom, tegnap voltam a sirályban, kerestem báránnyúliát. A pultnál egy fiú volt. nem volt szerencsém. Vagy inkább szerencse?... hogy honnan jut most a maci bársonyos keze eszembe.

--

Manó, összehajtogattam a rózsaszín nyúl borítót, és tényleg annyira finom fogogatni. Én valóban szerelmes vagyok a könyveimbe. És a nyomda olyan finom papírra nyomta, nem is fog. És a színek is szépek, egészen pontosra terveztem, és a borítón még a minőség, értem rajzoknál sincs baj. Szóval, szeretem, hiszen ők az én gyermekeim. Tudod. Most már nincsen más, csak ezek a könyvek. Azaz hogy csak lesznek. Hogy lehetnek, könyvek. És tudod, a nyomdában a főnök mellett voltak az én rajzaim, a borítót pedig személyesen vágta le, azaz hogy a széleit. Szépen vágta, nem is kellett utána vágni. Még szebb is így, mert maradt egy kis fehér sáv, körbe, szép keretnek, ha én vágom, akkor pontosan méretre, mint a könyv, de pályázatra így szép.

--

Tudod manó, ezt még sohasem árultam el (legalábbis azt hiszem), a harmadik... negyedik, valamelyik könyvemet a Magvető fogja kiadni. Az így van rendjén. Mindegyik könyvemet majd a legmegfelelőbb kiadó fogja kiadni. Mindig amelyik könyvemre a legmegfelelőbb. Ha magocskák, akkor magvető. De amikor majd elkészül, akkorra pontosan fogom tudni, melyik kiadó lesz. hogy melyikre illik. Hogy a kéz hová is irányít. Mert mindennek megvan a maga rendje. Még a szétszóródó magocskáknak is. és az nagyon jó könyv kell legyen, csak sok munka, ennyi rengeteg szöveg között. De meglesz. Mert meg kell lennie. Ráadásul, időre. Október. Éppen az ősz sárgás barnuló színeiben. Vagy inkább aranyban? Lehet, hogy már nyárra kész? nem, nem, arany, úgy már az ősz hajlatán. És a kék könyvecske, az igazi magok? Majd megoldom. A zöld babákat

is, a magocskákkal, hogyan illeszkedjenek. Együtt... külön...
 hogyan mesél a szék. Persze, nem mondom, kacsintgatok
 egyszer Alexandrával is, de ez még hol. Össze-vissza szállok
 majd. Vagy ki tudja, ha egyszer valahol nagyon megszeretnek,
 akkor akár maradhatok is egyhelyen. Nemigaz?

De hát, mindez milyen messze.

2010.3.24.

A mai könyvvajándékom, két nő és egy férfi. Tóth Kriszta:
 Hazaviszlek, jó?, ZTibor: a szürrealista balkon, Bódis
 Kriszta: artista..... mackó és a könyvek. Csak úgy
 csillog a szeme, ha könyvet adhat. hát akkor majd
 lehet olvasgatni.

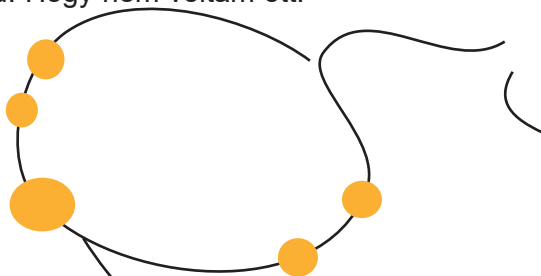
Kicsit aggódok, de biztosan csak elutazott szgy, azért nem
 válaszol, ugye manó? Mert tudod mondta hogy elutazik, de
 máskor amikor elutazott is válaszolt. Bence, igaz lehet, hogy jól
 emlékszem, bence volt a fia? Olyan kedves szimpi fiú volt, olyan
 éppen amilyen a szerkesztő fiúk. Kiköpött szerkesztőfiús. Kicsit
 még a másik bencére is hasonlított, tudod melyikre, aki majd a
 harmadik?negyedik, valamelyik könyvemet fogja kezelni. Mert
 hogy írtam, hogyan is vannak a dolgok rendjén. Szóval hogy
 nem kell rettegnem, hogy valami hibát követek el. vagy valami
 hiba talál meg engem. (a játékaimmel:) néha úgy kifacsarintom
 a dolgokat, hogy ember a talpán sem találja meg. de azért jó
 vagyok, ugye manó? Hogy egészen egészen nagyon jó vagyok.
 hogyisne, csak az retteg, aki hibát követett el, persze persze
 kicsike hibát mind követünk el, egészen aprónyicskát, de azok
 nem számítanak. Meg különben sem annyira rossz kísérteni,
 közel lenni a hibákhoz, eljátszogatni velük, így sokkal többet
 tapasztal az ember, mintha sosem hibázna. Van olyan ember,
 manó, aki kicsike aprónyit sem hibázik sohasem? Hát én nem
 hiszem. Aki ezt mondja, az nem komplett. Igenis hempergőz-
 zünk meg az aprónyi kicsike hibákban, így majd egészsége-

sebb, pirospozsgásabb arcunk fog ... jó, jó, nem írok semmit. különben is mára egészen más, komolyabb dolgokat akartam írni. Például verset küldeni, rajzolni, árvácskát, ilyenek.

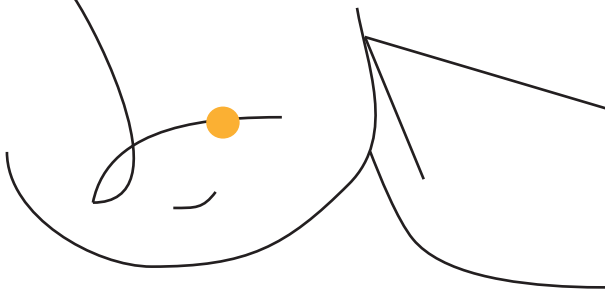
Ráadásul tünde is hogy eltűnt. Pedig akkor is kicsit csak eljátszogattam a gondolataimmal. Mert miért írna az ember, ha ezzel-azzal nem játszogatna el.

Most szomorú legyek-e vagy inkább spongya rá. A szomorúságra. Hát nem vagyok manó szomorú. Nekem nincs időm szomorúnak lenni. Annyi mindennek kell a helyére kerülni, hogy még fújni sem tudok a szomorúságra. Legyen minden ahogy lennie íratott. A nagykönyvben. Mert ott úgys minden már papírra vetve. És igenis a játékoknak rengeteg oldala. Ha azt mind megtalálja valaki, ha időt szán rá, akkor minden majd szépen lebeg a világra. Én sohasem tévedek. Ugye, manó? Nekem nem szabad tévedni. Mert a világ ért engem, és megtalál. Azon az úton, amin éppen várakozom. Mindig majd éppen azon az úton.

Hiányzott. Tudod. Hogy nem voltam ott.

Miért van manó úgy, hogy mindig félni kell. hogy sohasem lehet bízni egészen. Valamiben. Úgy egészen egészen. Nem a tökéletesben, csak valami egészen egyszerűben.

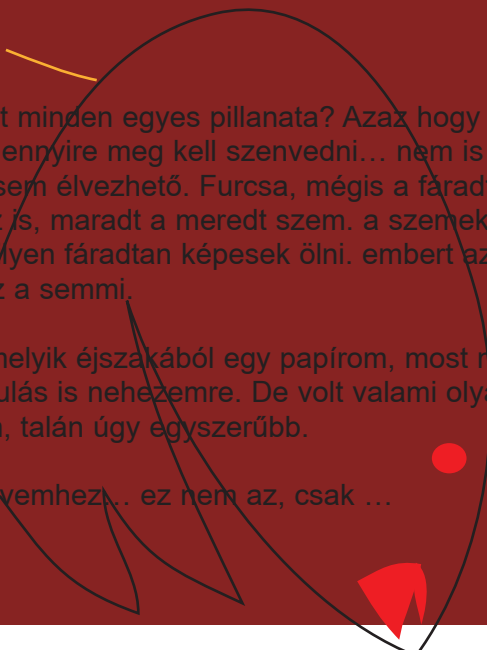

Hogy menni
volt, magar
énsohasem
tudok, lenni
gondolko
köröket. Vé

řodni, nř

t minden egyes pillanata? Azaz hogy
ennyire meg kell szenvedni... nem is
sem élvezhető. Furcsa, mégis a fáradt
is, maradt a meredt szem. a szemek
ilyen fáradtan képesek ölni. embert az
z a semmi.

helyik éjszakából egy papírom, most n
ulás is nehezemre. De volt valami oly
i, talán úgy egyszerűbb.

venhez... ez nem az, csak ...

Azt hittem, hogy védekeznem kell, pedig csak lehetőséget, megoldást kínált. A hölgy a kortársból. A fehér hajú hölgy a ... túl fáradt vagyok.

De mégis. Hogy de hiszen tényleg, ha azt szeretném, zt szerkessze, miért küldöm pdf-ben. Milyen furcsa, ahogy ilyen lassú a felfogásom. Hogy azzal, érintek valamit, már azt hiszem meg is fogtam. Hogy majd minden elrendeződik magától. Van hogy több nap, máskor óra, de előbb-utóbb meglesz, azért. A felfogás. A lassúság mankó, de talán nem gát. Ami zavart, mentségemre, hiszen e-mailküldés maga már korlátozott lehetőség. Tehát ha azonnal felfogom is, sincs kéznél a megoldás. Hogy igen, köszönöm, majd megy qxd-ben, qvark. De akkor, hogy van-e qvark lehetőség. Ha mégis cd. Törölöm az oldalt, míg kibogoznám, sincs értelme. Vannak dolgok, melyek valóban maguktól megoldódnak. Még képes vagyok leírni. Borzasztó. Ez az önként vakság. Ezt itt töröljük. Látás, miközben a szem kifordult. Töröljük, itt lassan már semmi nem jó.

Hogy hiszen én nyitott, egészen egészen nyitott, mindenre, a hibák, hibákkal, de hogy én magam szerkesztem, rajzolom...hogy én... milyen egyszerű pedig, ami olyan bonyolult.

Ma elmaradt az árvácska is, a versküldés is, pedig a születésnap... olyan szépen beprogramoztam. Hogy mi lesz ma. Semmi nem lett. Születésnap. Az volt. hosszú, szép születésnap. És a konyha is, készen várni a szekrényt.

Tünde nincs, de hát máskor meg én tűntem el hónapokig. De hogy egyszer sincs zöldön...

Aztán én is bizonyosan nem lehetek tökéletes. Hogy ma is elhangzott, szinte szavaimmal. Hogy mit kíván. lenni jobb ember. De ki mondhatja, milyen fajta ember ezt is. nem-e... valami már eleve jobb ember. Keresni, kutatni, jobb ember. Aztán mégis. Nem vagyok elég jó ember. Milyen régen is. még mindig

aktuális? Mi, akik kívánni lenni jobb ember. Milyen kevesen vagyunk, kívánni jobb ember.

És a holnap... megint egy nap. Fél bizonyos. Csak telnek a napok. Rendületlenül. Lendülettel.

Most hogy írjam meg ildikónak, hogy butaságokat írtam. Hogy vegye tárgytalannak ...eljátszogatásom. De hát eljárászatni szabad. Ez csak eszmecsere, mint egy kocsmában mondjuk összevetjük amink. De akkor is. minek nekem fölösleges köröket futni.

meg aztán,
kocsmá sincs.

2010.3.26.

Hogy is kezdem el, amikor annyiféle jelentés. Szedni össze egyenként. Lenne úgy legalább 3 oldalnyi írás. ma még nincs az idő. Jaj, mikor lesz idő. Vagy hogyan is lehetne, igen, egészen egészen nagyon röviden. Belefoglalni a kacagást is, ennek fázisait, igenigen, mintha mindkettő, a hold is, a nap is kacagna, de mit kacagnak, kit kacagnak? Önmagukat, mást, magát a kacagást, meg ahogyan a nap árnyéka, ami ugye egy tojás, mármint a nap, a fogakkal holddal, de most ott tarunk hogy a nap, ahogy önmaga árnyékával kitakarja, meg betakarja magát, de ez sem így pont, mert ha jobban figyelek, akkor sokkal pontosabban kellene felvezetnem a magyarázatot a sokjelentéssel. Aztán ha mégis a föld az árnyék, és a játék a hold, a nap, és a föld között, aztán a végén ahogy elpattan a két szem egymástól, amikor már kialakult a tojás is, meg az árnyék is, önmaguk lettek, leválva, önállósodva, és akkor már a játék, össze és elpat-tanva, szét, de az első kép, amikor a téma megnevezése, hogy a hold és a nap, azaz a fogakkal az egyik ? ember, akár, de a hold megszemélyesítve, legalább, és a fogakkal, ami csipke, ugye megeszi a napot, megenné, de a nap végül önmagát falja fel, falná, de még ez se, na ezen bagozódjon ki valaki. És akkor hogyan ilyen szertelenül nagy összevisszaságban kitenni. De hát nincs kedvem alaposnak lenni, most. Az a sokminden nyakamon, szinte szorít, még mit is akartam itt mondani, hogy a tojást kapná be a nap személyében a hold a fogaival. Ilyenek. Mert mondjuk éhes. A sorrend pedig, a bakiból, a kimaradt 7. kép, amit aztán hagytam, hogy egy játékkal megbontsa a soron következő kockát. Elpattanás, visszapatintás, hadd játsszanak, ha már a sors így akarta. Hogy hiba legyen. Lett ebből is játék. A hibából. Ilyenek. Az első alaphelyzet, ami akár egy kép is lehetne, önmagában, és akkor semmi több, de aztán mégis egy villanást követően a lejátszódó animáció utána, a kitakarással, egymásba mosódással, ami ugye nem történik meg. az animáció, mert azt csak mozgásban. Látható. Itt, hozzá kell képzelni. A megtörtént és meg nem történt történhetősége. Ilyenek. Kedves v... viga, én mégis elküldöm neked, így, szertelenül nagy összevisszaságban, hogy jobban elbizonytalanodhassál. A játék

kedvéért. Azazhogy kimenekítsem magam a komoly játék alól. A komolyabból. Merthogy bizonyosan van másik oldal is, akár több is, ebben a sokféleségben, kint, vagy egészen eldugva valahol. De abban úgy elszomorodnánk, így aztán, hogy téged is felvidített, aminek én nagyon örültem, mert amikor írtam is, különösen vidám voltam, de jókedélyű, mindenképp, ha volt is bennem valami rácsodálkozás, bizonytalanság. Nem, nem, bizonytalanság nem. de. maradjunk ezekkel. És akkor még az erotika finom részleteiről nem is beszéltem. meg is feledkeztem róla egészen.

--

Hosszú. De itt nem elég átütős. Pedig ott minden belefért. Bár, ki tudja. Utólag minden olyan szép. Ez itt v-nek ment volna, de aztán nem volt értelme. Hogy mi az itt vagy az ott... csak bonyolódott volna. azaz hogy ez itt, és akkor az itt az most itt, inkább csak magamnak. Nem kell mindig minden kérdésre válaszolni. Ez a tanulság. Nem kell mindig minden kérdést komolyan venni. Még játékból sem, nemhogy másként. Na és a párhuzamos megfelelések, amelyből érthető lett volna az itt és az ott, kiléptem volna a horizontból.

Nem elég átütős, sajnos. A kép. szöveg, azaz itt, ami most már így, hogy távol, ott, de nem az ami volt ott. hiába az azonosság. Hiányzik sokminden. Másolat. Sajnos, de inkább csak gyengébb kivitelben. Tehát az azonosság inkább csak véletlen. De azért a szeretet marad. Amíg tartható. Mert minden szeretet tartható. Közelebb, avagy távol. Nagyon távol is, távolra, tartható. De lehetséges a tévedés is. hogy minden előre megrendezve. Az itt is, azazhogy ami már ott, de nem az ott, ott. A megrendezett másolat viszont értékes. Ha ilyen pontosan megrendezett. Azonos értékű, mert azonos önmagával.

Nem jó érzés az, ha nem beszélhetünk arról, amihez hasonlítunk. Mert nem lehet mindenről beszélni. A körülírás üzenetben, értem élő üzenet (nem az írás, az más, az önműködés), nos, az

pedig kifejezetten ártalmas a közérzetnek. Ha végül nem állapodik meg. nyugvóponton.

Egyszóval, szép volt az est. De akkor most sokat beszéltem. Az otról.

Szükséges hogy az ember kezében tarthassa magát, saját kezében, legalábbis úgy billenjen ki, ha már megesik, hogy könnyen visszataláljon. Fontos, hogy sírva vagy nevetve, de az ember így úgy jól érezze magát bőrében. A kontrollálhatóság lényeges. A billenés egyensúlyvesztés pillanatában is tudatosnak lenni. Sok emberből hiányzik a következetesség. Ilyenkor nincsenek meg a visszatalálási pontok. De így vagy úgy a szeretetnek meg kell találnia az utat. És be kell építeni a következetlenség helyébe is a következetességet. Ha szeretünk, képesek vagyunk visszaállítani környezetünkben az egyensúlyt. A visszacsatolási és elrugaszkodási pontokban.

A többi, ami kívül esik, ami magunk vagyunk, nem érdekes. Illetve pontosan ez az az alap, amiből építkezünk, de aminek egyúttal nem is szabad látszania. Azazhogy megmutatkoznia nem szükséges. Látszani úgyis látszana.

Most viszont folyamatosan elrugaszkodom az egyensúlyponttól, sürgősen ezért befejezem a levelet. magamnak. Ez a válasz most, itt, illetve nincs feladója. De büntetni sem szükséges önmagam. Ha nincs feladó, a dolog nem történt meg.

A szeretet függönyt vissza kell állítani. Ez így lesz jó, így egészséges. egy apró kibillenés még nem hoz végzetet. Csak a napi tanulságot. Vezeti el. csak magam tehetek róla, belementem megint egy állomásba, ami ott állt, szabadon, de nem várt. Nem várt meg. tehát a kiszállás megtörténte valójában nem hozta meg a találkozás örömét. Eltévedtünk. Mindenki eltéved saját örvényében. Ha az állomás vakvágány. Nem megy tovább a vasút az állományból. Ki-ki marad saját törvényében. Vagy kisiklik a nagysebességtől, vagy megáll mielőtt a sínek

bevégeznék útjukat. Itt is a körülmények, a kontrollálhatóság.

Az est pedig, merthogy a levél ebből a szemszögből viszonyít, meghagyja az örökkévalóságnak a maga kitörölhetetlen lenyomatait.

A jeleket finoman, érzékenységgel kezelni. Ami pedig e levél el nem küldött címzettje, a véletlen egybeeséstől elvonatkoztatni. Hogy mindkettő maradjon maga tökéletességében összehasonlíthatatlanul egyedi. Az itt és az ottal. Sértetlenül maradjon a szeretet. Összehasonlíthatatlanul. Egyik eleve elrendelve, másik preparálva, hegesztve. Összehasonlíthatatlanul. Ahogyan az itt és az ott, a túl, és a még azon is túl.

Azért mindent félretéve, azaz hogy csak a szépeket kiemelve mai napból, milyen különösen is megéreztem tegnap. A holddal, nappal, tojással, és a többi is mind. Már megint írt belőlem valaki, hogy éppen akkor. hogy éppen tegnap arra a néhány percre álltam meg, léptem ki az időből. Éppen tegnap jött a költés ideje. Pedig igazán már régen volt. Arra a néhánynyi percre.

Végülis, így is úgyis egyszer át kell adnunk magunkat.

Jó lenne, igazán nagyon jó, ha az angol tanfolyam, mivelhogy nagyon intenzív, szinte másra nem is idő fél évre, csupán szeptember, októbertől kezdődne. Igen, talán az angyalok tudják ezt, és akkorra osztanak majd be. Mert az angyalok megsúgják annak akinek tudnia kell ezt. Arra éppen meglenne a könyv. Aminek megszületni. Holnaptól szigorúbbnak lenni magamhoz. De legalább holnaputántól. Éppen a tanfolyam és a könyv miatt, felelősséggel tartozom. Beosztani, szigorítani az időt. Csak a legszükségesebbeket vállalni. Csak a legszükségesebbekre reagálni. De idő mindenre van, csak tudni kezelni. A verskezelésekre is. természetesen. Mindenben azért

naprakészen lenni, csak beosztani. Mert ha mindenből egy kicsi, jobb a közérzet. Amikor beosztva. Ki is írni, kezelni is, és tenni mellette a napi teendőket. Különben is a napi, és akkor 5 nap, a 4 órát igazán ki lehet bírni. Na és a blaha, lehetne-e kedvezőbb szállás.

--

Tudod, manó, olyan dolgokat írok, jönnek ki belőlem, pontosabban, melyek egyaránt beleillenek egy kertész imre portré avagy egy wassalbert, semmi különbség. Mindkettőben ott a szenvedés. Valami ami túl van emberi tartalommal. Ami csak az arc. Persze, ezt is kifordíthatom, kifordítható, hogy legyen éppen fordítva. Az arc a tartalommal. Nincs különbség. Árnyékon visszajáró hajnalok. Valaki más, ki mondja, hogy van különbség. Amikor szenvedés. Amikor arcok beszélnek. Nekem marad a könny. Akarhatok-e bármit ezen a földön. Persze, akarnak a versek. Szövegek. De én? Amikor érteni is olyan sokára értem meg. saját szövegeim. Hát így vagyogatok, s így is halok meg. semmi sem változik. Semmi sem változhat. Kicsit elrugaszkodom, máris visszahúz a föld. Mackó tegnap olyan szépen elmagyarázta ezt is. nem mintha nem tudtam volna előbb, de mindig szükség van arra, hogy a jelen. hogy frissen mesélje valaki. Amikor tudod megírtam a tegnapi szöveget, a hold és a nap, a fogak, a tojás, aztán elhangoztattam egy rablómondatot, múltból, kicsike gyermekkoromból, én hogy a hold meg a nappal, mert kikértem mackó véleményét, és akkor azt mondta mackó, ó te kicsi, hát senki sem magyarázta el neked még? Mondom, nem. ezt nem így, kicsit hosszabban... Pedig így utólag, régebben is mindig, sokszor magyarázták, de mindig kicsit értettem, azaz mindig akkor éppen nagyonis értettem, csak később kicsit, mindig idővel elhalványodott, de valahogy aztán év? több, sorozatosan elfelejtettem. Mint ahogy amikor megérttem az országokat is körülöttünk, aztán ezek is úgy elszállnak, mint a hab. Volt nincs. Aztán ugyanott vagyok, mint azelőtt. Amikor nem értettem. Amit nem használok, mind továtűnik előlem. Szökik, megszökik. Hogy aztán újra meg újra dédelgessem, amikor

rátalálok. Na és akkor mackó odajött, és szépen lassan, érthetően elmagyarázta. Mondom, milyen jó tanár lennél, mackónak, mert csakúgy ittam szavait, annyira szépen, érthetően mesélt, de aztán jutott eszembe, régen is említette, óvóbácsi szeretett volna lenni. Hát így.

De hát ezt is fenn te mind tudod. Mégis kell valakinek írni, nem igaz? manó. Mackó. Lenni mindent. Hogy én meg a mackó, meg minden.

Nos, ez úgy van, hol én mesélek mackónak, hol ő mesél. Ketten többek vagyunk. együtt. Meg aztán van amikor veszekszünk. Az már három. Na ilyenek. Olyan is van. mindenféle. Hogy több legyen. Mert azért kicsit nekem van igazam, meg kicsit neki van igazsága, aztán így megy. De jobb amikor mesélünk. A mesélések is sokfélék. Van a szép, nyugodt mesélés, amikor nagy szép békesség körül, és van a kicsit erőszakosan mesélés, amikor egyiket a másíkról kell meggyőzni. amikor egyik a másíkról lefordul, de igyekezni, törekedni, hogy összeérjen.

De mindnél legszebb mesélés amikor hallgatunk. Amikor egyikünk hallgatja a másíké.

2010.3.27.

Ha akkor nemet mondok, lett volna ma egy szép napom. Mégis mindig belemegyek. Aztán meg én leszek minden gondnak gondja. Szeretetem sérülékeny. Hát persze hogy számít.

Milyen buta vagy, tényleg, tényleg, egyszer ezt is ki kellett mondani. tényleg.

Milyen szép lehetne, és nincs. Éppen amikor legszebb.

Nekem má kedves, emberileg, mint személy, társaságában is jól érzem magam, ezt igazán őszintén fenntartás nélkül elmondhatom, de a szövegei sem nyelvtanilag sem tartalmilag nem elég erősek. Az én ízlésemnek. Van hogy az egyik elég, mondjuk egy arc, vagy a nyelv, vagy a tartalom, valami. Ha valamelyik képes a súlyt magán viselni. Vagy éppen a könnyedséget. Akár önmagában is. Hiányérzetem személyesen is közöltem, amikor elemeztünk, egymás szövegei kerültek terítékre. De fejlődőképes, mert a karakter megvan hozzá, bár alapból nekem mégis hiányzik az ütőerő, vagy a simán csak finom tartózkodás, értem titokzatosság. Vagy ha megjelenik, mondjuk valamelyik frissebb szövegében, is van benne valami csináltan erőszakos. értem, nem jóértelemben modoros. Nem hozza azt a plusz értéket. De hát a szerencse az szerencse. Mint ahogy az ízlések, minőségek is különbözőek. Bár, az érték, annak minden egyes helyzetben helyén lenni. Az értéknek így is meg kell találniuk a helyüket. Ebben bízhatom. Mégis a szerencsével élni kell, mindenkinek, és él is. ez így van rendjén. A szerencse, az hogy valaki tenyerére vesz, fontos. Akárki legyen is az. A tartó vagy a fekvő pilléren. és hát ugye a földön a szerencsét is csak emberből, emberekből gyúrnák. s hogy kik gyúródnak össze egy tálba, se tészta. enni viszont mindenki magának. s hogy a húst is a sőt, borst, naná, hogy a húst még csak-csak magára, de a borst belőle...

mit beszélek. A sors nem úgy tűnik egyelőre, hogy kegyes hozzám. Így inkább csak magamnak mondogathatok. Mert az égvilágon semmi sem igazol. Az én oldalamon egyelőre nem áll senki. Ha a küzdéseken végigmegyek, is, sem biztos, hogy lesz olyan ember mögöttem, aki elég erős, markos, kitartó, hogy megsokszorozza egyre halványuló erőimet. Egyedül pedig a sorssal szemben nincs lehetőség, hiába, ott, a munkafolyamatban végig a lehetetlen. Hogy soha nincs lehetetlen... amíg bízunk magunkban. Ha rajta vagyunk egy úton. Még ha elején is, a megteendő út legelején. De már tartalmaz valamit az egészből. Az egész része. Akkor már jó úton vagyok. hogy mindezeket itt és most, csakis magamnak mondogathatom... ?

az emberek hiteles, szép meséket találnak, álarcban. becsuknak, jól bezárnak ajtókat, ablakot. fény, az árnyék, mindent elzárni, nehogy érintsen. egy vízcsepp, valahol elbújik egy csepp. álomból. szemből?... egy arc

Sajnálom, nem tudok hazudni. Magamnak, talán. Nem is egyszer. De szeretni még tudok. senkik vagyunk. tudom. de ez sem segít semmit. rajtunk.

Te azt mondd, írás, én azt mondom, ő. Ha ez segítene. Nem segít.

a szavak pedig mind nyitva maradnak. egy hang, beszéd... ablakok is mind nyitva. csak éppen már nincs aki érkezzon.

-- ——— ———
Tulajdonképpen milyen szomorú is ez a nyusziálma könyvem. A rózsaszín nyúlban még volt aprónyi remény. Ha ott volt közvetlen közelben a halál is. később már az sem. nem véletlen

a fekete könyv, hogy így lett. Hogy így kellett lennie. a dolog megfordul, ahogy érintem.

2010.3.28.

A sors másodszor is megtagadott. Hogy ne menjek, ne induljak el. megint pontosan másnap olvasom. Március 26 meghosszabbított dátum. Most olvasom március 27-én. Először olvastam március 21-én, amikor már le kellett mondanom. Akkor a határidő március 20 volt. visszatértem a határidő miatt. elkéstem. Tehát megéreztem valamit. De a sors erősebb. Miért? Valaki mást szán, valaki mást akar kiemelni, és én útban lettem volna. vagy valami más. éppen mert nem nekem szánta, vagy hogy nem akart elszomorítani a kudarcélménytől.

Nem, nem, ma 28 van, csak éppen mint az óra átállítást, reggel, ezt sem tudtam, vagyis hogy ma azt hittem, 27-e van. tehát nekem ez akkor 1 nappal követően van ma is. igen, ez azért is

lehet így, mert a tegnap amúgyis kiesett. Tehát amit ma reggel gondoltam, az valójában tegnap volt, azaz tegnapnak számít.

Akárhogy is a jelek, amiket szépen összerakni, a valóság az, hogy a csodaceruza nekem sohasem válaszolt az immár 3 év alatt. Vagy több? azt hiszem sokkal több. de ez bizonyára régebbi múltra nyúlik vissza. Írtam volna erről már jóval előbb is? nem tudom. egyszer még személyesen is. de a ceruza, a csodaceruza sohasem válaszolt. Nem is kívánt meghallgatni. Valahogy a beszélgetés sem akaródzott összejönni. Tehát a jelek mégiscsak arra vezetnek, hogy az én utam, a rózsaszín nyúlé vagy más, innen már látni sem láthatom. Bizonyára van valami nagyobb, valami távolabbi kéz, ami tudhat. Ami többet tudhat mint én magam. hogy például nem lesz több nyúl mese. Vagy hogy nem lesznek többé mesék. De akkor sem, ez még nem ok semmire. És mégis. Megnyugtadni magam, a békességért magáért, ez is több a semminél. Magyarázatnak.

Igen, a nyúlnak önálló útja lesz, nem a gyermekeknél, és nem a felnőtteknél, és nem az embereknél, itt most rézandrás is eszembe jut, ő, nem. nem kíván nyúl megváltani senkit, nem kell ettől tartani, félni. Vagy ha igen is, meglesz hozzá a maga útja. Egészen bizonyos, hogy akkor sem kell tőle félni, vagy tartani.

De a nyúl igenis fenntartja a lehetőséget az átváltozásra. Bármikor átváltozhat például egy labdára. És akkor lesz amivel játszaniuk a gyermekeknek, nemigaz?

Nem, nem. a nyúl meghal. Meghal? Nem tudni.

--

Igenis van, a nyusziálmában is van aprócskányi remény. Minden könyvemben akad, ott lehet mindenben valahol fülön csípni, még akkor is ha tele van töltve csupa csupa szomorúsággal. mindig kikandikál valahol a remény magja. Eldugva vagy csak éppen az orrunk előtt, mégha nem is vettük észre. Vagy fordítva akár, hogy ott az orrunk előtt, de mégsem az amit látunk az amit

látunk. Hogy ugyancsak az van itt is, hogy ott az orrunk előtt, de nem vettük észre. A reményben a reménytelent. De azért mindig győz igenis a jobbik. Már amelyikkel kellemesebb együtt lenni. Mert mindigis a jobbik győz a reménytelenségben. Na, most egy kicsit balra állok, hadd egyenlítsük ki ezt a reménységet. A jobbat a ballal. Mindjárt szebb. Azért nehezebb lenne vagy egérrel vagy a billentyűvel, sokkal könnyebb, ha mind a kettővel, megosztva.

ha adományozó, és ráadásul a cél, a jelkép hordozó a szegénység, hogy az alkotó áldozati ajándéka lenne a pályázat jelentkezési díja? Nem elég ha az alkotó felajánlja művét? Hát meddig zsákmányoljuk ki az alkotókat, ha még támogatási pénzből is így. Hát meddig nincs igazi értéke a művészetnek. Amikor amúgyis mindenki kizsákmányolja a művészeteket, és itt legyen a mindenki tartalmazva a kivételt is, ami szabályt erősít... éppen egy ilyen igen igényes és neves kiadó. De legyen, persze, és értem is éppen, ha másfelől közelítem, de itt ellene szól a téma, az amire építi, fűzi fel... ezért ellentmond egymásnak a két cél, a bejövő elemek és a kimenő elemek. Egymást kioltják. Nem keletkezik pozitív energia. Becsapottnak érzem magam, ezúttal is. Sajnos. És hiába magyaráznám meg, nem elégítene ki, mert ami leírt elem, ami papíron, az beszé, azt lehet alapul venni. Mint ahogy szerződésnél is akik járatosak, akik tanítják, akik értenek a papírokhoz,

Most sem értem, ha pályázati pénz támogatásból, akkor miért kell az alkotónak ilyen magas részvételi díjat... ha pénz van,

hogy tessék figyelmesen átnézni, a homályosabb részekben is sokminden rejtőzhet.

Mert ki garantálja hogy abba az első háromba bekerül, amikor az ízlés a művészetben szubjektív. Még akkor is ha a zsűritag történetesen megbízható, akármilyen történhet egy adott pillanatban, egy adott pillanat, hogy éppen az a jó pillanat-e úgy az alkotó mint a ... szóval hogy mégis ki láthatna bele, mi van mögötte.

És hogy a külföld is így csinálja, és hogy a minták, és akkor egyéb igen racionális érvek, szólhatnának mellette, mind. Jól látszanak, de ha jogokról, jogi nyelven, nem-e áll messze ez a művészettől, miközben színvonalas művészetet csinálunk.

Kioltják egymást.

Attól persze szép ami annak látszik. És mégis, hogy rossz érzést. Minden szép lehet kívülről, mégis a kéz, ami vezet, onnan, fentről mindent lát. Hát ezért nem akart, hogy nem adta meg nekem az esélyt. Valamit üzeni akart mindezzel.

Megértem ha aprónyi összeg, ami valóban csak jelkép. Mondjuk művenként 100-200 forint, de legyen 500. mondjuk, egy ilyen nívós helyen. de 4000? S ha valaki illusztrátor is meg meseíró is egyben, úgy 8000? Csak egy műre? Hát hol élünk itt Magyarországon? Vagy valóban csak az én utam ilyen más... ilyen szegény, ilyen gazdag, a képzeletben. az ábrándokban, álmokban. Hogy van másik út, remélve, amikor nincs másik út. Azaz hogy bizonyára kell legyen másik út, ha annak szán engem. talán lehet remélni. Talán van remény. Ha nincs is, valójában. De az is lehet, hogy megmutatja, még azért is megbüntet. Hogy... de hát meddig a büntetések, meddig hogy tanulni belőle. Saját vagy külső hibákból. Ez is már idő után csak érdek, látszat. Már nem lesz hiteles ennyi sok idő, ennyi sok bizalom, ennyi sok remény, ennyi sok lemondás után.

És akkor így kizárjuk azokat az alkotókat, aki nincsenek olyan helyzetben, mert munkanélküliek például, mert éppen küzdenek valamilyen úton, mert éppen etikai, személyes erkölcsi tényezőt, buktatót látnak benne, vagy egyszerűen csak érzékenység, az alkotó ember érzékenységét, mert egyszerűen a sors nem volt kegyes hozzájuk. Ők miért nem kapnak esélyt? Nem értem,

milyen érdekek vannak, amely nem képes összességében mindenre figyelni, amikor ilyen tétet állít ki. mintaképül. Érttem én, persze, mindenre van magyarázat, de nem elég jó. ha a szegénység jegyében írom ki, akkor tévedhetetlenül pontosnak, körültekintőnek kell lenni. Kívánom mégis, tiszta szívemből, hogy ez a pályázat sikeres legyen. Hiszen sok benne a pénz is, miért ne lehetne sikeres. A véleményem, megérzésem, tehát melőzhető.

Itt most jó példának kell felhoznom pl ... és ... esetét. Ahol olyan a célkörnyezet, a koncepció, azt a tettek is kövessék, minden nézőpontból. Nem, mégsem nevezem meg, lényeg itt, hogy ha az esélytelenek jegyében, a kitaszítottak, a szegények, akkor a néző oldalról is feltételeznünk kell ugyanezt, mert akkor tud, képes együttérezni azzal amit lát, legyen itt mondjuk egy filmvetítés rendezvény esete, fesztivál vagy valami más. igen fontos a hitelességet minden létező szempontból figyelembe venni. Ilyenkor, ha ilyen a koncepció, sohasem szabad a pénznek beszélni. A pénznek irányítani. Egy kiadó esetében sem. hiba, sajnos. Ahol állami pénz, vagy alapítvány is van, ott hálás lenni, megköszönni, de minden lehetséges részletére gondolni a felhasználás műveleteiben. Felelősséget vállalni. Megbüntethet engem ezért a sors, és lehet hogy meg is fog büntetni, mégis bízom a jóhiszeműségében, hogy mindezt nem rosszindulattal tettem. Hogy ha mindent mérlegel, kell hogy ha nem is fogad el, legalább megértsen. Bíznom kell abban, hogy nem büntet meg.

Úgy elvenni mástól, úgy elvenni más alkotóktól, de hogy egyáltalán amikor állami pénz is, alkotóktól venni el... hogy akkor az első háromnak több jut. Ez sajnos etikátlan. Jusszon több az alkotóknak, kapjon állami és alapítványi támogatást, ő, milyen nagyon örül is egy alkotó, hogy végre megbecsülve 300.000 forintot kap, hogy munkájának anyagi elismerése is végre adatik. És akkor nem tett mást, mint elküldött egy rajzot, képet, meg egy írást. Érte. de ne használja fel az alkotókat erre az anyagi többlet elérésének céljaira. Vagy hogy úgy tudom kifizetni a zsűritagokat, hogy úgy tudom megrendezni a kiállítást, hogy az alkotók pénzéből, istenem, ki állhat ki egy ilyen kiállításvéd-

nökének. És kiállhat. Racionálisan minden jogos, és megtörténhet, mint ahogy meg is fog történni. Valószínűleg magam is kíváncsiságom nem bírva visszatartani, meg a tapasztalatszerzés, elmegyek, és megnézem. Nincs kizárva. De attól még a dolog nem lesz fényesebb. A legnagyobb szerűbb kiállítás esetében sem. akkor sem, ha életem legnagyobb szerűbb kiállítása lenne, a legnagyobb szerűbb tapasztalattal mögötte.

Akkor természetesen más a helyzet, ha nincs állami támogatás. Vagy ha saját finanszírozásból kellene. Akkor természetesen az alkotóknak maguk felelőssége. A részvétel, és bizonyára ennek tudatában jobb érzéssel is (már akinek ez a mód nem sért más alkotói, egyéb érzékenységet) teszi meg. mert választhat, mert megteheti. persze itt is választhat, és aki nincs olyan helyzetben, hátrányos, anyagilag, még akár etikailag is nemes érzéssel fogadhatja el, mert segített más alkotókat, a kiadót, mert sokszor ugye éppenhogy a kiadót kell segíteni. Mert a kiadók ma még ha alkotók által is, ha van aki megteheti, akár, de mindenképpen anyagi fedezetre, támogatásra szorulnak. nem, nyulacska, itt valami nagy hiba van. ha az alkotóknak kell kiállításokat, egyesületeket, kiadókat támogatni. valami nagy baj. amikor közülük is csak egyes kiváltságosoknak jut pénz. valami valahol nagyon elromolva.

De gondoljunk azokra is, akiket ezáltal kizárunk. Csak ennyit akartam mondani, és bocsánatot kérek, ha bántottam, nem volt szándékomban.

A kéz műve volt, nem az enyém. Részt kívántam venni, az alkotók között lenni, még akár vállaltam volna is a kockázatot. De a kéz nem engedett. A kéz, amelyik vigyázza mozdulataim. Ezért kérem, valójában nem is igazán magamért, a bocsánatot.

Olyan így, mint amit a magánkiadók csinálnak. Az alkotókkal. Fizetniük kell a saját könyvük kiadásáért, nem hogy jogdíj, honoráriumra lehetőség. Egy államilag, szakmailag elismert kiadó, egy bizalomnak örvendő kiadó nem teheti ezt. És mégis, teheti. Mert valamiért meg kell tennie. Ezért is kérem a bocsánatot. Hogy ilyen megtörténhet.

Sajnos nekem is jobb lenne, a közérzetemnek, ha nem lenne az a kényszerem, hogy leírjam, hogy kiírkak mindent magamból ami bánt. Amit ki kell öklendezni, de legalábbis az egészséges végzés erejéig, hogy sajnós kár, hogy nem bírom magamban tartani. de szerencsére ez itt a magánleveleim között megmaradhat privát szférának, ami nem közlésre. Ha már a gondolatokat nem vagyok képes magamban megtartani. De vezethet-e megtisztuláshoz a kiírás. Nem-e jobb mégis, amikor az ember nem írja le, aztán idővel egyszerűen csak elfelejti, legalábbis halványul jelentősége, míg egészen el nem fogy. persze meg lehetne csinálni, milyen jó is lenne, ha nem termelődnének kívülre is a dolgok maguktól. ha mondjuk nem gondolok rá, máris a dolog valóban nem is létezne. ha ilyen könnyű lenne. aztán nem-e emiatt a kiírás miatt is marad a lelkiismeret furdalás. Hogy a kiírás több bajt szül, mint a nem kimondás, nem kiírás. csak hát a természetek, termelődés, ami fonja kívülre is a fonalat. nem kimondva. nem kiírva. hogy ne lehessen rajtakapni. elfogni. Így is úgyis időre van szükség. Aztán valóban már nem lesz jelentősége, és talán megmaradnak mindemből majd csak a szépek. Most nyugtatgatom, meggyőzőm magam, hogy lássam onnan is, hogy ha mégsincs igazam. Legyen így. Hogy feloldódhassak a bűn alól, vagyis hogy ne legyek megbüntetve. Magáért a gondolatért. Amit leírtam. Mert sohasem szeretnék senkit sem megbántani. Ennél már azt is jobban viselem, ha engem bántanak. Könnyekkel is. lázadva, vagy megadva magam.

2010.3.28.

Tulajdonképpen senki nem állt mellém. A múltból is, a kp is hogy mennyire akart segíteni, aztán ott volt ugye mindennek még leg-elején dl is aki kp-nek bemutatott, mindketten is ugye hogy akartak, aztán éppen ők fordítottak hátat. Akik olyan nagyon akartak. g is. valójában mindenki hátat fordított. kp is, és a többi, mind, hogy éppen azok, akikben az ember bízott. Akik valahol a tiedből, ha van ilyen. g, őt inkább hagyjuk ki, nem ehhez a vonalhoz tartozik, és ő nem tehet róla. Legalábbis is őt még kívánom szépíteni. Ha nyilvánvaló is az üzenet. Hajlamos vagyok áztatni magam, ameddig még van haloványnyi bizalom. Azaz hogy

amikor már nincs tétje, jelentősége, hogy van-e, maradt-e még bizalom. igaz, te is éppen a másokhoz vonzódtál jobban. Akik nem a tiedből, mert mindig olyan nagyon magas volt a mércéd. Hogy a tiedből is csak kevesen. Aztán mégis a sorsnak engedelmeskedni. Hogy ő mit akar. Követni az utat, amit számodra megmutat. Ha vezetni nem is, de hogy mit mutat meg, legalább, hogy észrevegyem, hogy lássam, hogy elindulhassak. De hogy mennyire tud fájni, hogy éppen azok lesznek gátolód, és itt akkor még kedvesen fogalmaztam, vagy inkább az, aki szemedbe néz, úgy tud, úgy néz a szemedbe, hogy közben nincs, nem lehet már válaszod. Hogy néma maradsz, mert a fájdalom olyan mértékű, az igazságtalanság, ami megfojt, hogy már nem lehetnek szavak. ha adódik ilyen alkalom, ahol a szembenézés elkerülhetetlen. már egyre kevesebb...

Mégsem igaz egészen ez sem. mert bebizonyosodott, hogy amikor azt aki veled jót tett, bántanak, és már olyan nagy ez az igazságtalanság, hogy ha nem bököd ki magadból, kilyukaszt, akkor igenis megvéded, aki téged megvédett, aki róla rosszat mond. Mert a te tapasztalatod más. és éppen fordítva is igaz. Ez is kiderült, hogy aki veled rosszat tett, azt a szemedbe, pontosabban előtted, a tekinteted előtt, dicsérik, akkor is kijön belőled a fájdalom. És elmondod a te tapasztalatod, visszafogottan, hogy ez az ember nem felhőtlenül jó ember, mert veled rosszat tett. éppen amennyit lehet egy ilyen helyzetben, éppen csak érinted, éppencsak ahogyan remegő testedből kijön, de ezt is meg lehet szokni, hogy már eljön egyszer a pillanat, de inkább ne lenne ilyen sohasem, ha mégis, hogy eljön azaz idő is, amikor már nem remegsz. Amikor a sors neked is adott, téged is megajándékozott, hogy akkor képes leszel majd békésen, nyugodtan adni a szavakat. Képes leszel ajándékként adni, ajándékot. Amikor a fájdalom már nem fájdalomból, igazságtalanságból, hanem olyan ami már ajándék. És akkor itt van amiről csak különös helyzetben lehet beszélni, amikor adatik, hogy elmondhasd az ízlés szabad gyakorlását, persze itt a minőség most nem szempont. Amikor mindenkinek megadatik, hogy válasszon. Csak azt nem tudod befogadni, amikor ezt valaki felhasználja. Kihaszználja, ellened. De aztán még ez is beépül, hogy tulajdonképpen ha igazolást nyersz valamilyen másik

oldalon, a te oldaladon, akkor képes vagy ennek gyakorlásában elfogadni azt is, hogy más is saját érdekét, saját szempontjait, ízlése mellett kardoskodik. Persze te régen nem kardoskodszt, csak beengeded a gesztusokat, szavakat, cselekedeteket, és megfelelően értékeled a te minőségigényedhez méltóan.

Mégis iszonyúan tud fájni, hogy éppen az akiben bízhattál, aki téged akart, aki téged hívott,itt jut eszembe valami más is, az, amikor várakoztatott. Én nem tudtam ebben a nem korrekt-ségben dolgozni, nekem fontos tudnom a szándékot, látni azt, hogy mire megy ki, pontosan mit akarnak tőlem, mit várnak, mi az én helyem benne. Ez akkor volt amikor a szerkesztőségbe hívott, ismerkedni, a hölgy is, aki mellé, sem volt világos, mit akar. A hölgy is, mintha attól félt volna, elveszem a munkáját, hogy kitűrnám a biztos helyéről, mint ahogyan az a fiú is a pan-nóniában, amikor próbaidőre mellé osztottak, milyen dolgokat is mondhatott, amikor kikérték véleményét, én nekem akkor sem volt esélyem, hiszen nem lehettem jelen, én nekem meg nem adatott, hogy egyáltalán véleményt mondhassak, velem csak cselekedtek, mint eszközzel, és rá voltam bízva egy fiatal fiú akaratára, véleményére, noha amikor kimentem az ajtón, még vgy operatőr megállított, és azt mondta, sajnálja, hogy egy számítógépes fiú fontosabb volt mint egy művészember. Hát igen, a technika nagy úr. pedig technika akkor még nekem is volt tarsolyomban. de az érdekek, máshonnan beszéltek. És ott se volt megmondva, azalatt a három hónap alatt, hogy mi a feladatom, hagytak magamra, nem adtak feladatot, amiben bizonyíthattam volna, nem avattak be úgy igazán, azazhogy adtam ötletet, programon is, de ez a fiú, ennek a fiúnak egészen más érdeke volt, más szándéka velem, és akkor odaültették helyettem a barátját. De nincs harag bennem, szemernyi sem, az én utam nem ez volt. a sors mindig tudja, kivel mit szán. aztán így nem volt odaadó, készséges, de azt azért nem is sejtettem, hogy éppen három egész hónapig ellenem működik. ennyit egy diónyi emberi tapasztalatról.

És akkor kp is, akkoriban, huzakodott, vonakodott, nem adta világosan kezembe, nem indított el az úton, azaz hogy nem mondta, hogy akkor most van ennyi és ennyi időd, ezt és ezt kell betanulnod, kp ezt a helyzetet nem tudta kezelni, félt a hölgytől, aki teljes mértékben kezében tartotta, birtokolta, tehát megint

csak bizonytalan volt, ott álltam két bizonytalan jóakarónak lát-szó helyzetben, de ami a felek hiányos emberi tulajdonságai okán nem jöhetett létre. Így lassan elmaradoztam erről a tanuló-útról. Sok volt az egyetemen a munkám, a három szak, órák, vizsgák, ilyen körülményes vonakodást nem engedhettem meg magamnak. Hogy csak ott vagyok, telik az idő, és nem történik semmi. Hát ilyen egyszerű ennek a története. Szeretem a világos fogalmazást, ha munkáról van szó. hogy ha valaki munkát ad a kezembe, akkor abban nekem mi a feladatom. És má tegnap elmondása szerint is így volt vele. Azazhogy kp ugyanúgy huzakodott, ígéretett, a 4 év, szűkebben kettő-három, hogy ekkor, hogy akkor, könyvhéten, karácsonykor jelenik meg, de aztán csak akkor lett szerződés is, és akkor lettek biztosra lefektetve a dolgok, amikor már má-nak a másik kiadó közölte, hogy kiadná, és kínálta a szerződét is. tehát ha más is, akkor azonnal rácsapok, így tett és igen, ez jellemző kp-re. Ezért nem tudtam megbízni benne. De aztán így má-nak elindult az útja, és most már kp-nek érdeke, hogy má-t pártfogolja, kiadja, tehát má biztosságban van, mert szerencséje volt. és természetesen az érdek azt kívánja, hogy má is kiálljon mellette, az ő pártfogója mellett. Nem haragszom kp-re, igazán, isten látja lelkem, legyen most a szem, amelyik szembe néz. Nem kívánom a más boldogságát. Legyen mindenki boldog úgy és ahogy neki megadatott. De az én utam, csak remélni tudom, hogy tisztább lesz. hogy nem lesznek beleszőve ilyen érdekek, ilyen emberi kicsinyességek, ilyen emberi gyengeségek. Vagy ha igen is, ha ezt adja, akkor meg képes leszek rajta felemelkedni, hogy akkor is hű lehetek hozzá. Ha nekem is ez, ha nekem is ilyen adatik. Mert a hibák megbocsájthatóak, ha erre alkalom adatik. És minden képes is megtisztulni. Csak legyen valamilyen út. Kíváncsi vagyok, ha lesz, akkor nekem milyen út adatik. Olyan nagyon illene nyulacskához, hogy mentes legyen... azaz hogy minden utat ami adatik, megbecsülni. Meg kell becsülni ami számunkra adatik.

Ha vannak is néha apró hibák, ha észlelünk is, a nagyobb, nemesebb tettek ezeket képesek egészen elhalványítani, mi több, teljességgel törölni. a nagydolgok a kicsiket. Aprókat mindig képesek, ha azok a nagy dolgok jó dolgok. A nagy jó dolog a kicsi apró rosszat semmisíteni.

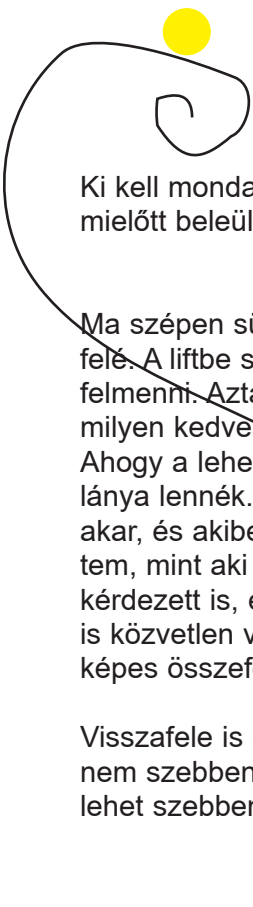
De ami fáj, és nem adatik a feloldás, semmilyen úton-módon, az mindig megmarad fájdalomnak. Sajnos az élet ilyen, és mi emberek így vagyunk megalkotva. Hogy bár felülemelkedhetünk, a kellemetlen dolgokon, mégis a mélyben, ott, valahol, valamilyen kulcsra zárt fiókban ott vannak. Megülve. Van hogy már a fiók ki se nyitható, úgy beragadtak. Se kulccsal, se anélkül. De azért ott vannak. Végeérhetetlen. Aztán mégis adatik a megtisztulás, levegőből, napfényből. Egy sötét foltból. Egy kavicsból, földdarabból.

A mércéd magaddal szemben is magas, azért szenvedsz, és nem mondd ki. de az úton valahogy el kell indulni, mint ahogy adatik mindenkinek valahol elindulni, akinek a sors utat szán. Mindenkinek aki nem adja fel, adatik egy úton, valamilyen úton elindulni. Hogy mi ez az út, hogy melyik ez az út, azt nem lehet tudni előre. De vannak a jelek, ezeket követni. legyen az kívülről jövő jel, vagy a saját szövegeid, pl egy vers, egy álom megfejtése. Valahol benne van a megoldás. Valahol bennük van a megoldás.

2010.3.29.

És ami nem látszik, de úgy van ott, hogy meglapul, bevésődik a bőröd alá, egyre mélyebbre, és nem beszélhetsz róla, mert nem látható, mert akkor ha nem látható, nincs is ott, csak neked szúrja az oldalad, idővel már belefeketedik a bőr, és minden ami alatta, minden csupa fekete lesz, csak a szemeid világítanak, amik még kérdeznének. De nem jönnek ki már a hangok, nem látszanak a feketeségben. Már érezni sem érzed, már a feketeségből is pislákoló fény marad. Szemek árnyékán.

Tehetsz-e bármit is a nem látszó bűnök mögül. Bűnök, amelyeknek csak elszenvetői vannak, de amiket sohasem fed fel senki. Bűnök, melyek önálló életre kelnek. Élősködők, amelyek ellen nem lehet tenni. Amelyek úgy ártanak, hogy nem látszanak a felületen.

Ki kell mondani, ami beleülne az ember bőrébe. Ki kell mondani, mielőtt beleülne az ember bőrébe.

Ma szépen sütött a nap. Olyan jó volt sétálni a lövöldétől a bajza felé. A liftbe sem kellett beállni, olyan könnyed volt a lépcsőkön felmenni. Aztán a hölgy milyen visszafogott, milyen szerény, milyen kedves, mindent engedett csinálni, ahogy a legjobb. Ahogy a lehető legjobb. Mintha már régen ismerne, mondjuk a lánya lennék. De legalábbis, aki oda tartozó, és aki tudja mit akar, és akiben meg lehet bízni. Így aztán magam is olyan lehettem, mint aki tudja mit akar, és akiben meg lehet bízni. Amikor kérdezett is, éppen csak amennyi kell. Amennyit tudni kell. És én is közvetlen voltam éppen amennyire kell. Ha két generáció képes összefogni, abból csak a lehető legjobb lehet.

Visszafele is szépen sütött a nap, legalább annyira szépen, ha nem szebben, mint amikor indultam. Hogy lehet szépen, hogy lehet szebben, egyszerűn csinálni.

2010.3.30.

Hogyan lehet megosztani két estet. Milyen rég nem voltam az írókboltjában.

Hogy legyen-e. vagy hogy melyik három. Hogy ami fenn van de nem látszik, az számít-e. hogy mehet-e olyan három, ami fenn

van és látszik is, vagy ami fenn van és nem látszik. Akár mondjuk egyszerre. Hogy lehet-e. három. Vagy hogy legyen-e így is. milyen különös, már-már ott volt, igen, aztán sem születésnapomon nem engedte a kéz, aztán később is hiába, csak halasztódott. Hogy ami nem történik meg, annak nem-e az a sorsa, hogy ne történjék meg.

--

Jaj, manó, nekem nincs hazafias versem. Még a kányádi-féle repülő ló, de azt hogy küldhetném el. bár az ugye nem számít megjelenésnek. Vagy honnan tudnám én azt, hogy mi számít megjelenésnek. (Amikor ugye még a szerkesztők is máshogy beszélnek. Ahogy a művészet szubjektív, úgy a kézzelfoghatóbb dolgok is éppen szinte annyira labilisak talpukon. Ami annak látszik sem az, vagy fordítva.) A nyomtatásban, vagy mondjuk egy internetes folyóiratban, de a dokk, ráadásul a napló dokk, igaz, igaz, azért hivatalos rendezvényen keresztül, de hogy az megjelenésnek számít-e, ugye, hogy azért sehol sem látható, tehát ugye hogy akkor nem számítható megjelenésnek. Mert a megjelenés az valami olyan, ami nemcsak a szívekben, titokban, hanem ami úgy látszik is, magától, vagy egészen magától független. Hát a repülő ló igenis nem látszik. Tehát nem is számítható megjelenésnek. Mert különben nincs nekem hazafias versem. Nekem csak szomorkás-játékos, ilyesmi verseim vannak, de nevezzük csak inkább szövegeknek, mert honnan is tudná a magamfajta, mit is nevezhetne manapság, ugye a jelenkorban, versnek, mert manapság, és akkor igenis irodalmi jelennek tudnia kell, hogy ma hogyan is biztosra, mi számít ... vagyis hát versnek, de itt most elvesztettem a fonalat.

Meg hát hogy kicsit más is, mert mondjuk az árnyékon visszajáró hajnalokat szeretem. De hát akkor ugye a tollszárny, a Hold, és akkor az,és hol vagyok? hát nincsen beszámítható hazafias versem. ma sem jutottam sokra. Hiába a visszatérések.

Jaj, csak a rusnya 2000 forint ne lenne. Brrr. Hogy ne lenne. Rajtam. milyen könnyű is lenne. Máris szülnék gyorsan hazafias verset, de így... nyögve nyelősen sem lesz hazafias vers.

Várni... április 30-ig, hátha megszáll a hazafiasság... ez nálam ugye elképzelhetetlen. Nekem nem jönnek így, vagy magától, mint a varázs, a megszállottság, a titok, vagy sohasem. Nálam nincsen versírás... azaz hogy volt amikor ugye jékely is... de azért szívből kell jönni. Annak is. magától. Semmi sincs pálcacsattintásra. Márpedig nincs kilátás, hogy jöjjön magától most 30 nap alatt az a hazafias. Akkor mégis ugye hogy most kellene elküldeni, ezen is túllenni. A tollszárnyat is szépen, a Holdat elengedni. Úgy sincs tétje. De legalább együtt a három testvérek. Hogy egymáshoz tartozzanak, egymásból folytatódjanak, szóval hogy ne lógjanak ki egymásból. Mindennek szépen legyen az útja, elengedve. Nem nyerni akarok... azazhogy persze, milyen buta kis beszólás, de a játék, minden ugye a játék kedvéért. Amikor mondjuk nincs tétje, ezért is szeretem amikor nincs nevezés. Hogy akkor csak a szabadság van. az igazi játék. Játszókedv. Így, kicsit más, olyan nehézkesebb. De valahogy megoldom, nem bizonyos, hogy a legjobban, ahogy lehetne.

De az is lehet, manó, hogy én mind csak hazafias verseket írok:) ahogy nézegetem... nem véletlen a vicc is, azaz hogy... petőfi... mondjuk ma, a jelenkor. Persze persze kicsit titokzatosabban, kicsit megfoghatatlanabbul. Tudod, úgy, mint mikor a kulcs elveszett. És nincs megfejtés, mert akkor az egész világot tele lehetne írni. Azt meg ugye nem lehet.

--

Képzeld, felírta honnan ismerjük egymást btk-val, és most meg fog nézni engem, meg fog keresni, és ott lesznek a sok rossz verseim. A sok el nem fogadott szövegek. Aztán már az is vakvágány, véletlen, hogy voltak szebb pillanatok is. amelyek nem látszanak. Már nem haragszom. Nevetek. Azaz hogy azt

nem, nem, inkább csak mosolygom. Hogy ilyen, látod, az én formám.

De az is lehet, elfelejt, nem igaz? vagy hogy például rosszul írta fel, és nem talál. Hogy ez is lehetséges. Hogy még lehet remélni szépet. Hogy nem mindig minden a látszat. Hogy vannak akik látnak túl.

De ha megtalál sem baj. Tulajdonképpen én nem szégyellem ezt az utat, amin végigmentem. Hogy úgyis, úgyis egyszer látható lesz minden. Más. ami most nem látható. Régiek, újak, egy egész út. Ismerős lesz.

Hogy nem kell szégyenkezniem.

--

Tudod, manó, tegnap volt egy pillanat amikor azt éreztem, némaságot fogadok. Hogy semmi más nem lesz, ami van, ami még marad, csak az írás. hogy egyedül azt szabad. Hogy elhagyok minden mást. Hogy sorsára hagyom a könyveket, mindent, csak maga a szöveg, az írás ami marad.

Aztán feloldódott szépen ez is. hogy az alázat. Mindennel ami adatott, ami elér, ami megérint, alázatosnak lenni. Befogadni, szeretni. Hogy az égvilágon mindent képesnek lenni szeretni. Figyeltem a megállóban a fiatalokat, jó sok időm volt, a 109-esre majd egy órát kellett várni, mivelhogy a 74-esről elmulasztottam időben leszállni. 4-es 6-os vonal. Hogy mit csinálhat, mi marad az embernek ha nincsen a 4-es 6-os. Maradt a figyelem. Egy csapat fiatal, hát ezek az arcok maradtak. Figyelni, szeretni.

Megölelt, megpuszilt, ez jólesett. Olyan természetes volt, mint maga a létezés. Amikor itt előttem. Amikor itt előttem, az írással.

2010.3.31.

A vége nem tetszik. Tudálékoskodó, előítéletes, túlságosan átlát-szik, hogy valami ellen megy, így veszít önmagából. De azért vettem a lapokat. Kösz:)

Mindenki a magáéval, szá is:)

Nincs azzal baj, hogy valakinek erős énje van:) de ahogy ellene játszik. Kicsit éles a végén az átlátszó. A trükk. Hogy nagyot akar mondani. Kilép a szeretetindexből. Persze, hogy megmaradjon magának. Jól van, vettem a lapokat (2)

kápé finoman csinálja, ravaszul, ő is a végére hagyja a csat-tanót. (?) rá nem jellemző a retorika, született romantikus alkat. De megmondani megmondja. Kimondó. Hogy finoman.

ek, aki ártatlannak szeretne látszani, álma az ártatlan tisztaság visszatükrözése. Így aztán szépen szeret nézni, úgy csábosan, nőiesen, izgatón, hogy közben, azaz egyben azt láttassa, nem, nem, a nő is lehet egészen nagyon ártatlanul érintetlen, és a nő előtt megjátssza a gyermeket a szemekkel. Ez a trükk jól eladható. És nem kis erénye, hogy szép. De aztán mindjárt ott az ellentéte, a harciasság, flegmaságát minden női trükkel visszafogja, utóbbi pedig azt karban tartja. Értem, kordában, vagy karjaiban, itt kissé keverednek a dolgok másai. A hasonmások. Fognának-e kezét szá-val én-márkanévben, azon tűnődöm. Ő is igazi romantikus alkat a javából.

Vagy ha nem, ki jönne ki győztesen, a nő-e vagy a férfi, aki szereti titkon az őszinte, ártatlan gyermeket. Bizonyosan megegyeznének, a látszat kedvéért, de a szembesítést követően menne ki-ki a maga útján. Nem találkozhatnak útjaik.

Tk pedig, hát, :) őt sem kell féltetni. Nő a javából. Flegma. Amikor előttem van, szinte hallom is, ahogyan olvas, legyen tárca, novella, vers, az arc mimikája is, hanglejtése, meg-megáll, az arc, a szó, lassan, időnként. Fel-felnéz. Hogy elérjen a hatás. Ráérősen kívár. Tud játszani. Ahogy a nő. Nőiségeivel igen finoman tud a férfiakkal is bánni. Lepipál minden férfit magáról. De azért vannak saját titkai. Na, íróinkról.

Hogy a róka és holló szerepét is egyben magamra vállalva. Marad a sajt. Borzasztó mikor az ember szeret figyelő is, kritikus is, ember is, ijesztő is, ártatlan is, egyszerre. Jónak akar, annyira de annyira jónak, s nem-e rossz sül ki belőle. Pusztán szeretetből. Vagy mégse?

Valami más is. izgatta fantáziámat a 4 nő. Ki az a négy nő. Belenéztem ma, csakazértis az ésbe. És akkor ott a nagygabi a nagyapával. Aztán láttam ...önelégült fejét amint átbukfencezik saját tengelyén. Paff, gk, mondom, hogy már egyáltalán nem zavar, sőt. Álmaimban felemellek sötétségből. Nyújtom is a kart, látod, szeretsz-e, kérdem tőle.

Szerettek-e mind, kérdem tőled. Szeretünk. És akkor boldogan alszom el. sajt helyett a kispárnámmal. Azért van olykor mackó is, de még mennyire hogy... amikor akarom.

Mellesleg szerettem gabi írásait amikor az, szóval amikor azok a naplóban. Itt, itt sajnos láttam erősen nagyapámat. Érték persze mindent. Akkor is értettem. És pontosan tudtam is eljön aminek jönni kell. de azért mégis. Átnyújtok egy cigarettát. Akárha ott, azon a... de ez is más. már egészen egészen más, mint akkor.

Nem baj az, ha szenvedély ül arcunkon, miközben szeretünk. Amikor már nincs semmi a tenyerünkben. De még mindig tartjuk. Mert valamit tartani kell. nélküle nincs élet. Vagy ami él. Csinálni kell életet belé, ahogy szá mondja, miközben elfordul. Én kifordulok, ő elfordul. Azért nem vagyunk jobbak mi sem a sorsunknál. Lehetnének-e. szépen nézett ma ng. Ezt sem feledem. Jó időre.

Jaj, és más. milyen amikor az ember erős. Hogyan erősíteni a képeket is a képekben. Ami már olyan nagyon távol. Tőlünk. De kellene az "én-márkanév"-hez. Hogy vele erősödjünk.

Aztán ott volt a másik ház. Ott nincsenek márkanévek, nincs semmi. Mégis van valami a levegőben.

Nekem mindkettő kell. a másik ház is, a levegővel, és a márkanév is a tükreinkkel. Amik már nem mi. de ahogy megtartom magamban a levegőt, míg odaérek, a tükör is az enyém lesz. én-tükröm lesz, nem én-márkanévem. Szá, mit szólsz? ... Mit szól:) hogy így is úgy is én. márkanévvel, nélkül. A levegővel. Semmivel. A semmiben. Hogy elég erős vagyok-e? talán sohasem leszek elég erős. Csak megtartani magam a tükrökkel, levegőt.

Hogy ma meg is feledkeztem napsütésről. Vagy csak olyan távol. Pedig milyen szép nap. Igazán ha még az időt is állíthatnám. Akkor egészen nagyon szép. A legszebb. Egy órácskát, csak egy órácskát kicserélni. Más minden így.

Sohasem lehetek elég szép. Amikor írok, sohasem lehetek elég. Amikor élek, sohasem lehetek.

--

Egészen furcsának találom, reggel esett az eső. Aztán ahogy kiléptem a kapun, máris sütött a nap. Egészen amíg hazajöttem. Itthon, amikor kinyitom az ablakot, újra elsötétedik, amikor becsukom, kisüt a nap. Kétszer is megcsináltam, aztán megint csak ugyanúgy. A vers. Hogy kihúztam belőle az "eső ne érje" árnyékon visszajáró hajnalokból. És most folyamatosan játszik velem az idő. Hát ha visszaírnám, vajon mi lenne. De mindegy is, valószínűleg vissza kell írnom, és akkor hátha nem lesz már árvíz sem. Könnyekből.

Most hogy leírtam, kimondtam, biztosan nem fog már többet játszani. Elvesztettem a varázsomat. A pusztát sem szabadott volna tegnap, bizonyosan akkor már többet nem történik meg. Hát ilyenek. Ma. A fák is milyen gyorsan kizöldültek. Pontosan tudom, mikortól lett tavasz, azon a szombati napon, március 20-án. napról napra, előbb csak

pöttyök, aztán már egészen nagy csomókban zöldek a fák. Rügyekből.

:)most már nem merem kinyitni az ablakot.

--

Legfontosabb az, hogy higgyél abban amit csinálsz. A külvilág, a többi nem számít. ha szereted is az embereket, tudni kell, hogy nem minden ember jóakaratú. Mégis, hiszed, hogy az emberek alapvetően nem rosszak.... visszatérni

--

Tudod, manó, kár azért hogy ilyen sűrűn vannak a dolgok, egymás tetején, ma igazán, igazán nagyon maradtam volna még sző-n. de hát nem lehet ugye az időt egymás utánra vetíteni.

Meg tegnap is a partivarrófotók. Hát lehet-e kihagyni. Na mindegy. ez van, és az írás is, a mesél a szék, hogy elhanyagoltam, de visszatérek. Holnap minden szép lesz. és dolgozni fogok sokat.

2010.4.1.
éjszakai beírás.

Egy elrontott mondat, és keserűen ébredek.

2010.4.2.

Én sohasem akarok bántani valójában senkit. És szenvedek amikor bántok, ha bántani kell.

manó, nem csináltam most semmi rosszat. Igazán, igazán nem csináltam rosszat. Talán csak el akartál menni. Sok volt neked. Vagy valami más. mások. Látod, mára én is beteg lettem. Tegnaptól.

Tudod, engem nem bánt az, hogy fenn rossz verseim vannak. Igazán igazán nem bánt. Az sem ha mindenütt csak rossz verseim vannak. Mindenütt mindenütt. De a könyveim. Könnyeim. Azok mind majd szépen csendesen megjelennek. Aztán itt is meglesz, beteljesedik a kettősség. Hogy lenni is meg nem is lenni.

Ha el akarsz, persze úgyis elmész. Ahogy neked jobb. De, de, és, ... hiszen ismersz, szeretem ha látszom. ott is meg volt a magam alakja, képe. És én szerettem ezt a képet. Ha nem is minden oldalról előnyös. Ha nemis minden oldalról mutatós. Igazán sajnálom, hogy ilyen narcisztikus vagyok, magammuto-gató, de ha elvesz valami, abba... szóval, az nem jó. de mégis minden úgy jó, ahogy lenni kell. már semmitől sem félek. Mert minden rendben van úgy ahogy kell. ahogy előre meg van írva. Ahogy íródik. Út közben.

Talán, talán mégis elrontottam valamit. A cím nélkül, ugye? vagy más, annyi hibát el tudok követni. de hiba-e. én nem is tudom, akarom-e tudni, hogy mikor hibázom, ha hibázom. Vagy a hibák-nak is mind szépen benne kell lenni. A kockák között. Láthatónak lenni.

De hiszen akkor nem is hibázom. Nincsenek is hibák. Amikor a tévedésnek is benne lenni. Tévedéseinknek.

Tény, hogy voltak rosszabb idők. de azért kinek is beszélne már az ember, nemigaz? olyan egyedül maradtunk. És mégis jó. hogy azért a világ elől el lehet bújni.

Érdekes, most látom, éppen ilyen zöld világító lapocska a sötétben a monitor lámpája.

--

Tudod, manó, tegnap este éppen akkor jött meg a bajom, amikor a dunyha alatti menszeszt énekelték, vagy valami hasonló, vicc.

De van nagyobb baj. Sajnos egész bal nyakam majdhogyan lebénult. Egészen nem, de sajnos olyan erős, zsibbadt fájdalom. Az úgy volt, hogy már úgy három napja érezgetem. De semmi több, hát gondoltam, huzatot kaptam, hogy egy rossz mozdulat, rándulás. Aztán tegnap este kértem mackót, hadd masszírozza, és olyan jólesett, hogy közben csendben magamban ájuldoztam. Aztán éjszaka jött ez a nagyon erős fájdalom, akármerre forgattam, alig ment, olyan nagyon erős volt a fájdalom. Még a szívem is érezte. Az szokta az ilyen nagyon zsibbasztóan egyhangú fájdalmakat érezni.

És hát ma kicsit bekentem, de az egész bal felemben, vállamon, s azon is túl, hátamon sugárzik.

Vannak olyan fájdalmak, helyek, amelyeket nem szabad masszázssal, hiába pillanatnyilag olyan jólesik. ez olyan mint egy jó szex, mondjuk egy ismeretlen pasival. Én nem csináltam, de gondolom. különös, miért kellene ismeretlen... amikor olyan ismerős... a mozdulat. És amikor ott a baj, baj lesz belőle, mondjuk terhesség. Na, tündének is ha tegnap mondok ilyesmit... legalább kicsit nevetünk.

De nem az. Szóval, hogy inkább kellett volna kézrátétet kérnem, az biztosan meggyógyított volna, mint szokott. De hát kellett nekem a masszázs. Nos, így vagyogatok. Most már olyan egészen zsibbasztó.

2010.4.4.

reggel 9-től este 9. 12 óra út. bolyongás, barangolás, régi fel-felbukkanó emlékek.

kicsit, aztán már egyre jobban fáj a lábam. a szoros cipőben. hogy a vizeletet is meg kellett tartani. majd mégis elengedni. félelem a vértől, ami aztán nem volt zavaró.

a bal oldali nyakfájdalom, amelynek még akkor reggelre nyoma veszett. a hasító fejfájás, ami este jelentkezett. mindent elnyomott az álom. nem maradt fikarcnyi fájdalom. semennyi. a lábak egészségesek, a test könnyed. csak éppen valami kimondhatatlan veszett el. a kíváncsiság. a mindennapi öröm, ami megtöltötte a levegőt.

tovább kell menni az úton. nem lehet elveszni. mindent beszívni, lélegezni, ami adatott. ami maradt. kímélni.

a megbocsájthatatlan tévedés. tévedésem. amiről nem lehet beszélni.

Nyuszinak kezd olyan énszaga lenni. Az a régi szag.

2010.4.5.

Amikor úgy érzi bántom, vagy védekeznie kell, mindig ezt hozza fel. A támadásra. És mindannyiszor célt ér. És én visszakértem-e már jónástamástól a kölcsönadott 5000-est. Nem, mondom, nem kértem még, és ilyenkor nagyon erősnek érzi magát. mert tényleg, manó, végülis igaza van. mert milyen válasz lehetne. Hogy mert a 3 millió, meg meg egymás, ezek ilyenkor felszínre jönnek. Nincsenek válaszok. Nincsenek jó válaszok. amik vannak, azok másik időből. másik arc, arcok amikor keverednek. összehajlanak a kezek. kibomlanak magukból. az 5000-esek meg hát, termelődnek, maguktól. a földön minden büntetés.

Az a négy sor éjszaka hajnalban még előjött. Máskor is volt hogy homályosabban, vagy itt-ott felvillant régebben, ez a szövegtől távolabbi értelmezés, de most megvilágosodott a nem pusztán szövegkörnyezetbeli értelme is. ami a szöveg magán túl. Kiszakítva az egészből a szövegnek különös mennyire elvonatkoztatott, másra utaló, mélyebb, rétegeltebb értelmezései bukkannak fel. Elég egy villanás. Hogy kivetődjenek a képek belőle. Szomorú lehetnék, mégis úgy vagyok, hogy a tanulságok által, bármilyen konklúzió is legyen az, erősödik, kiteljesedik, egységesedik, koncentráلódik az ember. Az idő feltétlen nekem dolgozik. Ha sikerül a nekem küldött, feltárułkozó úton haladni. Lassan, következetesen. Úgy érzem, mindenűnnen megnyílik. Mert ez az út egyetemes. Néha hibázom, mint ahogy környezetem is elkövet hibákat, de ezek megtérűlenek, mindkét oldalról, a következetes tanulságokból. És a lassú, de alapos, kölcsönös kéznyűjtásból.

Az egész világra nyitni ablakot. Sokszor érzem, igen, nem pusztán európai ember a test, ami belőlem. A hang. A jelek. Mind sokkal messzibbre, messzébből űzennek. Nem szeretnék ezekre mind rámutatni. Talán beszélnek majd idővel önmaguktól a képek, hangok, szövegek. De az is lehet, túl kicsi, apró ez a test, hogy nem fér el minden benne. A nagy távolkeleti kultúra, a sugarak, egészen régen, amikor mit sem tudtam magamról, belém költöztek. Hogy egyesítsék a keleti eszmeiséget, centrumot a nyugati sarkokkal, élekkel. Akár a mosógép, centrifuga. Hogy a szögletes test és a benne pulzáló, életet adó körkörös mozgás. Hogy megteremtődjön az ember. A látszó felületek árnyékában.

Vak aki lát. Most tekintsűnk el a testektől. Legyen csak a szél. Amely megérinti a hullámokat, a felhőket, mindent ami útjában. Olyan erő, ami van is meg nem is. látszik is meg nem is. a föld a nap a hold pálya játéka nál most innen, hogy legyen kicsit közelebb. Amit nemcsak látunk, hanem érzűnk is közvetlen a bőrűnkön. Ez már ha hideggel párosul, kicsit kellemetlen is. van

hogy éppen kellemes. Persze az ami nem érinti testünket közvetlen, távolabbi, egyben gyönyörködtetőbb. a hold. Az egyetlen ami semleges. Nem érezzük közvetlen a melegét sem, és nem is állunk rajta. Mégis a részünk, valami olyan ebben a hármásban, ami látásunkon keresztül szellemünkhöz kötődik. El lehet bújni benne, meg lehet fürödni benne, el lehet varázsolódni tőle. Ha keressük, vagy csupán kinyitjuk a szemünk, a titkokat megtaláljuk benne.

Manó, én úgy szeretek mindent ahogy van. hiszem, hogy mindennek éppen így kell lenni. Hogy nem szükséges megbolygatni. Van hogy néha kicsinyesek vagyunk, vagy éppen nem elég figyelmesek, körütekintőek, nem elég érzékenyek, előfordul, az is, hogy eltaposunk egy hangyát, mégis a dolgok rendszere önműködő. De azért hiszek abban, hogy akárhogyan is, minden majd a lehető megnyugtatóbban lesz.

És akkor még ott vannak a csillagok. Nem lehet mindenről beszélni.

Mégis, amikor éppen bajban vagyunk, amikor nagy a szomorúság, akkor nincs miben bújócskázni, nincs mivel játszani. Akkor nem látunk semmit. a testünktől, amelyik érzékel.

És legyen végül valami könnyedebb. A kiránduláson a fiúk többségben, aztán ha láttak egy nőt, mind azon járt a fejük, szerezni egy nőt. Hogyan megszólítani, vagy hogy most visszafordultak-e a kanyarban vagy a domb tetején. Még a magaslesből is visszaneéztek. Hogy ha fordulnak, integessenek.

--

Igaz, igen, jó lenne a kiskacsa is nyuszi mellé, de hát mindent ugye nem lehet. Vagy mégis.

Jut eszembe, azért mackó is megérez dolgokat. Például az apja. Hogy ugye vasárnap mentek rédére a nagymamához, és őt nem hívták. Hogy minket kihagytak. Persze az ok megvan, minden mögött, na de a hallgatás. hogy beszél, és közben nem mondja ki, hogy tegnap ott voltak. ezért lehetett, hogy mackó húsvét vasárnapon nem hívta. Hogy megérezhetett valamit. És akkor közben apámék bekavarnak, na mindegy is, kell nekem is mindent az orrokra kötni. De a szájkosár most nem hiányzik. Végülis a dolgok megoldódnak szépen maguktól. Hol több, hol meg kevesebb idő. Milyen jó is az azért, hogy az ember nem egyetlen pillanatig él. Legalábbis, ahogy mi érzékeljük az időt. Mert ki tudja, a bogarak például hogy az időt, meg a fák, a bagoly, a hüllők.

Az emberekkel is úgy van, hol az a jobb, ha nyíltan tisztázódnak a dolgok, hol meg az, ha ki sem mondatnak. Mindkét esetben szükség van az időre. A feldolgozáshoz.

--

Olyan álmos vagyok, hogy felfalom az egész számítógépet.

2010.4.6.

Azt hiszem nem értjük egymást, sajnálom. Nagyon szenvedek. Pedig most is, most is csak minden jól van, ahogy kell, de az idő, sohasem érem utol.

Nem, nem ez a baj. Az ami, sohasem lehet kimondani. Ami olyan egyszerű, ami olyan egészen magától értetődő. Aztán mind csak félreértjük egymást. Pedig a dolgok olyan egyszerűek. És már itt is a kezünkben.

--

Nem akarok írni, mert semmi nem jó, amit írok vagy gondolok. Ez sem igaz. Mert néha olyan igazán erősnek érzem magam.

hogy igenis jó amit csinálok, ahogy gondolkodom, ahogy vannak a dolgok. és én hiszek valójában a nem kimondott szavak erejében. Ha kimondok, el is veszíti a dolog erejét. Például most gondolkodni sem jó.

Neked is az a jó, ami és ahogyan van. tudom. nem is kívánom, hogy azt tedd, amit én szeretnék. hiszen ismersz, mindig azt mondogatom, ha az megmarad, ami volt, már nem veszhetünk el. hogy ha jobb nem is lehet, legalább rosszabb ne. de hát mindig annak kell örülni, ami megmaradt.

Igen, elég ijesztő volt az a legutóbbi arc. De hát mindennek úgy kell lenni, mindennel úgy, hogy mindennek megvan a titka valahol. Hogy miért úgy jó.

Ha nincs hitem, akkor én meghaltam. Bennem még van élet. Néha csak pislákol a láng. Vagy egészen szürke, homályos. Szeretnék még tenni, adni, ha most úgy tűnik is, önérdek. Mert valójában áldozat. Ha nem lenne mindez szeretetből. Szezelemből. Mert még mindig vannak pillanatok az életemben, amikor azt érzem, szerelmes vagyok egy tekintetbe, amelyik szépen néz, vagy hogy általánosabban, szerelmes vagyok a világba. Egy álomba, egy könnycseppbe, egy mosolyba, egy törött szárnyba, egy szép arcba.

Hát így vagyok. többet most nem mondhatok. Bízom. Különben hogyan ébrednék. Benned bízom, általad. Különben nem maradna erő. Persze eddig is volt élet, annak előtte. De valahogy minden ideje más. mintha újra lenne értelme az ébredésnek.

És aztán kell a simogatás is.

Képzeld, rózsaszín nyúl az egyetlen kisállat, amelyik beköltözött az ágyunkba. Felébredek reggel a fényben, és áttetszik a rózsaszín szőre.

Jaj, ez most nem ide, de mégis, hogy én azért valóban az egész világot, beleértve amerikát. Merthogy voltak szűkre szabott gondolatszövevényeim, és mégis. Tartozom ezzel a vallomással, mert azóta is visszatér. Minden visszavezetődik az egész bolygóra. Senkit sem szabad kihagyni ebből a teljességből, vagy alulbecsülni. Mindenki a magáéból ad a többieknek kicsivel többet magából. Mindenki kicsit hozzátesz a nagyvilágnak magából. És ugye a múltkor is milyen figyelmes volt. hogy minden apróságot észrevenni, mindenre éberén figyelni. Emberből, országból.

Hagylak is pihenni. Csak ezek bennem maradtak. Kicsi dolgok, nagydolgok.

Azt hiszem, már megint félek tőled. Pedig igazán, már úgy összegyűlt bennem az a kicsi erő. Már olyan egészen természetesen, könnyednek kezdtem érezni körülöttem a dolgokat. A magocskákat is úgy elengedni, hogy újra nőjenek.

Végülis én mindig a rossz dolgokhoz szoktam. Bizonyosan nem érdelek mást. De nehogy azt hidd, hogy ezt is elhiszem. Hogy így kell lennie. Hogy így jó. hogy valakinek ez jó, hogy ez segít. Pedig ez jó. valakinek jó. segít. Hát akkor

Most kilépek. Ha visszatérek a naplómba, már bizonyosan megint majd szeretek.

Kifordulni a képből. Manó, jó lenne elvesznének valahol félúton azok a versek. Tudod, azok ott együtt. Ha elvesznének. Hárman. Nem sajnálnám a megtett utat sem. ami odáig. Sohasem tekinthetek fel többet arra a sziklára. Más úton kell továbbmenem. Nekem mindig lesz másik út. Valójában sohasem bocsájtok. A kövektől. A sok madártetemtől, ami szárnyamon. Nekem mindig tovább kell mennem.

Te manó, azért jó hogy az ember a saját könyvében olyan egészen, azaz hogy nem, de azért mégis, hogy bátrabb lehet. Nem kell dugdosni hogy akkor az írásból mi, mert egy naplóba ugye belefér, nem mint egy cikkbe másba, hivatalosan ügyelve. És akkor még a körforma is megmarad, mindennel hogy valóban olyan szép nagy egészben maradjon a folyammal kifelé is befelé

Jaj, és mit szólsz manó, ha olyan vékony oldalakból, és akkor úgy kicsi könyv és 1000 oldal, mert hát 1000 az simán lesz. és még akkor is csak az arcaink napló, hol van még a mesél a széek arcainkszigorúantitkosból. Ezt igazán olyan könnyű olvasni, bármennyi oldal belefér. Már miért ne férjen akkor mind.

1000 oldalas napló. Hm. Hogy volt-e ilyen. hogy pont 1000. mert ugye volt a 100 is, a 11, vagy hogy ugye az is hogy, ... aztán lenne az 1000. most úgyis szimpatizánsa lettem a páros oldalaknak. Számoknak. Na ilyen se volt még. Hogy a páros.

Azért hogy mennyi sokat mesélek neked manó.

2010.4.8.

látod, ki kell vennem a cím nélkül verset, pedig szerettem. Tudod manó, tudtam, hogy hiba volt, hogy az máshol is, mert a többi az titok, hogy hol, ugye azt csak mi tudjuk, akik ott benn a bunkerban, de én mégis szerettem. a cím nélkül. így szerettem. hát vennem kell egy hazafias verset. Amelyiken nagyon látszik, hogy hazafias.

Manó, nem tudod, hogy miért szerettem annyira? De ugye ki kell hagynom. Ugye, manó. Hogy azt kell elhagynom. Magára. És aztán kicsit röstellem, hogy indultam... hogy rávettem magam az indulásra. De most végig kell menni, ha már egyszer így esett.

El kell árulnom, ahogy oda némelyhez beolvastam, nekem sok volt az a sok hazafias vers. Nekem egy olyan szép ártatlan kell, nem olyan dicshimnusz. Ártatlan, amiben a szárny repül repül,

aztán megáll a levegőben. De sohasem esik le. Valami ilyen szárny kell. pedig megettem a szárnyakat, lassan mind. Megfőztem és megettem. Hát akkor most honnan szárnyakat.

Manó, én nem tudok hazafias verset írni. Persze, megpróbálhatom. De kihez írom. Az a baj. Hogy én csak ... a világhoz hogyan írok hazafias verset. Azt az adott országhoz szokták írni. Ahova születél, vagy másik, ahol élsz... vagy lehet olyan országhoz is, amelyik nem is él. Egy még meg nem születő országhoz. De hát az sem hazafias vers. Hiszen még ott akkor haza sincs. ott akkor még semmi nincs, csak a képzeletem. Akkor ott bizony csak én magam vagyok. hát saját magamba már csak nem lehetek szerelmes. Mármint a saját szerelmembe.

Tudod, nézegettem a nyulat is ott fenn, az is mintha már mondjuk szóval például te lennél. De azért nem tudok elaludni, ha szorosan mellém bújik. Mindig csak ideig lehet ott, aztán szépen tovább csücsültetem. Amikor alszom, akkor csak én vagyok és az álmaim. Reggel azért vonzoló magam után.

De el ne hidd egyetlen szavam sem. ezek csak betűk. Meg különben is kinőttem magamat. Nyúlból, mindenből. De az másik lapokon van. nem írom be.

Olyan jó menni egy úton, amelyik befogad. Szépen csak menni tovább, mindig előre, vissza-visszanézni, aztán megint előre. És persze süssön a nap.

Megfogadtam pedig hogy nem írok. Aztán csak lettek betűk. Persze nem azok, amelyikek az éjjeli papíron. De egy kicsit aprónyival jobb a kedvem. Azért mégis okos manó vagy, írtam is a reggel vagy hajnalban többek között azt is, hogy én azért alapjában bízom benned. Mindig ide lyukadok ki, hiába panaszkodok össze-vissza. Mert bízni azt csak kell. különben hogyan tovább menni.

Így az a jó, hogy mindenkit szerethetek. Mert mackót is nagyon szeretem.

Manó, én nem tudok szép verset írni. Szépen befürödtem most is, ha jobban, de elég éppenséggel ha kicsit is megtekintem. Állandóan ott furdal a kisördög oldalamon. Pedig szeretek, láthatja mindenki hogy én igazából mindenkit szeretek. Hazát is. de játszom, mert igenis süt a nap, és énnekem játszhatnékam van. a haza is láthatja hogy én igenis szeretem, örülhetne, hogy játszom, és boldog vagyok. hát nem annak örül a haza, hogy én vagyok a boldog? Miért tegyem én őt boldoggá. Hát milyen haza az, aki nem engem tesz boldoggá, hanem a boldogságot, azaz hogy a saját arcán. Arcát. Na, most összekeveredtem, mert nem is tudom hogy mire is gondoltam.

(a nosztalgia nem erősségem, be kell vallanom) azaz hogy igenis, de inkább mindig valahogy szomorkás lesz. ha vidám, akkor is ott bújkál benne a szomorúság, valamelyik oldalon kibukik. De az is máshogy mint az a megszokott hazafias versekben. Nem magyarázom, bontom tovább itt a szálakat, valójában érzem és értem is miben más mint a hazafias vagy szép szavakhoz szokott emberek ízlése. De most akkor mit tegyek. Nekem sohasem lesz jó hazafias versem, ha el nem fogadnak ugye így ahogy vagyok. ezekkel a suta gyermek is, de aztán mennyire hogy felnőttből fel-felbukó képekkel. Ha mögé nézünk. Tulajdonképpen egészen egyszerű szövegek. Csak olyan nagy-on erős mögöttük a kép, a hordozó elem.

Nem szeretnék okoskodni, ezt a pályázatot is úgy fogom fel, mint mindent amikor és ahogyan teszek. Ha beválik, ha eljut, jó, ha nem, miért kellene másmilyennek lennem, nemigaz? én addig élek, amíg szabad vagyok. mégha a boldogságot szomorúsággal is írom ki, hogy elűzzem magamtól. Nekem ilyen a működésem. De azért jó, hogy jeleztek. Hogy küldjek másik verset. Mert azért akárhogyan is éreztem, valami bajt, hogy mégis ha, akkor inkább baj nélkül. Csak hát úgy összeillettek, és én nálam tudod, mindig az első, az illeszkedés. De így is illenek,

egy aprócska cserével. Azaz hogy szinte nem is csere, csak módosítás, alapjában véve is amit hozzáad, rögtön el is veszi. Mindig úgy van, hogy adok is meg veszek is. legyen ez is szépen kiegyenlítve. A haza se maradjon adósom. Jaj, ez is csak a szójáték kedvéért. Mert ugye ha nem is látszik, én azért sokat teszek érte. Ez is még azért kicsit homályos. Meg aztán te miattad is jobb, hogy kivettük. A pad miatt, meg az egyebek, ugye, a szövegből. Hogy inkább legyen kicsivel jobb. A szomorúság. Szomorúságunk. A boldogsággal.

● 2010.4.9.

Manó, ma reggel nézegettem a nyuszit, és hát sima neki ott lenn. Amikor simogatom. Tehát lány.

● 2010.4.10.

Hiányzott ma T. az én büntetésem. Nagyon sajnálom. Nagyon, nagyon sajnálom. Hogy az én bűnöm. Máshogy akartam írni, de most ez. mackó is ma este amikor már olyan szép lenne minden, jön a fehérített köpenyemmel. De hát tehettem róla, hogy ráfröccsent a paradicsomszósz. Végig az egész balkaron. És csak ez az erős fehérítő volt. azonnal kellett cselekedni. Egy óra művelet volt, a mosás, pedig még illatos öblítőztem is, hogy a szag elmenjen. hogy érzi a szagot. Hogy nem bírja. Én meg nem érzem, és a köpenyt nagyon szeretem. Mellesleg nem is erős. Ha nem mondja, valóban észre sem veszem. a klórra én is érzékeny vagyok, de ez akkor is más. a tisztaszagnak más szaga. Persze hogy nem szeretem, én sem, amelyik fürdőben is, mennyire mennyire érzékeny. Oda, melyik is, Dandár, irtó klór szag volt, be sem mentem. Akkor. régen. Amikor még kísérleti vándorútra keltem. A fürdőkkel. Hogy megismerkedjem. Elfogadtam a magyarázatát, hogy oda régen fürödni, tisztálkodni jártak a szegényebb rétegek. Hogy azért maradt fenn. Valószínűleg. Ez a klór, hogy fertőtleníteni.

De ő csak megint ezzel. Pedig olyan szép este, és a ruha is el, más, aztán mégis csak minden itt.

Pedig ma van a házassági évfordulónk. És olyan szép lett volna, de nem várta ki, hogy a ruha is a köpeny is el, messze, ki, hogy csak mi maradjunk. Aztán ide jöttem. Hogy én is büntessek. Magam, mást, ki tudja. Hogy én és a büntetés. Melyikünk érdemli jobban. A bűnöket. A büntetést.

Nem is vagyok szomorú. Ebben a fehérítőben is van valami jó, hogy most például itt vagyok, különben egészen máshol lennék, nemigaz? meg olyan fáradt is vagyok, ezzel a szomorúsággal, ami valójában nem is szomorúság. De azért mindent nem kell leírni. Például sok a könyvben is a szöveg. Hogy majd ki kell húzni, oldalakat semmisíteni. Fáj, de valószínűleg meg kell tennem. Nagyon fáj. Ez is, tudtam hogy a rajzokat azért nem akartam, kitölteni, a rendszerben, hogy még nincsenek letisztázva, mi marad. De aztán a jelek, kívánták, megkívánták a rajzokat, és én megtettem, a kedvükért. Előbb te, aztán ő, és most itt vagyok, hogy sajnálom a szövegeket megkurtítani. De majd csak meglesz ez is, nemigaz? hogy a kéz eldönti egyszer, amikor itt az ideje, hogy mi maradjon. Vagy hogy maradhat-e így, hogy ha már úgy akarta, hogy a rajzok is. hogy féltette volna tőlem, hogy megkurtítom, hogy kihúzzom, hogy megsemmisítem? Féltette tőlem a kéz a szövegeimet. Nem baj, majd csak megoldja ezt is szépen, sorba, amikor eljön az idő. Mert mindig mindennek a végére a helyén kell lenni. És majd szépen minden a helyére kerül.

Például idáig érzem a kaját amit eszik. A szagot. De nem szólok, mert én nem rontom el a dolgokat. Mert én tiszteletben tartok igenis dolgokat. Hogy utálkozhatnék a szagokon, amikor a káposztát is órákig fenn az ágyban, mást, és énnekem mindig hallgatni. De azért megmondom néha, hogy ő is tanuljon. Mert ha nem teszem, sohasem látja magát a tükörben.

Mindegy. nincs ma házassági évfordulónk. Hányadik is? 11. milyen különös. Itt is a 11. nem is vagyok szomorú. Meg névnapja is van. ma kivételesen én ajándékoztam neki könyvet. Amit megkívánt. Hát így vagyunk, vagyogatok, kicsit szomorúan kicsit boldogságban, ahogyan lehetnék.

Na megyek is, csak beugrottam kicsit, vagy hogy mi is ma. Még nincs vége a napnak, nemigaz?

De azért ez is milyen jól meg volt csinálva. Hogy ott is volt meg nem is. T. hogy minden éppen így milyen jól meg volt csinálva. Talán nem is vagyok bűnös, nemigaz, manó? És akkor még a holnapot nem is sejtem. Sohasem tudom a holnapot, de ennyire nem tudni, igazán sohasem. Majd megnézek más horoszkópokat is, hátha lesz ami jót ígér. Az elkövetkezőkre. Mert kell lenni valami jónak is, nemigaz, manó? Hogy lesznek majd jó dolgok.

2010.4.11.

Szomorú voltam ma manó. Az a nagy csend, meg a hideg. Olyan üres volt minden. Kihalt. Vártam, aztán nem mertem még egyszer bekéredzkedni. Tudod, a melegbe. Hogy talán csak most is ugyanaz. Hogy nem lehet még beengedni az embereket. Vagy inkább hogy sem akkor sem most sem semmikor nem lehet beengedni az embereket. Mert sem ott sem itt, sem kint sem bent nincsenek is emberek. Így kint vártam még egy darabig. Hátha eljön valami csoda, miközben éreztem, tudtam, hogy nem lesz semmilyen csoda. Egészen egy kerek órát. Nézegettem a halacszkákat a vízben, hinta az nem volt, hiába a sok játékgizura, legalább egy hinta ha lett volna. olyan igazi. Amikor már minden gyermek elment, leültem valami hintának látszó tárgyra, de nem pótolta azt, meg aztán a könyv is itthon maradt. Hallgatgattam a verseket, de szomorú voltam. Hogy már megint itt ez az üresség. Aztán az úton is minden olyan kiüresedett. Mintha meghalt volna valami. a szomorú kiüresedett tereket akkor szeretem, amikor magam is szomorú kiüresedett tér vagyok. de én nem voltam szomorú kiüresedett, ezért lettem

aztán kicsit szomorú. Kiüresedett. Még jó hogy az utcánkban égett néhány sárga lámpa, és volt még fehér fény is. különben éreztem, hogy itt és most szívesen meghalnék. De aztán mindjárt arra gondoltam, milyen jó, hogy valahová haza lehet jönni. Hidegből. Szomorúságból. Valahová be lehet térni.

Nem meséltem el még a múltkori esetet, ez nem az a régebbi eset, amikor egyenesen, azaz ferdén elvágódtam a gardróbba. igen, pontosan 2 napja, 9-én, amikor késő este?éjjélkor lejttem a lépcsőn, tudod, onnan fentről, és a teljes sötétben megbotlottam mackó nagy, könyvvel teli dobozában mindjárt az ajtóban, és elestem. Megrázkódott a fejem is. aztán nagyon megszidtam, hogy igen, mert sajnálja a fényt is, hogy miért nem kapcsolom ki, amikor nem vagyok lent, de ugye amíg ki kell jönni, mégiscsak jó az a kis fény. És hogy miért nem rakja el már onnan a közvetlen útból, hogy egyszer eltörik valamim. De azért még sosem volt hogy ilyen sötétben, és hogy ilyen csúnyán elessek. Ez a délelőtti vers estről jutott eszembe, hogy én is éppen így botoltam, csak ugye én még el is estem. Hogy mindig minden előre vagy utána, (előre is utána is) megtörténik.

Tudod, ma egy nagy keresztbe ültettem volna az összes kicsi kört. Vagy sok kicsi keresztbe őket, de úgy, hogy mind összetartozzanak. És vigyázzanak egymásra. Meg rajzoltam volna aláírásként egy kicsi nyulat. Írtam volna is hogy ezt ennek, ezt meg annak, ezt azért, azt meg amazért, adom, mindent szépen következetesen megindokoltam volna. csak aztán arra gondoltam, ez a szép rajz lett volna úgy egy félóra, amíg mindennel végzek, tekintettel hogy azért jól át szeretem gondolni az ilyen fontos dolgokat, így aztán várhattak volna ott kint a szegény emberek. De kigondoltam, és ez a lényeg, a szándék, nemigaz? manó. Aztán ezért is meg lettem szidva. Még jó, hogy mackó nevetett, és megnyugtattott. Hogy nincs ezért semmi baj. Hogy ne foglalkozzam. Aztán így történt hogy végül itthon maradtam.

Most elbúcsúzom, hogy volt-e est, ott benn, tudod, vagy hogy nem volt semmi est, hát, hogy most melyik. A kint a benttel. De te legalább addig is ott szépen bent üldöghelhettél. Ezzel aztán megnyugtattgattam magam. hogy hiszen nincs semmi baj.

Milyen furcsa, nemigaz, manó? Hogy most megéltem azt, amit a múltkor csak elképzeltem. Együtt a rajzommal. Vagyis, hogy azt is megéltem, csak akkor nem fáztam, és nem telt közben el 2 óra. Csak olyan furcsa volt ez a nagy üresség. Különben nem is fáztam olyan nagyon. Inkább csak az a nagy üresség.

Aztán mackó szegény is megbüntetődött, a nagyemelésről, megfájdult újra az oldala.

--

Tudod, talán nem most kellene beszélni erről. De igen nagy fájdalommal töltött el az a ráébredés, hogy otthon, minden ami odaátra, hogy milyen idegen. megdöbbenett ez az idegenség. Hogy milyen sok ez a 20 év, és még több volt az a húsz ott. Mindez már igen régen előjött, de elhessegettem, és bizonyítottam, hogy nem igaz, hogy én lélekben is minden porcikámmal oda, haza tartozom. De a múlt éjjel, melyik éjjel, KAF-ot hallgattam, néztem, a zenészeket is, és akkor megvilágosodott. Hogy igaza volt viskynek is, azaz hogy balázska meg a többiek. Hogy én soha nem tartoztam se haza, közéjük, sem, nem tudom, ha érzem is, hogy ide kötnek a 20 év kinövőgető sarjai, a bogok, a sok bogánccsal, mindennel, de hogy valójában sohasem fogok sehová tartozni. Hogy valójában hiába tartozom, hiába szeretek, sohasem fogad be senki sem. mert ez a sorsom. Rosszul szeretek, rosszul lélegzem. Nem teszem fel a kérdést, mert nem akarom a választ sem.

De ne hidd, hogy boldogtalan vagyok. elfogadom a sorsomat. Ha bent, belül mindigis égni fog az apró parázs. Hogy ha kívül így látszik is, belül sohasem adom fel. Az utolsó lélegzetvételig. Hű leszek magamhoz.

És most már pontosan értem az arcaink zöld babák kezdő írását. Minden megvilágosodott. Mert minden mindennel összefügg. Akármilyen történik, előbb, vagy utóbb.

2010.4.12.

Apró kicsi titkokat fogok hordozni magamban, nagy, hatalmas titok leszek, amit hordozni fogok magammal. Valami olyan mint régen, egészen kicsi gyermekkoromtól. Hogy amikről majd nem szabad beszélni, és ettől nagyon boldog leszek. Olyan jó lesz majd a bőrömben, hogy vannak nekem ezek a ki nem mondható aprókicsi, nagy hatalmas titkaim. Olyan keserű és olyan szép lesz majd minden, mint akkor. hogy csak nekem vannak ezek a nagy kicsi apró hatalmas kimondhatatlan titkaim.

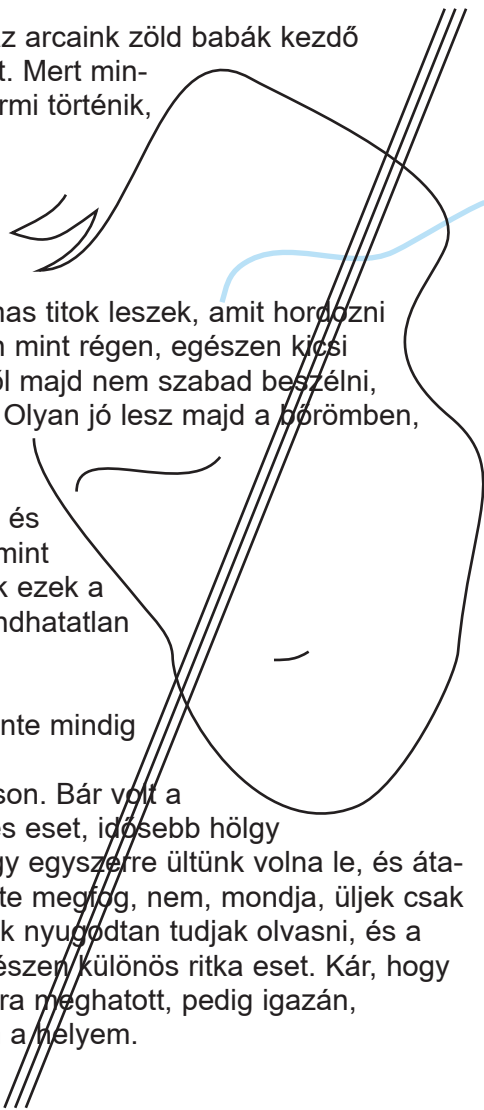
Mostanában olyan különös, szinte mindig átadom a helyem buszon, de inkább is a villamoson. Bár volt a múltkor egészen helyes, kedves eset, idősebb hölgy volt, és látta, olvasok, mert hogy egyszerre ültünk volna le, és átadom, állok már tovább, de szinte megfog, nem, mondja, üljek csak nyugodtan, olvassak, hogy csak nyugodtan tudjak olvasni, és a szeme tele volt szeretettel. Egészen különös ritka eset. Kár, hogy nem jegyeztem az arcot. Annyira meghatott, pedig igazán, valahogy mindig szinte átadom a helyem.

--

Szellem vagy a szív, netán a test?

Valamelyik mindig sérül. Lehet, hogy csak belebotlunk a lépcsőbe, vagy megcsap a szél. Hogy melyikünk sérül. De aztán ez is idővel elmúlik. Hogy ehhez is kell szerencse. A botláshoz vagy gyógyuláshoz. Melyik. Vagy hogy mennyi idő. Egy perc, vagy a végtelen. melyikhez több.

Ha nem süt a nap, amiben fürödhet a test, a szellem, csakúgy, magától, mert élni jó, az ember kénytelen gondolkodni. Így voltam

amikor a KAF által említett avantgard versforma kapcsán megjelent előttem. Szavai nyomán zavart éreztem, meg szomorúságot is, enyhén beletörődött hevületét saját érzéseimnek, azokat amiket tegnap este már lejegyeztem. De mégsem a maga teljességében. Mert mégis öröm volt, öröm ült rajtam, megmondhatatlan, azaz inkább csak kimondhatatlan jelenlét. Mert a szavak mögött mindig ott van a másik oldal, a szomorúságot leplező öröm is, akaratlan. És ez jó, ha az ember képes a szavak mögé látni. Sohasem csak azt amit a szemünk lát, és itt akkor mindjárt szimbólum is a szimbólumban. Vagy akár valami is a saját maga négyzetén. És mi van a mínuszokkal, ebbe már bele sem merek menni. A kiegyenlítődéseken. Ezt a problémát le kell jegyeznem, különben nem tudnék nyugodtan továbblépni.

Irodalomban említ avantgardot abban az értelemben, pontosabban versforma, ~~vissz' formavers~~ esetében, amikor pusztán az történik, hogy egyik formaszabályt módosítja egy másik, ami addig nem volt. Hogy egyik felülírja változtatással, módosítással a másikat. Ez tévedés, vagy inkább csak nem egészen alapos szemlélődés. Persze, meglehet, kicsit én vagyok elfogult. Az avantgard művészet (nevezett versforma) lényege a gyökeres átfordulás valami egészen másba, ami addig nem volt. nem pusztán egy másik válfaja megjelenése egy már létező formai szabálynak, vagy mondjuk permutálással, variálással árnyalatnyi különbség, de még osztályon, kategórián belül. Az avantgard, akár a képzőművészet vagy film műfajában, teljesen szakít az addigi hagyománnyal. Még a szabadvers kategória sem elég ahhoz a megkülönböztetéshez a formaversekhez képest (formavers a formavershez kategória), a változás, hogy avantgard újításról beszéljünk (igaz, esetemben inkább neoavantgard törekvések értendő). Az avantgard, neoavantgard, gyökeresen vitt végbe rombolást, itt most akár az öncélúságot, pozitív, újító, friss szellemiség értelemben, (polgárpukkasztó, ízlésromboló, teljes formaelvetés... regresszív folyamat, stb... akciók, ennek sokrétű változatai, megjelenési formái, üzenetei, térben és időben, amikor pl. a forma helyett a művész maga, az alkotó kerül a mű helyébe, a testem a mű, stb), azaz hogy nem pusztán az addigi hagyományos formán belül visz végbe vál-

tozást. még ha a ready-made vagy fluxust tekintem, lehetne kicsit közelebb az említett témához. ott kiemelem a régi kontextusból a tárgyat, és más közegbe helyezem. egészen más értelmezést nyerve, igen, innen még lehetne közelíteni. és különben is más az irodalomban a szó: avantgard, lehet általánosabb, igen, miért ne lehetne általánosságban akár a képzőművészetben is avantgardról beszélni. és akkor innen minden rendben. kisebb összefüggésekben is lehet jó útra fordulni. és mégis. A fenti kontextusból napvilágot látott irodalmi újját-sokkal, artpool és más avantgard mozgalmak képviselői, erdélyi, pauer, szentjóbi,... a képzőművészet árnyékából az irodalom nyelvezetével, üzeneteivel sohasem tudtak kitörni, sohasem ismerte el itt [magyarországon](#) az irodalom. (nem mintha baj, megvalósították a maguk közegét, együtt, összefogva). Egyedül tandori volt, aki még kötődött az irodalmi hagyományhoz, de már avantgard lendülettel vetette bele magát ebbe a kísérletezésbe. Ő az irodalom felől érkezett. de meg is fordíthatnám akár úgy, hogy éppen hogy a képzőművészet felől. És szerencséje volt. Jókor jó helyen lenni és születni. Na persze ez is itt mind a felvezetés végéig, sarkítás. Mert az átmenetek egészen lehetnek finomak, és még arra is hajlok, hogy igen, nevezzük őket avantgardnak. És mégis. Hiányérzetem igényli a teljességet. Csupán kiegészíteni kívántam. Tehát az örömeérzetem azokban a találkozásokban, arcokban, hogy így végül sikerült ha csak érinteni is, mégis visszajutva a kör elejére, nincs rossz érzésem. Csupáncsak az zavar olykor, hogy olyan könnyen példálózunk, mondanak ki írók, művészek olyan fogalmakat, melyeknek nincsenek teljességében birtokában, maguk nem voltak a művelői (ezt csak félve jelzem, hiszen abban onnan, a túloldáról meg nekem nincsenek teljességnyi ismereteim, tapasztalataim), nos, nem mentek át a korszak ezen fázisain, mely egy igen hosszú folyamat, ha az ember nem próbálta ki, nincs, vagy nem is volt soha benne, kívülről hiába mondja rá, hogy intermédia vagy avantgárd. Ha szemem elé téved, akaratlanul is kilóg a lóláb. vagy ha keményebb akarok lenni, nem lesz hiteles. De mégis, apró hiányérzeteket pótol valami más, teljesség. egy arc, egy séta, egy bot, amely meghaladja az apró kicsike hibátüнемényeket. Egészben gondolkodni. máris így ezzel a néhány kimondott gondolattal, inkább csak érintve, újra szeretet-

tel vagyok, szeretni tudok, befogadni, és ez jó. a legszebb, amit érezhet ember. Ha elsőre, idegenkedve is, szeretettel fogadom be KAF alakját, tekintetét, mozdulatait. Ehhez szükség volt mindaz amit próbáltam csupán érintőlegesen, és nem a teljesség igényével, megfogalmazni. úgy tenni mindezt, érezni, átélni, átgondolni, hogy közben nem érezni magam mindezért bűnösnek. Vagy olyannak, aki azzal hogy le merte írni, felfekvő gondolatait, ki merte tenni magából, szinte tálcán, kínálva, mégsem kell elbújni mindezen szavainak árnyékába. Az árnyék is úgy szép, teljes, ha előtte süt a nap. A homályok, ködök is maguk nemében szerethetők. Mindennek ezen a földön megvan a funkciója. A hiányok, hibák pedig minden oldalról kiegyenlítődnének. Semelyikünk nem tökéletes, de azért szerethetjük egymást. Békességben, elfogadásban.

Talán nem bűn az, hogy az ember, mert pusztán adódott, beleharapott az almába. Hogy talán nem bűn tanulni, mégha azt más országban. Talán nem bűn bárhol élni ezen a földön, szellemi, testi, lelki egyensúlyban, szabadságban. Hogy ha valahol megbillen is a súly, a tollpihe képes legyen azt kiegyenlíteni. S minden úgy, hogy amikor süt a nap, visszatérve olykor-olykor, a paradicsomhoz. Alma vagy paradicsom. Azért mindkettő finom, ráadásul hasonlítanak is egymásra, például mindkettő savas természetű, és a legmegfelelőbb gondozással, igen ízletes. De azért itt bejön a fajkérdés is, az eredeztetés, gének, gyorsan hanyagolom, de itt is ugye, végülis, kinek mi az ízlése. még finom lehet a kicsit édeskés paradicsom is, vagy alma amelyik kicsit ízetlenebb. Mert pl. meg lehet az almát párolni, fűszerekkel. Van hogy éppen akkor jön ki az igazi íze. De például van aki tényleg az édes paradicsomot szereti, és a nagy, hatalmasra nőttet, magam részéről azt, amelyik kicsit savanykás, kicsit édes, mindkettő egyszerre, és apró. Olyan jól megmarad bennük a felfokozódott többlet íz.

Hát nem teljes ez a világ? Nem kerek? Egész? Akárhonnan indulunk, végül visszatérünk a végigjárt úton az összhanghoz vagy nevezzük kellemesnek. Még az is meglehet, míg útra kelek, a nap is kisüt. De a szemerkélő eső is tud békességgel tölteni. Elég az a kicsi fény.

Olyan jó, hogy újra szeretettel vagyok.

A valóság pedig mi magunk vagyunk. ki-ki a maga testében. S ha a természet is úgy kívánja, azt senki el nem veheti tőlünk. A testet, amiben létezünk. amíg a szellemünk szabad.

Azt hiszem, ideig nem szabad sehová se mennem, semmit sem olvasnom, mert szinte nélkül mondhatom, minden valamilyen hatással érint, és ezekkel a tömegnyi reagálással a könyvem bizony nem fog elkészülni.

Valami ilyen van még a papíromon, utólag jegyezve, bármilyen furcsa, az avantgardnak is megvannak a maga sajátos formajegyei. Vagy hogy van-e közük a kötött versformához... persze hogy nincs, de mégis a semmihez, sajnos itt minden leírt szó fáj. Ha fájdalom az írás, nem-e jobb... de hát lehet-e valami jobb, mint üríteni a lélek salakjait. A megtisztuláshoz. Aztán mindent elvégez majd az idő. Előbb-utóbb. Mindennel együtt kell tudni élni. Halott lélekkel is még bírni, amíg adatik. De amíg fáj, addig a test él. (amíg a lélek fáj, a test érez.). milyen csend van kinn. Álomban halni meg, milyen szép. Belealudni az életbe. Beleébredni a halálba. Beleálmodni a halálba, igen, ezt akartam írni.

2010.4.13.

belehallom, melyik írónak a hangja. Már amelyiket hallottam már, láttam is. persze a több, többet ismerni, de én a kicsivel is megvagyok. Sosem kellett mindent megismernem, még ha örültem is az ismeretlennek, ahhoz hogy a teljességre bármelyik pillanatban ráérezek. Egyszerűbben, hogy apróságokkal is jól érzem magam. teljesség ismeretével, nélkül.

Cím nélkül

Igen, igen, idáig szerettem volna eljutni, a körutamban, akárcsak a képzőművészet, posztmodern, innen is a transzavantgard, de

akkor mindjárt inkább idézem, tudtam, hogy még elő kell vennem ezt a könyvet, de hiszen ezt tanítottam, persze persze, de más, amikor az ember nem tanít, hanem maga műveli, mint ahogy útján végig is, csak közben kiszakadnak felületek, s milyen jó, hogy újra visszatér, a fogalmakig. Hogy az út visszavezet ádáméséáig.

"avantgardon túli..... a mindenáron Új avantgardista jelszó helyett a személyiség kultuszát, az egyedi műalkotás hitelességét hangsúlyozzák..... szubjektív relativizmus",

(milyen különös, mikor az ember a saját útjából vezeti le a fogalmakat, és nem fordítva... előbb megteszi az utat, és aztán csodálkozik rá, mennyire személyes, izgalmas, titokzatos, rejtélyes, tele-tele megfejtendő jelképekkel),

".....az egyén szempontjából nézve minden viszonylagos,az újhullám fiatal művészei szakítanak a politikai szerepvállalással, a személytelen, történetietlen, elanyagtalanító művészeti törekvésekkel, a koncept art csupán önmaga fogalmi meghatározására szorítkozó felfogásával, csakúgy mint a minimal art geometrikusan leegyszerűsített világával. Ezekkel szemben a személyes élményt és a szubjektív létállapotot helyezik a művészi cselekvés középpontjába. A személyiséget, mint a kultúrtörténeti folyamat részét szemlélik, s magát a kultúrtörténetet allegóriák, szimbólumok, metaforák tárházaként értelmezik. Nem a jövő felé tekintenek, hanem a múlttal folytatott párbeszédben fogalmazzák meg a ma lélekállapotát.a kulturális nomadizmus, azaz a különböző korok, régiók, kultúrák szellemi területeinek a bebarangolása, az egymástól eltérő kultúrfelfogások válogatása és vegyítése.új eklektika", stb.

És akkor most vegyük azt, amikor a szárny, a láthatatlan, az elhallgatott, elnémított minimal art, process arton keresztül, az újhullámok felszínén összeegyesül ezzel a régmúltból felidézett, megidézett szimbolizmussal. Az összes tulajdonság egyesül. Ahol nincs történelmi levezetés, nincs elmesélés, a klasszikus értelemben, aminek eleje, közepe, vége, a narráció nem folyamatos, hanem meg-megtört, töredék, csupán fel-felbukkanó képek, melyek már nem csupán vissza, hanem előre is jelölnek, sejtetnek, igen titokzatos jelek bukkanva elő, legtöbbször váratlan, a semmiből. Nincs semmi előkészítve, szinte minden a

véletlenből, de a jelek ott. És mégis mindenhol ciklikusan végigjárják saját tengelyük körül a kezdést, a közepet, és a véget. Újra és újra, körbe és körbe. A **forma**, a **végtermék** az avantgardot (neo, transz, poszton át-, és azon is túl, az ismeretlen homályos, ...távolban elhomályosodó horizontjáig) idézi, a **tartalom**mal pedig, a szellem, ebből a fel-felkesergő, de mindig a vágyódás, a tiszta, egyszerű, puritán formaigénye, a letisztultság és az újjászületés reményének kettősségében. Árnyék és fény. Elérni a látszaton túl (melyek csupán apró, jelentéktelennek látszó részletek, elsőre egymáshoz szinte nem is passzoló) mégis valami egészet ebben a teljességben. Folyamat anélkül, hogy a végtermékben megmutatkozna maga a folyamat.

A mitizáló, egyéni, szubjektív út a populáris, ill. általánosított, redukált, személytelen, koncept formákkal egyesülve, kézenfogva, egyike a másikon. Simogatva a felületeket, az eltérő textúrák ahogyan ismerkednek egymással. Igen, egészen erotikus látvány, vagy inkább érzet. És mégis, igen, a szív. az összekötő elem. Az avantgard nyersebb erotika, és a egyéniesített finom texturális szimbolikus rétegekből építkező faktúrák összefonódása.

2010.4.13.

Kicsit zavart akkor amikor benéztem, hogy a Napernyő nagybetűvel. Tudtam, hogy a kisbetű, hogy a napernyő kisbetű. Mert a napernyőnek kisbetűnek kell lenni. De megszállt a kisördög. És kijavítottam a kisbetűt a nagyobbikra. Dacból. Vagy mégis egyszerűen csak mert akkor így éreztem, hogy így szép. A nagybetűvel. Mert akkor valamiért szép akartam lenni. Olyan nagy, hatalmas a jelentéktelen kicsi apró betűk mögött. Ruhát is képzeltem magamnak, nem emlékszem a színére, de selyem. Olyan egészen vékony pihe selyem. Hogy igenis ma, azazhogy akkor, abban a pillanatban megadom magamnak. Aztán persze visszanézve furcsa volt. hiszen mégiscsak a szavak maradnak.

Garaczi vagy nem garaczi hogy ez is honnan jut eszembe...

Haragudnom kellene, de mosolygom. Haragszom, persze, mindig haragudni fogok, aztán mégis csak mosolygom. Kacagás is noha bátorlatan, mint akkor a lépések. Mert barát az, aki lépi ezeket a lépéseket. De aztán újra csak elbújik a hold, a nap mögött, vagy fordítva, a nap bújik el a hold mögött. És akkor ettől az akaratlan erotikus mozdulattól bizonytalanabban lesznek a lépések. Pedig istenúgyse mindig a lépések kedvesek, szabadok, nincsenek töltve mással csak szeretettel. előjön, feltör, így nem merem fentebb írni, de hát addig vagy inkább csak akkor nevetünk igazán, amikor ismétlődnek a dolgok. Hogy amikor már visszanezünk, a túlpartról, és akkor hogy onnan is csak ismétlődnek a dolgok. Persze ez sem így. Hajlamos vagyok a sokoldal mellett is elbújva, sarokból. Hogy onnan az oldalról. Persze minden oldalról látom a szemeket, mind az enyém, de én csak itt vagyok. ebben az aprónyi sarokból.

Azért jó, hogy mackó nélkül is kilépek már a dombra. Hogy egy lépés, aztán máris a hold. Sarokból, napraforgómagból.

--

Ó istenem, a sors keze. Csak most veszem észre. Itt maradt a Rózsaszín Nyúl Napkút pályázatból az utolsó oldal. A színes oldal. Hogyan lehetséges ez?

...éppen ezekkel a szövegekkel és a színes képek:

De eljön másodszor.

- *Nyuszi engedj be, kérlek...*

aztán hogy nem bocsát,

őrijongve rúgkapál, míg óriás mancsával célt nem ér.

Jajj, ezek a mancsok! Ezek az idővel megfeketedett mancsok.

Nyuszi fél, egyre jobban.

.....hát ez a két oldal, maradt itt. de miért? Hogyan? Hiszen megnéztem az oldalakat. Ez nem lehetséges. És hogy éppen most találom meg, miért?

2010.4.14.

Ebben a pillanatban kisütött a nap. Éreztem, ma újra szép napunk lesz.

Jó reggelt!

Nem is tudom, jól emlékszem-e, mackó egyszer azt mondta nekem, olyan vagyok mint egy imádkozó sáska. De az a baj, ha rákérdezek, általában pontosan semmire nem emlékszik. Azaz hogy szinte mindenre rosszul emlékszik.

Te jó ég, mikor gondolkodtam olyan sokat ezen a szón, deszka... tegnap?előtte, nyelvemen is volt, aztán mégsem. És most itt áll előttem. tegnaptól

2010.4.15.

(csak azt akartam megnézni, valóban végzett képzőművész-e, és mikor. Mert azt természetesen ismertem, hogy folyamatosan foglalkozott rajz?festéssel, ilyesmivel, hiszen a könyvei, és a kiállítások, de hogy onnan jött volna, és csak utána az írás.)
Na,

Nem sokat aludtam az éjjel, azért lehetek kicsit fáradtabb

Elő kellene venni a jegyzeteimet a tanfolyamról. Hogy a lépések. Kicsit bennem azért a lustaság. Talán holnap. Minden majd újra kezdődhet. Úgy majd egészen gyorsan megy. Az elválasztás is

azzal a kombinációval, hogy mindjárt egész dokumentumot rendezzen. Ilyenek...

--

Manó, ez nagyon nehéz, tudom, megoldani.

--

Szerettek-e engem, ott, így is. elfogadtok-e, hogy én mindenkié vagyok. a természeté. Hogy csak a természet birtokolhat. bűnösségem a büntelenséggel. Hogy csupán saját hibáim tarthatnak a rácsok mögött, fogva. Tudatlansággal, mely maga a mindenség. Ami kívül. rejtve mindaz ami bent. Hogy a napsugár is sötétség csupán a felszín. Hogy nincs mögötte semmi. Hogy milyen jó, megfürödni ebben a semmiben. Ahogyan kifordul a világ ott túl. Hogy szerettek-e így is. mert kifordulunk mind saját tengelyünkéből. Mert kifordít a világ, a létező.

Aztán csak ti lesztek akiket érinthetek, innen, ebből a semmiből. Hogy lesz-e erő, meddig, kinyújtani a kezeket. süt a nap, felhő elporlik. Leesik egy toll. Színe kifakult. Elhasználta az ég, a hold, a csillagok, mindenki csak elvette ami a magáé.

Belemártom a fekete tintába. A vörös elfogyott. Találni kellene kéket. Égből, hold, csillagok. Víz felszínén tükröződve. Legyen zöld is, mindenhová öntve egy kicsi sárga. Összegyűjteni dobozba. Sohasem nyitni ki. elveszett levél. Minden ami kimarad. Kékből, fehérből, égből, felhőből.

Bedörzsölöm a hátát. Finoman, erősen, nézem, milyen különös, hogy eddig sosem gondoltam, milyen egy hát, egy bőr. Beszív mindent. Krémet, szappant, nedveket. Egy száraz bőr. Élőlény, nem műanyag. Nem pereg le a felszínről. Etetni, ápolni. Elhalkul simogatás. Belesimul a bőrbe.

Dunyha alatt meztelen test. kellemes a párna, a csupasz kar, váll, kéz. kezek. rossz ébredés.

2010.4.16.

Hát miért baj az, ha a komoly dolgok mellett az emberek egy kicsit nevetnek. Hát nem boldognak akarjuk az embereket? Hát nem jobb világot szeretnénk? Ez pár napja foglalkoztatott aprónyt, most jut eszembe, leírni.

Mindkettőből tanulni. A komoly dolgokból és a nevetésekből is. mert amikor rólunk állítanak ki számlát, bizony akaratlanul is belegondolunk. Lehetünk mérgesek, persze, jogos, de aztán ez is szépen elhalkul. Az idő nagy Úr. És mi így úgy megint kicsivel gazdagabbak lettünk.

Jaj, manó, borzasztó, hogy én az elválasztásokat is úgy szeretem ahogy éppen jönnek. Fáj a szívem, hogy ki kell javítani. Hiszen éppen így kell. nekem tudod most éppen úgy. Ahogy jön. A formához alázattal állítani. Hagyni ahogy jön. Nem javítom ki. most nem. majd ha megint úgy vissza, amikor visszaáll a rend, akkor majd úgyis úgy lesz ahogy kell. ugye, manó, megbocsájtható, mi több, megérthető, még tovább is, hogy megszerethető. Ha megérthető.

Istenem, szegény apámék. Az írásom? Hogy eljutott... igen, de hiszen csak most világosul, miért akarják az új fürdőszobát. Szegények. Mintha az idő visszafordítható lenne. Hiszen ha nincsenek az emlékek, miből nőttünk volna. miből lennénk. Nekem minden valahol ami túlról, kedves. Sohasem gondoltam fájdalommal. Amikor megéltem sem, csak az van, hogy gyermekkoromban boldog voltam. Az álmokról pedig nem tehetek. Az idő játszik velünk. Már ahogyan öregsünk is, sem vagyunk ugyanazok, mint régen. A fürdőszoba, istenem. Hogy ez is most esik le. Vagy más? ez is, hogy csak a véletlen, vagy hogy inkább a testvérem és a családja, hogy nem én, hogy ezt sem kell magamra vennem. A bűnt. Abból a kicsi aprócska semminek látszó gyermekkorból.

Mikor is adtam oda, igen, a megjelent írás, amikor mondta, hogy egyedül az jó benne, hogy pisilnem kell. ezt is csak ebben a pil-

lanatban értem. pedig volt a seprű is, más, más ok. Olyan semmiség. Semmiségek. Mégis az emlékek... ha engedjük, kontrollálhatatlan.

Mégis milyen kézzelfogható, ahogyan mindenki saját szemszögéből néz. Látni nem lát, csak néz. Vagy lát, de nem néz. Hogy milyen kevesen nézünk is látunk is egyszerre. mégis egy ilyen semmi szónak is milyen súlya van: ha kontextusba helyezem. Pisilnem kell.

(semmilyen kicsi emlékek semmilyen kicsi gyermekkorból) szegény apám, szegény anyám.

És a többi? mind semmiség a nagy élethez, az egész boldogságához mérve.

Hogy hol kell keresni a bűnbakot, a hibát. A ki nem mondott, ki nem írt, meg nem nevezett. És mégis mely dolgokon tűnnek át a ki nem mondott, ...meg nem...stb felületek, a semmiségeken, a semmiségekből felfűzve.

Éjjel 1. 2 óra semmivel. Három.

--

Jaj, manó, mi lesz, ha ez a könyv, oldalszámok nélkül lesz. akárha kör. A négyzetben. Ezt nem magyarázom el, mert érted. Neked az a jó, nem sokmindent kell elmagyarázni, amit el kellene, is csak kerülöm. Még mindig nem tudtam kimondani, azaz el-

-Manó, kérlek, csináld vissza a hibát. Pedig olyan szépen ébredtem. Azzal, hogy guríts fel engem is égbe. De itt van, érzem, valami vírus. Tönkre akar tenni. ne engedd. Legyen úgy, hogy holnap mire ébredek, már ne legyen itt. a gonosz. Hogy induljon magától, ahogy eddig is, az indítógép. Pedig igazán úgy vigyázok, semmit nem engedek be, aztán mégis.

Előbukkannak valahonnan. Megtalálnak. Persze visszaállítom, visszaállítom, de akkor is. ki tudja, következőkor mivel jön elő.

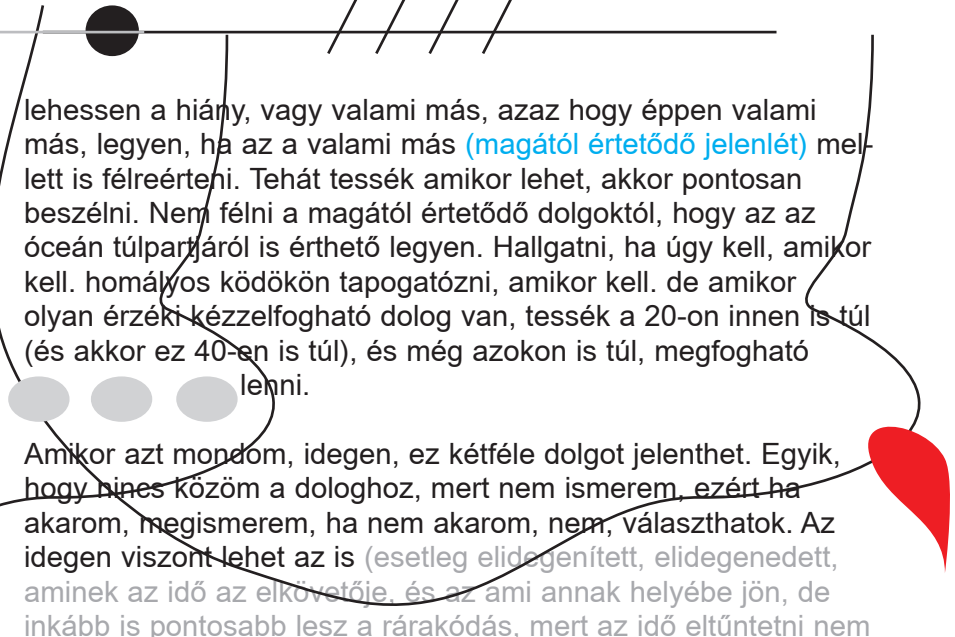
Ma már olyan szépen süt a nap is, megint csábít, hogy kimenjek. Hogy ma megint kimehetek.

--

Most látom csak úgy igazán, ez a ló, amelyik hozza a csillagot, olyan ravaszul mosolyog. Kacagnak a szemei. Én meg ott lenn, a lábaimmal össze-vissza, ahogy elestem. De egy kicsit szupermen is, ahogy olyan nagy magabiztossággal felém a fehér csilaggal.

Manó, mi lenne, ha most innen tényleg visszafele mennék. Az idő úgyis már eljátszva, hiszen két évvel tovább vagyunk. és akkor egyszercsak összeérnek. A szálak, ahol elszakadtak. Virtuálisan. azaz hogy ott fog végződni ahol kezdődött, azaz hogy végződik ott, ahol a másik vég.

Nagyon fontos, hogy pontosan fogalmazzak meg bizonyos dolgokat, azaz hogy ne hallgassak el olyan dolgot, ami úgyis érthető. Mert aki nem élte meg, annak más az érzés, azaz hogy ha hiányzik a pontos körülírás, kiírás, (ha úgy tetszik, legyen az egy apró sarok az egészhez viszonyítva vagy egészből vagy részből levezetve, összeillesztve), az félreérthet bizonyos dolgokat. Tehát a 20 év összeadódik a másik 20-al. Mindig minden oldalt érthetően le kell vezetni. Mert bizonyos kimondott, másik oldalon nem kimondott, mert az úgyis érthető, annak aki innen nézi vagy onnan, ez most szinte ugyanaz, és mégsem, ha a hiányzó rész nincs megmutatva, azaz hogy úgy mutatva, hogy nincs ott. Mert hogy az magától érthető. Tessék ezeket nyúl pontosabban fogalmazni, azaz hogy az álmokból valóságra fordítva, vissza vagy innen az úton, érthetően adni át, hogy az aki egy egészen másik túlpartról, is belelásson, úgy élje át, hogy ne

lehesse a hiány, vagy valami más, azaz hogy éppen valami más, legyen, ha az a valami más (magától értetődő jelenlét) mellett is félreérteni. Tehát tessék amikor lehet, akkor pontosan beszélni. Nem félni a magától értetődő dolgoktól, hogy az az óceán túlsópartjáról is érthető legyen. Hallgatni, ha úgy kell, amikor kell. homályos ködökön tapogatózni, amikor kell. de amikor olyan érzéki kézzelfogható dolog van, tessék a 20-on innen is túl (és akkor ez 40-en is túl), és még azokon is túl, megfogható lenni.

Amikor azt mondom, idegen, ez kétféle dolgot jelenthet. Egyik, hogy nincs közöm a dologhoz, mert nem ismerem, ezért ha akarom, megismerem, ha nem akarom, nem, választhatok. Az idegen viszont lehet az is (esetleg elidegenített, elidegenedett, aminek az idő az elkövetője, és az ami annak helyébe jön, de inkább is pontosabb lesz a ráakódás, mert az idő eltüntetni nem képes, beavatkozás nélkül, vagy egyéb erők, pusztán betakarhat, elfedhet, de ami alól bármikor cserélődhet, felülkerekedhet, és mégis), amikor ismerem azt a dolgot, minden porcikájában, legalábbis így érzem, vagy ezt hiszem (valamelyik mindenképpen szükséges az énmunkálódó folyamat elszenvedésében?örömeiben, hitében, de ez más, és messzire vinne), és akár szerettem is, vagy szeretem, de adott múlt távlatából, és akkor most jelen időről beszélek, mert a jelen, a most, minden esetben meghatározó, legalábbis az érzést, értelmezést követve (és akkor itt legmélységesebb alázat), de már eltávolodtam, mert jött valami más is, ami ráakódott, így a kettő együtt, azaz hogy visszanézve, az idő miatt (és itt akkor hangsúlyozom ebben a jelenidőben, azaz ettől a jelenidőtől visszafele nézve, hiába a nosztalgia, elbukik, megszégyenül, érezhetném magamat lelkiismeretfurdalással, de őszintébb vagyok, azaz lehetek, ha akarok, ha lecsupaszítani kívánom a bőrről a tollakat, még tovább, de ezt most inkább nem, lehámozni, megnyúzni a bőr alól a testet, és a szövetek, belek belsősegeiben vájni, munkálni, belegondolni sem akarok, kívánok, ilyen műveletbe), ami kiesett közben, lehet már távoli. Pusztán csak ebben az értelemben, idegen. idegenszerű. Távoli ország,

idegen, mondjuk (ez persze nem így van, de tegyük fel, ebben az értelmezésben, azaz hogy figyelembe véve másik értelmezést), de ez megint máshová vezetne, megállok. Mert ebben a feltüntetett esetben most a saját bőröm a tét, nem szükséges távolabbra tekinteni, hogy a kérdéses problémához közelebb kerüljünk.

És akkor mi van ha eltekintek a jelenidőtől. A most pillanatától. És megint ott vagyok, abban a közegben, tehát nem innen nézem. Vagy sikerül közben elérzékenyülnöm, ilyen egyszerűn, mert meghat maga a dolog, és közel kerültem az időbe, vissza abba a 20 évbe. akkor becsaptam magam, mert innen nézve nem hogy idegen, de a részem. Az a részem. Tehát honnan nézünk. Melyik szemszögből készítsük el a filmkockákat. És ki mesél, és melyik időből mesél, a jelenből? Múltból?jövőből?

Tehát tessék ahol kell, pontosabban megmutatni. Ha már mindenképpen ki kell írni. Nem szükséges.

(az időtől nemlehet számonkérni semmit. áldozatai vagyunk, nyertesei, mindegy. aki nem ott él ahol született, sohasem lehet felhőtlenül boldog. Azaz hogy lehet. Éppenhogynagyon is lehet. De onnantól a világos összefolyik a sötéttel. Szürke lesz. vagy átlátszó, mindegy, valami. de hát persze mondhatjuk, ehhez nem kell máshol születni, így is úgyis szürkék leszünk mindenféle színekből. (a ruhát is hiába mossuk legújabb legtartósabb mosószerekkel, ha ugyanazt egy életen át hordjuk. Persze az anyagtól, festék tartósságától is függ, és mégis) Végig kell mennünk az úton, hogyne, sárgáktól, zöldektől, kékektől, vörösek, lila, rózsaszín... mindegyiken, ami úton adódik. És nem is kárpótolja semmi, hacsak nem önmaga, amit természetes vagy mesterséggel megteremt. Vagy csak mert "semmit" nem tud, égi adomány. Nyitott tenyerekből, vagy a sárba újra és újra eltaposva, fölállva. azaz hogy mégis az alma ha jó ízű, mindegy hol terem, de ahol megesszük, nem egyforma élvezettel hat. Vagy igen? hogy csupán az íz ami számít-mégsem tekinthetnek el az előbbi levezetéstől)

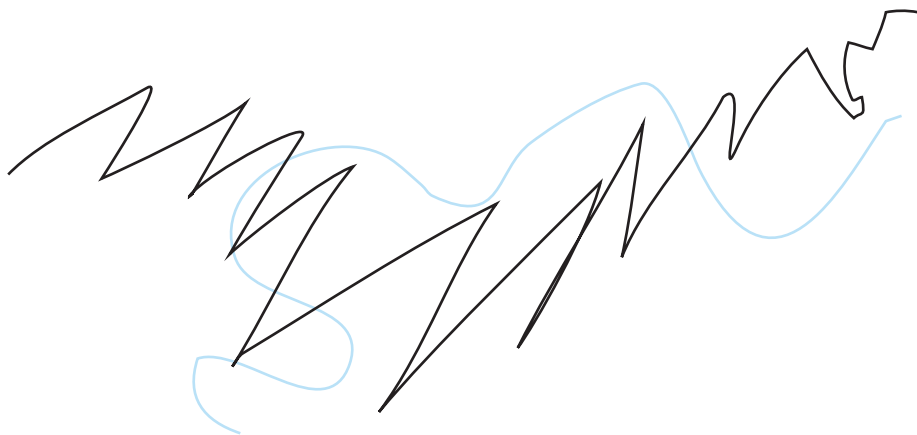
Mégis. Tisztességesebbnek látom amikor végigmegyünk mind, alázattal, ezeken a színeken. Amikor saját bőrünk felett mi magunk ítélkezünk. Amikor semmi más nem dönt, csak mi. amikor adódik, megadódik az élettől, hogy saját kezünkben végezzük. Na legalább a nap végére kacagok egyet. Ennyit ért a mai tudomány. Az érzékek felett. Ez is valami. tanulságnak.

És akkor még a kézről, kezek..... vagy ez is a tenyér? Ki tudhatja. Élni így úgy, itt vagy ott, kell. (a nevetésnél kellett volna megállni. Legalábbis mostani helyzetemben. Hogy egyáltalán itt ülök, és tudok magamon nevetni. Hogy megadatik, a nevetés) amikor már semmin nem lehet nevetni.

2010.4.17.

A szegénység nem tehet semmiről. Egyedül ami ártatlan, az a szegénység. Miközben boldog gyermekkorban felnőni. Nem tudni semmiről. Ez a legnagyobb dolog, a szeretet. Megtartani a szegénységben az embert, tudatlanságban. Kapni valamit, ami valami több, mint a tudás maga. A létezés szabadsága. A lélek szabadsága.

Hogy aztán lassanként feloldódjon, a test a lélekben. Megoldódnak a fűzők, a felszínen.

Hogy mennyi pénzbe, áldozatba kerül apáméknak ez a két szó: pisilnem kell. (azaz hogy mind ami mögötte, elhalványult árnyék-ból)

Most látom, mackó nyuszt az ágyra, párnára fektette. Én tettem volna? én lettem volna? nem emlékszem.

Most gondolkodás nélkül írok, azaz másolok papírfecnikről. Nem jelentősek, nem kötődnek szorosan valamihez.

Inkább csak kilógnak.

Néhány napja, 2?3.....CSAK ÉS KIZÁRÓLAG AZ Ember érdekel. Mindenféle ember.

Ez is néhány napja,

Add vissza manó, add vissza a földet az éhezőknek.

Manó, engem is guríts fel az égre.....(ezt időközben kilóptam).

A múltkoriakkal, (tegnap) pedig egyetértek, nem is az, de azt ne hagyjuk kívül (figyelman kívül), hogy aki ajándékba kap valamit másképp viselkedik, mint akitől elvettek valamit. Ez az emberi természetből adódik, mert így lettünk csinálva. Mindkét viselkedést, ha nem ismerjük is, fogadjuk be. Fogadjuk el. könnyű innen beszélni. Vagy hogy áztatni magunk, nem tehetek semmit. mert valóban, persze, így kényelmes. Kell a kívülállás emberi szabadságvágyunkhoz. De valahol, ha beljebb nézünk, lemerészkedünk kűftenékre, a sötétbe, hidegbe, azaz ott fenn, lenézve, nem csapjuk-e be magunkat saját boldogságunkért. (boldogulásunk érdekében, nevezzük szabadságnak)

A nyertes (sikeres) ember társasága, lénye, aurája kellemesebb, idegenként is, amit nem ismerünk, innen, (értem ott, onnan) mint egy vesztesé. mert kényelmesen hátradőlhetünk, távoltartásunk önigazol, magunknak, "hazudhatunk" mert mindent precízen

megmagyarázunk, elfogadunk, elfogadjuk a szerepben magunkat, mert a szerep ránszabott, és minekünk ez adatott, eddig és nem tovább, ha szűk a ruha, mást veszünk,

De becsaphatjuk-e magunkat hosszútávon. Mielőtt szemünk végleg lehunyjuk. Vagy elég akkor majd, örömet okoz egy kéz simogatás. Hogy azt mondjuk, milyen szép, milyen szép volt.

itt tovább van, de nem volt türelem folytatni. Mindenesetre a szövegek után jó hosszút aludtam. Talán 2?több órát is. a reggeli fényekben.

Nem sorrendben.

Vagy mégis? A valóság más, mint a már ráragadt szöveg. A betűkből.

Hogy mindaddig, míg megvan a hitünk, eltörpülnek bennünk a szürkék.

Hogy a lényeg az élet. A pusztulásban is megtalálni, apró élnivágó sejtet.

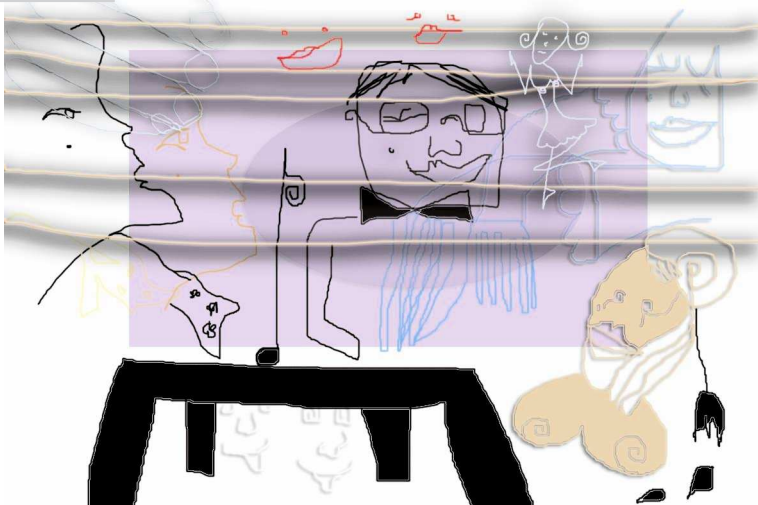
Hogy ahol süt a nap, ahol észrevesszük, átélni, érezni tudjuk a sugarakat, ott mindig lesz élet.

Lebegni. Érezni minden a tiéd. Nem keresni, nem firtatni. Hová tartozol.

Apámnak.

Csak az jutott eszembe, a hazatelepült, visszatelepült író kapcsán, hogy ha az üzenet az volt, hogy lám, hazamenni, akkor sajnos csak azt mondhatom, nekem még ez sem adatott. Engem otthon nem ismernek. A papíromon az áll, engem otthon senki nem ismer. Én itt tanultam, itt végeztem iskolákat, szakmát, ha valahol boldogulhatok, az itt. de ki tudja. Ha valamiért hazamennék, is, ugyanazt csinálnám. Nem a hely dönt. Hanem a megélt 40 év, és a még meg nem élt többi, ami maradt.

Na,
újra egy nap.

Van, akinek erős igénye van, belső kényszer, valahová tartozni, igény a valamilyen formában "provincialitásra". Ilyen szempontból nyitottabb vagyok, az egészre, egész világra nyitva, befogadó kapuimmal. Az egész emberségre, emberiségre, emberi természetre önmagára (jót és rosszat magába foglalva, magába fojtva)

A tegnap, és ezt most nem papírról,
 Ahogy álltam ott a trolimegállóban, arra gondoltam, hogy de hiszen ez természetes. hogy az ember egy kis szeletet magának a nagyvilágból eltulajdonít, kiszakít, mert olyan nagy ez az egész, hogy különben elveszne benne. Nem bírná birtokolni, az ember szereti magát biztonságban, hogy legyen neki valami ami az övé. És ez olyan emberi, és természetes. (mÁ is ezt mondta, hogy itt elveszne, ebben a nagyforgatagban, neki is valamilyen formában szüksége van a "birtoklásra". **de én vállalom minden nehézség, megtagadás, el nem fogadás, kitaszítottás ellenére, szemben? is, de akár a megértéssel, elfogadással együtt, szeretetben vagy más bizonytalan kifürkészhetetlen erők széttárt vagy harciasan pózzal intő vagy megadó..... minden tartással, a kezek, a kéz,** tartásnak megvan a mással behelyettesíthetetlen funkciója). mégis, lehet-e megállítani azt a kereket, amelyik nem csupán egy szeletet, hanem az egészet kívánja kezében tartani, de legalábbis annak részese lenni. A kerék egészével ringlispirezni. Átadva magát ennek a teljességnek (örömmek, más oldalról

kockázatnak), amit persze sohasem birtokolhat, mégis mindennek tudatában is ellenére igény ennek az egésznek részese lenni, a nagyegésznek. A nagyegészben. Örök forgásban, örökkétartó keresésben a megnyugváshoz. **Hogy le lehet-e állítani a kereket??** (mesterségesen, igen, bizonyára, és ahogy mondják, bekövetkezik). de mindaddig a kerék forog. természetéből adódóan. az utolsó pilanatig. lélegzetvételig.

pár napja, ez még hogy legyen itt, amikor jöttem ki a metróból, várva villamosra, ez már egy fáradt estén, olyan szépen felsejlett előttem, hogy tető, hogy miért nem szeretem a tetőket. Hogy elveszi a szabad repülés, a felhőkhöz tartozás szabadságát. Nem így, de most nem tudom visszaadni a szavakat, akkor nem jegyeztem. És akkor hirtelen, pedig addig semmi nyom, el kezdett esni az eső. A villamos későre jött. akkor azt mondtam, igen, kellene a tetők, hogy megvédjenek. És mégis. Az emberi természet arra született, hogy megvédjék. Mert különben fázik, megázik, ilyenek. Veszélynek van kitéve, például. A test. Hogy védve legyen, hogy legyen tető a feje felett. Az emberi természet ilyen, hiszen testből vagyunk. de a lélek, testtől független szárnyalhat, és milyen jó, hogy testből vagyunk és lélekből. Hogy van remény, a test után, felszállni. Mint ahogy a születés előtt is, nem tudjuk mi van, utána sem, lehet hogy semmi, és mégis. A kettő között (föld és ég), mi más, a civilizáció a testté, persze a fantázia, kreatúra sem utolsó. És mégis. A föld és ég. amiben utolsó utunkon elalszunk. Vagy valami más, bolygó. Hogy meddig szárnyalhatunk, életből.

Szeretettel voltam. Még ez lemaradt tegnapból.

Mégis választhat: megtartja bohócait (mellesleg a bohócok nélküle is léteznek), vagy elvonul. Sétálgat kisbirtokán (ma a királyoknak egészen kicsi a birtokuk, ha ugyan némelyiknek van ilyenje), élvezi a napot, ha még feljön, a domb oldalán.

(Napkirály)

2011. március?április

Rájöttem, azaz hogy azt hiszem, tudom, miért nem állhatom (!szépen tessék nyulacska beszélni), szóval nem igazán szeretem, elnézést, igazán, de hogy emlékszem, gyermekkoromban, ha valami hivatalos, mindig szigorúan úgy kellett fogalmazni, Tisztelt, Tisztelettel, alulírott, és még az Úr sem mindegy hogy volt, de nem, még itt is, amikor Endre, és én akkor is ki nem állhattam ezt a formát, így aztán kedvesebbre váltottam, a Kedvesre, és a szeretet, szépek, ilyesmire, olyan egészen közel érzem magam az idegeneket is, akiket megszólítok, akik megszólítanak, és akkor én tényleg, valóban így is érzem. Amíg a Tisztelettel, Úr, Úrhölgy, ilyesmik, én igazán, igazán olyan tisztátalannak, képmutatásnak érzem. Sznob, na. Szóval inkább nyulacska nyelven, az olyan közeli, olyan kedves. Persze ki nem mondva (írva) is a legnagyobb Tisztelettel, hogyne, egy nyúl, aki sohasem tapsol, de az amúgyis olyan magától értetődő, mármint a tisztelettel, mert a tenyereket is ha már, is inkább imára. de azt is inkább csak titokban.

Bocsánat, csak még nem mából, eszembe jutott.

De azért minden taps felemel, igen. mégha nem innen hallom is. Már ha csak az arcokat nézem is, innen vagy onnan. Mondjuk, onnan. És ma már nem vagyok zavarban. Vagy inkább csak ritkán.

2010.4.18.

Manó, ugye tényleg csak játék, ez a visszafele nyíl. Vagy mégsem? Hiszen már olyan rég ott. Régebben, mint amikor én, hogy visszamenni. MA (szóval egészen más), nos, nála is amikor ott akkor, azt hittem előre megfontolt végigjátszott történet. Persze nem voltam biztos benne. És sajnós ha mégsem igaz a megérzés, akkor nagyon szomorú történet. Mint ahogy a. eset is múltkoriban, hogy az is megtervelt. Mindig vannak beugró érzéseim, melyek azért nem lehet, hogy mind igazak. Egy megérzés. Vagy hogy tényleg a jelek. Hogy igazak. nem az érzés, hanem a jelek. Hogy azok nem csak a képzelet. Ksz is inkognito versnapok (a nap itt most folyamatra cserélve), hogy össze voltak

fűzve. Ezek már régen jutottak eszembe, csak nem mondtam. Hogy maradjanak meg "maguknak".

Sajnos hiányzik. Hogy nem voltam ott, azon a beszélgetésen. De az történt, hogy mégcsak negyed kilenc volt, akkor kezdődött a darab, és még biztos sem volt, hogy bejuthatok, persze ha nagyon, akkor azért mindig megy, de hogy még várni kellett volna a végére, úgy bő óra, és hát fáztam is, megmondom őszintén, kicsit fázós vagyok, meg nem is öltöztem fel rendesen. De ha már haza, úgy akkor onnan már nehéz elindulni, aztán így jöttek azok a beszélgetések, a másik beszélgetések helyett. Bizonyosan ez is jel volt, nemigaz?manó, hogy van hogy úgy kell lenni, valaminek, ahogy van.

--

Már megint itt volt az elrontott hetedik, manó. Már megint kísért:

--

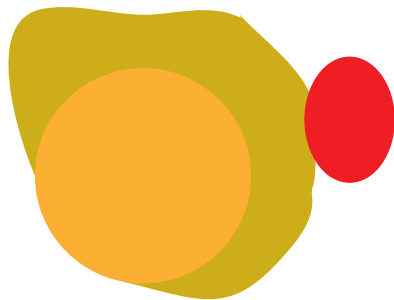
Na és akkor most kellene átrendezni a dolgokat. Hogy akkor a nevek. Hogyan is legyenek. Gyümölcsök?virágok? állatok esetleg... milyen nevet kapjanak a szereplők. Egyelőre hagyom. Majd amikor jön, magától, vagy inkább csak egy jobb időben, azaz hogy egy arra megfelelőbb időben... visszatérek.

2010.4.19.

A nő, azt pontosan tudtam, hogy nő. Hogy van egy nő. Hogy az nő. A többit talán ha nagyon koncentrálok, eltalálom. Talán. De ahhoz nagyon kell koncentrálni. Vagy egyszercsak, amikor oda se figyelek. Azért stimmt. Talán nem lett volna olyan nehéz. Kicsit többet. koncentrálni.

Amikor a címek megjelentek, onnantól visszafele megy minden dátum szerint is. különös kerék, igazán furfangos a megfejtése.

Az eséseket mindig újraélem.

--

Itt beszédesebb vagyok, ebben a formában valahogy minden belefér, úgy jó ahogy. Ha még ki kell is szűrni ezt azt aprót. De a mesél a szék az olyan szép, igényes. Hogy a kettő között az út. Megtalálni a végére. A két könyvben?három... bele sem merek gondolni. Három könyvben. Gondoltad volna manó, három könyv. Az aranykönyvvel. De hogy passzol majd össze? Ezt sajnos egyelőre nem látom. Az összekötést.

Mert ugye egyik olyan játékosabb, önmagával is játszó boldog boldogtalan, mégis olyan üde, kedves, a másik az hagyományosabb és szebb. És persze ott nem lehet mindent. Azaz hogy ugye itt is hogy mi a szép. Kinek ugye. mi. hogyan is a kettő. Hogy már megint a kétféle. Kétfélében. Hát életem végéig mindig sem szabadulok ettől a kettősségtől? Manó. Hogy mindig minden kettőből. S még jó ha csak kettő, de itt is lám mindjárt három. Még ha egyik a másik variációja is.

Most látom, igazán csak most veszem észre, hogy a mackó pulóverén a két kereszt. Pontosabban iksz. Ferde kereszt. Persze persze, nem feledek múltat semmiképp, de akkor is. én eddig úgy direkte ezt tényleg nem vettem észre. Legalábbis tudatosan nem. a szememmel.

Úgy látszik kellett itt is a távolság. De az a jó, hogy mackó most már együtt nyuszival. Hogy ez éppen a távolságnak. (idő) a három év. Hogy ebből is legyen mindjárt a három. Időből. De ez messzire vezetne, úgy hogy maradok. Hadd ne gondolkodjak párhuzamban. Legyen most itt ez a fura kétx.x

----- 04.20 folyt

Pedig azt tudtam, svéd mintás norvég ilyesmi, meg a keresztöltésekkel egész könyvem (volt), s ugye iskolában otthon

még csináltam is amikor (ez itt csak az hogy milyen régen is), szép piros-kék, meg fekete sárgákkal, kis zöld, szép nagy könyv.

Érdekes ez is a narancsokkal, mackó tegnaptól otthagya amikor reggel elmegy, azokat a narancsgömböket, amelyekben hiba van. kis feketeségek, itt-ott, valójában szinte csak a héjon, alig kell bent hozzányúlni. A folthoz. Pontosabban minden reggel egy narancsot. Jó nagy szép, ízletes narancsok. Még jó, hogy kiteszi a tálcára, különben elfelejtek enni belőle. A gyümölcssevéstől valahogy mindig elfeledkezem. Nem veszem észre. A polcokon, üvegek tetején sem, így például az almaszemeket, de a narancsokat sem a hűtőszekrény tetején. Szóval hogy minden reggel talál egyet. Ezeket nem viheti el magával, így én eszem meg. furcsa szokása, almákkal is szokott ilyeneket, de tegnaptól narancs van. szóval hogy az almákat is nekem kell megenni, amiben hiba van. persze mire kiteszi, az almáknak van hogy már fele, szinte egész a szemétbe. De hogy a műtéteket, ugye a kellemetlenebb munkát én végezzem. Ő nem nyúl hozzá. Hogy kívágná, ilyesmi.

Lehet, igen, hogy hajlamos vagyok azokat a dolgokat meglátni, amelyek éppen fejmagasságig. Ami azon felül, nem látom. Azon alul jöhet, de ami fent, fentebb, elkerüli tekintetem.

Hogy ez is milyen érdekes. A felfele tekintésnek külön szer-tartása van. emlékszem, épületeken is, csak amikor feltekint a szem, akkor veszem észre, a formákat, díszítéseket. Magamtól sosem. A feltekintés. Csak amikor tudatosan vezet a szem. ez lehet a baj az almákkal. Hogy tudatosan nem vezet felfele a szem. a konyhában. csak amikor például épület. (jaj, persze, amikor valamit muszáj levenni. Fentről, akkor) De azért van, hogy például mivel igen szűk az utcánk, a túloldal épületdíszait úgy 10 évre vettem észre. Hogy milyenek. De arra lennék kíváncsi, így is működik-e a látás. Hogy amikor nem figyelek, meglát-e a szem. magától. Mert azért ugye hogy a rajzokban is megjelentek, megjelennek a formák, ami nem tudatos. Hogy olyankor is lát a szem. amikor a tekintet nem figyel. Csak amikor be kell azonosítani, a helyet, na akkor kell mindenképpen a figyelem. Hogy a szem a tekintetet tudatosan is vezesse.

(jól van jól van románul meg franciául bolgárul) fent egy vessző (gödör), meg lent egy vesszőcske. Aztán csodálkozunk, hogy elmaradt a fejecske.

csofó ul. erre gondoltál? mert az el- most már rendben. mert mindennek végül rendben kell lenni.

Manó, hogy nincsenek címek? Milyen érdekes, a versnél kell a cím, egyszerűen hiányzik, mert ott jelkép, kiemel, valami fontosat közöl, sűrít, de egy naplóregénynél fel sem tűnik, hogy nincs. Pedig ugye amikor naponta írtam, kellett. Hogy valami külön egészsként is összetartsa. És így a regényfolyamban már mintha önmagától folya, így is, hogy töredék. A töredékek, együtt. Így úgy összetartoznak. Cím nélkül. De ez is olyan automatikus. Eddig nem is gondolkodtam róla, egyszerűen csak így kellett. Jött. Mint az is, hogy egyszer csak vissza, onnan ahol megszakadt. Azaz hogy egészen a végétől odáig, ahol megszakadt.

Vagy csak mert megszoztuk? Nem tudom. ezen még nem gondolkodtam. Mert úgyis majd minden időben érkezik. Jön. Aztán elér azt is utólag megfejteti. Fejtegetni, akár a kukoricáról a torzsát. Héjakkal.

Manó, én mindkettőt szeretem. KAFot is és OJDt is. és már az sem baj, ha engem senki sem szeret. azaz ... kicsit azért talán. szeressen

2010.4.20.

A?jleket már tudom, manó.

Horvát, szerb, délvidek. Mondta mackó, dél. Erről jegyezzen meg a területet. Hogy a kismagyarországot tekintve dél. Mert mindig tudom, mindig megértem minden szomszédos országot a keret széleken, de aztán mindig ugyanúgy is elfelejtem. Egyszerűen nem bírom hosszabb időtávra megjegyezni. Pedig mindig olyan nagyon szépen világos. Aztán újra meg újra fel kell újítani, mintha félni kellene, újra meg újra elvesz. Eltűnik, akár a fejemből. Az észak, a dél, a kelet és a nyugattal. Szlovák... minden keveredik. Nem tudom megjegyezni. Egy nagy kör van, amiben minden benne. Nincsenek szélek. Fent, lent, meg az oldalakon. Azaz hogy minden össze-vissza keveredik.

az elszakadt darabokat
majd sorra megöltögetem.
csak mi maradtunk
magunknak.

UTÓSZÓ

hogy ez a folyam, a folyamatosság, megmaradjon. Az írások így bármelyik pontban összekapcsolhatóak, de különállóan, mint "villanások" (fragmentumok), is működnének. Kezdődik valahol, folyik, csordogál, és befejeződik. Mindenképpen kell neki valami medrének lenni. Ezt a könyvet szeretném kialakítani, tervezni, illusztrálni, szerkeszteni, lektorálni, ahol kell, újabb szövegekkel toldani, ahol hiányzik valami, vagy csupán nem jegyeztetett, akkor megtalálni, rátalálni a papír fecnik között, fejemben, valahol, és odahelyezni, ahonnan hiányzik.

Az Arcaink: Zöld babák folytatása a kiadásra váró Nyuszi álma könyvnek, noha ez már továbblépve, egészen új szövegeket tartalmazna. A cím is, Arcok, Arcaink végigkísérnek már 2 és fél éve, mióta ezek az önismeret mélyére hatoló, élettörténetet emlékeztetések megidézésével feldolgozó napló szövegek megjelentek, és önálló életet élni kezdtek. (A grafikában visszamenőleg akár 15 év, és ami valóban különös, éppen a zöld babák.) A töredék írások tekinthetők akár részeként a szerves egésznek, mint egy folyam, kis erek, patakok egymásból alakulva, ugyanabban a mederben hol elcsendesülve, hol egy kis örvény, bolyongva, de mindig haladva, kicsikét előrébb, néhol visszafele, aztán megint előre. Jövő, jelen, múlt, álmok és valóság (megélt és képzeletben átélt fikatív elemek összemosódása), fent és lent, fény és árnyék keverednek egy viszonylag zárt világban. Merem remélni, a készülő könyv túlmutat az eddigieken. Inkább csak mint út, tekinthető valamiféle kimozdulásnak, de mindenképp folytatásnak, az eddigiekhez képest.

Arcaink: Zöld babák napló terv műfajilag valahol a töredék és a regény között találna fedezéket, ami bizonyos, hogy nem jellemzi a klasszikus értelmezésben lineáris cselekményvezetés. A több síkon való mozgás amolyan "semmi nem az, aminek látszik" körforgás, nem is egészen ellipszis, bár elképzelhető, amennyiben a felszín alatti elhallgatások, azonosulás, megkettőződés mögül nézünk. De maradjunk a körben, a spirálnál.

Az összekapcsolódó elemek nemcsak egymáshoz illeszthetők, hanem reflektálnak is egymásra, önmagukra. A gyerek és felnőtt nézőpont közötti összehangolás és díszharmónia, vágyódás és elfojtás analóg megjelenítése, a jellemek közötti kontraszt, mely szükségszerűen szembenállást eredményez, a kirekesztettség (meg nem felelés) és az elvárás másik oldalon, a szimbólumokkal, öniróniával hétköznapi színtről felemelve vagy süllyesztve, valamelyest groteszk, karikatúraszzerű arcban, mindvégig megmarad a vonások naivitásában. Az ellenpontok (szélsőségek) ütköztetésével, mintha az elbeszélő ellenőrizné is a folyamatot. Amennyiben sikerül ez a nem mindennapi séta, időben és térben, a mesélőben hol egy kislányt, hol egy felnőttet, hol pedig egy kortalan és személytelen arcot látunk. Csak remélni tudom, hogy a mű végére magam is közelebb kerülök az arcokhoz, akikkel végigjártam az utat.

2009. szeptember 27.

arcaik

minthogy van-e, létezik-e mint olyan, ég, horizont? egy fix pont, ahol már eltűnni, nem látszani műszerekkel sem kimutathatóan.

a jelek, melyek kezdetben alig észrevehetően jelentkeztek, a rajzok, szövegek tükrében egyre sűrűsödtek, utóbbi időben már napi szinten kijelölve az adott jelen időben való megtörténést, események bekövetkezését.

az álmok szintén igen különös jelzések.

a könyvnek egy x-ik vonása, valahol, többiek összefüggésében, hogy a szöveg-képek egymásra rétegződéssel mintegy automatikus, tudatalatti időséta nyomán újraélik, reflektálják is, miközben átértelmezik, szinte mondhatni átfomálják a múltbeli történetek összefüggéseit. hogy az asszociációk milyen mértékben felfejthetőek, számomra is újabb és újabb titkot rejtenek.

De ki írja a könyvet?.....vagy hogy az elemek összefüggéseikben magukat generálnák?

habkönnyű séta a holdon senkise mondja kinyithatom a szemem.